

KUR ÁKOS

AZ EZOTÉRIA KITELJESÉDÉSE

(I. kötet)

Mottó: „A kellően fejlett technika
már megkülönböztethetetlen
a mágiától.”

Clarke

**A Földet azért kaptuk, hogy használjuk,
és nem azért, hogy elhasználjuk.**

Ezt a könyvet a nagyvilágban szétszóródott magyarok figyelmébe ajánlom, hogy ők is megismerhessék az óhaza ezotéria terén elért eredményeit.

Ez a mű azonban más nemzetek számára is hasznos lenne. Anyagi helyzetem viszont nem teszi lehetővé műveim széles nyilvánosság elé tárását. Ezért a világhálón keresztül fordulok a külföldi érdeklődőkhöz: Kérem, hogy aki szívügyének tekinti ezeknek az ismereteknek különféle nyelvekre történő lefordítását és Internetre való felrakását, adományával segítse elő az ehhez szükséges összeg előteremtését. Könyvtáramat nonprofit alapon működtetem, ezért az idegen nyelvű változatok letöltése is ingyenes lesz.

Pénzküldeményeiket a következő számlaszámra befizetve juttathatják el hozzám: HU45 1090 0028 0000 0014 3499 0019 SWIFT code: BACXHUHB. UniCredit Bank Hungary Rt. Közreműködésüket előre is köszönöm.

Annak érdekében, hogy a számítógéppel nem rendelkezők is hozzájuthassanak ezekhez a művekhez és a bennük található hasznos információkhoz, ez úton keresek olyan ismert hazai és külföldi kiadókat, akik vállalják könyveim nyomdai megjelentetését. Ajánlataikat az alábbi e-mail címre továbbíthatják: info@kunlibrary.com vagy kel@kunlibrary.com

A hátsó borító szövege (1. Kötet):

Ebből a kötetből megtudhatjuk, hogy milyen jövő vár ránk, ha nem teszünk semmit a természet megmentése érdekében. Az egyetlen kiút az előremenekülés, ami lehetőséget ad az apokalipszis elkerülésére is. Feltárja mindazokat a politikai és társadalmi visszasságokat, amelyek civilizációs fejlődésünk legmélyebb pontjára taszítottak bennünket. Megértjük a többdimenziós világ fizikai alapjait, és azt is, hogy miért nem vagyunk képesek érzékelni sem a párhuzamos univerzumokat, sem a túlvilági lényeket. Kiderül, hogy a fizikai test az asztrálestbe nő bele. Nem titok többé, hogy atlantisi elődeink természetes kristályból kinyert szubatomi energiasugárzással tették súlytalanná, és mozgathatóvá a nehéz tárgyakat. A műszaki érdeklődésük részletekbe menően tájékozódhatnak a Tesla-konverter áramköri kialakításáról, és felhasználási területeiről. Azon túlmenően, hogy ellát bennünket ingyenenergiával, lehetővé teszi az adóállomás nélküli hang- és képvélt, valamint a kozmikus kapcsolatteremtést. Emellett megismerhetik az energiakeltés legegyszerűbb módját, az izozsálak szolitonos gerjesztését. Ez már most lehetőséget ad arra, hogy a nagy áramfelvételű készülékek fogyasztását töredékére csökkentjük.

Megjegyzés:

A gyors kiprintelhetőség elősegítésére ez a mű A/4-es formátumra tördelve került fel az Internetre. Annak érdekében, hogy minden karakter az eredeti formájában jelenjen meg, a **Szövegszerkesztési ismeretek** című könyvemnél található betűtáblákat másoljuk be a Windows operációs rendszer **Fonts** mappájába. Kinyomtatás előtt a **Normál** nézetet állítsuk át **Oldalkép**, illetve **Nyomtatási elrendezés** nézetre, és ellenőrizzük a sorok hézagmentességét. Ha a megnyitáshoz használt programból hiányzik a magyar elválasztó szótár, a tördelés nem tud érvényesülni. Ez esetben a szövegállományt újra kell tördelni. (Töltsük fel a hézagos sorokat, a lap aljára tolódott címsorokat pedig küldjük át a következő oldalra. Kevesebb gondunk lesz az elválasztással, ha a Kun Elektronikus Könyvtár **Kel-lékek** mappájából betöltjük az **MSHY_HU.USR** elválasztó kivételiszótárt az **Office** → **Proof** mappánkba.) Az Office 97 – 2003 szövegszerkesztő programok és a Windows 98 – Windows XP operációs rendszerek kezdők számára is érthető formában leírt kezelési szabályaival, valamint a házilagos könyvgyártással foglalkozó művem szintén az alábbi webhelyen található: <http://kunlibrary.com>

ELŐSZÓ

Ez a könyv az „Ezoterikus körkép” című művem folytatása, és arra szolgál, hogy tájékoztassa az olvasókat az ezoterikus kutatások mélyreható eredményeiről. Emellett megtalálhatók benne a korábbi témák is még részletesebben kifejtve, hogy könnyebbé váljon az alkalmazásuk. Ezen túlmenően olyan működési alapelveket tartalmaz, ami kutatók ezrei számára teszi majd lehetővé, hogy elinduljanak ezen az úton, és végre hathatós eredményeket érjenek el a „paratudományok” területén.

Az elmúlt évek során a természetgyógyászat, valamint a szubatomi energiával kapcsolatos szakterületek mindegyike töretlenül fejlődött tovább, így újabb és újabb ismeretek láttak napvilágot. Ez az információáradat szükségessé tette a törzsanyag kiegészítését. Miután ennek a kétfejezetnyi tanulmánynak a terjedelme meghaladta már azt a mértéket, hogy az alapmű mellékleteként szerepeljen, ezért a szakácskönyvhöz hasonlóan, önálló kötetként kerül kiadásra. A fokozódó gazdasági nehézségekre való tekintettel ez a művem is önköltségi áron jelenik meg. Ezen túlmenően magamra vállaltam a hazai kiadás szövegszerkesztési és nyomdai előkészítési költségeit, így ennek a könyvnek az ára szintén csak a nyomdaköltségből, a terjesztői jutalékból, s a forgalmi adóból tevődik össze.

Budapest, 1995. augusztus

A könyvszakma teljes érdektelensége, valamint a média és a pénzügyi körök elutasító magatartása következtében ez a művem sem jelenhetett meg a megírása óta eltelt években. Az időközben napvilágra került újabb információk viszont szükségessé tették a már meglevő anyag újabb fejezettel való kiegészítését. Az „Ezoterikus körkép”-hez és a szakácskönyvemhez hasonlóan ezt a művet is felvittem az Internetre, a Magyar Elektronikus Könyvtárba, mert a jelenlegi körülmények között nem látok más megoldást a könyv alakban való megjelenés előmozdítására. Remélem, hogy a külföldi kiadók elfogulatlanul, és a világ sorsával szemben érzett nagyobb felelősséggel fogják megítélni ezt a művet, és végre nyomdafestéket látnak a jobbító ötleteim, javaslataim. Így legalább az országhatárokon kívül élő olvasók hasznát vehetik a benne található információknak.

A könyvben említett árucikkek beszerzésének megkönnyítése érdekében sok helyen feltüntettem a gyártó cég nevét, címét és telefonszámát. A félreértések elkerülése érdekében ezek az ajánlások nem fizetett hirdetések. Ebben a műben kizárólag minőségi termékek szerepelnek. Csak olyan árucikkekre és szolgáltatásokra hívtam fel a figyelmet, amelyek jelenleg a legjobbak, legmegbízhatóbbak, és az áruk is elfogadható. A hétjegyű budapesti telefonszámok előtt nincs feltüntetve a körzetszám, ezért vidéki hívásoknál a (06)-os távhívószám után tárcsázzuk elé az 1-es számot. Mobiltelefonoknál és vidéki telefonszámoknál a zárójelbe tett számot csak belföldi hívásoknál kell alkalmazni. Külföldről történő telefonálás esetén a távhívószám vezetékes telefonoknál (00-36)-ra, míg mobiltelefonoknál (+36)-ra módosul. Sajnos a gazdasági recesszió következtében nálunk is sorra szűnnek meg a vállalkozások. Ezért mielőtt elindulnánk a megadott címre, hívjuk fel a céget telefonon, hogy létezik-e. Az is előfordulhat, hogy időközben elköltöztek. Főleg a régebbi kiadást használóknak célszerű ezt megtenni. A megadott címeket, telefonszámokat igyekszem rendszeresen felfrissíteni, de a nyomtatásban megjelent könyveken utólag már nem tudok változtatni. Művem elektronikus változatában az egyes címek Könyvjelzőkkel vannak ellátva. Ezáltal az **Ugrás** ablakkal egy pillanat alatt megtalálhatók.

Budapest, 1997. december

„Az ezotéria kiteljesedése” fél évvel ezelőtt szerencsésen feljutott a számítógépes világhálóra, ahol a következő címen érhető el: <http://www.mek.iif.hu/porta/szint/human/ezoterik/ezkitel> Nyelv: WinWord 6.0 és RTF formátum, WinZip-pel tömörítve. Az ingyenes hozzáférés ellenére igény mutatkozott az anyag könyv alakban való megvásárolhatósága iránt is. Ennek kielégítésére a Sun & Moon Plus Bt. elkezdte művem A/4-es formátumra kiserkesztett változatának forgalmazását. Azért is érdemes megvenni ezt a könyvet, mert az elmúlt félév során többtucatnyi kiegészítést, új információt dolgoztam bele az anyagba. Ezáltal művem tartalmasabbá, precízebbé és még érdekesebbé

vált. A könyv postai utánvétellel a kiadó címén rendelhető meg: 2025. Visegrád, Pf. 50, Tel/fax: (06)-26-397 445, E-mail: req@freemail.c3.hu

Budapest, 1998. július

Az elmúlt közel 1 év során is sok érdekes és hasznos információt gyűjtöttem össze, melyeket be- dolgoztam művem első három fejezetébe. Az új ismeretanyag zöme azonban a most elkészült IV. fe- jezetben található. Ebben többek között átfogó képet kaphatunk a túlvilági szférák rétegződéséről, és az emberiség fejlettségi szintjéről. Mostantól kezdve „Az ezotéria kiteljesedése”-nek bővített vál- tozata A/5-ös formátumra kisserkesztve a Líra és Lant Rt. könyvesboltjaiban is beszerezhető. Buda- pesten a Fókusz Könyvárúházbán kaphatók. Tel: 267 9205. A vidéki könyvárúházaik az alábbi vá- rosokban található: Debrecen – Tel: 52-322 237, Miskolc – Tel: 46- 509 084, Pécs – Tel: 72-312 835, Szeged – Tel: 62-424 789. A külföldön élők a Líra és Lant Rt-től Interneten is megrendelhetik az alábbi címen: www.fokuszonline.hu Tel: 267 9750. E-mail: info@fokuszonline.hu Azok számára, akik nem járatosak az ezotéria szakirodalmában javaslom, hogy először az „Ezoterikus körkép”-et olvassák el. Az alapfogalmak ugyanis ebben a műben vannak megmagyarázva, és ezen ismeretek nélkül ezt a könyvet nehezen fogják megérteni.

Budapest, 1999. március

A második kiadás megjelenése óta eltelt másfél év alatt újabb ötletekkel, javaslatokkal egészítet- tem ki a művemet. Ezek a felismerések főként a gyakorlati megvalósítást segítik elő, és jelentősé- gük folytán képesek lennének arra, hogy minden téren elindítsák a paradigmaváltást. Erre azonban nagy valószínűséggel nem kerül sor, mivel a figyelemfelkeltő darabszámban való kinyomtatásához, a piacképes kivitelben történő megjelentetéséhez szükséges tetemes összeg nem áll a rendelkezé- semre. Az elmúlt hónapokban megpróbáltam ugyan egy nagyarányú szponzorkeresési akcióval tá- mogatókat találni, de az ipar, a kereskedelem, a szolgáltató szektor és a bankszféra intézményei, va- lamint a kormányhivatalok merev elutasítással reagáltak a kérvényeimre. A több mint 60 címzett közül csupán Dr. Fülöp László, a Hemotrade Kft ügyvezető igazgatója tanúsított megértést a törek- véseim iránt. Pénzt azonban ő sem tudott adni, mert a közgyűlés leszavazta a támogatásomat javasló indítványát. Így egyetlen lehetőségem maradt művem legújabb változatának nyilvánosságra hozásá- ra, hogy kisserkesztés után felküldtem az Internetre, a korábbi második kiadás helyére.

Budapest, 2000. november

Sajnos az Interneten közzétett felhívásom is hatástalan maradt. Eddig senki sem jelentkezett, hogy hajlandó lenne könyvem nyomdai megjelentetését támogatni. Időközben elkészült művem to- vább bővített változata, amely a Magyar Elektronikus Könyvtárban, a korábbi helyen található meg. A tartalom jelentős bővítésén kívül tipográfiai átalakításokra is sor került, ami nagymértékben ja- vította az olvashatóságot, és a külalak színvonalát. A szövegállomány hibamentességét egy alapos lektorálás biztosítja.

Budapest, 2001. szeptember

A rendszeres bővítések sorozata 2002-ben sem szakadt meg. Erre azért is szükség van, mert az In- ternetről történő letöltések növekedése azt jelzi, hogy egyre nagyobb érdeklődés mutatkozik a ter- mészetes gyógy módok, és az ezoterikus jelenségek iránt. Világunk rohamos pusztulása láttán mind többen látják be, hogy megmenekülésünk egyetlen lehetősége az ezotéria által feltárt jelenségek ki- használása. Támogatás hiányában azonban továbbra sincs lehetőség művem nyomdai megjelentetésé- re. A jelen helyzetben csupán azzal tudom segíteni az olvasóimat, hogy kisserkesztettem az anyagot A/4-es formátumra. Így otthon kiprintelve és spirálkötéssel összefűzve legalább jegyzetként forgatha- tó. Különböző stílusok alkalmazásával szebb és olvashatóbb lett a szövegállomány. Képernyőn törté-

nő olvasás esetén lehetőség van az automatikus témakeresésre. A Tartalomjegyzékben csak rá kell kattintani a keresett címszó oldalszámára, és a szövegállomány ott nyílik meg.

Budapest, 2002. augusztus

Sajnos könyvem kiadásának ügye semmit sem mozdult előre. Továbbra sincs támogató, aki hajlandó lenne hozzájárulni a nyomdaköltséghez. A címzettek újabban már nem is válaszolnak a leveleimre, holott a kormányhivatalok számára törvény írja elő, hogy kötelesek reagálni az állampolgárok beadványaira. A jelenlegi szocialista kormány Környezetvédelmi Minisztériuma már arra sem méltat, hogy elutasítsa a kérvényemet. Mindezek ellenére tovább folyt ennek a művemnek is a bővítése, kiegészítése, melynek eredményeként már minden lényeges információ megtalálható benne, amit az ezotéria alapjairól jelenleg tudunk. Mivel az egyre nehezedő gazdasági helyzetben nem várható, hogy a legfrissebb változat nyomtatásban is megjelenjen, elkészítettem a PDF formátumát, és felraktam a honlapomra. Ez a kivitel főleg azok számára előnyös, akik a Linux és Open Office programcsomagot használják. Ezek az ingyenes szoftverek ugyanis nem képesek a Word bonyolult formázásait tökéletesen átvenni, ezért szétzilálódik a szövegállomány. A PDF változatot már csak rá kell küldeni a nyomtatóra. Minden ugyanúgy fog megjelenni, ahogy kiszerveztettem.

Feltétlenül kétoldalasan nyomtassuk ki, mert így is legalább 2,5 cm vastag, és több mint 1 kg súlyú vaskos kötet lesz belőle. Ha a nyomtatónk nem rendelkezik lapfordító rekesszel, a printelést két lépésben végezzük. (Először a páratlan, majd a páros oldalakat nyomtassuk. Nyissuk le a ingyenesen letölthető **Adobe Reader** program **File** menüjét, adjuk ki a **Print** parancsot, és a **Print** beviteli sávba állítsuk be az **Odd Pages Only**¹ utasítást. Utána fordítsuk meg a lapokat, és az **Even Pages Only**² utasítás kiadásával folytassuk a printelést.) Ezt követően vigyük el egy könyvkötőhöz, vagy mi is összefűzhetjük a Szövegszerkesztési ismeretek című művem II. fejezetében leírtak szerint. Ez a változat biztosan nem fog szétesni, lapjaira hullani. Az acélkapcsok a lapok elrongyolódásáig tartanak. A kötésnél tegyük eléje és mögéje is egy üres lapot, majd ragasszunk rá egy színes kartonpapírból hajtogatott borítót.

Budapest, 2004. március

Miután hat éve nem adtam hírt könyveim helyzetéről, sokan érdeklődnek, hogy van-e valami változás. Nos az elmúlt évek alatt semmi sem változott, sőt a helyzet sokkal rosszabb lett. Politikusaink egymás ócsárlásával és korrupciós ügyleteik bonyolításával vannak elfoglalva, így nem érnek rá a természet megmentésével, az ország felemelésével foglalkozni. A gazdasági világválság miatt magánszemélyek támogatásában sem reménykedhetek. A szponzorálás világszerte rohamosan csökken, már a gazdagok is félnek a bizonytalan jövőtől. Támogatás hiányában pedig nem tudok továbblépni. Korábbi pénztartalékaim elfogytak, ezért újabb magánkiadásra nem vállalkozhatok. Miután nem csak hétköznapiakon, hanem hétvégeken is megállás nélkül napi 14 órát dolgozom, így állást sem tudok vállalni, hogy így próbáljak némi pénzt összegyűjteni a nyomdaköltség fedezésére. Erre már koromnál és fokozatosan romló egészségi állapotomnál fogva sincs esélyem. Közel 20 éve munkanélküli vagyok, és egy fillér jövedelmem sincs. Nyugdíjra sem számíthatok, mivel a két évtizednyi kihagyás miatt a minimál nyugdíjhoz szükséges szolgálati idővel sem rendelkezem.

A kilátásaim tehát nem túl jók, pedig ezekre a művekre mindenkinek égetően szüksége lenne. Sok olyan ötlet, tanács található bennük, ami segítene megoldani az energiaválságot, megszüntetné a környezetszennyezést, és kiemelné az emberiséget a jelenlegi erkölcsi válságból. De azok, akik ezt elősegíthetnék, nem törődnek a világ bajaival; akik meg aggódnak miattuk, azoknak nincs pénzük. Így csak a csodában reménykedhetek. Mindezek ellenére alkotókedvem nem csökkent, műveim az elmúlt években is tovább bővültek, tökéletesedtek. Kiadó hiányában azonban továbbra is csak

¹ Csak páratlan oldalak

² Csak páros oldalak

elektronikus formában olvashatók. A saját könyvtáiraimon, valamint a Magyar Elektronikus Könyvtáron kívül már a Magyar Digitális Könyvtárból és a Book and Walk e-könyv áruházból is letölthetők. Bár érdeklődőkben nincs hiány, műveim könyvesboltokban továbbra sem szerezhetők be. A Book & Walk elektronikus könyvruháznak adott interjúban részletesen kifejtettem mindazon nehézségeket, amelyek szinte lehetlenné teszik könyveim nyomdai megjelentetését. Akit érdekel, ezen a címen elolvashatja: <http://blog.bookandwalk.hu/?s=kun+%C3%A1kos&submit=Keress%21>

Budapest, 2010. március

A szerző

Frissítés: 2020. november 20.

A frissített változat a Kun Elektronikus Könyvtárból tölthető le.

Cím: <http://kunlibrary.com>

A Kun Elektronikus Könyvtár a Magyar Elektronikus Könyvtárból is elérhető, a letölteni kívánt mű weblapjának **FORRÁS mezejére kattintva.**

A <http://kunlibrary.com> honlapról tölthető le a 672 egzotikus gyümölcsöt és zöldséget tartalmazó 33 nyelvű album legfrissebb változata is, 13 464 képpel illusztrálva. Terjedelme: 900 MB.

Ugyanitt érhető el 550 kontinentális zöldséget és gyümölcsöt ismertető 33 nyelvű album rendszeresen frissített változata, ami jelenleg 11 042 képet tartalmaz. Terjedelme 660 MB.

Ezen a honlapon található egy könnyűzenei slágerlista is, amely 1931-től napjainkig az összes magyar slágert tartalmazza.

Az előadó nevének kiválasztása után pár másodperc múlva meghallgathatjuk, illetve videoklip formájában megtekinthetjük kedvenc dalainkat a YouTube-on. Jelenleg 7174 dal található ebben a gyűjteményben, több mint 38 672 változatban.

**Ennek a műnek az
Ezot. kitel-TEXT-HTML**

változata az adatbázisokba történő indexelést szolgálja, a benne található szakkifejezések internetes keresését segíti elő.

**Az Ezotéria kiteljesedése
olvasásra szolgáló **Word-** és
platformfüggetlen nyomtatást lehetővé tevő **PDF**
változata az **alábbi honlapról tölthető le:****

<http://kunlibrary.com>

A Word-ös változat azoknak előnyös, akik szerkeszteni szeretnék a szövegállományt, vagy fel akarják nagyítani a benne található képeket. Teljes méretben történő kiemelésük csak itt lehetséges. (Kattintsunk a képre és a Ctrl + C billentyűkombinációval másoljuk Vágólapra. Utána nyissuk meg a Paint programot, és a Ctrl + V billentyűkombinációval küldjük a képszerkesztő munkalapjára. Végül mentjük el JPEG formátumban.)

Olvasásra a PDF formátum a legalkalmasabb. Ez a változat ugyanúgy fog megjelenni, ahogy én kiszerkesztettem. A Word különböző változataival ellentétben itt nem csúszkálnak el az oldalak, a képek nem torlódnak a lap aljára. (A Word minden változata másként szerkeszti a dokumentumot. Ennek oka, hogy az elválasztó segédprogram folyamatosan korszerűsödik. Emiatt egy Word 2003-ban kiszerkesztett 600 oldalas dokumentum Word 365-ben megnyitva több mint 20 oldallal rövidebb lesz, melynek következtében az eredeti szövegmező teljesen szétesik. A PDF dokumentum azonban nem változik, és a világ minden számítógépén, sőt tableten is megnyitható. A Word-el ellentétben itt betűtábla problémák sem lépnek fel, mivel ez a formátum magával viszi az összes felhasznált fontot. A képek teljes méretben történő kiemelésére, és a szövegmező korlátlan mértékű nagyítására azonban nem alkalmas. Az URL-ek viszont PDF-ben is aktiválhatók, ezért gond nélkül kattinthatunk a webcímekre, és rákapcsolódhatunk az Internetre. Azért is érdemes a Word-ös és PDF-es változatot tartalmazó tömörített mappát letölteni, mert ebben olyan segédanyagok is találhatóak, amelyek jelentősen megkönnyítik a könyv használatát.

A HTML változatot ne használjuk olvasásra, mert ebben nincsenek képek. Emiatt jelentős többletinformációtól és esztétikai élménytől fosztjuk meg magunkat. Ebben a Google kereső számára készített változatban a lábjegyzetek is csak körülményesen (végjegyzetek) formájában használhatók. A szövegformázások jelentős része is eltűnik, emiatt a szövegállomány nehezen olvasható. Az ömlesztett szövegállományban az egyes fejezetek megtalálása sem könnyű, mert a tartalomjegyzék oldalszámjelölő mezői nem működnek. Összességében ez a változat nem nyújtja a könyvolvasás élményét, és rongálja a szemünket.

I. FEJEZET

Az „Ezoterikus körkép” első kiadásának elkészülte óta három év telt el. Ez alatt az idő alatt nagyon sok minden történt az ezotéria területén is. Az utólag megjelent könyvek, újságcikkek, rengeteg friss hírrel szolgáltak, és ezeknek a megismerése elengedhetetlenül fontos azok számára, akik behatóan kívánnak foglalkozni ezzel a témakörrel. Időközben olyan új információk is hozzáférhetővé váltak, amelyek régebbi keletűek ugyan, de csak most kerültek nyilvánosságra. Mivel ezek az ismeretek nem építhetők már be a törzsanyagba, most önálló mű formájában értesülhetünk róluk. Ez a könyv tehát arra szolgál, hogy megpróbálja az olvasókat időrendi sorrendben tájékoztatni a későbbi fejleményekről is. Az ezotéria egyébként eredetileg a titkos, rejtett, csak a beavatottak számára elérhető ismeretek összességét jelölte. Ma már azonban a rejtett ismeretek sorra felszínre kerülnek, és bárki számára elérhetővé válnak. Csak rajtunk múlik, hogy megismerjük-e világunk és az univerzum titkait, fokozatosan feltáruló működését.

A meridián-gyógyászat helyzete, homeopátia

Az akupunktúra, akupresszúra, magnetopresszúra és minden szubatomi energiaáramlásra visszavezethető kezelés eredményességének alapvető feltétele, hogy ismerjük a beteg meridiánjainak energiaszintjét. Az átlagember azonban nem képes belelátni a testbe, szabad szemmel nem észleli sem a meridiánok töltöttségi szintjét, sem a testaurát. Ez a helyzet valószínűleg hamarosan meg fog változni, mivel megbízható hírforrások szerint egy horvát mérnök nemrégén feltalált egy olyan szemüveget, amellyel a jelenleg kaphatóknál részletesebben lehet érzékelni az aurát, és egy olyan szemüveget is, amely lehetővé teszi az emberi testbe való beelátást. Ezenkívül létrehozott egy műszert, melynek segítségével a szervezet bioenergia-kisugárzását lehet mérni. Sajnos a délszláv háborús események miatt a gyártással kapcsolatos tárgyalások félbeszakadtak, így egy darabig még várunk kell ezeknek a gyógyászati szempontból nélkülözhetetlen találmányoknak a megjelenésére. Japánban azonban már létezik egy komputertomográfhoz hasonló berendezés, amellyel szabad szemmel is figyelemmel lehet kísérni a bioenergia-áramlást. A kék és narancsszínű hullámok intenzitása jelentős mértékben függ a vizsgált személy vitalitásától. Nagyon érdekes, hogy a beteg szerv környékén az aura „pislog”, mint egy rossz neoncső, egyértelműen utalva az elégtelen energiaellátásra. Hátránya azonban ennek a berendezésnek, hogy rendkívül komplikált, ennél fogva még a hagyományos komputertomográfnál is drágább.

Az aura szemmel történő láthatóvá tétele nem új keletű eljárás. Kirlián orosz mérnök ugyanis már 1939-ben felfedezett egy sajátos fényképezési technikát, melynek lényege, hogy a megjeleníteni kívánt testrészt vagy tárgyat nagyfeszültséggel gerjesztett koronakisüléssel világította meg, melynek hatására a fotólemezen kirajzolódott az objektumból kisugárzódó aura is. Az eljárás hátránya azonban, hogy az aurafénykép nem elég részletes, az emberi testen nem láthatók a meridiánok, így ezzel a módszerrel csak globális benyomást lehet szerezni az egészségi állapotunkról.

Az egész világon rohamosan terjed a homeopátia. Ha népszerűsége ebben az ütemben folytatódik tovább, úgy jár, mint az akupunktúra.³ Néhány évtizeddel ezelőtt még tiltották az alkalmazását, ma pedig tudományos disszertációkat írnak róla, és főiskolán tanítják. A homeopatológusok már világkongresszusokat is tartanak, ahol rendszeresen kicserélik a tapasztalataikat. A leg-

³ Az akupunktúrát már a világ 112 országában engedélyezték. (Nálunk is évek óta államilag elismert gyógymód.) Svájcban és Németországban pedig külön tanszéken oktatják.

utolsó éppen Budapesten volt, ahol a meghívott orvosok arról panaszkodtak, hogy még mindig nincsenek olyan módszerek, melyekkel a homeopátiás szerek hatásmechanizmusa egzakt módon mérhető lenne. Ezzel a gyógyszerrel valahogy úgy vagyunk, mint a modern információhordozókkal, ráadásra nem látszik a lényegük. Tétélezzük fel, hogy egy világtól elzárt kutatócsoport kimagasló szintet ért el a hagyományos analízisben, de nem hallott a compact disk valódi szerepéről. Ezek után átadjuk nekik az Encyclopedia Britannica-t tartalmazó DVD-t, hogy elemezzék ki. A mérési jegyzőkönyvben feltüntetik majd az alumínium korong súlyát, méretét, pontos vegyi összetételét, felépítését egészen az atomstruktúráig elemezve, csak egy dologra nem derül fény, hogy ez az eszköz mire való. A lényeg elvész. A mikroszkópos vizsgálat során láttak ugyan a felületén apró szemcséket, de ezeket a prérészszám érdekességének tulajdonították. Magasabb rendű ismeretek hiányában a kutatókban fel sem merül, hogy ennek a vékony műanyag réteggel védett alumíniumlemeznek információhordozó szerepe is lehet. Ez a tulajdonsága ugyanis nem látszik, és hagyományos eszközökkel sem mérhető ki. Tulajdonképpen hasonló cipőben járunk most a homeopátiás szerek megítélése terén is. Egyelőre nem látjuk az egésznek a lényegét. Elsődleges szerepüket mindaddig homály fedi, amíg birtokába nem jutunk az ehhez szükséges ismereteknek, és mérőeszközöknek.

Ha a homeopátia hatástalan lenne, nem terjedt volna el ily mértékben. A homeopátia a világon a második leggyakrabban alkalmazott gyógymód. Több mint 500 millió ember használja nap mint nap, száznál több országban. Csak Indiában 300 ezer orvos gyógyít homeopátiával. A nyugati orvosok számára sem idegen ez a módszer. Az angol orvosok 40, a francia orvosok 30, a német orvosok 20 százaléka alkalmaz rendszeresen homeopátiás szereket, vagy küldi el pácienseit homeopátiához. Kétségtelen, hogy a nagy sikerhez hozzájárult az emberek kényelemszeretete is. A homeopátiás szerekkel ugyanis ugyanazt kell tenni, mint a hagyományos gyógyszerekkel. Naponta be kell kapni egy pirulát, aztán várni a hatást. Megfelelő szer alkalmazása esetén a gyógyulás nem marad el. Ráadásul ezt a fajta orvosság olcsó, ezért a szegények is meg tudják vásárolni. Így folyamatosan nő a homeopátia alkalmazóinak tábora.

Újabban már a kertészek is alkalmazzák a homeopátiát. Az alkoholban elnyeletett vagy cukor-tablettába koncentrált energiasugárzás ugyanis minden élőlényre, így az állatokra és a növényekre is hat. Az állatgyógyászatban már régóta alkalmaznak homeopátiás szereket. A növények ily módon történő kezelése azonban csak most kezd terjedni. Alkalmazási területe széleskörű, a különféle kártevőktől való megszabadítástól kezdve a gombabetegségek felszámolásán át a hiánybetegségek megszüntetéséig sok minden lehet. Erősítéshez D potenciát, míg betegségeknél C potenciát alkalmaznak. A növények homeopátiás kezelését a német Fritz-Albert Popp professzor kezdte el évtizedekkel ezelőtt. Amint jelentős eredményeket ért el, elveszítette az állást a Kaiserslauterni egyetemen. Bírálói különösen az dühítette, hogy ebben az esetben a plecebóhatást sem hozhatták fel érvként a gyógyulásra, mivel a növényekkel nem tudunk beszédbe elegyedni. A különböző növényi betegségekre alkalmazandó szerek felsorolása és ajánlott dózisa a természetgyógyász Magazin 2014. januári számában található (82-85. oldalak).

A homeopátiát támadó tudósaink ugyanazt a hibát követik el, amibe Einstein esett bele száz évvel ezelőtt. Miután nem sikerült kimérni az éter sebességét, kijelentette, hogy nincs éter. Ezzel egy évszázadra lebéntotta a tudomány fejlődését. Éter ugyanis nagyon is van. Az univerzumban minden éteri részecskékből jött létre. Az anyag is. Az éter létezésének megítélése felfogástól függ. Mi mindent anyagi alapon ítélünk meg. Az éter azonban nem anyag, hanem tiszta energia. Ezért másképp viselkedik, mint az anyag. A tudósok hatóanyagot keresnek a homeopátiás szerekben, és miután nem találnak benne egy molekulányit sem, kijelentik, hogy hatástalan. A homeopátiás szerek hatása azonban nem vegyileg nyilvánul meg, hanem energetikailag.

A potencionálás során energiaprészecskék nyelődnek el benne, és ezek hatnak a szervezetre. Befolyásolják a szervezet energetikai pályáit, a sejtek közötti éteri kommunikációt. Ennek a rendszernek a létezését a tudósok szintén nem ismerik el, mert nem tudják kimérni. Egyelőre nincs olyan műszerünk, amellyel az éteri részecskék, az éteri sugárzás mérhető lenne. A hivatalos tudomány szerint csak az létezik, amit érzékszerveinkkel érzékelünk, illetve műszereinkkel kimérhetünk. Amíg ezen az idejétmúlt felfogáson nem változtatunk, addig a hivatalos tudomány ádáz küzdelmet folytat az ezoterikusokkal. Ennek a küzdelemnek egyik elszenvedője a homeopátia.

A homeopátiához kísértetiesen hasonlít az akupunktúra megítélése. Az orvostudomány hivatalosan nem ismeri el hatékony gyógymódnak. Arra hivatkoznak, hogy az emberi szervezetben nyoma sincs energiapályáknak, és életenergia sincs, mert nem látható. „Miből keletkezik ez a feltételezett energia, ha nincs kimutatható, összefüggő rendszere?” Ez az érvelés azonban gyenge lábakon áll. A rádió- és tévéműsört továbbító elektromágneses hullámok sem láthatók. Ennek ellenére elhisszük, hogy léteznek, mert az iskolában a tanító bácsi azt mondta. Meridiánok azonban nem léteznek a testünkben, mert ezt a tanító bácsi nem mondta. Ettől azonban létezhetnek. Semmelweis Ignác korában az orvostudomány a vírusok és baktériumok létezését is tagadta, mert nem látható. Ez a hozzáállás világszerte több millió ember életébe került, akik kórházi fertőzésekbe haltak bele. Az előbbi hasonlatba sokan beleköthetnének, hogy azért hiszem el a láthatatlan elektromágneses hullámok létezését, mert naponta hallgatok rádiót, nézek tévét, és használom a mobiltelefonomat. Ezt a hitet kiterjeszhetnénk a testünkre is.

Azért élünk, mert szervezetünket áthatja az életenergia. Életenergia nélkül 5 percen belül meghalnánk. Csakráink éteri és gravitációs energiát szívnak fel a környezetünkből, és a meridiánok segítségével szétosztják a szervezetünkben. Ha ez egyenletesen történik, akkor egészségesek leszünk. Ha valamilyen külső behatás következtében az egyensúly felbomlik, akkor megbetegszünk. Ilyenkor segít az akupunktúra, amely energiabeadással vagy energiavelvonással igyekszik helyreállítani az egyensúlyt. Mindebből következik, hogy az akupunktúra nem mindenható. Nem képes gyógyítani minden betegséget. Ha a kór vitamin- vagy ásványanyag hiányában áll elő, akkor az akupunktúra nem segít. Nem lehet vele gyógyítani fertőző betegségeket (pl. AIDS) sem. A betegségek előrehaladott állapotában (pl. vakbélgyulladás) sem alkalmazható. Ilyenkor már csak a sebészkés segít.

Pszichoorientációs gyógyítás

1992-ben végre nálunk is megjelent José Silva és szerzőtársa, Robert B. Stone 1984-ben írt könyve, az „Agykontroll mesterfokon”. Ez a mű főleg azoknak ajánlott, akik az Agykontroll alapgyakorlatok során jelentős haladást értek el, és az üzleti életben kívánják hasznosítani a megszerzett tudásukat. A már ismert módszerek továbbfinomításán kívül a korábbiaknál is részletesebb képet kapunk az Agykontroll mentális alapjairól, működésének pszichikai hátteréről. Az új ismeretanyag egyik legérdekesebb megállapítása, hogy a „balagyfélteke-domináns agyunk olyan, mint egy részeg majom, összevissza térfereg, és néha belebotlik egy-egy jó megoldásba.” Ennek feltehetően az az oka, hogy nincs ami irányítsa a racionálisan gondolkodó bal agyféltekét. A logikus gondolkodásra képes bal agyféltekének ugyanis nem áll rendelkezésére annyi információ, hogy helyesen határozzon. Ahhoz hogy a döntéseink javunkra váljanak, összhangba kell kerülnünk az univerzummal, ezen belül a földi világunkkal, embertársainkkal. Ennek áttekintésére azonban a bal agyfélteke képtelen, a világmindenség figyelemmel kísérésére csak a Magasabb Intelligencia képes. Kell tehát egy összekötő kapocs az életünket, cselekedeteinket irányító bal agyfélteke, és az információk végtelen tárháza között, hogy a sorsunkat helyes irányba terelhessük. Ennek az összeköttetésnek a megteremtésére csak a jobb agyfélteke képes, így aki ezt a fiziológiai szükségszerűséget nem ismeri fel, valóban úgy teng-leng a világban, mint egy részeg majom, és szinte a csodával határos, ha valamely döntése eredményesnek bizonyul.

Annak érdekében, hogy kiteljesítsük a képességeinket, két agyféltekével kell gondolkodnunk. Így egyaránt kamatoztathatjuk a bal agyfélteke logikus okfejtéseit, és a jobb agyfélteke megérzéseit, alkotóerejét. A jobb agyfélteke nem arra szolgál, hogy helyettesítse a balt, hanem hogy a társa, a kiegészítője legyen. A szubjektív kommunikáció ugyanis nem pótolhatja az objektívet. Az objektív és a szubjektív kommunikáció kivitelezése eltérő módszereket igényel ugyan, de ezek az eljárások együtt képezik a hidat, amely a két agyfélteke közötti különbséget átíveli. Nagyon érdekes adalékot találhatunk ebben a műben a hit-vágy-elvárás szoros egymásba fonódására is. Minden emberi alkotást a vágy szült. A hit ad erőt hozzá, hogy a vágyaink teljesüljenek, az elvárás pedig fokozza a vágyat, és erősíti a hitet. A vágy tehát a kreatív energia kiváltó mechanizmusa. Ha nem vágyunk sem-

mire, akkor ez a belső hajtóerő kikapcsolva marad. A hit feladata, hogy kellő erőt, kitartást tápláljon belénk, hogy vágyaink tárgyát elérjük; az elvárás pedig katalizálja ezt az egész folyamatot. Más-képpen kifejezve, az elvárás abba az irányba visz minket, amerre a hit és a vágy egyengetik az utat. Ha valóban el akarjuk érni amire vágyunk, akkor teljes szívünkben el is kell várnunk az eredményt.

Az Agykontroll magasabb fokú módszereit ismertető művek közül ugyancsak kiemelkedő jelentőségű „A sikeres üzletember” című könyv, amely egy újabb oldalról megvilágítva fejt ki, hogy mi a különbség a jobb és a bal agyfélteke között. Ez a magyarázat abból a megállapításból indul ki, hogy a bal agyfélteke született kételkedő. Ez azonban nem baj, mivel az a dolga, hogy mérlegelje, és a logika módszereivel megrostálja a bennünket ért benyomásokat. Ezáltal megvéd minket minden olyan téves döntéstől, amelynek véghezvitele idő-, pénz-, vagy energiaveszteséggel járna. Az örök kételkedő bal agyfélteke tehát a fizikai világban van otthon, és csak olyan dolgokat fogad magába, amelyeknek a léte az ok-okozati összefüggés alapján racionálisan megmagyarázható. A bal agyfélteke ugyanis parancsoló szükségét érzi a logikus érvelésnek, és ezen belül a rendnek, fegyelemnek. A jobb agyfélteke ezzel szemben ösztönös csapongó, és kritika nélkül mindent magába fogad. A két agyfélteke közötti különbséget szimbolikusan úgy is kifejezhetnénk, hogy a bal agyfélteke a fát látja, a jobb pedig magát az erdőt.

A továbbiakban az üzleti életben nélkülözhetetlen technikák ismertetésére kerül sor, amely egy igen fontos követelményre, a pozitív gondolkodás kialakítására, a pozitív lelki képek megteremtésére hívja fel a figyelmet. Ennek a lényegét legegyszerűbben azzal a példával lehetne érzékeltetni, amikor egy rádióállomás a pszichológusok tanácsára az időjárás-jelentésnek ezt a korábbi megszokott formáját, hogy: „*holnap borús idő várható kevés napsütéssel*” később így fogalmazta át: „*holnap derűs idő várható, átmeneti felhőzettel*”. A lényeg ugyanaz, csak a hozzáállás módja más, a negatív alapállást felváltotta egy pozitív megközelítési mód. Ez az eljárás egyszerűnek tűnik, de a hatása mégis óriási, mivel a pozitív gondolkodásmód, az élet problémáinak pozitív formában való megközelítése a kudarcot is sikerre fordíthatja. Soha ne közelítsünk tehát semmilyen problémához negatív oldalról, mert a kedvezőtlen kép lerontja az esélyeinket. A meggyőzés során, ha valakit a magunk oldalára kívánunk állítani, akkor pozitív képzeteket keltsünk az elméjében, és ne rémisszük negatív képekkel, mivel az ijesztgetés, a megfélemlítés nem hoz tartós győzelmet. A negatív képek ugyanis tudat alatt olyan befolyást gyakorolnak a megfélemlített ember elméjére, hogy az igyekszik minél előbb megszabadulni ettől a kellemetlen hatástól, így amint lehetősége nyílik rá, habozás nélkül meg is teszi ezt a lépést. A pozitív képek viszont vonzó hatást váltanak ki az üzleti vagy egyéb partnerünkben, és ez tudat alatt hozzánk köti őt. A negatív kifejezések egyébként fizikailag is gyengítik, a pozitívak pedig erősítik az embert. A pozitív személyek erősebbek, kiegyensúlyozottabbak, és ez jó érzést kelt a környezetükben.

Kiegészítő természetgyógyászati módszerek

A kiegészítő természetgyógyászati módszerek közül talán legérdekesebb a színterápia. Minden színnek más-más frekvenciájú energiakisugárzása van. Ez a szubatomi energiasugárzás a szemem keresztül ingerli az agyat, amely a meridiánrendszer szelektív befolyásolása révén különböző testi és lelki reakciókat vált ki. A **piros** vitalizáló hatású, aktivizál, élénkít, lendületet ad. Ösztönzi a melékvese funkciót, méregteleníti a szervezetet. A **narancs** serkentő hatású, segíti a betegségekből való felépülést, stimulálja az ivarmirigyeket. A **sárga** erősítő hatású. Megnyit és felderít, frissíti az agyat, az idegeket, a tudás megszerzésére motivál, optimizmust ébreszt. A **zöld** kiegyensúlyoz, oldja a feszültséget, megnyugtat. Jót tesz a szemnek, és előnyös hatást gyakorol a vér kémiai összetételére. Az **égbé** nyugtatja az idegeket, segíti a koncentrációt. Csökkenti a testhőmérsékletet, segít fejfés szívfájás esetén. Az **indigókék** gyógyítja a gerincbántalmat, az égési sebet, a mérges harapást, a száraz köhögést, de előidézhet bizonytalanságot, pesszimizmust és hisztériás rohamokat is. Az **ibolya** megihlet, nyugtat, enyhíti a fájdalmat. Emellett antitesteket képez, erősíti az immunrendszert.

A színterápia legújabb, tudományosan kidolgozott módja lehetőséget ad az öngyógyításra is. Ennek alapja a Biopton lámpa, melynek működési mechanizmusa és beszerzési módja a II. fejezet

végén található. (Lásd **Technikai újdonságok** című cikkben.) A polarizált fényt kibocsátó lámpa színterápiára való alkalmazhatóságát a hozzá csatlakoztatható 6 db színes üveglencse teszi lehetővé. A cserélhető üveglencsék segítségével 20 különböző öngyógyító program közül válogathatunk. A programokat az egyes színekkel végzett kezelések meghatározott sorrendje alkotja, a megbetegedések jellege szerint. A részletes tünettáblázat segítségével mindenki kiválaszthatja a neki megfelelő gyógyító programot, és felfedezheti szervezetének csodálatos öngyógyító erejét. Ehhez támpontként jól használhatjuk a színes antiküveg-előtétek gyakorlati alkalmazása során összegyűlt tapasztalatokat. E szerint a piros szín serkentően hat a testfunkciókra, így alulműködések esetén kell használni. Hatása annyira erős, hogy csak deréktól lefelé ajánlatos alkalmazni. Felsőtesten történő kezelés esetén a kevésbé intenzív narancsszínű lencsét célszerű felhelyezni. A sárga színű előtét a bőrbetegségek és az allergiák kezelésére szolgál. A zöld színű lencse fő alkalmazási területe a lábszárfekély gyógyítása, de jól használható a tüdő- és a szív környéki betegségek kezelésénél is. Ezen túlmenően fertőtlenítő hatása van. A kék színszűrő a gyulladásokra gyakorol kedvező hatást. Főleg ín- és izomhúzódások, zúzódások, ízületi fájdalmak esetén alkalmazzák, tarkójáékon kezelve azonban a magas vérnyomás is csökkenthető vele. A lila színszűrő nyugtató hatású, a „harmadik szem” helyén található hatodik csakrát kezelve pedig megszabadulhatunk az évek óta tartó krónikus álmatlanságtól is.

Tudományosan bizonyított, hogy a színes fényhullámok frissítenek, élénkítenek, oldják a görcsöket és a stresszt. A kezelés pótolja az elvesztett energiát, erősíti a memóriát, és fiatalít. A készlethez 3 kozmetikai-gyógyászati termék is tartozik. Ezek az értékes illóolajok világító színekkel kombinálva nyugtatják, ráncatlanítják a bőrt, a gyógyító eszenciák pedig felüdítik a testet. Ezzel a komplex módszerrel valósággal csodákat művelhetünk magunkkal. Nem csak a fáradságot úzhatjuk el, hanem új örömforrásokat fedezhetünk fel.

Hasonlóan különleges gyógymód a zeneterápia. Néhány évtizeddel ezelőtt még énekszótól volt hangos a határ, és a háziasszonyok is gyakran dalra fakadtak a konyhában. Mára azonban megváltoztak a szokások, de az is lehet, hogy az ezredvég egyre sűrűsödő problémái vették el az emberek kedvét az énekléstől. Ez pedig baj, mert a fiziológiával foglalkozó szakemberek egyöntetű véleménye szerint a dalolás, a zenehallgatás feloldja az idegi feszültséget, a gátlásokat, megszabadítja a lelket az elszenvedett sérelmek nyomasztó terhetől. Szívből fakadó dalolás közben elégedettség árad szét az emberben, és ez a boldogító érzés mindenki számára könnyen elérhető. Az éneklés a zeneterápia legintenzívebb formája. Erősíti az immunrendszert, és antidepresszáns hatású. Ellazítja az egész izomzatunkat. Ennek hatására csökken a vérnyomásunk, és lassul a szívverésünk. A stressz is elmúlik, mert éneklés közben mélyebbé válik a légzésünk, ami által több oxigén jut a sejtekbe. Akiknek nincs jó hangjuk, azoknak sem kell elkeseredniük, mivel a zene hallgatása is jótékony hatást gyakorol a szervezetünkre. Giuseppe Ferrari olasz parapszichológus szerint a „dó” a vérré; a „re” a májra, a lépre és a légzésre; a „mi” a gyomorra, az orra, a bőrre és az idegekre; a „fá” a szív-re; a „szó” a torokra; a „lá” a látásra és a hallásra; a „ti” pedig az idegrendszerre hat kedvezően.

A zenei hangok lélekre és szellemre gyakorolt hatását így összegezte: a „dó” fokozza a bátorságot; a „re” fejleszti az alkotóképességet; a „mi” felébreszti a tudást; a „fá” a természet szeretetére; a „szó” magasabb rendű eszmék követésére ösztönöz; a „lá” kifejleszti az akaratot; a „ti” pedig táplálja a hitet, és felkelti az okkult tudományok iránti érdeklődést. Az ének vagy zene hatását tovább fokozhatjuk ritmikus mozgással, vagyis táncsal. A tánc, a ritmus ősidők óta az ember lelki és fizikai szükséglete. Ennek oka, hogy az élet jelenségei, a természeti erők megnyilvánulásai, ritmikusan zajlanak. A táncban a vágy és akarati energia mozgásformává alakul. A lendület, a feszítés és lazítás átélésében a táncoló önmagára talál, azaz megszűnik a feszültség a kül- és a belvilág között. A zenére történő természetes önkifejezési forma azon kívül, hogy lelki harmóniát eredményez, alaposan megmozgatja az izmainkat is, ami jelentős mértékben hozzájárul egészségünk megőrzéséhez.

Jóval intenzívebben nyilvánul meg a muzsika gyógyító hatása a „Piusona zeneszék” alkalmazásával. Ez a számítógéppel vezérelt eszköz egyénre szabott hangokkal, dallamokkal kezeli a páciens. A Piusona zeneszék egy fából készült, kétoldalt violinkulccsal díszített különleges szék,

amelyben ülve a zene rezgése átjárják a páciens egész testét. Háta, csípője és lábfeje közvetlenül egy-egy hangszóróval érintkezik, amitől egész teste úgy működik, mint egy hangvilla. A hangok nem csak a fülön, hanem a bőrön, és a csontokon keresztül egyaránt eljutnak az idegrendszerbe. A módszer Pius Vogel német zenész és szanatóriumtulajdonos 15 éves kutatómunkáján alapul. Az ő nevéből alkották meg a Piusona (Pius + sona = hang) elnevezést. Vogel a hangok terápiás hatását véletlenül fedezte fel, amikor a tulajdonában levő szanatórium egyik vendége a zongorán ült, amelyen ő játszott. A hangszeren ülő páciens a zongorajáték közben érezte, hogy hirtelen megszűntek gyötrő hátfájdalmai.

Az eset felkeltette az érdeklődését, ezért elkezdett foglalkozni a különböző frekvenciájú zenei hangok szervezetre gyakorolt hatásával. Kutatásait az USA-ban folytatta, ahol műszeres mérésekkel térképezték fel a különböző hullámhosszú rezgések hatásait, aminek eredményeként sikerült összeállítani egy hangkatalógust. E szerint pl. a „d” hang a pajzsmirigyre hat leginkább, de a gerincoszlop és a gyomor is különösen érzékeny rá, más-más oktávban. A katalógusból kiválasztott, egyénre szabott alaphangokat oktávhangokkal és intervallumokkal (kvintekkel, kvartokkal és tercekkel) valamint felhangokkal egészítik ki. A tiszta kvint és a nagy terc intervallumai pl. a kezelendő szervben erősítik az energia áramlását. A kis terc stabilizáló hatású, a tiszta kvart viszont feszültséget teremt. Ezenkívül alkalmaznak egészen különleges hangokat is, amelyek harmóniát teremtenek a makro- és a mikrokozmosz között. Ilyen a Hans Coustó által kidolgozott bolygóhangok gyűjteménye. (Kiszámolták az egyes bolygók keringési frekvenciáját, ezeket konvertálták, hogy a hallható tartományban észlelhető hangokat halljanak. A Földnek „g” a hangja. Ezt különböző mikrobiológiai rezonanciák egészítik ki. A DNS frekvenciája pl. szintén a „g” hangnak felel meg, felsőbb regiszterben.)

Fizikai tanulmányainkból tudjuk, hogy kis intenzitású hangok is óriási hatást képesek kiváltani az anyagban, ha annak rezonanciafrekvenciáján szólnak meg. Hasonló hatást gyakorolnak a zenei hangok a sejtekre, a sejtek atomjaira. Biofizikai és biokémiai kutatások igazolták, hogy a cisz hangnak megfelelő 136 Hz-es rezgés fokozza a sejtekben a káliumionok áramlását, és a sejtmembrán átteresztőképességét. A nátrium viszont a gisz hangra reagál, ami a cisz kvintje. Mindkét elem alapvető fontosságú az élettani folyamatokban. (A nátrium-kálium pumpa néven ismert biokémiai jelenség tartja fenn sejtjeink ingerelhetőségét, ami ugyanakkor a fájdalomérzetünkre is hat.) Számítógépes programok segítségével az említett hangfrekvenciák bármelyike könnyedén kiválasztható és lejátszható a Piusona terápiás szék hangszóróin. A kezelés 7-, 14- vagy 21 percig tart, miközben változik a terápiás hangok erőssége.

A Piusona terápia a sejteken túlmenően a belső elválasztású mirigyekre is hatást gyakorol. 200 páciensen végzett kezeléssorozat eredményeként bebizonyosodott, hogy szervezetükben bizonyos hormonok és idegi ingerületátvivő anyagok termelődése fokozódott. Mivel ezek fontos anyagcsere-folyamatokban vesznek részt, illetve irányítják azokat, segítségükkel a kóros biokémiai reakciók kedvezően befolyásolhatók. A „d” hang pl. a pajzsmirigyre gyakorolt hatásán kívül stimulálja az immunrendszert is. A betegeket természetesen csak a végeredmény érdekli, ami szintén bizonyító erejű. Egy 48 éves férfi pl. 1 méter magasból kemény márványpadlóra esett, és mindkét sarokcsontja eltört. A baleseti sebészen közölték vele, hogy kb. 6 hetes gyógyulási időre számíthat. Miután rendkívül nyughatatlan volt, kipróbálták rajta a hangterápiát. Naponta kapott kezelést eleinte „g”, később „d” és disz hangokkal. Hatására hátfájdalmai rohamosan csökkentek, és 2 hét után már lábra tudott állni. Egy 27 éves nő alkartörésének gyógyulása a sebész által feltételezett idő felét vette igénybe. A módszer súlyos belgyógyászati eseteknél is hatásosnak bizonyult. A betegek némelyikénél idült nyirokpangást sikerült feloldani, másoknál az évek óta fennálló székrekedést szüntették meg, de gyógyítottak vele idült vastagbélgyulladást is.

A leglátványosabb gyógyulást egy 37 éves páciensnél tapasztalták, aki Boeck⁴-betegségben szenvedett. Ez a kórkép a testszövetek komplex gyulladását jelenti. A páciensnek a nyirokcsomói, a tüdeje, a bőre, később a mája, lépe és a szíve is megbetegedett. A kezelésekre hatására csakhamar csökkenteni lehetett a gyógyszeradagját, 1 esztendő után pedig már a beépített szívritmus-szabályozóra sem volt szükség. Alan Vitenberg amerikai orvos azt is kikísérletezte, hogy mely hangszerek gya-

⁴ bök

korolnak gyógyító hatást az egyes szervünkre. Szerinte a hárfa a tüdőre, a fuvola a májra, az oboa az epehólyagra, a harmonika a vastagbélre, a gitár a szívre, a trombita a hasnyálmirigyre, a szaxofon a vesére, a dob a gerincoszlopra, a billentyűs hangszerek pedig a gyomorra hatnak.

A ciprusi mágus tanításai

Ugyancsak jelentős késéssel érkezett hozzánk Kyriacos C. Markides amerikai szociológus könyve, amelyben az önmagát Daszkalosznak nevezett ciprusi mágus rendkívül értékes információkat bocsátott az emberiség rendelkezésére. Ezek Johannan mestertől, vagy ismertebb nevén János evangélistától származnak, aki Szpirosz Sathi ciprusi mágust választotta ki arra, hogy üzeneteit eljuttassa a világnak. Az abszolút világból ily módon hozzánk érkező közlések igen sokrétűek voltak, és nagymértékben hozzájárultak ahhoz, hogy a parapszichológia egyes területei közötti összefüggéseket könnyebben megértsük. Daszkalosz tanításai által nem csak az egyes parapszichológiai jelenségek részletei válnak érthetőbbé, hanem megismerjük ezeknek a természetfeletti megnyilvánulásoknak a határait is. Az első kérdésre adott válasz mindjárt egy ilyen problémát segít tisztázni.

A materializációval, valamint az Agykontroll „Elmetükre” gyakorlatával kapcsolatban bizonyára sokakban felmerül a kérdés, hogy az ember képes-e az elméjében megteremteni bármit, amit csak akar? Igen, ha a lehetőségek és képességek birodalmában marad. Egy jögi pl. elérheti, hogy az elültetett narancsmag a megszokottnál hamarabb fejlődjön ki, és nagyobbra nőjön, de nem tudja elérni azt, hogy a narancsmagból datolyapálma legyen. Képtelenség ugyanis az eszmék, az okság és a törvényesség világán kívül dolgozni. Az abszolút világ lehetőségeinek tág terére jellemző viszont, hogy mégis elérhető, hogy a narancsmagból datolyapálma keljen ki. Előbb azonban gondolati úton a narancsmag szerkezetét át kell alakítani úgy, hogy megegyezzen a datolyapálma magjával, és ha ezt az átmaterializált magot elültetjük, akkor már elérjük a célunkat.

Sokan megkérdezték már a mestertől, hogy milyen módon lehet ezekre a képességekre szert tenni, hogyan lesz valakiből mágus? A válasz nem meglepő; ugyanúgy, ahogy az Agykontroll ismeretekre: meditációs gyakorlatok által. Ezek intenzív végzése az egyetlen módja a pszichikus erők kifejlesztésének. Az ember ugyanis nem születik ezzel a képességgel, ezt meg kell tanulni. Persze vannak, akik már születésüknél fogva birtokolják ezt a tudást, de ők már az előző életükben kifejlesztették magukban ezt a készséget. Mint tudjuk, két dolog van a világon, a szeretet és a megszerzett tudás, amely nem vész el, hanem magunkkal vihetjük a következő életünkbe. Amit valaha elsajátítottunk, azt már nem kell újratanulni, legfeljebb átismételni. Természetesen előfordul, hogy egy korábbi tudásunk háttérbe szorul, pl. nem emlékezünk arra a nyelvre, amelyet előző életünkben megtanultunk, de ez csak azért van, mert ez az emlékezés megzavarná a jelenlegi életünkre kiszabott fejlődés menetét. Azonban minden olyan tudást és képességet magunkkal vihetünk, amely elősegíti az új életünkben való érvényesülést. Így pl. nem veszítjük el a korábban oly nehezen kifejlesztett kéz ügyességünket, az intelligenciánkat, a gyors reagáló képességünket, az érzelmi megnyilvánulások iránti fogékonyságunkat, vagy pl. az emberszeretetünket. A korábbi tudásunk mindegyikére való visszaemlékezés viszont nem segíti elő a fejlődésünket, mert pl. elbizakodottá vagy önteltté tehet bennünket. Nem véletlenül hangsúlyozta Jézus, hogy: **„Aki az eke szarvára teszi a kezét, annak előre, a felszántandó barázdára kell tekintenie, ne a már felszántott területen nyugtassa a szemét.”**

A tanulás nem kizárólag egyéni, hanem kollektív formában is zajlik. Ennek elsődleges célja a kollektív tudat formálása, a társadalmi fejlődés elősegítése. Az emberiség fejlődése nem spontán módon megy végbe, hanem állandó irányítás alatt áll. A túlvilági mesterek azonban nem parancsolnak nekünk, csak megmutatják az utat, és tőlünk függ, hogy végigmegyünk-e az általuk kijelölt ösvényen. Tanácsadóink egyike János evangélista, aki azzal a megjegyzéssel zárta a tanulással kapcsolatos instrukciókat, hogy az út során el fogunk követni hibákat is, de csak így okul az ember. Visszatérve a mágikus képességekre, sokan vágnak arra, hogy szert tegyenek ezekre az erőkre, mert ily módon szeretnék az életüket könnyebbé, érdekesebbé tenni. Az érzékeken túli erőknek idő előtti birtokbavétele azonban nem válna a javunkra. A parapszichológia útján életre kelhető energiák hatalmat jelentenek ugyan az anyagi világon, de akadályozzák az egyén fejlődését. Ezeknek a jelenségeknek az igénybevételével ugyanis kikapcsoljuk a nehézségeket az életünkből, így nincs, ami elő-

segítse a lelki fejlődésünket. A misztikus erők életre hívása önmagában nem teszi lehetővé a szellem teljes felszabadulásának elérését, sőt kifejezetten hátráltatja, veszélyezteti a tudati fejlődést, mivel egy alacsony fejlettségi szinten álló lélek esetében a túl nagy hatalom, a túl sok képesség fokozott önértékelést eredményez, ami növeli az énhez való kötődést. Ezáltal az egyén fejlődése megreked egy kuruzsló szintjén, aki képes ugyan a természetfeletti erőket mozgásba hozni, de nem képes önmagát ezeknek a magasrendű megnyilvánulásoknak a szintjére emelni.

A parapszichológiai képességekkel rendelkezők az átlagemberek szemében varázslatos dolgokat visznek végbe, de valójában nem mennek vele semmire. A Földön túli erők által biztosított adottságok nem viszik előre a fejlődésüket. Nem tudnak szabadulni a korán jött tudásuk ígézetétől, így a saját képességeik megrekednek a születésükkor magukkal hozott szinten. Az abszolút világgal való közvetlen kapcsolatteremtés révén különleges ismeretek birtokába jutnak, ami elbizakodottá teszi őket, valósággal rabjává válnak annak, amit ezen a csatornán keresztül látnak. Helyzetük ahhoz a mániákus tévénézőhöz hasonló, aki folyton sci-fi filmeket kukkol, és egy idő után már „Rambo”-nak, „Superman”-nek, vagy valamilyen galaktikus hősnek képzeletben magát. A valóságban azonban az adottságai meg sem közelítik ezt a szintet, mert a nála tökéletesebb világ állandó bámulása megakadályozza őt saját képességei fejlesztésében. Nem véletlen, hogy az atlantiszi civilizáció pusztulása után az istenek „elzárták a tévékészüléket”, vagyis agyfrekvenciánk megnövelésével elvették az emberiségtől az abszolút világgal való közvetlen kapcsolatteremtés lehetőségét. Ezáltal rákényszerítették bennünket a hatékony fejlődésre. Egyébként az atlantiszi civilizáció vesztét is az okozta, hogy mágikus képességeik meghaladták tudati fejlődésük szintjét.

A parapszichológiai képességek egy idő után úgy is ki fognak alakulni bennünk, de csak akkor, amikor már megértünk rá, amikor az auránkat alkotó szubatomi energiarészecskék rezgésfrekvenciája az állandó fejlődés következtében oly mértékben megnövekedik, hogy ez az állapot törvényszerűen be fog következni. Ebben a stádiumban azonban az újonnan szerzett képességek, az univerzum tágabb megismerése már nem fogja zavarni a továbbfejlődésünket, mert ekkor már elég érettek leszünk ezek használatára. Ezen a szinten már nem fognak elbűvölni bennünket eme adottságok, hanem természetes módon fogjuk alkalmazni őket akkor, amikor szükségünk lesz rá. A belső érzékek maradéktalan kifejlesztése nem azért fontos, mert különféle parapszichológiai képességeket szabadítanak fel bennünk, hanem azért, mert felfedik előttünk, hogy nem vagyunk rabjai az anyagi világnak, és segítenek abban, hogy megismerjük az univerzum összetettségét. Ha megfelelően használjuk őket, az életre keltett érzékek megmutatják a fizikai létezés csodáját, és hogy hol van benne a mi helyünk. Ennek ismeretében bölcsőbb, hatékonyabb, boldogabb életet élhetünk, mert megértjük miért vagyunk itt, mi a célja az egyéni és összetársadalmi létünknek. Az abszolút világgal való kapcsolatfelvétel képessége nem lesz más, mint a hatodik illetve hetedik érzékszervünk, ami megnöveli a bennünket körülvevő világ megismerésének lehetőségét. Túl nagy jelentőséget azonban nem tulajdonítunk neki ugyanúgy, ahogy ma sincs senki „elájulva” attól, hogy lát, hall, érzi az illatokat és az ízeket. A „megszenvedett” képesség tehát nem veti vissza a fejlődésünket, hanem felgyorsítja az ütemét, és előkészíti a még magasabb szintű képességek megszerzését.

Ennek a folyamatnak az alakulását egy túlvilági szellem, Heyoan így ismertette velünk: *„Mind-egyikünknek van egy érzékelő tölcseré, melyen keresztül a valóságot észleljük. Precízebben megfogalmazva, minden ember egy-egy bizonyos frekvenciasávban képes érzékelni. A valóságot úgy határozzuk meg, ahogy az érzékelésére képesek vagyunk. Ez a természetes emberi érzékelésen kívül kiegészül a felfedezett technikai eszközökkel (pl. mikroszkóp, teleszkóp) is. Érzékelési tölcseriünkön belül mindent elfogadunk valóságként, ami ezen kívül esik, azt nem. Ha valamit nem észlelünk, az számunkra nem létezik. Az érzékelési tölcseriünk egy grafikonra rajzolt haranggörbével is szimbolizálható, ahol a függőleges tengely az érzékelés tisztaságát, a vízszintes pedig a frekvenciáját mutatja. Az ember, illetve az emberiség haranggörbéjének szélességét nem csak új érzékelő műszerek kifejlesztésével lehet növelni, hanem saját testünk Fokozott Érzékenységű Észlelésének felkeltésével is. Ennek a képességünknek a finomodásával mind több dolog válik számunkra világossá. Érzékelésünket fokozottan kiterjeszthetjük a haranggörbe szárain túli területekre is, ezáltal kitágul a világunk, és egyre jobban megismerjük a valódi univerzumot. A haranggörbe vonala a mindenkori elválasztó vonal a fizikai és a spirituális világ között. Amilyen mértékben képessé válunk egyre magasabb frek-*

venciaszinten érzékelni, úgy válik a spirituális világ mind inkább valósággá. Megszabadulunk az illúzióktól, a hiedelmektől, a téves elképzelésektől, mert észlelésünket, ellenőrzésünket kiterjeszthetjük a ma még észlelhetetlen világ fölé is. Végül ezen az úton eljuthatunk a megvilágosodáshoz, ahol megszűnik minden titok, semmi sem marad többé rejtve előttünk. Ez a folyamat azonban kétirányú. A magasabbakon kívül az alacsonyabb frekvenciájú világok felé is kiterjeszhető, ezáltal is növelve az általunk megismerhető univerzumot. Az emberiség ezeket a világokat a sötét, gonosz erők szférájának tekinti, de ez ugyanolyan szerves része a világegyetemnek, mint a magasabb rendű világok.

Hozzá tartozik még ehhez a jelenséghez, hogy kizárólag a számunkra megnyilvánuló világ érzékelésére vagyunk képesek. Mi mindnyájan a saját érzékelő ablakunkon keresztül észleljük az univerzumot. Amit ezen az ablakon át érzékelünk, azt definiáljuk létező világnak. Élnek azonban közöttünk olyan lények is, akik nem láthatnak minket, és mi sem láthatjuk őket. Ennek oka, hogy ők egy másik érzékelő ablakot választottak maguknak, egy másik dimenzióban élnek. A saját érzékelő ablakunk kitágítása szorosan összefügg az evolúciós fejlődéssel. Ahogy haladunk előre ezen az úton, úgy szélesedik érzékelésünk haranggörbéje. Felfoghatjuk ezt a görbét úgy is, hogy az emberi elme korlátait mutatja az evolúciós fejlődés adott szakaszában. A görbe a civilizációnkra jellemző frekvenciaspektrum középértékénél a legmagasabb, mert az itt tapasztalt dolgokat fogadja el a legtöbb ember konkrét valóságnak. Ettől alacsonyabb vagy nagyobb frekvencia-értékek felé haladva az emberek már hajlamosak kételkedni érzékeik hitelében, egyre kevésbé hisznek abban, amit tapasztalnak. Amint szélesedik a haranggörbénk, idővel levetjük a fizikai testünket, és egy magasabb frekvenciájú síkon levő világba kerülünk. Érzékelésünk azonban ebben a testetlen világban sem válik korlátlanná, itt is a fejlődésünk mértéke szabja meg a haranggörbénk szélesedését. Ily módon idővel egyre fejlettebb, egyre tökéletesebb, és földi szemeinkkel nézve egyre felfoghatatlanabb világokba kerülünk, míg végül eljutunk a Teremtőhöz, és eggyé válunk vele. Ebben a folyamatban a haranggörbénk mind jobban kiterjed a csúcs felé, majd teljesen lapossá válik. Amikor ez bekövetkezik, a megnyilvánult és a meg nem nyilvánult egybeolvad, ez a kettősség számunkra megszűnik.”

A karma mindenhatóságával kapcsolatban is igen érdekes következtetések vonhatók le a ciprusi mágus által közvetített tanításokból. Az ok-okozati törvény érvényesüléséből eredő büntetés elkerülésének ugyanis van egy módja, a mély és őszinte megbánás, valamint a példamutató életmód, az előző életek bűnein felülemelkedő életvitel. Az előbbivel kapcsolatban Daszkalosz egy ismert példát hozott fel a Bibliából. Mint tudjuk, az Úr Jónást bízta meg azzal, közölje Ninive lakóival, hogy a bűnös város negyven napon belül el fog pusztulni. Amikor az emberek meghallották a rossz hírt, sírtak, jajveszékelték, és mindnyájan bűnbánatot gyakoroltak. Így Ninive nem dőlt romba, mire Jónás próféta keserűen jegyezte meg az Úrnak, hogy „most hazuggá tettél engem ezeknek az embereknek a szemében”. Később azonban az Úr megvilágosította Jónás elméjét amikor az elhagyva a várost, egy tők árnyékában keresett menedéket a hőség elől. A tők gyökerét ugyanis elrágta egy féreg, amitől elkezdett fonnyadni, és lekókadtak a hűsítő levelek. Jónás erre így sóhajtott fel: „Istenem, tönkrement a növényem, és ez nagyon elszomorít”. Isten erre így felelt: „Látod, Jónás, te egy bokor elpusztulásakor is szomorúságot érzel, amelyet pedig nem te neveltél, és nem is fáradtál érte, akkor mit érezek én egy egész város elvesztésekor? Ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben 120 ezer ember van, és ott a sok állat is.” Ebből is látszik, hogy az isteni kegyelem határtalan, ha egy kis reményt lát arra, hogy a pusztulásra ítélt érték megmeneküljön, akkor beavatkozik a természet és a karma törvényeibe is. Erre azonban ritkán kerül sor, és csakis abban az esetben, ha a bűnösök mind szavakban, mind tettekben őszinte megbánást tanúsítanak.

Nem nevezhető közismertnek az a kinyilatkoztatás sem, hogy a karmát az emberek is befolyásolhatják. Ha ugyanis szeretünk valakit, akkor segítségére lehetünk karmikus adósságának visszafizetésében. Erre azonban kizárólag akkor kerülhet sor, ha az illető már megtanulta a „leckét”, és adósságának a java részét törlesztette. Ebben az esetben a maradék terhet magára vállalhatja valaki más, és megszabadíthatja őt a további fájdalomtól. Ha hajlandóak vagyunk erre, akkor a teher kilenczted részét elengedheti a Mindenható, így nekünk csak az egytizede marad. Ezáltal a visszafizetendő adósság lényegesen kevesebb lesz, az elkerülhetetlennek látszó szenvedés mértéke jelentősen csökken. Ha tehát egy hozzánk közel álló személy terhét túl nehéznek találjuk ahhoz, hogy

egyedül viselje, akkor átvállalhatjuk karmikus tartozásának egy részét, de erre csak a fenti feltételek mellett van lehetőség. Az Agykontrollban is járatosak, valamint az ezoterikus tudományokba beavattott mesterek képesek arra, hogy a testükben jelentkező fájdalmat megszüntessék vagy tompítsák, de ezt nem célszerű megtenni, mert ez automatikusan visszaküldi a fájdalmat ahhoz, akinek a karmáját átvállalták. A sors által kiszabott büntetés átvétele tehát nem visszafordíthatatlan folyamat, a terhet bármikor vissza lehet adni.

A karmának ez a sajátos működési mechanizmusa népek, sőt egész civilizációk esetében is érvényesül. A kollektív karmikus adósság átvállalásának legnagyobb és legönzertlenebb példája Jézus Krisztus önkéntes halála, aki megváltóként magára vette az emberiség bűneit, és mint egyszerű halandó vértanúhalált szenvedett értünk a kereszten, hogy ne kelljen tovább cipelnünk múltunk következményeit. Őt is csak az adósság egytizede terhelte, de ismerve az emberiség összes bűnét már ez is hatalmas mennyiség volt. Ha emberként ezerszer meghalt volna, se tudta volna kiegyenlíteni ezt a számlát. Jézus azonban nem közönséges ember volt, hanem Isten fia, és egy isteni lény élete sokkal többet ér, mint egy közönséges emberé. Így az ő halála képes rendezni a karmikus adósságot. Ezáltal végbement a megváltás, nagy szerencsénkre. Ettől kezdve tiszta lappal indulhattunk volna egy új, emelkedetebb élet felé, de mi nem ezt tettük. Ott folytattuk, ahol abbahagytuk, tovább halmoztuk bűneinket. A történetek után már nincs aki rendezze a számlát. Ezért a karmikus adósság törlesztése ránk vár, az apokalipszis során. Jézus eljön ugyan újból hozzánk ebben az időszakban, de nem azért, hogy megváltson bennünket, hanem hogy számon kérje a bűneinket.

Egy idézet erejéig érdemes még ennél a témánál maradni. Az óindiai mitológia ezzel a lenyűgöző hasonlattal foglalja össze a karma lényegét: *„Forog, pörög az élet kozmikus kereke, kínálja egyfelől az uralkodó koronáját, másfelől a koldus bádobögréjét aszerint, hogy melyikre van inkább szükségünk fejlődésünk következő lépcsőfokán. Válassz, aztán viseld a következményeket, de ne feledd, hogy a trónus magasságából csak lefelé, az utcasarokról viszont felfelé vihet az út.”* Egy másik keleti hiedelem szerint a léleknek minden hat fáradságos, vesződéses élet után hetedikként engedélyeznek egy kényelmes reinkarnációt. Ennek oka, hogy időnkénti pihenés nélkül a lélek túlságosan kimerülne az örökös törekvésben, belefásulna az állandó harcba, és elcsüggedne. A siker, a maradéktalan boldogság tehát nem mindig az egyéni törekvésen múlik. A „szerencsefiának” azért „hull minden az ölébe”, mert az előző életei során kiérdemelte. Neki most az a dolga a Földön, hogy élvezze az életet. Erre a kis kikapcsolódásra szüksége is van, mivel a korábbiaknál is nehezebb megpróbáltatások várnak rá. Az egymást követő életek ugyanis annál keményebbé válnak, minél inkább megszabadul a lélek a kötelekektől, melyek az anyagi világhoz láncolják. A keresztény világ szellemétől sem idegen ez a jutalmazási rendszer, bár ebben a kultúrkörben nem térnek ki a jutalmazás okára. Így fejezi ki ezt a jelenséget a Biblia: *„Ha pedig Isten valakinek gazdagságot és kincseket is adott, és megengedte neki, hogy azt élvezze, kivegye belőle a részét, és örüljön fáradozása eredményének, ez Isten ajándéka.”*

Figyelemre méltó Daszkalosz tanítása az igaz hitről, és a jótékonykodásról. Elanyagiasodott világunk sajnos már a vallásgyakorlásban is érezteti a hatását, egyre több az olyan „hívó”, aki csúfot üz mind önmagából, mind Istenből. Kapzsiságunk annyira arcátlanná tett bennünket, hogy betérve a templomba már három gyertya meggyújtása ellenében a mennyek országát követeljük az Úrtól. Olyanok is vannak, akik ennyit sem hajlandóak kockáztatni. Előre kérik a segítséget, pl. így: *„Ha megteszed nekem, ennyit és ennyit dobok a perselyedbe”*. Istenhez azonban közelebb áll egy ateista, aki az utolsó szelet kenyerét megfélezi az éhes idegennel, mint a Mindenhatóval kereskedő, önmagát kereszténynek nevező ember.

A manapság tevékenykedő jótékonyági egyletek és alapítványok is elsősorban az egoizmus, és nem az önzetlen segítőkészség megnyilvánulásának tekinthetők. Sokan vannak, akik csak azért adnak, hogy mind önmaguk, mind mások előtt tetszelegjenek a bőkezű adakozó szerepében, és elvárják érte a hálát, amivel az embertársaikat megalázzák. A pöffeszkedő mecénásokon is túltesznek a multinacionális iparvállalatok, akik nem csak elvárják a hálát, hanem arra kötelezik a „pártfogoltjukat”, hogy a nagy nyilvánosság előtt számoljon be az adományról. Ezzel azonban nem ér véget a lekötözött kálváriája, mert hálaadó szavait rögzítik, és felhasználják a reklámhadjárataikban, hogy ezzel is növeljék a cég profitját.

Anyagi világunkban a szeretet, a szolidaritás is piacosodott. A jótékonyságot mind inkább a költségleírás, az adókedvezmény lehetősége működteti. Ma még nagyon ritka a minden hátsó szándék nélküli önzetlen és tapintatos segítőkészség. Jézus arra tanított bennünket, hogy aki ad, az titokban tegye. Ha a rászorulónak egy névtelen borítékban juttatjuk el a pénzt, és csak annyit írunk rá, hogy „szerezzel”, akkor ezzel nem csak segítünk neki, hanem egyben őszinte örömet is okozunk, hiszen megszabadítjuk őt attól a hatalmas teherrel, amelyet a lekötelezettség érzése okoz.

Arra is ügyeljünk, hogy ne húzzuk az időt. Publilius Syrus szerint: „Ki gyorsan ad, duplán ad.” Az emberek nem szívesen zaklatnak másokat a bajaikkal. Sokan csak végzettség esetén szánják rá magukat a kérésre. Akkor, amikor már majdnem késő a segítség. Aki a végletekig halogatja a döntést, úgy jár, mint az ókori fukar ember. Dio-genész pénzt kért tőle, és ő sokáig késett a megígért támogatás küldésével. Amikor elfogyott a bölcs türelme, ismét felkereste, és ezt mondta neki: „Kenyérrre kell, nem temetésre.” A bukása vagy a halála után már hiába akarunk valakin segíteni.

Adományozni nem csupán pénzt, értéket lehet, hanem önmagunkat, a munkánkat is. Amikor dolgozunk, akkor is adunk. A társadalomnak, a közösségnek adományozzuk lényünk legjavát. Sajnos ezt a tevékenységet az emberek többsége ma még munkaviszonyként kezeli, vagyis azért dolgozik, hogy megfelelő ellenszolgáltatásban legyen része. Kenneth S. Leong szerint a jelenlegi énközpontú nemzedék számára az „adás” szónak meglehetősen önfeláldozás-íze van. Ez azonban fatális tévedés. Az adás ugyanis lehetőséget teremt az erőfeszítésre, teremtő erőink kibontakoztatására, emberi mivoltunk kiteljesítésére. Ez a folyamat leginkább a szerelmesek egyesüléséhez hasonlítható. Ha a partnerek nem adják magukat önként egymásnak testestül-lelkestül, akkor nem lehetnek boldogok. Minél lelkesebben, minél szenvedélyesebben adják oda magukat, annál nagyobb az öröm. Azzal, hogy mindenüket felajánlják a másoknak, végső soron nem veszítenek, hanem nyernek. Azért sem érdemes a munkánk során kímélni magunkat, mert nem élünk örökké. A megkímélt test is nyomtalanul elporlad, nyomot csak a munkánk, erőfeszítéseink által hagyhatunk magunk után a világban. A halál bizonyosságában az ember egyetlen értelmes törekvése, hogy megpróbálja a lehető legtöbbet kihozni az életéből. Mindezek alapján már érthető az ókori keleti filozófusok véleménye, mely szerint: „Az adakozó hálás lehet, hogy adhat”. Az adok-kapok viszonyban nem az jár jobban, aki kap; hanem az, aki ad.

Az sem mindegy, hogyan adunk. Aki fogcsikorgatva, kényszerből ad, az nem nyer jutalmat az égietől a jó tettéért. Isten csak a jókedvű adakozót szereti. Így fejezi ki ezt a Biblia: „Adj neki szívesen, és ne essék rosszul az, hogy adsz. Mert éppen ezért fogja megáldani az Úr minden munkádát, és minden szerzeményedet.” Ne aggasszon bennünket az adomány értéke sem. Annyit ad-

- *Nagy dilemmában vagyok.
Ha műtét közben altatom a
beteget, semmit sem lát a
szponzorok reklámjaiból!*

junk, amennyire képesek vagyunk. Isten senkitől sem várja el az erején felüli adakozást. A modern gondolkodók így fogalmazták meg az adakozás lényegét: „Az ajándékozás nem banki tranzakció. A gesztus a fontos, és nem az ajándék értéke. Nem az árát kell nézni az ajándéknak, hanem hogy milyen szívvel adják.” Már az ókorban is fontosabb volt az adományozás módja, indítéka, mint az adomány értéke. Így szól a bibliai példabeszéd a szegény asszony adományáról: Jézus leült a templommal szemben és figyelte hogyan dob a nép pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott. Jött egy szegény özvegyasszony is, és 1 krajcárt dobott be. Ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: ***Bizony mondom néktek ez a szegény özvegy többet dobott a perselybe, mint a többiek. Azok ugyanis mindnyájan a fölöslegükből adtak, ez az asszony azonban azt a keveset is odaadta, amije volt. Az egész megélhetését feláldozta.***

Az elmúlt évszázadok során nemcsak a jótékonykodás valódi célja merült feledésbe. Mostanra a bibliai alapfogalmak szinte mindegyike eltorzult. Ennek legjellemzőbb példája, ahogy manapság imádkozunk. Az ima, Istennel való közvetlen kapcsolatfelvétel, mi azonban úgy imádkozunk, mintha a telefonszámunkat hadarnánk el. A korábban betanult imádságoknak nem ismerjük az eredeti célját, nem vagyunk tisztában a szavak korábbi jelentésével, a szöveg értelmével. Egész civilizációnk tele van tömve kiüresedett szokásokkal, és ma már az imádkozás is közéjük tartozik. Akik először tanulták meg, még tudták hogyan kell imádkozni. Utódaikat is megpróbálták erre megtanítani, de közülük már csak kevesen sajátították el a módszert. A többiek csupán szavakat jegyeztek meg, és gépiesen ismételték. A szavak értelme azonban időközben megváltozott, az új korokkal együtt új értelmet kapott, így ma már senki sem tudja, hogyan lehet Istennél kellő hatékonysággal meghallgatásra találni.

Mivel az emberek többségét az érdekli leginkább, hogy mi vár rá a túlvilágon, a mester erről a létformáról is beszélt a tanítványainak. Sokan azt hiszik, hogy a halál rettenetes és fájdalmas élmény. Ez azonban nem igaz. Még ha súlyos betegségben szenved is az ember, a halál pillanatában nem érez fájdalmat. Testéből való kilépése után a lélek továbbra is megtartja személyiségjegyeit, magával viszi erényeit és vétkeit, céljait és törekvéseit. Az abszolút világban megszűnnek az anyagi világ korlátai, nincs többé tér, idő, és feloldódnak a fizikai lét béklyójából eredő gátak. A jelenlegi fejlettségi szinten azonban a mennyországba kerülő lelkek túlnyomó része nem tud élni azzal a hatalmas lehetőséggel, amit ez a tökéletes világ kínál. Az abszolút világ ugyanis sokkal gazdagabb és sokrétűbb, mint a mi fizikai életterünk, hiszen ez csak árnyéka azoknak a fényesen tündöklő világoknak, melyek mindazon értéket tartalmazzák, amelyeket valaha élt civilizációk alkottak az univerzumban.

Az egyszerű földi lélek gyakran zavarba jön ennek a tökéletességnek a láttán, nem tud mit kezdeni vele, ezért önmaga által elképzelt elementálokból létrehozza ezen a régióon belül a saját pszichikus világát. Sokan ugyanis csak ebben a gondolati úton teremtett mesterséges környezetben érzik biztonságban magukat, mivel ez hasonlít leginkább korábbi fizikai életterükhöz. A valódi pszichikus világban pl. nincs felkelő és lenyugvó Nap, mert mindent eláraszt a fényesség, ami a szubatomi energiárészecskékből összetevődő égbolttól, valamint a folyókból, tavakból, erdőkből és virágokból kisugárzódik. Akinek viszont szüksége van rá, az elementálokból (megelevenített gondolatképekből) létrehozhatja a maga Napját saját életterének a burkán belül, körülveheti ezt a mikrovilágot kerítéssel és falakkal, felépítheti a saját házát, vagyis kialakíthatja magának azokat a korábban megszokott éles határokat, amelyeken belül biztonságban és otthonosan érzi magát. Így vannak, akik ugyanúgy gondolják a gyümölcsfáikat a saját maguk által teremtett világban, mint a földi életükben, és közben aggódnak az eső miatt.

Sokan kételkednek az alkotásnak ebben a formájában, nem hiszik el, hogy pusztán a gondolatainkkal ilyen bonyolult dolgokat hozhatunk létre. Pedig ennek lehetőségét már a fizikai létünkben is megtapasztalhatjuk. Az álmaink során ennél sokkal bonyolultabb dolgokat is létrehozunk az agyunkkal, és teljes valóságként éljük meg. Ez a látvány annyira tökéletes, hogy a valósághűsége néha már riasztó. Sokan fel is ébrednek miatta. A mennyországban ugyanez a folyamat megy végbe, csak az elképzelt dolgok tartósan fennmaradnak. Ott sem materializálódnak, mert a szellemvilágban erre nincs szükség. Ettől függetlenül ugyanúgy átéljük az eseményeket ebben a világban, mint álmainkban. Mivel a képzelet által létrehozott világ szubatomi energiárészecskékből tevődik össze, sokkal finomabb részletesebb és meggyőzőbb, mint a fizikai világ. Az átlagember azért nem tekinti valósá-

gosnak, mert nem tudja megfogni. Fizikai testben csak a fizikailag létező dolgokat fogadjuk el valóságosnak, pedig a tárgyiasulás csupán egy létforma. A létezésnek a legalacsonyabb foka.

A túlvilági életben hívőknek egyik legnagyobb problémája: minek alapján dől el, hogy valaki a mennyországba vagy a pokolba jut. Legtöbben azt hiszik, hogy ezt kizárólag a tetteink befolyásolják, vagyis hogy az életünk során mennyi jót és rosszat cselekedtünk. Ez azonban nem egészen így van. A klinikai halálból visszatértek tapasztalatainak összegzése, valamint túlvilági tanítómestereink megjegyzései alapján úgy tűnik, hogy a döntés sokkal praktikusabban megy végbe. A lélek kiszabadulása után ugyanis gyors határozatra van szükség, mivel az irányítás nem tűr halasztást. Ebben a szituációban nincs lehetőség tetteink alapos mérlegelésére, így a döntés egy ránézésre is azonnal megmutató tulajdonságunk alapján történik. A túlvilági ítélelhozók nem foglalkoznak cselekedeteink latolgatásával, mert ez a karmára tartozik. A karma feladata, hogy előző életünk alapos analízisa után olyan sorsot szabjon ki nekünk a következő életünkre, amelyet megérdemlünk. Az irányítást végző bírúk tehát nem a lelkünk tisztaságát vizsgálják, hanem belenéznek a szívünkbe. Ebben a szituációban kizárólag az érdeklő őket, hogy mi uralkodik bennünk, jóság vagy gonoszság. Ha valakinek a szívét csak gonoszság, gyűlölet tölti ki, akkor a pokolra kerül. Ha viszont alapvetően jóság, megértés és szeretet lakozik bennünk, akkor még abban az esetben is bejuthatunk a mennyországba, ha a földi törvények értelmében súlyos bűncselekményt követtünk el.

Ez alól csak egy kivétel van, az öngyilkosság. Ezt a tettet ugyanis a létünket irányító és felügyelő istenek a teremtés rendjébe való durva és értelmetlen beavatkozásnak, a kozmikus fejlődés hátráltatásának tekintik, amire nincs bűnbocsánat. Az öngyilkos a Mindenható ajándékát dobja el, és ezáltal a gondviselés ellen cselekszik. Aquinói Szent Tamás szerint „*Az élet Isten ajándéka, és annak visszavétele az ő előjoga.*” A Teremtő senkinek sem bocsátja meg, ha keresztezi a terveit és fellázad az akarata ellen. A „keresztjét” mindenkinek cipelnie kell, a földi életünkre kiszabott szenvedések alól nem mentesíthetjük magunkat. Ne tegyük tehát önsorsrontó cselekedetekkel elviselhetetlenné a helyzetünket, mivel az öngyilkosság után sokkal nagyobb gyötrelmek várnak ránk. Ha kínlódva is, de végig kell élni az életünket, mert ez esetben még akkor is bejuthatunk a mennyországba, ha lelkünk kisebb-nagyobb bűnökkel terhelt. Ez persze nem jelenti azt, hogy a mennyországba való bebocsáttatással együtt a bűneink is megbocsáttatnak. Tetteinkért ebben az esetben is felelnünk kell, mivel a karma senkivel sem tesz kivételt. Szélsőséges esetben tehát az is előfordulhat, hogy egy gyilkos bejut a mennyországba, ha cselekedetét nem a gyűlölet, a károkozás motiválta. Ebben az esetben a büntetés a földi világban vár rá oly módon, hogy a következő életében őt még fájdalmasabb körülmények között fogják meggyilkolni, mint ahogy ő azt annak idején tette.

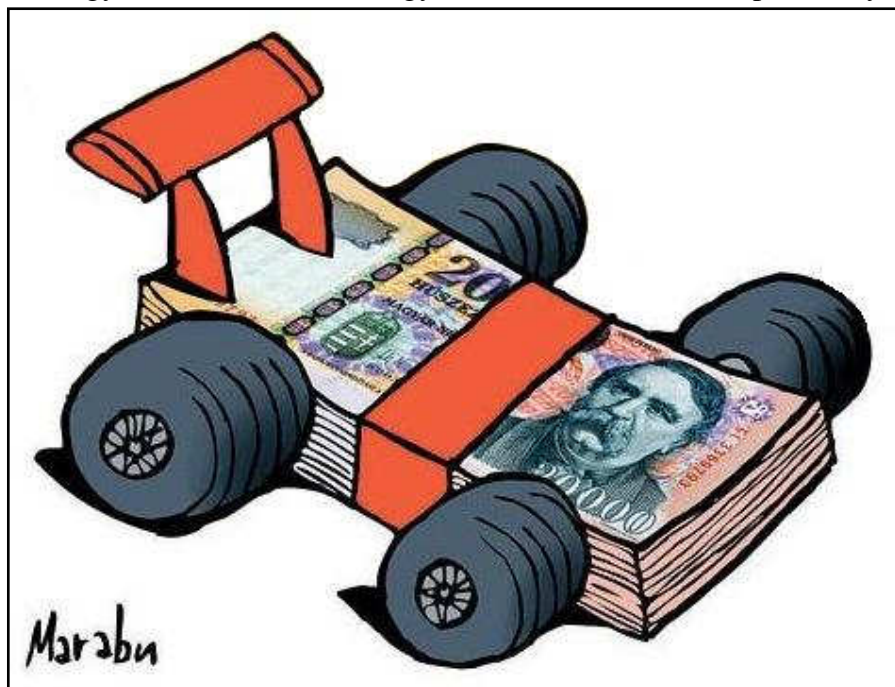
Az öngyilkosok a két világ között egy szürke, homályos szférába, a kozmikus senki földjére kerülnek. Lehorgasztott fejjel, céltalanul bolyonganak, és szomorúság, kétségbeesés árad belőlük. A régi világukba már nem tudnak visszatérni, a mennyországba pedig nem engedik be őket. Még a pokolba sem kerülhetnek, mert nem másokat, hanem önmagukat ölték meg. Egy idő után rájönnek, hogy a helyzetük sokkal rosszabb lett, mint amilyen volt, mert most már arra sincs lehetőségük, hogy változtassanak az életükön. Kínjaikat növeli, hogy amikor letekintenek a földi világra, mindent látnak. Látják a szeretteiket amint hibát követnek el. Ekkor megpróbálnak beleavatkozni az eseményekbe. Hamar rájönnek azonban, hogy figyelmeztetésük süket fülekre talál. Ebben az állapotban lehetetlen befolyást gyakorolni a fizikai világra. A tehetetlenség érzése mind zavarodottabbá teszi őket, és reménytelenül, összetört lélekkel, vigasztalanul kóborolnak körbe-körbe az éterben. Nem tudják, hogy mit csináljanak, hová menjenek, eszelősen ide-oda botorkálnak a lakott világoktól távoli, nyomasztóan üres térben.

Hogy meddig tart ez a számkivetett állapot? A vallási iratok szerint ítéletnapig. Más források szerint csak addig, amíg a földi életük tartott volna. Amint elérkezik fizikai testük halálának időpontja, az öngyilkosok is bebocsátást nyernek a mennyországba. Nincs ilyen gondjuk a bűnös lelkeknek. Őket ugyanis nem hagyják őrizetlenül a világmindenségben. A súlyos bűnöket elkövetett embereket számon tartják a pokolban, és amint elérkezik haláluk időpontja, küldötteket menesztenek értük. A pokol őrei azonnal megragadják a fizikai testtől elvált lelket, és gondoskodnak róla, hogy a tetteivel kiérdemelt helyre kerüljön. A pokolból nincs menekvés, onnan nem lehet megszökni. A Sátán senkinek sem kegyelmez. Akinek a lelkét sikerült megkaparintania, azt soha többé nem engedi el.

Gyakran a sátáni erők kergetik az elkeseredett embereket az öngyilkosságba. Részlet egy túlélő élménybeszámolójából: Egy hangot hallottam, ami azt ismételte, hogy „tedd meg, tedd meg, és jobb lesz!” Megtettem, de nem lett jobb. Egy ragadós sötétségbe kerültem. Már nem akartam öngyilkos lenni. Éreztem, hogy minden ember élete ajándék Istentől, és az élet minden perce értékes, legyen az ember koldus vagy király. Valami tudatosította bennem, hogy nem az a fontos ki vagy, milyen körülmények között élsz, hanem az, hogy élsz. Ezzel lehetőséget kaptál arra, hogy előbbre juss. Életed minden másodperce a Teremtőtől kapott ajándék, és aki ezt nem értékeli, arra torz világtól adódóan sok lecke vár még. Az öngyilkosság a tudatlanság eredménye, ezért komoly következményekkel jár. Aztán valaki szólt hozzám: „*Ha így halsz meg, nem nyerhetsz el engem a fények városában!*” Hogy tehettem ilyet? Minden porcikámmal éreztem, hogy ahová kerültem nem jó hely, nem akartam ott maradni. „*Még dönthetsz*” – hallottam. „*Visszamegyek*” – feleltem rögtön. Örültem, hogy kaptam még egy lehetőséget. Levontam a tanulságot, hogy az öngyilkosság a legnagyobb ostobaság, amit saját magunk ellen elkövethetünk. Sajnos a jobb belátásra térés nem minden öngyilkosnak adatik meg. Akik fegyverrel támadnak önmagukra, azoknak nem sok esélyük van a visszatérésre. Életük végállomása kilátástalanság, az önmarcangolás, a mély megbánás.

Mindezek alapján az a következtetés vonható le, hogy a közhiedelemmel ellentétben a különböző rendű és rangú istenek nem büntetnek bennünket, hanem csak szelektálnak, és öröködnék a törvények betartása felett. Nagy a valószínűsége annak, hogy a lelkek megtartása során is érvényesül az evolúció törvénye. Ha egy lélek túl gonosszá, javíthatatlanul aljassá válik, vagyis veszélyezteti a tiszta, életképes társai további fejlődését, akkor az istenek kiselejtezik, pokolra vetve eltávolítják a világból. Ha viszont alapvetően jónak, fejlődőképesnek bizonyul, akkor nem hagyják elveszni még akkor sem, ha súlyos hibát követett el, hanem megmentik az univerzum számára. Ebben az esetben a karma törvényeinek érvényesítésével gondoskodnak róla, hogy célirányosan kiszabott szenvedések által felülemelkedhessen korábbi jellembeli fogyatékoságain, és tovább fejlődhessen.

A túlvilággal kapcsolatos ismereteink nem lehetnek teljesekek, ha figyelmen kívül hagyjuk a klinikai halálból visszatértek átalakult életszemléletét. Az abszolút világba bepillantó személyek szinte mindegyikéről elmondható, hogy ezután a nem mindennapi élmény után teljesen megváltozik a világ

dolgairól alkotott értékrendjük. Nem érdeklődnek többé a talmi dolgok iránt, teljesen hidegen hagyja őket a fogyasztói társadalom anyagi javakat hajszóla világa. Odaát ráébrednek arra, hogy amiért korábban oly keményen dolgoztak, aminek a birtokbavételére olyan büszkék voltak, annak nincs valódi értéke. Életük sorsfordító élménye előtt másokhoz hasonlóan napról napra gyűjtögettek az anyagi javakat. Különböző divatos ruhákat, lakberendezési tárgyakat, szórakoztató elektronikai cikkeket, ékszereket, és más nélkülözhetetlennek vélt ci-

vilizációs termékeket halmoztak fel maguk körül, abban a hiszemben, hogy ezek tartós örömet okoznak. Időközben úgy elmerültek a pénz hajszolásában, a különféle árucikkek gyűjtögetésében, hogy nem vették észre, a szerzeményeik már maguk alá temetik őket. Végül a harácsolás megszállottáivá, anyagi javaik rabszolgáivá váltak, abban a csalfa képzetben élve, hogy a boldogság legfőbb forrása az anyagi jólét és a bőség. Sokan belerokkannak a fogyasztói társadalom által kínált javak megszerzésébe, és csak a kórházi ágyon döbbennek rá, hogy a nagy hajszában elfelejtettek élni.

A valódi értékrend megismerése után azonban rádöbbennek arra, hogy homokvárra építették az életüket; mindaz, amit fontosnak vélték, csak múltó, átmeneti érték, és sorsa a pusztulás. Rájönnek, hogy életüket hiábavalóságokra pazarolták, múlandó dolgokat hoztak létre, amit a halál angyalának egyetlen suhintása elseper. Felismerik, hogy az anyagi világban minden pusztulásra ítéltetett, így nem méltó az érdemleges figyelemre. A kozmikus értékrend megismerése után ráeszmélnek, hogy az anyagi javak nem arra valók, hogy birtokoljuk őket, hanem eszközt adnak a kezünkbe, amellyel megvalósíthatjuk nemes céljainkat. Ezek az emberek már nem engedik, hogy a szerzési vágy eluralkodjon rajtuk, sőt igyekeznek megszabadulni a korábban felhalmozott felesleges holmiktól, hogy hátralevő életüket az igaz értékek elérésének szentelhessék. Jellemző még ezekre az emberekre, hogy miután minden átmeneti és talmi dolog iránti vágyuk szertefoszlott, kerülnek azok társaságát, akik az anyagi javak béklyójában élnek, akiknek a pénz az istenük. A legtöbbjük irtózik a tévéreklámoktól is, nem tudják elviselni ezeknek a harsány árukínáló műsoroknak hamis társadalmi értékrendet sugalló, értelmetlen luxusfogyasztásra ösztönző propagandáját.

Nagyon érdekes, hogy a halálközeli élményt átéltek fokozottan érzékenyek cselekedeteik közvetlen és hosszú távú következményei iránt. Ennek minden bizonnyal az a megrázó élmény az oka, hogy a túlvilági elszámoltatás során látták, amint függetlennek vélt események egymással szoros kapcsolatba kerültek, és ezáltal kristálytisztán el tudták bírálni tetteik helyességét. Haláluk után egyszerre lettek cselekedeteik végrehajtói és tárgyai is. Ez felnyitotta a szemüket, ráébresztette őket arra, hogy földi világunkban mennyire összefügg minden mindennel. Megtapasztalhatták, hogy bármit teszünk, az kihatással van az összes embertársunkra, és néha a legapróbb cselekedetünk vagy hanyagságunk is beláthatatlan következmények sorozatát indíthatja el a világban. Az univerzum egyetlen hatalmas alkotás, melynek minden apró része tud egymásról, és a legkisebb mozgás, átalakulás is befolyásolja a többi részt, s magát az egészet. A felvilágosítás következtében alapvetően megváltozik a magatartásuk is. Kedvessé, megbocsátóvá és odaadóvá válnak. Úgy viselkednek, mintha egy magasabb cél érdekében cselekednének életük minden percében.

Az egyik szemtanú élménybeszámolója szerint: *„A fizikai létben az ember racionalizálhatja, vagy elnyomhatja negatív érzelmeit. A testetlen szellemek világában azonban ezek az érzelmek nyersen, és ellenállhatatlanul törnek fel. Minden szenvedést amit másoknak okoztunk úgy éljük át, mintha magunknak okoztuk volna. Ám a legelkeserítőbb érzés az, hogy már nincs lehetőségünk hozzáállásunk megváltoztatására, hibáinkat utólag nem javíthatjuk ki. Tetteink következményei távozásunk után is megmaradnak a világban. Érezzük, hogy a retesz bezárult mögöttünk, és az isteni ítélőszék előtt a lelkiismeret-furdalás zsigerekbe ható erővel tör fel belőlünk.”*

A túlvilágról visszatértek kevesebb érdeklődést mutatnak a formális vallásgyakorlás iránt is, rájönnek, hogy a különböző egyházi szertartásoknak, ceremóniáknak semmi jelentőségük sincs. Meggyőződésük, hogy csak a hit, a vallás lelki üzenete számít. Megváltozott életszemléletük következtében mindnyájan egy újfajta univerzális vallás hívévé szegődnek, ugyanakkor a korábbinál jóval nagyobb türelmet tanúsítanak más vallásokkal szemben. Ez a teizmusnak is nevezhető hit nem a hagyományos értelemben vett vallásosságban, az egyházi ceremóniák gyakorlásában, hanem fokozott lelki tudatosságban nyilvánul meg.

Végül a végső elmúlástól félők megnyugtatóására érdemes még megemlíteni azt a kijelentésüket, mely szerint a halál nem más, mint a test börtönéből való szabadulás, a „hazatérés” érzete. A mi igazi otthonunk ugyanis nem itt van, hanem odaát, csupán azért tartózkodunk a számunkra kijelölt vagy általunk választott bolygón néhány évtizednyi időszakra testbe zárva, hogy fejlődhessünk, illetve elősegítsük egy-egy civilizáció fejlődését. Visszatérésünk után azonban ismét tudatosan bennünk, hogy ott vagyunk, ahová valójában tartozunk. Átéljük a tökéletes egyensúlyt, a szeretet teljességét. Érdekes, hogy itt nem érzékeljük a nemek közötti különbséget, mert mindnyájan részei vagyunk az egésznek, amelyben egybefonódik a férfi, nő, szülő, gyermek, és minden pozitív eszmény. Ennek a felemelő élménynek a forrása a teremtő hatalom tudata. Itt magától értetődik Isten létezése, hiszen szüntelenül körülöttünk lüktet, átjár bennünket a lényéből kisugárzó szeretet és tökéletesség. **A halál tehát nem megsemmisülés, hanem létformaváltás.** Végtelenül hosszú életpályánk egy-egy állomása között lefoszlik rólunk fizikai testünk, hogy az anyag koloncától megszabadulva kicsit

megpihenhessünk. Ekkor megmártózzunk a magasabb szférákban, hogy a következő próbatételre fel-töltekezzünk.

Meglepő, hogy a mennyországban sem ismeretlen fogalom a szexualitás, annak ellenére, hogy az abszolút világban nem nyilvánul meg érzékletesen a nemek közötti különbség. Kivitelezési módja azonban egészen más, mint itt a Földön. A fizikai testben átélt szexualitás csupán gyatra utánzata annak az áramütésszerű kábulatnak, amit az asztrálestben történő egybeolvadás képes nyújtani. Két szellem szexuális céllal történő érintkezése során nem játszanak szerepet a nemi szervek. Össze-ölekezésük során energiárészecskéik eget-földet rázó áradatban egymásba olvadnak, töltéseik ki-egyenlítődnek, majd beáll a békés egyensúly állapota. A nemiség olyan ellenállhatatlan erővel vonzza őket egymáshoz, mint ami az ellentétes előjelű mágnespólusokat rántja össze. A kisülés örökkévalóságnak tűnik, de egy pillanat alatt lezajlik, amit a nyugalom, a kielégültség és a derús elválás követ. Mellékesen megjegyezve a nálunk fejlettebb civilizációk is igyekeznek a szexet mindinkább lelki síkra terelni. Azok a nők, akik hagyományos szexuális kapcsolatba kerültek Földön kívüli férfiakkal, arról számoltak be, hogy az önfeledt szerelmeskedést átszötte egy elképzelhetetlenül mély és csodálatos lelki összefonódás is.

Az abszolút világ lehetőségeinek végtelenségére utal, hogy ami egyszer a Magasabb Intelligencia minden információra kiterjedő számítógépeibe beíródva létezett, az örökké létezni is fog. Ez lehetővé teszi, hogy régen elhunyt emberekkel bármikor kapcsolatba léphetünk, még akkor is, ha a lelkük már nem tartózkodik az ismert személyiségben. Platon lelke pl. már rég nem él abban a szellemként megnyilvánuló formában, amelyet megidézünk, mert azóta több tucatszor reinkarnálódott a földi vagy más, fejlettebb civilizációk világában, de ettől függetlenül megalkothatjuk az elementálját, és elbeszélgethetünk vele. Azonban ezek a gondolati úton megteremtett eleven elementálok – amelyek részben materializálódhatnak is – mindig megmaradnak azon a szinten, amelyen az akkori életükben álltak, kérdéseinkre annak a kornak a tudásával és intelligenciájával fognak válaszolni, amelyben tevékenykedtek. Nem képesek többet nyújtani, mint amit életükben elértek. Hiába jutott Platon lelke, vagyis a valódi személyisége időközben olyan magas fejlettségi szintre, amely a miénket is meghaladja, ebből semmit sem képes átadni korábbi inkarnációinak. Ugyancsak ez a jelenség teszi lehetővé pl. azt, hogy elhunyt szeretteink a túlvilágon fogadjanak bennünket abban az esetben is, ha a lelkük már egy másik testbe reinkarnálódott, mivel az elementáljuk ettől függetlenül megalkotható.

A mennyországba kerülő lélek nem viszi magával földi testének hiányosságait, a karma által rákényszerített torzulásokat. Jellegetes arcvonásaink tehát hibátlan testtel és értelemmel párosulnak, de túlvilági létezésünk nincs korhoz kötve. A lélek szabadon eldöntheti, hogy odaát hány évesnek akar látszani. A legtöbben azt az életkort választják, amikor erejük teljében, földi életük csúcán voltak. Vannak azonban olyanok is, akik fiatalkori énjüket részesítik előnyben a továbbélésnél. Ennek a kétségtelenül előnyös külsőnek azonban megvan az a hátránya, hogy szellemi szintjük is azon a fokon fog állni, amelyet akkoriban elértek. Nem véletlen tehát, hogy földi világunk szellemi téren tevékenykedő kiválóságai (pl. Beethoven, Liszt) javakorabeli énjüket választották a túlvilági élethez, mert ők életük derekán voltak a csúcson, és nem kívántak lemondani az addig elért fejlődési szintjükről.

Ennek a csodálatos szférának a láttán azt hihetnénk, hogy itt mindenki jól érzi magát, és aki tudomást szerez a mennyország tökéletességéről, alig várja már, hogy meghaljon, és oda kerüljön. Ez azonban nem így van. Bármennyire meghökkentő, sokan vannak, akik nincsenek elbűvölve ettől az eszményi világtól, a parapszichológiai képességek maradéktalan birtoklásától. Így nyilatkozott erről egy túlvilágról megidézett, korábban ateistaként élt lélek: *„Ne siessetek meghalni, ez az egész itt egy borzalom. Egy rettenetes unalmas marhaság. Mit gondoltok, mit lehet itt csinálni? Ebben az állapotban semmi egyéb nem vagy, mint egy fejlődésképtelen tudat. A trükkök, amelyeket megtehetek vagy megtehetnék, messzemenően nem érdekelnek, inkább maradtam volna élő. Az élet minden ostobaságával, fájdalomával, megaláztatásával és megrázkódtatásával együtt is csodálatos. Teljesen el vagyok keseredve, mert soha nem hittem ebben az egészben, és most tessék, itt vagyok.”* Valószínűleg ennek a gondolkodásmódnak tudható be, hogy mostanában a lelkek olyan gyorsan reinkarnálódnak. Az elhunytak már nem időznek évtizedekig vagy évszázadokig a túlvilágon, hanem igye-

keznek levonni az előző életükből származó tapasztalatokat, és rövid pihenő után (általában egymásfél év múlva) újraszületnek.

Földhözragadt gondolkodásmódunkkal érthetetlen, hogy a testi fogyatékoságaiktól és a különféle szenvedésektől megszabadult lelkek miért nem akarják ezt a határtalan szépségű világot minél tovább élvezni? Úgy tűnik azonban, hogy a szellemi megvilágosodás állapotában megváltozik az ember értékrendje. Ami nekünk szenvedés és nyűg, az számukra határtalan lehetőség, ezért egyre többen vélekednek úgy, hogy minden napért kár, amit nem a mi kalandos világunkban töltenek. A fizikai lét minden tekintetben kiszolgáltatott, de az életforma szabad utat enged a tapasztalatszerzéshez, a fejlődéshez. Így inkább ezt a sorsot választják, még akkor is, ha ezért többnyire nagy árat kell fizetni. Különösen a mi felgyorsult élettempójú korunk vonzza őket, hisz amíg odaát évmilliók óta minden változatlan, itt egyik hónapról a másikra történelmi változások mennek végbe. Ez ellenállhatatlan erővel csábítja őket vissza, nem akarnak kimaradni ennek az új kornak a formálásából.

Híven tükrözik ezt az álláspontot a reinkarnációs hipnózisban részt vett személyek nyilatkozatai. Bizonyítékként idézzünk néhányat az öntudatlan állapotban adott válaszokból:

1. „A XX. század a legfontosabb változás időszaka, és én ennél jelen akarok lenni. A nők számára különösen nagy lehetőségeket teremt ez az időszak.” Az egyik páciens megfogalmazása szerint: „*A nők nagy haladást tesznek meg az életem során, és én segíteni fogok ebben a fejlődésben.*”

2. „Igen én választottam ezt az időszakot, mert ekkor rendkívüli, monumentális változások zajlanak le, és következnek be.”

3. „Azért választottam a XX. századot, mert ez az időszak jelentős átmenet a tudat magasabb szintjére, ez az egyik nagy felébredés ideje.”

4. „Úgy éreztem, hogy múltunkkal ellentétben ez az időszak határozott történelmi fordulópont lesz. A XX. század második felében az emberiség fejlődése nagyon gyorsan fog előre haladni.” A konzervatív nézeteket vallók is tisztában vannak ezzel, így paradox módon ők is ezért siettek születni a Földre. Egy idősebb asszony így indokolta XX. századi testet öltését: „*Ez az utolsó olyan időszak, amikor hagyományos női szerepben szentelhetem magam a család felnevelésének.*”

5. „Azért választottam a XX. század második felét, mert új korszak kezdete. A megvilágosodás kora, amelyet már vártam, hogy benne élhessek. Nagy lesz a nevelő ereje.”

6. „Én választottam a XX. századot, mert ez az időszak a tudatosság új korszakának hajnala. Nagy lesz a tudat kitágulása, és én rengeteget tanulhatok.”

7. „Azért választottam a XX. század második felét, mert ez az időszak történelmi átmenet lesz a vallásos világnézetből a tudományosba, és a kor végén a szellemi ébredésbe.”

8. „Nagy világfelfordulás lesz ennek a századnak a végén, de a leglényegesebb tanulnivalók ebben az időszakban lesznek elérhetőek számomra.”

9. „Növekvően tudatosul a nyugati kultúrákban a spirituális elem, és én úgy éreztem, hogy ezt támogatni tudom a XX. század második felében.” Egyébként nem ez a páciens volt az egyetlen aki úgy érezte, hogy valami különös dolgot kell megtanítania az embereknek. Lássuk a további nyilatkozatokat.

10. „Azért választottam a XX. század második felét, hogy hozzájárulhassak az egység tudatosodásához ebben az időszakban.” Ennek módjáról így szólt: „*Most készek lesznek meghallgatni, elfogadják az útmutatásaimat, legalábbis 1980 után.*”

11. „Én választottam a XX. század második felét, mert ebben a korszakban végezhetem el önmagam és mások tökéletesítését, hiszen az újkorban sok-sok lélek emelkedik majd az egyé válás magasabb szintjére.”

12. „Én döntöttem úgy, hogy a XX. század második felében éljek, mert akkor haladottabb szellemek születnek, és közelebb leszünk ahhoz, hogy elérjük a világbékét, s az emberiség önmagára ébredését.”

13. „Fontos és izgalmas kor. Ez a megpróbáltatások időszaka.”

14. „A ragyogás érzete kapcsolódik a XX. század végéhez.”

15. „Azért választottam ezt az időszakot, mert ez az aranykor újraszületése.”

Sajnos nem mindenki érkezett hozzánk segítőkész, vagy tanulási szándékkal. Helen Wambach, amerikai pszichológusnő felmérései szerint a pácienseknek csak 59%-a adott pozitív választ arra a kér-

désre, hogy milyen okból választották a XX. századot új életük leélésére. A többiek vagy nem emlékeztek jövetelük céljára, vagy azok a lények, akik küldték őket, nem kívántak felvilágosítással szolgálni. A válaszdadás megtagadásának talán legérdekesebb esetéről így számolt be a 750 hipnotizált egyike: „Amikor ön arra utasított engem, hogy koncentráljak a ragyogó fényre, egy darabig láttam és éreztem. Aztán egy nagy férfikéz tolakodott a látómezőmbé, és feketeség nyomult elém. A fekete kéz megjelenése után már semmilyen kérdésre sem kaptam választ.”

Nem csak érdekes, de rendkívül értékes az a Daszkalosz által közvetített információ is, hogy az embernek három fő teste van: az egyik a látható fizikai teste, a másik az ennek vázát alkotó láthatatlan étertest, a harmadik pedig a szintén láthatatlan asztrálest, amit a testet elhagyó lélek alakít ki maga körül szubatomi energiarészecskékből. (Az okkultisták szerint létezik egy negyedik alapvető test is, a kauzális test, amely a tudat hordozójának, a szellemnek a lakhelye.) Amikor az anyagi testünk meghal, akkor a lélek eltávozik a földi világból, és tovább él az abszolút világban, a szubatomi energiarészecskékből álló régiók valamelyikében. Az étertest viszont még egy darabig megmarad, és csak 40 nap múlva oszlik szét végleg. Valószínűleg erre az ősi tanításra emlékezve égetnek különböző népek vallási gyakorlataiban 40 napon át gyertyát a halottért. Elképzelhető, hogy ez az időtartam szabta meg Jézus mennybemenetelének időpontját is, mivel tudjuk, hogy a Megváltó keresztre feszítése, és világunkból való végleges távozása között éppen 40 nap a különbség. A fekete mágia hívei az étertestet magukhoz is ragadhatják, ezért terjedt el Indiában és a Földön kívüli civilizációk közvetlen segítségével kialakított más kultúrákban a halottak elégetésének szokása, mivel a tűz meggyorsítja, néhány napra lerövidíti az étertest feloszlását.

Az étertest hosszú ideig való fennmaradása magyarázatot ad arra is, hogy mi teszi lehetővé a halottak feltámasztását. Erre nem csak Jézus volt képes a bibliai időkben, hanem ma is vannak olyan mágusok, akik elő tudják idézni ezt a jelenséget. Közülük legismertebb az Indiában élő Sai Baba, aki arról nevezetes, hogy a testét több mint tíz méter sugarú aura veszi körül. Ezek az isteni szinten álló személyek először mindig dematerializálják az elhalt testet, majd a Magasabb Intelligencia engedélyével újramaterializálják a visszamaradt étertestet. Nem oszlik fel az étertest, ha a dematerializálás után benne marad a lélek. Erre főleg időutazásnál, a jövőbe való átteleportálásnál kerül sor. Ilyenkor az asztrálest gondoskodik az étertest fenntartásáról. Ez különösebb kint nem okoz a léleknek, mert mint már tudjuk az idődilatació következtében az anyag nélküli világban másként múlik az idő.

Mindebből látható, hogy az élet nem egyenlő a testi létezéssel. Az emberi test nem csupán 30 trilliárd sejt halmaza. Hiába tartalmazza a test mindazon kémiai elemeket, molekulákat, amelyek az életfunkciók fenntartásához szükségesek, önmagában ez a vérrel ellátott sejtömeg még nem fog funkcionálni. Ennek oka, hogy hiányzik belőle a bioenergia, ami működteti. Ezt a lélek építi be a testszövetekbe, a magával hozott asztrálest segítségével. A lélek teszi lehetővé azt is, hogy a test tudomást szerezzen a létezéséről. A tudat nem meggyőződés vagy szavakkal megfogalmazható gondolat, hanem bizonyosságérzet, ami az önmagunkkal való azonosság megtapasztalásából ered. A létéről szerzett bizonyosság azonban nem függ a fizikai test, illetve a szellemi képességek szintjétől, mert ezt a legegyszerűbb sejt is érzékeli. Ebből következik, hogy az alacsonyabb rendű élőlényeknek is van lelkük, ha nem is olyan bonyolult, mint a miénk. Rendkívül érdekes, hogy a lélek magával hozza későbbi valóját, teljesen kifejlett állapotának energiarészecskékből álló hű mását. A fizikai test tulajdonképpen ebbe a láthatatlan testbe nő bele. Nem a véletlenül múlik tehát, hogy mivé válunk, testi adottságainkat ugyanúgy magunkkal hozzuk, mint a lelki tulajdonságainkat.

Növények és állatok esetében már tudományos bizonyítékokkal is rendelkezünk erről a jelenségről. Minden csírában benne van a növény teljes képe, kifejlett formája. Az Oxfordi Egyetemen egy olyan sugárérzékeny lemezt állítottak elő, amin látható volt a gép lencséje elé helyezett rózsabimbó körül a kinyílt virág képe is. A Yale Egyetem professzorának Harold Saxon Burnnak a békapete körül sikerült kimutatnia a kifejlett állat képét. Az emberi embrió is az asztrálest mintájára fejlődik. Ebben a láthatatlan, térképszerű energiamezőben minden sejtnak megvan a pontos helye, ahová majd a fizikai testnek bele kell nőnie. Ez rendkívül érdekes módon történik. Az asztrálest előbb a

fizikai test vázát, az étertestet hozza létre, ami együtt nő a fizikai testtel. Az asztrálest az osztódó sejteknek mindig azokat a géneket aktivizálja, ahol a sejt tartózkodik. Így a kezdetben egyforma sejtekből eltérő szövetek, szervek alakulnak ki. A sejtek tehát nem maguk döntenek el, hogy a DNS spirál mely szakasza aktivizálódjon, ezt egy láthatatlan keret, az asztrálest határozza meg. A lélek a fogantatás után már az anyaméhben felkeresi leendő fizikai testét, és asztrálestének megfelelően alakítja a fejlődését. Véglegesen azonban csak az anya testétől történő elválás előtt, legkésőbb a csecsemő felsírásakor, első levegővételekor költözik bele. Embereknél viszont az asztrálest megnyilvánulása, teljes kifejlődése nem mindig a terv szerint halad. Különböző külső és belső okok (pl. önsorsrontó akadályok) miatt a terv eltorzul, vagy meg sem valósul (pl. öngyilkosság esetén). A kifejlődés lehetősége azonban adva van.

Az asztrálestnek nem csak a fizikai test kialakításánál van szerepe, hanem a működtetése során is. Az emberi test kb. 30 trilliárd sejtől áll. Ebből 600 millió hal el minden nap, és ugyanennyi regenerálódik. Ez másodpercenként 10 millió sejt megújulását jelenti. Ezen túlmenően minden órában 200 millió vörsvértest regenerálódik. Emellett 30 másodpercenként antitestek milliói szintetizálódnak. Mindegyikük létrejöttéhez kb. 1200-féle enzimre van szükség. Egyetlen emberi sejtben egy másodperc alatt közel hétezer kémiai reakció játszódik le. A kutatók becslése szerint az adott időben egyszerre létező élő anyagok 10^{30} -ra tehető biokémiai reakciót visznek véghez minden egyes másodpercben. Nyilvánvaló, hogy az élettani folyamatoknak ezt a csillagászati számát és sokféleségét a sejtek és a szervek fizikokémiai kommunikációja nem tudná összehangolni. A szabályozó molekulák (enzimek, hormonok) csak a rendteremtés feladatát képesek ellátni, a vezérlést az asztrálest végzi a végtelenül finom és bonyolult felépítése által. Ez az energiamező az egész organizmust felügyeli és ellátja információval valamint éltető bioenergiával, e nélkül a fizikai test működésképtelen lenne.

Ennél kézzelfoghatóbb bizonyítéka is van az asztal-, illetve az étertest létezésének. Elgondolkodott már valaki azon, hogy amikor megsebesülünk hogyan forr be a sebünk, mitől lesz a bőrünk ugyanolyan, amilyen volt. Mitől tudja a testünk, hogy milyennek kell lennie? Honnan tudják a seb szélén levő sejtek, hogy milyen volt a hiányzó, lehorzsolódott, kiszakadt rész? A sebesülés előtt lefényképezte az agyunk, és elraktározta? Ha igen hová? Hol van olyan központ az agyban, amely testünk minden egyes sejtjének formáját, jellegét és elhelyezkedését tárolja. Amennyiben ilyen térkép nincs, akkor az új sejtek minek alapján épülnek fel? Minta vagy tervrajz nélkül semmi sem hozható létre. A sejtekben levő gének sem irányíthatják a megújulás folyamatát, mert hogyan dönti el a fizikai test, hogy a sérült részen milyen génállományú sejteket kell szaporítani? Magától csak a rákos sejtek burjánzanak, azért olyan alakatlanok, formátlanok. Testünk hiányzó sejtjeinek regenerálása csak pontos irányítással mehet végbe.

Ezt az irányítást a láthatatlan étertest végzi, amely meghatározza, hogy hová, milyen sejt kerüljön. Miután az étertest nem sérül meg, fizikai eszközökkel nem lehet rá hatni, a baleset után is megmarad a hiányzó szövetdarabok helyén. A fizikai testnek a gyógyulás során semmi más nem kell tenni, mint benőni, anyaggal megrakni ezt a vázát. Ez az irányítás annyira pontos, hogy az ujjbegyünk sérülése esetén a ránk jellemző bőrfodrok is ugyanúgy nőnek vissza, mint amilyenek voltak. (A hírhedt amerikai bűnöző, John Dillinger savval lemaratta a bőrfodrokat az ujjáról, hogy a nyomozók ne tudják őt azonosítani. Nem volt szerencséje. A pokoli kínok után begyógyult sebei alatt ugyanolyan mintás bőr keletkezett.) Sajnos mi emberek csak kisebb sérüléseket tudunk ily módon eltüntetni, de a primitívebb állatok, pl. a göté a levágott farkukat is képesek az étertest alapján újranoveszteni. A kettévágott giliszta sem pusztul el, hanem ezen a módon regenerálja az elvesztett felét, két teljes értékű egyedé válik.

Az asztrálest létezését igazolja az is, hogy az Oroszországban tevékenykedő kínai genetikus, Dr. Chian Kan-csen⁵ feltalált egy olyan elektronikus készüléket, amely képes érzékelni az élő organizmusok DNS-ének szubatomi energiamezejét, és ezt át tudja sugározni más élő szervezetekbe. Így genetikai manipuláció nélkül, a két asztrálest egymásba vetítésével képes létrehozni tyúkkacsát, kecskenyulat, és más fura keveréklényeket. Ennek a módszernek a lehetőségei korlátlanok, mivel itt

⁵ dr. csian kan csen

nem kell tekintettel lenni arra, hogy a két faj kromoszómáinak száma megegyezzen, vagy hasonló legyen.

Az asztrálestest fizikai testre gyakorolt irányító hatására már tudományos bizonyíték is létezik. Marcel Vogel, a világhírű mikrochip kutató mikroszkóppal koleszterinvegyületek kristályosodását vizsgálta, amikor egy megmagyarázhatatlan jelenségre figyelt fel. Az amorf koleszterin kristályszerkezetbe rendeződése előtt a másodperc töredékrészéig tartó kék felvillanás látható. Mintha egy misztikus energia először kék fénné, majd anyaggá sűrűsödne. Egyébként erre a kék fényre korábban már Wilhelm Reich is felfigyelt, aki a jelenség mögött rejlő rendező erőt orgon energiának nevezte el.

Ezzel a jelenséggel kapcsolatban érdemes még megemlíteni, hogy a túlvilágon a felvilágosult tudatállapotba került lelkek önmaguk felett ítélkeznek. Amennyiben bűnösnek találják magukat, saját elhatározásukból alkotnak egy nyomorék testet, amit asztrálestest formájában magukkal hoznak. Idelelt az általuk tervezett torz testben vezekelnek korábbi bűneikért. Ebből azonban nem emlékeznek semmire, ami csak fokozza a szenvedéseiket. Szerencsétlenségükért a Teremtőt kárhoztatják, és fel sem merül bennük, hogy állapotukat minden tekintetben önmaguknak köszönhetik. Az ép testben születők is maguk tervezik meg a kinézetüket, még odaát. Az apró részletek azonban nem tőlük, hanem a szülők génállományától függnék. Ha valaki kínai szülőket választ magának a következő életére, akkor tudomásul kell vennie, hogy nem lehet szőke haja, és 190 centiméteres termete.

A fejlődés mindenkire érvényes kozmikus törvénye szerint a léleknek legalább egyszer ellenkező neműként kell leszületnie, hogy megtapasztalja a másik nem örömét, bánatát, problémáit. Ez a váltás azonban gyakran kudarcba fullad. Főleg a nők viselik nehezen a másik nem testét, aminek gyakori következménye, hogy nővé operáltatják magukat. Sokra azonban nem mennek vele, mert ha nem képesek ellenkező neműként megállni a helyüket, akkor a következő életükben ismét férfinak születnek, de akkor már sokkal rosszabb körülmények között. Ez addig fog folytatódni, amíg meggyőzően nem bizonyítják, hogy ellenkező neműként is képesek helyt állni a világban. A magasabb szférákba igyekvő kitejesezett embernek ugyanis széleskörű tapasztalatokra van szüksége, és ebbe beletartozik az ellenkező neműek életének megismerése, átélése is. Nem elég tudni, hogy milyen férfiként/nőként élni a fizikai világban, azt meg is kell tapasztalni, a saját bőrünkön kell érezni annak minden előnyével és hátrányával együtt. Bizonyítanunk kell, hogy az élet minden területén képesek vagyunk ellátni a ránk bízott feladatokat.

A tapasztalatszerzésnek ez a célravezető módja végigkíséri egész földi pályafutásunkat. Aki úr akar lenni, annak előbb szolgának kell születni, hogy aztán tudja, hogy mit követelhet meg a szolgájától. A gazdagság és a szegénység megtapasztalása is elkerülhetetlen, hogy később eldönthessük, hogy további életeinkben miként kívánunk élni. Aki megcsömörlik a gazdagságtól, az a későbbiekben szegényként fog élni, mert rájön arra, hogy a szegénység kitartóbbá, ellenállóbbá, találékonnyabbá, vagyis életképesebbé teszi, és sokkal hatékonyabbá válik a lelki fejlődése. A gazdag beletemetkezik a maga körül felhalmozott anyagi javakba, és egész életét vagyonának gyarapításával, számbavételével és megtartásával tölti. A szegény viszont minden kötöttségtől mentesen szabadon szárnyal, és bármi lehet belőle. Nem ragad bele születési körülményeibe. Sőt a szegénység ösztökéli, hogy kitörjön belőle. Ez is növeli a kreativitását, az állhatatosságát és az élettapasztalatait. Ennek eredményeként élete végén olyan lelki többlettel távozik ebből a világból, amelyre egy gazdag ember sohasem tehet szert. A gazdagok csak anyagi többletet teremtenek maguknak, amit itt kell hagyniuk, így haláluk után üres kézzel és fejletlen, földhözragadt lélekkel távoznak ebből a világból. A vagyonosok egész életüket a Capitaly nevű társasjátékkal töltik. Hiába van szerencsájük, nem mennek vele semmire, mert a végén a játékpénzt mindenki az asztalon hagyja.

Még egy kicsit elidőzve ennél a sokakat érdeklő témánál, a nem várt terhesség gyakori esete, amikor a léleknek csak a kiválasztott szülők genetikai adottságaira van szüksége. Az ily módon ki-
eszközölt újrászületés azonban nem mindig megy végbe. Vagy azért, mert a leendő anya nem akarja kihordani a magzatot, és mindent megtesz annak érdekében, hogy gyermeke ne szülessen meg; vagy azért, mert ezek a praktikák elbizonytalanítják a leszületni készülő lelket, és lemond az általa szorgalmazott lehetőségről. Ilyenkor spontán vetélés következik be, de az is előfordulhat, hogy az illető átengedi a testet egy fejletlenebb léleknek, akinek mindegy, hogy hová születik. A legigénye-

sebb lelkek azonban nem vállalkoznak ilyen kalandra. Sokáig válogatnak az ideális viszonyban élő szülők között, alaposan mérlegelik a lehetőségeiket, mielőtt döntenek. Ők már kellő tapasztalattal rendelkeznek a földi életről. Tisztában vannak vele, hogy mit kell megélniük, milyen téren kell fejlődniük. Nem akarnak felesleges inkarnációt, leendő életüket célirányosan, és nem ismétlésekkel szeretnék tölteni. A gyermekvállalást fontolgató partnerek tehát jól teszik, ha előbb rendezik az egymás közötti viszonyukat, mert az igazán értékes lelkek teljes értékű életre vágyanak, nem kívánnak csonka családban felnőni.

Sok egyedülálló nő vagy laza társ kapcsolatban álló pár ábrándozik arról, hogy nekik biztosan tökéletes gyerekük születik, mert ők nagyon fogják szeretni. A helyzet azonban az, hogy mindenki olyan gyereket kap, amelyet érdemel, mert a gyermek választja magának a szülőt, és nem fordítva. A születni készülő lélek hozza össze az anyát és az apát, és így van ez akkor is, ha egyetlen randevúról van szó, hogy a magzat megfogjon. A lélek tudja ki az a két ember, aki megteremtheti neki azokat az élethelyzeteket, amelyekre szüksége van a fejlődéshez. Mielőtt a lélek testet öltene, a köztes létben várakozva kijelöli maga számára a magtanulandó feladatot, és a hozzá vezető utat. A szülőknél kívül azok a lelkek is szerepelnek az élettervében, akikkel különböző okok miatt találkoznia kell. A színvonalas lélek nem választ magának színvonalatlan szülőket, mert ők csak lehúznák őt a maguk szintjére. Ez csak akkor fordul elő, ha a szülők génjeire van szüksége. Ebben az esetben azonban felnöve elhagyja szüleit, és a maga útját járja. Elszakad szüleitől, környezetétől, sőt sokszor a szülőházától is, mert nem az az ő otthona.

Az Agykontrollból ismert Hatékony Érzékelés Kivetítés a távolbalátás legegyszerűbb formája. Ennek során a lélek eltávolodván a testtől behatol bármilyen természetű anyagi tárgyba vagy élőlénybe, hogy belülről megvizsgálja azt. A nagy gyakorlattal rendelkező mágusok azonban nem csak arra képesek, hogy testüket elhagyva bárhol megjelenjenek, és bármilyen információt megszerezzenek, hanem arra is, hogy megfigyelőképességük hatókörzetét tetszés szerint változtassák. A tudati expanzió segítségével lehetővé válik, hogy a lélek olyan kicsire zsugorodjon össze, hogy beléphet az atomok világába. Ekkor minden nehézség nélkül megfigyelheti különféle anyagokban az elektronok mozgását, sebességét, az atomok összetételét, tehát közvetlen tapasztalatokat szerezhet erről a fizikai eszközökkel egyelőre még láthatatlan világról. Az expanzió ennél is misztikusabb formája, amikor a lélek „kiterjeszkedik” egy adott terület felett, magába foglalja azt a teret, amelyet vizsgálni kíván. Ebben az esetben akkora térfogatban terjed szét, vagyis olyan nagy méretűre tágul, hogy önmagán belül tetszőleges szemszögből figyelhet meg egy várost, vagy akár egy bolygót is. Ekkor a lélek saját magában tapasztalja meg mindazokat a történéseket, amelyek ebben a térben végbemennek. A dolgok a saját tudatán belül zajlanak, minden információ, amely ebben a térben fellelhető, úgy jut el hozzá, mintha a tudatában keletkezne. Az expanzió során tulajdonképpen nem is a lélek mérete változik, hanem a tudat az, amely tetszőleges méretűre összezsugorodhat, illetve kiterjedhet.

Az „Ezoterikus körkép” V. fejezetéből kiderült, hogy vannak olyan személyek, akik kilépve a testükből képesek önmagukat újramaterializálni, ezáltal két helyen is lehetnek egyszerre. Daszkalosz szerint ez a részleges teleportációnak nevezhető jelenség többféle módon is végbemehet, és ennek tudható be, hogy a történelem során ez a fajta mágikus megnyilvánulás váltotta ki a legtöbb ember csodálatát. A részleges teleportációnak három változata ismert. Mindhárom esetben ki kell lépnie a léleknek a testből, a gondolat koncentrációjával el kell jutnia a kívánt helyre, és ott hajtható végre a megfelelő típusú materializáció.

Az első esetben a lélek köré csak egy látható, de nem tapintható étertest materializálódik. Ezt a megjelenési formát akkor választják a mágusok, ha a kívánt helyen valami közlendőjük van, fizikailag nem szándékoznak beavatkozni a dolgok menetébe. Egyébként a megjelenésnek ezt a legegyszerűbb formáját választják a kísértetek, illetve a halottidézés során megjelenő lelkek is, mert ez a legkevésbé veszélyes, hiszen az étertest semmiféle módon sem támadható meg, anyagi eszközökkel kárt nem lehet benne okozni. Amennyiben a mágusnak valamilyen elintéznivalója van egy tőle távol eső helyen (pl. egy viharba került hajó kormányzásában akar manuálisan, de észrevétlenül segíteni), akkor a láthatatlan, de tapintható materializációt választja. Ebben az esetben a lelke köré valódi fizikai testet materializál, és egyúttal láthatatlanná teszi azt. A láthatatlanság bizonyos fokú védettsé-

get is jelent számára esetleges erőszak alkalmazása esetén, de ez a védelem nem túl biztonságos. Fegyveres nézeteltérésekbe való beavatkozáskor pl. könnyen előfordulhat, hogy egy eltévedt golyó eltalálja a láthatatlan alakot, és az így képződött seb azonnal megjelenik az otthon hagyott valódi testen is. Ennek elkerülése érdekében a parapszichológia mesterei a lélek kiléptetésével egyidejűleg megszüntetik a tudati kapcsolatot valódi testük és annak éteri mása között, így az újramaterializált testen esett sérülés nem kerül át a hátrahagyott fizikai testre.

Egyébként materializálódás nélkül, asztrálestben is megoldható a különböző tárgyak mozgatása, mentális koncentrációval. Ehhez azonban nagy gyakorlatra van szükség, és ezzel nem minden szellem rendelkezik. A halál bekövetkezte után ugyanis a lélek nem válik automatikusan mindentudóvá. Ezekre a képességekre odaát is csak tanulással lehet szert tenni. Közbevetőleg megjegyezve a kísértetjárások, illetve a Poltergeist jelenség során az alvilág láthatatlan szellemei sem kezük materializálásával mozgatják a berendezési tárgyakat, hanem telekinetikus úton. A szubatomi energiapróbák kézből álló kéz ellenállás nélkül átsiklik az anyagon, de a pszichikai úton összesűrített éter segítségével lehetővé válik a tárgyak mozgásba hozása.

Harmadik esetben az újramaterializált test nemcsak tapintható, hanem látható is, így teljes értékű emberként képes a földrajzilag távol eső helyen tevékenykedni, anélkül, hogy hagyományos módon odautazna. A hátrahagyott testet akár dematerializálhatná is, és akkor valódi teleportációt hajtana végre, de ha eredeti fizikai valóságában biztonságban van, akkor erre nincs szükség. Az oda- és visszautazás során alkalmazott dematerializáció ugyanis csak felesleges energiát von el a mágustól, ami fárasztóbbá teszi a műveletet. A másik, jóval nyomósabb ok amely a hátrahagyott test megtartása mellett szól, hogy ezáltal védeni lehet az életünket. A két test közötti tudati kapcsolat megszüntetése esetén ugyanis az újramaterializált alak életveszélyes sérülésekor a léleknek van hová visszahívnia, így ez a fajta utazás jóval kevesebb kockázattal jár.

Attól függően, hogy a mester milyen fokon műveli ezt a tevékenységet, a hátrahagyott test különböző állapotban lehet. A legtöbben csak oly módon képesek a fizikai valójukból történő kiszárlásra, hogy előbb lefekszenek, és intenzív koncentráció útján léptetik ki a lelküket. Ebben az esetben a hátrahagyott test mély alvás állapotába kerül, mindaddig, amíg a lélek vissza nem tér. Az előrehaladott mesterek viszont éber állapotban is képesek ezt a bilokációnak nevezett jelenséget kiváltani magukból, miközben a valódi fizikai testük a megkezdett tevékenységet tovább folytatja. A részleges teleportációnak erre a magas fokú megnyilvánulására azonban csupán néhány ember képes az egész világon. Ez a szint a magas fejlettségű civilizációk szintje, így nálunk, a Föld felszíni világában meglehetősen ritkán fordul elő. A teleportáció képességével rendelkezők egyike egy amerikai vízvezeték-szerelő, Hugh Lindsey. Ő Laboratóriumi körülmények között is képes bármikor produkálni ezt a jelenséget. Emiatt teljesen kisajátította magának a CIA. Azóta semmit sem hallani róla. Olyan hírek keringenek felőle, hogy a hadsereggel közösen kutatják a titkát. Abban reménykednek, hogy sikerül rájönni, és akkor olyan katonákat képezhetnek ki, akik a semmiből jelennek meg, és a feladatuk elvégzése után nyomtalanul felszívódnak.

A lélek lehetőségeivel, mozgásszabadságával kapcsolatban érdemes még egy meglepő jelenségre felhívni a figyelmet. A „Ezoterikus körkép” III. fejezetéből tudjuk, hogy a lélek képes bármilyen anyagon áthaladni, de nem tud áthatolni a mágneses mezőn. Amennyiben a testét elhagyni szándékozó kísérleti személyt Faraday-kalitkába zárjuk, akkor az áram alá helyezett fémketrec elektromágneses tere megakadályozza, hogy az asztrálestbe öltözött lélek eltávozzon. Bármennyire is erőlködik, a ketrec falánál nem jut tovább. Pszichokinézis útján, az elektronáramlás megbénításával le tudná ugyan állítani a gerjesztést, de a tápáramforrás a ketrecen kívül van, így nem fér hozzá. Ebből a csapdából csak a túlvilági szellemek segítségével szabadulhat ki.

Vissza a Bibliához

A bibliamagyarázatokkal kapcsolatban az elmúlt két évezred alatt sokan feltették már azt a kérdést, vajon mi az oka annak, hogy Jézus példabeszédekbe foglalta tanításait, és csak tanítványai kifejezett kérésére volt hajlandó egy-egy példázatának az értelmét egyszerű szavakkal, egyértelmű módon megmagyarázni. A legfőbb ok valószínűleg az volt, hogy földi küldetésének néhány évtize-

dében nem kizárólag a kortársaihoz kellett szólnia, hanem mondandójába bele kellett szőnie azokat a gondolatokat is, amelyek a későbbi koroknak szólnak, és csak a felvilágosodás lépcsőfokain kellő magasságot elért társadalmak képesek majd megérteni. A Megváltó tehát több ezer évre előre ellátta az emberiséget intelmekkel, és a Bibliában fellelhető „homályos” utalások arra figyelmeztetnek, hogy még mi sem értük el a civilizációs fejlődésnek azt a fokát, amikor a példabeszédek minden ember számára világossá válnak. A többértelműség kétségtelen előnye, hogy automatikusan biztosította a „testreszabottságot”. Így a Szentírás mindig a saját felfogásunk szintjén szólhat hozzánk. Jelentése velünk együtt növekszik. Ebben nincs semmi különös, hiszen köztudott, hogy más írásművekből is azt olvassuk ki, amik vagyunk.

Feltehető azonban, hogy volt egy másik oka is annak, hogy Jézus ebben a sajátos kifejezési formában szólt az emberiséghez, és ez nem volt más, mint hogy így kívánta megvédeni eszméit attól, hogy közhellyé váljanak. Az a fejlett civilizáció, amely Krisztust megváltóként a Földre küldte, tisztában volt azzal, hogy a széles nyilvánosság elé tárt bölcsességek, a tetteink következményeire utaló megállapítások egy idő után elkoptatott frázisokká válnak, ha túl sokan és túl gyakran idézik őket. Ezért Jézusnak példabeszédekben kellett kifejeznie magát ahhoz, hogy ez ne következzen be, hogy gondolatainak legmélyebb részletei még évezredek múlva is az újdonság erejével hassanak. Ennek tudható be, hogy az emberiség legrégebben és legnagyobb példányszámban közreadott könyve, a Biblia elkerülte, hogy a benne foglaltak közhelyekké laposodjanak, mivel a példabeszédek formájában közölt intelmeket az egyértelműség hiánya miatt ki-ki a maga elképzelése és szókinccse alapján magyarázta.

A szakirodalom szerint a többértelműség azt a célt is szolgálta, hogy elfedje a szöveg mélyebb szellemi jelentését mindazok elől, akik nem készek annak befogadására. Minden szent iratnak van külső és belső jelentése. A külső jelentést tömeges fogyasztásra szánták, míg a belső az érett közönségnek szól. Történelmi tapasztalatok alapján nem célszerű erőteljes szellemi tanításokat juttatni az éretlenek elméjébe. A sokarcúsága teszi lehetővé, hogy a Biblia egyaránt alkalmas titkos ezoterikus igazságok közlésére, és elemi hittanóra tananyagának összeállítására. Jézus azért is öltöztette mondanivalóját burkolt formába, mert ha egyértelműen kifejezte volna, az akkori tudati szinten senki sem hitte volna el, merő ostobaságnak gondolták volna. Így akarta megakadályozni, hogy a magasabb rendű jelentés rossz helyre, alacsonyabb jelentéstartományba kerüljön, és nehezebben érthető mondanivalója ezáltal megsemmisüljön.

Ennek a közlésmódnak azonban van egy nagy hátránya. A példabeszédekből nem minden esetben hámozható ki a rejtett igazság, ezért tág teret enged a félremagyarázásoknak. Emiatt igen sok idő kell ahhoz, amíg minden részletében, az eredeti közlési szándékot hűen tükrözve feltárul egy-egy példabeszéd tartalma, és ez nem egyeztethető össze korunk rohanó életstílusával. A ma embere már nem veszi magának a fáradságot, hogy „rébuszokat” bogozzon ki, nincs ideje arra, hogy egy mély bölcsességben elmerülve kikövetkeztesse annak rejtett értelmét. Korunk gyors járművein közlekedő, gyorsbűfékben étkező embere a szellemi táplálék terén is csak a gyorsan emészthető gondolatokat hajlandó magáévá tenni, így a mai szerzők meglehetősen nehéz helyzetben vannak.

A megváltozott élettempó nem kedvez a magvas gondolatok nyilvánosság elé tárásának, az elvont fogalmazásnak, a mondanivaló allegóriák, vagy nehezen érthető filozófiai fejtegetések formájában való tálalásának. Az „elefántcsonttorony”-ba vonult szerzők műveit ugyanis csak a beavatottak viszonylag kis tábora érti meg. Aki nagy tömegekhez kíván szólni, annak sajnos vállalnia kell, hogy közlendője egy idő után közhellyé válik, és elkopik. A széles nyilvánosság számára szolgáló írásoknál nagy gondot kell fordítani az elkészült mű lektorálására, hibamentesítésére is. Nincs annál kínosabb dolog, mint amikor a magasztos gondolatokat szövegszerkesztési hiányosságok zavarják meg. A helyesírási hibák kizökkentik az olvasót mondanivalónk átéléséből, és nagyban rontják a hitelünket. Sokakban joggal merül fel: „Hogy akar ez engem tanítani, amikor még helyesen írni sem tud!”

A nagy nyilvánosság számára szánt közlések megfogalmazása során ügyelni kell arra is, hogy mondanivalónk a szóhasználat szempontjából is közérthető legyen. Erre főleg műszaki jellegű leírások esetén kell vigyázni. A szakértelmünket fitogtató, terminus technikusokkal teletűzdelt tudományos halandzsát ugyanis az átlagember nem érti meg, ezért lehetőleg kerüljük az idegen szavak

használatát. Aki a tömegekhez akar szólni, annak a tömegek nyelvén kell beszélni, írni. Akármilyen nemes cél vezet bennünket, ha a közlésmódunk érthetetlen, üzenetünk süket fülekre talál. A társadalmi fejlődést elősegítő művek esetén ez viszont igen nagy baj, mert mint Cousteau kapitány, a környezetvédelem világszerte ismert francia élharcosa megfogalmazta: **„Az átlagember tájékozottsága nagyon fontos, mivel a demokrácia szabályai szerint ők választják meg a döntéshozókat.”** Amennyiben a tömegek tájékozatlanságuknál fogva nem megfelelő szakembereket választanak a politikai és gazdasági irányító szervezetekbe, akkor az általunk képviselt ügy egyáltalán nem halad előre, sőt sok esetben bukásra ítéli a modern kor követelményei iránt érzéketlen hatalmi réteg. A tájékozatlanság másik nagy veszélye, hogy a tudatlan emberek könnyen manipulálhatók. Ha nem értik meg miről van szó, akkor hitelt adhatnak a félremagyarázásoknak, a saját képviselőjükben fel lépő hatalmi körök demagóg uszításainak, vagy a problémák elbagatellizálásának.

Különösen fontos az érthetőség olyan művek esetén, amelyek szoros kapcsolatban állnak a hittel. Amíg az elmúlt századokban a hit életünk szerves része volt, a XX. század embere már azt sem hiszi el, amit a saját szemével lát. A magas fokon képzett tudatos agy ugyanis csak olyan állítást fogad el, amit képes megérteni. Hiába születnek tehát sorozatban tudományos értekezések arról, hogy veszályban a természet, és vele együtt a civilizációnk is, ha az emberek nem tudják felfogni, hogy miről van szó, nem hisznek a vészjósló írásoknak. Mivel az emberiség túlnyomó része ma már balagyfélteke-orientált, létfontosságú üzenetünknek csak akkor lesz fogantja, ha könnyen érthető, logikus érvekkel ráirányítjuk az olvasók figyelmét a bajok gyökerére. Mondandónk komolyanvételét ne bízzuk az emberek hitére, hanem tárjunk fel előttük olyan összefüggéseket, amelyek alapján egyre érthetőbbé válik a helyzetük. Minél több érvet, logikus következtetést sorakoztatunk fel, annál világosabbá válik a tényállás, és szinte döbbenetes erővel rajzolódik ki mindenki előtt civilizációnk szomorú jövője. Ebben az esetben már nem hit kérdése, hogy belássák mekkora veszély leselkedik rájuk, hiszen a megértés szinte villámcsapásként hat a tudatukra. A világos fogalmazás világos világot teremt.

Nem egy tollforgató akad, aki arra vár, hogy a tanácsadáshoz szükséges információkat készen megkapja, és neki már nincs is más dolga, mint továbbadni az olvasóknak. A kívülről jövő segítségnek ebben a módjában azonban hiába reménykednek. Kész információk átadása csak a történelmünkbe beleszótt, kultúránk oszlopaivá váló alkotások esetén várható. Szakkönyvek, saját kezdeményezésű művek esetén nem. Ennek oka, hogy nem lehet más civilizációk eszméit átvenni, és egy az egyben lemásolni, mivel hitele csak annak van, ami a lényünkbe beivódott. Ezért a túlvilági segítőtől általában nem kerek mondatokba foglalt gondolatokat kapunk, hanem ihletet. Az inspirációkat ugyanis kénytelenek vagyunk a saját szavainkkal kifejezni, a saját tapasztalatainkra támaszkodva kifejezni. Így a kívülről sugallt eszme megelevenedik, sajátunkká válik, ami alapvető feltétele a gyakorlati alkalmazásának. A tanításra vállalkozóknak azt is figyelembe kell venniük, hogy minden ember az ő adott testi-lelki-szellemi szintjén bírja csak felfogni a magasabb eszméket. Mondandónkat ehhez kell igazítanunk, mert ha valakivel az első kis lépést nem tudjuk megtételni, nem várhatjuk el tőle, hogy később egész életét átértékelve képes legyen nagy átváltozásokra. Először a magot kell elhinteni az emberek lelkében, mert ha ez elkezd kicsírázni, megvan a remény a teljes lelki átalakulásra is.

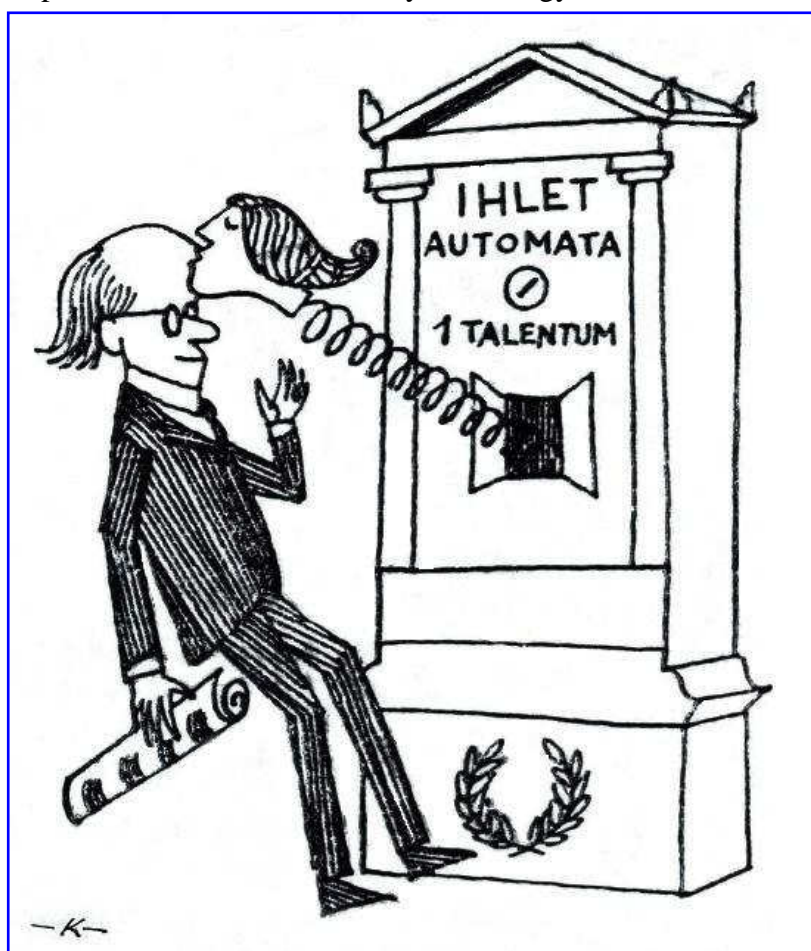
Mostanában egyre gyakoribb jelenség, hogy az anyagi haszon növelése érdekében a szerzők még azt is megtiltják, hogy bárki idézzon a műveikből. Ezáltal sok magasabb gondolat csak az érdeklődők szűk, fizetőképese rétegéhez jut el. Ez az önző hozzáállás azonban egy alapvető tévedésen alapul. A felvilágosulatlan ember azt hiszi, hogy az ihlet alapján alkotott műve a saját gondolatain alapul. A helyzet azonban az, hogy mi olyan ostobák vagyunk, hogy magunktól, ihlet híján még egy épkezláb mondatot sem tudunk összehozni. (Ennek legjellemzőbb példája Shakespeare írói, költői tevékenysége. Az életműkutatók 200 éve vitatkoznak azon, hogy a csaknem iskolázatlan William Shakespeare azonos-e azzal az emberrel, aki a világ mindmáig legcsodálatosabb alkotásait írta. A kételkedők szerint túl nagy a távolság a valóban létezett történelmi személy szűk látóköre, és a zseniális életmű között.) A gyanú valóban megalapozott, de a legtöbb esetben a tollforgatáshoz elegendő az írni-olvasni tudás is. Az általunk formába öntött remekművek ugyanis nem mások, mint isteni

sugallatok. Olyan művek, amelyek öröktől fogva léteztek, és minden egyes univerzumban lediktálják nekünk. Mi legfeljebb tökéletesíthetjük, a saját világunkra igazíthatjuk, ha képesek vagyunk rá.

Az igazán nagy alkotók nem is titkolják, hogy a művük túlvilági segítőiktől származik. Az írók költők, zeneszerzők többsége nyíltan bevallja, hogy erőfeszítések nélkül érkezik a mű, szinte az ölükbe pottyan az alkotás. Arthur Miller egyszer egy interjúban azt nyilatkozta, hogy hallja a fejében a szereplőket, így csak le kell írnia, amit mondanak. A remekművek szerzőinek nem kell megszenvedniük minden egyes szóért, mondatért, mert az alkotás már készen van. Csupán le kell jegyezni. Tollba mondják nekik, odaátrol. Így ír erről Nietzsche: „Az ember már nem kérdi, ki ad. Úgy ragyog fel a gondolat, mint a villám. Szükségszerűen, bizonytalanságok nélkül.” Goethe is gyakran mondogatta, hogy bensőséges kapcsolatban áll a szellemvilággal: „Sokszor úgy érzem, mintha egy láthatatlan szellem súgna nekem verslábakat.” Nem szégyellte bevallani, hogy valójában csak a Faust második része a saját alkotása. „A többi egy rajtam kívülálló spirituális forrásból származott, én csupán közvetítő voltam ebben a folyamatban”. Jonathan Livingston: A sirály című művét egy „test nélküli hang mondta tollba”.

Az Óz, a nagy varázsló írója is nyíltan beismerte, hogy ő csak közvetítő volt. Egyszer azt kérdezték tőle a riporterek, hogy honnan jött az Óz sztorijának ötlete. Frank Braun ezt válaszolta: „Tisztán inspiráció volt. Azt hiszem, olykor a Nagy Forrás az üzeneteit rajtunk keresztül továbbítja, és az

írók kezét használja eszközként. Én is ilyen médium voltam. Montaigne „alkotói” módszere is erősen megkérdőjelezhető, mert műveinek megírása után már nem is emlékezett rájuk. A kapott információ nyom nélkül átment rajta. A zeneszerzőknél szintén ez a helyzet. Robert Schumann amiatt panaszkodott, hogy hihetetlen sebességgel ömlött rá a melódia, alig győzte lekottázní. Alkotási módszeréről úgy nyilatkozott, hogy „Mozart és Mendelssohn a kriptából diktál neki hangjegyeket”. Ami azt illeti Mozartnak sem kellett vért izzadni művei komponálása során. A Linzi szimfónia megírásához egy keddi napon fogott hozzá, és csütörtökön már hangszerelve bemutatták a művét. Két nap alatt csak lejegyezni lehet egy szimfóniát, megírni nem. Főleg úgy nem, ahogy ő tette: Biliárdasztal mellett, pezsgőzve.

A feltalálók is a túlvilágról kapják az ötletet. Közismert, hogy Elias

Howe feltalálónak álmában jelent meg a gépi öltés megvalósítási módja, amely lehetővé tette a varrógép megszületését. Friedrich August Kekulé von Stradonitz álmában egy farkába harapó kígyó jelent meg, amely rávezette őt a benzolmolekula gyűrűs szerkezetére. Mengyelejev sem boldogult volna túlvilági segítség nélkül. Az elemek periódusos rendszerének orosz megalkotója kedvelte a passziánszt, ezért 1869-ben felírta az addig ismert 61 elemnek a tulajdonságait egy-egy fehér kártyára. Ezután sorokba és oszlopokba rendezte őket az atomsúlyuk alapján. Ennél tovább azonban nem jutott, míg egy februári éjszakán álmot látott, amelyben az egyes elemek táblázatba voltak rendezve. Ebben a táblázatban az akkor még felfedezetlen elemeknek is megvolt a helyük. Amikor nyilvánosságra hozta a meglehetősen foghíjas periódusos táblázatot, ő lepődött meg a legjobban, hogy a később felfede-

zett elemek mind az előre meghatározott helyekre kerültek. Sőt ugyanolyan tulajdonságokkal rendelkeztek, mint amit álmában látott.

Albert Einstein is azt nyilatkozta, hogy: „Az életben az egyetlen igazán értékes dolog az intuíció.” Ez ugyanis nem tőlünk származik. Isteni eredetű. Olyasmi, amivel mi nem rendelkezünk, de ajándékként megkapjuk. A remekművek időtlen idők óta léteznek, és minden egyes univerzumban átadják az újonnan született civilizációknak. A közvetítésre kiválasztott személy aztán javíthat rajta ha tud. Ha nem tud, akkor változatlan formában válik közkinccsé. A magas szóbeli megnyilatkozások sem a mi agyunkból pattannak ki. Szentségtörésnek hangzik, de a Megváltó sem a saját gondolatait adta tovább nekünk. János evangéliumában egyértelmű utalás található arra vonatkozóan, hogy Jézus honnan merítette tanításait: **„Én nem magamtól szoltam, hanem az Atya, aki küldött engem szolt belőlem. Ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek.”**

Isten tehát nem bízza a fontos közlések megfogalmazását ránk, mert tudja, hogy képtelenek lennénk a kívánt színvonalat produkálni. Az ismeretek átadására szolgáló személy kiválasztása azonban nem találomra történik. A befogadás, a közvetítés ugyanis szintén nagy szakértelmet kíván. Ez erre alkalmas lélek kiválasztása már jóval a megszületése előtt megtörténik. Ez a Bibliából is kiderül. Az ószövetség szerint Jeremiást így szólította meg az Úr: **„Mielőtt megszülettél, már ismertelek, és mielőtt világra jöttél, már megszenteltelek, prófétának rendelvelek.”** A közvetítőknek tehát nincs okuk az elkeseredésre. Igaz, hogy nem a saját szellemi alkotásukat adják tovább, de ők tudják a legteljesebben közvetíteni Isten gondolatait. Így fejezi ki ezt egy túlvilági üzenet: **„Az agyatok egy hangszer, amelyből a szellemek hangokat csálnak ki, melyeket ti gondolatoknak neveztek.”** Az ihlet a túlvilágról jön, és a személyes kapcsolódás által, valamint a formába öntéssel járó munkától érezzük magunkénak. Még a kérdéseink sem tőlünk erednek. Ha egy jelenség megértése aktuálissá válik, külső sugallatok hatására megfogalmazódik bennünk a kérdés. Erre utal ez az angyali üzenet: **„Nincs megválaszolatlan kérdés, mert amikor a kérdés ébred, ott van rá a válasz is.”**

Szomorú, ha valaki anyagi haszonszerzés céljából ki akarja sajátítani magának Isten gondolatait. Ennél is nagyobb bűn, ha valaki kezdettől fogva tisztában van azzal, hogy az általa leírt eszmék nem tőle származnak, mégis saját tulajdonaként kezeli a művet. Tudja, sőt közli is, hogy ő csak egy médium, aki a toll végét fogta. Ezért felfoghatatlan, hogy milyen alapon próbál kizárólagos jogot formálni az átadott eszmék terjesztésére. Isten mindnyájunké, így minden embernek természetes joga, hogy bármely forrásból hozzájusson a tanításaihoz. Gondolatainak kisajátítása ahhoz hasonló, mintha a Biblia írói annak idején megtiltották volna, hogy bárki idézzen ebből az örök érvényű alkotásból. Az evangélisták nem próbálták hitbizományként kezelni Jézus eszméit olyannyira, hogy nem csak írásban, hanem szóban is terjesztették az üzeneteit. Nem akadályozni kell ezeknek a gondolatoknak a széleskörű megismerését, hanem közzétenni, hogy bárki aki akar és tud írni róla, terjessze ezeket az eszméket. A világ ugyanis nagy bajban van, és az isteni szférákból érkező tanácsok mielőbbi megvalósulása fontosabb, mint az egyéni érdek érvényesítése.

Aki a toll szolgálatába akar lépni, annak soha nem szabad szem elől téveszteni még egy dolgot. Súlyos felelősséggel tartozik az, aki könyvet vagy újságot ír, mert aki papírra veti a gondolatait, az az örökkévalóságnak ír. Tovább növeli a felelősséget a nyomtatott szó becsülete, mivel az egyszerű emberek még ma is szentírásként tisztelik a papíron megörökített szót, azt gondolják, hogy akinek a gondolatait ki engedik nyomtatni, az nem lehet buta ember. Ez persze ma már nem így van, mivel cenzúra és szakmai felügyelet hiányában mindenki azt nyomtat ki, amit akar, de ez a múltból visszamaradt hit még mindig tartja magát. Tehát felelőtlenül ne járassuk le az írott szó becsületét, mert ha ez bekövetkezik, akkor nem vesznek bennünket komolyan abban az esetben sem, ha a mondanivalónk az egész emberiség szempontjából létfontosságú lenne.

Érdekes hírek

A szirének, sellők létezéséről először Homérosz tudósított az Odüsszeiában. Ezt követően egész mitológia fűződött e rejtélyes lények köré. A mondák szerint a Földközi-tenger egyik nehezen megközelíthető, zátonyokkal védett szigetén élnek, és énekükkel a sziget felé csalják a hajósokat. Akik nem tudnak ellenállni a csábításnak, megfeneklenek a zátonyokon, és a habokban lelik halálukat. A

nő vagy férfi felsőtestű és halfarkú sellőket sokan ma is létező lényeknek tekintik. Meggyőződésük azon a számtalan beszámolón alapul, amit a szemtanúk tettek közzé. A középkori krónikák gyakran tudósítanak sellők és emberek harcáról. Néhányat sikerült is foglyul ejtenünk közülük. Az 1200-as években például oxfordi halászok kifogtak a Temze vizéből egy férfi sellőt vagy más néven tritont. Úgy úszott, mint az angolna, és nyers halat evett. Nem tudták sokáig fogságban tartani, mert a hálót szétszakítva elmenekült. Kolumbusz Kristóf is említ három sellőt az 1492. évi utazásáról szóló beszámolójában, amelyek magasan kiemelkedtek a vízből. 1869-ben a Bahama-szigetekenél egy csónakról hat férfi pillantott meg egy csodálatos szőke hajú szirént. Az egyik öböl kristálytisza vizéből bukkant fel, és egy különös dallamot dúdolt. A halászokat megpillantva a tengeri szépség felsikoltott, és villámgyorsan alámerült. Az áttetsző vízben jól látszott hogy halfarka volt.

Ezek a különös lények napjainkban is megmutatkoznak. Úgy látszik a világtengerek mértéktelen szennyezése még nem pusztította el őket maradéktalanul. 1978-ban egy 41 éves Fülöp-szigeteki halász, Jacinto Fatalvero találkozott egy sellővel, aki a holdfényes éjszakán gazdag zsákmányhoz segítette őt. A legnagyobb hírverést azonban egy európai eset váltotta ki. 1965-ben a görög partok mentén egy francia luxusjacht teljes személyzete és utasai látták, amint egy sellő sütkérezik egy apró sziget sziklaszirtejn. Kinézte teljesen emberi volt, és hosszú, lapos halfarka félig belelógott a vízbe. Az utasok között volt egy elismert egyetem tanára is, aki később ezt mondta: „Semmivel sem lehetett összetéveszteni. Eddig azt hittem, hogy ez a teremtvény csak a mitológiában létezik. De istenem, ez ott volt. A sziklákon hevert. Mit gondoljak ezután?” A hír óriási port kavart. A nemzetközi sajtó még sokáig követelte, hogy a sellők, szirének a folklór és a művészetek szintjéről emelkedjen a kriptozoológia (a kihalt fajok kutatásával foglalkozó tudomány) világába.

Verne regényeivel kapcsolatban az a legmegdöbbentőbb, hogy az általa leírt technikai csodák nem csak a fantáziájában léteztek, hanem a valóságban is. Az általa leírt szerkezeteket, fura járműveket előzőleg itt a Földön elkészítette egy nálunk fejlettebb civilizáció, és erről kapott az író részletes tájékoztatót, inspiráció formájában. Ezt a megállapítást támasztja alá az a hír, mely szerint 1976. március 25-én az amerikai haditengerészet matrózai különös jelekre figyeltek fel. Az U.S.S Marshall atommeghajtású tengeralattjáró szokásos járőrútvonalán haladt, amikor az Antarktiszról 300 tengeri mérföldnyire gyenge jeleket fogtak. Mint tudjuk ekkor dúlt a hidegháború a két világrend között, ezért szigorú parancs kötelezte az őrzőjáratokat, hogy minden gyanús jelet alaposan ki kell vizsgálni. Ezért a kapitány utasította a legénységet, hogy nézzenek utána a lokátorképernyőn villogó halvány folt eredetének. Ahogy megközelítették a célpontot kiderült, hogy egy úszó jéghegybe fagyott tengeralattjárót találtak. Mivel feltárása speciális eszközöket igényelt, egy erre a célra rendszeresített hajót vezényeltek a helyszínre. A mentőalakulatnak is 2 hétig tartott a jármű kiszabadítása a jéghegy rabságából. Ekkor vontató kötelet erősítettek rá, és beszállították a portlandi haditengerészeti kikötőbe.

A tüzetes vizsgálat során a szakértők nem akartak hinni a szemüknek. Először azt hitték, hogy egy póru jár orosz tengeralattjárót találtak. Gondolták, most megtudják hol tart az ellenfelük a haditechnikai fejlesztésben. A várt felségjelek helyett azonban a hajótesten a Nautilus felirat díszelgett. Még inkább leesett az álluk, amikor megtalálták benne a hajónaplót, amelyben 1804-től 1846-ig vezette a bejegyzéseket a kapitány, akinek a szignója Nemo volt. Az anyagvizsgálatok kizárták az esetleges hamisítás lehetőségét. Mind a jármű, mind a rajta levő festék, mind pedig a berendezési tárgyak (köztük a papír és a tinta) esetében is 200 éves életkort állapítottak meg. Nem volt rajta semmi, ami két évszázadnál fiatalabb lett volna. Ennek ellenére nem lett szenzáció a felfedezésből, mert a haditengerészet titkosnak nyilvánította a leletet. A kiszivárgott hírek szerint ennek az az oka, hogy a Nautilus hajtóműve és irányítórendszere olyan fejlett volt, hogy jóval meghaladta a mi atommeghajtású tengeralattjáróink szintjét. A beszámoló nem tesz említést holttestekről, ami arra utal, hogy a legendás Nemo kapitány legénységgel együtt még időben elhagyta a Nautilust. Talán a rejtelmes szigetre menekültek?

A Földön naponta 45 ezer zivatar fordul elő, és ezek során nagyjából 80 millió villám keletkezik. Ez azt jelenti, hogy évente 3 milliárd villámcsapás éri a világot. Ennek ellenére kicsi a valószínűsége annak, hogy a villám emberbe csapjon bele. Megrendelésre azonban könnyen megeshet ez is. Ha nagyon ragaszkodunk hozzá, a túlvilági lények teljesítik a kívánságunkat. A természetet irányító dévák, szilfek pajkossága többnyire csak akkor nyilvánul meg, ha tréfás kedvükben vannak, vagy ha haragszanak valakire. Sajnos többnyire a haragvó természetüket ismerjük, amikor szélvihart, jégesőt, árvizet vagy aszályt bocsátanak ránk. Azt sem szeretik, ha pökhendi, elbizakodott emberek kirívó módon ingerlik őket. Ez történt John Graves louisianai ügyvéddel is, aki kollegáival a kedvenc taván horgászott. Hirtelen vihar támadt és elkezdett villámlani. Erre az ügyvéd kiállt a csónak orrába, és karjait széttárva üvöltötte az ég felé: Itt vagyok te nyavalyás! Ide csapj! Nem kellett sokáig várnia. Kívánsága néhány percen belül teljesült. Szénné égve fordult bele a vízbe.

A Small Arms Survey felmérése szerint 2001-ben világszerte kb. 639 millió kézfegyver volt a rendőrség, a hadsereg, különböző lázadó csoportok, valamint magánszemélyek kezében. Az ENSZ támogatással készült beszámoló rámutat arra is, hogy a világ fegyverkészlete évente 1%-kal nő. A világban jelenleg 98 olyan ország van, ahol minimum 1000 cég gyárt pisztolyokat, géppisztolyokat, aknavetőket, és hordozható rakétavetőket. 2000-ben a kézfegyvergyártók összesen 7 biliárd dollár értékű terméket állítottak elő, ideértve a lőszerket is. A világ kézfegyver-kereskedelmének 80-90%-a törvényes úton zajlik, és a legtöbb fegyver (59%) civilek kezében van.

Orosz kutatók már évtizedekkel ezelőtt előállítottak egy mágneses monopólusgenerátort, sőt ezeknek a részecskének az érzékelésére létrehoztak egy készüléket is. Az általuk spin- vagy torziós térgenerátornak nevezett készülék létrejöttének a megfigyelésnek köszönhető, hogy a radarokat gerjesztő magnetronok nem csak elektromágneses, hanem leáryékolható mágneses sugárzást is kibocsátanak. (Ez a jelenség okozta a roswelli és az azteci UFO-katasztrófát.) Méréseik szerint ez a sugárzás sokkal gyorsabban terjedt, mint a fény, és az áthatoló képessége jóval meghaladja a gamma sugárzásét. A további vizsgálatok azt is megállapították, hogy minden tárgy bocsát ki magából ilyen sugárzást. (Ezt nevezik az ezotériában aurának.) Különösen a kúpok és gúlák közelében mértek intenzív mágneses sugárzást (piramishatás). Megfigyeléseik szerint ezeknek az alakzatoknak a belsejében az oldatok kristályosodási folyamata lassabban vagy gyorsabban megy végbe a normálhoz viszonyítva. Az adó és vevőkészüléket különleges, lehallgathatatlan hírközlő eszközként is eredményesen használták. A beszámoló szerint ennek a sugárzásnak igen erős a biológiai hatása is. Az emberi viselkedésre szintén kihat. A hadsereg megrendelésére elkészítették a generátort egy kis bőröndnyi méretben. A vele folytatott kísérletek azzal az eredménnyel zárultak, hogy 5-6 kilométeres távolságból is nagy tömegeket lehet megnyugtatni, vagy felhergelni a különböző jellegű és frekvenciájú sugarakkal. (Ez a hatalmon levőknek jól jöhet sztrájkok, utcai tüntetések lecsillapítására, vagy a civilekre löni nem akaró katonák ösztökélésére.) A sugárzás erősségének növelésével súlyos fájdalmakat is ki lehet váltani. A készülék rendszeresítésre, széleskörű alkalmazásra nem került sor. A tisztázatlan elméleti alapok, és a beláthatatlan mellékhatások miatt a szovjet diktátorok egyike sem merte vállalni az ezzel járó felelősséget.

A társadalmi átalakulás vámszedői

A „Ezoterikus körkép”-ben kiderült, hogy egy alapvetően elhibázott gazdaságpolitika milyen következményekkel járt Európa keleti felében. Mivel a gazdasági irányítás csődje maga után vonta a politikai rendszer bukását is, ezért ebben az esetben a gazdasági átalakulásból eredő iszonyatos anyagi terheket még a politikai rendszerváltással járó megpróbáltatások is tetézték. A piacgazdaságba való átmenet óriási áldozatokkal jár, de az ebből fakadó egzisztenciális nehézségek nem mindenkit sújtanak egyformán. Sokan vannak, akik megtalálták a módját annak, hogy miként lehet hasznot húzni a gondokból. Mint ahogy az áradásnál is feljön a kanális, a rendszerváltással járó társadalmi átalakulás is

felszínre sodorta a maga vámszedőit. A kettős átalakulással járó káoszt kihasználva a szélhámosok és gátlástalan csalók elérkezettnek látták az időt, hogy a zavarosban halásszanak. A kommunista rémuralom évtizedei alatt féken tartott gáncs nélküli szerencselovagok most rablódarazsak módjára hordják szét azt a kevés értéket is, amely ezekben az elszegényedett országokban még megmaradt. A vagyonátmentésben azonban még ezeken a kisstílusú szélhámosokon is túltettek az előző rendszer hivatalban maradt vezetői, akik kihasználva a valódi demokráciákra erkölcsi teherként nehezedő bosszúállási tilalmat, több milliárdos államvagyonot síboltak át az egyszemélyes magánvállalkozásaikba.⁶ Ráadásul az állami vállalatok szándékos tönkretételét és potom összegekért való felvásárlását büntetlenül vé-

is kérdezték a kormánytól: „Mi az oka annak, hogy Magyarországon a több százmilliós csalások rendre felderítetlenek maradnak?” Válasz azonban csak a humoristáktól érkezett egy sommás megállapítás formájában: „Meddig lehet valaki korrupst Magyarországon? – A velejéig!” Ennek a helyzet-

gezhették, mivel a kommunista tervezdálkodásból szinte egyik napról a másikra piacgazdálkodásra váltó új rendszerekben még nem voltak meg azok a törvények, amelyek a reprivatizálást tisztességes keretek közé szoríthaták volna.

Mindezek következtében nálunk a rendszerváltás évei alatt 380 milliárd forintot loptak, csaltak, raboltak el az államkasszából. Ez a folyamat oly méreteket öltött, hogy már a határainkon túl is híre ment. Külföldi újságírók meg-

nek tudható be, hogy szakértői kimutatások szerint a korrupció és a rosszul privatizált vállalatok miatt napjainkig 1200 milliárd forint veszteség érte az országot. Ezt a veszteséget legkézenfekvőbben úgy lehetne érzékelteni, hogy minden magyar állampolgár zsebéből közel 1,5 millió forintot, azaz kb. 5 évi átlagmunkabért emeltek ki. Mindezek láttán az elkeseredett kisember nem tehet mást, mint szidja a kormányt. Választott vezetőit „korrupst tolvajbandának” nevezi, akik a bankárok és a multinacionális vállalatok kezére játszották az országot. Ilyen körülmények között nem véletlen, hogy az emberek kiábrándultak a politikusokból. 2009-ben köz-

⁶ Márai Sándor szerint: „A kommunistáktól nehéz megszabadulni, mert senki sem olyan veszedelmes, mint egy bukott eszme haszonélvezője, aki már nem az eszmét védi, hanem a zsákmányt.”

vélemény-kutatást végeztek, hogy az emberek mennyire bíznak meg az egyes szakmák képviselőiben. Az eredmény lesújtó a politikusokra nézve. Első helyen a tűzoltók állnak. Bennük az emberek 98%-a bízik. A tanárok 92%-ot, a bírák 67%-ot, a papok 52%-ot, a bankárok 38%-ot, az újságírók 34%-ot értek el. A lista legalján a politikusok állnak, 9%-kal.

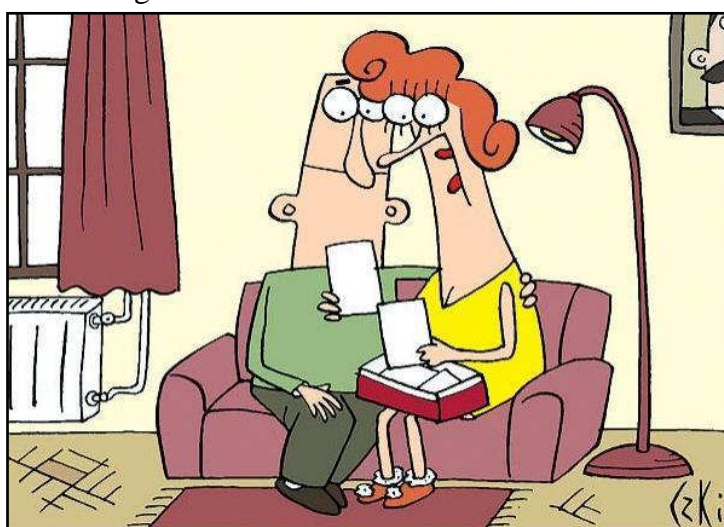
A helyzetet még bonyolultabbá és nehezebben áttekinthetővé teszi, hogy az élet más területeihez hasonlóan itt sem lehet általánosítani. A régi rendszer kiszolgálói között nem mindenki volt tisztességtelen, akadtak számosan, akiket a szakmájuk iránti elkötelezettség, a hivatástudat állított egy életképtelen eszme szolgálatába. Ez a szövevényes kép viszont sok embert elbizonytalanít, ami kedvező körülményeket teremt a szélsőséges nézeteket valló karrieristák számára. Az ő malmukra hajtja a vizet a gazdaság fokozatos lepusztulása, a költségvetési hiány növekedése, a szinte megállíthatatlan infláció, és a munkanélküliek számának állandó emelkedése is. A kilábalást nehezíti, hogy

az inflációval együtt beindul a negatív spirál, vagyis ha csökken a fizetőképes kereslet, akkor ez további elbocsátásokat vált ki. A helyzetet tovább súlyosbítja ennek a földrajzi régióknak a történelmi elmaradottsága, ami szintén lefelé húz. Mind ezen bajok lecsapódásai, a filléres gondok, a nyomor, a kilátástalanság lassan felőrlik az emberek idegeit; így nem csoda, hogy megindul a válogatás nélküli bűnbakkeresés. Ezt használják ki az új rendszer soraiba beférkőzött kalandorok, valamint a szélsőséges politikai nézetet vallók, akik el- és leszámolási vágyaik hangoztatásával jelentős mértékben hozzájárulnak az indulatok elszabadulásához. Ebből kifolyólag a volt kommunista országokban nem egyedi jelenség, hogy a rendszerváltás

során átesnek a „ló túlsó oldalára”. A régi rezsim számos kiváló, nagy tapasztalatokkal rendelkező szakemberét kiszorították a politikai életből az önmagukat elkötelezett reformerként feltüntető tehetőségtelen törtető, akik csak egy dologhoz értenek, az előző rendszer szidalmazásához. Ezek az új hatalomhoz dörgölődő talpnyalók arra számítanak, hogy a letűnt rezsimmel szemben felgyülemlett indulatok és a népharag kitart addig, amíg méltánytalanul elnyert állásaikban jól megsegedik magukat, hogy teli zsebbel állhassanak tovább.

Mindezen gondokat fokozza az új kormányok szociális érzéketlensége. Azzal kábítják a polgárokat, hogy: „A diktatúra megszűnésével önálló individuumokká válnak, így kötelességeitek önmagatokról gondoskodni.” A többpártrendszerhez nem szokott politikusokat ugyanis annyira lefoglalja az egyes pártok közötti ideológiai, és a saját pártjukon belül dúló pozícióharc, hogy

- Emlékszel drágám? Ezen a képen álmództunk a Karib-tengeri nyaralásról, ezen pedig a Horvátországról.

észre sem veszik, hogy már ezek turkálnak a kukákban, és milliók élnek a létminimum alatt. Képtelenek belátni, hogy a hazának jelenleg nem nacionalista jelszavak hangoztatására és zászlólengetésre van szüksége, hanem a mindennapi betevő falat biztosítására. Olyan politikusok kellene most, akik nem demagóg szónoklatokkal etetik a népet, hanem elérhetővé teszik számára legalább a létminimumot.

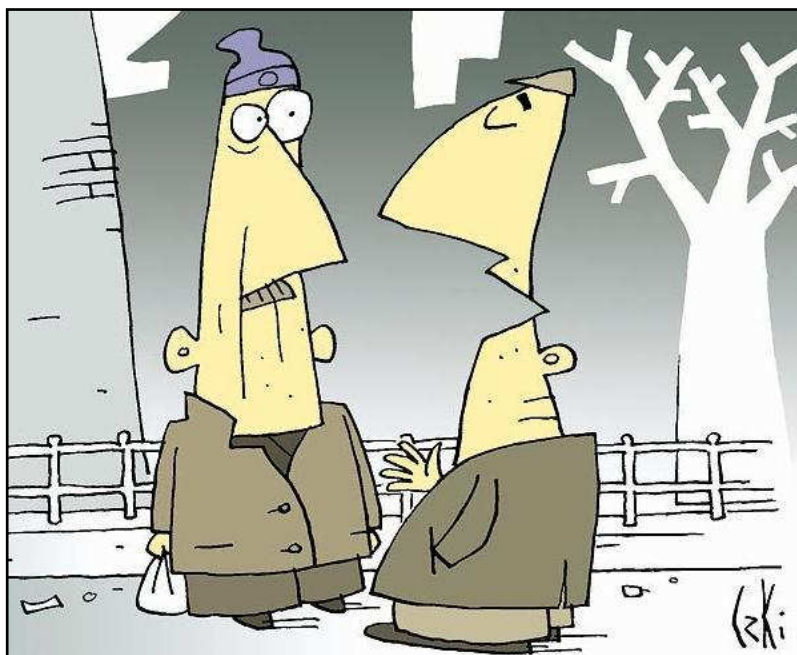
A hatalom jelenlegi birtokosai azonban olyan gazdaságpolitikát folytatnak, amely nem hogy felemelné, hanem egyre mélyebbre taszítja a kisembereket. Politikusaink az infláció felpörgetésével próbálnak úrrá lenni a költségvetés egyre fokozódó hiányán. Ezzel párosul, hogy a fizetések és a jövedelmek nem tartanak lépést az árakkal, ami előrevetíti a fokozatos elszegényedés lehetőségét. Az államháztartás hiánya azonban a bankbetétek elértéktelenedésével és a bérkiadások relatív csökkenésével sem szűnt meg, mert az infláció a költségvetési szervekre is kihat. A nyersanyagárak, a szállítási költségek, az energiaárak és egyéb kiadások növekedésének ellensúlyozására a kormány mind nagyobb adókat vetett ki a polgárokra. Megadóztatta az élet minden szféráját, és a szó szoros értelmében mozgásképtelenné tette a társadalmat. A kisjövedelmű réteget segítő korábbi ártámogatások megszüntetése után fogyasztási adóval terhelte az alapvető élelmiszereket is. Erre a sorsra jutottak a különféle szolgáltatások, majd a kultúrát adóztatták meg. Ennek legkirívóbb következménye, hogy a világon szinte egyedülálló módon nálunk az újságkiadást is 15% forgalmi adó sújtja. Miután a nép mindezt zokszó nélkül tűrte, következő lépés az amúgyis rohamosan növekvő energiaárak, víz- és csatornadíjak, valamint a szemétszállítás, a kábeltévé-használat és a lakással kapcsolatos minden egyéb szolgáltatás ÁFA-val való megterhelése volt. Mindezek betetőzéseként a felsőfokú tanintézményekben bevezették a tandíjat, amit jövedelmi viszonyaitól függetlenül minden diáknak fizetnie kellett.

Az állami bevételekkel való felelőtlen gazdálkodás, a hivatali apparátus különböző szintjein meg-

nyilvánuló pénzügyi visszaélések és csalások következtében azonban ezek a pénzek sem tudták enyhíteni a kormány gondjait, ezért ismét az adópréshez nyúltak. A nyugati országokra való hivatkozással bevezették az autópályadíjakat. Később olyan autópályákat is díjfizetési kötelezettséggel terheltek, amelyeket korábban államköltségen, az adófizetők pénzéből építettek. Azok sem jártak jobban, akik autóbuszon vagy vasúton közlekednek, mert időközben az üzemanyagárakat is horribilis jövedéki adóval terheltek, és ehhez járult még a személy- és teherszállítást sújtó forgalmi adó, ami a helyváltoztatásnak ezt a módját is lehetlenné tette. A mind jobban elnyomrodó polgárok most már kimozdulni sem tudnak otthonról, a „röghöz kötöttség” újkori áldozataivá váltak. Látszatdemokráciánk olyan „vérszívó” csápokkal fonta körül az egész társadalmat, hogy ha csak egy lépést tesznek bármerre, azonnal lecsap rájuk az államgépezet csillapíthatatlan pénzhétsége. Nem csoda, hogy egy idő után az emberekből elemi erővel tört ki az indulat, hogy: „Nem hagynak bennünket élni, megfojtanak, teljesen kiszigerelnek minket!” A panaszok hallatán a gazdasági élet szemforgató irányítói arra hivatkoznak, hogy még most sem értük el teljes mértékben a nyugati árszintet. Arról azonban elfeledkeznek, hogy a kelet-európai bérek szintje csupán 10%-a a nyugat-európainak, és ebből a jövedelemből kell a koldusbotra juttatott kisembereknek is a nyugati árakat megfizetniük.

Olaj a tűzre, hogy miután a gazdaság gyorsvonati sebességgel rohan a szakadék felé, az országos vezetők oly módon védik ki az infláció saját bőrükre is kiható következményeit, hogy a parlamenttel

- Én személy szerint nagyon örülök, hogy a képviselők megszavazták maguknak a fizetésemelést, mert végre van valami, amiben egyetértenek.

évente az átlagos bérnövekedés többszörösével emeltetik meg a fizetésüket, egyre jobban elszakadva ezzel az általuk vezetett társadalom valóságos helyzetétől. A választások előtti években ezt nem merik megtenni, de emiatt nem éri őket veszteség, mivel ekkor milliós jutalmakat szavaznak meg egymásnak titokban. Harácsoló ösztöneik gátlástalan kiélését az esetleges leváltás vagy elbocsátás lehetősége sem korlátozza, mert előzőleg olyan munkaszerződéseket kötöttek maguknak, amelyek tízmillió forintos végkielégítéseket biztosítanak számukra. Ez az összeg a hazai átlagfizetések ötszázszorosa, vagyis több, mint amit egy munkás vagy hivatalnok egész életen át tartó munkájával megkereshet.

Nem kevésbé irritálja a közvéleményt, hogy a kormány, valamint az országgyűlés számos tagja tanácsadói, felügyelő-bizottsági állásokat

tölt be különböző magánvállalatoknál, és etikátlan módon ezekből az összefonódásokból származó „tiszteletdíjakkal” sokszorosára növelik az amúgy is tetemes jövedelmüket. A helyzetfelismerő képesség hiánya, valamint soraik megtisztításának halogatása oda vezetett, hogy ebben a régióban a de-

demokratikusan megválasztott kormányoknak és parlamenteknek sikerült a kisemberek zömét maguk ellen fordítaniuk. A tisztelt „honatyákat” azonban nem izgatja, hogy eredménytelenségüket és pénzhétségüket megelégedve menesztik őket, mert tisztában vannak vele, hogy már vár rájuk egy még zsírosabb állás. A választási kudarc után felmarkolják a félévi fizetésüknek megfelelő végkielégítésüket, és vezető tanácsadóként elhelyezkednek valamelyik multinacionális nagyvállalatnál, ahol a korábbi kapcsolataikból, valamint a hivatali idejük alatt rájuk bízott államtitkok apránkénti áruba bocsátásából élnek. Ezt látván egyre

többen vélekednek úgy, hogy országunkat szakmailag hozzá nem értő „nemzetrontó pancserek, és demagóg hordószónokok” vezetik, akik ígéreteikkel ellentétben nem polgárokká, hanem elviselhetetlen terhek alatt görnyedező páriákká tették a népet.

Tovább rontja a rendszerváltás utáni kormányok megítélését, hogy választási ígéreteikből nem sokat tartottak be. Nem voltak képesek az inflációt megállítani, az ország mérhetetlen külföldi adós-

ságállományát csökkenteni, sőt óriási mennyiségű államkötvény kibocsátásával a költségvetés felélte az állampolgárok megtakarított pénzét is, és ezzel befelé is eladósodott az államháztartás. Ez a helyzet annyira súlyos, hogy a magyar állam belső tartozása már a rendszerváltozás utáni első kormány ideje alatt meghaladta a 3200 milliárd forintot, azaz a nemzeti összjövedelem 90%-át, a külföldi államadósság pedig elérte a bruttó 35 milliárd dollárt. Később a helyzet tovább romlott. 2003. végére az ország bruttó adóssága 43 milliárd euróra, azaz 53 milliárd dollárra nőtt. A belső államadósság 1996. végére megközelítette az 5000 milliárd forintot, vagyis a külföldi tartozás összegét. Ennek a hatalmas összegnek a kamatterhe is óriási. A magyar állam évek óta több kamatot fizet a nyugati bankoknak, mint amennyi a személyi jövedelemadóból befolyik a költségvetésbe.

Időközben már a „kegyelemdőfészt” is megkaptuk. A 2002-ben még „csak” 35 milliárd dolláros adósságunk 2010-ben már 100 milliárd dollárra növekedett. Ez a hozzávetőleg 22 ezer milliárd (22 000 000 000 000) forintnyi tartozás azt jelenti, hogy a csecsemőktől az aggastyánig minden embert 2 millió forint adósság terhel. Jelenleg a külföldi államadósság eléri a GDP 80%-át. A rendszerváltás óta 17-szeresére nőtt a külföldi tartozásunk. Ennek csak a kamata 1000 milliárd forint évente. A világgazdasági válság miatt felvett IMF és Világbank-i hitelek visszafizetésére reményünk sincs. Rajtunk már a világgazdaság fellendülése sem segít, mert mind az iparunk, mind a mezőgazdaságunk elvesztette versenyképességét. Az egymást váltó kormányok sorozatos rossz döntései miatt éllovasokból sereghajtókká váltunk. Magyarország 2001-ben a világ 28. legversenyképesebb gazdasága volt, 2010-ben viszont az 52. helyre csúsztunk le. Úgy tűnik, hogy a magyar gazdaságot már semmi sem mentheti meg a teljes leépüléstől.

Többek között ennek tudható be a rendkívül alacsony munkabér. A magyarországi átlagfizetés immáron a kelet-európai átlagot is alulmúlja. A diplomások pedig még a köztudottan alacsony életszínvonalú Oroszországban is többet keresnek, mint nálunk. Ez az oka a csekély nyugdíjaknak is. Jelenleg az adósságszolgálatra fordított összeg a nyugdíjalap kétszerese. Az életszínvonal rohamos csökkenése oda vezetett, hogy az Európai Unióhoz való csatlakozásunk előtt több mint 1 millió ember, azaz Magyarország lakosságának 10%-a havi 13 ezer forintból (50 euróból) élt. Újabb 1 millió emberek a havi rezszi kifizetése után 13 eurónyi összeg maradt megélhetésre. (A helyzet a csatlakozás utáni években sem változott. Csupán az infláció növekedett.

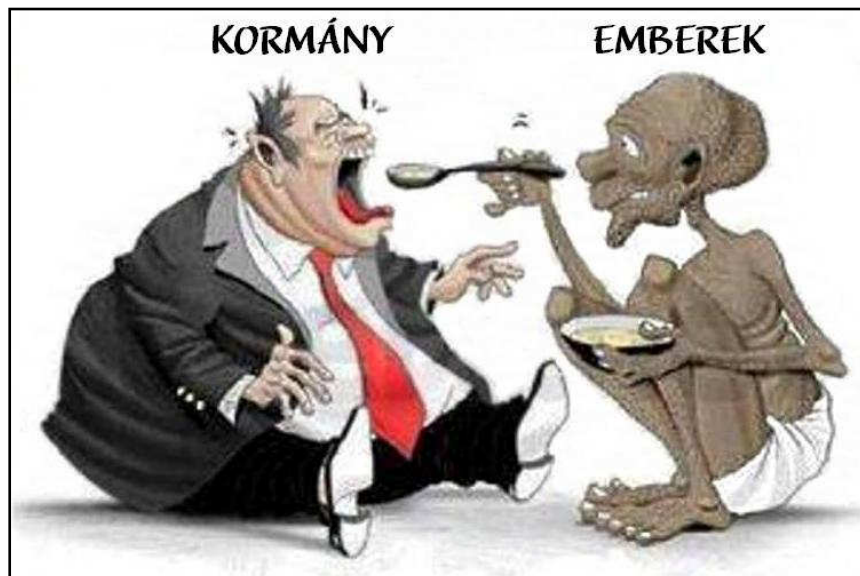

**– Elég nekünk egy vékony szeletke,
úgyis csak szolgoltni lesz...!**

A minimálbérek és a nyugdíjak reálértéke nem sokat emelkedett.) A kilábalás egyre reménytelenebbnek látszik, mivel az ezredforduló után a kamattörlesztésen felül már tőketörlesztést is kell fizetnünk, ami duplájára emeli az amúgyis elviselhetetlen terhet.

Ezekkel a számokkal kapcsolatban fel kell még hívni a figyelmet arra, hogy a kormány hazánk külföldi tartozásaként előszeretettel tünteti fel a nettó adósságállományt, mert ez az összeg jelenleg csupán fele a bruttó adósságnak. Arra hivatkoznak, hogy a különbözettel más országok tartoznak nekünk. Ez azonban csúsztatás, ugyanis ezt az összeget többnyire a világ legszegényebb államainak (pl. Kubának, Vietnammak és az afrikai országoknak) adtuk kölcsön. Ezek az államok akkor sem tudnák belátható időn belül visszafizetni a felvett hitelt, ha megszűnne a diktatúra náluk, mert a gazdaságuk romokban hever. (Újabb a költségvetés hiányát nem forintban, hanem euróban adják meg, így számszerűleg kevesebbnek tűnik. Ezen kívül csak a folyó fizetési mérleg hiányát közlik, a korábbi években felhalmozódott összes hiányról, a halmozott államadósságról hallgatnak.)

A gazdasági problémák tehát nem csökkennek, hanem tetéződnek, és az új politikai elit ezt a rohamosan növekvő csódtömeget tehetetlenül maga előtt görgeti, egyre kilátástalanabbá téve az utá-

nuk következő nemzedék helyzetét. Az ország nyomorba döntése jelenleg ott tart, hogy a kormány-párt elismerése szerint is az életszínvonal 25%-kal, a nyugdíjak reálértéke pedig 30%-kal csökkent a rendszerváltás óta. Ez nem akármilyen eredmény, ha figyelembe vesszük, hogy a volt kommunista országok életnívója minden propaganda ellenére alig haladta meg a fejlődő országok szintjét. Ez a jövedelemcsökkenés részben az állami alkalmazottak tájékozatlanságának tudható be. Érdekképviseleti szervei-

ken keresztül minden évben kiharcolták ugyan az infláció mértékével azonos béremelést, de arra nem gondoltak, hogy a jelenlegi adórendszer mellett ennek az összegnek a felét az állam visszaveszi jövedelemadó és társadalombiztosítási járulék formájában. Ahhoz, hogy egyáltalán lépést tudjanak tartani az inflációval, a pénzromlás mértékének kétszeresét kellene követelniük. Sokan azt sem veszik figyelembe, hogy amikor a megmaradt pénzüket elköltik, az állam abból is elvesz 25%-ot általános fogyasztási adó címén.

A médián keresztül politikusaink előszeretettel hangoztatják, hogy a Kelet-Európába áramlott külföldi tőke kétharmada Magyarországon került befektetésre. Azt azonban elfelejtik megemlíteni,

hogy a multinacionális vállalatok letelepítése ellenére a GDP (Bruttó Hazai Össztermék) összehasonlító árfolyamon jelenleg 10%-kal alacsonyabb, mint 1989-ben, a rendszerváltás előtt volt. Az igaz, hogy a GNP (Bruttó Nemzeti Össztermék) most magasabb, mint a rendszerváltás előtt, de a különbség a külföldi nagyvállalatok számláin található, akik bármikor kivonhatják a vagyonukat az országból. Ezt könnyen megtehetik, mert a kivitt jövedelem után nem kell adót fizetniük, mivel a kormánytól 5 év adómentességet kaptak. 2007-ben Magyarország bruttó nemzeti összterméke (GNP) 90 milliárd euró volt. Ennek csupán a fele gyarapította az államkincstárt. 46 milliárd euróból gazdálkodhat a költségvetés. Ez a helyzet meglehetősen siralmas képet fest a gazdasági miniszter által „pannon tigris”-nek nevezett magyar gazdaság telje-

sítőképeségéről. (Jellemző a „vállalkozóbarát” adószabályokra, hogy a magyar állam adóbevételeinek 80%-a magánszemélyektől származik. A társasági adó, köztük a multinacionális vállalatok által fi-

zetett adó csak a bevételek 20%-át teszi ki.)

A gazdaság szétzilálásának, a minden téren megnyilvánuló elnyomóródnak csak egy pozitív következménye lett. A környezet állapota annyit javult, amennyit a gazdaság romlott. A rendszerváltozás óta 80%-kal csökkent Magyarországon a műtrágya-felhasználás. Ennek oka a gazdák és a termelőszövetkezetek elszegényedése, az agrárrolló szétnyílása miatti gazdasági ellehetetlenülés. Mivel a peszticidek ára is jelentősen emelkedett, nem tudtak eleget költeni permetezőszerekre sem. Így nálunk nem annyira mérgezett a talaj, mint a nyugati országokban. Az élővízek is tisztábbak, mert az ipari üzemek tönkremenetele miatt ebben az időszakban 900-ról 500 millió köbméterre csökkent a közcsatornán elvezett szennyvíz mennyisége. Miután egész iparágak tűntek el a berrabszolgaságra átállt gazdaságban, a széndioxid-kibocsátás is 30%-kal csökkent. Csak a multinacionális vállalatok által bérelt ipari parkok környékén és a nagyvárosokban nőtt a levegőszennyezettség mértéke.

A hatalom birtokosai azzal nyugtatják a népet, hogy folyik a kiútkeresés, „látszik már az alagút vége”, de megfelelő szakértelem hiányában próbálkozásaik szinte mindegyike fiaskónak bizonyul.

A helyett hogy kihasználnák a nemzetben rejlő kreativitást, gazdasági kényszerintézkedésekkel próbálják az országot talpra állítani. A jövő felélése, a fejlődési lehetőségek elviselhetetlen mértékű kamatterhekkel való elfojtása, az infláció felpörgetésével párosuló gazdasági sokkterápia totális katasztrófát sejtet, amely az új demokráciákra nézve beláthatatlan politikai következményekkel járhat. Ha a nép számára a gazdasági átalakulás terhei nagyobb nyugót jelentenek, mint a polgári demokrácia hiánya, akkor előbb-utóbb teret kapnak a szélsőséges nézetek képviselői, és ez elkerülhetetlenül újabb diktatúrához vezet.

Egy ilyen fordulat elsősorban a hatalmon levőket fogja kellemetlenül érinteni. Mivel ők idézték elő a tartáhatatlan helyzetet, a megtorlás is

tők és családtagjaik bankbetétjeit, és rögtönítelő bíróságokat állított fel a vagyonszámlások gyors és határozott lebonyolítására. Innentől kezdve az események a többi katonai diktatúrával megegyező módon alakultak. A megvesztegetési ügyek feltárása után a bűnösnek talált politikusokat felakasztották illetve börtönbe zárták. A bírák szigorúságára jellemző volt, hogy a felelősségre vonás során az általuk kiszabott legenyhébb büntetés is a teljes vagyonek Kobzás volt. Az érintettek az elszámoltatás elől külföldre sem szökhettek, mert az eljárás megindítása előtt az összes tisztviselő útlevelét bevonták.

A népharag gyakran eredményez egyéni megtorlásokat is. Erre akkor kerül sor, amikor a tűrőképességüket elvesztett emberek úgy döntenek, hogy „kezükbé veszik az ország sorsát”. Egyeszerre lesznek károsultak, nyomozók, vádlók és igazságosztók. Népítéletet hoznak a saját törvényeik szerint, és azt a helyszínen végre is hajtják. Ez történt a legutóbb Örményországban, ahol két fegyveres férfi rontott be a Parlament üléstermébe, és géppisztolysorozatot zúdítottak a „korrupt, népnöyöző” politikusokra. Az akció következtében a kormányfő és két minisztere, valamint több parlamenti képviselő életét veszítette. A mézárilást a jereváni televízió egyenes adásban közvetítette, így még eltitkolni, vagy félremagyarázni sem lehetett az eseményeket.

Sokak szerint már most is diktatúrában élünk. A pénz diktatúrája csak annyiban különbözik az abszolutizmustól, hogy a parancsok nem közvetlenül érkeznek. A pénzügyi körök anyagi javak juttatása vagy megvonása útján gyakorolnak nyomást az emberekre, intézményekre. Az elanyagiasodás már oly mértékűvé vált, hogy az ember is áru lett. Mind többen vannak, akik nem csak a munkaerejüket, hanem önmagukat is áruba bocsátják. Ezáltal az emberi méltóság maradékát is kiölik önmagukból, és rosszabbá válnak, mint a rabszolgák. Őket ugyanis belegezésük nélkül adták-vették, míg korunk embere önként viszi vásárra a bőrét, lemondva legnagyobb értékéről, az önrendelkezésről. A korábban bálványozott, illetve közszeretnek örvendő személyek is sorra „prostituálják” magukat, eladják a lelküket az ördögnek csak azért, hogy még több pénzük legyen. Egy régi zsidó bölcsélet szerint: „Amíg 36 igaz ember van a világon, addig civilizációnk nem fog elpusztulni.” Vajon az elüzletiesedett, önmagát árunak tekintő emberiség között van-e még 36 igaz ember?

Az hogy civilizációnk még létezik annak köszönhető, hogy vannak közöttünk egyszerű emberek, akik hordoznak magukban valami emberit. Nem aljasodnak le akkor sem, ha most ez a divat. In-

kább beletörődnek abba, hogy nem viszik semmire, de nem engedik a lelküket elveszejteni. Egy belső hang azt súgja nekik, hogy: „Te ne menj arra, amerre a többi tart, még akkor se, ha lemaradsz.” Ők azok, akik a társadalom szemében nem számítanak. Isten szemében azonban nagyon is fontosak. Nekik köszönhetjük, hogy még nem pusztította el a világunkat.

A társadalmi feszültséget tovább növeli, hogy a közélet is kínos személyeskedésektől, botrányos vádaskodásoktól hangos. Folyik a sárdobálás, egymás bemocskolása. Belterjes, szörszálhasogató viták kötik le a vezetésre, kiútkeresésre hivatott fórumok erőit. Közben a szabad verseny szabad tombolásba csapott át, mindenki ott veri át a másikat, ahol tudja. Az adóterhek elviselhetetlen mértékű emelése miatt a vállalkozók rákényszerülnek

arra, hogy lopjanak, csaljanak, hazudjanak, különben tönkremennek. A kereskedelemből és a vendéglátásból markecolás lett, ahol nem a vevők illetve vendégek tisztességes kiszolgálása, hanem a kifosztása a cél. Nagyon messze kerültünk Kohn bácsi múlt században általánosan vallott üzletpolitikájá-

tól. Amikor megkérdezték tőle, hogy mi a legértékesebb dolog a boltjában, ezt felelte: „Hát a vevő!” Ma már a legtöbb helyen módszeresen becsapják az embert, annyi pénzt szednek el tőle, amennyit csak lehet. Fokozottan érinti ez a helyzet a külföldieket. Az ő esetükben nem ritka jelenség, hogy az amúgyis magas árak tízszeresét számolják fel nekik. A számla kiegyenlítését a pincérként alkalmazott, beretvált fejű, kétajtós szekrény méretű verőlegények garantálják. A vendéglátóipar maffiózói arra nem gondolnak, hogy ennek a bűnöző magatartásnak előbb-utóbb híre megy a nagyvilágban, és ez tönkre fogja tenni a magyar gazdaság jelenleg egyetlen nyereséges ágazatát, a turizmust.

Mindenki érzi, hogy ez így nem mehet tovább, a változtatás azonban nem könnyű dolog. A választott vezetők közül való kiábrándultság ugyanis közömbössé tette az embereket a politika iránt, fásultság, letargia lett úrrá a társadalmon. A helyzetet csak nehezíti az a több évszázados múlttal rendelkező demokráciákból jól ismert jelenség, hogy az ember miután a megszerzett szabadság mámorából kijózanodott, elemi erővel küzd azért, hogy a korlátlan választási lehetőségéből eredő ropant felelősséget másokra hárítsa, vagyis a szabadságát korlátozza.

A folyamat betetőzéseként Kelet-Európa polgárainak rá kellett döbenniük arra is, hogy kívülről sem várhatnak jelentős támogatást. A rendszerváltást követően sokan reménykedtek egy új Marshall-segélyben, de hamar kiderült, hogy a Nyugat nem egy esetben még a beígért kisebb összegeket sem folyósítja. Emiatt sorra mentek tönkre a gazdaságtalan vállalatok, a még talpon maradókat pedig felvásárolták a tőkeerős nyugati konszernek. A hazai politikusok még siettették is ezt a folyamatot, mondván, hogy így gyors és hathatós tőkeinjekcióhoz jut az ország. Választások előtt a pártvezérek úton-útfélen óriásplakátokon hirdették, hogy: „A haza nem eladó!” Ennek ellenére hatalomra jutásuk után eladták az összes jelentős ipari létesítményt. A befolyt

– Az az érzésem, hogy a mostani átmeneti válság a cégnél egy kicsit komolyabb lesz a szokásosnál.

– Emlékszel, amikor a május 1-i felvonuláson a "Döntsd a tőkét, ne siránkozz!" táblát vittük?

összeg pedig eltűnt a költségvetés feneketlen zsákjában. A legnagyobb részét annak a szervezetnek a fenntartásra költötték, amely a privatizációt végrehajtotta. A privatizálástól remélt tőkeinjekció azonban többnyire elmaradt, és politikusaink keserűen tapasztalták, hogy a volt szocialista ipar fellegvárai egymás után esnek áldozatul egy könyörületet nem ismerő piacpolitikának.

A nyugati monopóliumok jelentős hányada ugyanis csak azért vásárolta fel a potom összegekért kínált vállalatokat, hogy tönkretegyék a versenytársat, és így akadálytalanul hatolhassanak be erre a piacra. Ennek a jelenleg is folyó manővernek a kivitelezése igen tanulságos módon folyik. Ma már nem a klasszikus kapitalizmus farkastörvényeit vetik be a tönkretételre kiszemelt versenytárs ellen, hanem megvásárolják

vállalatának részvénytöbbségét, majd kevés, de látványosan beharangozott tőkeinjekció után hagyják lassan lepusztulni. Amikor a vállalkozás felélte az alaptőkéjét, akkor közlik a tőkéstárssal, hogy ebből a helyzetből csak egy újabb, de most már több száz millió dolláros tőkeinjekció mentheti meg a vállalatot, ezért fizesse meg a rá eső részt. Mivel a tőkéstárs rendszerint az állam, a kincstár pedig a fokozatosan növekvő költségvetési hiány következtében üres, ezért nem tud mást tenni, mint hogy a rá eső hányadot felkínálja eladásra a részvénytöbbséggel rendelkező külföldi tulajdonosnak. Ennek megvétel után jön a gyors csődbejelentés. A vállalat összes dolgozóját elbocsátják, a gépeket leselejtezik, az épületet pedig eladják egy sebtében létrehozandó áruház számára, hogy még a lehetősége se legyen meg annak, hogy azon a helyen valaha is meginduljon egy újbóli konkurenciát jelentő termelés. Ezt követően a „jó szándékú” üzlettárs kivonul az országból, és helyette bevonul az általa odakint, külföldi munkaerővel gyártott méregdrága áru, ráadásul pedig itt marad nekünk a munkanélküliség.

A legvérmesebb befektetők nem is titkolják ebbeli szándékukat. A nagy nyugati élelmiszerkonzernek vezetői világosan és egyértelműen kifejezésre juttatták, hogy csak azért vásárolják meg a magyar cukorgyárakat, hogy utána bezárják őket. Az olcsó cukortól való megszabadulást szorgalmazza az a döntésük is, hogy nem veszik át a magyar termelőktől a cukorrépat. Helyette az osztrák gazdáktól vásárolják az alapanyagot. Ezáltal alapjaiban rombolják szét ezt az iparágat, amit a keresletcsökkenésre való hivatkozással indokolnak. Ugyanígy járnak a cementgyáraink is, amelyeket egy közvetítő Kft. kárpótlási jegyekért olcsón felvásárolt, majd átjuttatja a nyugati konkurenciának. Ez önmagában nem szokatlan jelenség, de ők le akarják bontatni az üzemeket, hogy a továbbiakban kénytelenek legyünk a cementet tőlük vásárolni. Hasonló módon bántak el a RICO Kötszergyárral. Amint megvette a német tulajdonos rögtön bezárta, hogy a Németországban gyártott termékeivel láthassa el a magyar piacot.

A belső piac megszerzésének egy másik elterjedt módja, hogy a részvénytöbbséggel rendelkező külföldi tulajdonos egyszerűen megszünteti a korábbi hazai termék gyártását, és helyette a sajátját gyártatja a korábbi versenytárs üzemében. Ettől kezdve a vásárlók hiába keresik a boltokban az olcsó honi készítményt, mivel a piacot elárasztotta az agyonreklámozott külföldi áru. Ráadásul a díszes csomagolású kinti termék beltartalmi értéke sok esetben meg sem közelíti a korábbi hazai minőségét, az ára viszont jóval magasabb. A megemelt ár miatti keresletcsökkenés nem nagyon izgatja az új tulajdonosokat, mert a megmaradt árut kiviszik külföldre, és ott adják el busás haszonnal. A kelet-európai munkásoknak juttatott fizetés ugyanis sok esetben a nyugati munkabér egytizedét sem éri el, így bármi történik, ők nyernek az üzleten. Ez ellen csak a hazai befektetők nyújthatnának védelmet, de a kommunista éra alatt kizsigerelt és a létminimum szintjén tengődő polgároknak nincs elegendő pénzük ahhoz, hogy az állami vállalatokat felvásárolják, a hatalom pedig egyelőre nem látja be, hogy milyen veszélyekkel jár az ország kiárusítása. Mellesleg ez a vagyonszerzés nem csekély összeg. Az állami tulajdonban levő vállalatok és a kapcsolódó ingatlanok 1990-es árakon becsült értéke kb. 9000 milliárd forint.

- És még vállalkozni sem tud szegény fiam, mert a lapát ujjával egyszerre három gombot nyomna le a mobiltelefonon...!

Vannak olyan külföldi cégek is, amelyek alantasabb eszközök bevetésétől sem riadnak vissza a belső piac megszerzése érdekében. Egy ismert multinacionális konszern pl. miután felvásárolta a legnagyobb mosószergyárunkat, 30%-kal csökkentette az itt gyártott mosóporok hatóanyagtartalmát, így próbálván elérni, hogy a háziasszonyok elpártoljanak az olcsó hazai terméktől és a drága külföldit válasszák. Nem növeli a kozmetikai- és háztartási vegyi árut gyártó cégek hírnevét az a jelenség sem, hogy az általuk reklámcéltól biztosított árengedmények még véletlenül sem jutnak el a fogyasztóhoz. Általánosan ismert jelenség: a drogériákban, illetve az ABC-áruházak polcain egymás mellett áll két azonos márkájú fogkrém. A kisebbikre az van ráírva, hogy tartalma: 75 ml, míg a nagyobbikra: 75 + 25 ml. Ez utóbbinak a nyakán hatalmas betűkkel ott díszel az is, hogy: „+ 25 ml Ajándék”. Ebből minden olvasni és számolni tudó ember számára egyértelműen következik, hogy a két tubus árának meg kellene egyeznie, hiszen a különbség ajándék. Ennek ellenére a nagyobbik tubus 25%-kal drágább.

Aki a szélhámosságok és csalások lépten-nyomon megnyilvánuló áradatától még nem fásult el annyira, hogy ezt is elintézzék egy kézlegyintéssel, az a boltvezetőtől megtudhatja, hogy nem ők „nyelik le” a különbséget. A nagyobb tömegű áru hozzájuk már drágábban érkezik. Akkor ki teszi zsebre az országos viszonylatban több száz millió forintnyi árengedményt, a nagykereskedelem? Árengedmények terén a kiskereskedelem sem tekinthető a tisztesség mintaképe. Szinte minden napos eset, hogy az árucédulákon feltüntetett árengedményt „elfelejtik” betáplálni a számítógépbe. Így csak otthon, a számla átnézése során derül ki, hogy a leértékelt termékért a régi árat fizettük. Kevesen veszik maguknak a fáradságot, hogy visszamenjenek reklamálni. Ha meg is teszik, csak hosszasan veszekedések, és becsmérő megjegyzések árán juthatnak hozzá az árkülönbözethez.

A kereskedelem arcpirító üzemeinek egész világon tapasztalható megnyilvánulása, a diszkont-

áruház rendszer. Az évek óta belénk sulykolt reklámokból tudjuk, hogy ez az olasz eredetű kifejezés raktáráruházat jelöl. Azt is tudjuk, hogy ezekben a települések határában létesített hatalmas áruházakban „nagykereskedelmi” áron vásárolhatunk. Az árengedményt az teszi lehetővé, hogy az olcsó telken, olcsó építési technológiával felhúzott épületeknek jóval alacsonyabb a létesítési és üzemeltetési költsége, mint a belvárosi üzleteké. Itt az áru a nagykereskedelmi raktárakhoz hasonlóan hatalmas polcokon, óriási tömegben összezsúfolva található, és csupán néhány alkalmazott felügyeli az egész áruházat. Ilyen körülmények között valóban nem jelent áldozatot lemondani a kiskereskedelmi árrésről, ami nálunk átlag 30%. Ezzel szemben mi a valós helyzet? Bárki tapasztalhatja, aki betér ezekbe a nehezen megközelíthető önkiszolgáló hodályokba, hogy a tulajdonosaik meglehetősen felemás módon értelmezik a „diszkont” jelzót. Az áru valóban nincs úgy adjusztálva, ahogy azt a kiskereskedelemben megszoktuk, és több száz méteres körzetben egyetlen eladót sem találunk, akitől felvilágosítást kaphatnánk. Ennek ellenére az árak semmivel vagy csak alig valamivel alacsonyabbak, mint a belterületi szaküzletekben, illetve ABC-áruházakban.

A hipermarketekkel együtt nőtt a bevásárlókocsik mérete is. Kézben tartható bevásárlókocsikat már sehol sem lehet találni. Az óriási méretű kocsik egyeseket nyakló nélküli vásárlásra, másokat pironkodásra készítenek. Az asztalnyi méretű kocsikba csaknem a bolt teljes áruválasztéka befér, így a helyhiány nem akadály a szerzési vágyaink kiélésének. Hogy valójában mennyi áru fér el egy ilyen kocsiban, az csak a pénztárnál, a számla kézhezvételekor derül ki, de ekkor már késő. A túlköltekezés veszélye azoknál is fennáll, akik csupán egy-két árucikket akartak vásárolni. Miután szégyellik a

többi vásárló előtt, hogy csak egy fogkrém árválkodik a kocsi alján, hát tesznek mellé még néhány dolgot. Nem mindenki tudja, hogy a szupermarketekben és a diszkontáruházakban az olcsó s jó minőségű áru mindig a legalsó polcokon található. Szemmagasságban, vagy karnyújtásnyira többnyire a nehezen eladható (rossz minőségű, illetve méregdrága) árucikket rakják.

Az is gyakran előfordul, hogy a gyártók úgynevezett polcpénzt (megvesztegetési pénzt) fizetnek a kereskedőknek azért, hogy a nem éppen kelendő termékeiket a vásárlók orra elé rakják. A polcpénz azonban csak egy a sok fizetnivaló közül, amit a multik kizsarolnak a termelőktől, gyártóktól. Ahhoz, hogy egyáltalán bekerüljön a termékük az áruházba, belistázási pénzt kell fizetniük. Aztán velük fizetetik meg a különféle vásárlási akciók árendéjéit is. Emellett állandóan más beszerzési forrásoktól származó ellenajánlatokkal bombázzák őket, hogy a konkurenciára való tekintettel adják olcsóbban az áruikat. Amelyik gyártó erre nem hajlandó, annak termékét kilistázzák. Emiatt egyre kevesebb minőségű áru található a boltokban. A szupermarketeket teljesen elárasztotta a bővli, a kacat. Különösen a Lidl áruházlánc jár elől az olcsó, tucatárak forgalmazásában. A világ minden tájáról összegyűjtik a legolcsóbb termékeket, és egyáltalán nem törődnek a minőséggel. Miután a kis szaküzleteket az árversennyel tönkretették, most már sehol sem lehet megvenni a korábbi minőségű termékeket. Gyártóik tönkremennek, mi pedig belesüllyedünk a gagyiba, a bővli világába.

A szupermarketek üzemeltetői arról is gondoskodnak, hogy az egyre színvonalatalanabb termékek ne kerüljék el a figyelmünket. Ez oly módon történik, hogy a napi fogyasztásra szolgáló cikkeket

(pl. a tejet, a kenyeret) az áruház legvégére helyezik. Amíg a vevő odaér, vásárlásra csábító portékák tömkelege mellett kell elhaladnia. Ha még így sem hajlandóak a vevők oldalra tekinteni, terjedelmes raklapokat helyeznek az út kellős közepére, akciós árukkal megrakva. Mivel ezek mellett csak egymást kerülgetve férnek el a vásárlók, várakozás közben kénytelenek a mellettük levő polcokra tekinteni. A padlóra ragasztott hatalmas matricák is lassításra készítenek. Az andalító zene, és a kellemes hőmérséklet sem véletlen. Zimankós téli napokon vagy a nyári hőségbe senki sem igyekszik kifelé egy hőkondicionált helyiségből, ahol ráadásul slágerzenével szórakoztatják. Nem hard rockkal, hanem nyugodt zenével, hogy lelassítsák a vásárlóikat. A hangerőre is ügyelnek. A zene nem lehet annyira hangos, hogy

elvonja a figyelmünket a vásárlástól. Mire észbe kapunk, már tele a kocsi. A hűtőpultot különleges fényvel világítják meg, hogy az áru frissebbnek, kívánatosabbnak tűnjön. A különböző színű lámpák a természetesnél jóval gusztusosabbá varázsolják az élelmiszereket, a mögójük szerelt tükrök pedig az árubőség látszatát keltik. Erre egyébként semmi szükség, mert amíg a rendszerváltás előtt 5000 fajta élelmiszer volt az üzletekben, ma már 80 ezer termék közül válogathatunk.

Minden bizonnyal sokaknak feltűnt már, hogy a kereskedők időről időre átrendezik az egész eladóteret. Ilyenkor semmit sem találunk a megszokott helyén. Aki azt hiszi, hogy jobb helyet keresnek az egyes árucikkeknek, téved. Az egész felfordulás egyetlen célja, hogy a vevők a kutatás során új árucikkeket fedezzenek fel, és még többet vásároljanak. Ez is a pontosan megtervezett profittermelő stratégia, a gerillamarketing része. Jól ismert trükk még, hogy a pénztár elé alacsony pultokat helyeznek, tele cukorkákkal, apró csokoládéval és rágógumival a gyerekekkel vásárlók „bosszantására”.

A gyerek ugyanis nem tud ellenállni a csábításnak, és sorban állás közben telepakolja szülei kosarát mindenféle nyalánksággal. Ilyenkor a szülő két dolgot tehet. A következetes nevelési elveket vallók visszarakják az összegyűjtött holmikat a polcokra, és elviselik gyermekük hisztis dühkitörését. A körülötte állók rosszalló pillantásaitól tartók megadóan tűrik csemetéjük „vásárlását”, és az elvárásoknak megfelelően kifizetik a nem kívánt árucikkeket is.

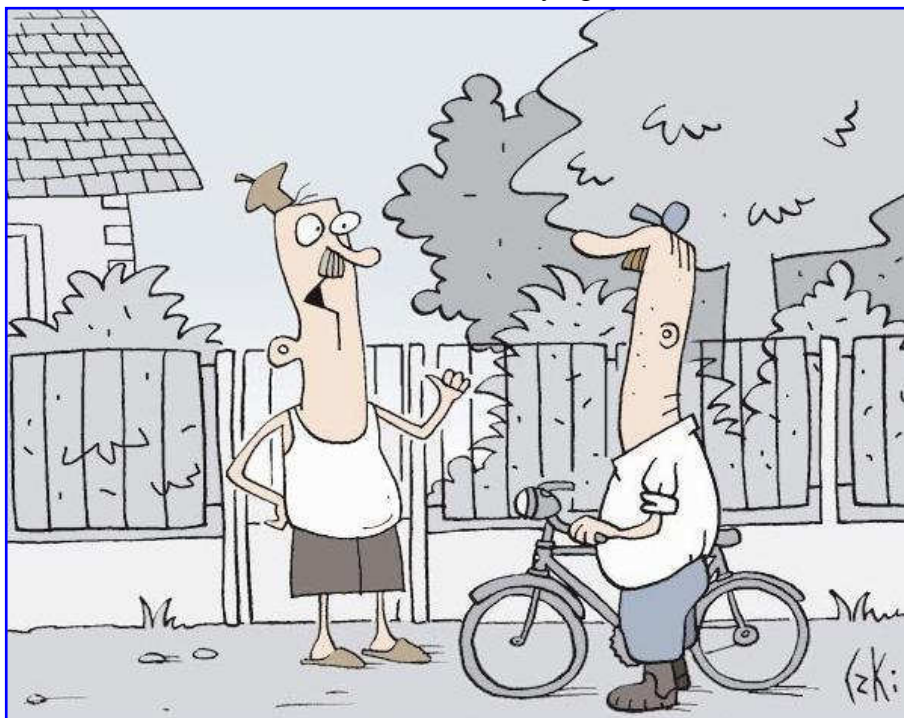
Miután mind több ember ismeri fel a diszkont áruházak nem éppen korrekt üzletpolitikáját, és térnek vissza a szomszédos kis boltokba, más módon kísérik meg nyereségük fenntartását. Legújabb módszerük az árak „hintáztatása”. Nagy felhajtással beharangozzák a leggyakrabban vásárolt árucikkek engedményes értékesítését. Ezt az árat addig tartják, amíg a vásárlók száma emelkedik. Ekkor hirtelen megnövelik legalább 20%-kal. Mivel az emberek többsége meglehetősen figyelmetlen, az árcédula ellenőrzése nélkül, automatikusan leemelik a megszokott terméket a polcra. Csak akkor veszik észre a jelentős áremelést, amikor megjelenik a pénztárgép kijelzőjén. Ekkor azonban már semmit sem lehet tenni, ki kell fizetni a magasabb árat. A vonalkód-leolvasó automatákat ugyanis számítógép vezérli, utólagos manuális beavatkozásra nincs lehetőség. Sok vevőnek azonban fel sem tűnik egy-egy árucikk árának a felemelése. Ennek nemegyszer az az oka, hogy az árcédulát úgy írják át, hogy az első és az utolsó számjegy megegyezzen. Ha a raktári nyilvántartás szerint csökken a szóban forgó termék forgalma, visszaállítják a korábbi árat, majd pár hét múlva kezdődik az egész játék előről. Mellesleg jellemző világunk romlottságára, hogy ezeket az aljas módszereket napjainkban tudományos rangra emelték, és marketingstratégiának nevezve egyetemeken oktatják.

Az élelmiszerdiszkontok is átvették a bankoktól azt a jól bevált módszert, hogy a lényegét a többoldalas szerződés végén, olvashatatlanul apró betűkkel tüntetik fel. A szupermarketek mostanában úgy hirdetnek akciókat, hogy a leértékelt árucikkeket csak a vásárlói törzskártyával rendelkezők vehetik meg. Arasznyi betűkkel kiírják az árkedvezményt és az új árat, majd bolhányi betűkkel a tábla aljára írják, hogy ez az ár csak a SuperShop kártyával rendelkezők számára érvényes. Akinek nincs ilyen kártyája, mert nem akar bekerülni az élelmiszerdiszkontok számítógépes nyilvántartásába, azt a pénztárnál éri meglepetés. Ott ugyanis kifizettetik vele a teljes árat. A legtöbben azonban észre sem veszik a csalást, mert egy telepakolt kocsinál képtelenség minden egyes tétel árát ellenőrizni. Egyébként ezeket a vásárlói kártyákat a vásárlóközönség egymástól való elcsábítása szülte. A vevőknek szinte semmi hasznuk sem származik belőle, mert az időszakonként visszatérített összeg a 0,5%-ot sem éri el. Cserébe viszont ki kell tölteniük egy többoldalas adatlapot, amelyben az összes személyes adatukat, (talán még a vércsoportjukat) is fel kell tüntetni. Ezeket az adatokat aztán betáplálják egy központi számítógépbe, és jó pénzért eladják vagy az élelmiszerláncok egymás között csereberélik. Utána elárasztják a postaládánkat különféle prospektusokkal, reklámújságokkal.

A profithajzában az ipar sem marad el a kereskedelem mögött. Az élelmiszertermelés terén tapasztalható visszasságokról az „Egészségkímélő ételek ingyenceknek” című műben részletesen tájékozódhatunk. A nyereség növelésének létezik egy régóta alkalmazott, kártékonyabb módja is: a kis mennyiségi felár. Ezzel próbálják a gyárak rákényszeríteni a vásárlókat arra, hogy minél többet vegyenek a termékeikből, a felesleget pedig dobják ki. Pl. vegyipari cikkeknel 300%-os felár is előfordul a boltokban kapható legkisebb és legnagyobb kiserelésű termék ára között, holott a sok kis doboz előállításának költsége max. 10%-kal több a nagy dobozénál. Mivel a vásárlók ösztönszerűen törekszenek a minél olcsóbb, minél gazdaságosabb vásárlásra, a legtöbben szükségleteiket meghaladó mennyiséget vesznek ezekből a termékekből. Az iparvállalatoknak ez a pazarlásra ösztönző kereskedelempolitikája azonban nem várt következményekkel is jár. A festékek ragasztók és egyéb vegyipari termékek indokoltnál nagyobb mennyiségű előállítása és forgalomba hozatala a Föld nyersanyagkészleteinek gyors kimerülését, a környezet fokozott pusztulását eredményezi. A felesleget ugyanis sokan kidobják, de ha megtartják, akkor is ez lesz a sorsa, mivel idővel kiszárad, tönkremegy. A folteltávolító benzín és egyéb hígítók esetén a kényszertárolás életeket is veszélyeztet. Miután 1 liternél kevesebbet ma már nem árulnak ezekből a robbanásveszélyes vegyszerekből, a maradékot az emberek kénytelenek a lakásukban tárolni. Sokan nem gyanítják, hogy ezáltal egy időzített bombában „ülnek”. Ha netalántán tűz ütne ki a lakásban ezeknek a vegyszeres üvegeknek a felrobbanása következtében lehetetlenné válik az oltás. A ház porig ég, a tűzben rekedtek pedig a lángtenger áldozatává válnak.

Az ipar lepusztulása után egyre fenyegetőbb a veszélye a mezőgazdaság tönkremenetelének is. A középkorban Magyarország volt Európa éléskamrája. Ezt a szerepünket hosszú évszázadokon át megtartottuk, és még az elmúlt rendszerben is a világ legfejlettebb agrikultúrájú országai között tartottak nyilván bennünket. A magyar mezőgazdaság azonban a rendszerváltás után rohamos hanyatlásnak indult, amelynek csak részben oka az infláció által egyre tágabbra nyíló agráröllő. Mezőgazdaságunk működőképességére nézve sokkal nagyobb veszélyt jelent a jelenleg folyó reprivatizáció, a jól működő nagyüzemek szétverése.

A II. világháború befejeződése, a feudális rend végleges megdöntése után nálunk is megindult a földosztás, az uradalmi birtokok „nadrágszj” parcellákra hasítása. A parasztokban ugyanis a több mint ezer éves jobbágysors után olyan elementáris erővel tört fel a saját földhöz való jutás vágya, hogy ezt a folyamatot nem lehetett megakadályozni. A néhány évvel később hatalomra került kommunista párt azonban felismerte, hogy korszerű mezőgazdaságot nem lehet létrehozni kezdetleges módon művelt apró parcellákon, ezért meghirdette a kollektivizálást. Az egyéni gazdálkodók termelőszövetkezetekbe kényszerítése természetesen óriási ellenállást váltott ki a vidéki lakosságban. A program végrehajtása során egyik napról a másikra családok tízezrei mentek tönkre, és több ezerre tehető azoknak a száma is, akiket megfélemlítés vagy „jobb belátásra térítés” céljából elhurcoltak, meggyilkoltak, illetve a kíméletlen agitációs propaganda következtében önkézzükkel vetettek véget az életüknek. Ezen a téren azonban az idő a kommunistákat igazolta, mert Magyarország visszanyerte korábbi helyét a világ vezető mezőgazdasági országai között, és ennek tudható be az is, hogy a volt szocialista blokkban nálunk viszonylag elviselhető életszínvonal alakult ki. Történelmi tény,

– Nálunk a tegnapi jégeső semmilyen kárt nem okozott a termésben, ugyanis az már áprilisban lefagyott.

hogy ezt a kényszerű váltást csak egy olyan könyörtelen diktatórikus apparátus tudta végrehajtani, mint a kommunista párt, amely nem riadt vissza semmilyen erőszakos cselekménytől.

A nagyüzemi gazdálkodás egyébként olyan jól működött, hogy ez lett az ország legjövedelmezőbb termelési ágazata. Amíg a nyugati országokban a kormányok mintegy 50%-os állami dotációt juttattak az egyéni gazdálkodóknak a megtermelt javak után, addig a magyar mezőgazdaság évente 100 milliárd forint adót és egyéb illetéket fizetett be az államkasszába. Ez az összeg jóval több, mint amit az ipari üzemeink produkál-

tak, ezért elmondható, hogy évtizedeken át a mezőgazdaság tartotta el az országot. A politikai helyzetkép tehát tovább bonyolódik. A volt kommunista pártnak számos hibát fel lehet róni, de a mezőgazdasági nagyüzemek létrehozása, és az agráripár életképessé tétele vitathatatlanul az ő érdemük, habár a kivitelezés módja nem éppen humánus módszerekkel történt.

A rendszerváltás után természetesen felszínre kerültek a régi elfojtott indulatok, és a jogosnak vélt sérelmek orvoslására a mezőgazdaságban is megindult a reprivatizálás. Ez önmagában nem jelentene veszélyt, mert a tulajdonviszonyok nem meghatározóak egy-egy gazdasági szektor jövedelmezőségében. Mint tudjuk, a föld Amerikában is magánkézben van, de nem egy-két hektáros parcellák,

hanem hatalmas farmok formájában, ahol a művelést néhány ember végzi hatékony gépek tucatjaival. Nálunk is előnyösebb lenne, ha a mezőgazdaságban tevékenykedők saját tulajdonukban levő földeken gazdálkodhatnának, hiszen az emberek ma még jobban szeretnek a magukéban dolgozni, mint a máséban. Ez tulajdonképpen meg is valósult, de nem éppen szerencsés módon. Magyarországon az 1300 jól működő termelészövetkezet és állami gazdaság földjeit 2,5 millió kisbirtokos között osztották szét. Az új tulajdonosok jelentős részének a parcellája a fél hektárt sem éri el. Ezeket a földterületeket még gazdaságtalanul sem lehet megművelni, mert a több ezer hektáros táblákat olyan keskeny csíkokra hasították, hogy jóformán végigsétálni sem lehet rajtuk, nemhogy géppel rámenni. Elvileg megoldható lenne ez a probléma, ha a felparcellázott területet továbbra is egyben művelnék meg, de minden birtokos mást akar termelni a saját földjén.

Ebből az elhibázott intézkedésből csak egy kiút van, a tehetősebb gazdák vásárolják fel a szomszédok parcelláit. A magyar paraszt azonban az előző rendszer kizsigerelő gazdaságpolitikája következtében ugyanúgy nincstelenné vált, mint az ipari munkásság, így nem rendelkezik kellő mennyiségű tőkével, hogy a rentábilis műveléshez korszerű gépeket, és elegendő mennyiségű földet vásároljon. A bankhitel sem jöhet számításba, mivel a jelenlegi 42%-os kamat mellett felelőtlenesség lenne kölcsönt felvenni. Még ha vállalkozna is valaki erre az örültségre, akkor sem kaphatna hitelt, mert a bankok nem fogadják el jelzálogként a meglévő birtokot. A magyar földnek ugyanis nincs értéke. A szabadpiaci ára a németországi ár egytizedét sem éri el.

Ennélfogva az újdonsült egyéni gazdák elkerülhetetlenül drágábban fognak termelni, mint a korábbi nagyüzemek. A rohamos léptékben elszegényedő lakosság viszont képtelen lesz ezeket az árakat megfizetni, így sorra mennek tönkre a reprivatizált nagyüzemek feldarabolt parcelláin tevékenykedő parasztgazdaságok, és a föld megműveletlen marad. (Jelenleg 210 ezer mezőgazdasági kisüzem

van Magyarországon, de közülük csak 35 ezer gazdaságos.) Tovább rontja majd a helyzetet a magas benzinárak és az óriási adóterhek miatti horribilis szállítási költség, ami akkora összeget tesz ki, hogy a már meglévő termést sem lesz érdemes betakarítani, és piacra vinni. A jelek szerint az összeomlás már megkezdődött. Erre utal az a hivatalos tájékoztatás, mely szerint a rendszerváltás óta a magyar mezőgazdaság teljesítőképessége 40%-kal csökkent. Most ott tartunk, hogy a holland mezőgazdaság fele akkora megművelt területen 4,3-szor nagyobb jövedelmet termel, mint a magyar.

A csődbe jutó mezőgazdaság azonban már nem csak a munkanélküliek számát fogja növelni, hanem könnyen vezethet éhínséghez is, mert a korábban tönkrement ipar nem tudja azt a jövedelem-többletet előállítani, amelyből a veszteséges államháztartás képes lenne az ország lakosságát import élelmiszerekkel ellátni. Ezt a veszélyt a gazdasági szakemberek is kezdik felismerni, de úgy tűnik, hogy a jelenlegi demokratikus kormányok ezen a téren tovább folytatják elődeik meglehetősen képmutató politikáját. Abban bíznak, hogy a parasztemberekbe ösödők óta beidegződött kényszer – mely szerint, ha itt a tavasz, akkor szántani és vetni kell, bármi történjen is a természettel – majd átsegíti az agrárágazatot a nehézségeken. Ez az ösztön, a vidéki emberek természet adta felelőssége azonban csak addig segít, amíg van mit, és van mivel elvetni. Ha az egyéni gazdálkodók annyira elszegé-

nyednek, hogy a vetőmagot is kénytelenek felélni, akkor már hiába a becsület, „a nincset nem lehet elvetni, még kevésbé learatni”.

Közbevetőleg megjegyezve a föld reprivatizációjának van egy igen kellemetlen járulékos következménye is, az allergiás megbetegedések rohamos növekedése. Ma Magyarországon a lakosság 28%-a szenved valamilyen allergiában. A megalázó tünetek milliók életét keserítik meg, és széles néptömegeket tesznek hetekre, sőt hónapokra munkaképtelenné. Az orrspray, a szemcseppek, a gyulladásgátló készítmények, az injekció pedig ártalmas. Ezek a mellékvesekéreg-hormon készítmények ugyanis idővel a szteroidokhoz hasonlóan megtámadják a májat, vesét és az egész szervezetet. Ennek ellenére parlagrafűvirágzás idején évi 300 millió forintot költenek nálunk az allergiások ezekre a gyógyszerekre, az államnak pedig évi 21 milliárd forintjába kerül a súlyosabb esetek kórházi kezelési költsége, és a kieső munkanapok miatti veszteség.

- Szerintem ha a parlagrafűvet szigorú védelem alá helyeznénk, az emberek úgy elkezdenék irtani, hogy pár év múlva az irtómagja sem maradna ebben az országban.

növény évente 8 milliárd pollent termel, melyek a kipufogógázok nitrogén-dioxid molekuláira tapadva mindenhová eljutnak, még a magas hegyekbe is. Veszélyességüket növeli, hogy kis méretük következtében a légutak legmélyére is lejutnak, így néhány órányi szabadban tartózkodás napokig tartó betegséget okoz. A nyugat-európai országokban már évekkal ezelőtt kiirtották ezt a veszedelmes növényt, nálunk azonban egyre jobban terjed. Az osztrákok füvesítéssel szorították ki ezt a gyomnövényt. Mint a neve is utal rá, a parlagrafű csak a parlagon hagyott, műveletlen területeken szaporodik. A feltöretlen ugaron és a füvesített területeken nem. Nálunk az 5 millió hektárnyi privatizált földterület tulajdonosainak jelentős része nem műveli a birtokát, így szabadon burjánzik rajta a gyom. Vannak vidékek, ahol a parlagrafű már összefüggő mezőket alkot, társadalmi méretű problémává növelve az allergiás megbetegedések következményeit.

A kellemetlen tüneteken túlmenően az allergia komoly betegséget is kiválthat. Tudományos vizsgálatok szerint az allergiások 40%-a idővel asztmássá válik. Bennünket fokozottan veszélyeztet ez a helyzet, mivel nemzetközi felmérések szerint Európa parlagrafűvel leginkább fertőzött területe Magyarország. Ennek ellenére a mai napig sem születtek hatékony intézkedések a kipusztítására. Nehezíti az irtást, hogy a parlagrafűvet nem elég lekaszálni. Tövestől ki kell húzni, különben a gyökere jövőre újra kihajt. (Ezt a munkát gumikesztyűben célszerű végezni, mert a növény szára bőrallergén anyagot tartalmaz.) A kaszálás hosszú távon azért sem vezet eredményre, mert ez a rendkívül alattomos gyom „tanul” a dologból. A második kaszálás után már pár centis magasság után virágot hoz, ahol a gépi kasza nem éri el. A kaszálás azért sem célszerű, mert ezzel nem kiirtjuk, hanem

A legtöbb problémát okozó allergén anyag a virágpór, és közülük is legagresszívabb a parlagrafű pollenje. Életképességére jellemző, hogy amíg más növények magja 1-2 évig csíráképes, addig a rendkívül igénytelen és gyorsan szaporodó parlagrafű 30-40 év múlva is képes kihajtani. Egy kifejlett növény 60 ezer magot is érlelhet. Ezáltal a következő évben kihajtó növények száma exponenciálisan nő. Terjedésének, északra húzódásának kedvez a melegedő éghajlat, és a légkör növekvő széndioxid-koncentrációja. Nagy olajtartalmú magjait az énekesmadarak is terjesztik, mert szívesen fogyasztják. Apró kis pollenjei tízmilliószámra repülnek szét a széllel, és egy-egy növény 20 kilométeres körzetben képes a levegőt szennyezni. Egyetlen

szaporítjuk a növényt. A fő szár levágása után a parlagfű oldalhajtásokat hoz, melyek ráadásul gyorsabban virágba borulnak, mint az anyanövény. Kihúzás után sem szabad a talajra dobni, hanem el kell égetni, mert a parlagfű hajlamos a visszaeredésre. A irtás halogatása oda vezetett, hogy ma már az ország parlagfű-mentesítése 17 milliárd forintba kerülne. Az Egyesült Államokban, ha egy köbméter levegőben 300 pollent mérnek, riadót fújnak. Nálunk 2001-ben 16 ezer pollent mértek a levegőben. Jelenleg mi vagyunk Európa fertőző góca, parlagfűvel leginkább szennyezett országa. 2003-ban már 7 millió hektáron virágzott ez az alattomos növény. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy az ezer lakosra eső asztmások száma néhány év alatt 65-ről 165-re nőtt.

A legújabb vizsgálatok azt is kimutatták, hogy a virágporallergia nem a levegőben levő pollenekre, hanem a levegőszennyezésre vezethető vissza. A kutatók gyanúját az keltette fel, hogy virágpor korábban is volt a levegőben, mégsem volt ennyi allergiás. Kísérletképpen felvittek egy csapatnyi gyereket 1500 méter fölé, a hegyekbe, ahová már nem ér fel a szmog. Előtte körbeültették a tábort parlagfűvel. Ennek ellenére nem akadt köztük egy allergiás sem. Utána levitték őket egy nagyvárosba, melynek a környékén szintén virágzott a parlagfű. Néhány nap múlva a belvárosban tartózkodó gyerekek szinte mindegyikén kitört a virágporallergia. A további kutatások kiderítették azt is, hogy ez a reakció mire vezethető vissza. A vizsgálatok során egyértelművé vált, hogy a gépjárművek által termelt kipufogógázok a felületükön nem csak megkötik, hanem erősen aktivizálják is az allergiát kiváltó anyagokat. Ezáltal megsokszorozzák a hatásukat. Emiatt újabban olyan anyagok is allergiát váltanak ki, amelyek egyébként teljesen ártalmatlanok. Japánban korábban ismeretlen volt a cédruspor-allergia. A cédrus virágpora önmagában sosem okozott semmi bajt. A növekvő mennyiségű kipufogógázzal keveredve azonban már a lakosság 9,4%-ánál allergiás panaszokat vált ki. Minden bizonnyal ennek tudható be, hogy a legújabb megfigyelések szerint ma már a lovak is szénanáthában szenvednek.

Az allergia legfőbb kiváltó oka, tehát a környezetszennyezés, amit tovább fokoz az általa kiváltott immunrendszer-leromlás. Ez az oka annak, hogy körülöttünk egyre több ártalmatlan anyag válik allergénné. A virágpor pl. száz évvel ezelőtt még szinte senkinek nem okozott problémát. A legnagyobb baj azonban az, hogy a leromlott immunrendszer téves reakciója beépül a genetikai programunkba, ami azt jelenti, hogy az allergia örökölhető. Ennek törvényszerű következménye lesz, hogy néhány évtized múlva az egész emberiség allergiássá válik. Ezt bizonyítja a tej- és porallergia rohamos terjedése. Mind többen vannak, akik legfőbb kalciumforrásunkat, a tehéntejet nem fogyaszthatják, mert szervezetükből hiányzik a laktáz nevű enzim, ami segíti lebontani a tej cukortartalmát, a laktózt. Olaszországban, Görögországban és Törökországban az emberek 40-70%-a szenved már ebben a betegségben. Thaiföldön a lakosság 97%-a tejallergiás. A porallergiások a lakásban szálló porra, állatszőrre és az ágyneműben megbúvó atkákra allergiások. A por a legfőbb hordozója a penészes falakról leváló gombáknak is. (1 gramm porban akár 1000 atka is lehet. Egy átlagos lakásban minden légköbméter levegő kb. 75 ezer gombát tartalmaz.)

Az anyagiakat illetően ennél is nagyobb károk várhatók a megműveletlen területeken elszaporodott rágcsálók miatt. Az alföldi megyékben már 50-re teszik a pockok számát száz négyzetméterenként. Békés megyében óriási károkat okoz a gazdáknak a hörcsöginvázió is. A 2,5 milliósra becsült populáció évről évre szaporodik. Kiirtásuk milliárdokba kerülne, amit nincs aki vállaljon. Tavaly már 100 ezer tonna gabonát pusztítottak el, 2 milliárd forint értékben. Könnyen lehet, hogy a jövő évi búzatermést teljes egészében a mezei rágcsálók fogják betakarítani.

Visszatérve az agrárágazat csődhelyzetéhez a mezőgazdaság privatizálása, az agrárüzemek magántulajdonosi alapon való újraszervezése kívánatos lenne ugyan, de úgy tűnik, hogy ezen a téren káros volt a sietség. Egy jól átgondolt gazdaságpolitika keretén belül előbb az ipart kellett volna talpra állítani, és csak utána (megfelelő anyagi háttér, nagyarányú állami kölcsönök biztosítása mellett) lett volna szabad a mezőgazdaság privatizálását megindítani. Ennek hiányában a vidéki lakosság nem tudott mit kezdeni a privatizálás során visszakapott földjével, ezért potom áron eladták a tőkeerős osztrák gazdáknak. Statisztikai kimutatások szerint az ország nyugati megyéiben több mint százezer hektár termőterület van külföldi tulajdonban. Amikor az ország kiárusítása botrányos méretűvé dagadt, a kormány oly módon próbálta visszafordítani a folyamatot, hogy szerződészegésre

biztatta a földjeiket eladó magyar gazdákat. Ekkor már előkerült az állami szubvenció, és a kedvező kamatú bankhitel lehetősége, de ez már nem sokat segített. A kialakult állapot tehát egy újabb bukató, amelyre tekintettel kell lennünk ebben a kusza politikai helyzetben a fennmaradásunk érdekében. Mindezek összegzéseként elmondható, hogy a kollektív fejlődés semmivel sem könnyebb, mint az egyéni, a nagyobb közösségeknek ugyanúgy át kell jutniuk a maguk által teremtett helyzet akadályain, mint ahogy az egyén sem kerülheti el tetteinek következményeit.

Újra szembe kell tehát néznünk sorsfordító problémáinkkal, mint már annyiszor a történelmünk során. A rendszerváltás kezdeti eufóriáján túljutva rá kellett döbbernünk arra, hogy a kommunizmus megszűnésével nem jár együtt a kapitalista jólét. Nyugatról ide is előbb érkeztek meg a kapitalizmus hordalékai, mint a tőke és a polgári jólét értékei. Az illúzióvesztés tovább tetézte amúgy sem csekély bajainkat. Még fel sem tudtuk dolgozni azt a traumát, amelyet a korábbi nemzeti tragédiák – két világháború elvesztése, az ország területének megcsonkítása, a főváros rommá lövése, lányaink, asszonyaink megerőszakolása, a szabadrablások, a szovjet megszállás, a kommunista diktatúra, az '56-os forradalom elbukása, az internálások, az erőszakos téveszesítés, a kuláklisztázás, a rekvirálás, a kitelepítések, a szólásszabadság hiánya és a külvilágtól való elzártság – okoztak, máris újabb problémák szakadtak ránk. A sorozatos sorscsapások tönkretették a korábban jól bevált életvezetési normákat, kulturális hagyományokat, melynek hatására az emberek elbizonytalanodtak és elszigetelődtek. Úgy érezzük, veszítettünk, ezért fokozódik a kiábrándultság, a befelé fordulás, az elidegenedés.

Ennek törvényszerű következménye, hogy nem használjuk ki újdonsült demokráciánk előnyeit sem. A szólásszabadság szellemi pezsgést kellene eredményezzen, a különböző vélemények megmérettetése helyett azonban eluralkodott a gyűlölet. A magasröptű, értelmes viták és szellemi pengeváltások helyét átvette az „anyázás”, az alpári stílusban való vagdalkozás. A sok csalódott embernek ugyanis szembe kell néznie a keserű valósággal, hogy vágyai most sem valósultak meg, és ez agressziót szül. A frusztrált, gyűlölködő ember úgy próbál ebben az áttekinthetetlen, zűrzavaros világban magyarázatot találni a gondjaira, hogy igyekszik feketére-fehérré egyszerűsíteni a dolgokat. Ebből születik azután az elfogultság, a címkézés, az általánosítás, vagyis mindaz, ami a jelenlegi politikai légkört jellemzi. Ha egy társadalom nem nyitott, nem kommunikatív, ahol nincs igazi gondolatcsere, ott veszélybe kerül az értékteremtés, sőt a már meglévő értékek megtartása is. Ahol nincs olyan érték, amit a társadalom tagjai magukénak éreznének, és ami kihozza az egyénből a legjobbat, és nincs menekülési lehetőség sem, ott kialakul a kollektív neurózis. Ennek bizonyítéka, hogy egy európai uniós felmérés szerint a magyarok 83%-a boldogtallannak, míg a svédok 95%-a boldognak vallotta magát. Mi magyarok vagyunk Európa legelkeseredettebb, legpezzsimistább népe.

A depresszió gyakori oka a lustaság, a semmittevés, életünk célnélkülisége. Ezen azonban könnyen lehet segíteni. Hogy mivel? Munkával, önmagunk lefoglalásával. Az öreg parasztembernek, aki látástól vakulásig dolgozik egész életében, vajon miért nincsenek pszichés komplexusai? A lelki zavarok oka többnyire az unatkozás. Aki unatkozik, menjen el egy szövőgyárba három műszakba dolgozni, majd elmúlnak a lelki nyavalyái. A XVIII. századi angol költő, William Blake szerint: „A buzgó méhecske nem ér rá szenvedni.” A maga által teremtett világ torzulásaira, értelmetlenségére, veszélyeire reagálva az ember egyre inkább cselekvésképtelenné válik, pót cselekvésbe kezd, hibás választ ad mind az egyénnek, mind az egész világnak. A kollektív depressziót kollektív konzummámmorral próbálja ellensúlyozni.

A fogyasztói társadalom azonban nem csak a föld, hanem önmaga tartalékait is fogyasztja, előidézve ezzel saját pusztulását. Világos tanácsokkal, követhető példákkal, tudással, szakértelemmel, felelősséggel mindez elkerülhető lenne. Egy olyan országban azonban ahol semmibe veszik az előre mutató tanácsokat, nem hagyják érvényesülni a szakértelmet, ahol senki sem felelős semmiért, ott az ember elveszti tájékozódását, biztonságérzetét. Ahol a tegnapi terrorista ma elismert politikus; ahol csak az gazdagodhat, boldogulhat, aki lop, csal, rabol; ott eltorzul a polgár ítélőképessége, és kizárólag a saját túlélésére koncentrál. Az évezredek erkölcsi értékeit kifordító világban megteremti a fekete-fehér, a merev igen-nem válaszokat. Nem mérlegel, nem differenciál, hanem ingerülten vagdalozik. Neurotikussá válik, és másokat is azzá tesz.

Helyzetünket súlyosbítja, hogy nem ismerjük önmagunk erejét és gyengeségeinket, ezért hajlamosak vagyunk az önsajnálatra, helyzetünk hisztérikus megítélésére, ami képtelenné tesz bennünket

az összefogásra, az együttműködésre. Ráadásul az emberek hajszoltak, elgyötörtek, fizikailag és lelkileg egyaránt túlterheltek, így már „vastartalékaikat” élik fel. Ezek után nem csoda, hogy felerősödik társadalmunk önpusztító hajlama, ami többek között abban is megnyilvánul, hogy alig van már olyan negatív statisztika a világon, amelynek ne mi lennénk az élén. Ebből a helyzetből nem könnyű kilábalni, mert ahol hiányzik az önismeret, az önbecsülés és a minőségi munka tisztelete, ott a bajok csak tovább sűrűsödnek.

Egyre többen érzik úgy, hogy teljes sebességgel zuhanunk a szakadékba, és nincs aki ezt a folyamatot megállítsa. Botcsinálta politikusaink infantilis módon zajló kicsinyes vitákkal, és álproblémák megoldásával vannak elfoglalva. Ripacszkodó, szűk-

látókörű magatartásukkal elérték, hogy a parlamenti közvetítések során az egész ország a tévé előtt fetreng a röhögéstől, mivel a kormány és az ellenzék komoly konkurenciát támaszt a kabarénak. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy sehonnan sem érkezik segítség. Ennek a bolhacirkusznak a láttán minden jóérzésű embernek elmegy a kedve a politikától. Az ország igazán tehetséges szakemberei félreállnak, mert még a gondolattól is hányingert kapnak, hogy ilyen társaságba keveredjenek. Ebben a helyzetben szinte természetes, hogy sorra születnek a rossz törvények, az elhibázott rendeletek. Ez a tendencia már annyira törvényszerűvé vált, hogy a hatalom jelenlegi birtokosainak nem adható más tanács, mint: Döntsenek a képességeiknek megfelelően, és a határozat megszületése után tegyék mindennek az ellenkezőjét. Így majd jobbra fordul az ország sorsa.

A korrupciós ügyekhez való hozzáállásuk sem javítja politikusaink megítélését. A sorozatos megvesztegetések, a milliárdos csalások az esetek túlnyomó részében felderíthetetlenek maradnak, és ez azt a képzetet kelti az egyszerű emberekben, hogy a politika és a gazdaság egymásba fonódása már a legfelső politikai vezetést is kompromittálta. A helyzet leegyszerűsítésére törekvő kisember elkeseredésében már nem tesz különbséget a törvényesség becsületes örei, és a sok lepénzelt csirkefogó között. Egyre nyomasztóbb megélhetési gondjait érzelve nem egyszer jutnak eszébe drasztikus megoldások, de még a legbéketűrőbb emberekből is kikíváncsoznak efféle megjegyzések: „*Ne lopjatok annyit, és akkor a népnek is jut!*” A legtöbben azonban már csak a humor segítségével képesek úrrá lenni az indulataikon, melynek következtében a rendszer-váltás után bealkonyult politikai viccgártás ismét szárnyakat kapott. Egy ismert humoristánk pl. így foglalta össze jelenlegi bajaink okát: „*Feledtek fiúk, hogy sámliról nem lehet kimagaslani. Tudás, tehetség, tapasztalat tornyozódása kellene alátok, de nem látni a talapzatot, ahonnan lenézhetnétek.*”

Sajnos a „minden mindennel összefügg” elv alapján az előzőekben felsorolt káros hatások csak a

főbb következményei az életösztön elcsúszásának és a dilettáns gazdaságirányításnak; az állampolgárok-nak még perifériális gondokkal is szembe kell nézniük. Ezeknek a gondoknak a közös forrása az, hogy a sokszerű változások hatására az eddig megszokott életmód már nem követhető, a korábbi, fogódzókkal teli életutak már nem járhatóak. Az új út keresése viszont időbe telik, és átmeneti zűrzavarral jár. Ezt használják ki az önjelölt próféták és egyéb kétes elemek, akik fennen hirdetik magukról, hogy ebben az egyre könyörtelenebbé váló világban csak ők segíthetnek. Ilyenkor jelenik meg a karvalytörpe is a gazdaságban, amelynek a legenyhébb megnyilvánulási formája, hogy az átlagfizetés kb. 10%-áért folyóiratokban és az elektronikus médiában különböző csodaszereket kínálnak

a kiutat kereső embereknek problémáik megoldására. A méregdrága elixírről és a reklámokban páratlan tulajdonságokkal felruházott eszközökről csak az átvétel után derül ki, hogy hatástalan kutyvalékról illetve ócska bővírlőről van szó. Természetesen arról már nem is érdemes beszélni, hogy a megrendelőlapra feltüntetett visszafizetési garancia is humbug, mert ezek a hangzatos nevű cégek rendszerint csak postafiókkal képviseltetik magukat az országban, ahonnan az összegyűlt pénzt felmarkolva nyomtalanul odébbállnak.

Jellemző ezeknek a cégeknek a gátlástalanságára, hogy a szélhámosság semmilyen formájától sem riadnak vissza. Ha ugyanis nem megy az üzlet, nyakukon marad a sok értéktelen, használhatatlan kacat, akkor elindítanak egy rafinált kényszervásárlási akciót. Ennek az emberek kapzsiságára, nyereszkedési vágyára építő manővernek az a lényege, hogy korábbi csalódott vevőiknek kiküldenek egy értesítést, amelyben ez áll: „*Szívből gratulálunk! 21 ezer vásárlónk közül a komputerünk az Ön nevét húzta ki. Ön tehát 5 millió forintot nyert készpénzben vagy aranyban. Önnek azonban vásárlási kötelezettsége van! A nyereményre feljogosító csekk elküldésének előfeltétele, hogy legalább két árucikket megrendeljen tőlünk.*” A meglepetés akkor éri a hiszékeny polgárt, amikor a megrendelt árut kifizette és átvette. A csomagba ugyanis csekk helyett egy újabb értesítést mellékelnek,

amelyben ez áll: „Kedves Barátunk! Gratulálunk! Ön bejutott a második fordulóba! Ahhoz, hogy hozzájusson a nyereményhez, újabb két árut kell vásárolnia, különben elveszti jogosultságát.” Inentől kezdve csak idő és pénz kérdése, hogy a rászedett áldozatok mikor, hányadik forduló után unják meg ezt a játékot, és mikor vesztik el a „nyereményre” való „jogosultságukat”.

Nem segít az sem, ha a kárvallott bírósághoz fordul, hogy így szerezzék meg a beígért nyere-ményt, mivel az értesítés hátlapján biztosan található egy olvashatatlanul apró betűs megjegyzés, amely arra utal, hogy fokozott érdeklődés esetén az akció többfordulós is lehet. Ennek hiányában a játékszabályzat megfogalmazásában van elrejtve egy-egy nyakatekert, normális észjárású emberek számára érthetetlen feltétel, amelyre hivatkozva a jogi útvesztőkben járatos csalók kimentik magukat a bíróság előtt, és áthárítják a perköltséget a panasztevőre. A legáltalánosabb kibúvót azonban az a mondat teszi lehetővé, amely majd minden értesítésen nagybetűkkel ott áll: „Nyomdahiba esetén felelősséget nem vállalunk!” Ez a kitétel ugyanis igen alkalmas arra, hogy jogi felelősségre vonás esetén a cég szövegszerkesztési vagy nyomdahibára hivatkozzon, és sajnálkozásának kifejezésre juttatásával hárítsa el a felelősséget. Az erélyes hatósági fellépést hátráltatja az is, hogy nálunk a törvény nem rendelkezik kategorikusan erről a magatartásformáról. Ilyen esetekben nem egy jogász nyilatkozott már úgy, hogy: „Aki nem elég körültekintő, az fizessen”. Vagyis, aki balek, az megérdemli, hogy rászedjék.

Az átejtések tárháza pedig kimeríthetetlen, mivel az emberi fantázia szárnyakat kap, ha rossz célok szolgálatáról van szó. A fenti akció csak egy kezdetleges módja a pénz kicsalogatásának, a dörzsöltebb kalandorok ennél sokkal agyafúrtabb módszereket alkalmaznak. Ezek egyike, hogy a csomagban egy kitöltött telitalalatos lottószelvény van, azzal a megjegyzéssel, hogy a beváltás feltétele az áruvásárlás. Sokan „nyertek” így autót is. A címzetthez azonban csak a slusszkulcs érkezik meg, a kocsit csak a sokfordulós vásárlás után kaphatja meg a „nyertes”. Nem egy hölgy „nyert” már ily módon „fantázia ékszereket”. Kíváncsiságuk ára az volt, hogy a csomag átvételekor ki kellett fizetniük 5000 Ft postázási költséget. Miután kinyitották az „ékszerdobozt”, rögtön világossá vált előttük, hogy a „fantázia” elnevezés inkább illik az ötlet kiagyalójára, mint a primitív módon megmunkált filléres bizsukra. Ha versenyt indítanak ebben a műfajban, akkor a

– Különmatekra járok. Apám azt szeretné, hogy belőlem már fehérgalléros bűnöző váljon!

pálmát minden bizonnyal az a vállalkozás vinné el, amely tényleg érvényes nyereményutalványokat sorsol ki. A merített papíron, domborműves betűkkel nyomott, névre szóló okmányok valóban világszerte utazásra jogosítják fel a címzetteket, némi szépséghibával. A cég nagylelkűségét dicsérő tájékoztatóból ugyanis az derül ki, hogy a nyertesnek „csupán” a repülőjegyek árát, és bizonyos illetékeket kell befizetnie, az összes többi kiadást ők fedezik. Némi utánajárással azonban kiderül, hogy az „illetékek” összege magasabb, mint a szállodai költség, így jobban jár az illető, ha a saját kontójára indul el világszerte utazni.

Jellemző ezeknek a kalandor szellemű vállalkozásoknak az üzletpolitikájára az a tájékoztatóban feltüntetett mondat is, mely szerint: „A sorsolással kapcsolatos reklamáló levelekre nem válaszolunk.” Amennyiben valaki kinyomozná a cég székhelyét és venné magának a fáradságot, hogy személyesen fejezze ki nemtetszését az eljárást illetően, azt a következő mondat próbálja jobb belátásra téríteni: „Aki a sorsolással kapcsolatban személyesen érdeklődik vagy reklamál, az automatikusan kizárja magát a játékból!” Ha valaki mindezek ellenére felkeresi ezeknek a maffiaszellemben irányított társaságoknak a központját, azt a kapuban álló fegyveres őr győzi meg arról, hogy ő itt csak szép lehet, de okos nem.

Az elbizonytalanodott, talajt vesztett emberek csodavárására épít egy másik jelentős üzletág, amely különböző könyvek megvétele által ígér gyors meggazdagodást, vagy sorsunkat jobbra fordító horoszkópokat ajánl. Ennek a nyomtatásban megtestesülő szolgáltatásnak az ára ugyanannyi, mint a fogyasztó, fiatalító és egyéb árucikkek formájában terjesztett silányságoknak, vagyis a havi átlagbér 10%-a. A hiszékenység kultúrára szakosodott vámszedői ugyancsak ügyelnek arra, hogy az átvétel és a vételár kifizetése előtt ne lehessen megállapítani, hogy mi van a csomagban. Így kizárólag a felbontás után derül ki, hogy a látszatra tekintélyes méretű könyv csak kívülről tűnik nagynak, belsejét tekintve egy néhány lapos brosúrával van dolgunk. Ezt a tartalmát illetően semmi újat nem nyújtó párdoldnyi anyagot azonban rendkívül rafinált nyomdatechnikával állították elő, és ennek tudható be a viszonylag vaskos külső. Már magának a könyvnek az ajánlása is a szemfényvesztés magasiskolájának tekinthető, de a szélhámosság csak ebben a kézzel fogható produktumban teljeseedik ki. A kívülről tetszetős borító fellapozása után ugyanis rögtön szembeötlik, hogy ebben a „speciális” műben csak minden második oldalon van szöveg, ami kapásból megduplázza a könyv lapjainak számát. A vastag papírra nyomtatott oldalak szerkesztése azonban még ennél is nagyobb „bravúrral” történt. Az óriás betűkkel írott szöveget féloldalanként még hatalmasabb betűkkel szedett alcímek és kiemelések szakítják meg, hogy minél szellősebb legyen a szövegmező. Ehhez járul még a körös-körül legalább 4 cm széles margó. Mindezek összességében ismét megduplázzák az oldalszámot.

A horoszkópok és a különféle jóslatok terén sem jobb a helyzet. Az „egyénre szabott” horoszkópnál csak az elolvasás után derül ki, hogy nem más, mint egy számítógéppel szerkesztett klisé-

összeállítás. A reklám céljára felhasznált asztrológus – feltehetően nem kis pénzért – a vállalkozás rendelkezésére bocsátotta a jó és rossz eseményeket leginkább befolyásoló két bolygónak, a Jupiternek és a Szaturnusznak adott évben nyilvánuló főbb hatásait, amelyeket számítógépbe táplálnak. Ezt követően már semmi mást nem kell tenni, mint ezeket az adatokat összekombinálni a hirdetésre jelentkező balekok születési dátumából eredő naphoroszkóppal, és máris kész a „személy-

re szóló” jóslat. Ráadásul ebbe a fajta horoszkópba belekötni sem lehet, mivel a számítógép egyszerűen kinyomtatja a várható jó és rossz hatásokat, és rábízta a megrendelőre, hogy válassza ki belőle a neki leginkább tetsző változatot. Így, akik vakon hisznek a misztikumokban, garantáltan nem fogják visszakérni a pénzüket, ugyanis ha az adott időszak lejártakor visszatekintenek az elmúlt hónapok eseményeire, biztosan történt velük valami jó vagy rossz dolog. A nyomtatók kedvéért ezeket a horoszkópokat oly módon tálalják, mintha maga az asztrológus írta volna saját kezűleg. Ez azonban ne tévesszen meg senkit, mert amit kaptunk, nem más, mint szövegszerkesztő géppel készített és lézerprinterrel kinyomtatott zsinórírás. További mézesmadzagként gyakran bevetik még az in-

gyenes talizmán ajándékozását is, amely legtöbbször egy találmányra kiválasztott középkori mágikus könyvből kölcsönvett, és színes fénymásolóval sokszorosított papírfecni. Ha valódinak tűnő talizmánt kapunk, annak se örülünk nagyon, mert csak egy alumíniumlemezből préselt, eloxált ócskaságról van szó, amelynek a hatása ezoterikus szempontból a nullával egyenlő.

A címzettek zöme már fel sem viszi a lakásába ezeket a leveleket, hanem a postaládából kiszedve felbontatlanul beleszórják a kukába, ezért újabban vastag betűkkel rányomtatják a borítékra, hogy „HIVATALOS ÉRTEŚÍTÉS”. A szélhámosoknak ez a legújabb megnyilvánulása azt a veszélyt rejt magába, hogy ha az állampolgárok az ily módon jelölt árupropagáló leveleket is automatikusan kidobják, esetleg egy valódi hivatalos értesítés is a szemébe kerül. Ezeket a fontoskodó firkálmányokat azért is nehéz kiválogatni a küldeményeinkből, mivel ezek az ördögi ravaszsággal irányított cégek kb. félévente megváltoztatják a nevüket. Így mire megszoknák az „ügyfelek” a megtévesztő cégjelzéseket, és a méltó helyre juttatnák a „szemétpostát”, kezdek elölről a vizsgálódást. Újabban ezeknek a leveleknek már nem csak a külsejét, hanem a belsejét is hamisítják. Olyan értesítést küldenek áldozataiknak, mintha már megrendelték volna az árut, és ezzel kimerítik az okirat-hamisítás tényét is.

Sokan nem is gondolnak arra, hogy ezek a nagystílusú kalandorok, elvetemült szélhámosok nem csu-

pán anyagi kárt és egyéb bosszúságot okoznak. Társadalmi szinten az előbbieknél is nagyobb kár származik abból, hogy lejáratják a szavak hitelét. A silány, színvonalatlan termékek alaptalan dicsérete, vagy a gyakorlatilag hatástalan módszerek felmagasztalása után az emberek nem hisznek többé a sokat ígérő szavaknak, és csak legyintenek, ha pozitív kicsengésű hírt hallanak. Ez pedig nagy baj, mert ha valaki előáll egy olyan ötlettel, ami a jelenlegi vészterhes időkben a pusztulástól menthetné meg a világot, szinte biztos lehet benne, hogy a kutya sem fog rá hallgatni. Egy ilyen nagy horderejű felismerés előnyeinek reális ismertetése ugyanis még a legvisszafogottabb hangnemben megfogalmazva is dicsőhimnusként hangzik, amit a szerencselovagok nem éppen áldásos tevékenysége következtében a legtöbbször csak kézlegyintéssel fogadnak. A minden pozitív megnyilatkozást egy kalap alá vevő közgondolkodás végül is nem engedi a valódi értéket érvényre jutni, ami akár az emberiség megsemmisülését is eredményezheti. Jó esetben a végveszély közeledtével rádöbbennek ugyan a hitükben megrendült emberek arra, hogy a kóklerek között volt egy igazmondó is, de akkor már késő a cselekvés, a rendelkezésre álló idő nem elegendő a megmeneküléshez.

Vannak, akik csupán azért dőlnek be a csupa valótlanúságot tartalmazó ajánlatoknak, mert nem tudnak ellenállni a mézesmázos stílusnak. Ez főleg a volt kommunista országokban élőkre vonatkozik. Ebben a régióban évtizedekig nem vették emberszámba a polgárokat, senki sem törődött velük, most meg egymás után kapják kézhez a díszes leveleket, amelyekben már a megszólítás is szédítő: „Kedves Uram! Mély megtiszteltetésnek vesszük, hogy exkluzív ajánlatunkat eljuttathatjuk Önnek.” Az árajánlatokban gyakran található ilyen hízogó mondatok is: „Ne hagyja ki ezt a lehetőséget. Megrendelésével azt bizonyítja, hogy Ön nem vásárol meg bármit és bárhol.” Ezeknek a túlárado

– Maradjál már Lali, szerinted az is valami? Nekem jelenleg öt bété és három káefté van a nevemen, ezenkívül négy menő cégben vagyok igazgatósági tag.

udvariasságtól csöpögő leveleknek a küldői azonban nem csak a fogalmazás módjára fektetnek nagy hangsúlyt, hanem a kivitelre is gondosan ügyelnek. Meglepően fejlett pszichikai érzékük folytán tisztában vannak azzal, hogy sok fontoskodó vagy gyermeteg lelkű ember szinte elájul attól, ha a nevét meglátja kinyomtatva egy csicsás papírlapon, így érdemes a külalakkal is törődni.

Az egyszerű emberek viselkedési ösztöneire alapozva gyakran előfordul az is, hogy a gyermeki énünket szólítják meg. Olyan rafinált módon fogalmazzák meg ajánlataikat, hogy a naiv, romlatlan lelkek képtelenek ellenállni ennek a tudatalatti manipulációnak, és a csapdát állítók elvárásainak megfelelően cselekszenek. Ennél is nagyobb mértékben fokozza a vásárlási kedvet korunk rákfenéje, a szeretethiány. Akit kisgyermekként elutasítottak, az rákényszerül arra, hogy egy életen át önmagát kényeztesse. Márkás cipőkkel, ruhákkal és különféle luxustermékekkel kedveskednek önmaguknak. Manapság azért lehet annyi mindent jól eladni, mert tele van a világ önmagukat vigasztaló, lelkiileg sérült emberekkel. A helyzetet felismerve mind több vállalkozó lovagolja meg az emberek szeretetre való kیهezettségét. Valódi érzelmekről azonban szó sincs. Az alakoskodás mintapéldája lehetne ez a reklámszlogen: „*Mi szeretjük a vevőinket.*” A valóság azonban az, hogy csak a pénzüket szeretik, de ezt nem illik nyíltan bevallani.

Ezzel az erkölcsi normákat nem ismerő, gátlástalan tevékenységgel kapcsolatban még egy nagyon fontos szempontra fel kell hívni a figyelmet. A karvalytökére alapozott cégek szoros együttműködésben állnak egymással, ezért rendszeresen kicserélik a számítógépeikben tárolt név- és címjegyzékeket. Így, ha valamikor valamelyikőjüktől megrendelünk pl. egy „szuperórát” (amelyről mellesleg kiderül, hogy a sarki ajándékboltban negyedáron megvehettük volna), akkor a postacímünk tovább fog vándorolni az összes hasonló üzleti alapon álló céghez. Ettől kezdve el fognak árasztani bennünket a különböző helyekről érkező könyv-, horoszkóp-, és áruajánlatok. Egy idő után azt vesszük észre, hogy prospektusokkal és ingyenes hirdetőújságokkal kitömött postaládánk használhatatlanná válik, és keservesen fogjuk tapasztalni, hogy ez ellen semmit sem tehetünk. Nincs az a bíróság ugyanis, amely elrendelhetné, hogy a hozzájárulásunk nélkül továbbadott címünket töröljék a nyilvánlaptartásból, mivel ezek a cégek az adatbázisaikat többnyire az országhatáron kívül tárolják.

A fenti üzelmek jelentős beruházást igényelnek, ezért csak a nagy „ragadozók” alkalmazhatják. Zűrös időkben azonban a pitiáner szélhámosok is megtalálják a módját annak, hogy kevés tőkével nagy nyereségre tegyenek szert. Ennek legismertebb módja az úgynevezett piramisjáték. Ez a nagy nehézségekkel küszködő országokban szinte járványszerűen felbukkanó és terjedő játék a csalásra épített gyors meggazdagodásnak és az emberi hiszékenységnek a klasszikus mintapéldája. Ezen ugyanis csak az nyerhet, aki elindította, a sor végén álló tömegek minden esetben veszítenek, mert a lehetséges résztvevők száma matematikailag korlátozott, így egy idő után nincs aki folytassa a láncjátékot. A végén bekapcsolódó legnagyobb létszámú játékosok tehát elkerülhetetlenül hoppon maradnak, még a befizetett összeget sem kapják vissza.

A kisstílusú családok gyakori módja még, hogy kihasználva a nagyarányú munkanélküliséget és az alacsony fizetésekből eredő perspektívatlanságot, sokan külföldi munkahelyeket kínálnak meghatározott közvetítési díj fejében. A postán megérkező ajánlat azonban nem más, mint nyugati újságok álláshirdetéseiből kimásolt lista, amely már régen aktualitását veszítette. Van aki beéri az emelt díjas telefonhívásokból származó haszonnal is. A napi- és hetilapokban közzétesznek egy hirdetést, hogy: „Otthon végezhető munka. Kimagasló kereseti lehetőség. Szerződés-kötés amerikai céggel.” Aztán kitalálnak valami bonyolult terméket (pl. egy mikrohullámú készüléket) amelynek az előállítási módjához senki sem ért. Amíg az érdeklődő telefonon tisztázza, hogy miről is van szó, és a hirdető „megállapítja” hogy a jelentkező nem alkalmas a feladat ellátására 20 perc is eltelik. Közben pereg az óra. A percenkénti 450 forintos hívási díj máris 9000 forintba ugrott. Ha csak egy valaki hívja a megadott telefonszámot naponta, az is többet jövedelmez, mint a 8 órás munkavégzés.

Ennek az amatőr módszernek van egy továbbfejlesztett változata is, amelyet a mobiltelefonok elterjedése tett lehetővé. Ez esetben a bűnözők rávesznek egy balekot, hogy legyen a „vállalkozás” kültagja, majd kevés pénzt adva neki megbízzák, hogy nyisson egy bankszámlát, és egy postafiókot. Ezt követően hangzatos hirdetéseket adnak fel, mely szerint: „*Németországba keresünk szakembereket jól fizető munkára.*” Az „állásajánlatban” a feltöltőkártyás mobiltelefonjuk számát tünte-

tik fel, ami természetesen szintén a mit sem sejtő „üzlettárs” nevéen szerepel. A nagyfokú munkanélküliségre és a magyarországihoz képest egy nagyságrenddel nagyobb fizetésre való tekintettel jelentkezőkben nincs hiány.

Kezdetben minden érdeklődő boldog, mivel senkit sem utasítanak el. Teljesen mindegy, hogy a jelentkezőnek mi a szakmája. A válasz az, hogy: „Az jó, éppen önre van szükségünk. Küldje el az önéletrajzát a címünkre, és fizessen be 15 ezer forintot a bankszámlánkra. Ezután nyilvántartásba veszünk önt, és 1 hónap múlva értesítjük, hogy mikor indulhat.” A végén kenetteljes hangon megjegyzik, hogy: „Amennyiben fizet még 5000 forintot, akkor soronkívüliséget biztosítunk. Ez azt jelenti, hogy ha a kinti munkatársaink közül valaki megbetegszik, vagy családi okok miatt hazajön, akkor önt fogjuk a helyére kiküldeni.” Egy hónap után aztán beszüntetik a tevékenységüket. A bankszámlájukra átutalt pénzt felmarkolják, és még mielőtt a rászedett jelentkezők aggódni kezdenének, és telefonhívásaikkal ostromolnák őket, nyomtalanul eltűnnek. A mobiltelefonjuk számát töröltetik, majd egy másik városban, új telefonszámmal, -bankszámlával és -postafiókkal folytatják üzelveiket. A rendőrség tehetetlen ezekben az ügyekben. A hátrahagyott balek rendszerint fizetéseképtelen. Miután sejtelve sem volt arról mibe rángatják bele, ő is áldozatnak tekinthető. A rendőrség még a tényállást sem tudja tisztázni, mivel a pályázók személyesen nem találkoztak a hirdetőkkal, ennél fogva még személyleírást sem tudnak adni róluk.

Az egzisztenciális ellehetetlenülés időszakában a primitív, jóformán írni-olvasni sem tudó szélhámosok is megtalálják a számításukat. Az általuk alkalmazott kifosztási módszer neve: Itt a piros, hol a piros? – és forgalmas tereken, vagy zsúfolt piacokon játsszák. A játék lényege, hogy leraknak egy asztalként szolgáló kartondobozt, rátesznek három gyufásdobozt, és egy piros szivacs-golyót. A gyufásdobozokat gyorsan ide-oda rakosgatják, és a fogadónak el kell találnia, hogy melyik alatt

van a golyó. A tét több ezer forint, amit előre le kell tenni az asztalra. A társasághoz tartozik egy „beetető” ember is, aki meglehetősen nagy tétekben fogad, és természetes, mindig nyer. Ha horogra akad egy balek, akkor persze másként alakul a játék kimenetele. A gyufásdobozokat ugyanis nemcsak ide-oda rakosgatják, hanem gyorsan mozgatják is. Amennyiben a fogadó nem találja el, hogy hol a golyó, nincs semmi baj. Ha igen, akkor sincs gond, mert mielőtt a dobozt felemelik, előre mozgatják, és az ily módon alatta kigördülő szivacs-labdát a két ujjuk között elrejtik. Ezt követően megfogják a másik dobozt, és hátra mozdítva, begördítik alá. Utána felemelik, és színpadias mozdulatokkal körbemutogatják, hogy: „Nézzétek meg jól, a másik alatt volt.” Így könnyen belátható, hogy ezzel a játékkal a nyerési esély szintén a nullával egyenlő. A figyelem elterelése érdekében a gyufásdobozokat sárga-fekete csíkozású ragasztószalaggal vonják be, amely a gyors mozgatásnál kifárasztja a szemet, megnehezíti a koncentrációt. A díszes társasághoz tartozik még két ember, akik azt lesik, hogy van-e a láthatáron rendőr. Ha igen, akkor a kartondobozt hátrahagyva, gyorsan elszaladnak. Akkor sincs gond, ha a játékos elügyetlenkedik a dolgot, és a golyó az alatt a doboz alatt van, amelyre a fogadó rámutatott. Ilyenkor felkapják a pénzt, és szintén kerek oldanak. Hatósági becslések szerint ezzel a módszerrel eddig több száz millió forintot csaltak ki a hiszékeny állampolgároktól. Sajnos, az áldozatok többsége kisnyugdíjas, vagy munkanélküli, akik sokszor teljes havi ellátmányukat teszik fel erre a játékra, abban bízva, hogy most talán sikerül enyhíteni nyomasztó anyagi gondjaikon.

Ezeknél a nap mint nap tapasztalható bosszúságoknál sokkal súlyosabb gondot jelent az a jelenség, amely elsősorban a fiatalokat érinti, és beláthatatlan következményekkel járhat az egész társadalom jövőjére nézve. Ez a probléma nem más, mint a szociológusok által generációs bombának nevezett távlatvesztés. A piacgazdaságra való átállás, illetve a szociálisan érzéketlen gazdaságpolitika ugyanis leginkább a fiatalokat sújtja. A volt kommunista or-

szágok közül nálunk is elviselhetetlen mértékben növekedik a munkanélküliség. A rendszerváltás után 6 évvel, 1996-ban a regisztrált és a nyilván nem tartott állástalanok, valamint az idő előtt kényszernyugdíjazottak száma együttesen elérte a 30%-ot, azaz több mint 1,5 millió ember maradt munka nélkül. Mivel a hatalom előszeretettel manipulálja ezt az adatot, érdemes felhívni rá a figyelmet, hogy a nemzetközi statisztikai kimutatások szerint egy ország munkaképes lakosainak a száma megegyezik az összlakosság felével. Ha tehát valaki meg akarja tudni, hogy hazájában valójában hány munkanélküli van, vonja ki ebből az értékből a hivatalosan nyilvántartott állásvállalók számát, és teljes bizonyossággal megkapja, hogy hány ember él körülötte, aki valamilyen oknál fogva nem dolgozik.

Kevésbé manipulálható a foglalkoztatási mutató. Ez a szám azt jelzi, hogy a munkaképes lakosság hány százalékának van munkahelye. Az egymást váltó kormányok azt ígérték, hogy 2010-re az aktív lakosság 70%-ának lesz munkája. A pozitív változásnak azonban semmi jele. A korábbi tendenciát nem sikerült megfordítani, ezért a foglalkoztatási mutató

2004-ben a rendszerváltás előtti közel 100%-ról 56%-ra süllyedt. Az Európai Unióhoz csatlakozott államok közül Magyarországon a legnagyobb a munkanélküliség, itt a legalacsonyabb a foglalkoztatási ráta, vagyis a gazdasági aktivitás. (Mellesleg az Európai Unió korábbi tagállamaiban az aktív munkavállalóknak is csak a 64%-a dolgozik. Ez azt jelenti, hogy a nyugati országokban 36%-os, illetve a teljes lakosságra vonatkoztatva 18%-os a munkanélküliség, és nem 4-5%, mint a sajtó hangoztatja. Valamivel jobb a helyzet Japánban és Angliában, ahol 74%, míg az Egyesült Államokban 75%-os a foglalkoztatási mutató. A közölt adatok itt is a nyilvántartott munkanélküliekre vonatkoznak.) A Központi Statisztikai Hivatal adatai alapján nálunk az 1988-as 5 millió 100 ezerrel szemben

jelenleg csupán 2 millió 850 ezer embernek van állása. Ez azt jelenti, hogy a munkanélküliek valós száma 2 millió 250 ezer. Arányaiban ez nem 8%-os, hanem 54%-os (illetve az ország teljes lakosságát tekintve 27%-os) munkanélküliséget jelent. A kormány által közölt, és a médiában lépten-nyomon hangoztatott 8%-os arány a nyilvántartott munkanélküliek számát jelöli. A munkanélküliek túlnyomó része azonban már évek óta kikerült a nyilvántartási rendszerből. Ők már sem munkanélküli-,

sem szociális segélyt nem kapnak. Egy részük alkalmilag munkát vállal ugyan a „szürke” gazdaságban, de ez a fajta foglalkoztatás többnyire időszakos, és nem biztosít sem betegelátást, sem nyugdíjjogosultságot.

Senki sem tudja, hogy mi van velük, miből élnek, senkit sem érdekel a sorsuk. A szociológusok „holt lelkeknek” nevezik azt az 1 millió 850 ezer embert, akik „egyszerűen eltűntek” a munkaügyi statisztikából. Ezek az emberek nem haltak meg, de nem sok választja el őket a pusztulástól. A társadalom peremén tántorognak éhesen, fázva és lerongyolódva. Az egészségük rohamosan romlik, és néhány évnél tovább nem fognak élni. Tízezrével várnak kilakoltatásra, mert nem tudják fizetni a lakbért, a fűtést, a víz, gáz- és villanyszámlát. Igaz, hogy nincs is nagyon szükségük ezekre a szolgáltatásokra, mert a tartós fogyasztási cikkek (villany-

bojler, hűtőszekrény, mosógép, televízió) már évek óta tönkrementek, és pénz hiányában nem tudnak újat venni. A politikusok a rendszerváltás áldozatainak tekintik ezeket az embereket.

Ez a helyzet további problémákat is felvet. A munkanélküliek ugyanis nem fizetnek sem egészségbiztosítási hozzájárulást, sem nyugdíjjárulékot. Az ebből eredő gondokat a jelenlegi kormány úgy oldotta meg, hogy kinyilvánította: „Aki nem járul hozzá az egészségpénztár kiadásaihoz, az nem részesülhet orvosi ellátásban.” Ennek az intézkedésnek a foganatosítására létrehoztak egy számítógépes rendszert, és aki nincs benne a nyilvántartásban, az nem részesülhet orvosi ellátásban, kórházi kezelésben. Így aki munkanélküli, az haljon meg. De mi lesz azokkal, akik ennek ellenére életben maradnak? Ki fogja eltartani őket? A kimutatások szerint ma Magyarországon 1,3 millió embernek nincs annyi járulékfizetési ideje, amennyi a nyugdíjfolyósításhoz kell. (Ahhoz hogy valaki nyugdíjat kapjon, minimum 20 év szolgálati időre van szükség.) További 700 ezer ember pedig csak nyugdíjminimumra számíthat, amely jelenleg 28 500 Ft. Ez a havi 90 eurónyi összeg még a nyomorszintű megélhetést sem biztosítja. Nem ártana a politikusoknak elgondolkodni azon, hogy mit fognak kezdeni azzal az 1,3 millió emberrel, akik néhány év múlva megöregszenek, és semmilyen ellátásra nem jogosultak. Azt amit most, nem vesznek róluk tudomást? Hagyják őket éhen halni, különféle betegségekben elpusztulni?⁷

⁷ A munkanélküliség időközben némileg javult, de a 2008-2009-es gazdasági világválság után, 2010-ben a foglalkoztatottak száma visszacsökkent az 1996-os szintre, 3,6 millióra. Ezen a 2010-ben hatalomra jutott jobboldali kormány sokat javított azzal, hogy a megszorítások helyett az előremenekülést, a gazdaság fejlesztését választotta. Százával hívtak be multinacionális cégeket az országba, amelyek felszívták a munkanélküliek nagy részét. Ennek következtében a munkanélküliségi ráta 4,4%-ra csökkent. Ez azonban szintén durva csúsztatás. 2016 végén ugyanis a foglalkoztatottak száma 4,4 millió volt, ami azt jelenti, hogy 900 000 embernek továbbra sincs munkája. A 4,4 % a nyilvántartott munkanélküliek száma. A valódi munkanélküliségi mutató 17%, illetve a teljes lakosságra vonatkoztatva 8,5%, ami duplája a Stafolytatását lásd a következő oldal alján →

A munkanélküli fiatalok helyzete sem jobb. Nekik ugyan van hol lakniuk, de már évek óta a szü-leik nyakán élnek, és semmi reményük arra, hogy állásuk, saját lakásuk, önálló életük legyen. A kormányt azonban ez nem zavarja, pedig a vele járó ellehetetlenülés társadalmunk létét veszélyezteti. Közben az állásban levők majd megszakadnak a sok munkától. Európa egyetlen államában sem dolgoznak annyit az emberek, mint nálunk. Jelenleg 2,85 millió munkáskéz 40%-kal több értéket állít elő, mint a rendszerváltás előtt 5,1 millió alkalmazott. Bár a munka szervezettsége még mindig nem érte el a nyugat-európai szintet, de 2006-ban már 72%-nál tartottunk. A reálbérek növekedése azonban még a többi volt szocialista ország szintjét sem éri el. Egy 2008-as kimutatás szerint az átlagkereset visszaesett az 1989-es szintre. A rendszerváltás tehát nekünk csak többletmunkát hozott, ugyanannyi bérért. Ez is csak a szerencséseknek adatot meg, mert most fele annyi embernek van munkája, mint a kommunista diktatúra évtizedeiben. Politikusaink az ipar és a mezőgazdaság túlzott automatizálását és a gazdasági válságot hibáztatják az alacsony foglalkoztatási mutatókért. Ez azonban nem felel meg a valóságnak. A 82 milliós Németországban 2012-ben, a gazdasági válság elle-nére 41,2 millióan álltak munkaviszonyban. Ez a munkaképes lakosságra vetítve több mint 100%-os foglalkoztatottságnak felel meg.

Mellesleg hasonló demagóg félrevezetés tapasztalható az infláció éves szintjének a kimutatása te-rén is. A hivatalos adat nem a

közszükségleti cikkek-re vonatkozik, hanem a teljes áru-skála és az összes szolgálta-tás árváltozásán alapul. (Ná-lunk 16 ezer termék tartozik a fogyasztói kosárba.) Mi-után az átlagember nem túl gyakran szokott bajuszkötőt, nercbundát vagy hálósapkát vásárolni, ezért ezek a termé-kek az alacsony kereslet mi-atti stagnáló árszintjükkel és magas árárányukkal teljesen meghamisítják a statisztikai adatokat. Az élelmiszereknél a hivatalos és a valós áremel-kedés közötti eltérés akár há-romszoros is lehet. A hivata-los bejelentés szerint pl. tavaly

csupán 10% volt az élelmiszerek árnövekedése. Eközben a liszt és ebből kifolyólag a kenyér, a pék-sütemények; a tej, és ezáltal minden tejtermék, valamint a zöldség-gyümölcsök ára 30%-kal emel-kedett. A jóval drágább kaviár, lazac, langusza és egyéb luxusélelmiszerek ára azonban a csekély érdeklődés miatt nem változott, így az átlagos áremelkedés valóban 10%-os volt. A lakosság több-sége azonban alapvető élelmiszereket vásárol, mert az alacsony fizetésekből és nyugdíjából nem telik másra. Így számukra a tényleges áremelkedés 30%. A sikerpropaganda által manipulált sta-tisztikai adatok egyre inkább elfedik a kiskeresetűek folyamatosan romló anyagi helyzetét, így a ha-talmon levők lelkiismeret furdalás nélkül folytathatják életszínvonal-csökkenő manipulációikat.

Létezik ugyan olyan kimutatás is, ami a lakosság által naponta vásárolt árucikkek, és a leggyak-rabban igénybe vett szolgáltatások ármozgását figyeli, de ezt nem hozzák nyilvánosságra, mert ez az

---

tisztikai Hivatal által közzétett hivatalos értéknek. (Egyébként ez is egy nagy csúsztatás. A munkanélküliek számát az aktív korúak számához kellene arányítani. Az inaktív lakosság ugyanis már vagy még nem képes dolgozni, ezért nem tekinthető munkanélkülinek. A teljes lakosságra vetített munkanélküliségi ráta azonban jobban mutat, mert a valódi ér-téknek csak a fele.) A rendszerből kiesett embereket az új kormány is leírta, ők sem törődnek a sorsukkal. Közülük 60 ezren az utcán szédelegnek, hajléktalanként.

adat legalább a duplája az infláció hivatalosan közölt mértékének. Ennél valamivel megbízhatóbb módon történik a mindenkori létminimum kiszámítása. Mivel ezt az adatot nehéz meghamisítani, nagyon fontos következtetéseket vonhatunk le belőle. Normális esetben megtudhatjuk, hogy az ország lakosságának hány százaléka él nyomorszinten. Igen fontos következtetést vonhatunk le abból is, hogy a hatalmon levő kormány mikor tiltja meg a létminimum értékének nyilvánosságra hozását. Ennek bekövetkezése egyértelmű jele, sőt hivatalos beismerése annak, hogy az országban megindult a tömeges elszegényedés.

Az ellehetetlenülést fokozza, hogy a rendszerváltás után a vállalkozói jövedelmekhez igazították az árakat.

A kisjövedelműek és a nyugdíjasok már évek óta nem tudják megfizetni az iparcikkek és a szolgáltatások árait. Tovább növeli az árszintet, hogy a megélhetési bűnözés fokozódása következtében már a kisebb üzletek is rákényszerülnek drága betörésvédelmi berendezések beszerzésére, és őrszemélyzet tartására. A fizetőképes kereslet beszűkülése kedvezőtlenül érinti a gazdaságot is, mivel a piac zsugorodása csökkenti az adóbevételeket, és ez egyre nehezebbé teszi az állami feladatok ellátását. Pénz hiányában „kútba esnek” a korábban meghirdetett gazdaságélénkítő programok, így a gazdag vállalkozói réteg mind inkább egymás kiszolgálására rendezkedik be, a kisemberek pedig teljesen kiszorulnak a fogyasztói társadalom vérkeringéséből. Igényeiket a „KGST” piacokon elégítik ki, mert

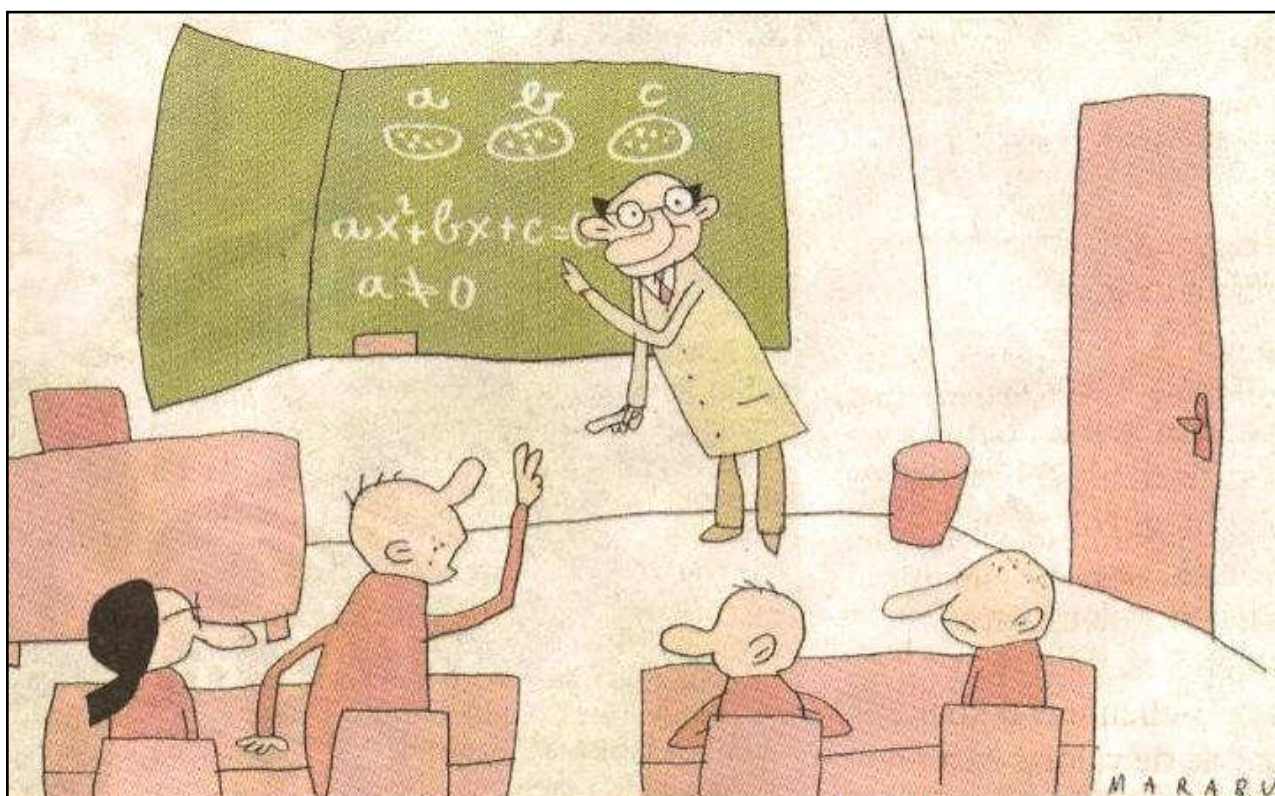
– Nálunk az egész család megtanult kínaiul, így most már a könyveket is tőlük vesszük.

– Na mi a helyzet? Visszahívtak már állásügyben?

csak a volt szocialista országokból becsempészett gyenge minőségű áruk, valamint az ezeknél is rosszabb kínai termékek árát képesek megfizetni. Eközben a gombamód szaporodó üzletek és áruházak konganak az ürességtől. Erre a vállalkozók még feljebb srófolják az árakat, hogy a vékony tehetős réteg eltartassa őket.

Nem könnyíti meg a kilátást ebből a helyzetből, hogy a munkanélküliek egyre nagyobb hányada pályakezdő fiatal, és ez nem átmeneti jelenség, hanem tartós állapot. Szerencsés esetben még egy darabig számíthatnak rá, hogy a szüleik eltartják őket, de ez előbb-utóbb a feleslegesség érzését alakítja ki bennük. Mivel egy idő után nem akarnak a családjuk nyakán koloncként élni, sokan közülük alkalmi munkát vállalnak. Ez az életmód azonban megfosztja őket a munkahelyi közösségtől, a munkavállalót megillető jogoktól, és a társadalombiztosítási járandóságoktól. Kilátástalan helyzetü-

– Tanár úr! A sulis után én meg a Keresz munkanélküliek leszünk, néha egy kis alkalmi közmunkával meg feketemunkával. 30 éves korunkban pedig idült alkoholistaaként fogunk várni a havi szociális segélyre... Szóval amíg a másodfokú egyenletet tetszik magyarázni, mi lemehetünk focizni?

ket érzékelve nagyon hamar rádöbbennek arra is, hogy számukra elérhetetlen távolságban van az otthonteremtés, a családalapítás, a nyugdíjba vonulás lehetősége. Fiataljaink jelentős része tehát lóg a levegőben, és vegetál.

A talajt vesztett, illetve még gyökeret sem eresztett fiatalokra meglehetősen sok veszély leselkedik, őket ugyanis még az átlagosnál is könnyebben hálózzák be lelkiismeretlen, kétes elemek. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy a felnőttkor küszöbén tétován toporgó ifjaink közül egyre többen nyúlnak az italhoz vagy a drogokhoz. Ennek törvényszerű következménye a bűnözés, mivel a kábítószeresek sokba kerülnek, és ezt az összeget valahonnan elő kell teremteni. (Nálunk 1995. és 2005. között tizenötszörösére nőtt a kábítószerfogyasztók száma. Jelenleg havi 1 millió adag kábítószert adnak el Magyarországon.) A kényszerpályák egy másik útja, hogy sok fiatal szélsőséges politikai áramlatokhoz sodródik, mert ezek fajgyűlölő, rasszista nézeteikkel egyfajta megoldást kínálnak a gondjaikra. Ezen csoportoknak leglátványosabb megnyilvánulási formája a skinhead-mozgalom, de sajnos akadnak olyan szervezetek is, amelyek a hit, a vallás nemes törekvéseit használják fel alantas céljaik elérésére. Ezek a vallási alapon álló mozgalmak, más néven szekták nálunk is egyre intenzívebb tevékenységet fejtenek ki, családok tucatjait taszítva elveszett gyermekük miatt érzett kétségbeesésbe.

A kiszolgáltatott, könnyen befolyásolható fiatalok családból való kiszakítása az egész világon szinte azonos koreográfia alapján zajlik. Ezek a módszerek kezdetben ártalmatlannak tűnnek, és a legtöbb szülőben csak akkor tudatosul a „térítő” tevékenységének helyrehozhatatlan következménye, amikor az már késő. Lelki gondozást a különböző kis és nagy egyházak is végeznek. A fanatikus szekták azonban a lelkek „megmentéséért” folytatott konkurenciaharcban semmilyen eszköztől sem riadnak vissza. A házról-házra járó vagy a gyanútlan járókelőket háborgató hittérítőik úgy érzik, hogy ők Isten kiválasztottjai. Az Evangélium szellemét nem ismerik, de minden szavát betéve tudják. Beszélgetni nem lehet velük, mivel nem vitatkoznak, hanem kinyilatkoztatnak, és té-

rítenek. Azt sem miattunk teszik, hanem mert jó pontot akarnak szerezni a feletteseiktől, feljebb akarnak emelkedni alakulatuk katonai szervezetre emlékeztető hierarchiájában.

A szekták a kiforratlan lelkületű, gyenge akaraterű fiatalokra vetik ki a hálójukat, és a szeretet látszatát keltő gondoskodással alapos agy mosásban részesítik őket. Ennek a személyiség teljes átgyúrását eredményező manipulációnak a lényege, hogy a szektatagok fokozatosan leépítik kiszemelt áldozatuk individuumát, és ezáltal könnyen befolyásolható bábbá változtatják őket. A gyengédséggel, hízelgéssel, és a családi melegség sugallatával kezdődő folyamat később totális ellenőrzéssel folytatódik, mert csak így tudják az új tagokat átláthatóvá, kiszolgáltatottá, és kritikátlanul fanatikussá tenni. A személyiség maradéktalan kioltásának fontos feltétele a teljes elkülönítettség, a gyökerek elvágása, ezért a folyamat végén a szektatagokat elszakítják az iskolától, a korábbi barátoktól, sőt a szüleiktől is. Mindezek betetőzéseként fóbiákat ültetnek beléjük, melyek szerint most már nincs hová menniük, ha elhagyják a szektát, akkor kitesztá válnak. Egy olyan embernek azonban, aki már megszűnt önmaga lenni – tehát a többiektől függ –, a lehető legnagyobb büntetés a kiszakítottág érzése, ezért mindent elkövet, hogy megfeleljen mindazon elvárásoknak, amelyeket vezetői támasztanak vele szemben.

Ezt az elvakult hitet használják fel a szektaalapítók arra, hogy vallási köntösbe bújtatott céljaikat megvalósítsák. A hívek sokszor több milliós tábora ugyanis az átszellemült arccal járó, és állandó önmegtartóztatásról papoló szektavezetőket felettes énjüknek tekintik, és kritikátlanul elhiszik, hogy az általuk hirdetett tan az egyedül üdvözítő eszme a Földön. Ez a hitvallás azonban a legtöbbször meglehetősen önző célokat szolgál, mivel a gombamód szaporodó szekták vezetői ezeknek az agyondolgoztatott modern rabszolgáknak a vakbuzgalmára több kontinenst behálózó gazdasági-hatalmi centrumot építenek, amely különböző maffiaszerű üzelmektől kezdve a fegyvergyártásig mindennel foglalkozik, ami a hatalmi törekvéseiket, a kényelmüket és az anyagi javakban való tobzódásukat elősegíti.

Ebben a jelenségben a legnagyobb problémát az okozza, hogy szinte lehetetlen ellene védekezni, mert a legtöbb szekta törvényes keretek között, hivatalosan bejegyzett szervezetként tevékenykedik, így a hatóságok nem léphetnek fel ellenük. Új törvényekkel sem lehet megvédeni a fiatalokat, mivel ez jelentős mértékben sértené a vallásszabadságot, és korlátozná az emberi szabadságjogokat. Sajnos a tapasztalatok szerint ebben a szituációban a meggyőzés, a logikus érvek sem segítenek, mert ezeknek a fiataloknak a többsége meglehetősen naiv, hiszékeny, és annyira fanatikus, hogy még a kézzel fogható bizonyítékoknak sem hisznek, ádáz dühvel utasítanak vissza minden próbálkozást, amely új életmódjuk felhagyására irányul. Még súlyosabbá válik a helyzet, ha a szülők erőszakos úton próbálják visszaszerezni gyermeküket, mivel az ilyen akciók többnyire öngyilkossággal végződnek. **Az egyetlen járható út a szeretet, a türelem és a kivárást útja.** A legtöbb fiatal ugyanis idővel rájön arra, hogy ezek a szekták minden tekintetben maximálisan kihasználják őket, és egy átmeneti kábulaton túl hosszú távon nem képesek biztosítani a boldogságukat.

A lelkük mélyén meglevő kétségek felszínre kerüléséhez azonban évekre van szükség, és ezt a folyamatot nem lehet siettetni. A szülők akkor cselekszenek a legokosabban, ha nem vitatkoznak a szekta mellett elkötelezett gyermekükkel, nem próbálják őket meggyőzni az igazukról, és nem keltenek bennük büntudatot. A legfontosabb, hogy minden körülmények között **őrizzék meg velük a kapcsolatot.** Az elszakított gyermek tudja, érezze, hogy van egy háttér, ahová bármikor visszatérhet. Él-jék továbbra is úgy az életüket, mintha semmi sem történt volna, és fogadják hazlátogató gyermeküket olyan szeretettel, mintha egy hosszú útról tért volna vissza. Ígértessék meg velük, hogy bárhová mennek is, mindig megküldik a címüket, hogy beszámolhassanak nekik a családi eseményekről. Ezek a kedves hangú szeretetteljes üdvözlések előbb-utóbb meghozzák a kívánt eredményt, mert ha eleinte nem is érkezik rájuk válasz, a mag egy idő után kikel, és a lélek legmélyén terebélyesedő fa beérleli a szellemi tisztánlátás gyümölcsét. Addig is gyűjtsük a lélekrabló, családdromboló szektákra vonatkozó cikkeket, a profitpróféták üzelmeit leleplező dokumentumokat, és amikor a kételkedés érezhetővé válik bennük, akkor minden megjegyzés nélkül adjuk át nekik a gyűjteményt.

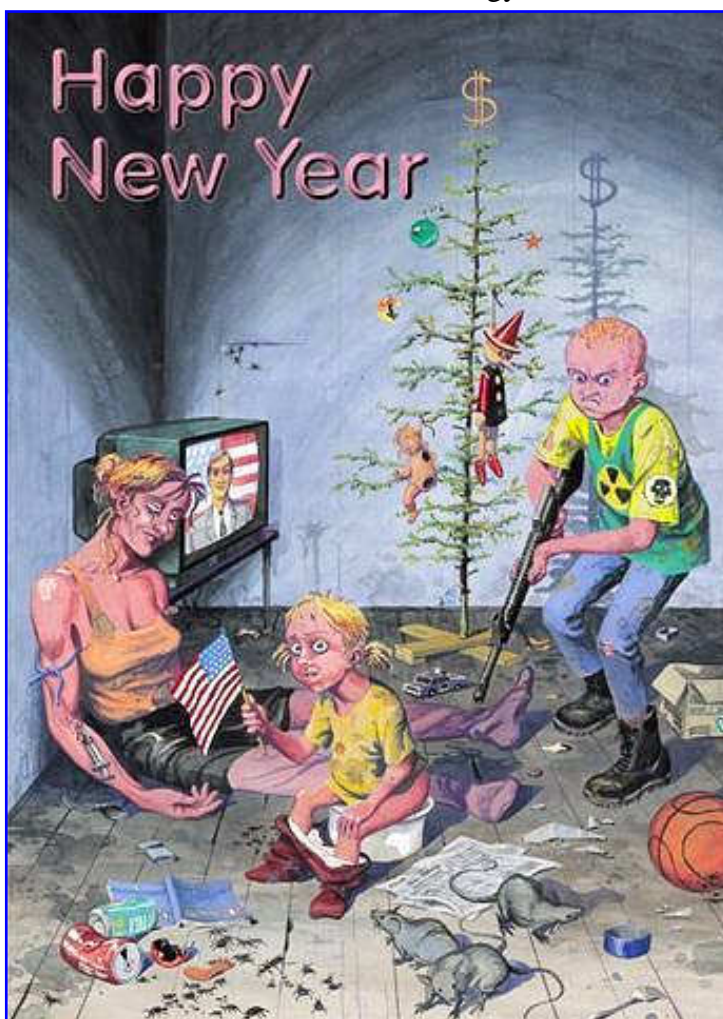
Természetesen az lenne a legjobb, ha erre az eljárásra nem lenne szükség. Ehhez azonban meg kellene változtatni a világunkat. Sok fiatal ugyanis azért csapódik különféle bandákhoz vagy szektákhoz, mert ott legalább működik valamilyen szabályozó rendszer, egyfajta rend, amihez alkalmaz-

nek élén, vagyis azok, akiknek ez a feladatuk lenne. A legjobb nevelési módszer a példamutatás. Ha ilyen példával szolgálunk gyermekeinknek, akkor miért csodálkozunk azon, hogy utánoznak minket. Először csak kinézetre öltenek állati külsőt, tetováltatják a bőrüket, kopaszra beretváltatják a fejüket, karikákat tűznek az orrukba, fülükbe, szájukba, köldökükbe és egyéb testrészeikbe, később azonban a lelkük is átítatódik a felnőttek világában tapasztalt aljasságokkal.

Ösztönösen érzik, hogy az ő bőrükre megy ki a játék, amit most a szüleik elrontanak, annak később ők fogják meginni a levét. Azt is látják, hogy civilizációnk a környezetszennyezés, a természeti erőforrások kirablása és a mérhetetlen önzés, harácsolás következtében egyre mélyebbre ássa magát, olyan mélyre, amely után már csak a vég, a teljes pusztulás következhet. Ezt pedig nekik kell átélniük. Divatosan szólva nekik kell majd elvinni a balhét. Az általunk teremtett apokaliptikus állapotoknak ők lesznek az áldozatai. Ezért ne csodálkozzunk azon, hogy így viselkednek, cselekedeteiket jövőjük kilátástalansága motiválja. Többségük nem képes ugyan megfogalmazni ezt az érzést, de a tudatuk mélyén ott munkál bennük, és akaratlanul is lázadásra készíti őket. Ennek megnyilvánulásai a lelki sérelem mélységétől, a vérmérséklettől és a nevel-

kodhatnak. A felnőttek normálisnak mondott társadalmát azonban egyre inkább a káosz jellemzi. A korábbi értékrend felbomlott, új pedig nincs. Ennek következtében olyan erkölcsi és etikai fellazulás tapasztalható a világunkban, melynek eredményeként a fiatalok önmaguk ellen fordulnak. A romlottság, a fokozatosan eluralgó erőszak megrontja az ő világukat is. Amerre csak néznek, mindenütt lopnak, csálnak, hazudnak. Nap mint nap tapasztalják, hogy a példaképnek tekintett felnőttek számára már semmi sem szent. Lassan az egész társadalmat átszövi a korrupció. Az „aki kapja marja” elv alapján egymás rovására próbálnak érvényesülni az emberek. Ráadásul semmi remény sincs a fokozatos elállatiasodás megfékezésére, mert ebben a folyamatban az ország vezetői jár-

tetéstől függően különbözőek, de közös vonásuk hogy ellenünk irányulnak. Mi azonban ahelyett hogy megvizsgálnánk ennek a viselkedésnek a gyökereit, megbotránkozunk rajtuk, és álszent módon saját ifjúkorunk erkölcsi normáira hivatkozunk. Való igaz, hogy az előző nemzedékek által ránk testált erkölcsi értékrend igen magas szintet képviselt, de ezt mi nem becsültük meg, és nem adtuk tovább a gyermekeinknek.

Felvilágosult gyermeknevelés

Gyermekeink nevelésével kapcsolatban sokan teszik fel manapság a kérdést, minek tudható be, hogy egyre életképtelenebbé és züllöttebbé válik az ifjúságunk. Mi az oka annak, hogy a mai fiatalokban szinte semmi tartás sincs, a legkisebb megpróbáltatás ledönti őket a lábukról, és a romlás, a teljes fizikai megsemmisülés irányába taszítja őket. Nos, ez a megállapítás csak részben igaz, mivel gyerekeink legtöbbje ma is törekvő, állhatatos, és a modern kor értékrendjéhez viszonyítva erkölcsösnek mondható. Kétségtelen azonban, hogy az előző generációk egyikéből sem selejteződött ki annyi fiatal, mint a jelenlegiből, és ennek oka nagy valószínűséggel a megváltozott életkörülményekben keresendő. A XX. században felgyorsult technikai fejlődés ugrásszerű növekedést eredményezett a családok életszínvonalában, ami egyik oka az elhibázott gyermeknevelésnek. Sok szülő helytelenül úgy gondolkodik, hogy: „*Amit nekem nem adott meg az élet, azt kapja meg a gyermekem, ő már ne érezzen semmiben sem hiányt.*” Az erőfeszítések nélküli jólét azonban az „Ezoterikus körkép” IV. fejezetében vázolt következményekkel jár, és szinte elkerülhetetlenül a züllés útjára vezet. Sok szülőt keserített már meg ily módon az elkényeztetett, élvhajász gyermeke, akinek egész élete haszontalan ostobaságok sorozata.

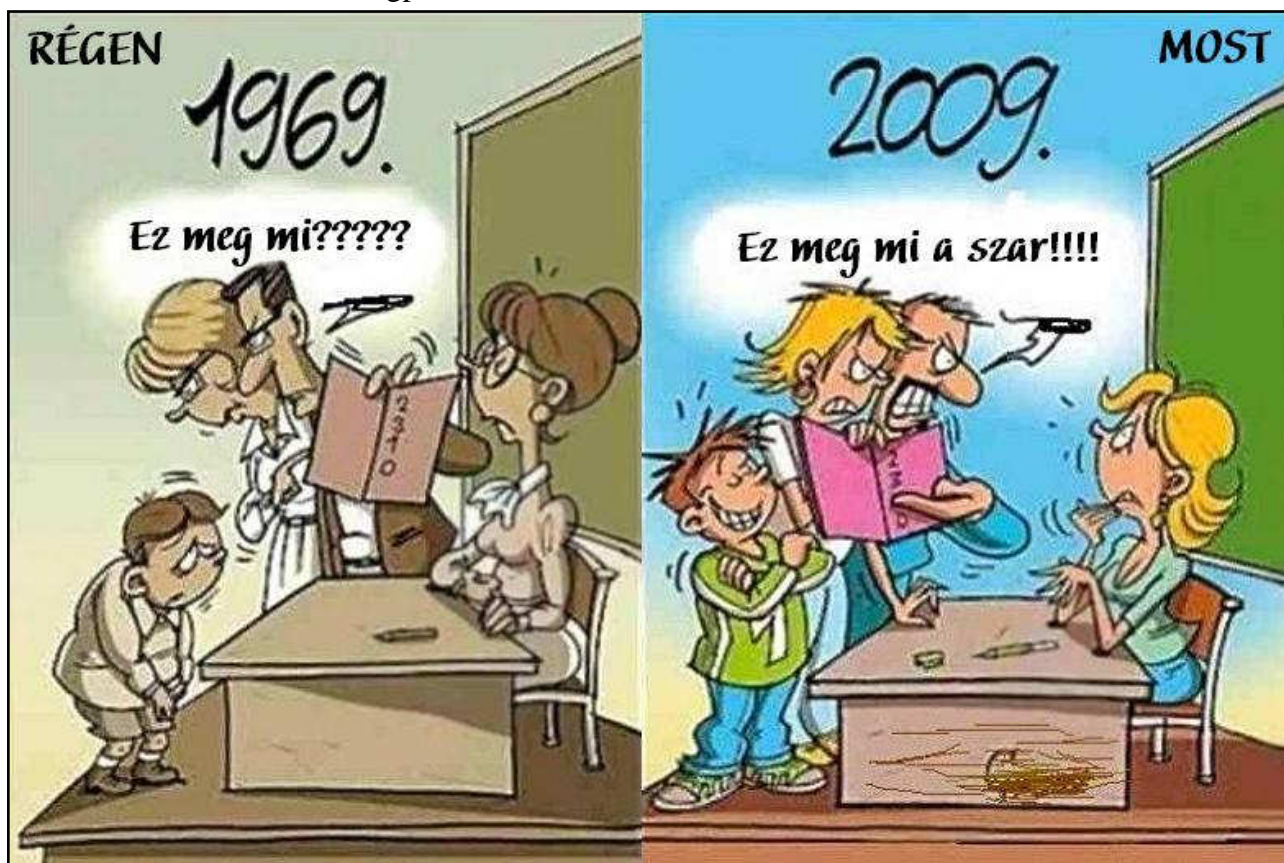
Az életben adódó problémák leküzdésének esélyeit azonban nem csak az elkényeztetés nehezíti, hanem az a sajátos nevelési szemlélet, amelyet szintén a XX. század termelt ki magából. A gyermekneveléssel kapcsolatos jelenlegi demokratikus felfogás szerint nem egy országban törvény tiltja a fiatalkorúak legcsekélyebb mértékű testi fenyítését is. Mivel a szülők nem verhetnek a kritikus pillanatban gyermekük fenekére, oly módon büntetik őket, hogy nem szólnak hozzájuk, „haragszomrád”-ot játszanak, és megvonják tőlük a szeretetüket. Ez a csendes és fojtott agresszió azonban gyilkosabb hatású, mint alkalmasint egy jól irányzott pofon, amelyre bizony (főleg kamaszkorban) sok gyerek rászolgál. Érdekes, hogy a lelkük mélyén maguk a gyerekek sem ítélik el a konzervatívnak tartott nevelési módszereket, sőt felnőttként hálával gondolnak a szüleikre, amiért annak idején hisztis kölyökként a fenekükre csaptak, vagy később, mint éretlen kamaszt, egy nevelő célzattal lekevert pofonnal térítették jobb belátásra. A drákói szigor, a szinte már kegyetlenségzsámba menő nevelési elvek is meghozzák a gyümölcsüket. Michael Jacksont olyan szigorúan nevelte az apja, hogy ha nem engedelmeskedett neki, elkapta a lábát, meglóbálta a feje fölött, és a falhoz csapkodta a fejét. Meg is lett az eredménye. Michael Jackson lett a világ leghíresebb popsztárja. Az ő lemezeit adták el legnagyobb példányszámban.

Ez persze nem jelenti azt, hogy a gyermeket állandóan ütni kell, mondván, hogy csak így lesz belőle ember; az igazságtalanul kapott pofon ugyanis mély nyomot hagy benne, amelyet egy életen át megőriz a lelkében. A verést, mint nevelési módszert csak nagyon ritkán, sorsdöntő fontosságú esetekben szabad alkalmazni, és akkor sem mindenkinél. Az intellektuális típusú gyerekek ugyanis nem viselik el a verést, őket egy alapos szidalom jobban megrendíti, mint a durva ütlegelés. Egy megátalkodott rosszcsond azonban szinte „igényli” a verést, tehát súlyos következményekkel járhat, ha nem ismerjük fel időben, hogy gyermekünknel melyik nevelési módszer a leghatékonyabb. Egyre azonban nagyon kell ügyelni, hogy amit teszünk, azt szeretetből, a gyermekünk iránti aggodásból tesszük, mert a zsenge, fiatal lélek rendkívül érzékenyen reagál az indulatokra, és azonnal megérzi, ha nevelési módszereink mögött gyűlölet, szadizmus lappang, és az ilyen indítékból elkövetett testi fenyítést sohasem bocsátja meg nekünk.

Sokak szerint a manapság divatos megengedő, a gyerekre mindent ráhagyó nevelés az oka a fiatalkori bűnözésnek, a kábítószer-élvezetnek, a hippie- és egyéb társadalomellenes mozgalmaknak.

Ennek a folyamatnak az elindítója dr. Benjamin Spock amerikai gyermekorvos volt, a „Baby and Child Care”⁸ (Csecsemőgondozás és gyermeknevelés) című művével. Dr. Spock a Makarenko által képviselt spártai nevelés helyett engedékenységet hirdetett, ami akkora tetszést váltott ki a szülők körében, hogy valóságos kulturális forradalmat okozott. Jellemző ennek az 1946-ban megjelent könyvnek a népszerűségére, hogy a Biblia után a második legnagyobb példányszámban kiadott mű a világon. Eddig 40 nyelvre fordítva több mint 50 millió darabot adtak el belőle. Nem véletlen, hogy sokan őt hibáztatják azért, hogy a gyermeknevelés terén „átestünk a ló túlsó oldalára”. Mind többen hangoztatják, hogy dr. Spock nyitott utat a jelenlegi „mindent szabad” elvhez, ami társadalmunk rákfenéjévé vált. (Mellesleg Spock az új gyermeknevelési elveivel a saját fiainál is kudarcot vallott. Amikor olvasói is hasonló eredményre jutottak elismerte, hogy néhány nézete „félreértelmezhető”.)

Nem csak otthon állt feje tetejére a világ, hanem az iskolákban is. Manapság a középiskolák inkább hasonlítanak egy hippitanyára, vagy egy garázda rokkerbandára, mint a hajdani alma materre. Miután a tanároktól megvonták a fegyelmezés minden eszközét, a diákok azt csinálnak, amit akarnak. Jellemző a jelenlegi állapotokra az egyik napilapunkban megjelent karikatúra, amelyben a nagyapa ezt mondja: „Bizony kis unokám, akkoriban az iskolában még szokás volt a verés! Erre az unoka: „Ah nem ér semmit. Én is megpróbáltam, de a tanárnő visszaütött.”

A mindent megengedő nevelési sokszor groteszk megnyilvánulásokba torkollik. Amerikában egy fiú sárral dobálta meg az arra járókat. Amikor valaki rászólt, anyja vehemensen kikelt ellene, és bírósággal fenyegette meg a szerencsétlent, mert nyilvános helyen csorbította kislfia jogait. Félresiklott nevelési elveink már a legfiatalabb korosztályt is megrontották. Ennek egyik megnyilvánulása, hogy az angliai Barntonban egy 6 éves kislfiú feljelentette az anyját és a tanítónőjét a rendőrségen. A bűnük az volt, hogy nem adtak neki csokit. A gyerek azért haragudott meg a tanítónőre, mert hibát talált a dolgozatában, és emiatt megtagadta tőle a megígért karamellás bonbont. Ráadásul az iskolából hazaérve az anyja helyeselte a tanító néni eljárását. Ez annyira felbőszítette, hogy követelte a

⁸ bébi end csájd ke(ö)r

rendőröktől a letartóztatásukat: „Azt akarom, hogy börtönben legyenek, amíg meg nem kapom a csokit”.

A következetesebb nevelési elvekhez való visszatérés és az anyagi javak juttatásához való átgondoltabb hozzáállás azonban még nem elegendő, mert a gyermeknevelés egy rendkívül összetett, sok törődést igénylő feladat, de ha felismerjük, hogy gyermekünk is az univerzum szerves része, és a világot irányító felsőbbrendű törvények szellemében neveljük őt, akkor már biztosítottuk számára a legfőbb esélyt a társadalomba való sikeres beilleszkedésre. Ennek előfeltétele, hogy adjuk meg neki a másik embernek járó tiszteletet. Úgy bánjunk vele, mint egy önálló lényvel, aki szellemileg és testileg fejlődésben van ugyan, de lelkileg egyenrangú társunk. Gyermekünk nem a tulajdonunk, hanem egy velünk karmikus kapcsolatban álló lélek, akinek a fejlődése egy emberöltőnyi időszakra ránk lett bízva, tehát felelősséggel tartozunk azért, hogy értékesebb lelket adjunk tovább, mint amilyet kaptunk. Az ily módon kezelt gyermek szinte kivirul a családban, és sugárzik belőle az őszinte összetartozás és a kölcsönös megértés érzése.

Nagyon fontos még, hogy minél több időt töltsünk a gyermekeinkkel, és hogy türelemmel tanítsuk őket mindazon ismeretekre, amelyekre az életben szükségük lesz. Nagy hibát követ el az a szülő, aki időhiányra hivatkozva a nevelést pénzzel próbálja megváltani. A legtöbb gyerek számára a drága ajándéknál is nagyobb kincs az az idő, amit velük töltünk, amit csak nekik szentelünk. A velük való foglalkozás azonban ne ímmel-ámmal történjen, mert ezzel többet ártunk, mint használunk. Ügyeljünk arra is, hogy felnövekvő utódainkat ne láncoljuk magunkhoz, hanem fokozatosan neveljük őket egyre nagyobb önállóságra. A szülőnek tudnia kell idejében elengedni gyermekét, hogy valójában megtarthassa.

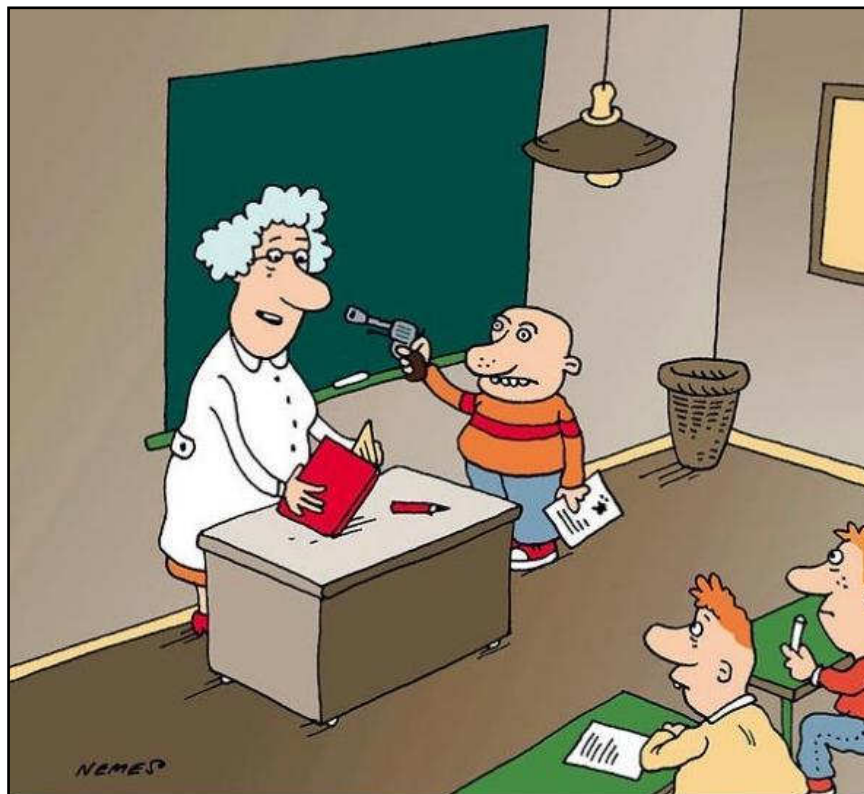
Rohanó, teljesítményorientált világunkban kissé furcsán hangzik, de a gyermekeinket nem kell mindig nevelni. Képességeik rendszeres fejlesztése fontos ugyan, de emellett szükség van a „haszontalan” együttlétekre is. Együttlétekre, amelyeknek nincs céljuk. Olyan időszakokra, amikor nem kérdezzük meg tőlük, hogy mi történt az iskolában, amikor nem oktatjuk őket a helyes viselkedésre, nem rakatjuk el velük a játékaikat, nem figyelmeztetjük őket a rendre, és a mindennapos kötelességeikre. Ilyenkor csak úgy együtt vagyunk. Céltalanul sétálgatunk, bámészkodunk, vagy ülünk az asztal körül, és meghittent beszélgetünk. Gyermekkorunk emlékezetes kalandjairól mesélünk, szóba hozzuk szüleink, nagyszüleink szokásait, számba vesszük a rokonainkat, elmerengünk a múlt emlékein. Beszélhetünk nekik születésük körülményeiről, arról hogy mi történt velük a kórházban, és hogyan hoztuk haza őket. A pszichológusok szerint ilyenkor észrevétlenül kitágítjuk gyermekeink látókörét térben és időben, emellett az összetartozás érzését keltjük bennük. Az értelmi fejlődés csak akkor képes kimagasló szintet elérni, ha érzelmi biztonságba mélyeszi a gyökereit. A pénzre és sikerre orientált családok gyermekei közül sokan válnak kallódóvá, talajt vesztett, megkeseredett felnőttekké, mert hiányzik belőlük a bensőséges összetartozás intim érzése. Nincs meg bennük az az érzelmi töltet, amely a partnerkapcsolatukat megszilárdítaná, ami védené őket az élet viharában.

Egyelőre sokan vannak, akik ezeknek a nevelési elveknek az elolvasása után felháborodnak majd, és harcias szövegek közepette utasítják vissza még a lehetőségét is annak, hogy gyermeküket akár ők, akár az alkalmas pillanatban éppen mellettük tartózkodó pedagógus megüsse. Ezek a szülők azonban nem gondolnak arra, hogy az élet törvényei könyörtelenek, nem dédelgetnek senkit, és jobb, ha az ember ezeket a szabályokat már gyermekkorban, a család védőszárnyai alatt megismeri. A korlát ugyanis nem csak korlátoz, hanem véd is. Az erélyes fellépés tehát szükséges, de következetes neveléssel megakadályozhatjuk, hogy a dolog idáig fajuljon. Első és legfontosabb teendők, hogy ne kényeztessük a gyermekünket. Ügyeljünk arra, hogy a szükségletein felül ne kapjon semmit, mert az anyagi javak áradata hamis értékítéletet alakít ki benne. Azt hogy mire van szüksége ne a gyerek, hanem a szülő döntse el, józan belátása szerint.

Ha mindent megadunk neki amit megkíván, kiöljük belőle a vágyat a megszerezhető javak iránt. Ha nem tanulja meg becsülni a fizikai lét által kínált örömeit, nem is fog küzdeni értük. A későbbiek során is a környezetétől fogja elvárni, hogy megkapjon mindent akkor is, amikor már nem lesz, aki megadja neki. Ráadásul a fogyasztói társadalom által kitermelt sok divatos kacat elvonja a figyelmét a lényeges dolgokról, és önmagáról. A „menőnek” mondott árucikkek vég nélküli sorának kipróbálása szétforgácsolja az idejét, szétszórja a gondolatait. Egy példát felhozva pár év múlva már senki sem

fog emlékezni a jelenlegi „tamagocsi” és „Pokémon” örületre. Pedig világszerte több százmillió gyerek áldozta minden idejét hónapokon át ezekre az ostobaságokra anélkül, hogy a legcsekélyebb hasznuk származott volna belőle. Ezek a játékok csupán arra jók, hogy a kitalálók, és a gyártók meggazdagodjanak rajtuk. A bűvkörükbe esett gyerekek nem mások, mint szellemileg megfertőzött áldozatok.

Mostanában sok szülő hangoztatja, hogy: „Én soha, sem mire nem fogom rákényszeríteni a gyerekeimet.” Erre csak azt lehet felelni, hogy: Nem is lesz belőlük semmi. Csak a korlátok közé szorított, következetes szigorral nevelt gyerek válik teljes értékű tagjává a társadalomnak. A rendre, fegyelmeire szoktatás, a napi kötelezettségek teljesítése közben átélte apró szenvedések idővel kellő kitartást alakítanak ki benne. Növelik az edzettségét, a lelki ellenálló képességét. Az átélte szenvedések hatására nem csak okosabbak, hanem bölcsőbbek is lesznek. Az iskolai tananyaggal együtt elsajátítják az élet tudományát is. A mai agyondemokratizált társadalomban nagyon veszélyes fiatalnak lenni. Ahol mindent szabad, ott a fiatal, tapasztalatlan lélek hamar elbotlik, könnyen elronthatja az életét. Minél nagyobb a szabadság, annál nagyobb a felelősség is.

– Nahát, Kevin! Most látom csak, hogy megint neked van igazad. A helyesírási szabályzat sehol sem tiltja, tehát a "húzzá anyádba köcsög" elfogadható példamondatnak az íkes igék ragozásához.

ben öngyilkossá válnak. A későbbiek során azonban eddig sem fognak eljutni, mivel a régi, jól bevált nevelési elvre visszatérő szülők életképes gyerekei buldózerként fogják leseperni a „pályáról” az elkényeztetett mamlaszokat, a sok önállótlan „mama kedvencét”. Az ily módon kiselejteződött gyerekek még egy darabig elvegetálnak a szülői házban, de amint ez a védőernyő megszűnik fe-

lettük, nyomtalanul eltűnnek a társadalom süllyesztőjében. Grace Kelly⁹ szerint: „Egyetlen szülői nevelés sem lehet olyan kemény, mint maga az élet.”

Boldogságkeresés

Mindenkiben él a vágy, hogy boldog legyen, de csak kevesen érik el ezt a hön áhított állapotot. Az emberek többsége élete végéig hiába várja, hogy berepüljön az ablakán a „boldogság kék madara”. Boldogtalanságukért szinte minden esetben a környezetüket okolják, és eszükbe sem jut, hogy magukban keressék a hibát. A bajok gyökere azonban többnyire bennünk van, és csak kisebb részben tehető felelőssé érte a kor, amelybe születünk. A boldogság ugyanis szubjektív érzés, ezért elsősorban nem a külső körülményektől függ, hanem az események és a lehetőségek megítélésétől. Sokan vannak, akik kellő mértékben birtokolják a földi javakat, sőt még hatalommal is rendelkeznek embertársaik felett, mégsem boldogok. Mások viszont szerényen élnek, bőven kijut nekik az élet nehézségeiből is, mégis elégedettek. Nem attól leszünk boldogok, ha többre törünk, hanem ha a meglevőt élvezzük. **A boldogság titka, hogy igényeinket a lehetőségeinkhez kell igazítani.**

Aki sokat szenvedett, egész életén át szűkölködött, annak ez nem jelent problémát, mert a sors által kínált legapróbb ajándéknak is örülni tud. Akit viszont elkényeztetett az élet, annak semmi sem elég, bármit kap, örökké elégedetlen marad. A végén már maga sem tudja, hogy mit kívánjon, elfárad, elveszti az örömök iránti fogékonyságát. A pénz tehát nem boldogít. A kulturált életmód kialakításához, a komfortérzés eléréséhez szükséges ugyan, de ezen túlmenően már nem képes fokozni az örömeinket és a megelégedettségenket. A sok pénz és a nagy jómód egy idő után csömört okoz, és kiegészítéshez, lelki meghasonláshoz vezet.

Azokra sem vár boldogság, akik beleszülettek a jómódba, mivel a nagy anyagi biztonság unalommal jár. A belső értékek nélküli jólét szükségszerűen egyhangúságba, céltalanságba, az élet értelmetlenségének érzésébe torkollik. Aki fáradozás, erőfeszítés, szenvedés nélkül jut vagyonhoz, ranghoz, helyzetét nem sokra becsüli. Többnyire unott, elbizakodott, szeszélyes, elviselhetetlen fajankóvá válik, és ha a sors lerántja róla a jólét díszes leplét, előtűnik torz, visszataszító jelleme.

Az elkényeztetett fiatalok semmiért sem éreznek felelősséget, semmit sem várnak el maguktól, és nem tudnak mit kezdeni önmagukkal. Úgy érzik, hogy nem fontosak senkinek, nekik sem fontos semmi, és az egész életük üres, tartalmatlan dolgok ismétlődése. Amikor a fásultság, a határtalan unalom már szinte fizikai fájdalmat okoz nekik, a szokatlanság mámorába menekülnek. Az egyhangúság elűzésének vágyától csapatokba verődnek, és kóborlásuk során egyetlen cél vezet őköt, hogy valami tilosat tegyenek. Kalandos lopásokkal próbálják felpezsdíteni az életüket, de ha jobb ötletük nincs, akkor megrongálják az utcai automatákat, tönkre-

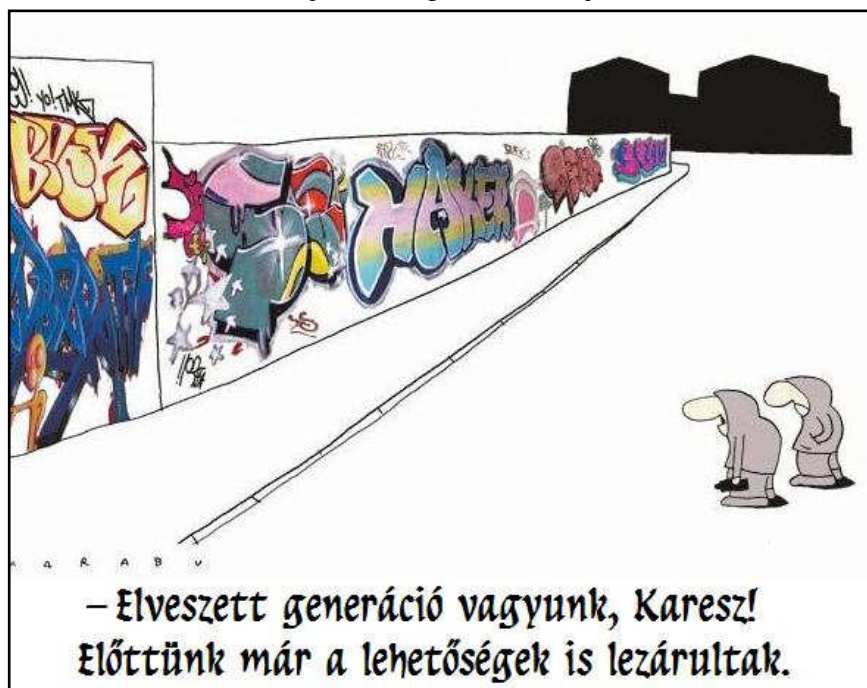

- Jól van, Ricsike, lemehetsz kicsit szaladgálni a pajtásaiddal, de ígérd meg, hogy nem húzgáljátok a kislányok copfját, és a nénikre, bácsikra sem öltögetitek a nyelvetekeket.

⁹ grész kell

teszik a telefonfülkéket, vagy összetörik az őrizetlenül hagyott gépkocsikat. Minden értelmes magyarázat nélkül belekötnek embertársaikba, és idős, beteg járókelőket vernek össze, csupán unalomból. Közben bárgyú vigyorral biztatják egymást a korábban rájuk rakódott civilizációs máz maradéktalan lekoptatására. Egy idő után azonban ezt sem tartják elég érdekesnek, és különböző ajzószerekkel próbálják feldobni, színesebbé tenni az életüket. Ehhez egyre erősebb narkotikumokat használnak, míg végül unalomból, egy kábítószeres túladagolás folytán meghalnak.

A bandába verődés másik oka, hogy misztikus hűrt pendít meg a fiatalokban. Korunk hitetlen társadalma már semmi jelentőséget sem tulajdonít a mítoszoknak, pedig a mitológia civilizációnk

kútfője. A fejlődő lélek igényli a mesét, a hősi elbeszéléseket, mert ezekből merít mintát magának. Miután a modern világban nem találják meg a mitologikus kellékeket, bandákba tömörülnek, ahol van vezető, vannak rituálék, beavatási szertartások. A kevésbé bátrak hazug, felelőtlen játékokat űznek. A társadalmat játékszerként kezelők csoportjába többnyire szertelen, kisserű lányok tartoznak. Nincs egyéniségük, nincsenek céljaik, és nincsenek gátlásaik. Az életet úgy tekintik, mint egy nagy játszótér, ahol következmények nélkül kedvükre ki-

tombolhatják magukat. Romlottak, élősdí módjára élnek a pusztítás részeg mámorában. Ha valaki nem elég elővigyázatos, és tartósan összeköti velük az életét, biztos lehet benne, hogy a sorsa katasztrófába torkollik. Nevelés hiányában ugyanis ezekből a lányokból teljes mértékben hiányzik az erkölcsi érzék, az emberi tartás. A jellem, a becsület, a szavahihetőség számukra ismeretlen fogalmak.

A számtalan riasztó példa ellenére ma még sokan attól boldogtalanok, hogy nincs elég pénzük, úgy érzik jóval többet érdemelnének. Ez még akkor is így van, ha valójában nagyon is megfizetik a munkájukat, tehát semmi okuk sincs panaszra. Elégedetlenségük valódi oka inkább az irigység. Folyton másokhoz hasonlítják a jövedelmüket, és képtelenek elviselni, ha valaki többet keres náluk. Az ilyen emberek nem látják be, hogy ha nem vagyunk egyformák képességeinket és adottságainkat illetően, akkor miért legyünk egyenlők vagyoni helyzetünk szempontjából. A közösség, amelyben élünk, csupán jog- és esélyegyenlőséget teremthet; a társadalmi rang, valamint az anyagi helyzet az egyén képességeitől, és az erőfeszítéseitől függ. Aki nem töri magát, azt egyetlen demokratikus társadalom sem teheti gazdaggá vagy híressé, csak a lehetőséget adja meg, hogy ezt az állapotot nemre, nemzetiségi, vallási vagy társadalmi hovatartozásra való tekintet nélkül elérhesse. Az uniformizálás, a vagyoni helyzet terén is megnyilvánuló egyenlősdí nem viszi előre a társadalom fejlődését, a letűnt kommunista rendszerek már bebizonyították, hogy az anyagi javak szétosztásának ez a módja sehová sem vezet.

Az emberek többsége azonban ezt képtelen belátni, ezért a boldogság legáltalánosabb akadályja a telhetetlenség. Ha megkapjuk mindazt, amit akarunk, egy darabig úszunk a boldogságban. Később megszokjuk új helyzetünket, és még többre vágyunk. Nem vesszük észre, hogy vágyaink folytonos kielégítésével fokozzuk azokat. Így sohasem találunk nyugalmat, soha nem leszünk boldogok. Szellemünk ébredése le tudná ugyan állítani ezt a folyamatot, de az örökös hajszában egy perc időt sem tudunk szentelni önmagunkra, nincs időnk a befelé fordulásra. A legtöbb ember számára csak anyagi szükséglet létezik, ami az elért eredményekkel szaporodik. Az életkörülményeknek tehát nincs közük a boldogsághoz. Szerzéssel azért sem kaparinthatjuk meg magunknak a boldogságot, mert

egy idő után elveszítjük érdeklődésünket a megszerzett dolgok iránt. Ez az oka annak is, hogy a jóléti társadalmakban élők semmivel sem boldogabbak, mint a szegény országokban tengődők.

Az anyagiak okozta boldogtalanság gyakori oka még, hogy az emberek túl gyorsan, és túl sokat akarnak. A siker árát azonban nem tudják, és nem is akarják megfizetni. E nélkül pedig nem érhető el tartós siker, és a jövedelmünk zavartalan élvezetéhez szükséges lelki nyugalom. Ebben a világban a törekvő, ambiciózus fiatalok sem lehetnek boldogok. A feje tetejére állt civilizációnkban hiába kész valaki a küzdelemre, nincs módja arra, hogy megszenvedjen a sikerért. Harcolni sem lehet már semmiért. Nincs mit szétverni, mert az általános értékválság következtében a XX. század végére magától szétmállott minden. Nincs olyan értékrend, ami ellen lázadni lehetne. Az egész társadalomban nincs egyetlen tabu sem, amit le kellene rombolni. Tulajdonképpen mindent szabad. Bármit megtehetünk, senkit sem botránkoztatunk meg vele különösebben. A rengeteg lehetőség, a túl nagy szabadság következtében minden értékét veszti. Ha semmiért nem kell megküzdeni, akkor semminek sincs súlya, becsülete. Ilyen körülmények között az élet kihívásaira adott válaszok mindennek nevezhetők, csak sorstragédiának nem. Napjainkban, ha egy tinédzsert csalódás ér, kicseréli mobiltelefonjának előlapját narancssárgára, és kész. A lázadó fiatal ma már csak az különbözteti meg a többiektől, hogy más-más előlapot használ a diszkóban, az érettségi vizsgán, és a válóperes tárgyalásán.

Manapság már kevés olyan dolog van, amiért érdemes lenne áldozatot vállalni, az igaz értékek lassan kivésznek körülöttünk. Ezt azonban nem szívesen vesszük tudomásul, ezért görcsösen belekapaszzkodunk a boldogság elérhetőségének képzetébe. Tudati fejlődésünk jelenlegi szintjén ugyanis életünk értelmét a boldogságban látjuk, ezért mindent megteszünk azért, hogy részünk legyen benne. Van viszont a boldogságnak egy fontos előfeltétele, az egészség. A beteg embernek ugyanis a lelkiállapota is megváltozik, és elveszíti az élet szépségeire való nyitottságát. Az örömszerző és örömeiket befogadó képesség csökkenése nem csupán testi, hanem lelki betegségek (pl. depresszió, neurózis, negatív önértékelés vagy tartós reménytelenségérzés) esetén is előfordulhat. Ez csak oly módon akadályozható meg, hogy minden ember számára biztosítani kell az egészséghez való jogot, és a lehetőséget az egészséges életmód megvalósítására.

Ugyancsak komoly akadálya a boldogságnak a magányosság. A magányos embernek nincs kivel megosztani a bánatát, és vele sem osztja meg senki az örömét. Az ember társas lény, szüksége van valakire, aki meghallgatja a problémáit, segít feloldani a konfliktusokat, akire támaszkodhat a bajban, aki tanácsokkal látja el, és erősíti benne a jövőbe, illetve az önmagába vetett hitet. Az életben gyakran vannak nehéz pillanatok, melyek komoly lelki válsághoz vezethetnek, ha nincs az ember mellett egy okos, intelligens, megértő társ, aki néhány vigasztaló szóval eltereli a figyelmünket a bajokról, és új erőt önt belénk az életben vívott harcunk továbbfolytatásához. A legnehezebb helyzeteket is át lehet vészelni, amennyiben valakivel megosztjuk a bánatunkat, de a kis gond is hatalmasá duzzad, ha magunkban ápolgatjuk, nevelgetjük. A megfelelő társ megtalálását azonban mind nehezebbé teszi a társasági élet fokozatos megszűnése, a kapcsolatteremtési készség hiánya. Ennek oka, hogy az embereket valósággal agyonnyomják a gondok. Hovatovább a beszélgetésről is leszoknak, és mindenki begubózik a bajával. Különösen nálunk aggasztó ez a probléma. Amíg az Egyesült Államokban a népesség 21%-a él egyedül, Magyarországon az egyedülállók aránya elérte a 30%-ot.

Főleg fiatal korban elengedhetetlen feltétele a boldogságnak a szerelem, és a szerelem beteljesedésének igénye. Ezen a területen azonban még nagyobb fokú az elégedetlenség, mint az anyagi javak megszerzése terén. Sokan életük végéig sem találják meg az igényeiknek megfelelő társat, és ennek legtöbbször az az oka, hogy túl magasra állították a mércét. Nincsenek tisztában önmagukkal, a saját értékeikkel, ezért mind az anyagiak, mind az érzelmek terén olyan irreális igényekkel lépnek fel, amelyeket a környezetük, az a közeg, amelybe beleillenek, nem tud kielégíteni. Emiatt önmagukat fosztják meg a boldogságtól, csupán azért, mert képességeiket és adottságaikat képtelenek kellő kritikával szemlélni.

Az önkritika hiányának tudható be kudarcot vallott kapcsolataink megítélése is. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a hibát a másokban keressük, holott minden egyes ballépésünkért mi magunk vagyunk a felelősek. Akár mi fordulunk el a másiktól, akár tőlünk fordulnak el, egyaránt mi vétettünk. Amennyiben mi szakítjuk meg a kapcsolatot, akkor a vétünk abból fakad, hogy nem voltunk elég

körültekintőek partnerünk megválasztásánál. Csalódásunk oka, hogy nem fordítottunk elég időt és energiát arra, hogy a leendő társunkat megismerjük, vagyis felületesen döntöttünk. Ha a partnerünk fordul el tőlünk, akkor még nagyobb a vétünk, mivel nem igyekeztünk felnőni hozzá, így kénytelen volt csalódnunk bennünk.

A szerelmek mulandóságának másik oka az önzés. Senki sem ismeri be, de valójában magunkat szeretjük a másokban. Legszívesebben soha nem engednénk ki kedvesünket ölelő karjaink közül, és ha mégis elmegy úgy érezzük, hogy kitépett szívünket viszi magával. Féltekenységünk azt diktálja, hogy partnerünk testestül-lelkestül a miénk, a mi birtokunk, élvezeti tárgyunk, amihez másnak semmi köze. Önző szeretetünkkel szinte megfojtjuk a másikat. Nem vagyunk tisztában azzal az univerzális igazsággal, hogy minél nagyobb szabadságot adunk valakinek, annál inkább a miénk; és minél görcsösebben kapaszkodunk belé, annál jobban el akar szakadni tőlünk. Ahol nem maradt ajtó a kapcsolatban, ahol csak falak meredeznek, ott rabnak érzi magát a szeretett lény. Sokan zokogva panaszkodnak, hogy: „*Mindenemet odaadtam neki, mégis elhagyott!*” Arra azonban nem gondolnak, hogy a legfontosabbat, a szabadságot nem adták meg neki. Bármennyire is szerették partnerüket, ketrebben érezte magát, és ez az érzés megmérgezte a szerelmet. A tartós kapcsolat titka akár szerelemben, akár barátságban: Tudj kötni, de oldani is!

Sok ember pocskolja el az életét várakozással is, mert azt hiszi, hogy majd egyszer eljön a nagy „Boldogság”. Eközben nem veszi észre a sok apró örömet, amellyel az élet folyamatosan megajándékozza. Nem használja ki, nem becsüli semmire az élet kis örömeit, mert mindig a nagyra vár. Eközben elszáll az élete, és csak késő öregkorára döbben rá, hogy elfelejtett élni. Egész életében délibábokat kergetett, képtelen volt a realitások talajára ereszkedni.

Az álmodozáson, a nagyravágyáson és a felületességen kívül a megfelelő társ megtalálásának nem egyszer komoly akadálya még, hogy sokan nem tudnak bensőséges emberi kapcsolatokat teremteni, vagy képtelenek a már meghódított partnert megtartani. Számos esetben ez arra vezethető vissza, hogy az illetőben nem fejlődött ki kellő mértékben az önzetlenség és a szeretetadás képessége, ami gyakran párosul azzal a negatív tulajdonsággal, hogy elfogadni sem tudja mások őszinte ragaszkodását. Szeretni csak az ember képes, aki előzőleg sokat szenvedett. Erre szokták mondani, hogy a boldogságra születni kell, vagyis az előző életeinkben meg kell érte szenvedni. Teljes értékű boldogság kizárólag bensőséges emberi kapcsolatok során alakulhat ki, melyekben legalább annyi szeretetet kell adni, mint amennyit kapunk. Boldoggá tehát csak azt lehet tenni, aki hagyja magát. Ha valaki a lelke mélyén érzi, hogy nem elég érett rá, akkor ösztönösen elhárítja magától a felkínált lehetőséget, és a szenvedés útját választja.

Az esetek többségében azonban jóval egyszerűbb ok húzódik meg a kapcsolatteremtési zavarok mögött. Sokan azért nem tudnak közvetlen, meghitt viszonyt kialakítani embertársaikkal, mert a modern életvitelt követő szülők nem tanítják meg a gyermekeiket szeretni. A szeretetadás- és elfogadás képességét nem lehet iskolában megtanulni, ezt a családban kell megtapasztalni. Az európai kultúrkörben élők helyzetét még az is nehezíti, hogy mifelénk nem szokás a szeretetről beszélni. Egyesek szemében az érzelmek kimutatása, a kitárulkozás szemérmatlenségnek számít. Hovatovább ott tartunk, hogy már képtelenek vagyunk kimondani azt a szót, hogy szeretlek. Ezen a téren lényegesen jobb a helyzet Amerikában. Az óceánon túl élők már évtizedekkel ezelőtt rájöttek arra, hogy a másik emberhez vezető legrövidebb út a szeretet. Ez az egyetlen lehetőség, hogy a magunk köré épített láthatatlan betonfalakat leromboljuk.

Az USA fejlett társadalma azzal is tisztában van, hogy az emberi kapcsolatokban nagyon fontos szerepet tölt be az érintés. A tudomány már a múlt század végén bebizonyította, hogy az érintés az emberek számára nem csak kellemes, hanem létfontosságú. Amerikai szakértők régóta tapasztalják, hogy az intézetben élő gyerekek zöme testileg, lelkileg fejletlen, és sokukat korán elragadja a halál. Mivel a táplálkozásukban és a higiéniai viszonyokban nem találtak semmilyen hiányosságot, így arra a következtetésre jutottak, hogy fejlődési rendellenességük egyetlen magyarázata a nem megfelelő érzelmi törődés, a szeretet és az érintés hiánya. Ezeket a megállapításokat azóta számos tanulmány igazolta. Lengyel tudósok szerint: „Ugyanolyan szükségünk van az érintésre, mint a vízre és a táplálékra. Mindannyiunkban egy detektorhálózat van a bőrünk alatt, mely érzékeli a különféle érintéseket. Amikor valaki megérint bennünket, az információ eljut az agyba. Az agyunk értelmezi azt,

és mosollyá, kedves megnyilvánulássá, vagy valamilyen más, barátságos gesztussá alakítja. A gyerekeknek – főleg az első években – különösen nagy szükségük van testi kontaktusra. Sajnos sok szülő csak akkor érinti meg a gyermekét, amikor öltözteti, fürdeti, eteti vagy megbünteti. Vizsgálataink viszont arra engednek következtetni, hogy azok a gyerekek, akiket ölebe vesznek, átölelnek, megpusztilnak vagy dédelgetnek egészségesebbek, fejlettebbek, értékesebbek lesznek azoknál a kicsiknél, akikkel távolságtartóan bánnak.” Az állatkísérletek is hasonló eredményre vezettek. Azok a laboratóriumi állatok, amelyeket rendszeresen simogattak, az érintést nélkülöző társaiknál lényegesen gyorsabban szaporodtak, ritkábban betegedtek meg, és jobban tűrték a stresszt.

Különösen nagy szerepe van az érintésnek a szerelemben, a szexben. A svéd Karolinska Intézet kutatóinak kimutatása szerint egymás érintése, simogatása során oxitocin hormon keletkezik a partnerek agyalapi mirigyében. A szétáradó hormon nagy megnyugvással tölti el őket. Hatására harmonikusnak, kiegyensúlyozottnak érezzük magunkat. A nyugalmi állapot segít elviselni a modern társadalom által kiváltott stresszhelyzeteket is. A vizsgálat azt is kimutatta, hogy akik ideális szexuális életet élnek, vagyis nagy hangsúlyt fektetnek az elő- és utójátékra, hosszabb életűek. Érdekes megállapítás, hogy mindezek nem vonatkoznak a futó kapcsolatokra. Ez esetben az oxitocintermelést valószínűleg a kalanddal, szexuális kicsapongással járó izgalmak akadályozzák meg. Nem kis mértékben gátolja a folyamat kialakulását a kapkodás, a lebukástól való félelem. Az érintés mellett mind jobban terjed az ölelés. Ausztráliában az ismerősök, barátok nem kezdet fognak, hanem átölelik egymást. A kézfogással ugyanis be lehet csapni a másikat, jóindulatot színelve. Az átölelés során azonban belépünk a másik energiamezejébe, és érezzük, hogy milyen lélek lakik benne. Ha indulatosan érkezik hozzánk, az ölelés során a harag elmúlik, és a kapcsolat normális alapokon bontakozik ki.

Egyébként a különféle masszázsok varázslatos hatását is jórészt a fokozott oxitocintermelés váltja ki. A vele járó bódulat, megnyugvás csak kis részben tudható be a vérkeringés fokozódásának. A kellemes érzés fő oka, hogy az érintés, simogatás hatására képződő hormonok elárasztják az egész testünket. Aki kénytelen ezt nélkülözni, annál olyan nagyfokú hormonhiány lép fel, hogy szinte könnyörög azért, hogy legalább a kezét megérintsék. Ez a probléma főleg idős korban jelentkezik, amikor az emberek már kénytelenek nélkülözni a szexet. Persze az érintésnek, a gyengédségnek ebben a korban sem kellene elmaradnia, de ma még a legtöbb ember képzeletében a szex, és a simogatás azonos fogalomkörbe tartozik, és korokra hivatkozva elutasítják az ilyen jellegű közeledést.

Az emberi összetartozás érzésének kialakításában az érintésnél is nagyobb szerepe van az ölelésnek. A hozzánk közel állók szeretetteljes átölelése nem csak érzelmeink kifejezését szolgálja, hanem komoly ezoterikus kihatása is van. A szoros testi érintkezés következtében a két ember aurája szinte összeolvad, ami azzal a következménnyel jár, hogy bioenergiát adnak át egymásnak. Kiegyenlítődnek az aurájukban fellelhető hiányok és feleslegek, mindegyikük azt kapja a másiktól, amire szüksége van. Ez már néhány percnyi ölelkezés után is olyan mély megnyugvást okoz, és az együvé tartozás olyan intenzív érzését váltja ki bennünk, ami más módon nem érhető el. Ne szégyelljük tehát átölelni szeretteinket, mert ezzel nem csak velük teszünk jót, hanem önmagunkkal is. Szexuális partnerek esetén is ajánlatos a gyakori spontán ölelkezés, mivel semmi sem szilárdítja jobban a kapcsolatot, mint szeretetünk kinyilvánításának ez a legemberibb és legtermészetesebb módja.

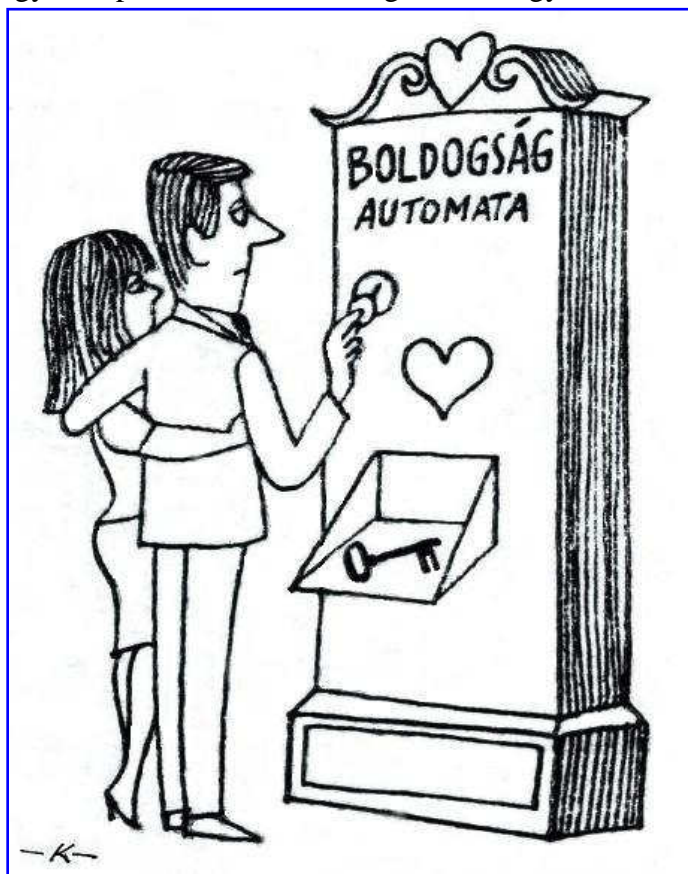
Sorsdöntő jelentősége van az ölelésnek életünk első fél órájában. Ezért felsírása után a babát azonnal tegyük az anya testére. Ettől a születés traumáját átélt csecsemő megnyugszik, és olyan szoros kötődés alakul ki anya és gyermeke között, ami egész életre szólóan meghatározza a viszonyt közöttük. Az apák is jól teszik, ha minél előbb magukhoz ölelik újszülött gyermeküket, mert később a leg gondosabb neveléssel, törődéssel sem tudják annyira elmélyíteni a kapcsolatot vele, mint a születést követő órákban ezzel az egyszerű gesztussal.

Kevesen tudják, hogy az intenzív szeretet is hatást gyakorol a másik ember aurájára. Ha nagyon szeretünk valakit, akkor a belőlünk kiáradó mentális és érzelmi sugarak körbeveszik a féltett lényt. Ezek az energiahullámok „védőburkot” képeznek az aurája körül, így a külső káros hatások kevésbé képesek ártani neki. Szerelmesek között ez a külső burok összeolvad, szinte egymás aurájában élnek. A határtalan szeretet óvó hatása távolról is érvényesül. Akit a lelkünkben hordozunk, azt a belőlünk kiáramló jótékony sugarakkal nagy távolságból is képesek vagyunk körülvenni. Hosszabb

együttélés, a kapcsolat elmélyülése esetén energianyalábok alakulnak ki a partnerek között, amelyek hosszan elnyúló láthatatlan szalagként kötik össze az aurájukat, bárhol vannak is.

Az emberi aura létezéséről, és mentális befolyásolhatóságáról legmeggyőzőbb módon Árvai Attila: Paranorma című könyve számol be. Részlet egy Tibor nevű olvasó leveléből: Képes vagyok látni az aurát, sőt még a fák, növények energiaburkait is. Talán sokan csodálkoznak rajta, de a kövek és különféle élettelen tárgyak körül is látható egy bizonyos energiamező, bár kétségtelen, hogy a legérdekesebb energiaburok az embert veszi körül. Pl. ha valaki dühös és agresszív, az aurája vörös színűre változik, kisebb lesz, sőt szinte pulzál. Ezzel szemben azokból, akik nyugodtak, halványzöld, ködszerű, finom energiamező árad ki. Minél nyugodtabb valaki, vagy minél erőbben koncentrálni vágyik, annál jobban növekszik az aurája, és gyakran a színe is változik. E különös képességem jóvoltából néha meglepő dolgokat tapasztalok. Amikor két ember intenzíven veszekedett egymással láttam amint aurájuk valósággal rátapadt a másikéra, mintha „lopni” akart volna belőle, hol az egyik, hol a másik. A két energiamező sötétvörös színben táncolt, és szinte verekedtek egymással.

Ennél is érdekesebb a szerelmespárok aurája. Óriási különbség van az egymást szívből szeretők, és az érdekből együtt levők energiaburka között. Szívből jövő vonzalom és kölcsönös szeretet esetén a partnerek aurája szinte összeolvad. Ilyenkor a közös energiamező mérete sokszor tízszerese annak, ami normál körülmények között körülveszi az embert. Úgyszólván folyik köztük az energia, mintha egymást töltenék fel folyamatosan. Közben mindenféle színekben pompázik a közös energiamező. Egészen másként fest a helyzet ott, ahol csak színlelik az érzelmeiket. Tapasztalataim szerint a nők igazi mesterei az érzelmeik megjátszásának. Az aurájukon azonban nem képesek uralkodni, ami elárulja valódi érzelmeiket. Egy alkalommal pl. azt láttam, hogy a látszatra vonzalmat színlelő hölgy aurája külön burokban volt, sokkal kisebbben és sötétebben, mint a partneréé. A mellette ülő férfi aurája megpróbálta „bekapni” a nő energiaburkát, ő azonban nem engedte, mintha bezárkózott volna a kis „barlangjába”. A férfi aurája hiába próbálta bekebelezni, érzelmileg meghódítani, a nő mentálisan, tudat alatt ellenállt. A látszólag bizalmas viszony ellenére a két energiamező egyáltalán nem olvadt össze, sőt élesen elhatárolódtak egymástól. Miközben tovább „turbékoltak” a padon, a férfi energiája beáramlott a nő mezejébe. A szimpátia azonban továbbra sem volt kölcsönös, így ez a próbálkozás azzal végződött, hogy a férfi energiaszintje megcsappant, a nőé pedig megerősödött, majd újra bezárta energiaburkát partnere előtt.

Az ilyen alakoskodó, álszent kapcsolatoknak hamar vége lenne, ha az emberek látnák egymás auráját. Az előbbi, látszatharmónián alapuló érdekkapcsolatnak is legalább egy boldogtalan áldozata lesz. Sokan vannak, akik anyagi érdekből egy életen át szerelmet hazudnak, és eltorlaszolják magukat életük párjától. Mennyire boldogabb lenne az emberiség, ha az őszinteség természetes életvitel lenne, és nem az érdek, hanem pozitív ösztönök, és tiszta érzelmeik irányítanák életünket minden téren. Az évmilliókon át kifinomodott ösztöneinkre támaszkodva sokkal emberibbé tehetnénk a világunkat, és nem lenne ennyi boldogtalan ember körülöttünk.

Egyébként a jövőben mindnyájan szert teszünk erre a képességre, mindenki látni fogja a másik auráját. Ez rendkívüli mértékben elősegíti majd a mindennapi életben való boldogulásunkat is. Ránézésre meg tudjuk állapítani, hogy kivel „hányadán állunk”. Auránk színe, kisugárzásának intenzitása elsősorban

nem a szóban forgó ügytől függ, hanem a hitállapottól, amellyel a kapcsolatban részt veszünk. Így világosan megmutatkozik a fölény vagy kisebbségi érzés, a támadó illetve védekező reflex, vagy az, hogy önzés illetve kooperációs hajlandóság él-e bennünk az adott személlyel kapcsolatban. Az auramező egyértelműen és könyörtelen őszinteséggel jeleníti meg állapotunkat, érzelmi és önértékelési pozíciókat, szándékunk minőségét.

A természetközeli, ösztönös viselkedés tehát szintén elengedhetetlen feltétele a boldogságnak. Lényeges előfeltétel még az élet szépségeire való nyitottság, mert mint tudjuk a boldogság sok esetben apró örömeiből tevődik össze. Aki nem képes meglátni környezetét és a természet által kínált apró, hétköznapi csodákat, az sohasem lesz boldog. A boldogság elérésének legegyszerűbb módja a pillanatba való belefeledkezés. Amíg különböző dolgok nyugtalanítják lelkünket, figyelmünk folyton elkalandozik. Ha nem tudjuk megragadni a pillanatot, ha folyton más örömei után kutatunk, elrohan mellettünk az élet. Amikor tudatában vagyunk a jelen pillanat fontosságának, akkor nincsenek gondolatok, megszűnik az idő, Isten országában találjuk magunkat. Modern világunkban azonban a pillanat élvezetét lehetetlenné teszi a rohanás. Az emberek egyre gyorsabban érkeznek arra a helyre, ahol egyre kevesebb időt töltenek el.

Az önmagukat megelégedettnek valló emberek között is nagyon kevés az, aki tökéletesen boldog. **A kiteljesedett boldogsághoz** ugyanis **az önmegtartóztatáson keresztül vezet az út**, és korunk szexuális szabadossága gyakran útját állja a maradéktalan boldogság elérésének. Ma már a fiatalok a fokozatosan javuló szociális körülmények következtében biológiailag jóval korábban válnak éretté, szexuális kifejelettségük hamarabb következik be, mint évszázadokkal ezelőtt. Ezzel szemben a társadalmi hasznosság és elismertség korhatára az ellenkező irányba tolódott el, ami azt jelenti, hogy a szexuálisan érett ifjúnak legalább egy évtizedet kellene várniuk ahhoz, hogy kellő egzisztenciális háttérrel tudjanak biztosítani a kulturált körülmények között folytatható nemi élethez, és a családalapítás anyagi alapjainak a megteremtéséhez. Ehhez azonban a legtöbb fiatalnak nincs türelme, és a jelenlegi divathullám sem kedvez a kiváló életmódnak. Emiatt sokan túl korán vetik bele magukat a nemi életbe, ami számtalan egyéb veszélyen kívül (pl. különböző betegségek, nem kívánt terhesség) lelki kiüresedéshez, kiégéshez vezet. A szexuális kapcsolatteremtés ugyanis nem csupán testi érintkezés, hanem lelki és szellemi azonosulás. Amennyiben ennek a követelménynek nem tesz eleget a kapcsolat, akkor ez a biológiai folyamat lealacsonyul az állatvilág szintjére, és lélek nélküli közösülés lesz belőle. Ehhez viszont nem muszáj embernek lenni, a nemi vágyak ösztönszerű kielégésére az állat is képes. Sok esetben azonban még ezt a szintet sem éri el az ily módon végzett aktus, mert az állatok közötti párzást legalább a fajfenntartás ösztöne motiválja.

A kiteljesedett kapcsolathoz a nemi érettségen kívül elengedhetetlenül szükséges a szellemi érettség is. Ráadásul a szellemi megállapodottság bekövetkezése nem kor kérdése, hanem egyénekenként változó. A 18. életév, vagyis a nagykorúság elérése még nem jelent automatikusan szellemi érettséget is. A fiatalok zöménél a felnőtté válás jóval később szokott bekövetkezni, és ezt nem lehet felelőtlen cselekedetekkel gyorsítani. A sietség, az élet habzsolásának vágya megfoszt bennünket a szerelem teljes átélésétől, attól az élménytől, amely a legtöbb boldogságot képes nyújtani az életben. A kíváncsiság, a felnőttek utánzása ezen a téren sem ajánlatos, mivel ugyanolyan csömört okoz, mint a korai dohányzás, vagy az italozás. A szellemileg éretlen ember a szexben nem a boldogságot, az együttes kiteljesedést keresi, hanem a kielégülést, aminek elengedhetetlen következménye a csalódás, a kiábrándultság. A szex nem abból áll, hogy bemászunk az ágyba, „rugózunk” néhányat, és túl vagyunk rajta. Itt nincs értelme rekordot dönteni. A szexuális boldogság nem az aktusok és a partnerek számától függ, hanem az érzelmek mélységétől. A szerelemben a számoknak nincs jelentőségük.

Maradéktalan boldogságra csak a testileg és szellemileg egyaránt érett ember képes. A szellemileg is kiteljesedett partnerek tudják csak végigjárni az utat, amely egymás egyéniségének a felfedezésétől a teljes elfogadásáig vezet. Ebben az esetben a partnerek egyikének sem lesz már fenntartása a másikkal szemben, így örömeiket fogják lelteni a testi szerelemben is. A szexuális kapcsolatot csak akkor szabad elkezdni, amikor a szerelem beteljesedésének a vágya teljesen természetessé válik mindkét fél számára, hogy semmi se veszélyeztesse a boldogságot. Ha két ember igazán szereti egymást, ha lelkileg is összetartoznak, akkor megérik egymás rezdüléseit, és feloldódnak a gátlások, szorongások, félelmek. A szerelem tehát humanizálja, esztétikussá varázsolja a szexualitást, így meg-

óvja a partnereket az érzelem nélküli fizikai érintkezés által kiváltott traumától. A szerelem az udvarlástól, az elfogadáson át a beteljesülésig több szakaszra oszlik, amit nem érdemes átugorni. A taoista életszemlélet szerint: „Az utat is élvezni kell, nem csak a célt.”

A felvilágosult emberek más szemmel nézik az életet. A kispolgári gondolkodásmód távol áll tőlük. Ezek az emberek csak akkor válnak boldoggá, ha hozzájuk illő társra lelnek. Ezekben a kapcsolatokban a házaspár nem egymás ellen él, és nem birtokol, hanem szoros szellemi szövetséget alkot egymás támogatására. Ahol a férfi nem egy megunt és zsörtölődő robotgéppel él együtt, nem ingyen cselédként kezeli a feleségét, az asszony pedig nem házi zsarnokként túri férjét, keserűen melengelve kielégítetlen vágyait. Nem gazdasági és jogi kényszer, nem az elszenvedett sérelmek által hajtott törlesztési vágy, hanem örömteli barátság fűzi őket egymáshoz. Igazi szövetség, amely nem szűkül le rájuk, hanem kiterjed mindenkire.

Az igaz boldogsághoz azonban még ennél is több kell. Ma már nem divat a szexuális önmeg-

tartóztatás, a szüzesség, de nők esetében a tökéletes boldogság érzését gyakran beárnyékolja a házasság előtti nemi élet, a nagy „Ő” előtti felelőtlen kapcsolatok tudata. Nem egy asszony panasolta már el pszichológusának, hogy mennyire bántja, hogy nem a férjéhez fűződik az az élménye, amely minden nő életének alapvető, soha el nem felejtett momentuma. Minél nagyobb a szerelem, minél nagyobb a boldogság, annál fájóbb a tudat, hogy a szüzességüket érdemtelenre pazarolták, és nem annak adták magukat teljes egészében, akit a világon a legjobban szeretnek. Ezt az érzést egy fiatalasszony nagyon találóan így fogalmazta meg: *„Most nem tudok mást nyújtani a férjemnek – akit pedig halálisan*

szerelemek – mint a korábbi partnereimnek, akikkel csak kísérleteztem.” A szerelem önzetlenné teszi az embert, így magunknál is fontosabb lesz a másik öröme, érdeke, boldogsága. A szerelem totalitásigénye következtében társunknak mindent és mindenünket szeretnénk odaadni. Aki azonban a legfőbb értékét korábban méltatlanra pazarolta, az élete hön szeretett párjának valóban nem adhat mást, mint amit az bármely nőtől megkaphat.

Gyakran előfordul az is, hogy egy fiatal lány csak azért adja oda magát a partnerének, mert a követelődésnek engedve így szeretné őt maga mellett tudni. „Lefekvéssel” azonban nem lehet egy fiút sem megtartani, a zsarolással kikényszerített nemi kapcsolat csak futó viszonyt eredményez. Ráadásul a könnyen megkapható lányok értéke devalválódik, egy önmagára valamit is adó férfi nem köti életét egy kézről-kézre adott könnyűvérű nőhöz. A legtöbb férfi egyáltalán nem válogatós, amíg kalandot keres, de mindjárt igényessé válik, ha a leendő felesége kiválasztásáról van szó. Sajnos a fiatal lányok többsége erre túl későn döbben rá, akkor, amikor az eltékozolt évek alatt kergetett álmoképzertefoszlik, vagy amikor a megtalált „igazinak” már nem tudja azt nyújtani, amit szeretne. A szerelem az emberi életnek olyan kivételes adománya, boldogságforrása, amely természetesen igényli a férfi és a nő totális egymásra találását, fenntartás nélküli elfogadását, és énjük tökéletes egybeolvadását. Nem érdemes tehát elaprózni magunkat, mivel **teljes értékű kapcsolatra csak teljes értékű partner tarthat igényt.**

Legalább ennyire lehetetlen a kapcsolat megszilárdítása gyermekvállalással. Gyakran hallani azt a téves felfogást, hogy majd „minden jóra fordul, ha megjön a gyerek”. A kötelék megerősítésére, vagy egy rossz házasság fenntartására azonban teljesen alkalmatlan a gyermekvállalás. Az utódok nevelése szilárd bázist igényel, ez a vállalkozás még a boldog házasságban élők számára is megpróbáltatást jelent. Az olyan házasság, mely a gyermekáldás előtt is válságban volt, később még nagyobb krízisbe jut. A gyerek csak tetézi az amúgy is meglévő bajokat.

A korán kezdett szex nem oldja meg a szeretetéből eredő problémákat sem. A fiatal lányok egy része ugyanis a sivár családi életből, az otthontalanságból menekül a szerelembe. A szexuális partner azonban nem képes pótolni a szülői szeretetet, így a következmény nem megnyugvás, hanem egy újabb csalódás lesz. A modern, előítéletektől mentes élet könnyebbé teszi a nemi élet elkezését, de meggondolandó, hogy érdemes-e élni ezzel a lehetőséggel. A túlzott szabadság veszélyei ugyanis a szexben csúcsosodnak ki, és ezekkel még felnőttkorban is nehéz megküzdeni. Nem célszerű tehát gyerekfejjel olyan veszedelmeknek kitenni magunkat, melyeknek következményei egész életünkön át kísértének minket.

Tovább tetézi a bajt, ha valaki ebben a korban gyermekszülésre is vállalkozik. Az anyaszerepre éretlen nő ugyanis gyakran beleragad a lánykorába. Miután még nem élte ki magát, nem szórakozott eleget, továbbra is őrzi a függetlenségét, hajtja a kalandvágy. Tinédzser éveit taposva az is természetes, hogy továbbra is szép és kívánatos akar maradni. Félti az alakját, csak magára gondol, képtelen megélni az önzetlen, gondoskodó anya szerepét. Az ilyen nő vagy másokra bízva a gyereket, vagy úgy hordozza magával mindenhová, mint valami koloncot. Meggondolatlan, elhamarkodott lépésével szánandó sorsra kárhóztatta gyermekét. Ugyanakkor ő sem boldog, mert már nem teheti azt, amit akar. Gyermekét kelléknak szülte azért, hogy a partnerét megtarthassa vele. Müller Péter szavaival élve, nem embert hozott a világra, hanem egy ütőkártyát, vesztes szerelmi partijához. Mivel nem nőtt fel a feladathoz, így a gyermekét játék babának tekintti, eleven hajas babának, akivel szórakozni lehet. Miután számításai nem váltak be, hamar rájön, hogy csak a gondjait szaporította. Ekkor már nem is bánna, ha kicsinye eltűnne a világ színpadáról, és élhetné tovább a korábbi szabad, független életét. Erre azonban nincs mód, így a továbbiakban képzeletben éli meg a fiatalságát, a korával járó elszalasztott élményeket. Ez azután azzal a következményekkel jár, hogy végképp beleragad a serdülőkor időszakába. Később sem tudja felvállalni mindenkori önmagát, belefeledkezik egy álomvilágba. Az idő múlásával ezekből a nőkből lesznek a festett hajú, felvarrt arcbőrű, műmel-lű „csitrik”. Egyébként az élet más téren is tele van ilyen „leragadt” emberekkel. Túl korán vágnak bele egy feladatba, vagy megriadnak a változástól, a folyamatos átalakulástól, és éretlen kamaszok maradnak.

Az élet bonyolultsága folytán nem mindenkinek adatik meg a teljes körű boldogság. Az egészséges emberek között is sokan vannak, akiknek elhivatottságuknál fogva eleve le kell mondaniuk a nemi élet által nyújtott örömeikről, mert pl. az egyház szolgálatába lépnek. Ez esetben a szexuális vágy kielését egy magasabb rendű érzés, Isten szolgálatának a vágya pótolja, amely képes felülemelkedni a testi örömeik által nyújtott boldogságon. Az egyedüllétnek van még egy különleges esete is, amikor valaki azért magányos, mivel nem talál magának azonos tudati szinten álló társat, de az emberiség jelenlegi fejlettségi szintjén ez a veszély ma még kevés embert fenyeget. A munkájuk mellett elkötelezettek is gyakran lemondanak a magánélet által kínált boldogságról, mert azt tartják, hogy a teljesítmény feltétele a magány. A család ugyanis kötelezettségekkel jár, így inkább megfosztják magukat az általa nyújtott örömeiktől és vállalják az egyedüllét keserveit, mivel a szabad, kötetlen cselekvésnek, a küldetés maradéktalan teljesítésének ez az egyetlen módja. Amikor a királyi pompának hátat fordított Buddha az erdőben megtudta, hogy a felesége gyermeket szült, csak annyit mondott, hogy „bilincs született”.

Az egyedüllétnek tehát van egy hallatlanul nagy előnye: a függetlenség. Sokan ezt akkora kincsnek tartják, ami önmagában felér a boldogsággal. Timár Katalin szerint: „A boldogság a függetlenség mélyén rejlik. Igaz, hogy ezt a függetlenséget a függés mindenfajta változatának kell megelőznie, hogy benne minden ellentétében megmutatkozhasson a magányosság pozitív volta. A kapcsolatok tapasztalatai tehát mégiscsak elengedhetetlenek. Végig kell járni unt társulások, súrlódások, fé-

lelmek, elvesztések útját, hogy velejéig kitapasztaljuk, ez sem az igazi. Égnünk kell a szenvedélyek kohójában, hogy rájöjjünk, a boldogság nem itt lakik. Tűrnünk kell anyagi kifosztottságot, és tornyosuló jólétet, hogy belássuk, mindennek semmi köze sincs a boldogsághoz. Csak amikor minden kötelék elszakadt, minden érzelmi örvény elsimult, minden vihar elült, amikor tökéletesen kiábrándult, elhagyatott az ember, akkor kezd felfényleni a boldogság. Itt kezdődik a magányosság varázslata. Az ember nem valamitől boldog, ahogyan hiszi. A boldogságnak nincs anyagi vagy érzelmi feltétele. Önmagából való, és önmagától teljes.”

A független embereknek a boldogságról alkotott fogalmuk is rendhagyó. Számukra az jelenti az igazi örömet, amikor a munkájuk során koncentráltan foglalkoznak egy maguk által választott tevékenységgel, és ezalatt olyan önfeledt állapotba kerülnek, amelyben elveszti jelentőségét az idő, a tér, és valósággal eggyé válnak azzal, amit csinálnak. Ebből az átlagember számára is levonható az a tanulság, hogy aki a feladatát teljes odaadással végzi, az maga is teljessé, egészsé és meglegedetté válhat. Az alábbi anekdota minden magyarátnál frappánsabban fejezi ki ezt a folyamatot. Egy szellemi útkereső csoport megkérdezte az őket oktató Zen-mestertől: Hogyan tudja az ember elérni a nyugalmat, az elégedettséget, a boldogságot? A mester válasza így szólt: „Ha ülök, akkor ülök; ha állok, akkor állok; amikor eszek, akkor eszek.” Hiszen mindnyájan ezt tesszük, mégsem találjuk meg a belső nyugalmunkat! – válaszolták a tanítványok. Ez azért van – mondta a mester –, mert amikor ültök, arra gondoltok, hogy fel kellene állni; ha álltok, már majdnem futásnak eredtek; és amikor futtok, már az evésen jár az eszetek; amikor pedig esztek, azon tűnődtek, mi volt tegnap és mi lesz holnap. Sosem vagytok ott, ahol vagytok, ez a baj!

Aki úgy végzi a munkáját, hogy szinte „istentiszteletté” emeli, közelebb kerül a boldogsághoz. Ennek módja, hogy fegyelmezetten, koncentráltan, elmélyülten és alázattal kell ellátni feladatunkat. Semmilyen kártékony érzés nem vehet rajtunk erőt, ha az adott feladatra koncentrálnak. Nem az a lényeg, hogy munkánkat siker koronázza, még kevésbé az, hogy elnyerjük méltó jutalmunkat. Lelki nyugalmunk, boldogságunk szempontjából az a fontos, hogy amibe belekezdünk, azt tökéletesen és szeretettel csináljuk. Aki csak a sikerre, a jutalomra kacsingat, az boldogtalan marad. Az életművészethez érdeknélküliségre és összpontosításra van szükség. Aki művész akar lenni, annak el kell veszítenie magát a műben.

– *Frakcióvezető úr! Bajban vagyok! Ebben a liftben nincs "igen" gomb. Mi a teendő, mit kell megnyomnom?*

Az előbbi példán túlmenően a hatalom is járhat egyedülléttel. Ez nem egyenlő a magánnyal. A magány ugyanis a kapcsolatteremtési képesség hiányából fakad. A hatalommal bíró emberek nem magányosak, sőt sokszor talpnyalók és haszonlesők hada nyüzsgő körülöttük. Emiatt még az is előfordulhat, hogy az ilyen ember vágyik a magányra. Egyedüllétüket a hasonló kaliberű társ hiánya okozza. Néha metafizikai okokra vezethető vissza az egyedüllét. Vannak, akik az átlagnál intenzívebben emlékeznek a túlvilágra, ahonnan érkeztek. Tudatalattijukban felidéződik egy nagyszerű, eszményi világ, ami a jelenlegi valós világhoz egyáltalán nem hasonlít. Magukkal hozzák odaátról a tökéletes partner, a saját duállelkük képét is, és nem tudnak megalkudni a szürke valósággal, ami a fizikai síkon körülveszi őket. Így hiába keresik, nem találják a párjukat. Bárki jön eléjük, képtelenek megnő-

lékeznek a túlvilágra, ahonnan érkeztek. Tudatalattijukban felidéződik egy nagyszerű, eszményi világ, ami a jelenlegi valós világhoz egyáltalán nem hasonlít. Magukkal hozzák odaátról a tökéletes partner, a saját duállelkük képét is, és nem tudnak megalkudni a szürke valósággal, ami a fizikai síkon körülveszi őket. Így hiába keresik, nem találják a párjukat. Bárki jön eléjük, képtelenek megnő-

sülni, vagy férjhez menni. Együtt élnek az asztrálsíkról magukkal hozott ideáljukkal, és fizikai síkon egyedül maradnak. Ezek az emberek többnyire az élet más területén sem találják helyüket a Földön, és alig várják, hogy ismét visszakerüljenek az igazi otthonukba.

A boldogtalanságnak vannak mélyen gyökerező, az előző életeinkből származó okai is. Ezek közül nem túl gyakori, de igen jellemző tünetekkel jár a tunyaság. A lusta, henyélő lelkek inkarnációik során gyakran megismétlik előző életüket, ha az békés és nyugalmas volt. Ezt oly módon teszik, hogy valamely közösség zárt világát választják életterüknek, amely megvédi őket a valóságos világgal való ütközéstől. Nem akarnak elmerülni az élet örvényében, ezért egy erős háttérországra támaszkodva kivonják magukat a társadalmi fejlődést szolgáló erőfeszítések alól. Egy idő után azonban megbánják a döntésüket, látván, hogy elvesztegetik idejüket. Ez a belátás viszont tudati szinten nem képes megnyilvánulni, az érintettek csupán annyit éreznek, hogy állandóan valami küzdelem folyik bennük. Zavartalan életük ellenére nem igazán boldogok, mert a lélek lelkiismeret formájában állandóan nyugtalanítja őket. Más lehetőség híján ugyanis így próbálja meg rávenni az egyént vegetáló életmódjának feladására, a fejlődést elősegítő nehézségek vállalására.

A boldogtalanok táborának legfeltűnőbb típusa a mazochista. Érzelmi vonalon mindenkit, így önmagát is kínozza. Sívárogo a barátok után, de elmarja őket magától. Mindig olyasmi után fut, amit nem kaphat meg. Ha mégis megkapja, már nem érdekli tovább a dolog. Nem tudja megbecsülni az élet ajándékát. Szomjazza a szeretetet, de önzése érzelmi vákuumot teremt körülötte. Tulajdonképpen érzelmi csodára van beállítva, de azt mindig kívülről, égi kegyelemként várja, mialatt mindent megtesz, hogy a csoda sohase férközhesen hozzá. Született boldogtalan ember, aki szenved a magányosságtól.

Jelentős mértékben hátráltatja a boldogság elérését a kor is, amelyben élünk. Mindnyájan érezzük,

hogy világunk vészjóslóan elmélyülő krízisben van, ami külső és belső tünetekben egyaránt megnyilvánul. A válság külső jelei, hogy a modern technika az iparilag fejlett országokban egyre elviselhetlenebb mértékű környezetszennyezést okoz, ami már a klíma teljes összeomlásával, a természet tönkretételével fenyeget. Naponta közel 50 növény- és állatfaj hal ki, és a fák esztelen irtása következtében évente 130 ezer négyzetkilométernyi erdőt irtanak ki világszerte. Ez annyi, mint Németország, Belgium és Hollandia összes erdőterülete. Ez a módszeres természetcsontítás elsősorban Dél-Amerikában, főleg Brazíliában zajlik. Az Amazonas menti erdők kétharmadát már kivágták. A Sao Paulo államban található trópusi erdők 1845-ben csaknem 20 millió hektárnyi területet foglaltak el. Mára 750 ezer hektár maradt belőle.¹⁰ Mellesleg az itt élő trópusi növény és állatfajok 90%-a sehol nem található meg a Földön. Az indonéz szigetvilágban és Afrikában zajló pusztítást is figyelembe véve évente 12 millió hektár erdőt irtanak ki a világon anélkül, hogy pótolnák. Madagaszkáron az erdőknek már a 90%-a pusztult el, Kaliforniában pedig az eredeti vörösfenyő-

¹⁰ 2015-ben az Amazonas menti esőerdőkben a fakitermelés az előző évekhez képest megduplázódott. Egyetlen év alatt 2800 négyzetkilométernyi (280 000 hektár) erdőt irtottak ki. Brazíliában mára az esőerdő közel 90%-a eltűnt.

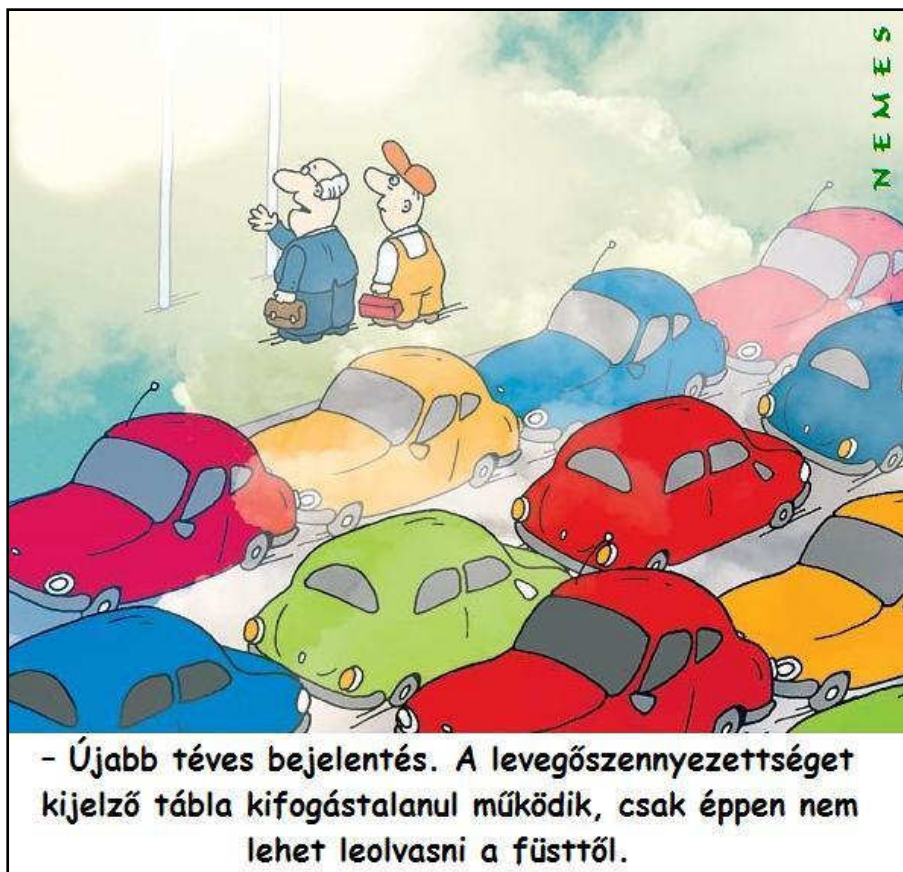
állomány 90%-át irtották ki. Ha ilyen ütemben folytatódik az erdőpusztítás, 10 éven belül a maradék is eltűnik.

Nálunk sem jobb a helyzet. A valamikori erdőknek ma már csak a töredéke van meg az Alföldön. Az ember megjelenése előtt a Kárpát-medence területének 90%-át borította erdő. Még a Honfoglalás idején, vagyis 1100 évvel ezelőtt is 60% volt az erdőterület Magyarországot. Ma ez az érték 18%. Ez a szint Európában a legalacsonyabb. (Az Európai Unió korábbi tagállamaiban ez az arány 24%, míg Finnországban 76%. Még a szomszédos Szlovákia is 45% erdőállománnyal rendelkezik.) Az erdőirtás a lakott települések környékén volt a legintenzívebb. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy a levegő szennyezettsége a legtöbb nagyvárosban már oly mértékű, hogy belégzése közvetlen veszélyt jelent az egészségre.

Ennek ellenére tovább folyik a természet pusztítása és a motorizáció növelése, holott minden egyes fa 14 ember oxigénszükségletét képes megtermelni, és minden újonnan forgalomba kerülő robbanómotoros gépkocsi 800 ember számára elegendő oxigént fogyaszt el. Az egész világra kiható atmoszférarongálás felbecsülése érdekében érdemes megjegyezni, hogy jelenleg 665 millió személygépkocsit tartanak üzemben szerte a világon, és számuk évente 26 millióval növekedik¹¹. Ebből 135 millió az Egyesült Államok, 56 millió Japán és 45 millió Németország útjait rója. (Nem 26 milliót gyártanak, hanem ennyi a növekedés. Az évente előállított 56 millió¹² személygépkocsiból 30 millió szolgál a leselejtezett autók pótlására, és 26 millió a szaporulat.¹³ Az eladási statisztika pedig meredeken ível felfelé.) Egy világbanki tanulmány szerint 2020-ra az utakat ellepő gépkocsik száma több mint 1,5 milli-

árdra emelkedik. A motorkerékpárokkal együtt 1,8 milliárd robbanómotoros járműre számíthatunk. Ebben nincsenek benne a haszongépjárművek, a munkagépek és az oxigénfogyasztásban élen járó repülőgépek. Ez utóbbi hatását sokan hajlamosak alábecsülni, pedig a Földön naponta 85 000-szer emelkednek magasba utas- és teher szállító repülőgépek, amelyek évente 1 milliárd utast és több millió tonna árut szállítanak. Csupán az európai nemzetközi hajóforgalom évente 23 millió tonna kén-dioxidot és 3,3 millió tonna nitrogén-oxidot juttat a légkörbe.

A jelenlegi 1 milliárd gépjármű és a katonai-, valamint sportrepülőgépekkel együtt több mint 1 millió légi jármű által kibocsátott füstgázok veszélyességét növeli, hogy közvetlenül a sztratoszférát szennyezik. Itt a szén-dioxid hővisszaverő hatása sokkal nagyobb, mint talajközelségben. Az olcsó fapados járatok szaporodása tovább fokozta a légszennyezést. (Csupán a Budapest – New York járaton, egyetlen út alatt 50 tonna folyékony üzemanyagot éget el a repülőgép hajtóműve.) A ki-

- Újabb téves bejelentés. A levegőszennyezettséget kijelző tábla kifogástalanul működik, csak éppen nem lehet leolvasni a füsttől.

¹¹ 2008-as adat. 2017-ben a gépkocsik száma meghaladta az 1 milliárdot. Ez a növekmény főleg a kínai autókeresletnek tudható be. (Kínában 2011-ben 15 millió gépkocsit értékesítettek.)

¹² 2015-ben évente már 90 millió gépkocsit gyártottak.

¹³ 2012-ig 2,565 milliárd gépkocsit gyártottunk világszerte. Ebből az elmúlt 126 év alatt 1,5 milliárdot selejteztünk le.

engedett forró szénhidrogének a levegő oxigénjével keveredve szén-dioxidot, szén-monoxidot és kén-dioxidot alkotnak. Egy tanulmány szerint 2050-re az Egyesült Királyság üvegházhatást okozó gáz-kibocsátásának 75%-a a repülésből származik. Javulás hosszú távon sem várható, mert a világ repülőterein a forgalom 12 évente megkétszereződik.

A repülőgépeknél is nagyobb mértékben szennyezik a környezetet a kereskedelmi hajóflották. A nagy teherhajók és óceánjárók ugyanis dízelolaj helyett a finomítók legolcsóbb és legnagyobb kátránytartalmú fűtőolaját tankolják, és nem rendelkeznek semmilyen fűstsűrővel. A hajók kén-dioxid- és koromkibocsátása sokszorosa a szárazföldi közlekedésben megengedett értékeknek. A 16 legnagyobb teherhajó annyi szén-dioxidot bocsát ki, mint 1 milliárd autó. Miközben a gépkocsigyártókat egyre szigorúbb szabályok ösztönzik alacsony károsanyag-kibocsátó modellek kifejlesztésére, a világ-tengereken ma is ugyanolyan olajfalo és koromokádó monstrumok cirkálnak, mint húsz évvel ezelőtt.

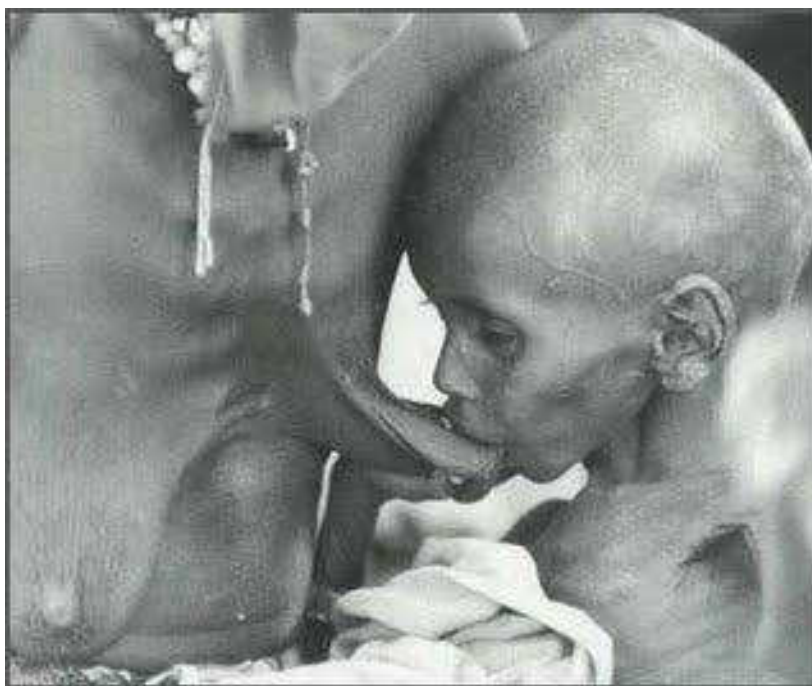

Globális méretekben a levegőszennyezettség vezetett a savas esők kialakulásához, az eddig még nem tapasztalt mértékű aszályhoz, és az ózonréteg fokozatos szétfoslásához. Nem kis részben a kaotikus klimatikus viszonyoknak tudható be a fejlődő országok megállíthatatlan elszegényedése, amit tovább súlyosbít a túlnépesedés. Ennek következtében a világon minden hetedik, ember éhezik. Statisztikai felmérések szerint évente több mint 30 millióan halnak éhen, vagy pusztulnak el a hiányos táplálkozásból eredő betegségek következtében, és egyharmaduk gyerek. A megmentésükhöz annyi pénz is elegendő lenne, amennyit jelenleg a gazdag országokban kutya- és macskaeledelre költenek. Megdöbbentően nagy az éhezők száma is. A FAO kimutatásai szerint jelenleg 1 milliárd alultáplált ember él a fejlődő országokban, és a számuk egyre nő. Az éhezés határmezsgyéjén 2 milliárd ember él. Ők elegendő mennyiségű ételhez jutnak ugyan, de táplálkozásuk egyoldalú. Oly kevés vitamint és ásványanyagot tartalmaz, hogy a hiánybetegségek bármikor megtámadhatják a szervezetüket. Közülük 140 millió gyereknek azért van látászavara, mert A-vitaminhiányban szenvednek. Haitin az éhínség már oly mértékű, hogy az emberek agyagból sült keksszel csillapítják az éhségüket. Nehogy azt higgyük, hogy ez helyzet bennünket nem érint. A legújabb kutatások szerint már az Európai Unióban is 80 millió ember éhezik, köztük 20 millió gyerek.

Még válságosabbá teszi a helyzetet a fegyverkezési hajsza, az értelmetlen helyi háborúk szaporodása. Csupán a II. világháborút követő úgymond „békeidőben” 150 helyi háború tört ki világszerte, amelyben 20 millió ember vesztette életét. Az ily módon keletkezett veszteséget jól érzékelteti, hogy csak a boszniai háborúban 200 ezer ember halt meg, 4 millió embert száműztek az otthonából, az anyagi kár pedig meghaladta az 5 milliárd dollárt. Ennél is nagyobb volt az áldozatok szá-

Még válságosabbá teszi a helyzetet a fegyverkezési hajsza, az értelmetlen helyi háborúk szaporodása. Csupán a II. világháborút követő úgymond „békeidőben” 150 helyi háború tört ki világszerte, amelyben 20 millió ember vesztette életét. Az ily módon keletkezett veszteséget jól érzékelteti, hogy csak a boszniai háborúban 200 ezer ember halt meg, 4 millió embert száműztek az otthonából, az anyagi kár pedig meghaladta az 5 milliárd dollárt. Ennél is nagyobb volt az áldozatok szá-

ma Ruandában, ahol 1 millió embert mészároltak le a törzsi vilongások során, és 130 ezret tartóztattak le népirtás vádjával. Az ország szinte minden lakosa gyilkos vagy áldozat volt. Ez esetben a bűnösök felelősségre vonása sem lehetséges, mert olyan sokan vannak, hogy a bírósági perek lefolytatása 100 évig tartana. 2003-ban 30 ország 2,3 milliárd lakosa vett részt valamilyen fegyveres konfliktusban. Világszerte 300 ezer gyermekre harcol különböző háborúkban. Jelenleg a világ országai közel 100 millió dollárt költenek fegyverekre, óránként. Így nem csoda, hogy eluralkodott az erőszak, a bűnözés a Földön. Az

1980-as években az egyéni bűnözők, a maffiaszerű fegyveres bandák, és a különböző diktatúrák több embert üldöztek, kínoztak és gyilkoltak meg, mint amennyit a történelem folyamán összesen.

Mindenütt romlik a közbiztonság, a fegyveres bűncselekmények mindennapossá válnak, a különböző terrorszervezetek és a maffia már nem csak a gazdasági szférába, hanem a politikába is beépült. A kábítószer-élvezet megállíthatatlanul terjed, nyomában a fiatalok bűnözés, a prostitúció, az AIDS, és a családok felbomlása. (Csupán az Egyesült Államokban évente 40 milliárd dollárt költenek drogokra.) Mi már ott tartunk, hogy egy 9 éves kisfiút heroin-túladagolással szállítottak kórházba. A 4 éves kisöccse pedig módszertani bemutatót tartott a rendőröknek. A bűnözés mértékére jellemző, hogy csupán az USA-ban minden 22. percben meggyilkolnak, minden 47. másodpercben kirabolnak, és minden 28. másodpercben

fokozatosan elszegényedő államokban még rosszabb a helyzet, mert ebben a régióban egyre nagyobb szerepet játszik a megélhetési bűnözés is. Nem meglepő az a statisztikai kimutatás, hogy a volt szocialista országokban az elmúlt 3 év alatt oly mértékben nőtt a bűncselekmények száma, mint Nyugat-Európában 15 év alatt. Ennek láttán nem véletlenül született az a keserű megállapítás, hogy: „Az Úr kőbe véste a szeretet ígét, és az emberek most ezekkel a kövekkel verik agyon egymást.”

Újabban azokat is kirabolják, akik egész nap otthon ülnek. A minap egy agyfűrt társaság tisztviselő orgánumú tagja telefonon felhívott egy idős házaspárt, és ellentmondást nem tűrő hangnemben felszólította őket, hogy fáradjanak be a társadalombiztosítási pénztárba, hogy aláírják a nyugdíjemelésükkel kapcsolatos iratokat. Szegények nem tudták, hogy az infláció mértékével arányos

- **Már csak magában bízom, Szabó tizedes. Eddig négy elődjét építettük be a maffiába, de olyan sikeresen, hogy többé nem is akarnak visszajönni.**

gük van a kiszemelt értékekre, berúgják az ajtót, a tulajdonost egyetlen csapással agyonütik, és kifosztva a lakást villámgyorsan távoznak. Tanúkat nem hagynak hátra, és abban bíznak, hogy hamarabb elhagyják a helyszínt, mint ahogy a rendőrség kiérkezik. Az autótolvajok sem bajlódnak már a gépkocsik feltörésével. Megvárják, amíg a kiszemelt autó tulajdonosa beül a járművébe. Ekkor a tolvajok egyike a kocsik elé áll, a másik pedig a szélvédőn keresztül pisztolyt fog a tulajdonosra. Ezután kirángatják a szerencsétlen kárvallottat a kocsiból, majd elhajtanak vele. Ennek az akciónak a sikerét is a meglepetésszerű támadás segíti elő. Mire az áldozat felocsúdik a sokkos állapotból, a rablók messze járnak. Az igazi kétségbeesés azonban akkor lesz úrrá rajta, amikor megtudja, hogy a biztosító nem hajlandó megtéríteni a kárt. Hiába a lopáskárookra is kiterjedő mérgező kiegészítő biztosítás, a szabályzat előírja, hogy: „Az indítókulcs gyújtáskapcsolóba hagyása kizárja a biztosító felelősségét.”

Ha elszámítják magukat, az sem tragédia. A bűnözőknek ugyanis jogaik vannak. Miközben ők szemrebbenés nélkül halomra gyilkolnak ártatlan embereket, a törvény tiltja, hogy a rendőr megfogja a betörő karját, mert ez támadásnak minősül. Még a nevét sem lehet megemlíteni, mert ezt is tiltja a jog. Ki sem hallgathatják őket, amíg az ügyvédjük meg nem érkezik. Ha az ügyvéd elég ügyes, a vádlottat a szociális körülményeire hivatkozó blabla alapján felmentik. Amennyiben a bíróság „hátrányos helyzetük” ellenére mégis kiszab néhány év börtönbüntetést rablógyilkosságért, akkor sem esnek kétségbe. A demokratikus országok börtöneiben központi fűtéses kétszemélyes cellák, hideg-meleg vizes zuhanyozó, napi háromszori étkezés,

nyugdíjmelést nem kell külön igényelni, mert ez automatikusan jár. Csekély kis járandóságukat féltve felkerekedtek, és ahogy kívánták, bementek a Hivatalba. Ott derült ki, hogy hiába fáradtak be. A cél a kimozdításuk volt, mert mire hazaértek, kirabolták a lakásukat. Minden mozdítható holmit elvittek. A szélhámossághoz azonban ész is kell, és az új generáció színvonalromlása ebben a szakmában is érezteti hatását. Helyette a nyers erőszak jött divatba.

Az előző korok betörői még nagy hangsúlyt fektettek a szakmai tudásra. Tartózkodtak az erőszaktól, ezért napokig figyelték a házat, lakóinak szokásait, és füzérnyi álkulcsot gyártottak a feltűnésmentes bejutás érdekében. Napjainkban azonban a brutalitás oly mértéket ért el, hogy már az sem érdekli a betörőket, ha otthon van a lakás tulajdonosa. Amennyiben szüksé-

- **Képzeld nyuszikám, idén én kaptam a cég "Ezüstgolyó" díját!**

jól felszerelt konditerem, társalgó, könyvtár és színes televízió várja az elítélteket. (Sokan azonban ezt is keveslik. Az Egyesült Államokban egy elítélt beperelte a Salt Lake megyei börtönt, hogy a zuhanytálcák nem alkalmasak fürdésre, mert túl csúszósak. A bíróságon azzal érvelt, hogy a hideg-meleget vizes zuhany padlójának síkossága kimeríti a kegyetlen bánásmód, és a különleges büntetés fogalmát. A bíróság azzal utasította el a keresetet, hogy a zuhanytálcák csúszóssága minden nap kockáztatja a szabadlábon levő lakosság testi épségét is.)

A művészi hajlamú széplelkeknek műtermet bocsátanak a rendelkezésükre, hogy kiélhessék alkotói vágyaikat. A hiányos iskolázottságúak befejezhetik a tanulmányaikat is, bár ehhez többnyire nem fűlik a foguk. Szívesen járnak azonban a „nehéz fiúk iskolájába”, ahol többszörösen visszaeső, profi bűnözők oktatják őket a „szakma” rejtelmére. Így mire szabadulnak biztosítva van a szakképzett utánpótlás is. Ma már dolgozniuk sem kell, hiszen a becsületes embereknek sincs munkájuk. Ennek ellenére gyakran szabadságra mehetnek, sőt ha egy kis megbánást színlelnek, szabadon engedik őket, és csak éjszakára kell bemenniük a börtönbe. Természetesen meleg vacsorával várják őket, mert kint, abban a cudar világban biztosan megéheztek. Nem kell gondoskodniuk a szállásról, az étkezésről és egyéb rezsiköltségek előteremtéséről. Mindezt az állam fizeti, többek között az áldozatok zsebéből. A többszörösen visszaeső, megrögzött bűnözők sem szakadnak el a külvilágtól, szervezetüket, érdekeltségeiket a börtönből is zavartalanul irányíthatják. Ehhez régebben még meg kellett vesztegetniük a börtönőröket, hogy szabadon fogadhassák büntársaikat. Ma már erre sincs szükség, mivel a jelenlegi rendelkezések lehetővé teszik, hogy az elítéltek a börtönbe is magukkal vigyék a mobiltelefonjukat.

Néhány éve már a szexet sem kell nélkülözniük az elítélteknek. Számos európai országban lehetőség van arra, hogy a rabok egy elkülönített szobában házasságot éljenek. Havonta egyszer a házastárs családotól is meglátogathatja az elítéltet. Ilyenkor együtt étkezhetnek, tévézhetnek. Gondot csak az okoz, hogy közben ki vigyázzon a gyerekekre. A túlterhelt börtönőrök ugyanis gyermekmegőrzést nem vállalnak. Szanatóriumszerű állapotokra utal, hogy a Fülöp-szigeteken végrehajtott börtönrazzia során csaknem 120 darab nagyképernyős televízió került elő a cellákból. Az igazgató azért rendelte el a kutatást, mert gyanúsán magas volt a börtön villanyszámlája. Az örök egy sereg DVD-lejátszót, HiFi-tornyot és mobiltelefont is elkoboztak. Emellett ráakadtak 900 fegyverre, kardra, machetere, késre és több száz éles lőszerre. Az engedékenység világrekordját egy kolumbiai börtön állította fel, ahol a szigorú őrizet ellenére 511 örömlányt találtak. Ezenkívül rábukkantak egy magán szaunára, több kisebb szeszfőzdére, számos fegyverre, számtalan mobiltelefonra, és ölebként tartott rotweilerekre. A felügyeleti hatóság arra is fényt derített, hogy ebbe a „börtönbe” csak protekcióval lehetett bejutni.

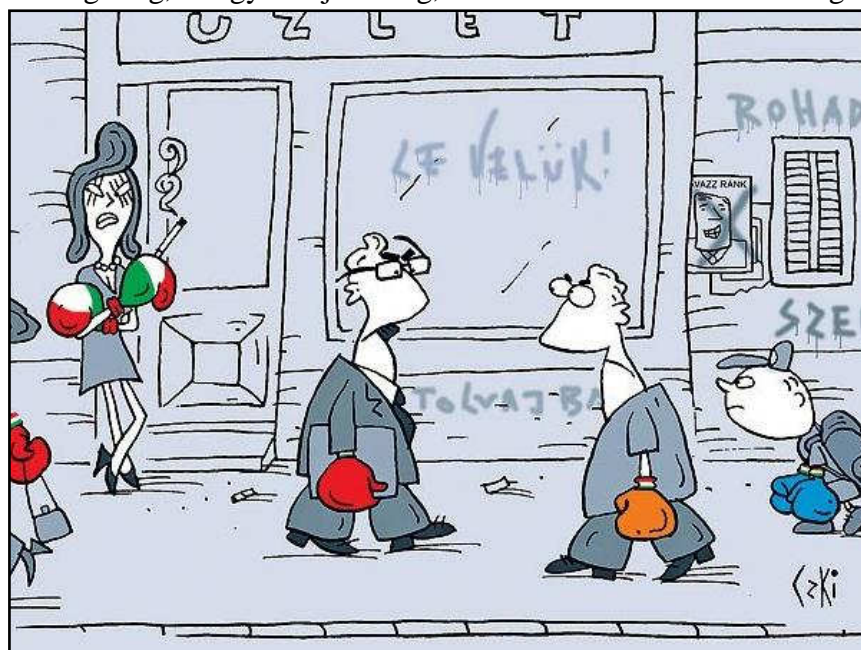
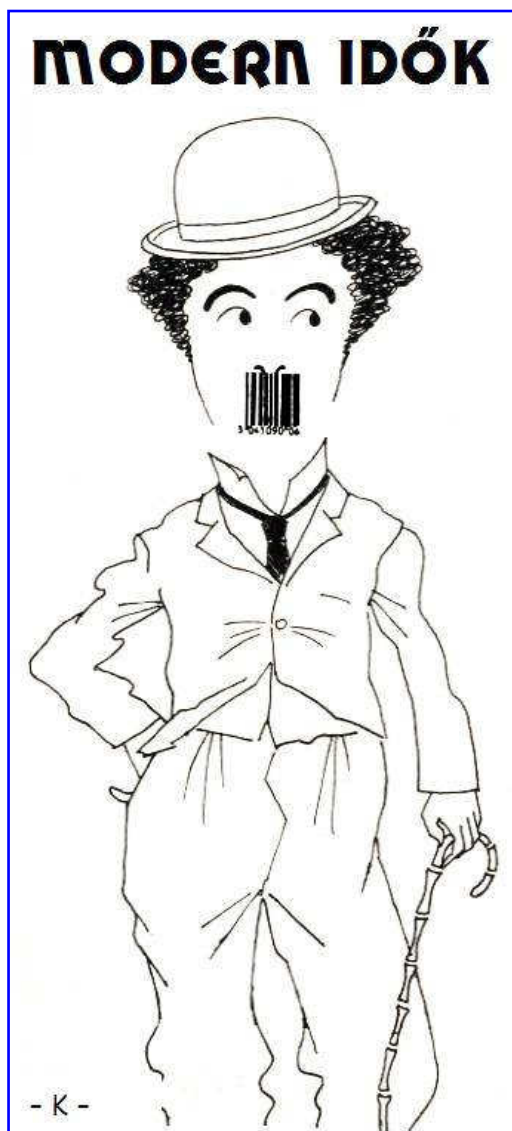
Az angol börtönökben is aranyéletük van a raboknak. Az elítéltek egész nap a szobájukban heverésznek, és ágyban reggelizhetnek. Műholdas televíziót néznek, több tucat csatornával, és ingyen telefonálhatnak. Nagyvonalú zsebpénzt kapnak, amit a szórakoztatásukra becsempészett prostituáltakra költenek. A kábítószer-kereskedők is gyakori vendégei a fegyintézeteknek. Ilyen körülmények között a rabok egyáltalán nem gondolnak szökésre. Az egyik börtönben kicserélték a rácsokat. Ez alatt napokig szabaddá váltak az ablakok. Egyetlen rab sem használta ki a kínálózó lehetőséget, senki sem szökött meg. Az angolokon is túltettek a svédek, akik Karib-tengeri kényszerű küldetésre küldték a bűnözőket, hátha ettől megjavulnak.

Nálunk is van olyan EU-kompatibilis börtön, ahol a padlófűtéses cellák mindegyike zuhanyfülkével van ellátva. Még a magánzárkában is van színes televízió. A könyvtár, a színes tévé és egyéb szórakozási lehetőségek mellett két focipálya áll a rabok rendelkezésére. A környéken lakók, a rezsiköltségüket fizetni nem tudók azért fohászkodnak, hogy bejuthassanak ebbe a luxusbörtönbe. Ezért a magánvállalkozásban épült börtönért az állam évente kétezer millió forint bérleti díjat fizet. Ilyen körülmények között nem lehet csodálkozni azon, hogy tele vannak a börtönök, és hogy ez az intézmény ma már senkit sem képes visszatartani a bűnözéstől. A bűnözési statisztika láttán a reformpolitikusok is mind gyakrabban hangoztatják, hogy konditeremmel, társalgóval, sportpályával felszerelt büntetés-végrehajtási intézményeink nem börtönök, hanem wellness központok, ahol nem kell dolgozni, és két bűncselekmény között kipihenhetik magukat a „beutaltak”. A költségekkel sem kell törődniük, mert a számlát az állam, illetve a tisztességes adófizető polgárok állják.

Ezek után természetes, hogy a világban tapasztalható katasztrófák ördögi lehelete beférkőzik az emberek tudatába is, ami belső válsághoz vezet. Ennek tünetei a félelem, az elidegenedés, a lelki kiüresedés, a fásultság, a depresszió vagy a növekvő agresszivitás. Ehhez társul még a bizalmatlanság, a bezárkózás, a másság minden tekintetben való elutasítása, és az ebből eredő idegengyűlölet. Egyre több az olyan ember, aki mást mond, mint amit cselekszik, ami tovább fokozza az egymás iránti gyanakvást. Lassan már nem bízhatunk senkiben sem, nincs aki előtt a lelkünket kitarthatnánk. Ha ez így megy tovább, akkor beteljesedik a prófécia, mely szerint: „Az öledben ülő előtt is zárd be szádnak ajtaját!”. Külsőségekre figyelő, belső tartalom nélküli álságos világunkban rejtőzni kényszerül minden, ami igaz, örök érték. Rohanó világunkban a pillantást már nem kontaktusfelvételre használjuk. Hideg, élettelen szemek merednek ránk mindenhol. Jelentésük: Tartsd távol magad tőlem!

Napjainkban olyan fogalmak szűnnek meg, mint az adott szó, a felelősségtudat, vagy az őszinte barátság. Régen még méltósága volt az embernek, az életnek, ma azonban a legtöbben azt hirdetik, sőt a média is léptenyomon azt sugallja, hogy nincs szükség egyenes beszédre, nemes, lovagias küzdelemre, amelyben a képességek méretnek meg, és nem az aljasság mértéke dönti el, hogy ki kerekedik a másik fölé. Hol vannak ma már a lovagi bajvívások, a „csipkegalléros” háborúk. A XX. század háborúit lesből vagy hátulról támadó partizánok, a XXI. századi háborúkat pedig ártatlan civileket robbantató terroristák vívják. Az övön aluli csatározás szokása beépült a mindennapjainkba is. A gátlástalanság, a törtetés és a másokon átgázolás erénnyé vált. A mindennapi életet átszövi a türelmetlenség, az agresszivitás. Az idegesség, az agyonhajszoltság, a fokozatos elállatiasodás megnyilvánulása a túlreagálás is. Sű-

nek nekünk valamit, erre elkezdünk ordítani. Rálépnek a lábunkra, erre lelökjük a szerencsétlent a villamosról. Ránk dudál a mögöttünk haladó, hogy szeretne előzni. Erre keresztbe állunk az úton, kirángatjuk az illetőt a kocsijából, és agyba-főbe verjük.

A deviáns viselkedés mind gyakoribb megnyilvánulása látán eluralkodott a kiszolgáltatottság érzése. Korunk embere könyörtelenül kihasználja a másik gyengeségét, hátrányos helyzetét vagy átmeneti küzdőképességét. Az adott szó már a kimondás pillanatában érvé-

nyét veszti. A hála, az ígéret teljesítése, a kötelezettség vállalása lassan ismeretlen fogalmakká válnak. Felmentésünket korunk divatos jelmondata, a „valahogy élni kell!” mögé bújva próbáljuk meghozni. Sokan olyan tökélyre tettek szert lelkiismeretük ily módon való nyugtatásában, hogy már el is hiszik, hogy ez így van rendjén. Az érvényesülés mindennapos eszközévé vált a rágalom, a pletyka, a csúsztatás, és a kisebb-nagyobb hazugságok. A felelőtlenül kimondott szavak, a valóságnak meg nem felelő mondatok sokszor igen nagy vihart kavarnak a környezetünkben, és elkerülhetetlenül visszahatnak ránk is. Ekkor a hazugságot újabb hazugsággal próbáljuk palástolni, míg végül teljesen ellehetetlenítjük önmagunkat. Eközben „mérgezett nyílakkal” pokollá tesszük a körülöttünk élők amúgy sem könnyű életét. Mindez elkerülhető volna, ha jobban odafigyelnénk arra, amit mondunk. Egy arab közmondás szerint mielőtt bármit mondanánk három kapun kell átjutnia minden szavunknak. Az első kapu ezt kérdezi: Igaz ez? A második pedig ezt: Szükséges ez? Végül a harmadik kapu ez után érdeklődik: Szívből jön? Ennek a szabálynak az alkalmazásával azonban az a baj, hogy ha szigorúan betartanánk, sok embernek nagyon kevés mondanivalója lenne.

Hazugság, önáltatás, álszenteskedés, körmönfont öngazolás folyik mindenütt. Észre sem vesszük, hogy fonnak körbe bennünket az önmagunkról alkotott hamis képek. Beszűkülteletünk következtében egyre felfuvalkodottabbá válunk, senkit sem ismerünk el magunk felett. Úgy tartjuk, hogy környezetünkben mi gondolkodunk a leghelyesebben, a mi elképzelésünk a legtökéletesebb, a másik véleményét meg sem hallgatjuk. Ennek a gögnek a valódi oka, hogy hiányzik belőlünk az önbizalom és az önbecsülés. Mivel nem tudjuk elviselni fogyatékoságainkat, hamis képet festünk önmagunkról. Torz önképünkhöz való ragaszkodásunk során egyre jobban beszűkül az életszemléletünk, megfélekedünk a körülöttünk levők emberi méltóságáról. Nem tisztelünk többé senkit, sorozatos tapintatlanságainkkal a felsőbbrendűségünket akarjuk igazolni. Ítéleteinkkel azonban nem saját kiválóságunkat bizonyítjuk, hanem azt áruljuk el, hogy nem ismerjük önmagunkat. Másokban ugyanazokat a hibákat ostorozzuk, amelyeket mi is állandóan elkövetünk, felsőbbrendűségünk demonstrálásával a kisebbrendűségi érzésünket palástoljuk. Ahogy őszintébbek leszünk önmagunkhoz, és készségesen beismerjük saját fogyatékoságainkat, önismeretünket és önbecsülésünket növeljük. Ez az önbecsülés eloszlatja kisebbrendűségi érzésünket, és így nem lesz többé szükségünk arra, hogy felsőbbrendűséget színleljünk.

Ahhoz, hogy igazán alázatosak lehessünk, őszintén szembe kell néznünk önmagunkkal, és világosan tisztába kell jönnünk képességeinkkel és gyöngeségeinkkel. Ha önértékelésünk őszinte, meg tudjuk becsülni önmagunkat, saját természetünknek ez a mélységes elfogadása pedig mások jobb megértéséhez, és nagyobb megbecsüléséhez vezet. Indíttatva leszünk, hogy segítsünk másokon gondjaik megoldásában, és támogassuk őket képességeik kibontakoztatásában. Látni fogjuk, hogy mindnyájunkat a boldogság és kiteljesedés ugyanazon vágya vezérel, és mindnyájan ugyanazokkal a gondokkal és nehézségekkel küszködünk. Ha nem vagyunk őszinték önmagunkhoz, nem tudjuk megbecsülni benső természetünket. Ezért hamis énképünkre hagyatkozunk, hogy valakinek érezzük magunkat. Annyira annak a védelme foglalkoztat minket, hogy egy idő után már csak a saját önző

**– Tulajdonképpen igazad van, Ferikém!
Nem tudom, hogy ilyen feszült politikai
léggkörben miért kell olyan provokatív
kérdést feltennem, mint: "Hogy vagy?"**

céljainkat tudjuk szem előtt tartani. Személyünk túlzott előtérbe helyezésével, erőszakos, pökhendi módon próbálunk érvényesülni, pedig nem ez a leghatékonyabb módja az előrejutásnak. A társadalom ugyanis nem bikaviadalra szolgáló aréna, hanem lehetőség céljaink megvalósítására, ahol a másik ember az egyén boldogulásának eszköze. Ha szeretettel fordulnánk egymás felé, és igyekeznénk elősegíteni a másik érvényesülését, akkor mi is könnyebben jutnánk előre.

A jelenlegi önző, egymással mit sem törődő viselkedésünkkel sohasem lesz a földi világból mennyország. Egy keleti anekdota szerint egyszer megkérdezték Éliás prófétától, hogy: „Mi a menny, és mi a pokol?” Éliás kézen fogta a hívőt, és egy hatalmas kastélyterembe vitte, melynek közepén egy nagy üstben finom leves főtt. A kondért körbeállták az emberek, mindnyájuk kezében egy-egy kanál. Mertek a levestől, de a kanál nyele olyan hosszú volt, hogy nem tudták a szájukhoz emelni. Ezért éhesek maradtak. Látod, mondta a próféta, ez a pokol. Aztán egy másik terembe vitte a hívőt. Ott is leves főtt, és szintén hosszú nyelű kanalakkal merték a levest az emberek. De mindnyájan jóllaktak, mert egymást táplálták. Látod, ez a mennyország! – Mutatta mosolyogva Éliás.

A társadalom akkor fejlődik optimálisan, ha kölcsönösen segítjük egymás törekvéseit. A közös eredmény előbb-utóbb kihat az egyénre is, és annál nagyobb lesz a haszon, minél többen fognak össze a létrehozása érdekében. Az egymásra való figyelés és az együttműködés feltárja bennünk a munka örömét is. Ha természetünkkel válik, hogy törődünk másokkal, minden cselekedetünknek javul a minősége, és semmi sem szab határt a teljesítményünknek. Az összmunka során megtapasztaljuk a kölcsönös megértést és megbecsülést, ami maradandó kielégülést nyújt számunkra, s alkotómunkára ösztönöz bennünket. Boldogan fogadjuk a kihívásokat, alkotókészségünk kibontakozik mind a munkában, mind a magánéletünkben. Amennyiben önös érdekeinket háttérbe szorítva, szívvel-lélekkel együttműködünk a körülöttünk élőkkel, minden emberi kapcsolatunkat mélységes öröm és megelégedés hatja át. Nyitott hozzáállásunkból eredően felgyorsul személyiségünk fejlődése, ami azáltal is megmutatkozik, hogy pozitív energiát sugárzunk magunkból.

A mi lelki beállítottságunkat azonban az irigység és a bosszúvágy jellemzi, amit legjobban ez a tanmese érzékeltet: Kért rivális kereskedőnek az utca két oldalán, egymással szemben volt boltjuk. Naphosszat mást sem csináltak, csak ültek az ajtóban, és figyelték, hogy megy a másik üzlete. Valahányszor bement egy vevő valamelyikhez, az diadalmasan rávigyorgott a másikra. Egyik éjjel egy angyal jelent meg az egyik kereskedő álmában, és így szólt hozzá: „Isten küldött hozzád, hogy megleckéztesslek. Bármit megkapsz, amit kérsz, de tudnod kell, hogy a másik kereskedő az utca túloldalán kétszer annyit fog kapni ugyanabból. Gazdagságot kérsz? Dúsgazdag leszel, de a másik kereskedő még egyszer olyan gazdag lesz. Egészségben leélt, hosszú életre vágysz? Megkapod, de a másik kereskedő még tovább fog élni, még tökéletesebb egészségben. Kaphatsz hírnevet, gyerekeket, akikre büszke lehetsz, vagy bármit, amit akarsz. De a másik kereskedő a dupláját fogja kapni.”

A boltos összeráncolta a homlokát, gondolkodott egy percig, majd így felelt: „Jól van, akkor azt kívánom, hogy Isten vegye el a fél szemem világát.”

Az együttműködés szükségességének hangsúlyozása a felső szintű állami vezetés feladata lenne. Ám a szégyenletes politikai iszapbirkózás, amely demokrácia címen jelenleg a Parlamentben, valamint a pártokban és médiában folyik, a mondvacsinált látszatproblémák felfújása által gerjesztett pánikhangulat és hisztériakeltés megzavarja

az embereket. Ez pedig nagy baj, mert eltereli a figyelmüket a szűk körű politikai és gazdasági klikkek által elhallgatott valódi sorskérdésekről. Az elszabadult indulatok a fejlődéshez szükséges nyugodt légkört is veszélyeztetik. A negatív energiák, az ellenséges érzelmek, a romboló ösztönök gátolják a kibontakozást.

Ráadásul ez a helyzet egyre nagyobb számban teszi az állampolgárokat fásulttá, közönyössé egymás és az ország dolgai iránt. Betonépítményeinkbe zárva egész nap a tévé előtt üldögélünk, belefeledkezve a valóságshowk és brazil szappanoperák idillikus világába. Könnyekig meghatódunk a virágáruslányok hercegnővé válásának perspektíváin, miközben a kinti világban halomra gyilkolják egymást az emberek. Szellemi tompultságunk foka már olyan mértéket ért el, hogy a hírekre sem tudunk koncentrálni. Egy nemzetközi felmérés szerint a nézők 70%-a alig valamire, vagy semmire sem emlékszik a hírműsorokból. A letargia, a kiábrándultság már a fiataloknál is általánossá vált. Egy amerikai kisvárosban egy 14 éves gyerek elcsórta apja géppisztolyát, és az iskolában osztálytársaiba engedett egy sorozatot. A kihallgatáson megkérdezték tőle, hogy: Miért lőttél a társaidra? A Válasz: Csak. – De hát három társadat és egy tanárt megöltél, nyolc diákot pedig megsebesítettél! A nem éppen megnyugtató válasz így hangzott: – Na és?

Az apátia az enyészet melegágyává válik társadalmunk minden megnyilvánulásában. Sokan nem is sejtik, hogy a közösségi tudatnak ez a deformációja mennyire veszélyes. A közömbösség, a nemtörődomség sorsunk jobbrafordulásának lehetetlenné tételén túlmenően elősegíti az igaz értékek rohamos pusztulását is. Miután senkit sem érdekel, hogy mi történik körülötte, a sátáni erők lassan és észrevétlenül átveszik a hatalmat mindennapi életünk felett. Ennek első megnyilvánulása, hogy az élet minden területén fokozatosan teret nyer az értéktelenség, burjánzik a színvonaltalanság. Az üzleteket előnti a sok hivalkodó kinézetű értéktelen kacat, a semmire sem jó, tiszavirág életű divatáru. A nagy ipari konszernek tulajdonosai egyre silányabb tömegtermékekkel módszeresen leszoktatják az embereket a minőségről. A végén képmutató módon széttárják a kezüket, és azt mondják: „*Mit tegyünk, ez kell nekik!*” Emellett toladó, agresszív módon tör előre az ízléstelenség, a giccsparádé.

A szolgáltatások nívója is rohamosan csökken. A vállalkozókat az érdekli, hogy minél hamarabb, minél nagyobb haszonra tegyenek szert, a fogyasztók pedig kénytelenek egyre kevesebb, és alacsonyabb színvonalú szolgáltatásokkal beérni. Eközben elsikkad a minőség, az alapos és pontos munkának egyre kisebb lesz a becsülete. Az egymást gerjesztő hatások miatt az emberek lassan leszoknak a tisztességgel elvégzett munkáról. Ez pedig katasztrofális következményekkel járhat, mert **a szakmai tisztesség és hivatástudat tartja össze a nemzetgazdaságot, és nem az államgépezet.** Az előző generációk életszemléletét a: „Szegényen, de jól élünk, senkivel sem cserélünk.” – egyszerű elégedettsége jellemezte. Újbarbár utódaink már egészen más életelvet vallanak. A mai fiatalok legtöbbször, a plázagenerációra ez a jellemzés illik: „Zsigeréig érzi a dörgést, dobja a nőjét, és csak a money-ra kattog az agya.”

Müller Péter szerint régen a mesteremberek szakrális hivatásnak tekintették a munkájukat. Komoly öntudattal tették a dolgukat, és azt gondolták, hogy amit csinálnak, az isten szolgálata. Korkban a különféle szakmák elvesztették szakralitásukat, pénzkereseti forrássá züllöttek. Munka, meló lett belőlük. A pénzért hajtok pedig már nem tudnak szentséget vinni a tevékenységükbe, nem telik örömük a munkájukban. Csak egy cél lebeg a szemük előtt, hogy ezért a melóért mennyi pénzt tudnak leszakítani. Manapság talán az anyaság az egyetlen tevékenység, amely még nem veszítette el a szakrális indíttatást. Az anyák nem azért nevelik nagy gonddal, odaadással a gyermekeiket, hogy azok majd felnőve megjutalmazzák őt. Nem kötnek velük hallgatólagos szerződést, hogy 25 évig én tartalak el téged, utána pedig te viseled a gondomat.

A munkaviszonyban folytatott tevékenységből azonban már eltűnt az odaadás, a haszonra nem ügyelő igyekezet. Ez ugyanis nagy áldozattal jár. A kétféle munkavégzés között akkora a különbség, mint a pénzért, túloradíjakért dolgozó ápolónő, és Teréz anya között, aki fizetség nélkül, örömmel ápolta a betegeket. Sokszor még köszönetet sem kapott érte. Önfeláldozását valahogy természetesnek tartották. Régen a szabónak senki sem köszönte meg, ha jó ruhát készített, mert ez volt a természetes. Ma meg az a természetes, ha átvernek bennünket, ha a pénzünkért bővit kapunk. Ennek az is oka, hogy mi is hasonló módon cselekszünk. „Hamis pénzzel” fizetünk más munkájá-

ért, ezért azt kapjuk, amit adtunk. A mi munkánk sem ér többet annál, amit másoktól kapunk. Ez a folyamat oda vezetett, hogy osztársadalmi szinten leértékeltük magunkat, mi is csak annyit érünk, mint a munkánk.

Sajnos ezek az életünk minőségét rontó változások a kultúrát sem kerülik el. Bármerre nézünk, mindenütt a „talmi” válik uralkodóvá. Az újságokban, a képes folyóiratokban a mélyenszántó gondolatokat felváltják a felületes ismeretekkel szolgáló rövid hírek. A színes képekkel agyontarkított képregényszerű újságírás pletykaszintűvé züllesztí a sajtót, és könnyen emészthető, semmit érő információkhoz szoktatja az olvasót. Ezzel egyidejűleg divattá válik az élvhajhász, az erkölcstelen életmódra való buzdítás. A gombamód szaporodó tinglitangli lapocskák úgy próbálnak a piacon megkapaszkodni, hogy szisztematikusan lerombolják a több évezredes erkölcsi értékeket. Tisztában vannak vele, hogy minden, ami tilos vonzó, ezért sokan nem tudnak majd ellenállni a csábításnak. Azzal már nem törődnek, hogy az apró bűnökre készítés, a kisebb félrelépések helyeslése olyan úton indítja el a társadalmat, amelynek a vége a totális erkölcsi fertő, és az elkerülhetetlen pusztulás lesz. **Egy ország megtartó ereje a becsületes munkában, és a szilárd erkölcsökben rejlik,** és most frontális támadás kezdődött nemzeti létünk alapjai ellen. Erről bárki meggyőződhet, aki hajlandó belelapozni a magyar sajtó új keletű vadhajtásaiba. A nyugati bulvár- és pletykalapokat maj-

moló szennylapok ilyen címszavakkal bombázzák olvasóikat: „Az igazi élvezet a hármásban szeretkezés” és „A testvérszerelem nem is olyan ritka”, vagy: „Az apjával is szeretkezett”. Már csak a biztatás hiányzott a cikk végéről, hogy: Nosza, próbáljátok ki ti is, nincs ebben semmi rossz!

A nyálas intimitástól csöpögő bulvárlapok áldatlan tevékenysége azonban nem merül ki az örök erkölcsi értékek kikezdésében, a moralitás jelentőségének aláásásában, mellette még intenzív egészségrombolást is végeznek. Gyakran bevetnek olyan jelmondatokat, hogy: „A kövérség vonzó!” vagy: „A cukor nem felelős a fogszuvasodás kialakulásáért”, ezért nyugodtan együk azt, és annyit, amennyit csak akarunk. Az egészségvédelemben tájékozatlan olvasó természetesen örül ennek a biztatásnak, és úgy gondolja, hogy most már lelkiismeret-furdalás nélkül kiélheti az ösztöneit. Előbb-utóbb rádöbben ugyan arra, hogy szakmailag tájékozatlan zulfirkászok áldozatává vált, de ekkor már nem tehet mást, mint kétségbeesetten rohangál egyik orvostól a másikig. A fajsúlytalan „limonádé” lapocskák gyártóira a szakmai dilettantizmuson és a felületességen kívül a lustaság, a trehány-ság is jellemző. Itt-ott felcsipegetett információmorzsákból élnek, fél füllel hallott megjegyzésekből sebtében cikket kanyarítanak anélkül, hogy utánajárnának a szerzett hír helytállóságának. Így aki a bulvárlapokból próbálja ismereteit bővíteni, az nem csak az egészségét veszélyezteti, de könnyen neveltségessé is válhat egy művelt társaságban. Az egyik szenzációhajhász lap pl. ilyen címszóval harangozta be a cayennei bors torokfájás-csökkentő hatását: „Kicsi a bors, de használ”. Kár, hogy a cayenne-i¹⁴ bors nem bors, hanem a chili¹⁵ paprikához hasonló, rendkívül erős fűszerpaprika. Mindenesetre jellemző egy társadalom intelligenciaszintjére és lelki beállítottságára, hogy ez a kiadvány jelenleg a legnagyobb példányszámban megjelenő női magazin nálunk.

Sok partnerhiányban szenvedő nő nem is sejt, hogy amikor egy tömegközlekedési járművön utazva előveszi ezeknek a sajátos sajtótermékeknek egy díszpéldányát, a körülötte álló férfiak messzemenő következtetéseket vonnak le a szellemi színvonalával kapcsolatban. Nem hiába tartja a közmondás, hogy: mutasd meg mit olvasol, és megmondom, ki vagy. Sajnos ez a helyzet ennél mélyrehatóbb következményekkel is járhat. Nagy veszélyt hordoz magában, hogy ezek a hevenyészett, haszontalan kiadványok fokozatosan elvonják az olvasókat az igazán értékes lapoktól. Ezért ezek egyre kisebb példányszámban, és ennek következtében egyre drágábban tudnak csak megjelenni; ami az életszínvonal csökkenése miatt előbb-utóbb előfizetőik lemorzsolódását, és ezáltal a tönkremenetelüket fogja eredményezni. Ezt követően marad a talmi, a kulturálatlanság, az ízléstelenség, és az emberiség visszasüllyedése a barbarizmusba.

A sok reklámtól harsogó rádióban és televízióban is egyre kevesebb lehetőség nyílik a valódi problémák megvitatására, és az igénytelenséghez szoktatott előfizetők egy idő után nem is hiányolják ezeket a műsorokat. Sokan órák hosszat bambulnak a tévé előtt, és eszükbe sem jut, hogy léteznek tartalmasabb szórakozások is. A könyvolvasás, a klasszikus remekművek kötelező olvasmányáá degradálódtak. A kényelem, a lustaság annyira elhatalmasodott rajtunk, hogy már az ol-

**– Szóval könyvet nem szoktok olvasni... Se újságot...
Na akkor most az tegye fel a kezét, akinél legalább
betűtészta szokott lenni otthon a paradicsomlevesben...**

¹⁴ kájeni

¹⁵ csili

vasást is fárasztónak tartjuk. A fiatalok pedig már egyáltalán nem vesznek könyvet a kezükbe, vagy ha igen, nem válik javukra.

Fél évszázaddal ezelőtt a tinilányok rózsaszín pettyes borítójú romantikus lányregényeket olvastak. Aztán hosszasan ábrándoztak a királyfiról, aki egyszer majd eljön értük is fehér lovon. Manapság az „Émelyítő a vér szaga” című horror a legnépszerűbb körükben. Szinte kéjelegve olvassák, hogy „állattetemek százai lógnak ezüstkampókon, merev testükön csillog a rájuk fagyott vér. A padló síkos a vértől”. Ezt a művet a Vámpírsorozat köteteként eddig 37 országban adták ki, 30 nyelvre fordítva. A szerző dedikálásait nálunk is tinédzserek hada várja. Az író is meglepte, hogy a könyvének témája alapján várható felháborodás elmaradt. Egyébként a sorozat 12 kötete azt dolgozza fel, hogy egy kiskamasz vámpírrá változik, és beépül a vérszívók társadalmába. A „jó” vámpírok persze itt sem ölik meg áldozataikat, ellentétben a „rossz” oldalon állókkal, akik ellen a főhős véres csatákat vív, akár a pokolban is. Tekintettel az olvasóközönség alacsony szellemi színvonalára, a szerző egyszerű tömondokat használ. Az igénytelen stílust már csak a termelékenység múlja felül. A ponyvaregényírók egyik „kiválósága” pl. 16 év alatt 450 kötetet írt. A kiadók azzal védekeznek, hogy „erre van igény”. Aztán álszent módon hozzáteszik: „Aki e kötetetek révén megismerkedik az olvasás élményével, az később színvonalasabb irodalmat is kézbe vesz.”

A színház és a mozi szintén igazodik a közízléshez, a pénztelenség és az álértékek favorizálása fokozatosan kiszorítja a valódi művészetet. A szépség és harmónia mint szellemi menedék is egyre szűkül számunkra. A lelki felüdülést nyújtó értékes darabokat elsöprik az értéktelen fércművek, amelyek csak úgy hemzsegnek a trágár szavaktól, az ocsmány kifejezésektől. A színházi élet esztrádokban, zagyva avantgárdokban, obszcén ökörködésekben nyilvánul meg. A nagy generáció kihalásával eltűntek a művészi életből az egyéniségek. Az a néhány, aki még itt-ott fellelhető sem képes érvényesülni. A médiagyáraknak ugyanis személyiség nélküli, formálható gumiemberekre, üres fejű Barbiebabákra van szükségük.

Egyre színvonalaltalanabb alakításaik ellenére színészeink minden lehetséges alkalommal ünne-

peltetik magukat. A látványos öntömjenezés arra szolgál, hogy játékonosan elfedje a jelenlegi produkciókat jellemző ürességet, a gondolati tartalom teljes hiányát. A jelenlegi körülmények között egyesek elrettentésként nézik a kultúra számos szereplőjének megnyilvánulásait. Azért szeretik, mert utálják, utálatuk tárgyával nem tudnak betelni. Az „Annyira rossz, hogy nézni kell!” alapon folytatott szórakozás azonban nem más, mint lélekmérgezés. A primitív megnyilvánulások beépülnek a tudatalattinkba, és észrevétlenül egyre lejjebb húznak bennünket arra a szintre, amit kíváncsiságból magunkba fogadtunk.

A beszédünk is eldurvul. A primitív emberek által használt szitkok, káromkodások megragadnak bennünk, és felindult állapotban mi is alkalmazni fogjuk őket. Szókincsünk olyan durva szavakkal bővül, melyeknek használata egyébként eszünkbe sem jutna. Ezáltal durvul a lelkünk is, mert a kimondott szó életre kel, és nem csak mások lelkében ver gyökeret, hanem a sajátunkban is, és átformál bennünket. Egy idő után meglepődve tapasztaljuk, hogy mi is hozzájuk hasonlóvá váltunk. A tudatalatti negatív programozása folytán a negatív példaképek követendő mintává válnak,

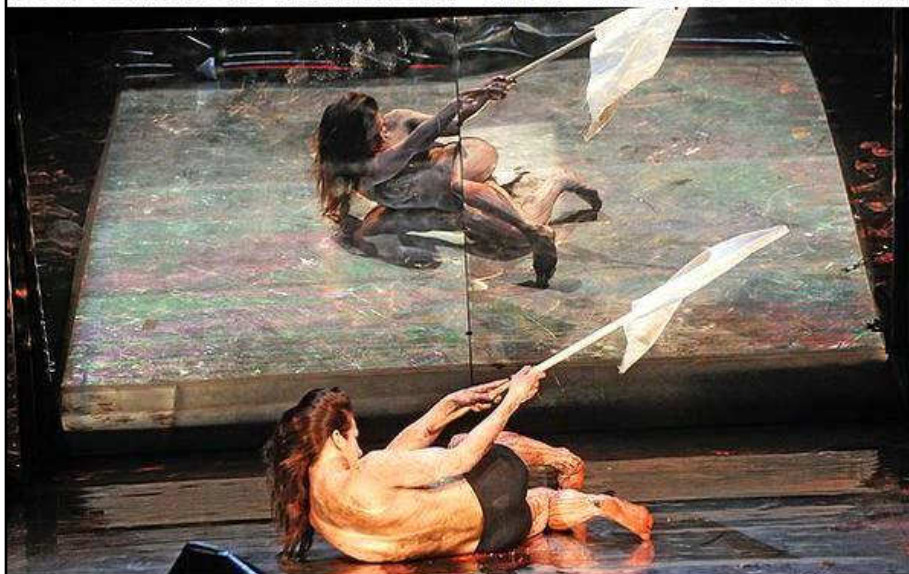
és lassan az egész társadalom lesüllyed az aljaemberek színvonalára. Ezek az emberek lerángatnak bennünket a saját szintjükre, beletaposnak minket a sárba, mocsokba, Ne felejsük el, hogy nem csak mi formáljuk a világot, hanem a világ is formál bennünket.

A filmművészet színvonalcsökkenése már ott tart, hogy a kereskedelmi televíziók nézői közül sokan a mesterkéltséget, a valós világtól elrugaszkodott reklámbetéteket tartják az esti műsor legemlékeztetőbb perceinek. A kritikusok szerint. „Vannak köztük olyan felejthetetlen alkotások, melyek messze túléltek a köztük sugárzott filmeket; mert több időt, munkát és tehetséget fektettek bele, mint egy kétórás játékfilmbe.” A szellemi alkotóerők krízishelyzetét híven tükrözi korunk képzőművészete. A technokratává fejlődött emberiség művészi ízlése riasztó szellemi igénytelenségről, belső elsilányulásról árulkodik. Olyan korban élünk, amikor a szépség helyett a rút, a torz, a bizzar és az ijesztő vált izgalmassá, érdekessé, szellemileg stimulálóvá, azaz stílusirányzattá. A legújabb stílus az üveglapokra ragasztott marhabél. Alkotója szerint ez „híven kifejezi az emberi szenvedést”. Egy újkori ítéset szerint a jó képnek három helyen kell hatnia a közönségre: a fejben, a szívben és a gyomorban. Hát a gyomorban biztosan hatnak korunk alkotásai, mert jól felforgatják. Aztán akár le is hányhatjuk őket, ott helyben. Sokat nem rontunk rajtuk, mert egyébként is úgy néznek ki, mint a hányadék. A tartalmatlan, felszínes dolgok terjedése, a torz eszményképek eluralkodása, az erkölcsi értékek fellazulása lassan megállíthatatlanná válik, és mindez annak tudható be, hogy sorsunk irányítását kiengettük a kezünkől. Ha így haladunk tovább, a kultúra és a gazdaság után életünk minden szférája rothadásnak indul. Árad a szenny, a mocsok, és mind jobban átítatja az egész társadalmat.

A jövőnkét illetően nem sok jót ígér, hogy ez az intellektuális mélyrepülés leginkább az ifjúságot ragadja magával, mert bennük még nem alakult ki az a szellemi igényesség, ami ösztönösen eltávolítaná őket a többnyire alpári stílusban előadott „hantakultúrától”, és a gyorsfogyasztásra szolgáló „hamburgerkultúrától”. Sajnos az általuk leginkább kedvelt kulturális műfaj, a könnyűzene is igénytelenségre neveli őket. Az 1960-as, '70-es és '80-as évek nagy zenésznemzedéke ma már nyugdíjas korú, az új nemzedék pedig nem volt képes tartani a szintet, nem tudták folytatni elődeik színvonalas zenekultúráját. A könnyűzene manapság nem más, mint keverőpulton létrehozott mesterséges ricsaj. A popzenészek szintetizátorokon való bűvészkedéssel, dobgépekkel, méregdrága hang- és fényeffektékkel, s bődületes hangerővel próbálják pótolni a hiányzó tehetségüket.

Mostani zenészeink nagy bajban lennének, ha kiállítanák őket a színpadra egy szál gitárral a kezükben, hogy ugyanazt a dalt játsszák el különféle elektronikus trükkök nélkül. Hamar kiderülne,

A Nemzeti Színház előadása 2011-ben

A kritikusok szerint ez az aberrált darab a magyar kultúra ellen elkövetett merénylet, ami azt bizonyítja, hogy itthon is eljött a szellemi elsötétedés ideje.

hogy az agyonmanipulált dalocskáknak nincs se dallamuk, se értelmes szövegük. A kínrímekből szőtt falvédő szöveg színvonalát már csak az agyongyötört gitárból kicsikart száralmas hangzavar múlta alul. A popzene nagyjai közül Koncz Zsuzsa miért mert kiállni a színpadra egy szál gitárkísérettel? A végén a gitár is elnémult, és ő egyedül énekelt. Nem maradt azonban teljesen kíséret nélkül, mert az egész közönség vele énekelt a „Ha én rózsá volnék” című dalt. Hol van ma már olyan dal, amely szólóban énekelve, zene nélkül is slágerre válik. A fülbemászó dallamok helyét átvette a pszichedelikus rocknak nevezett örület, ami a pokol rémisztő világát idézi.

Próza alkotásaink zöme sem szolgálja a lelki épülésüket. Az apokalipszis korának irodalma úgy viszonyul az előző évszázadok műremekeihez, mint Rűcskös Bobby verse egy Shakespeare-sonett-hez. Így hangzik az ezredvégi költő műve: „Nincs menőbb a világon egy nagyfenekű lánynál; Vele minden olyan buli; Kit érdekel a sulis; Tőle leszek laza; Nincs több ilyen maca; Du, du; Oh bébi, ez ám a kafa.” Civilizációnk erkölcsi színvonalát a „The Opera” című angol musical is jól jellemzi. A mű forgatókönyve egy talk show-n alapul. Kirívóan durva nyelvezetére jellemző, hogy 8000 obszcén megjegyzés, káromkodás hangzik el benne. Istenkáromló hangvétele mellett Jézust homoszexuálisaként mutatja be, félmeztelenre vetkőzve.

Reális értékítéletünktől indítva már megtaláltuk a korunk irodalmi alkotásaihoz leginkább illő előadóhelyet is. Sajtóértesülések szerint egy San Francisco-i színház férfitécéjéből 20 férőhelyes kamaratermet alakítottak ki. A premieren Bob Ernst: Röttyi című darabját adták elő. A szerző is egyetértett azzal, hogy darabjához az illemhely a legmegfelelőbb színpad. Azért is előnyös ez a megoldás, mert ebbe a színházba nem kell mellékhelyiséget építeni. A szünetben a színpad eredeti rendeltetésének megfelelően használható.

A legkisebbek is kapnak ízelítőt korunk kulturális színvonalából. A nekik írt modern mese így szól: „Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy kisleány, aki nagyon szerette a málnaszörpöt. Egy napon elhatározta, hogy beáll a bányába segédvájárnak, mert utálta a napsütést. Le is húzott a fejében tíz évet. Koszos lett a haja, a réselőgép is feltörte a markát, ej elege lett a kisleánynak a bányából. Ezért aztán egy szép napon otthagya a nyavalyába az egészet, és útnak indult a nagy sűrű erdőn keresztül. Ahogy ment-mendegélt észrevette, hogy nem is éhes. Megörült ennek a kisleány, de nagyon. Jót nevetett, mire a bokrok közül egyszer csak egy nagy, zöld béka ugrott elő. A kisleánynak nem dobbant nagyot a szíve, mert marhára nem érdekelt a béka, a béka pedig hihetetlenül nem törődött a kisleánnyal. Így mindketten mentek a maguk dolgára.”

Súlyos gondok a munkahelyeken kívül a családban is vannak. A családnak egymást szerető, egymásért felelősséget vállaló és áldozatot hozó emberek együttesének kellene lennie. Ezzel szemben ma a legtöbb család nem más, mint szanaszét rohangáló, egymásra nem figyelő emberek laza együttese. Senki sincs otthon, senki sem ér rá semmire, egész nap csip-csup ügyeik intézésével vannak elfoglalva. A szociológusok szerint a jelenlegi család ágyrajárók társas vállalkozása, amely előbb-utóbb felbomlik. A családi élet így történő

felszámolóddása azonban akár szerencsésnek is nevezhető, mert a szegénység, a munkanélküliség egyre több esetben élezi ki a minden családon belül fellelhető feszültségeket, és az állandósuló veszeke-

dések gyakran véres tragédiába torkollnak. A gyilkos indulatok kirobbanásához csak részben járul hozzá a pénzihiány, az elmérgesedett helyzet fő oka, hogy aki elveszti az állását, az egy idő után elveszti az önbecsülését, az emberi tartását is. Ez a generáció abban a tudatban nőtt fel, hogy két kezükkel képesek megkeresni azt a pénzt, amiből tisztességesen meg tudnak élni, biztos egzisztenciát teremthetnek önmaguknak és családjuknak. Azután jött a hirtelen változás, a gazdasági átrendeződés, és ez olyan erős sokkot váltott ki, hogy az emberek elvesztették a bizalmukat egymásban, a társadalomban. A munkahelyeikről elbocsátottak becsapottnak, kirekesztettnek érzik magukat.

Az előző generációk esetében ez a helyzet nem vezetett törvényszerűen tragédiához. Régen is voltak szegény emberek, a nagy gazdasági világválság idején pedig a jelenleginél is többen veszítették el az állásukat. Korábban viszont rendelkezésre álltak az elődeinktől örökölt túlélési technikák. Mi azonban már elfelejtettünk szegényen élni. Az emberek többsége nem tudja beosztani a pénzt, képtelenek tartalékolni, mert nem tanulták meg. A korábbi létbiztonság szükségtelenné tette a nehéz helyzetekhez való alkalmazkodás elsajátítását. Ismeretlen előttük a régi parasztkonyhák mindent felhasználó, változatos, ennek ellenére olcsó étrendje. Nincsenek tisztában azzal, hogy saját munkájukra, találékonyságukra támaszkodva kis pénzből is jobban élhetnének, mint korábban a fizetésükből. Sokan azt a kevés pénzt is meggondolatlanul elszórják hamburgerre, kólára, amit szociális segélyként kapnak. Végül adósságokba verik magukat, aztán már csúsznak is lefelé megállíthatatlanul. Ez a probléma az idő múlásával sem oldódik meg, mivel ez a tehetetlenségre kárhozott réteg újratermeli önmagát. Gyermekük ugyanezt a sorsot élék, mert ebben a közegben nőnek fel. Nincs előttük követhető példakép, aki előrevivő életmintával szolgálna nekik, és az iskola sem tanítja meg őket értelmesen élni, s arra, hogyan lehet a semmiből is valamit teremteni.

Ma már az iskola sem nevel, hanem oktat. A tanárok leadják a hivatalosan előírt tananyagot, és ezután már nem marad idejük arra, hogy a rájuk bízott diákokat neveljék. A hivatal nem ismeri az ügyfelet, az ügyeket adathalmazként kezeli. A számítógépesített világban az ember csak egy sorszám, akinek a sorsát gépiesen alkalmazott szabályok döntenek el. Az ügyintézőknek nincs idejük arra, hogy megismerjék ügyfeleik speciális elbírálást igénylő problémáit. Ha megbetegszünk sem járunk jobban, mert akkor bekerülünk az egészségügy gépezetébe, és egy karton lesz belőlünk. Ezen a kartonon feltüntetik a különböző gépekkel végzett vizsgálatok eredményét, de a lelkünkkel senki sem törődik. Sok embernek pedig már attól elmúlna a betegsége, ha jól kibeszélhetné magát, de nincs kinek, az orvos ilyesmire nem ér rá. Az orvostudomány jelenleg bonyolult gépezetként kezeli az embert, amelynek csak szerkezeti baja lehet, így a gyógyítás nem más, mint alkatrészek megjavítása, cseréje.

A hagyományos gyógyítás művelői gépészek, akik megjavítják a gépet, amit testnek neveznek. A betegség kiváltó okával nem törődnek. Azt sem veszik figyelembe, hogy a test mögött ott a szellem, amely kormányozza a testet. Nem veszik maguknak a fáradságot, hogy kiderítsék, mi okozta a betegséget, nem foglalkoznak a beteg életvitelével. Pedig ha megtennék, hamar rájönnének, hogy a betegségnek gyakran karmikus okai vannak. A betegség egyfajta büntetés, ami az előző életünkben gyökerezik, vagy a jelenlegi életvitelünkből fakad. A rossz tett sokszor egészségproblémaként köszön vissza. Ez nem Isten büntetése. Minden rossz tett feszültséget okoz az elménkben, a lelkünkben, mert lelkiismeretünk nem fogadja el, nem bocsátja meg nekünk. A lelki háborgás miatt nyomás, feszültség keletkezik a tudatunkban, ami a testre kihatva különböző betegségeket idéz elő. A belső nyugtalanság kezdeti megnyilvánulása a stressz, ami nem csak túlhajszoltság következménye lehet, hanem rossz tettek is kiválthatják. Ennek kiderítése azonban őszinte együttműködést igényel mind a beteg, mind az orvos részéről. Ehhez sok idő, türelem és nagy szakértelem kell. Az okozati összefüggések feltárásához nem csak szakorvosi, hanem pszichiáteri ismeretek is szükségesek.

Testi-lelki nyavalyáink legfőbb okozója azonban a szeretethiány. A „civilizált” társadalmakban nem divat az érzelmek kimutatása. Így még attól a kevés szeretettől is megfosztjuk a másikat, amelyet oktalan egymásnak feszüléseink után még érzünk a körülöttünk élők iránt. Ez a helyzet pszichésen kihat az egészségünkre is, és ennek következtében a legtöbb ember betegsége mögött krónikus szeretethiány van. Ennek a tendenciának a megváltoztatását szinte lehetetlenné teszi a fo-

kozott elidegenedés¹⁶, a bezárkózás, egymás társaságának a kerülése. Már a lakóközösség, amelyben élünk is idegenek közösségévé vált. A szomszédok nem ismerik egymást, nem beszélgetnek egymással, sőt sokan egymás létezéséről sem vesznek tudomást. Wolfgang Dircks egy nyugat-európai bérházban lakott, amikor váratlanul elhunyt. Létének hiánya senkinek sem tűnt fel. A háztulajdonos is csak azért kereste fel, mert valami zavar támadt a lakbér banki átutalásában. Amikor benyitott, egy csontvázat talált a televízió előtti székben. A csontváz kezében egy 1993-as tévéújság feküdt. A szerencsétlen ember 5 éve halott volt. A rekordot egy ész férfi tartja, aki 9 évig feküdt holtan lakásában, mielőtt a rendőrség felfedezte oszlásnak indult testét. A hatóság 2004-ből származó naptárat és újságot talált a helyszínen. A férfit ekkor látták utoljára, de senki sem hiányolta.

Az elidegenedésben, az egymás iránti közönyben mi is élen járunk. Egy közműtartozások miatt elárverezett lakásban a helyszínelő rendőrök megtalálták a tulajdonos holttestét a padlón. Pontosabban a padlóban. Az elmúlt hat év alatt ugyanis a lebomló test szinte közös szövetet képzett a padlóval. Eltűnése sem a szomszédokat, sem a közműszolgáltatókat nem érdekelte. Amikor a rendőrök megkérdezték a közös képviselőt, hogy miért nem érdeklődtek nála, csak annyit mondott: „Bedobtam neki néhány felszólító levelet a postaládájába, a közös költség elmaradása miatt. Mi mást kellett volna még tennem?” Ennél is szomorúbb eset, hogy egy panelház lakója kihívta a rendőröket, mert beázott a lakása a felette lakó miatt. A behatolás után kiderült, hogy a felső lakó négy éve váratlanul, szívmegeállás következtében meghalt, amikor éppen fürdeni készült. A kinyitott csap pedig csak folyt a kádba négy éven át, amíg el nem vízkövesedett a lefolyó. A megdöbbentő eset vége, hogy az elhunyt nő lánya, aki négy éven át az anyja felé sem nézett jelentkezett az örökségért. A kb. 5 millió forint értékű lakáshoz megkapta a Vízművek 7 millió forintos számláját is.

Páncélt vontunk magunk köré, hogy megvédjük vagyonunkat, biztonságunkat, nyugalmunkat. En-

nek aztán az lett az eredménye, hogy befalazódtunk a saját világunkba, és magunkra maradtunk. Milliók érzik elveszítettnek, nyomorultnak magukat, mert nincs kihez fordulniuk. Már a szomszédjuk sem hajlandó meghallgatni őket, mivel nem ér rá. Az elhagyatottság érzése, a jó szó hiánya mind gyakrabban vezet öngyilkossághoz. Mindezek következményeként üres, rideg világban érzi magát az egyén. Sokak szerint ennek oka a kor, amelyben élünk. A Biblia ezt az időszakot az „utolsó napoknak” hívja. A prófécia szerint a II. évezred végén egy olyan korszakba jutunk, amelyben az emberek „szereket nélkül valók” lesznek.

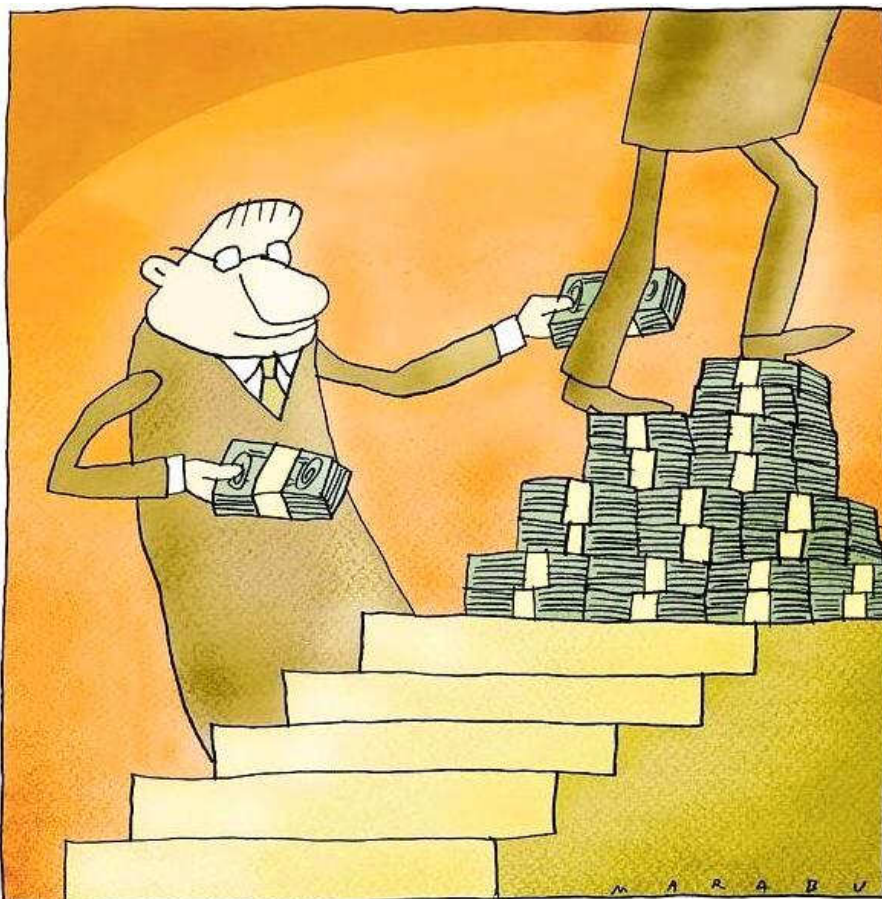
- Te Béla, nincs neked egy titkos nőcskéd valahol, akire a jövedelmedet költöd? Hogy lehet az, hogy mi csórok vagyunk, a Rozsomár szomszéd meg kőgazdag, miközben mindketten minimalbérre vagytok bejelentve az Adóhivatalnál?

Jézus azt mondta az utolsó időkről, hogy: „*Megsokasodik a gonoszság, és az emberek szíve kihül.*”

¹⁶ A nyugati országokban az emberek már régóta nem beszélgetnek egymással. Ha valaki megszólít egy másik embert, az zaklatásnak minősül. Ilyenkor a legenyhébb reakció, hogy átnéznék az illetőn, és szó nélkül faképnél hagyják. A franciák már azt is tiltják, hogy valakire ránézzünk. Párizsban a metrókocsikban ez a felirat látható: „A szemkontaktus kerülendő!” A következő lépcsőfok az lesz, hogy dúvad módjára közlekedünk. Ha valaki nem képes idejében félreugrani előlünk, azt felökleljük.

Sajnos ezek a problémák még elviselhetlenebbé teszik azokat a gondokat, amelyekkel most a volt kommunista országok polgárainak szembe kell nézniük. Ebben a földrajzi régióban halmozottan jelentkeznek a rendezésre váró feladatok, amelyek csak a nyugati világ segítségével oldhatók meg. Ahhoz ugyanis, hogy egy új rend létrejöjjön, előbb a réginek atomizálódnia kell. A legkisebb egységeire szét hullott régi birodalom aztán új alapokon, új formában fog újjászerveződni, de ez rengeteg szenvedéssel jár. A gulyáskommunizmusban mi is mások pénzén, a felvett kölcsönökből éltünk jól, és ennek most isszuk meg a levét. Ez a langymeleg biztonság azonban már nem hozható

vissza. Ha tetszik, ha nem, át kell állnunk az új gazdasági rendre. Ezzel egyidejűleg tudomásul kell vennünk, hogy a hön áhított piacgazdaság nemcsak árubőséget jelent. Ennek a földi jónak az ára a munkanélküliség, a létbizonytalanság, és a kemény verseny.

A piacgazdaságra való átállás azonban nálunk még a szokásosnál is nagyobb nehézségekkel jár. Ennek oka, hogy nem használjuk ki a rendelkezésünkre álló erőforrásokat. A nyugati országok ugyanis (ha nem is az általunk remélt mértékben) de támogatják ezt a folyamatot. Nagy szükségünk is van rá, mivel az ipar szerkezetátalakítása és talpra állítása rengeteg pénzbe kerül. A hazai bankok viszont az inflációra hivatkozva csak 40-45%-os kamatra hajlandók hitelt nyújtani, és ezt lehetetlenség igénybe venni, hiszen nincs az a vállalkozás, amely ekkora kamatot tisztességes úton ki tudna termelni. A Nyugat által felajánlott olcsó hitelek áthidalhatnák ezt a problémát, de a vállalkozók mégsem tudják a lehetősé-

– A működő tőke mellett nem ártana némi erkölcsi tőkét is becsalogatni az országba.

get kihasználni, mert a hazai bankok az 5%-os kamatra folyósított hiteleket 35%-os kamattal adják tovább. Ez az eljárás a média egyöntetű véleménye szerint is „enyhén szólva pofátlanságnak minősül”, de a kormány semmit sem tesz ennek a visszásságnak a megszüntetésére. Így aztán hiába van az „Egyszisztencia” hitel, ami az egyéni vállalkozások beindítását hivatott elősegíteni, vagy pl. az Európai Közösség által a Phare-program keretén belül felkínált olcsó beruházási hitel, ha a gazdálkodó szervezetek nem tudják felvenni. Ráadásul a magyar kormány a Phare-hitelt újabban 25% forgalmi adóval is megterhelte, és ez nem csak nálunk, hanem már az EK-tagállamokban is nagy felháborodást váltott ki. Nem meglepő tehát, hogy ezek a szinte ajándékszamba menő hitelkeretek sorra kihasználatlanok maradnak, és problémáink csak szaporodnak.

A politikai és gazdasági rendszerváltás előzőekben már vázolt nehézségeit nem segíti elő az új vállalkozói réteg magatartása sem. Többségüknek a kölcsönös átverésen jár az eszük, ahelyett, hogy üzleti kapcsolataikat bizalmi alapon szerveznék. Nem kis gondot okoz az is, hogy a bizonytalan gazdasági helyzetre való tekintettel a vállalkozók egyik napról a másikra akarnak meggazdagodni. Amíg ez a jelenlegi „kaszáli” vágy nem hal ki az emberekből, amíg az üzleti partnerek kiválasztását kizárólag az motiválja, hogy kiből mennyit lehet „kitépní”, addig lehetetlen lesz megállítani az inflációt, és a fokozatos elszegényedést. Sajnos az új „arisztokráciában” még nem tudatosult, hogy ember által alkotott közösségekben nem lehet egymás rovására élni. Egy elszegényedő társadalomban a gazdagok is előbb-utóbb szegények lesznek, hogy ez mikor következik be, az csak idő kérdése.

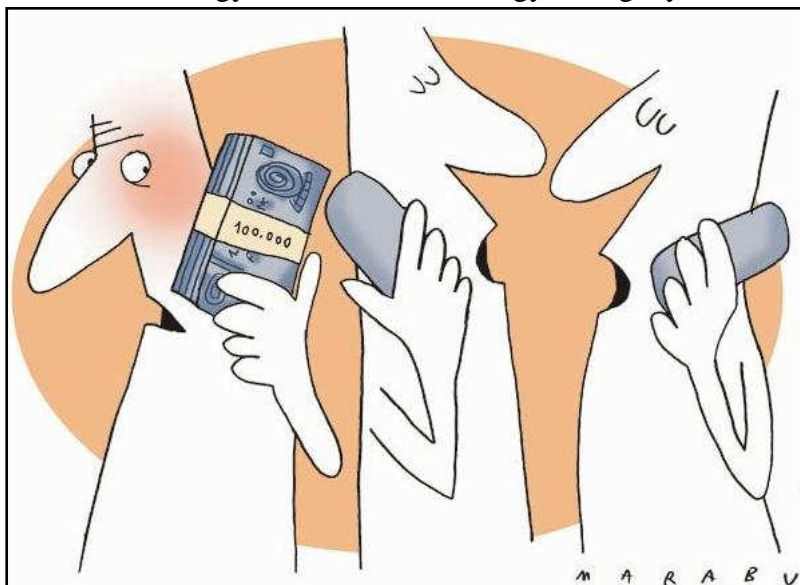
A 2008 októberében kitört világgazdasági válság már adott némi ízelítőt abból, hogy mi vár a gazdagokra, a vagyonosokra. Mindezen bajok elkerülése érdekében nem ártana magunkba szállni és elgondolkodni az egymáshoz fűződő viszonyunkról. Észre kellene végre vennünk, hogy a vesztünkbe rohanunk. Ha nem kezdjük el keresni sürgősen a társadalmi megbékélés útját, akkor káosz, zűrzavar és pusztulás vár ránk.

A harácsolási ösztön gátlástalan

kiélése, az állami javak korrupciós botrányokkal tarkított átjászsása oda vezetett, hogy néhány ezer ügyeskedő hihetetlen mértékben meggazdagodott, míg a „tüztől távol álló” kisemberek több milliós rétege egyre lejjebb csúszik, gazdaságilag teljesen ellehetetlenül. A két tábor közötti feszültséget tovább gerjeszti egy sajátos kelet-európai jelenség, a részvétlenség. Napjainkban Magyarország lakosságának egyharmada létminimum alatt él, és 5%-a éheznek, vagy ahogy a sajtóorgánumok nevezik „mélyszegény”. A szegénységi küszöb alatt élők száma 1,5 millió. Ha a nyugat-európai szintet vesszük alapul, akkor Magyarországon 8,2 millió ember minősül szegénynek, vagyis a lakosság 80%-a koldusok életszínvonalán él. Na nem a nyugati koldusok szintjén, mert az ő napi bevételük többszörösen meghaladja a magyar átlagjövedelmet. A mi életszínvonalunkhoz képest egy bécsi vagy müncheni koldus Krózusnak számít.

A nyomorgó millióknak nem elég baj az, hogy nem tudnak enni adni a gyermekeiknek, hogy Európa kellős közepén kikapcsolják lakásaikból a villanyáramot, és gyertyával kell világítaniuk, hanem még utálják is őket. Újgazdagjainkból nem csak az elszegényedők iránt érzett részvét hiányzik, hanem kifejezetten gyűlölik nyomorgó embertársaikat. A nyugati gazdagokkal ellentétben legtöbbszörüknek eszükbe sem jut, hogy esetleg segíthetnének rajtuk. Ha meglátnak egy koldust az utcán, undorral elfordítják a fejüket. Nem ritkák az olyan szélsőséges vélemények sem, hogy „ezeket az alakokat ki kellene irtani”.

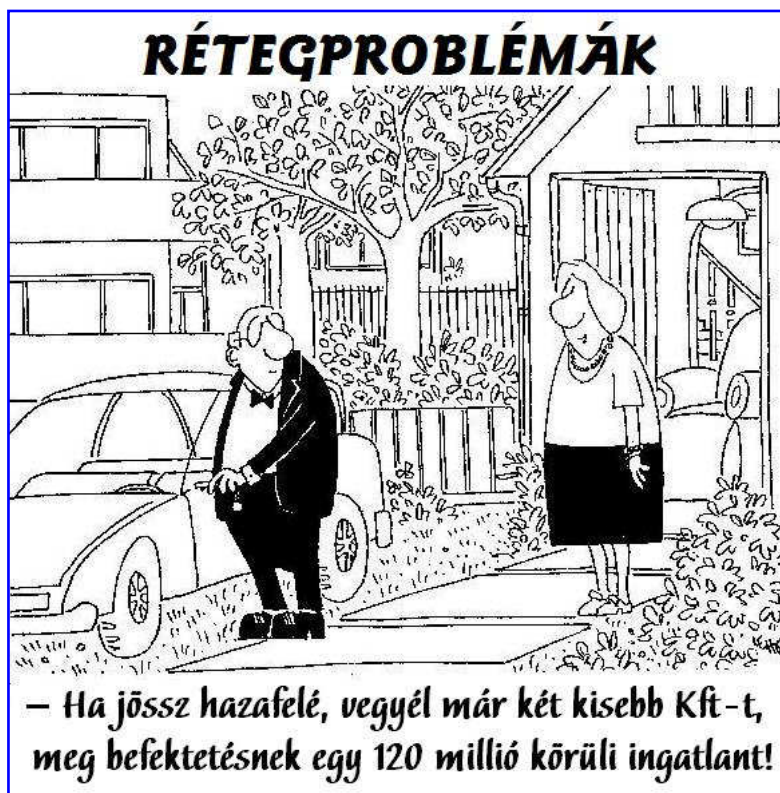
Ez a sajátos reakció két okra vezethető vissza. Az egyik az idegesség. Újgazdagjaink érzik, hogy ha ez így megy tovább, akkor előbb-utóbb ők is koldusbotra jutnak, és a gazdagságból belecsöppenni

a szegénységbe nem kellemes dolog. A másik ok, hogy bántja őket a lelkiismeretük. Tudják, hogy nagy szerepük van abban, hogy az ország gazdasága ide jutott. A rendszerváltás után előnyös pozíciójukat kihasználva kibolták, kifosztották az országot, nem voltak tekintettel arra, hogy ez milyen hatással lesz a társadalomra. Az élvezetek gátlástalan habzsolása, a kíméletlen hatalom- és szerzésvágy olyan morális rothadást indított el az egész országban, amely megszüntette az emberek egymás iránti felelősségérzetét. Az önös érdekek másokon átgázoló érvényesítése ellen a társadalom legalsó rétege képtelen volt védekezni, így ezek a halmozottan hátrányos helyzetű emberek az újjgazdagok áldozataivá váltak. Most aztán nem hagyja őket nyugton a lelkiismeretük, mert az utcán, a médiában nap mint nap látniuk kell, hogy mit tettek a hazájukkal.

Kelet-Európa újszülött milliommosai még annyi szolidaritást sem vállalnak a társadalom elesettjeivel szemben, mint az előző rendszer elitje. A volt arisztokratákba belenevelték, hogy akinek több adottság, az nagyobb felelősséggel tartozik környezetének megtartása, felemelése iránt. Az új arisztokrácia alulról felkapaszkodott képviselőiben azonban még nem tudatosult, hogy erkölcsi kötelességük támogatni azt a társadalmat, amelynek a jólétüket köszönhetik. Nem is érnek rá ilyesmivel foglalkozni. Nálunk a gazdagok többsége elsőgenerációs üzletemberként szerezte vagyonát. Még hiányzik belőlük a születetten gazdagok belső biztonsága. Lefoglalja őket vagyonuk növelése és megőrzése. Régen a társadalom elitjét az arisztokrácia képviselte. A likvidálásukkal keletkezett űrt azóta sem tudták betölteni. A faluról szalajtott suttyók, a városi prolik nem válnak a társadalom elitjévé, akkor sem, ha csokornyakendővel szerelik fel őket. Az előkelőség látszatát keltő, túsarkú cipőben és nagyszoborban botladozó fitnessladyk és luxuskurvak is csak egy sznoboknak szóló médiaesemény főszereplőivé válhatnak.

Ebben a világban már a hatalmat, a vagyont sem lehet élvezni. Ennek ellenére mindenki erre törekszik. Manapság a legfőbb cél: pénzt, karriert csinálni. Csak nem sok öröme telik benne. Müller Pétert idézve: *Sok veszéllyel jár, és nagyon kell sietni. A meggazdagodásra vágyók érzik, hogy már nem sok van hátra a világból. Előbb-utóbb el fog pusztulni, ezért igyekezni kell minél gyorsabban, minél*

többet élvezni belőle, amíg lehet. Az egész folyamat görcsössé vált. Nem véletlen, hogy oly sokan lesznek közülük a szívinfarktus, az idegösszeomlás, az álmatlanság és az üldözési mánia áldozatává. Túlságosan nagy az indulat a társadalom szegényebb rétegeiben, túlságosan sok töltött fegyver van a kezekben. Ezért a hatalmasok golyóbiztos üvegkalitkában szónokolnak, miközben titkosrendőrök hada vigyáz rájuk. A milliomosok páncélozott gépkocsiban mernek csak kimenni az utcára, golyóbiztos üveggel és riasztó berendezések tucatjaival védett otthonaikat pedig éjjel-nappal kamerák pásztázzák. Saját és családtagjaik minden lépését testőrök vigyázzák, és annyira félnek embertársaiktól, hogy már senkivel sem mernek szóba állni.

Emberkerülésük főbiává alakult, mindenkiről azt hiszik, hogy akar tőlük valamit. Szinte rögeszméjükké vált, hogy mindenki a pénzükre pályázik, minden közeledési szándék mögött az érdeket gyanítják. Emiatt képtelenek a normális partnerkapcsolatra, a másik nemben is potenciális kifosztójukat látják. Egyébként sem élvezik a szexet, mert ehhez lazaság, jó hangulat és önfeledtség kell. A világra csodálkozás, a zavartalan báméskodás, a bármibe való belefeledkezés luxusát azonban ők nem engedhetik meg maguknak. Néhány kudarc után keserűen tapasztalják, hogy pénzért nem lehet mindent megvásárolni. Ettől boldogtalanná válnak, és még inkább bezárkóznak erődként szolgáló palotáikba. Végül teljesen meggyűlölik embertársaikat, ami azzal a következménnyel jár, hogy a legcsekélyebb mértékben sem hajlandóak enyhíteni a társadalmi feszültségeket. Öncélúan gyarapított vagyonuk holt tőkévé válik. Ez a pénz a haláluk után sem szabadul fel, mert sokan a kedvenc kutyájukra, illetve macskájukra hagyják az értékeiket. Talán ez a helyzet is közrejátszik abban, hogy világszerte csökken a tulajdonnal járó szociális felelősség. Mindez annak ellenére alakult így, hogy a vállalkozói nyereség még soha nem volt olyan magas, mint manapság. Ennek az áldatlan állapotnak a következménye, hogy a gazdagok egyre gazdagabbak, a szegények pedig egyre szegényebbek lesznek, ami tovább növeli a társadalmi robbanás veszélyét.

Már a kevésbé tehetősek, a személyzetet tartani nem tudók sem képesek zavartalanul élvezni a gazdagságukat. A bűnözés előretörése miatt ugyanis nem mernek kimozdulni az otthonaikból. Így az utazási irodák által meghirdetett luxusutak is sorra kihasználatlanul maradnak, mert a gazdagok otthon ülnek az összeharácsolt vagyontárgyaikon. Attól rettegnak, hogy nem fog megszólalni a riasztó, vagy nem törődik vele senki sem, és távollétükben kirabolják őket. Vagyonuk foglyaivá váltak. Életük nem sokban különbözik a börtönlakótól, mert ők önként háziőrizetre ítélték magukat.

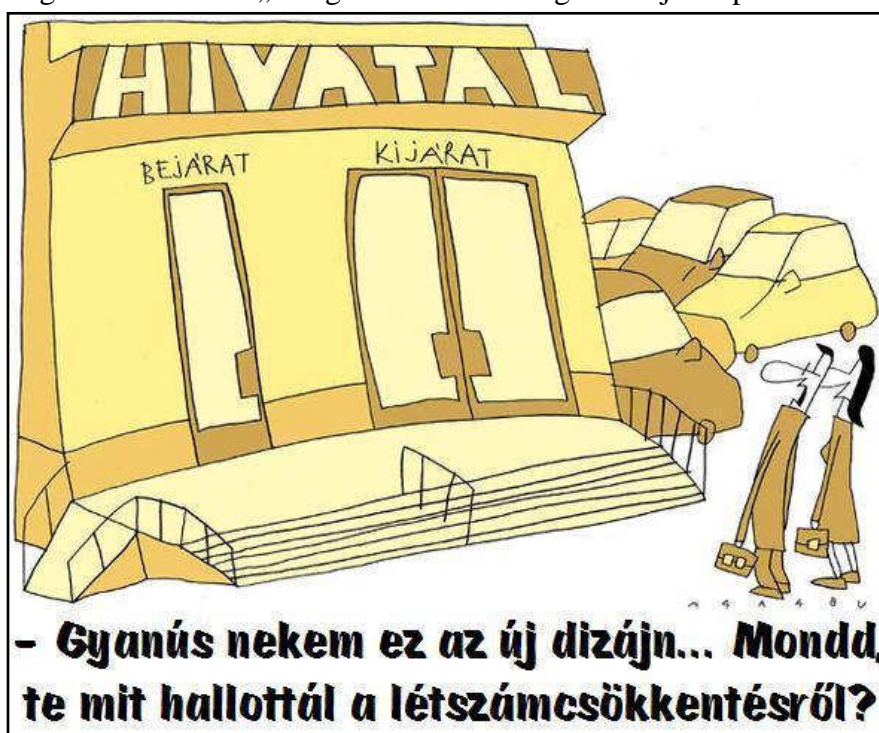
Az osztálytársadalmi megbékélésnek fontos feltétele a másság elfogadása, és tiszteletben tartása is. Sok embernek jelenleg az okozza a legnagyobb problémát, hogy képtelen elfogadni, hogy a másinak az övétől eltérő a bőrszíne, a vallása vagy a szokásai. Eszükbe sem jut, hogy amikor külföldre mennek, akkor ők is mássá, idegenné válnak, és minden bizonnyal nem esne nekik jól, ha őket is olyan gyűlölettel fogadnák, mint ahogy ők viseltetnek a megszokottól eltérő emberekkel szemben. A különbözőség megőrzése azért fontos, mert aki elveszti a másságát, az elveszti az identitását, az egyéniségét is. Ha megszüntetnénk az emberek közötti különbözőséget, elvesztenénk az azonosságunkat, jellegtelen, gyökértelen, uniformizált társadalommá válnánk. Nem lehetünk azok, akik vagyunk, ha nincsenek olyanok, akik különböznek tőlünk. A különbözőséget azért is óvnunk kell, mert a technikai fejlődés ez ellen hat.

Az utazási idő csökkenésével a világ egyre inkább zsugorodik. Ez a tendencia oda fog vezetni, hogy lassan megszűnnek az egyes országok közötti határok, és megindul a népek vándorlása, keveredése. Egységes lesz a világ, ahol elzárkózásnak nincs helye sem egyéni, sem társadalmi értelemben. Az uniformizálódáson túlmenően ennek egzisztenciális hatásai is lesznek. Jobb, ha már most hozzászokunk a gondolathoz, hogy a jövőben nem csak a saját kis közösségünkben kell megmérgettetnünk, hanem az egész világ előtt. Aki nem „veszi fel a kesztyűt”, az menthetetlenül lemarad. Átlagosnak lenni már ma sem elég, mivel ami ma átlagos, az holnap már átlag alatti lesz. Ami ma kiváló, az holnap az internacionalistává váló világban átlagossá válik. A fejlődés nem áll le senkinek a kedvéért, tehát vagy alkalmazkodunk hozzá, vagy kiselejteződünk. Az államhatárok lezárása, az idegenek egyes országokból való intézményesített kitiltása szintén nem vezet eredményre, mert történelmi példák bizonyítják, hogy a teljes elszigetelődés még jobban visszaveti a fejlődést. Japán pl. ma

nem lenne a világ vezető ipari hatalma, ha nem adta volna fel a középkori állapotokat konzerváló több évszázados elzárkózó politikáját, és nem nyitott volna a Nyugat, vagyis az egész világ felé.

A globalizáció sokak számára kellemetlen következménye lesz a bérek kiegyenlítődése. A nagy iparvállalatok sorra zárják be a nyugati gyáraikat, és telepítik át a keleti államokba, az alacsony munkabérek reményében. Az Internet lehetőséget ad arra is, hogy a kórházak, áruházak és egyéb vállalkozások komplett adatállományukat átküldjék Indiába, ahol a harmincszor olcsóbb munkaerő naprakészen feldolgozva visszaküldi. Természetesen egy idő után a keleti bérabszolgák is kiharcolják maguknak fizetésük fokozatos emelését, a nyugati alkalmazottaknak azonban bele kell törődniük jövedelmük csökkenésébe, ha továbbra is dolgozni akarnak.

Ennek a folyamatnak az első lépése az lesz, hogy a nyugati országokban élő munkavállalók jelenlegi 35 órás munkaidejét felemelik először 45, majd 50 órára, hogy ne kelljen a fizetésüket csökkenteni. Ez azonban csak átmenetileg jelent megoldást, az olcsó távol-keleti munkaerő előbb-utóbb kikényszeríti, hogy a nyugati vállalkozók csökkentsék a munkabéreket. Ezzel egyidejűleg csökkenni fog az éves szabadság időtartama is. Németországban jelenleg 42 napos szabadság jár a dolgozóknak, míg a Távol-Kelet „kistigrisek”-ként emlegetett fejlett ipari államaiban csupán 2 hét. Egyébként az

Egyesült Államokban is csak 2 hét fizetett szabadság jár az alkalmazottaknak. Emellett Japánban és az Egyesült Államokban szombaton is dolgoznak.

Nagyban hozzájárul gondjaink elmélyüléséhez az a jelenség is, hogy korunk embere lelki válságba jutott. Az egyre bonyolultabbá váló tudományba már nem lát bele, nem érti azt, és ez mind jobban elbizonytalanítja. Nem segíti elő problémáink megoldását az a helyzet sem, hogy az emberek többsége ma sokkal kevésbé hajlik az elmélyült gondolkodásra, mint az előző korokban. Paradox módon ennek oka,

hogy információözönben él, mindent készen kap a médián keresztül. Mindent megmagyaráznak neki, sokszor még annak ellenkezőjét is, amit tegnap állítottak. Így a legtöbben nem látják át, nem érzik döntéseik felelősségét. Az elmélyült gondolkodás legfőbb akadálya az állandó rohanás.

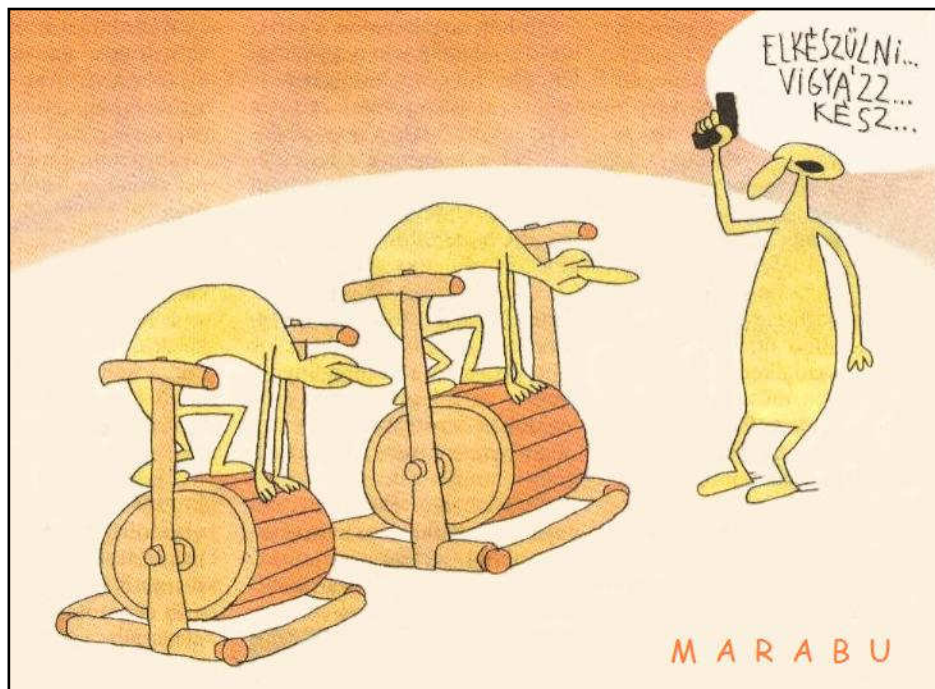
Aki gazdag vagy híres az azért hajt, hogy a csúcson maradjon, a szegény pedig a túlélésért küzd. Önmagunkra soha sincs időnk. A napi taposómalomban senki sem ér rá arra, hogy önmagába nézve felfedezze saját magát, a rejtett értékeit. A versengő életvitel mellett nem ér rá gondolkodni azon, hogy valójában ki is ő, és mi a feladata ebben a világban. Civilizációnk legfőbb baja, hogy spirituális ismereteink messze elmaradnak technikai fejlődésünk mögött. Ennek következtében világunkban mind több a lelki baj, a mélabú, a céltalanság, mind több embert kerít hatalmába a szorongás, a kétségbeesés. Boldogságunkat alapvetően gátolja, hogy a ma embere nem ismeri sem önmagát, sem a körülötte levő világot. Sokat hallott ugyan róla, de a lényegéről nem tud semmit. Ehhez le kellene ásni a dolgok gyökeréhez, de erre nem érünk rá.

Már a kultúra sem képes vigaszt, átmeneti feledést nyújtani számunkra, mert korunk stresszből stresszbe rohanó emberének nincs türelme és ideje a hagyományos élmények befogadására, a klaszszikus művek nagy odaadást igénylő feldolgozására. Életünk egy örült futam, és itt-ott a kanyarban ragadnak ránk új információk. Arra azonban nem érünk rá, hogy megálljunk, és az ismeretek mélyére hatoljunk, így nem véletlenül alakult ki az a mondás, hogy manapság az emberek egyre kevesebbet

tudnak, egyre több mindenről. Százfélé figyelünk, de sehová sem igazán. Ide-oda kapkodás az életünk, nem tudunk megnyugodni. Azt hisszük, hogy lemaradunk valamiről, ezért egyszerre mindennel akarunk foglalkozni. Eközben a legfontosabbal nem foglalkozunk: a lelkünkkel. Erre már nem jut időnk. A benyomások tűzijátékában majd szétrobban a fejünk, és figyelmünk darabokra tör. Elménk szétszórtsága a tébolyig fokozódik.

A mindennapi küzdelem is elveszi tőlünk az időt. A napi hajsza után nem marad időnk arra sem, hogy átgondoljuk a sorsunkat. Így hiába születne egy megoldás, amely ezt a folyamatot leállíthatná, senkinek sem lenne ideje arra, hogy a módszer leírását elolvassa, vagy az ötlet kidolgozóját meghallgassa. Olyanok vagyunk, mint az együgyű hajléktalan, aki nem ér rá beköltözni a felajánlott palotába,

mert minden idejét leköti a napi betevő szemétből való kiguberálása. Ilyen körülmények között még a Megváltó sem tethetne semmit, mert az emberek nem tudnak időt szakítani arra, hogy megváltásukért öljék meg a megváltót. A külvilággal mit sem törődve eszelősen hajtják tovább a „mókuskereket”, míg össze nem roppannak, el nem pusztulnak. Életük nem más, mint értelmetlen robot. Egy olyan kényszerpályán mozognak, amit bármikor megszüntethetnének, ha leállnának, és

egy kicsit körülnéznének a világban. Ekkor végre észrevennék, hogy van egy másik pálya is, ami normális életet biztosítana számukra, ráadásul nem kellene szembenézniük az ökológiai katasztrófával, az emberiség elpusztulásának mind fenyegetőbb rémével.

A politika is jóval szövevényesebbé vált, egyre nehezebben lehet megkülönböztetni a feketét a fehértől. A Jó ugyanis már csak részben jó, a Rossz pedig nem mindig olyan rossz, mint ahogy azt egyesek állítják. A felvilágosodás és a materialista elvek terjesztése következtében a vallás elvesztette hatalmát a lelkek felett, a társadalom viszont egyre könnyörtelenebbé válik, ezért az egyén nem tudja, hogy mibe kapaszkodjon, hová meneküljön. Szükség lenne egy új vallásra, egy új hitre, amely a modern embernek is támaszt nyújtana. Ezt azonban nem lehet a jelenlegi világvallások és a különféle filozófiai irányzatok összezagyválásával létrehozni, mert nem lenne életképes. A korszellemnek megfelelő vallásra valószínűleg csak a rövidesen ránk köszöntő Vízöntő korszakban, a várva várt new age korában fogunk szert tenni, a túlvilági hatalmakkal, és a Földön kívüli civilizációkkal való tömeges kapcsolatfelvétel során. Addig azonban el is kell jutni, és az emberiség jelenlegi helyzetét tekintve nem sok remény van arra, hogy túléljük a XXI. századot. Most még nagy a valószínűsége annak, hogy történelmünk a Bibliában megjósolt módon, apokaliptikus szenvedések közepette fog véget érni. Ha nem változtatunk a jelenlegi magatartásunkon, akkor könnyen beteljesedhetnek Jézus szavai, melyek szerint: „*A világot vagy a szelídek fogják örökölni, vagy nem lesz örökség!*”

Egyetlen lehetőségünk van a megmenekülésre: meg kell tanulnunk a Földön egymással békében és harmóniában élni, amíg ez nem késő. Ennek alapja a **szeretet**, amely egyben **kulcs a világmindenséghez**. A „senkinek sem ártok” langymeleg szeretete azonban nem elég. A cselekvő krisztusi szeretetet kell elsajátítanunk. Mindennapi életünkbe be kell építenünk a tolerancia, a megbocsátás és a segítőkészség elvét. Kétségtelen, hogy ez irgalmatlanul nehéz feladat egy olyan világban, ahol az önzés, a haszonlesés, az irigység, az igazságtalanság és a részvégtelenség hálójában vergődünk, de vállalnunk kell ezt a hatalmas energiát felemésztő küzdelmet.

Később az abszolút világban lévő tanítóinktól és a Földön kívüli civilizációktól szerzett információk birtokában mi is tisztában leszünk majd a világ működési rendjével, ami olyan magatartáshoz vezet el bennünket, amely bölcsességet teremthet még a személyünket érintő legnagyobb nyomorúságból és megaláztatásból is. Későbbi tapasztalataink alapján elérjük azt a szintet, hogy érdekesnek és nem gyűlöletesnek fogjuk tartani a magunkhoz viszonyított másságot. Belátjuk majd, hogy a rész harmóniája az egész harmóniája, ezért minden körülmények között hűnek kell maradnunk az igazi céljainkhoz, hogy minél hatékonyabban szolgálhassuk a világot. Megértjük a körülöttünk zajló események valódi okát, és sztoikus bölcsességgel szemléljük majd a világot. Ez a szellemi síkon lezajló forradalom, ez az ugrásszerű tudati fejlődés olyan erős „pszichés földrengéshez” fog vezetni, amelyet az emberiség még soha nem élt át. Kizárólag rajtunk múlik, hogy sikerül-e evolúciós fejlődésünkben ezt a minőségi ugrást elérnünk, vagy arra jutunk, mint az előző, elvetélt civilizációk. Ebben az esetben beteljesedik a Jelenések könyvében megjövendölt prófécia, és az emberiségnek csak egy kis (arra érdemes) hányada fog megmenekülni. Azonban nekik is egy mesterséges (inkubátor) világban kell tovább élniük, mert a Föld teljesen lerombolt felszíni világa jó ideig alkalmatlan lesz a normális életvitelre.

Figyelnek minket

Sokak szerint az apokalipszis elkerülésének legkézenfekvőbb módja a Földön kívüli civilizációkkal való mielőbbi kapcsolatteremtés lenne. A fejlődésünket figyelemmel kísérő magasabb rendű civilizációk azonban egyelőre elzárkóznak a nyílt kommunikációtól, és ennek oka kizárólag magunkban keresendő. Jelenleg ugyanis azt látják, hogy mi egy meglehetősen korlátolt, erőszakos, rosszindulatú és gyűlölködő faj vagyunk, amelyet nem lehet partnerként kezelni. Kiszámíthatatlan, ostoba, agresszív és szűk látókörű emberekkel lehetetlen érdemben tárgyalni, mert a civilizációnak ezen az alacsony fokán még nem várhatók el olyan biztosítékok, amelyek a megállapodás betartását garantálnák. Egy alacsony tudati és erkölcsi szinten álló paranoiás fajt nem lehet kiengedni a kozmoszba, mivel semmi sem szavatolja, hogy annak törvényeit tiszteletben tartják. Amikor a saját fajtánkat is eszelősen gyilkoljuk, akkor mit tennénk, ha a túl korán megszerzett tudásra támaszkodva kikerülnénk az univerzumba, és ott tőlünk merőben eltérő kinézetű idegen fajokkal találkoznánk?

Nem ártana, ha végre tudatosulna bennünk, hogy más értelmes civilizációk figyelnek minket, akkor talán elszégyellnénk magunkat. Eddig azt hittük, hogy egyedül vagyunk, és amit nem látunk, az nem létezik. Ez azonban óriási tévedés, mert **különböző rendű és rangú civilizációk tömege kontrollálja a fejlődésünket, és semmilyen tettünk sem kerül el a figyelmüket.** Erre alkalmas kézzel minden Földön kívüli jármű el van látva. A megfigyelés felettünk keringve történik. Ezek az UFO-k vagy láthatatlanná teszik önmagukat, vagy olyan magasán helyezkednek el, hogy az őket körülvevő plazmaburok egy csillag méretének felel meg, így észrevétlenül beolvadnak az égboltba. Remélhetőleg ilyen megfigyelő készülékeket hamarosan mi is fogunk gyártani, és akkor minden emberben tudatosul végre, hogy egyetlen tette, szava, de még gondolata sem rejthető el a világ elől.

Katasztrofális helyzetünket látva bizonyára sokakban felmerül, hogy miért nem térítenek minket erőszakkal jobb belátásra? Azokkal az eszközökkel, amelyekkel ők rendelkeznek, ez minden bizonytalansággal megoldható lenne. Egy ilyen akció lebonyolítása valóban nem ütközne semmilyen technikai nehézségbe, de két akadály is van annak, hogy ez bekövetkezzen. Az egyik a kozmikus értelem parancsa, amely ellene szól bármilyen közvetlen beavatkozásnak, mivel minden beavatkozás manipuláció. A külső manipuláció pedig megfosztja az alacsonyabb szinten álló civilizációkat attól a tudattól, hogy uralják a saját fejlődésüket. Mellesleg ugyanerre az okra vezethető vissza az a rejtőzködő magatartás is, amit a földönkívüliek tanúsítanak velünk szemben. Nem véletlen tehát, hogy az UFO-balesetektől eltekintve semmi kézzelfogható bizonyíték nem áll rendelkezésünkre a tevékenységükkel kapcsolatban. A tartózkodás másik oka, hogy a Földön kívüli civilizációk megfigyelései egy intergalaktikus egyezmény alapján zajlanak, amely szigorúan tiltja a durva beavatkozást, vagy kész eredmények, megoldások fejletlenebb világoknak való átadását. Amelyik faj megsérti ezt a szabályt, az teljes kiirtással bünhődik. Ez a büntetés megfellebbezhetetlen és elkerülhetetlen.

Egyébként a kozmikus értelem is azt diktálja, hogy a felvilágosítást lassan és fokozatosan kell végezni, olyan tempóban célszerű az információkat átadni, ahogyan azt az emberiség kollektív tudata fel tudja dolgozni. Ha az eredetünkkel, a bennünket körülvevő univerzum működésével kapcsolatos összes ismeretet egyszerre zúdítanak ránk, az sokkhatást váltana ki az emberekből. Megzavarodna a tudomány, egy csapásra összeomlana a vallás, rémület és káosz támadna a világban. A Földön kívüli civilizációk tömeges fellépése pánikot váltana ki, ami politikai és katonai zűrzavarba torkollna. Ennek elkerülése érdekében a megfigyelés a háttérben zajlik, és csak az elrabort személyek hipnózis útján történő kikérdezése során derül fény arra, hogy milyen módszerekkel folyik fajunk egyedeinek fiziológiai vizsgálata, és mi az, ami a leginkább érdekli őket. A megfigyelés alatt álló személyek élménybeszámolói alapján kimutatható, hogy a kb. féltucatnyi bennünket figyelő civilizáció közül a Zéta Reticuli csillagrendszer két bolygójáról származó idegenek érdeklődnek legintenzívebben fejlődésünk jelenlegi szintje iránt.

Ez a beható érdeklődés viszont nem mindenkinek tetszik, sokan felháborodva utasítják vissza, hogy beleavatkozzanak az életünkbe. A felháborodás azonban nem biztos, hogy jogos. Kissé drasztikus ugyan a hasonlat, de a mi helyzetünk leginkább az állatkerti majmokéhoz hasonló. Tehát mielőtt állást foglalnánk a saját ügyünkben, el kellene döntenünk, hogy kié az állatkert, a majomé, vagy az emberé. A majom szempontjából természetesen, hogy az övé, hiszen ő lakik benne. Nem kisebb felháborodást vált ki az a ma már röntgenfelvételekkel is bizonyítható jelenség, hogy a „kis szürkéknek” is nevezett idegenek a megfigyelés alatt tartott emberek homloküregébe egy 2-3 mm hosszú, tű- vagy apró golyó alakú szondát helyeznek fel a könnyebb megtalálhatóság érdekében. Sokan nem is tudnak róla, hogy ilyen azonosító eszközt hordanak magukban, mivel a beépített szonda semmilyen fájdalmat nem okoz. Az aggodás elsősorban az ismeretlentől való félelemnek tudható be. A jelek azonban arra vallanak, hogy itt egy széles körű tudományos felmérésről van szó, mindenféle ártó szándék nélkül. A jelenlegi tudati szintünkön megalázónak tűnik ugyan ez a helyzet, de gondoljunk arra, hogy a meggyűrűzött galamb sem érti azokat a bonyolult összefüggéseket, amelyek a vele történetek mélyén rejlenek. Ennek megfelelően mi sem tudjuk, hogy vizsgálatainknak mi a végső célja, csupán sejtéseink vannak, hogy mi az, ami annyira érdekli őket.

Az eltérésekkel foglalkozó publikációk összegzése után annyi már megállapítható, hogy ezek a „Ezoterikus körkép”-ben vázolt kinézetű fura kis lények jól ismerik a világunkat, mindennel tisztában vannak, amit a növényi, állati és emberi létformával kapcsolatban rólunk tudni lehet, kivéve az érzelmeket. Az ő világukban minden lény szoros felügyelet alatt áll. Őrzőknek nevezett felsőbb vezetőik minden gondolatukat ellenőrzik, minden mozdulatukat meghatározzák. Önállóan, engedély nélkül semmit sem mondhatnak, semmit sem tehetnek. A mi civilizációnkat azonban a szabad akarat irányítja, fejlődésünknek ez a motorja. Számukra viszont rendkívül szokatlan, hogy döntéseinket nem csak a logika, hanem gyakran az érzelem is irányítja, és ezáltal meglehetősen kiszámíthatatlanok vagyunk. Az ő életükben az emóció nem játszik jelentős szerepet, ha rendelkeznek is valami hasonló adottsággal, az teljes mértékben az akarat, az értelem irányítása, kontrollja alatt áll. Irántunk tanúsított fokozott érdeklődésük tehát nem annak tudható be, hogy az életformánkat szeretnék megismerni, mert a hozzájuk képest primitívnek számító fejlődési szintünkkel tökéletesen tisztában vannak. Csupán egy dolog rejtély számukra, az érzelmeink. Ez az, amit olyan intenzíven tanulmányoznak. Ennek egyik oka, hogy az indulatok gyorsan képesek működésbe hozni az akaratot, ami kiszámíthatatlanná teszi az emberi cselekvést, és ez úgy látszik, zavarja őket. Ez ugyanis nem teszi lehetővé, hogy teljes mértékben kiterjesszék az ellenőrzésüket a civilizációnk felett.

A másik, valószínűleg sokkal jelentősebb oka az irántunk tanúsított érdeklődésnek, hogy egy magasabb rendű életképes civilizáció csak az értelem, az érzelem és az ösztönök egyensúlyban tartása esetén fejlődhet ki, és maradhat fenn. A „Ezoterikus körkép” V. fejezetében már szó volt arról, hogy ez a fizikai megjelenésüket tekintve a dinoszauruszok nemzetségéből származó civilizáció túl nagy hangsúlyt fektetett az értelem fejlesztésére. Ezáltal az ösztönök és az érzelmek fejlődése háttérbe szorult, ami zsákutcába vezette őket. Most minden igyekezetükkel azon vannak, hogy kivessék a civilizációjukat ebből a zsákutcából, és megmentse a vele járó kihalástól, de ahhoz, hogy megpróbálják visszabilenteni az egyensúlyt, előbb meg kell érteniük az emóció lényegét, és azt, hogy az érzelmek hogyan és milyen módon befolyásolhatják az akaratot. Ez azonban nem könnyű

feladat, és ők is kezdik sejteni, amit mi már régóta tudunk, hogy az indulatok kiszámíthatatlanok, ennél fogva az emberi akarat is kiszámíthatatlan és ellenőrizhetetlen. Éppen ez a legcsodálatosabb egy harmonikusan fejlődő civilizáció életében, hogy nem lehet tudni, hogy milyen úton, milyen módon, és meddig fog eljutni. Ennek viszont megvannak a hátrányai is, mivel közvetlen irányítás és ellenőrzés hiányában bármikor elpusztíthatjuk a világunkat. Ez a fejlődési forma azonban ezzel a kockázattal jár. A nagyfokú szabadság nagy veszélyeket hord magában, az ily módon elérhető fejlődési szint viszont határtalan.

A „kis szürkék” áhítattal vegyes félelemmel szemlélik, hogy az emberek hogyan képesek központi irányítás nélkül, független egyéniségként élni és fejlődni. Ráébredtek arra, hogy nekik is egymással kapcsolatban álló individuumokként kellene élniük, de ettől meg vannak rémülve. Azt is tudják, hogy az átálláshoz szükséges segítséget csak tőlünk kaphatják meg. Ezzel kapcsolatban azonban még nem kezdődött meg a párbeszéd közöttünk. Egyelőre óztkodnak attól, hogy a kiszámíthatatlannak tekintett emberekkel kapcsolatba lépjenek. Szeretnék kézben tartani az ellenőrzést, megőrizni a tekintélyüket. Világosan látják, hogy zsákutcába kerültek, és azt is tudják, hogy evolúciós szempontból új típusú testre van szükségük. Az ehhez szükséges génállományt tőlünk szerzik be, az individuális életvitelhez szükséges viselkedési mintát pedig tanulmányozás útján próbálják elsajátítani. Ugyanakkor tisztában vannak vele, hogy a közvetlen kapcsolatfelvétellel többre mennének, de viselkedésünk aggodalommal tölti el őket. Az is lehet, hogy a végső próbatételre várnak. Még mielőtt magukévá tennék ezt az életformát, meg akarnak győződni róla, hogy ez a fajta életvitel alkalmas a túlélésre. Alapvetően tehát ennek tudható be az a mostanság tapasztalható fokozott érdeklődés Földön kívüli civilizációk részéről a világunk iránt.

Jelenleg egy olyan evolúciós határvonal előtt vagyunk, ahol eldől, hogy mi lesz velünk. Mivel nem állunk közvetlen irányítás alatt, a szabad akaratunkból eredő döntésunktől függ, hogy átlépjük-e ezt a küszöböt és tovább fejlődünk, vagy nem tesszük meg ezt a lépést, és akkor nagyon hamar elpusztítjuk a világunkat. Ez a pusztulás két módon mehet végbe. Az egyik, hogy a helyi háborúk kiszélesedése egy nukleáris összezapásba torkollik, amely rövid idő alatt megsemmisíti bolygónk élővilágát, és atmoszféra nélküli holdbéli tájat alakít ki a felszínén. A másik pusztulási mód a Föld fokozatos „lelakása”; vagyis a jelenlegi környezetromboló életmódunkkal és kezdetleges technológiai felszereltségünkkel fokról fokra tesszük tönkre bolygónk élővilágát. Egy idő után ugyanis az általunk keltett mérgekkel már oly mértékben telítődik a víz, a talaj és a levegő, amely az élővilág évmilliók során kialakult ökológiai láncolatának dominószerű összeomlásához vezet. Ez a folyamat az alacsonyabb rendű élőlények pusztulásával kezdődik, majd a növények és az állatok rohamos kihalását eredményezi.

Környezeti ártalmak

A bajok legfőbb oka, hogy jelenleg a többnyire katalizátorral felszerelt benzin- és dízelüzemű gépjárművek is 14 milliárd tonna szennyeződést eresztenek a levegőbe. Ehhez járul azután az ipari üzemek és a hőerőművek által kibocsátott óriási mennyiségű égéstermék, nem is szólva a fosszilis tüzelőanyagot használó háztartások okozta levegőszennyezésről. 1950-ben olajegyenértékben számolva még csak 1715 millió tonna fosszilis tüzelőanyagot használtak fel a világban. 2004-ben ez az érték 8965 millió tonnára emelkedett. A növekedés fél évszázad alatt több mint két és félszeres. Ezeknek a mérges gázoknak csupán a széndioxid-tartalma 28 milliárd tonna évente. Ezen túlmenően még kb. 4 milliárd tonnányi szén-dioxid keletkezik a trópusi őserdők irtása, felégetése miatt. Sokan nem is sejtik, hogy az ártalmatlannak tartott vízi erőművek is hasonló mértékben szennyezik a levegőt. Amíg a duzzasztógáták a folyó menti élővilágot teszik tönkre, a hozzájuk kapcsolódó tározók sekély, posványos vizéből nagy mennyiségű szén-dioxid és metán kerül a levegőbe. (A metán aránya kisebb ugyan, de ennek a gáznak az üvegházhatásra gyakorolt befolyása 25-ször nagyobb, mint a széndioxidé.) Különösen veszélyesek a trópusi erőművek. Ezekből tízszer annyi üvegházhatást kiváltó gáz szabadul ki, mint egy azonos kapacitású szénerőműből. A Brazíliában működő 112 megawattos Balbina erőmű tározója pl. évente 3 millió tonna szénnek megfelelő gázt bocsát ki magából. Az

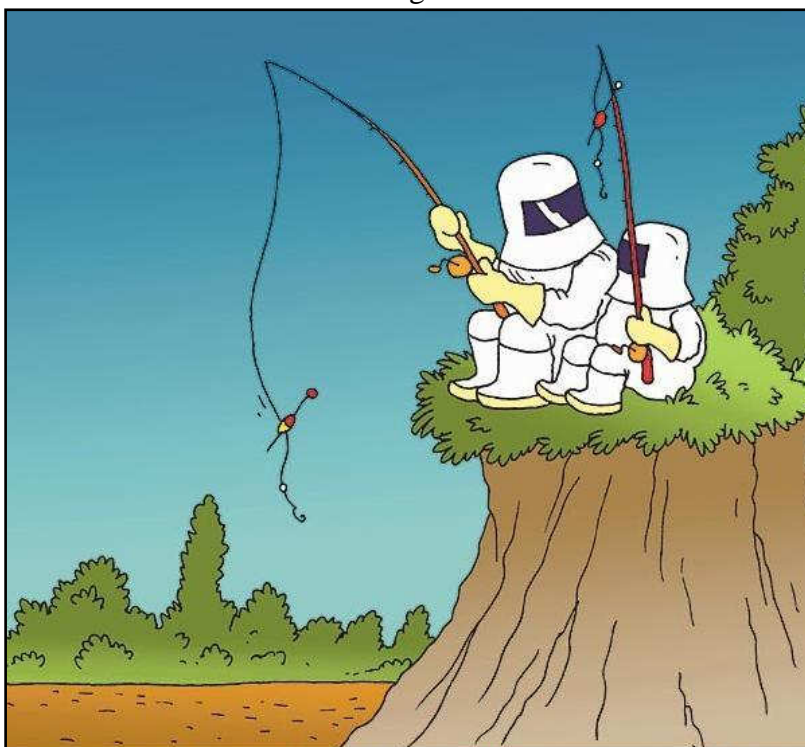
ugyanilyen teljesítményű szénfűtéses erőművek gázkibocsátása évi 0,35 millió tonna. Egy világbanki támogatással készült tanulmány szerint a Föld különböző országaiban működő vízi erőművek tározóinak összfelülete franciaországnyi területet tesz ki.

A füstgázok szén-monoxid, kén-dioxid, nitrogén-dioxid és ólomtartalma következtében már ma is több százmillió ember szenved légúti megbetegedésben. Az asztmás és tüdőrákos esetek száma évről évre rohamosan növekedik, és a legtöbb áldozat a gyermekek közül kerül ki. Nemzetközi felmérések szerint évente 3 millió ember hal meg a szennyezett levegő, és 2 millió a szennyezett vizek miatt. Különösen elviselhetetlen a levegő a nagyvárosok felett. New York felett pl. 1 év alatt 1,4 millió tonna szén-monoxid, 515 ezer tonna kén-dioxid, 270 ezer tonna nitrogén-dioxid és 209 ezer tonna por jut a levegőbe. De vannak szennyezettebb levegőjű városok is, pl. Los Angeles, vagy Dél-Amerika, valamint Délkelet Ázsia metropoliszai. Az ott élők helyzetét súlyosbítja, hogy fejlődő országokban meglehetősen ritka a katalizátoros gépjármű, és még mindig ólmozzák a benzint.

A világ zsúfolt nagyvárosaiban már olyan súlyos a helyzet, hogy sorra nyílnak az oxigénbárok. Ebben a füstgázos levegőtől elkábult gyalogosok és üzletemberek oxigénmaszkot bérelhetnek, és néhány percig tiszta levegőt szívhatnak. Erre a későbbiekben minden városlakónak szüksége lesz. A Dél-Kaliforniai Egyetem munkatársai 8 éven át figyeltek több mint 1700 gyereket. 10 éves koruktól 18 életévükig kísérték végig a fejlődésüket. A vizsgálatból kiderült, hogy a legszennyezettebb levegőjű metropoliszokban élő 18 évesek tüdőteljesítménye mindössze 80%-a az elvárható értéknek. A tiszta levegőjű falvakban élő gyerekeknél csak 1,6%-ban volt ilyen alacsony a teljesítmény. A vizsgálatba kizárólag olyan fiatalokat vonta be, akik soha nem dohányoztak, és asztmás megbetegedésük sem volt. A kisebb tüdőteljesítménnyel rendelkezők nehezebben vészelik át az őszi, téli megfázásból eredő légúti megbetegedéseket is. Idős korban csökkennek az életésélyeik is, mivel a felnőttek tüdőkapacitásuk 1%-át veszítik el évente. Egy nemzetközi kutatócsoport kimutatásai szerint a kipufogógáz az emberi örökítőanyagot is károsítja. Az autópályákon, a díjbeszedő kabinokban dolgozóknál 90%-kal több DNS változást mutattak ki, mint az irodai alkalmazottaknál.

A füstgázok jelentős mennyiségű széndioxid-tartalma közvetlen mérgezést nem okoz ugyan, de áttételes hatása az egész élővilágra nézve katasztrofális lehet. A levegő széndioxid-tartalmának növekedése ugyanis a freonszármazékokkal együtt a már említett üvegházhatás kialakulásához vezetett, amely Földünk légkörének fokozatos felmelegedését eredményezi. Ennek egyik következménye az évek óta tartó aszály, amely bolygónk mezőgazdasági művelés alá vont kb. 3 milliárd hektárnyi területének egyre nagyobb hányadát érinti, a másik pedig a felső légköri ózonréteg elvékonyodása.

A nap káros sugarai ellen védő ózonnal telített réteg megsemmisülése még az aszálynál is nagyobb veszedelmet jelent, mivel az ultribolya sugárzás a röntgensugárzashoz hasonlóan megöli a sejteket, ami először a növények, majd az állatok, végül az emberek elrakódásához vezet. A szakértők megállapítása szerint 1% ózonvesztés 2%-kal több káros UV sugárzást jelent, ami 4%-kal növeli a bőrrák kialakulásának veszélyét. Az ibolyántúli sugárzás legkártékonyabb összetevőjét, az UV-C sugarakat

- Nézd inkább a jó oldalát! Amikor a nagyapáddal jártunk ide, még nem volt kötelező a vegyvédelmi ruha, viszont sokat mérgelődünk a szúnyogok miatt.

szerencsére teljes egészében felfogja az ózonpajzs, de az A és B sugarakat egyre nagyobb mértékben engedi át az elvékonyodott ózonréteg. Az UV-A sugarakat eddig ártalmatlannak hittük, de a közelmúltban kiderült, hogy a megszokottnál nagyobb dózisban tönkretelheti a bőrünk rugalmasságát biztosító kollagén- és elasztinrostokat. Ráadásul negatív befolyásuk az évek során összeadódik, és erősítik az UV-B sugárzás káros hatását. Pedig a legtöbb kárt ez okozza. Az erős UV-B sugárzás nem csupán égési sérüléseket eredményez, hanem a bőr mélyebb rétegeibe hatolva rákos elváltozásokat idéz elő. A melanintermelés fokozásával képes ugyan a bőr védekezni a napfény ellen, ez a pigment-szerű festékréteg azonban már nem tudja ellensúlyozni a természetellenesen megnövekedett ultraibolya sugárzást. Jellemző ennek a veszélynek a mértékére, hogy az Amerikai Környezetvédő Hivatal (EPA) vizsgálata szerint 2,5%-os ózonfogyás esetén 470 ezerrel több ember betegszik meg bőrrákban.

Az ózonréteg elvékonyodása, illetve az UV-B sugárzás növekedése lassítja a fotoszintézist is. Ennek következtében fokozatosan csökken a növények növekedése, és csökken a termés mennyisége is. Legnagyobb mértékben a haszonnövényeknél figyelhető meg ez a jelenség. Az ibolyántúli sugárzásra leginkább érzékeny búza, rizs és szójabab esetében már néhány év múlva 20-25%-os terméshozam-csökkenéssel számolnak a szakemberek. Ugyanakkor rohamosan nő az UV-B sugárzásra jóval kevésbé érzékeny gyomok, és rovarok kártétele. Ez további 50%-os terméskiesést is okozhat. Ezzel párhuzamosan lelassul a vízfelszín közelében élő halállomány növekedése, és a szárazföldi állatok szaporodása. Az egyre jobban növekvő ultraibolya sugárzás következtében mind több állatnál állapítanak meg vakságot, az embereknél pedig szürke hályogot. A legújabb kutatások fényt derítettek arra is, hogy a sztratoszférában zajló ózonpusztítás túlnyomó részét a füstgázokban található klór-peroxid végzi. Napfény hatására mindkét klóratomját elveszti. Az ily módon szabaddá vált kloridionok az útjukba eső ózonmolekulákból kihalásznak egy oxigénmolekulát, mellyel közönséges oxigénmolekulává redukálják. A kihalásztott oxigénion a kloridionokkal ismét dimer molekulává alakul, és a folyamat ismétlődik, a ciklus újraindul. Emiatt viszonylag csekély klórperoxid is mérhetően pusztítást visz végbe az élővilágot védő ózonpajzsban.

A Déli-sark felett már 24 millió négyzetkilométernyi lyuk van az ózonpajzson. Ez a folytonossági hiány akkora, hogy az ausztrál kontinens háromszor elférne benne. Mindez az utóbbi 15 évben alakult ki. Az idén már az Északi-sark felett is kiszakadt az ózonpajzs. Most már két oldalról kezd felbomlani ez a védőréteg. A sztratoszférikus ózommennyiség csökkenése tehát több oldalról is fenyegeti a világunkat, és a bioszféra teljes pusztulását eredményezheti. Paradoxonnak tűnik, hogy ezzel egyidejűleg növekedik is a légkör ózommennyisége, de ez nem okoz kiegyenlítődést. A legújabb kutatási jelentések szerint a szén-dioxid, a nitrogén-dioxid és a kén-dioxid egy része ózonná bomlik le, ez a talaj menti ózonréteg azonban nem képes átvenni a felső ózonréteg szerepét. Negatív hatása viszont nem marad el, ugyanis egyre intenzívebben mérgezi a növényeket. A helyzet drámaiságát alátámasztja az a számszerűsített adat is, mely szerint az elmúlt száz év során kőolajszármazékok, földgáz, fa és szén elégetésével az emberiség 440 milliárd tonna szén-dioxidot engedett a levegőbe. A jelenlegi széndioxid-kibocsátásunk 5 milliárd tonna évente.

Sajátos ellenpólusa az aszálynak, hogy a megzavarodott időjárás következtében a Föld egyes részein özvízszzerű esőzések alakulnak ki, hiszen a szárazsággal sújtott területek felől elsodródó felhőknek valahol meg kell szabadulniuk a csapadék-tartalmuktól. Ezeken a területeken a koncentrált, felhőszakadésként lezúduló esőzések folytán árvizek, belvizek és földcsuszamlások keletkeznek, amelyek mind emberéletben, mind anyagiakban igen nagy kárt okoznak. Nem kis mértékben fokozza az árvizek intenzitását, hogy már a mérsékelt égöv alatti országok is kíméletlenül irtják az erdőket. Így nincs ami megfogja, elnyelje a magas hegyekből lezúduló esővizet. (A növényzet azáltal is csökkenti a csapadékvíz mennyiségét, hogy a gyökereivel felszívja, és a levelein keresztül elpárologtatja.) Gyakori a sárlavina is, mivel a víz magával viszi a tarra vágott erdők vékony talajrétegét. A csapadékvíz a völgyekben és a sík vidékeken sem tud elnyelődni, és belvíz lesz belőle. Ennek oka, hogy az aszályos időszakokban elhanyagolták, sőt sok helyen betemették a vízelvezető árkokat. Emiatt az eső, a megolvadt hó beszivárgott a talajba, megemelve a vízszintjét. A másik ok, hogy sok a csatornázatlan település, ahol az épületek emésztőgödreiből évtizedeken át kiszivárgó zsíros, szappanos lé eltömítette a talaj kapilláris csövecskéit. Ezért a talaj felszínére kerülő víz nem képes leszivárogni, és a föld alatti vízerek nem tudják elvezetni. Az időjárás normális menetének kizökke-

Ennyi maradt egy sárlavina által elsodort gépkocsiból Szlovéniában.

nésével magyarázható az a ciklon és szökőár is, amely 1991-ben pusztított Bangladesben. A katasztrófa következtében 138 ezren haltak meg, és több millióan váltak hajléktalanná. Időjárási szélsőségek régebben is előfordultak, ezek erősödése azonban egyértelműen az üvegházhatásra vezethető vissza. Minél melegebb a levegő, annál több vízgőz halmozódik fel benne. A felhők nehezebbé válnak, melynek hatására csendes eső helyett záporosó, pelyhes hóhullás helyett pedig hóvihár, jégeső, ítéletidő keletkezik. Az emberiség túlnyomó része azonban jelenleg az aszálykárok miatt szenved, amely az üvegházhatás fokozódása miatt egyre nagyobb területekre terjed ki.

Az atmoszféra széndioxid-tartalma a levegőbe ergetett mérges gázokon túlmenően amiatt is növekedik, hogy a savas esők által tönkretett erdők mind kevesebb szén-dioxidot tudnak felvenni. Ez is nagyban hozzájárul ahhoz, hogy a légkörben a szén-dioxid megoszlása az elmúlt 20 év során 25%-kal emelkedett. Az 1990-es évek eleje óta évente 29 milliárd tonnával nő a levegő széndioxid-tartalma. Ezzel egyidejűleg fokozatosan csökken az oxigén mennyisége. A földtörténeti középkorban (az ember megjelenése előtt) a légkör össztömegének 28%-át tette ki az oxigén. A múlt század közepére (elsősorban a széntüzelés következtében) 24%-ra csökkent ez az érték. Jelenleg 21%-ot mérnek a szakemberek, de a nagyvárosok felett még ennél is kevesebb, csupán 17% a levegő oxigéntartalma.

Tovább fokozza az erdők pusztulását a talajmérgezés, az évente felhasznált óriási mennyiségű műtrágya, növényvédő- és gyomirtó szer, amit a talajvíz a mezőgazdasági műveléstől távol eső területekre is szét-hord. Ezek közül ma még felbecsülhetetlen károkat okozott a DDT, ami a világ számos országában jelenleg is használatban van. A műtrágyázás az élővizek algásodásában is nagy szerepet játszik. A termőföldekre kiszórt nitráttartalmú műtrágyát az esővíz a folyókba, tavakba mossa, ahol algatelepeket táplál. Az algák kivonják a vízből az oxigént, és lakhatatlanná teszik a halak számára. A Mississippi folyó völgyében már 13 ezer négyzetkilométernyi területet tetek kihaltá az algák. Már az Adriai tenger partján is vastag algaszőnyeg húzódik végig. Szaporodásukat a tengerbe ömlő olasz folyók tápanyag-

– Sőt, ha sikerülne igazolnunk, hogy a helyi galvániszap gyógyító hatású, pár év múlva akár wellness központot is nyithatnánk!

ban gazdag vize tette lehetővé. Szétoszlását akadályozza, hogy a szél folyamatosan a tenger felől fúj. A nagyüzemi mezőgazdaságban használt kemikáliáknál is károsabb hatást fejt ki a PCB és a dioxin, melyek azáltal szennyezik a környezetet, hogy évente több millió tonnányi ipari szennyvizet öntünk tisztítatlanul a világtengerekbe. Mellesleg a szemét elégetésekor is igen nagy mennyiségű PCB kerül a levegőbe, és ez az anyag semmilyen módon sem tud lebomlani a természetben. Ezek a vegyszerek és egyéb mérgek az élelmi láncon keresztül bekerülnek az emberi szervezetbe, így teljesen leromlik az immunrendszerünk. Az immunrendszer gyengülése és a fokozódó környezeti ártalmak pedig néhány éven belül világméretű járványok kialakulását fogják eredményezni.

Ennek előjele, hogy a mérgezésnek közvetlenül kitett tengeri halállomány tömeges pusztulásnak indult, az immunrendszer legyengüléséből eredő fertőzésveszély az alacsonyabb rendű élőlények sorsát már megpecsételte. Az 1980-as években 18 ezer foka pusztult el az Északi-tengerben, és a vizsgálatok azt mutatták, hogy zsírszöveteikben igen magas volt a klórozott szénhidrogének (dioxin) szintje. Ennek következtében az immunrendszerük működése egyharmadára csökkent, ezért nem tudtak megbirkózni azokkal a vírusos betegségekkel, amelyeket korábban ép bőrrel megúsztak. Hasonló okok miatt pusztult el a Földközi-tengerben 1000 delfin. A dioxin azonban csak a „jéghegy” csúcsa. Toxikológiai vizsgálatok alapján 1940, vagyis a vegyipar térhódítása óta 30 ezer vegyszer került a világtengerekbe.

Többek között mérhetetlen mennyiségű higany, ami felszívódott a halak szervezetébe, onnan pedig átkerült az emberekbe. Egy San Francisco-i tanulmány szerint 116 megvizsgált férfi és nő vérében a mért szint messze meghaladta a megengedett mértéket. Néhányuknál 17-szer nagyobb higanymennyiséget mutattak ki. Ők tengeri halat fogyasztottak rendszeresen. A higanymérgezés gyakori következménye a depresszió, memóriazavar, zavarodottság, remegés, fémallergia és hajhullás. Ezek a betegségek már a határérték négyszeresénél fellépnek. A vizsgálat szerint a lakosság több mint felénél 10%-kal, míg 16%-uknál 400%-kal haladja meg vérük higanytartalma a határértéket. A higany nem az egyetlen nehézfém és mérgező ásványanyag a halakban. Az 1960-as években Japán part menti vizeiben oly mértékű volt az arzén- és kadmiumszennyezettség, hogy a kifogott halak fogyasztása járványszerű betegségeket váltott ki.

A tengereket tápláló folyóinkban még rosszabb a helyzet. Az itt élő halak és madarak életét az is veszélyezteti, hogy a víz méregtartalma kiüledik a partokra. Ennek oka a vízi erőművek duzzasztógátjai által előidézett lassú vízáramlás. A világ folyóvizeinek természetes áramlását ma már 45 ezer duzzasztómű gátolja. Az erőműszennyezés következtében az édesvízi halak higanytartalma is meghaladja azt a szintet, amit a szabályozás gyermekek és fogamzáskorú nők esetén megenged. Az Egyesült Államokban a szövetségi hatóságok elrendelték a tavakból és víztározókból származó halak ellenőrzését. 1999. és 2001. között 260 különböző helyről származó 2500 halmintát vizsgáltak meg. A halminták 76%-ában a higanyszennyezés átlépte a 3 évesnél fiatalabb gyermekek számára még elfogadható mértéket, 55%-uknál pedig a fogamzáskorú nők számára megengedhető szintnél magasabb volt a higanytartalom. Ez idegrendszeri problémákat okoz, és hátráltatja a magzat egészséges fejlődését. Ezért a szövetségi hatóságok azt javasolják, hogy hetente maximum egyszer, legfeljebb 20 dg édesvízi halat fogyassunk. A kommunális szennyvíz is fertőzi a halállományt. A kuvaiti-öbölben 2000 tonna döglött halat vetett ki a tenger. Pusztulásukat a streptococcus baktérium okozta.

A legnagyobb szennyezők az ipart és a háztartást kiszolgáló vegyi üzemek. A különféle műanyagok gyártásától kezdve a gyógyszergyártáson át a festékek előállításáig sok mindennel foglalkoznak. Még ha nem is engednek ki tisztítatlan szennyvizet a környezetbe, és füstszűrővel látják el a kéményeiket, akkor is potenciális veszélyforrást jelent a tevékenységük. A gyártás során visszamaradt mérgező salakanyagokkal ugyanis nem tudnak mit kezdeni. Jelenleg acélhordókba zárva mérgeraktárakban tárolják őket, amíg a hordók ki nem lyukadnak. Ekkor megpróbálják rásózni egy fejlődő országra, hogy titokban égessék el a saját szeméttégetőikben, vagy temessék egy elhagyott bányagödörbe. Már nem csak a szárazföldet változtattuk hulladéklerakóvá, hanem a világtengereket is. A tengerparti országok lelkiismeretlen gyártulajdonosai felbérelnek egy nem éppen makulátlan hírű kapitányt, aki a nemkívánatos raktárkészletet rozszant bárkára rakja, és a nyílt vízen elsüllyeszti. Hollandia néhány éve nemzetközi botrányt kavart azzal, hogy a disznóhizlaldákban összegyűlt hígtrágyát nyitható aljú konténerhajókban a nyílt tengerre szállította, és a vízbe eresztette. Most azt fontol-

gatják, hogy a trágyatavakban bűzlő anyagot tartályhajókban Indiába szállítják. (Hogy ott mi történik vele, arról nem szól a híradás.)

Ma már szervezett módon történik a környezetszennyező anyagok eltüntetése. Az egyéni vállalkozók szerepét átvette az ökomaffia. Olaszországban pl. évente 13 millió tonna veszélyes hulladék tűnt el nyomtalanul. A maffia rájött arra, hogy környezetkárosító anyagok tengerbe szórása vagy elhagyott bányákba temetése a prostitúciónál is jövedelmezőbb üzletág. Immáron 139 klán foglalkozik vele, és az elmúlt évtizedben forgalmuk elérte a 132 milliárd eurót. Eddig 246 ezer ilyen bűncselekmény jutott a hatóságok tudomására. Mivel az elkövetők megtalálása nagyon nehéz, évente 32%-kal nő a természet elleni bűncselekmények száma. Ennek tudható be, hogy San Francisco és Hawaii között a Csendes-óceánon 700 ezer négyzetkilométer kiterjedésű szemétsziget lebeg, amely zömében műanyag palackokból áll. Időközben a hulladéksziget egyre terebélyessé vált. 2012-ben már kb. 100 millió tonna műanyagot tartalmazott. 2019-re tömege elérte a 150 millió tonnát. Kiterjedése is tovább nőtt. Kalifornia partjaitól kb. 500 mérföldre kezdődik, és csaknem Japánig húzódik Felülete az USA területének kétszerese. Mindemellett évente tízezer árukkal zsúfolt konténer is a vízbe hullik a teherhajókról.

A tudósokat a sok szemétnél is jobban aggasztja a szabad szemmel nem látható műanyagszennyezés a tengerekben. A műanyagok biológiailag nem bomlanak le, hanem a napsütés hatásra egyre

Így élnek az emberek.

Így az állatok.

kisebb részecskékre esnek szét. A fotodegenerációs folyamat eredményeként először mikroszkopikus részecskék keletkeznek, amelyek bekerülnek a zooplanktonok szervezetébe. Mivel ezek az apró élőlények a táplálkozási lánc elején állnak, a tudósoknak egyelőre fogalmuk sincs arról, hogy ez milyen hatást fog gyakorolni a világtengerek élővilágára. Ennél is nagyobb veszély, hogy a műanyagok lebomlása nem áll meg itt, hanem tovább folytatódik, és parányi nanorészecskék keletkeznek. Ez a kémiailag inert anyag erősen reakcióképes, ami nagy meglepetést okozhat. A nanorészecskék ugyanis olyan mélyen behatolnak az élő szervezetbe, hogy egészen az agy mé-

lyéig eljutnak. Ez a folyamat nem csak a halakra lesz veszélyes, hanem a „tenger gyümölcseinek” fogyasztóira, az emberekre is.

Könnyen lehet, hogy nem csak a szárazföldön, hanem a tengereken is az életünkkel fogunk füzetni a környezetszennyezésért. Ez a helyzet a műanyagipar fejlődésével súlyosbodni fog. Az emberiség eddig 8,3 milliárd tonna műanyagot állított elő. Ennek a mennyiségnek Európában 30%-a, Kínában 25%-a, az USA-ban pedig csak 9%-a hasznosul újra.¹⁷ Az előrejelzések szerint 2050-re már 34 milliárd tonnányi műanyaggal árasztjuk el a világot. Ha továbbra is ilyen hatásfokkal történik a

¹⁷ 2017-es adat.

begyűjtésük és újrahasznosítások, akkor négyszer ennyi műanyag kerül a szeméttelpekre és a világtengerekbe. A becslések szerint jelenleg 250 millió tonnányi szemét van a világtengerekben, és ez a mennyiség évente 30 millió tonnával nő.

Korábban a kormányok is méregtetemőként használták az óceánokat. A II. világháború után nem tudtak mit kezdeni a fel nem használt vegyi fegyverekkel, a foszfénnel és mustárgázzal. Úgy próbáltak megszabadulni tőle, hogy a 120 ezer tonnányi mérgező anyagot hajókra rakták, és elsüllyesztették őket. Ezek a hordók mostanában kezdenek kilyukadni. Egyes hajóskapitányok még azt a fáradságot sem vették, hogy a megrakott hajókat nyílt vizekre vezessék. Némelyiket Írország nyugati partjainál süllyesztették el, hogy a mentőhajóval minél hamarabb visszaérjenek. Iparosodott világunkban 13 millió vegyi anyag vesz körül bennünket, és ezek közül kb. 100 ezerrel találkozunk naponta. A probléma súlyosságát jól érzékelteti, hogy jelenleg 6 millió féle vegyszert állít elő az emberiség, és a számuk évente 200 új vegyülettel szaporodik. Ezek mindenhová behatolnak, testünk minden porcikáját méreggel telítik. A Karolinska Intézet vizsgálatai szerint a környezetünkben szervezetünkbe szivárgó vegyszerek már az anyatejben is kimutathatók, és mennyiségük öt évente megduplázódik.

Jelentős mértékben katalizálja az üvegházhatást, hogy a fokozatos felmelegedés miatt elpusztul a tengerek planktonállománya, és megszűnik az a biomassza, amely eddig képes volt megkötni a levegő széndioxid-tartalmának 30%-át. Közbevetőleg megjegyezve a tengeri élet fennmaradásában nagy szerepet játszó korallzátonyok 10%-a már véglegesen elpusztult, és az elkövetkező 20 évben további 30% semmisül meg. A sokféle korallból felépülő építészeti műrecek az összes tengeri élet egynegyedét tartják fenn. Az Ausztrália északi partjainál húzódó Nagy korallzátony pl. 250 ezer km² kiterjedésű. Ezek a mikroszkopikus méretű élőlények nélkülözhetetlen szerepet töltenek be az élet fenntartásában. Igen nagy mennyiségben nyelik el a légkör szén-dioxid-tartalmát, és fékezik a viharok, szökőárak erejét. A tengervíz fokozatos felmelegedése következtében azonban elpusztulnak, életképtelenné válnak. Ennek egyértelmű jele, hogy kifehérednek. Az elmúlt 27 év alatt a Nagy korallzátonyon a korallak több mint fele elpusztult. A tengerkutatók szerint a következő 10 évben a másik felét is elveszítjük. A Karib-tenger korallzátonyainak már 90%-a elpusztult.

A legnagyobb probléma azonban az, hogy most már semmit sem tehetünk ellene. Ha akarnánk sem tudnánk a kipusztulásukat megakadályozni, mert ahhoz hogy az óceánok visszahűljenek a korábbi hőmérsékletükre min. 50 évre van szükség. Ez a rohamos pusztulás az időjárást is befolyásolja. Ausztrál kutatók kiderítették, hogy a Nagy korallzátony felett rengeteg dimetil-szulfid kerül a légkörbe, ahol aeroszolrészecskékké alakul, ami a felhőképződés alapvető feltétele. Ez a kénvegyület – amely egyébként az óceánvíz jellegzetes szagát is adja – a tengeri algák terméke. Pusztulásuk, dimetilszulfid-kibocsátásuk csökkenése nagymértékben hozzájárult a szárazság fokozódásához, az elsivatagosodásához. A korallképződés is veszélyben van. Tudományos megfigyelések szerint a tengerek elsavasodása csökkenti a mészképződést. A savasodás jelenlegi növekedése alapján száz év múlva felére csökken a mészképződés intenzitása, ami a korallzátonyok megújulását is lehetetlenné teszi.

Az emberiség túlnépesedése, a világ behabzsolására irányuló örület a tengerek öntisztulását is megakadályozza. Az élvezetek hajszolása, a „tenger gyümölcseinek” mértéktelen fogyasztása a halállomány rohamos csökkenését eredményezte. A statisztikai adatok szerint 2012-re a világtengerek halállományának 80%-át lehalásztuk. A túlhalászás következtében nem csak a halállomány csökken veszélyesen, hanem a nagytestű tengeri emlősök, valamint a rákok és kagylók is. John Smith hajóskapitány 1607-ben kelt hajónaplójában megemlíti, hogy Amerika keleti partjainál hajózva a Chesapeake-öböl vizébe esett egy ágyúgolyó, ami 9 méter mélységben is tisztán látható volt. Korábban azért volt ilyen tiszta a víz, mert óriási osztrigatelepek éltek a tengeröblökben, amelyek háromnaponta átszűrték a vizet. Így nem szaporodtak el a mikrobák és az algák. A naplóból az is kiderül, hogy akkoriban nagyon sok szürke bálna, delfin, lamantin, vízi menyét, tengeri teknős, alligátor és közönséges tonhal élt ezen a környéken. Manapság a legtöbb öböl nem más, mint hínártenger. Az osztrigák mértéktelen gyűjtése következtében a tengeri strandok vize annyira elalagásodott, hogy már fürödni sem lehet benne.

A hőmérséklet fokozatos emelkedése során nem csak a növények pusztulnak el, hanem kiszáradnak a folyók és a tavak is, ami az ivóvízkészlet fokozatos apadásához vezet. Szomjan halásunknak azonban nem a Föld édesvízkészletének elpárologása lesz az oka, mert ez már jóval ko-

rábban be fog következni. A felmelegedő folyókban és tavakban ugyanis annyira elszaporodnak a fertőző baktériumok, hogy a víztisztító berendezések felmondják a szolgálatot. Ez esetben a víz felforralása sem segít, mert erősen szennyezett folyadékokban előfordulhatnak olyan kórokozók, amelyek a +360 °C-os hőmérsékletet is kibírják, és mindenféle fertőtlenítőszernek ellenállnak.

A szárazföldi vízkészlet elapadása azzal a tragikus következménnyel

is járhat, hogy a világ-szerte elszaporodó erdőtüzeket nem lesz mivel eloltani. Nem kis mértékben nehezíti majd az oltást, hogy a rekkenő hőség miatt megolvadnak az aszfaltutak, ami lehetetlenné teszi a tűzoltókocsik helyszínre küldését. Vonattal sem tudjuk majd az erdőtüzeket megközelíteni, mert a pokoli hőségben elgörbülnek a vasúti sínek, és a közlekedésnek ez a módja is lebénel. A levegőből történő oltás is kivitelezhetetlen lesz, mivel a vastag füstfelhők nem teszik lehetővé a terület megközelítését. A katasztrófát tovább fokozzák a szándékos gyújtogatók, akik vélt vagy valós sérelmeiket ily módon próbálják megtorolni a társadalmon.

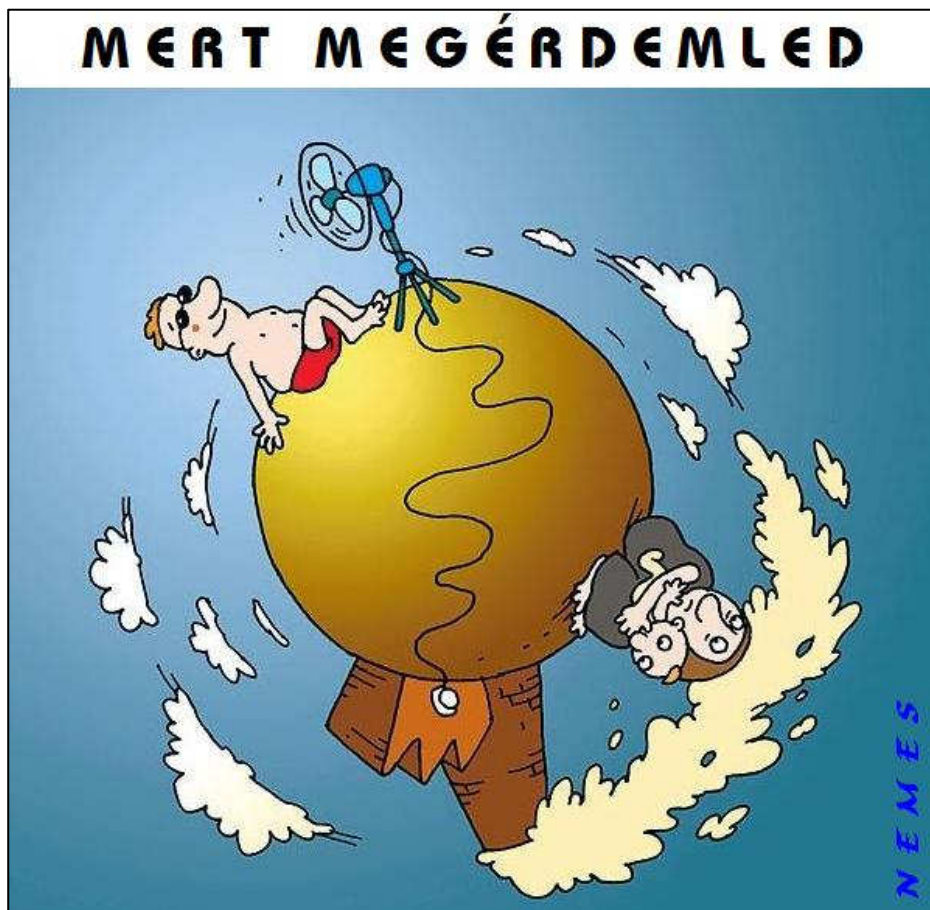
Környezetünk pusztulását az egyes társadalmak vagyoni helyzete is gyorsítja. A szegény országok lakói azáltal rongálják a klímát, hogy kivágják életterük fáit, és – más lehetőség híján – ezzel fűtenek. A fokozatosan csökkenő erdőállomány egyre kevesebb levegőt tud megtisztítani, a szabadba engedett füstgáz pedig tovább növeli az atmoszféra szennyezettségét. Nagyságrendekkel nagyobb kárt okoz azonban az erdők előzőekben említett módszeres, nagyüzemi irtása, amit a túlnépesedett országok megélhetési kényszere diktál. A brazíliai, az indonéziai és afrikai őserdők termőterületé alakítása az utóbbi években oly mértéket öltött, hogy ennek komoly, globális hatásai vannak. A tarra vágás következményeként nem csak a fák pusztulnak el, hanem az erdei növények és állatok is. Ennek mértékére jellemző, hogy a trópusi őserdőkben található a növény- és állatvilág csaknem fele.

Az esőerdők kiirtása azonban nem oldja meg a rohamosan szaporodó lakosság megélhetési gondjait. Lombhullató fák, komposztálás hiányában ugyanis a forró égövi talaj tápanyagokban meglehetősen sovány. Ezért csak nagyon kevés termést ad, és néhány év után kimerül. Ezt követően az esőt adó felhők képződésének elmaradása miatt elhomokosodik. Az itt élők nem tanultak az tanganyikai kudarcból. A II. világháború után a gyarmatosító angol kormány elhatározta, hogy Tanganyikában 13 ezer négyzetkilométeren kiirtják az őserdőt, és a helyén földimogyoró-monokultúrát létesítenek. Szerencsére csupán 600 négyzetkilométernyi területet sikerült feltörni. Ennek sem volt értelme, mert csak 30 négyzetkilométeren takarítottak be valami kevés termést. Utána a terület nagy része sivataggá vált. Fák hiányában megszűnt a talajvíz-esővíz természetes körforgása, ezért a kiszáradt föld elhomokosodott.

Azonban nem csak a szegénység, hanem a gazdagság is hozzájárul környezetünk felelőtlen pusztításához. A mérhetetlen nyersanyag- és energiapazarlást, az értelmetlen luxusfogyasztást akarva, akaratlanul is a természet sínyli meg. A gazdagok többsége egyszerűen nem tud mit kezdeni a pénzével. Először drága élelmiszerekre és élvezeti cikkekre költi. Amikor már minden létező ételkülönlegességet kipróbált, a gyomrába tömött, elkezd utánozni a középkori főurakat. Énekesmadarakra fáj a foga. A ritka madarakat természetesen nem a saját környezetéből szerzi be, hanem orvvadászokat

bérel fel, akik a szegény országokba utazva ezrével öldösik le, és csempészik át a határon a nagy értékű védett madarakat. Miután minden földi jóval eltelt, beleveti magát a szórakozásokba, tovább terhelve az emberi és természeti erőforrásokat. Később – pillanatnyi szeszélyeinek engedelmességgel – egymás után dobálja ki a tartós használati tárgyait. Nem azért, mert a régi nem működik, hanem mert megunja, és új élményekre vágyik.

Jelentős motiváció a költsékezési vágy is, a vásárlás izgalmá. A pazarul berendezett lakásokban unatkozó feleség gyakori hobbija, hogy szekrényeit divatos ruhákkal, cipőkkel és szőrmebundákkal

tömködi tele. Fel azonban nem veszi őket, mert bevásárló körútjairól egyre újabb szerzeményekkel tér haza, így a legtöbbjük soha nem kerül sorra. Tudományos megfogalmazás szerint a vásárlási lázban vergődők tulajdonképpen szenvedélybetegek: „A költsékezés kéje alapvetően különbözik a tárgyak élvezetétől. Az öröm itt a vásárlási aktusából adódik, az élvezet a pénzkidáshoz kapcsolódik, tekintet nélkül ennek tartalmára. E pillanat izgalmá elfedi mind a pénz tárgyszerű kezelését, mind magát a tárgyat, amit a költsékező éppen vásárol.”

A vásárlási szenvedély tehát egy betegség. Olyan, mint a játékszenvedély.

Nem lehet szabadulni tőle. A notórius vásárlót nem a megvásárolt áru érdekli, hanem a választék megtekintése, az áru válogatása, a pénzköltés. Valójában nincs is szüksége arra, amit vesz, őt csak a vásárlás izgalmá érdekli. Sok ilyen ember él a világban, de a legtöbbjük anyagilag nem engedheti meg magának, hogy szabadon kiélje ezt a szenvedélyét. A csinos, fiatal nők egy része ezen úgy segít, hogy gazdag férjet választ magának, aki mellett szabadjára engedheti az ösztöneit. Az sem baj, ha idősebb az illető, a pénzköltési szenvedély ugyanis minden más érzést háttérbe szorít a lelkében. Tudatában van annak, hogy az ösztön kiélése megalkuvással jár, ezért ezek az érdekházasságok általában meglehetősen stabilak. Amíg a férj pénze el nem fogy, a szenvedélybeteg feleség kitart mellette. Különösen akkor, ha az öregedő férj elnézi neki a szexuális kicsapongásait is. Ennek a kölcsönös engedményeken alapuló viszonynak aztán a környezet látja kárát. Nem csak a szertelen pazarlók pusztítják a bioszférát, hanem a vásárlási lázban szenvedők is.

A gazdagok társadalmában jelentős ösztönző erő még a sznobizmus. Egymást túllícitálva igyekeznek mindenféle extrém terméket beszerezni, hogy aztán dicsekedhessenek vele. Ragaszkodnak az egyedi darabokhoz, még akkor is ha használhatatlanok. Számukra ugyanis nem az a fontos, hogy praktikus legyen a megvett holmi, hanem, hogy a társaságukba tartozók ne juthassanak hozzá. Így akarják megmutatni, hogy ők nem akárcik. Ékszerből sem vásárolnak akármilyent. A sznob feleségnek már csak a platina jó, mert az arany olyan „ösi”. Na és a platina drágább is, ezért jobban lehet vele kérkedni.

A gyermekvállalás hiányában meglehetősen túlméretezett ház ura sem akar lemaradni a pénzköltésben, ezért ha más passziót nem tud kitalálni, hát évente lecseréli a kocsiját, vagy az alig használt bútorait. Külön kategóriát alkotnak a technoőrültek. Főleg a fiatal, jól kereső értelmiségiek közül

kerülnek ki. Akár számítógépről, szórakoztató elektronikai készülékekről, videofelszerelésről vagy mobiltelefonokról van szó, megszállottan keresik a legújabb típusokat. Elég egy új funkció megjelenése, vagy a korábbiaktól elütő külső, máris megveszik az újdonságot. Nem baj, ha már minden szobában van egy számítógép és egy HiFi-torony, tovább bővítik a készletet. Használni azonban nem tudják egyiket sem, mert a pénzszerezés, a vagyongyarapítás lekötöti minden idejüket.

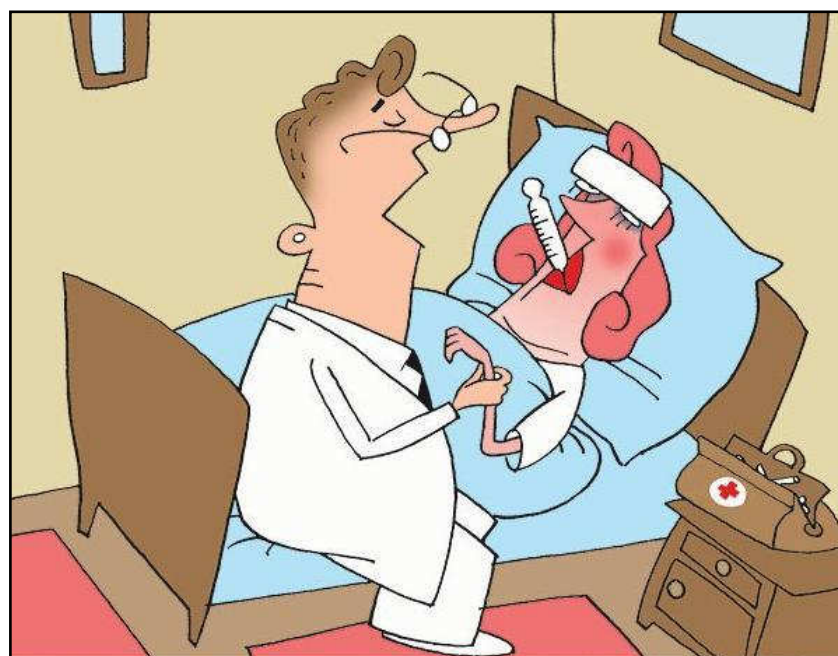
Jelentős mértékben hozzájárul a vásárlási láz fokozódásához az is, hogy a gombamód szaporodó vállalkozások mind gyakrabban gerjesztenek mesterséges keresletet olyan termékek iránt, amelyekre a normális életvitelhez nincs szükség.

Mivel a középrétegek elszegényedésével tovább szűkült a közszükségleti cikkek piaca, rávetették magukat a tehetősekre. Miután nekik már mindenük megvan, új piaci stratégiát kellett kitalálni. Ennek lényege: nem létező igények felkeltése, és állandó ápolása. Olyan árucikkeket, szolgáltatásokat kínálnak, amelyek teljesen feleslegesek. Csupán arra jók, hogy vásárlóik, igénybevevőik különbözőségét bizonyítsák. Rafinált reklámhadjáratokkal igyekeznek bebizonyítani a pénzes fogyasztónak, hogy az ő színvonalán az ajánlott termék megérdemelt jutalom. Lépten-nyomon azt sugallják neki, hogy egy bizonyos szint felett a

<2k>

**– Hát nem sok fantázia szorult magába, Ernő.
Úgy látom az idén is egy szatyor arannyal lep meg.**

– Ahogy azt gyanítottam, asszonyom, önnek vásárlási láza van. Egyelőre felírok napi három plázát, és ha két nap múlva sem javul az állapota, felmehet napi hatig is.

luxuszjavak fogyasztása emberi méltóságát garantáló társadalmi kötelezettség. (A felmérések szerint az Egyesült Államok 700 milliárd dolláros marketing- és hirdetési piacának 80%-át a vágykeltés teszi ki, vagyis amikor nem meglevő igényeket akarnak ébreszteni. A kutatók azt is megállapították, hogy a több tárgy birtoklása egy fokkal sem tesz bennünket boldogabbá.) Jól érzékelteti a reklámhadjárat által keltett nyomást, hogy jelenleg világszerte 1 billió (10^{12}) dollárt költenek hirdetésekre. (Mellesleg ennyi pénzből már meg lehetne menteni a természetet és ezzel a világot a pusztulástól.)

A gazdagságba beleszületett, szertelen költekezőknél is nagyobb kárt okoznak a szegénységből kiemelkedett újjgazdagok. Őket a „sosem elég”, a „semmi sem elég” beteges filozófiája jellemzi, ami a szükség tudatából táplálkozik. Korábbi nélkülözéseik miatt az a kényszerképzet alakult ki bennük, hogy valaminek minduntalan szükében vannak. Lelki gyötrődésük abból a gondolatból származik, hogy

nincs meg mindenük. E hiányérzet következtében vég nélküli hajszába bonyolódnak, hogy betöltsék a képzeletbeli űrt. Hajtja őket az újabb és újabb dolgok megszerzésének vágya, hogy elérjék a teljesség érzetét. Hiányérzetüket naponta szítják a tévéreklámok, amelyek azt harsogják, hogy egy különleges autó, egy egzotikus utazás, vagy egy új parfüm teljessé és elégedetté tesz. Jelentős mértékben katalizálja az esztelen harácsolás folyamatát a kivagyiság, az úrhatnámosság is. Azzal már nem törődik ez a többnyire sznobokból álló réteg, hogy a szükségleteken felüli fogyasztás mérhetetlen károkat okoz a környezetben, hogy minden feleslegesen kivágott fa hozzájárul a természet pusztulásához.

Az erdők tönkremenetele után megindul a rohamos talajerózió, amely az ultraibolya-sugárzással és az immunrendszer leromlásával együtt tovább gyorsítja a növény- majd az állatvilág kihalását. Az erdők pusztulását azonban a savas esőkön, a talajmérgezésen és az aszályon kívül a kártevők is siettetni fogják, mivel a meleg kedvez a gombásodásnak és a rovarok szaporodásának. A megmaradt fákat rovarok, hernyók és sáskák hada fogja ellepni, és csonkig rágják a lombkoronájukat. Mellesleg a városi rovarok (csótányok, molyok, hangyák) is aktivizálódni fognak, amelyek a civilizációs értékeket fogják megtámadni. Sokan nem is sejtik, hogy a csótányok nem csak anyagi kárt okoznak, de veszélyes betegséghordozók. Belga kutatók egyetlen rovarban 14 millió baktériumot találtak. Közülük igen aktívak a szalmonella, a húgyúti fertőzés és a fertőző májgyulladás kórokozói. Nehezíti az ellene való védekezést, hogy a csótány éjszakai rovar. Az éj leple alatt telepszik be az ágyba, a ruhák az élelmiszerek közé, és észrevétlenül terjeszti a baktériumokat.

A későbbiek során egyre nagyobb gondot fog okozni a mutáció. A vírusokhoz és baktériumokhoz hasonlóan a növény- és állatvilág kártékony fajaiban is sorra jelennek meg olyan egyedek, amelyek ellenállnak a velük szemben alkalmazott védőintézkedéseknek. Az első fegyverüket, az álcázást már bevették. Az időjárási szélsőségek hatására Oroszországban olyan gombafajok jelentek meg az erdőkben, amelyeket a gombaszakértők sem ismernek. A tüzetes vizsgálat azonban kiderítette, hogy nem új fajtákról van szó, hanem mutációról. Egyes veszélyes gombák álcot öltöttek. A gyilkos galócák pl. megszólalásig hasonlítanak az ártalmatlan és finom kalapgombákra. A légyölő galócák is megfedkeztek a piros kalapszínről és a pettyekről. Ők is ehetőnek mutatkoztak, megtévesztve az ott élők generációkon át kialakult gombaismeretét. Ennélfogva sokan elfogyasztották őket, melynek kö-

vetkeztében eddig már több mint ezer mérgezéses esetet regisztráltak, és közülük mintegy százan meg is haltak. A rovarmutációra is egyre több példa akad. Amíg korábban kuriózumnak számított egy-egy elfajzott példány megjelenése, ma már csapatostul támadnak ránk. A fokozódó aszály következtében nemrégén 6 cm hosszú sáskák özönlöttek el a szibériai Omszk városát. Az állatok nagy erővel nekiugrottak a házak ablakainak, rászálltak az épületek falaira, sőt az emberekre is. Mielőtt betörték volna a városba, elpusztították az omszki búzamezők termését; mindent felfaltak, ami az útjukba került. A helyi hatóságok tehetetlenek velük szemben, mert az óriássáskák ellenállnak a rovarirtó szereknek.

Mivel a klímát károsító hatások egymást gerjesztik, ezért egy bizonyos határon túl a folyamat megállíthatatlanná válik, és elkerülhetetlenül a Föld elsivatagosodását, illetve a kiszáradt vízgyűjtő helyek elszikeseését eredményezi. Mindezek során mindennaposak lesznek a porviharok, mert a már ma is egyre gyakoribb viharos szelek fokozatosan felerősödnek, és a sívó homok települések egész sorát fogja betemetni. (Ez a folyamat már megindult. A meteorológiai kimutatások szerint az utóbbi húsz évben az átlagos szélesség 5-10, míg a trópusok felett 20%-kal nőtt. Az elmúlt 50 évben a Szaharából érkező porviharok száma megtízszereződött. A szél fokozódására utal az a megfigyelés is, hogy az elmúlt 20 év alatt a világtengerek hullámmagassága 25%-kal emelkedett. A mérések azt is kimutatták, hogy a megelőző 15 évben 65 milliméterrel kevesebb csapadék esett évente, mint az utóbbi 50 év átlaga.)

Az eltemetett városok lakói vándorútra kelnek, és a hógutától elcsigázottan próbálnak új életteret keresni maguknak. Az elsivatagosodás következtében azonban mind kevesebb lesz az emberi tartózkodásra alkalmas hely, ami további bonyodalmakat okoz, mivel a hosszú sorokban kígyózó, és a hőségtől remegő levegőben eltikkadt hajléktalanok menete nem fog megállni az országhatároknál, hanem beözönlik más népek viszonylag kedvező klímájú területeire. Az ott lakók viszont megélhetésüket féltve szembefordulnak a kiéhezett és mindenre elszánt jövevényekkel, és ez öldökléseket, helyi háborúkat fog kiváltani. Miután a menekültek száma egyre több, a még lakható terület pedig egyre kevesebb lesz, brutalitás és anarchia fogja uralni az egész világot. A tartós éhínség következtében nem lesz ritka jelenség a kannibalizmus sem, ami tovább fokozza az indulatokat. Az elviselhetetlen társadalmi feszültség teljes morális csődöt, kormányozhatatlanságot okoz, ami totális háborúhoz, tömeges népirtáshoz vezethet. Az apokalipszis lovainak megjövendölt elszabadulása láttán a túlélők irigyelni fogják a holtakat.

Bolygónk elsivatagosodása során tehát az emberiség túlnyomó része éhen fog halni, vagy a fegyveres összecsapások áldozata lesz. A megmaradók sem számíthatnak azonban túl hosszú életre, mivel a felső légköri ózonréteg megszűnésével tovább forrósodik a levegő, és emiatt elolvadnak a sarki jéghegyek. A megnövekedett vízszint azután elárasztja az emberi tartózkodásra leginkább alkalmas tengerparti élettereket. Az újonnan létrejött part menti sáv is alkalmatlan lesz a letelepedésre, mert a szárazföldről érkező árvizek, és a tenger felől pusztító szökőár következtében elmocsarasodik. Az emberiség hatalmas áradásokat, szökőárakat, földcsuszamlásokat túlélő és éhínség által megkímélt része a kontinensek északabbi (szárazságtól kevésbé sújtott) részeire, illetve a hegyekbe fog vonulni. Azonban itt sem lelnek nyugalomra, mivel a hirtelen támadó felhőszakadások következtében gyakori földcsuszamlások, nagyobb magasságokban pedig az üvegházhatás miatt olvadó lavinák veszélyeztetik az életüket. A természeti csapások elkerülése, valamint a léghőmérséklet további emelkedése miatt egy idő után kénytelenek lesznek földbe vájt bunkerekbe, vagy a hegyek gyomrában található barlangokba költözni. Később a forróság fokozódásával elpárolog a tengerek és az óceánok vize is. Ennek következtében óriási mennyiségű vízgőz kerül a légkörbe, ami relatíve lecsökkenti a levegő oxigéntartalmát. Azok tehát, akik megfelelő élelmiszer- és ivóvízkészleteket felhalmozva leköltöztek a föld alá, és túléltek a korábbi katasztrófákat, végül a levegőbe került füstgázok, valamint az elviselhetetlenül magas páratartalom következtében fulladásos halált fognak szenvedni.

Lehetséges azonban, hogy a halálnak ez a nem éppen kellemes módja hamarabb bekövetkezik, mert az egyre nagyobb forróság miatt az elszáradt erdők, az épületek és minden gyúlékony anyag (még a földfelszín közelében lévő tőzeg és szén is) el fog égni. Ez oly mértékben megnöveli a levegő korom- és füstgáz-koncentrációját, amely önmagában is fulladáshoz vezet. A Föld felszínének felperzselődéséből eredő fulladásos halál a drága szűrőberendezésekkel felszerelt atombiztos bunkerekben sem kerülhető el, mivel az égés következtében felszabaduló szén-monoxid felemészti a

levegő oxigéntartalmát, így egy idő után nem lesz mit belélegezni. Arról az apróságról nem is szólván, hogy ezeket a berendezéseket nem tudjuk működtetni, mivel a hűtővíz felmelegedése következtében az erőművek már jóval korábban működésképtelenné válnak, és beszüntetik az áramtermelést, jelenlegi aggregátoraink működtetéséhez pedig nem csak üzemanyag, hanem oxigén is kell.

Végül a földfelszín további melegedése következtében olyan klimatikus viszonyok alakulnak ki a bolygónkon, mint amilyenek jelenleg a Vénuszon találhatók. Mint ismeretes, a Vénusz felszínén eddig ismeretlen okok miatt +475 °C a hőmérséklet, és 90 bar nyomás uralkodik, légkörét pedig túlnyomórészt szén-dioxid alkotja. Azt még nem tudjuk, hogy ez a mostoha klíma annak tudható be, hogy a Nap közelsége folytán a Vénusz felszínén nem alakulhatott ki az élet, vagy annak, hogy egy korábbi civilizáció elpusztította a bolygó élővilágát; az azonban biztos, hogy a mérges gázok ilyen mértékű koncentrációja, és ilyen magas hőmérséklet mellett az élet bármilyen megnyilvánulása lehetetlenné válik.

Amennyiben egy bennünket megelőző civilizáció felelőtlen cselekedete okozta ezt az állapotot, akkor nem zárható ki, hogy ez a folyamat nálunk is ugyanúgy fog végbemenni, és ugyanazt fogja eredményezni. A pokoli hőség következtében ugyanis az elpárolgó óceánokból származó vízgőz nem tud kicsapódni, és ismét vízzé alakulni, mert az egyre növekvő hőmérséklet nem teszi lehetővé, hogy a vízgőzmolekulák esőcseppekké álljanak össze. Ezzel szemben a hőmérséklet emelkedésével állandóan nő ezeknek a molekuláknak a kinetikus energiája, és egy bizonyos határon túl olyan értéket ér el, amely legyőzi a Föld gravitációs vonzerejét. Ekkor az atmoszféra vízgőz- és levegőnél könnyebb nitrogén- valamint nemesgáztartalma el fog illanni, és visszamarad a levegőnél nehezebb szén-dioxid, továbbá az esővíz hiányában kicsapódni nem tudó korom. Mivel a Föld távolabb van a Naptól, lehet, hogy a klímaszabályzó atmoszféra elszökése után nálunk valamivel alacsonyabb lesz a hőmérséklet és kisebb a szén-dioxid nyomása, mint jelenleg a Vénusz felszínén, de ez mit sem változtat azon, hogy ezt követően a Föld is halott bolygóvá válik.

Nagy a valószínűsége azonban annak, hogy a Földön túli hatalmak nem fogják tétlenül nézni, hogy mi felelőtlenül elpusztítjuk a természetet, mert ez az általuk alkotott tökéletes mű több milliárd éven keresztül alakult ki, és egy ilyen hatalmas érték nem eshet áldozatul egy hetvenkedő, a saját jövőjével mit sem törődő civilizáció lelkiismeretlen üzelmeinek. Miután a Mindenható a teremtésünk kezdetén megígérte nekünk, hogy a mi civilizációnktól már nem veszi el a földi világot, bennünket már nem számúz a földkéreg alá, ezért nincs más választása, mint a beavatkozás. Ennek módjára utal az előzőekben már említett apokaliptikus megoldás, amelynek során a Biblia szerint csak 144 ezer, a Földön kívüli civilizációk küldöttei szerint pedig max. 440 ezer ember fog életben maradni, vagyis az emberiségnek 99,99%-a el fog pusztulni. Ez azt jelenti, hogy a földönkívüliek mentésben való közreműködését is figyelembe véve minden tizenháromezer ember közül csupán egy fog megmenekülni. Még a technikai lebonyolítás módjára vonatkozóan is találunk utalást a Bibliában: **„Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik felvételik, a másik otthagyatik. Két asszony örül a malomban, az egyik felvételik, a másik otthagyatik.”** Ez a fajta „begyűjtés” fizikailag könnyen megoldható, hiszen ezt a technikát a földönkívüliek már évtizedek óta alkalmazzák nálunk az UFO-elrablások során.

Azért, hogy ne legyenek kétségeink a helyzet komolyságát illetően, rövidesen ízelítőt is kapunk abból, hogy ez a pusztítás milyen módon megy majd végbe. Tudományos körök ugyanis néhány hónappal ezelőtt nyilvánosságra hozták azt a nem éppen megnyugtató hírt, hogy a világűrben egy 800 méter átmérőjű meteorit száguld a Föld felé. Az „égi csapás”-nak nevezett meteorit becsapódási ideje 1998. március 23-ra várható, az Egyesült Államok keleti partvidékén. A csillagászok katonai szakértőkkel együttműködve most azon tanácskoznak, hogy miként háríthatnák el ezt az év 13. hetében bekövetkező katasztrófát. Azt tervezik, hogy a felénk száguldó meteoritot atomtöltetű rakétákkal célozzák meg, és még mielőtt a Föld légkörébe érne, szétrobbantják. Túlvilági hatalmak véleménye szerint azonban az emberiség jelenleg nem rendelkezik olyan nagy erejű plutóniumbombával, amellyel ezt megtehetnénk. Egyetlen lehetőségünk tehát, hogy a szélét megcélozva letérítjük a pályájáról, feltéve, ha külső erők ezt nem akadályozzák meg. Baljós jelek szerint azonban most nem egy spontán égimechanikai jelenségről, egy statisztikailag kimutatható gyakoriságú kozmikus

balesetről van szó, hanem tudatos erők tevékenységéről. A csillagászok ugyanis azt jelentették, hogy a meteorit pályája nemrégén „megváltozott”, így még pontosabban célba vette a Földet.

Ha a kísérlet nem sikerül, akkor ez a hatalmas, fémércekkel telített kőszikla előreláthatólag New York városára fog zuhanni, és egy hússzoros átmérőjű krátert vájva teljes romhalmazzá változtatja a metropolist és környékét. Ezzel egyidejűleg főleg Észak-Amerikában óriási földrengések és vulkánkitörések keletkeznek, és ezért a föld alatti barlangjáratokkal átszótt floridai félsziget nagy valószínűséggel le fog válni a kontinensről, és dél felé úszva önálló sziget lesz belőle. Ezek a gigászi erők igen nagy kárt fognak okozni anyagiakban és emberéletben egyaránt, amit csak fokoz az a szökőár, amely az Atlanti-óceán mindkét partvidékét letarolja. New York part menti fekvése folytán a levegő telítődni fog a robbanásból keltett vízgőzzel, valamint porral és egyéb törmelékanyagokkal. A nagy páratartalom következtében felhőszakadászerű esőzések fogják akadályozni a mentést, amit tovább nehezít a levegő magas füstgáztartalma. A légtérbe került hatalmas mennyiségű por keveredni fog a vulkánkitörések által kibocsátott szén-monoxiddal, kén-dioxiddal és egyéb mérges gázokkal, valamint rengeteg korommal, pernyével és hamuval. A mindent elborító füstgáz, hamu- és porfelhő nem marad meg az amerikai kontinens felett, hanem feljut a magasabb légrétegekbe, és a szél szétteríti bolygónk körül. A tudósok számításai szerint ez kb. 10 °C-kal csökkenti a felszíni hőmérsékletet, ami beláthatatlan következményekkel járhat a Föld minden lakójára.

A tavaszi vetés idejére várható becsapódás és az erős lehűlés következtében ugyanis ebben az

évben sehol a világon nem terem majd kenyérgabona, de nem lesz kedvezőbb a helyzet a takarmánytermesztés terén sem. Emiatt soha nem tapasztalt éhínség fogja sújtani a világot. Az egyes országok stratégiai kenyérgabona-tartaléka képes ugyan a terméskiesést néhány hónapig pótolni, ebben az esetben azonban nélkülözni kell a teljes gyümölcs- és zöldségtermést is, így az éhínség még a fejlett agrikultúrával rendelkező országokban is elkerülhetetlen lesz. Ráadásul a meglévő gabonakészletek sem lesznek biztonságban, az egerek, patkányok és egyéb rágcsálók ugyanis természetes élelem hiányában milliószámra fognak beözönlenni

- Szerintem azért olyan sötét a víz, mert a Fekete-erdőből jön.

a városokba, és mindent elpusztítanak, ami ehető. A hús- és tejellátás is hamarosan meg fog szünni, mert takarmány hiányában elhullik a haszonállat-állomány, ami mellel megbénítja az élelmiszerfeldolgozó ipart is.

A szárazföldi állatok megsemmisüléséből eredő húshiány egy darabig pótolható lenne az óceánok halállományával, de lehet, hogy erre sem lesz lehetőségünk. A legújabb hírek szerint ugyanis a világtengerekben rohamosan terjed a gyilkos alga, ami egy akváriumokban gyakran használt algafajnak a mutációja. A feltevések szerint a tengerbe is egy monacói akváriumból került, a csatornán keresztül. Mindenesetre a Földközi-tengerben már 6000 hektárnyi partszakaszt lepett el, és a megfigyelések szerint napról-napra rohamosan terjed. A gyors terjedés oka, hogy a gyilkos alga naponta 8 centimétert is képes nőni. Időközben Ausztrália partvidékén is megjelent, és itt sem tudják megállítani a terjedését. Káros hatását azáltal fejt ki, hogy méreganyagával elpusztítja az óceánok növény- és állatvilágát. Méregtartalma annyira nagy, hogy 1 dg alga már képes egy egeret megölni. A jelek szerint tehát a világtengerekre is egy sajátos elsivatagosodás vár, ahol a homok szerepét a gyilkos alga mindent ellepő áradata tölti be.

Az algásodás folyamatát jelentősen gyorsítja az a több millió köbméter vegyi hulladék, amely évente az óceánokba kerül, melynek szervesanyag-tartalma is fokozatosan nő. Ez utóbbi a lakosság városokba koncentrálódásának, az általuk produkált anyagcseretermékeknek tudható be. Egyet kiragadva a világvárosok közül, az 5 millió lakosú Szentpétervár kommunális szennyvize jelenleg is tisztítatlanul ömlik a Balti-tengerbe. A skandináv orszá-

gok sem járnak élen a nyílt vizeik tisztán tartásában. Nem véletlen, hogy az Északi tenger halállomá-

nyának már a 40%-a bőrbetegségben és rákban szenved, s csak fele annyi ideig él, mint korábban. A fekáliás szennyezésnek tudható be, hogy a Földközi-tenger kagylóállománya vírusfertőzötté vált. Ezért nem lehet őket nyersen fogyasztani. Német kutatók kimutatták, hogy a tengeri kagylók 45%-a hepatitis-A vírust terjeszt. A betegség csak több hetes lappangás után jelentkezik.

Ami azt illeti ezen a téren nekünk sincs okunk a büszkeségre, mivel a 2 milliós Budapest szennyvizének jelenleg csupán 19%-a kerül vissza tisztítottan a Dunába¹⁸. Mindemellett évente 6-8 millió tonna olaj ömlik folyókba, és a világtengerekbe. Ennek jelentős részét az olajszállító hajók balesete, és a tankerek tengervízzel történő kiöblítése teszi ki. Ismeretes, hogy a hatalmas olajszállító hajók a rakomány továbbítása után a nyílt vizeken mossák tisztára a tartályaikat, és a többtonnányi olajat tartalmazó szennyes levet a tengerbe engedik.

A katasztrófális következményekkel járó szennyeződést azonban az elsüllyedt tartályhajók okozzák. 1970. és 2000. között 5322 ezer tonna olaj ömlott a tengerekbe a balesetet szenvedett tankerekből. Mindezt tetézi a tenger alatti olajmezők kiaknázásával járó szivárgás.

A bajokat tovább fogja tetézni, hogy a krónikus élelmiszerhiány valószínűleg nem csak a lakosság-, hanem kormány-körökben is pánikot kelt, ami lehetetlenné teszi a nehezebb helyzetben levő országok támogatását. Elmaradnak az élelmiszersegélyek, ami maga után vonja a jelenleg is élelmezési gondokkal küzdő fejlődő országok népességének szinte teljes kihalását. Így a Föld lakosainak száma jelentős mértékben csökkenni fog, és még évtizedek múlva is érezni fogjuk annak a környezetrombolásnak a következményeit, amit ez a várható katasztrófa okoz. A jelentős élelmiszertartalé-

Olajjal borított madár a Prestige tankerhajó katasztrófája után

¹⁸ (2002-ben, a dél-pesti szennyvíztisztító átadásával ez az érték 46%-ra emelkedett. További javulás azonban egyelőre nem lesz, mert nincs rá pénz. Ma már hihetetlennek hangzik, de 120 évvel ezelőtt még lovas kocsis kereskedők járták Pest utcáit, és kannákban árulták a Duna-vizet. Nem mosásra vagy mosakodásra használták, hanem ivóvízként, mert tiszta és jóízű volt.)

kokkal rendelkező gazdag országok sem mentesülnek a megrázkódtatásoktól. Itt az éhenhalási pánikot az fogja kiváltani, hogy a helyzetet villámgyorsan felismerő feketézők nagy tételben felvásárolják az élelmiszerkészleteket, hogy később csillagászati árakon adják tovább. Ennek jogi akadályja nincs, mert a szabad piac biztosítja a szabad kereskedelmet, a hasznot pedig a kereslet-kínálat törvénye szabja meg.

Kiútkeresés

A helyzetünk tehát elkésérítő, de van még egy mákszemnyi remény a megmenekülésünkre, mind ebből, mind a végső veszedelemből. 1992-ben Molnár Edit újságíró nő riportot készített egy önmagát Magyar Miklósnak nevező személlyel, aki azt állította magáról, hogy közvetlen kapcsolatban áll Jézussal. Közölte azt is, hogy ő tulajdonképpen nem erről a bolygóról való, hanem reinkarnációját tekintve egy másik, nálunk jóval fejlettebb civilizáció küldötte, és most azért van itt, hogy segítsen nekünk. Elmondása szerint van némi tapasztalata a katasztrófa-elhárításban, mivel korábbi életében egy másik bolygón már sikerült neki megakadályozni egy miénkhez hasonló végítélet bekövetkezését. Ezt hallva az emberek többsége csak legyintene, hogy megint egy futóbolond a világmegváltást ígérő sok elmeháborodott közül, de Magyarai számtalan tanújelét adta annak, hogy tényleg van valami abban, amit állít. Az újságíró nő „A másik út; Világkatasztrófa közeleg” című könyvében beszámolt azokról a Jézustól származó kinyilatkoztatásokról, amelyek az apokalipszis elkerülhetetlenségére utaltak, és részletesen ismertette Magyarai Miklós ötletét is, amelyet kézenfekvő használhatósága, és az emberi lélek rejtelseit jól ismerő tisztánlátása miatt nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ezt a zseniális megoldást az alábbi hasonlattal tette szemléletessé, és mindenki által könnyen érthetővé.

Képzeljünk el egy hatalmas karámot, amely nem más, mint a világ, és a közepén egy szekeret, amely az emberiség sorsa, történelme. A szekérhez számtalan ló van kötve, amelyek az embereket szimbolizálják. A szekér, vagyis a történelem a XX. század végén megfeneklett egy óriási kátyúban, amelyből csak akkor húzható ki, ha minden ló, azaz minden ember azonos irányba indul el. A sok ló azonban önmagától képtelen egy irányba rendeződni, csak tipródnak a szekér körül, és az életet adó fű zömét kitaposták. Emiatt csoportokba verődnek, és védik a még zöldellő területeket, miközben önző érdekeik által motiválva különböző irányba rángatják a kocsi. A fű azonban a gondosan védett részekben is egyre kevesebb lesz, mivel a veszteglés alatt is enniük kell a lovaknak. Ettől még nagyobb zavar támad, lassan pánikhangulat alakul ki a ménésben. Mindezt tetézi egy néhány éven belül várható katasztrófa valószínűsége, ami abban nyilvánul meg, hogy egy meteorit becsapódik a karámba, és szétzúzza a szekeret. Az apokaliptikus állapotokat csupán néhány ló fogja túlélni. Ebből a helyzetből egyetlen módon lehet megmenekülni, ha minden ló belátná, hogy mekkora veszély leselkedik a karámra, és azonos irányba rendeződve gyorsan kirántanak a szekeret a kátyúból. Ezt azonban lehetetlen elérni, mert a katasztrófa bekövetkeztéig olyan kevés idő van már csak hátra, hogy ezalatt nem lehet a lovakat jobb belátásra bírni, és a ménest egy irányba elindítani.

A jelenlegi állapot tehát egy leküzdhetetlennek tűnő kelepce, mégsem olyan reménytelen a helyzet. Létezik ugyanis egy ravasz megoldás, amely egyirányú, gyors vágásra készítheti a lovakat. Magyarai szerint semmi mást nem kell tenni, mint valahol megnyitni a karámot határoló kerítést. Ekkor a bent nyűglődő kiéhezett lovak közül néhányan észreveszik a kövér legelőt, amely a lebontott palánkon túl, a szabadban található. Miután semmi sem gátolja, hogy elérjék ezt a szemképrázató bőséget, viharos sebességgel elindulnak a kapuként megnyílt rés irányába, hogy minél előbb kijuthassanak az üde, zöld fűvel borított „Édenkertbe”. A többi ló hamarosan felfigyel az élénk mozgásra, és a karámnak arra a szegletére tekintenek, ahol a nagy nyüzsgés zajlik. Ekkor döbbenetesen eszmélnek rá, hogy mit látnak, és mindannyian egyszerre megindulnak a nyílás irányába. Természetesen ezen a kis hasadékon már nem férnek át annyian, amennyien a karámban vannak, ezért áttörnek, letapossák a kerítés jelentős részét. Ez azonban nem baj, mivel megvalósult a hön áhított állapot: a lovak azonos irányba indultak el. Miközben jól felfogott érdekeik által ösztökélve szinte ész nélkül vágatnak a cél felé, mellékesen kirántják a szekeret is a kátyúból, vagyis kimozdítják a történelmet az utolsó, legnehezebb stációból. Jelenleg tehát nem lehet mást tenni, mint túl kell járni a lovak, az-

az az emberek eszén. Azokat az ösztönöket, amelyek most összevissza munkálkodnak bennük, egy irányba kell terelni, egy olyan cél felé, amelynek az elérésére tudat alatt régóta vágyakozunk, sőt türelmetlenül várjuk, hogy a kiapadhatatlan bőség irányába „nyargalassunk”.

Ez kétségtelenül fondorlatos megoldás, még ha kissé lealacsonyító is, mivel nem az emberi értelemre, hanem az állati ösztönökre épít, de ha nincs más mód a megmenekülésre, akkor ez is megteszi. A lényeg az, hogy túléljük a XXI. századot, és ezzel a módszerrel megvan rá az esélyünk. A szubatomi energia alkalmazásával ugyanis leküzdhetjük az éhínséget, soha nem látott élelmiszerbőség lesz a Földön. A primer energiahordozót nem igénylő áramtermelő berendezések segítségével ingyen állíthatjuk elő az energiát, korlátlan mennyiségben. A szabadenergia iparban és közlekedésben való felhasználása megszünteti a levegőszennyezést, ami elhárítja a klímaösszeomlás veszélyét. Az ingyenenergia következtében az élelmiszerekhez hasonlóan az iparcikkek ára is jelentősen csökkenni fog, ami a „Ezoterikus körkép” V. fejezetében már leírt módon azt eredményezi, hogy az alapvető szükségletek minden ember számára biztosítva lesznek. Így megszűnik a megélhetési bünyözés, mivel senki sem kényszerül arra, hogy tisztességtelen módon szerzett jövedelemből tartsa fenn magát. A társadalmi feszültségeket tovább csökkenti, hogy az átlagosnál nagyobb egzisztencia törvénybe ütköző módszerekkel való megszerzésére sem fog többé senki törekedni, mert a karmatan ismerete, valamint az abszolút világban rendelkezésünkre álló ellenőrző háttér ezt értelmetlenné teszi.

Ráadásul az atomháború sem fenyegeti többé az emberiséget, mivel ha tetszik, ha nem, a ma még számottevő hadiipar szintén ki fogja használni azokat a lehetőségeket, amelyeket a végtelen mennyiségben rendelkezésünkre álló szubatomi energia kínál. Olyan új fegyvereket fognak kifejleszteni, amelyeknek a pusztító hatása többszörösen felülmúlja a nukleáris bombákét. Ezeknek a sugárfegyvereknek azonban meglesz az az „előnyük”, hogy csak a kiszemelt célpontot semmisítik meg, nem árasztják el és teszik tönkre radioaktív fertőzéssel az élővilágot. Az elavult atomfegyverek leszerelése és megsemmisítése után feltehetően az egész világ egyesülni fog egy közös kormányzás alatt, ennél fogva ezeket az új típusú fegyvereket remélhetőleg soha nem fogjuk emberéletek kioltására használni. Így elérkezünk végre abba a békés aranykorba, amely Nostradamus szerint ezer, a Földön kívüli civilizációk szerint tízezer évig fog tartani.

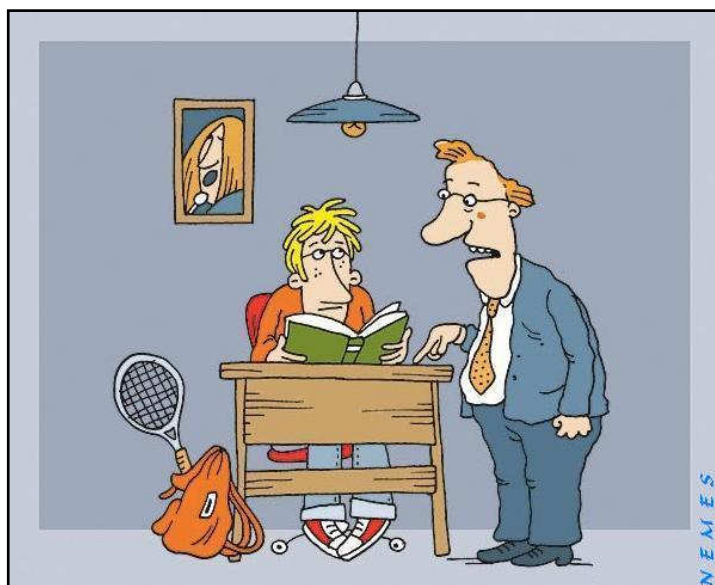
Az sem elképzelhetetlen azonban, hogy ennek a folyamatnak az elindulását az önös érdekeken kívül az a sajátos kényszer is siettetni fogja, ami a történelmünk során már számtalan esetben segített egy-egy korszakváltás végrehajtásában. Arról a hadiiparban és a csúcstechnológiában jól ismert szállóigéről van szó, amely így hangzik: **„Amit mi nem csinálunk meg, azt megcsinálja más, de akkor jaj nekünk!”**. Ma még az emberiség nem hajlandó összefogni egy közös cél érdekében, de az össznépi társadalmon belül egy-egy ország vagy országcsoport mindent megtesz azért, hogy a másik ne kerüljön föléje, mert történelmi tapasztalataink alapján azzal már tisztában vagyunk, hogy ez milyen következményekkel jár. Ennek a páni félelemnek tudható be az is, hogy a világ vezető hatalmai belekényszerültek a fegyverkezési versenybe, és ez vezetett a jelenlegi nukleáris arzenál kialakulásához is. A fegyverkezési hajszája következménye, hogy a jelenlegi világgazdasági válság csak a hadiipart nem sújtja. A gazdasági aranykornak számító 2002-es évhez képest 2012-re 147%-kal nőtt a világ fegyveriparának forgalma. Mivel ezek az ösztönök tovább munkálkodnak, nem lehetetlen, hogy a mostani paradigmaváltás által kínált lehetőségek kiaknázásában is jelentős szerepük lesz, de ezúttal már pozitív irányban.

Eddig majd minden ország zsákszámmra öntötte a pénzt a stratégiai jelentőségű fejlesztésekbe, hogy a katonai egyensúly fel ne boruljon. Miután ezek a beidegződések még mindig működnek, nem zárható ki, hogy most is hasonló megfontolások fogják előteremtteni az anyagi alapot a gyors korszakváltáshoz. Egyébként a technikai fölény sorsdöntő szerepét számos történelmi példa bizonyítja. Ezek közül közismert Francisco Pizarro hadjárata, aki mindössze kétszáz katonával hódította meg a hatmillió inka birodalmat. Ehhez a bravúrhoz nem volt szükség csúcstechnológiára sem, elég volt az a relatív előny, amit az ötszáz évvel ezelőtt gyártott acélkardok és primitív lőfegyverek biztosítottak az indiánok nyilaival szemben. Ennek a hadjáratnak a későbbi következményei azonban sokkal súlyosabbak voltak, mint az amerikai kontinens elfoglalásával járó közvetlen veszteségek. Történelmi tanulmányainkból tudjuk, hogy ez az esemény gyakorlatilag megpecsételte egy egész rassz sorsát. A hódítók az elmúlt 500 év alatt több mint 100 millió indiánt irtottak ki, melynek

következtében az életterületet veszített rézbőrűek népességállománya ma már az 1 milliót sem éri el. A bukásra ítélt népek még részvétre sem számíthatnak a leigázók részéről. Amerika meghódításának 500. évfordulóján pl. az indiánok országszerte tiltakozó felvonulásokat rendeztek, amelyen Kolumbuszt jelképező bábukat égettek el. Megmozdulásukkal azonban csak annyit értek el, hogy érdekes hírként szerepeltek az esti tévéhíradóban.

A Jézustól származó üzenetek szerint, ha a Föld jelenleg közel hétmilliárd lakója közül négy milliárd hajlandó ebben a „karámban egy irányba húzni a szekeret”, akkor a katasztrófa még elkerülhető. Most már csak az a kérdés, hogy az emberiség kétharmadában munkálkodik-e az az egészséges önzés, amely ha a másik érdekeit nem is, de a sajátját szem előtt tartja. Ha igen, akkor ennek a fortélynak a bevetésével megúszhatjuk a büntetést, az istenek megkegyelmeznek nekünk. Sőt, a szubatomi energiában rejlő lehetőségeket kihasználva megakadályozhatjuk a természet pusztulását, és ezáltal a Föld élővilágának megsemmisülését.

Ez a folyamat természetesen alapos szervezést, és körültekintő irányítást igényel. A feladat ellátása a különböző szintű politikai vezetőkre vár, amennyiben képesek lesznek a helytállásra. Az aggályoskodás sajnos nem alaptalan, mivel sokak szerint a világ jelenlegi bajai jelentős részben abból fakadnak, hogy az egyes országokat nem a legtehetségesebb emberek irányítják. Az első vonalbeli szakembereket ugyanis a magánvállalatok elszippkazzák, sőt a nagyobb bankok és ipari konszernek már az egyetemeken kiválogatják a legrátermettebb diákokat. Mivel ezek a vállalatok a többszörösét fizetik annak, mint amennyit egy állami hivatalnok keres, a közvetítőként eljáró fejvadászoknak nincs nehéz dolguk.

- Azért fizetem neked ezt a drága gimnáziumot, hogy ott ilyen humanista baromságokkal tömjék a fejedet? Vedd tudomásul, hogy nem az életnek, hanem a gazdasági társaságoknak tanulsz!

- Mai önvédelmi óránkon a felelősségáthárítás- és a másokra mutogatás mozdulatsort fogjuk gyakorolni.

Az államigazgatás pedig kénytelen beérni a másodvonalbeli szakemberekkel, azokkal, akiket meg tud fizetni. Ennek aztán egész társadalmunkra kiható következményei vannak. A másodrendű főnök ugyanis harmadrendű beosztottakat gyűjt maga köré. Ez a jelenség aztán végiggyűrűzik az egész hivatali ranglétrán. Ezért tartunk ott, ahol állunk. Ezért szidják a polgárok folyton a kormányt. Sem az uralmon levő, se az ellenzékben tevékenykedő pártok nem képesek megfelelő képesű szakemberekre szert tenni. Ha akadna is olyan értékes ember, aki hajlandó lenne segíteni nekik, nem engedik maguk közé. A karrierféltés, a szakmai féltékenység megakadályozza, hogy náluk különbnek en-

gedjék át a hatalmat, és a vele járó előnyöket. Ahhoz, hogy ez az állapot megváltozzon, tudatosulnia kellene az emberekben, hogy az életben nem a pénzhajhászás, az anyagi javak vég nélküli gyarapítása a legfontosabb, hanem a világ szolgálata, az emberiség – és ezáltal az univerzum – fejlődésének elősegítése.

A világ vezetéséhez azonban nem elég a szándék; képzettség, megfelelő adottság is kell hozzá. Ilyen ember sajnos nagyon kevés él a Földön, úgy tűnik, hogy még egy tucatnyi sem áll a rendelkezésünkre. Einsteinnek egy post mortem (halál utáni) közlése alapján csupán tíz élő ember van a világon, aki valóban képes gondolkodni, aki jelenlegi adottságaink mellett maradéktalanul képes használni az agyát, aki nagy hatékonysággal tudja alkalmazni azokat a gondolkodási folyamatokat, amelyekkel minden intelligens ember rendelkezik. Amikor lord Bertrand Russel, a világhírű matematikus meghalt, Einstein így módosította a véleményét: „*most már csak kilencen vannak*”. A hétmilliárd emberhez képest ez az arány igen siralmas. Ilyen körülmények között érthető, hogy civilizációnkat ma még nem az ész, az értelem kormányozza.

Különösen aggasztó ezen a téren, hogy amíg a legegyszerűbb foglalkozás is alapos szakmai rátermettség-vizsgálathoz van kötve, addig a politikai tisztségre pályázóknak semmiféle alkalmassági vizsgán, pszichológiai teszten nem kell átesniük. Jelenleg tehát az a helyzet, hogy a csöpögő vízcsapot csak egy szakmailag megbízható szakember javíthatja meg, a világot viszont akár egy jöttment, tehetségtelen, paranoiás alak is irányíthatja, ha a politika színpadán jól el tudja adni magát. Ezen a pályán többnyire olyanok vannak, akik mindenhol kiszorultak, akik a szószátyárkodáson kívül semmire sem alkalmasak. Itt nem számít a tehetség, a szakmai képesség, a vezetői készség, az erkölcsi érzék, csupán az a fontos, hogy az illető beszédkészsége elég fejlett legyen ahhoz, hogy demagóg szónoklataival elkábítsa a környezetét. Ezek után nem csoda, hogy a becsvágyó politikai akarnokok hada az elmúlt évtizedekben meglehetősen kikezdte ennek a pályának a becsületét, és ez rossz fényt vet azokra a politikusokra is, akik alulról kezdve, a rátermettségük és becsületességük révén küzdöttek fel magukat jelenlegi, méltán megérdemelt pozíciójukba. Ilyen körülmények között normális ember csak akkor megy el politikusnak, ha természetes intelligenciáját elnyomja a hatalom vágya, a népboldogítás rögeszméje vagy a megélhetés kényszere.

A jelenlegi választási rendszer sem segíti elő a tehetséges emberek előtérbe kerülését. Független politikusként nagyon nehéz érvényesülni, nem is szólva a választási küzdelemmel járó horribilis költségek előteremtéséről. Ezért a politikai pályán indulók kénytelenek valamelyik párt oltalma alatt fellépni, ami azzal a következménnyel jár, hogy a hatalom elnyerése után a munkatársaikat ideo-

lógiai elkötelezettségük alapján kell kiválasztaniuk. Ez azt a visszás helyzetet eredményezi, hogy amíg más területeken a legalacsonyabb vezető állásokat is pályázat útján, vagyis a szakmai rátermettség vizsgálatával töltik be; a politikusok felelős posztokra történő kinevezése a párttagságuk alapján történik. Jelenleg tehát az egyes országok politikai és gazdasági irányításának legfőbb feltétele az egy „brancsba” tartozás. Sok kormány és minisztérium összetételét tekintve azonban ez nem csak az azonos párthoz, hanem a legfőbb vezető haveri köréhez, vagy volt iskolatársaihoz való tartozást is jelenti. Néha hallani ugyan olyan esetekről, amikor egy országban szakértői kormány alakul, de ez csak akkor szokott előfordulni, amikor a gazdasági helyzet katasztrofálissá válik. Ennél is nagyobb kárt okoz az országnak, ha a csúcsvezető választási kampányát nem egy párt, hanem az ipari körök finanszírozzák. Ez esetben a hivatalába iktatott elnöknek, kormányfőnek úgy kell ugrálnia, ahogy azt a háttérben álló támogatói előírják. Olyan intézkedéseket kell hoznia, amelyek nem sértik az ipari lobbierőket. Ennek a helyzetnek egész világra kiható következményei is lehetnek, mivel a profithajszá mellett elkötelezett kormány sorozatosan figyelmen kívül hagyja a környezetvédelmi szempontokat.

A vezetésre leginkább alkalmas személyek kiválasztását jelentős mértékben nehezíti az az érték-

torzulás is, ami a társadalmunkat jellemzi. Az emberiség most az értékvesztés, az értéktévesztés és az értékváltozás korában van. Valószínűleg az útkeresésből adódó zavarodottságnak tudható be, hogy jelenleg az éretlen, de friss, fiatal testet tekintve eszményképnek. Az előző nemzedékkel ellentétben semmire sem becsüli a sorsát megcsinált, bölcs embereket. A politikusokban sem azt nézik, hogy mennyire rátermett, nemes lelkű, hanem hogy mennyire fitt.

Képes-e korát meghazudtolva sűrögni-forogni a társaságban, a repülőgépre felkúszva hányásával veszi a lépcsőfokokat, és közben látszik-e a lihegése. Az, hogy mekkora hivatástudat munkál benne, valódi feladatának milyen mértékben képes eleget tenni, senkit sem érdekel. A legutóbbi olasz-francia csúcstalálkozón is csak az érdekelte az újságírókat, hogy a két elnök közül ki hord magasabb sarkú cipőt. (A bulvárlapok szerint mindkét államfő alacsony termetű, ezért magasított talpú cipőt hordanak.) A megbeszélés tárgyával senki sem törődött. Ma már a szaktudás sem számít. A karrierhez csupán három dologra van szükség: nyelvtudásra, hibátlan fogsorra, és tudjon szörfözni az Interneten. Hogy valójában nem ért sem-mihez az nem számít, hiszen a többiek felkészültsége is hasonlóan felcsínes. Sok múlik a kapcsolatrendszeren is. Azon, hogy ki, kinek, a kije; kikkel alakít ki patronáló kapcsolatokat. Ezen azonban nincs mit csodálkozni, mert ez a múltban is így volt. Kapcsolatok nélkül sem-

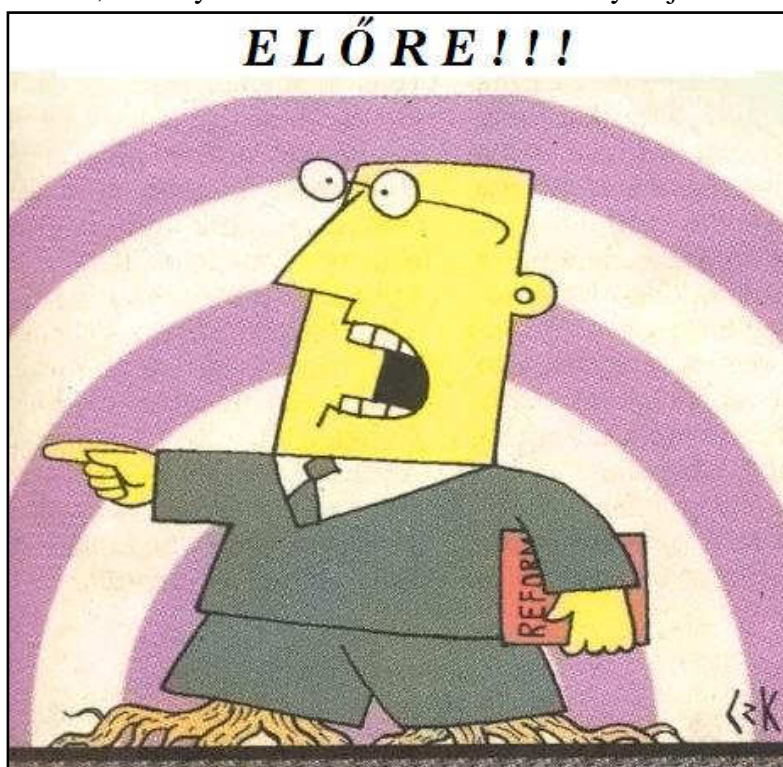
mire sem lehet jutni az életben. Hiába a legragyo-
góbb tehetség, a világra-
szóló eredmény, ha az il-
lető nem rendelkezik meg-
felelő kapcsolatokkal, so-
hasem fog érvényesülni
az életben.

Az új korszak elindí-
tása a sok ösztökélő és
kényszerítő hatás ellenére
nem fog simán menni,
bőven lesznek egyéb aka-
dályok is. Az új módsze-
reket ugyanis nehéz lesz
a már kialakult technikai
kultúránkba úgy beépíte-
ni, hogy ne tegyünk tönkre
vele egész iparágakat,
ne romboljunk tekintélyt,
ne sértsünk politikai és

gazdasági érdekeket. Az érintettek legszívesebben ezeket az eredményeket is elzárják gondosan ör-
zött pánccszekrényekbe, mint annyi sok hasznos találmányt a történelem során, ha nem fenyegetne
bennünket az ökológiai katasztrófa, és nem lenne a végítélet a nyakunkon. Nem kis akadályt jelent,
hogy az egyes államok erőszakszervezeteinek vezetői a parapszichológiának még a gondolatától is
irtóznak, mert imádnak infantilis módon titkolózni, örömeiket lelik a „szigorúan bizalmas” dossziék
gyártásában, és a nevetséges fontoskodásban. Ráadásul a fegyveres testületek irányítóinak túlnyomó
része üldözési mániában szenved, gyanakvó, kicsinyes módon kezelnek minden olyan javaslatot,
amely a túlélésünkkel kapcsolatos változásokat szorgalmaz. Az élet minden területére kiterjedő változtatá-
sokon kívül a pusztulás elkerülésé-
nek más alternatívája azonban nincs,
és ez megfontolásra fogja készíteni
a legelvakultabb, a haladást legin-
kább fékező politikai köröket is.
Kénytelen-kelletlen be fogják látni,
hogy ebből a helyzetből csak előre
lehet menekülni. Ha erre mégsem
kerülne sor, akkor a fordulatot, a vál-
tozásokat a nép, a tűrőképességük vég-
ső pontján lévő kisemberek fogják
kikényszeríteni. Az éhség és a beteg-
ség ugyanis nagy úr. A világszerte
egyre mélyülő gazdasági válság, a
fokozatos elnyomorodás, a már szin-
te elviselhetetlen környezeti ártalmak,
és az ebből eredő egészségromlás egy
bizonyos ponton túl társadalmi robban-
áshoz vezetnek, amely a változtatásra képtelen régi rendszert nyomtalanul elsöpri.

- Javítás. Második bekezdés, "politikai helyzet stabil" helyett: "radikalizálódik".

Az új tudományos felfedezések rákényszerítenek bennünket arra is, hogy könnyörtelenül szembenézzünk önmagunkkal, azzal, hogy jelenleg mik vagyunk, és a későbbiek során mivé válhatunk. Újra kell értelmezni a Jó és a Rossz fogalmát, és alapvetően másként kell megítélni az élet szinte minden megnyilvánulását. Ehhez ugyancsak kevés rendszernek, intézménynek és embernek lesz kedve, mert erre az útra csak akkor lehet rálépni, ha alapjaiban átalakítunk magunk körül mindent. Ennek során sok ember hatalma, anyagi biztonsága, és korábbi szavahihetősége fog megrendülni. Természetesen ők is ellenezni fogják a változásokat, és foggal-körömmel harcolnak majd a régi világrend megtartásáért. Az élet minden terén megnyilvánuló megújulás, a kozmikus életszemlélet kialakítása azonban elkerülhetetlen.

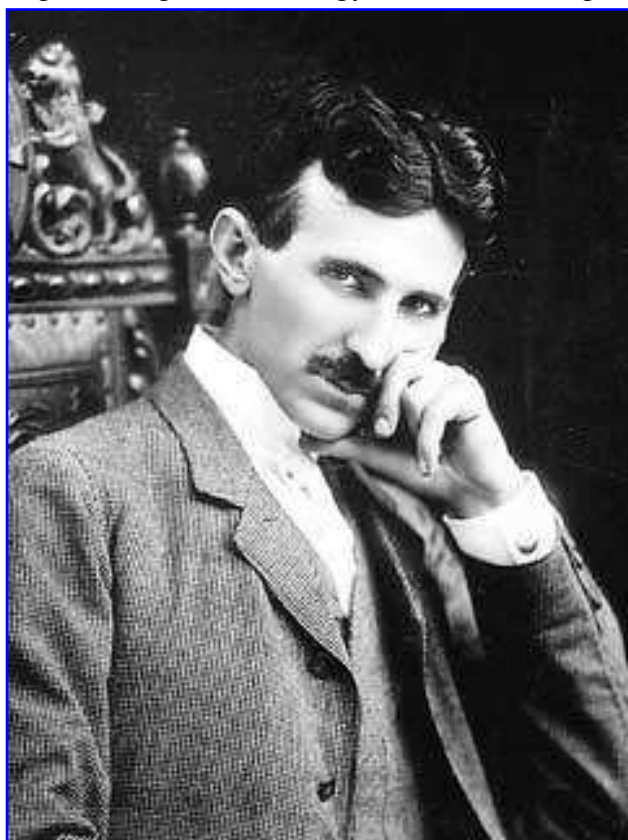
Ha a társadalom nem akar önszántából jó útra térni, akkor erre külső erők fogják rákényszeríteni. Ezt oly módon teszik, hogy nem fogják elhárítani fejük felől azokat a veszedelmeket, amelyeket környezetünk pusztítása, ösztöneink zabolátlan kiélése, vagy csupán a figyelmetlenségünk következtében okozunk a világban. A sorozatos sorscsapások, valamint egy világméretű veszedelem valószínűsége minden rendszert jobb belátásra térít majd, és előbb-utóbb vállalják a megújulással járó áldozatokat, hogy elkerüljék a teljes megsemmisülést. A kérdés csupán az, hogy ez mikor történik meg. Állítólag mi már túl vagyunk azon a pillanaton, amikor a megbánás és a jobb belátásra térés segíthetne rajtunk, mivel a hátralevő idő a dolgok normális menete szerint nem elegendő a cselekvésre. Most már csak egyetlen reményünk van, hogy a szubatomi energiával kapcsolatos új tudományos felismerések robbanásszerű változást indítanak el a Földön, ami az utolsó pillanatban mégis csak képes lesz megállítani az egyre gyorsuló ütemű pusztulást a világunkban, és végül megmenti civilizációnkat a felettünk kimondott halálos ítélet bekövetkezésétől.

Tulajdonképpen erre megvan a lehetőségünk, mivel az evolúció törvénye is segíti a fejlődésünket. Újkori tudományos felismerés, hogy minél magasabb szinten áll a világ fejlődése, annál gyorsabban halad. Földünk hozzávetőleg 4,5 milliárd éves. Fejlődéséből 1,5 milliárd évet vett igénybe az életfeltételek kialakulása. Utána megjelentek az egysejtűek, majd a növények és az állatok. Érdekes módon, minél primitívebbek voltak ezek a lények, annál tovább tartott a kifejlődésük. Bármennyire is hihetetlen, a legbonyolultabb és legtökéletesebb élőlény, az ember kialakulása tartott a legkevesebb ideig. Ha a földi világ keletkezésének történetét kezdettől napjainkig 24 órára zsugorítjuk össze, akkor az ember ezen az időskálán 34 másodperccel 24 óra előtt jelent meg. Még ennél is gyorsabb volt a technikai előrehaladásunk. A kőbaltától a bronzból, majd vasból készült szerszámokig több ezer év telt el. A gőzgépek feltalálása, az elektromosság felfedezése és gyakorlatba való átültetése már csak 200 évig tartott. A telefon elterjedéséhez elegendő volt fél évszázad is. A rádió

széles néptömegekhez való eljuttatása már 30 évet sem vett igénybe. A televízió sorozatgyártásáig csupán 12 évre volt szükség, az első használható modell bemutatásától számítva. Az atombomba kifejlesztése és sajnálatos bevetése között mindössze 6 év telt el. Ha ez a trend továbbra is fennmarad, akkor nincs okunk aggodalomra, mert az újonnan kifejlesztett szubatomi készülékek pár éven belül gyártásba kerülnek. Ezen a téren különösen gyors lesz a fejlődés. Nikola Tesla¹⁹ már száz évvel ezelőtt felhívta erre a figyelmünket: „Amikor a tudomány elkezd az érzékeny túli jelenségek tanulmányozását, nagyobb előrehaladást tesz egy évtized alatt, mint létezésének évszázadai során.” Világunk megváltoztatásához tehát nincs szükség évszázadokra, csupán rá kell lépni erre az útra, a többi már megy magától is.

Az ezotéria műszaki alapjai

Az „Ezoterikus körkép” VII. fejezetében leírt nagy hatásfokú elektromágnesekkel kapcsolatban meg kell még említeni, hogy elektromos energiát nem kizárólag villamos forgógépekkel lehet előál-

lítani, hanem mozgó alkatrészt nem tartalmazó áramkörökkel is. Ezeknek az áramtermelő konvertereknek az első megalkotója Nikola Tesla, szerb származású horvát feltaláló volt, aki legjelentősebb eredményeit az Egyesült Államokban érte el. Tesla hosszú viszontagságok után érkezett Amerikába, ahol a Budapesten, a Ganz Villamosság Műveknél²⁰ feltalált váltóáramú energiatermelő és továbbító rendszerét végre megvalósíthatta. A találmányát először Edisonnak ajánlotta fel, és egy darabig munkatársként dolgozott is a híres Menlo Parki laboratóriumában. Kapcsolatuk azonban kezdettől fogva feszült volt. Edison ugyanis hamar felismerte, hogy a Tesla által megalkotott váltakozó áramú rendszer jobb, megbízhatóbb, mint a saját egyenáramú rendszere, ezért semmit sem tett a bevezetése érdekében. Miután Tesla belátta, hogy nem várhat segítséget a riválisától, sőt még a munkabérét sem kapta meg tőle, hamarosan otthagya Edisont. Szerencséjére találmányának a híre eljutott a Westinghouse Társasághoz, amely felkarolta ötletét, és lehetővé tette, hogy rendszerét a gyakorlatban is kidolgozza. Ettől kezd-

ve valóságos háború dúlt Tesla és Edison között, ami végül az Edison-féle egyenáramú hálózat teljes megszűnésével végződött. Az erkölcsi elismerés azonban nem jelentett egyben anyagi sikert is Teslának, ezért későbbi találmányainak megvalósítása során is igen sok gonddal kellett megküzdenie.²¹

¹⁹ teszla

²⁰ Tesla 1880 és 1882 között dolgozott a Ganz gyár fejlesztési részlegén. 1883-ban a magyar telefonhírcsőző kialakítója, Puskás Tivadar alkalmazta a Continental Edison Company-nál, ahol megalkotta az általa feltalált indukciós motort. Utána Párizsban dolgozott egy ideig szintén az Edison Telefonszociálisnál, és onnan ment ki Amerikába.

²¹ Kezdetben még nagyon jól mentek a dolgok. Tesla a fiatal Westinghouse-tól havi kétezer dolláros fizetést kapott, ami akkor óriási összegnek számított. Emellett lehetősége nyílt találmánya, a váltóáramú energiatermelő módszer kidolgozására. A Westinghouse társaságtól hatvanezer dollárt kapott, ötezer dollárt azonnal készpénzben, a többit részvényekben. Ezen túlmenően rojalty-t, nem elhanyagolható díjat kapott minden megtermelt áramegységért. Anyagi gondjaitól megszabadulva Tesla több mint negyven szabadalmat jelentett be ebben az időszakban a váltóáram termelésével és elosztásával kapcsolatban. A gondtalan élet és nyugodt alkotás időszaka azonban nem tartott élete végéig. Miután a váltakozó áram rohamosan terjedt, egyre magasabb jutalékot kellett Teslának kifizetni minden eladott teljesítményegységért. A Westinghouse társaság adóssága néhány év alatt tizenkétmillió dollárra emelkedett, s ezt már nem tudták megfizetni. *folytatását lásd a következő oldal alján →*

Nehézségeinek legfőbb forrása az lehetett, hogy Tesla nem csak rendkívül jó kísérleti fizikus, hanem úttörő elme is volt, teóriái legalább fél évszázaddal megelőzték korát. A századelő pénzemberei nem ismerték fel ötleteinek jelentőségét, és legtöbbjük elzárkózott a segítségnyújtástól.

Ezeknek a forradalmi jelentőségű elvetélt találmányoknak az egyike volt az a **konverter**, amely egy kisebb bőrönd méretű²² fadobozba volt beépítve, és képes volt egy nehéz luxusautót 90 mérföld/órás sebességgel mozgatni. A járművet egy nagyméretű, hagyományos elektromotor hajtotta, amelynek a táplálását kizárólag ez a konverternek nevezett egység végezte. A konverterhez hozzátartozott még egy kb. 1,8 m hosszú antenna, amely a külső „energiát” az áramkörhöz csatlakoztatta, a dobozon belül pedig tekercsek, kondenzátorok és néhány rádiócső volt látható. A rendszerhez nem csatlakozott sem akkumulátor, sem áramtermelő generátor, a meghajtómotor teljes áramsükségletét néhány elektronikus alkatrész biztosította. Az üzemi próbára 1931 nyarán Buffalo városában került sor, ahol ez a zaj és kipufogógáz nélküli „szellemautó” igen nagy feltűnést keltett. A sors azonban nem akarta, hogy ez a találmány még a II. világháború előtt megvalósuljon, így a cég, amely ennek a konverternek a sorozatgyártását vállalta, tönkrement, az ötlet pedig feledésbe merült.

Egy ideig úgy tűnt, hogy a „Csipkerózsika-álmom” nem tart soká, ugyanis Henry Moray²³, amerikai feltaláló – aki szintén ezen a témán dolgozott – átvette és továbbvitte Tesla elgondolásait. Moray nem gépkocsihajtásra használta a konvertert, hanem a laboratóriumában szokványos villamos fogyasztókat táplált vele. Ő antennaként kb. 6 mm átmérőjű és 150 m hosszú szigetelt rézhuzalt használt, a földvezetéket pedig hozzákötötte a vízvezeték-hálózathoz. Moray rendkívül sok – jegyzőkönyvben is rögzített – nyilvános bemutatót végzett ezzel a készülékkel, ennek ellenére ő sem volt képes találmányát a gyakorlatba átültetni. A konverter lelke, a detektorra vonatkozó szabadalmi kérvényét 1937-ben visszautasították, mivel túlságosan bizarrnak találták az ötletét. Keserves küzdelmek vártak rá is, találmányát többször is megpróbálták ellopni, végül úgy tűnt, hogy a helyi elektromos társaság hajlandó finanszírozni a gyártását. A megállapodás azonban csapdának bizonyult, amint a készülékhez hozzájutottak, kalapáccsal szétzúzták, így semmisítve meg az ingyenenergiát adó versenytársat.

Mint már szó volt róla, a konverter lelke az úgynevezett „detektor” volt, amelynek a működési mechanizmusa nem ismert. Ennek elsősorban nem az az oka, hogy a feltalálók eltitkolták találmányuk lényegét, hanem sokkal inkább az, hogy valójában ők sem értették az általuk létrehozott eszköz valódi működési elvét. Abban az időben ugyanis még nem léteztek félvezetők, így természet-

Ekkor Westinghouse arra kérte Teslát, hogy a szerződésnek ezt a részét adja fel, mert ebben az esetben lehet csak elterjeszteni a rendszert, csak ekkor lesz eléggé versenyképes ahhoz, hogy végképp az egyenáramú rendszerek fölé kerekedjen. Tesla annyira fontosnak tartotta találmánya elterjesztését, hogy ebbe beleegyezett, önként lemondott járandóságáról. Végielégítésként kétszázötvenhatezer dollárt kapott. Így a váltóáramú rendszer összes joga a Westinghouse cégé lett. A kapott összegből Tesla New York-ban létrehozott egy magánlaboratóriumot, és elkezdte szabadenergia-kinyerő találmányait fejleszteni. Miután ezek a találmányok semmi hasznot nem hoztak (túl korán születtek) a végkielégítés egy évtized alatt elfogyott. Helyzetét súlyosbította, hogy 1895. március 13-án laboratóriuma kigyulladt, majd porig égett, benne sok százezer dollár értékű kísérleti felszerelése, jegyzetei, mindaz, ami munkájának, feltalálói tevékenységének folytatásához szükséges lett volna. Az épület nem volt biztosítva, így minden odaveszett. Egy év is eltelt, mire új laboratóriumot tudott alapítani, és a legszükségesebb eszközöket le tudta újra gyártatni. Ezt követően Tesla meglehetősen nyomorúságos körülmények között tengődött és dolgozott egészen haláláig. 1915-ben volt ugyan némi remény, hogy anyagi helyzete rendeződik, de erre nem került sor. Akkoriban felröppent a hír, hogy Tesla és Edison együtt Nobel díjat kapnak eddigi munkásságukért. Végül is nem kaptak. Azért nem, mert Edison úgy nyilatkozott: ő nem hajlandó Teslával együtt átvenni ezt a díjat. Más források szerint, amikor Tesla meghallotta, hogy az amerikaiak őt és Edisont fizikai Nobel-díjra jelölték, így nyilatkozott az újságíróknak: „Ha velem együtt ez a kisiparos is megkapja a Nobel-díjat, akkor én köszönöm szépen, de nem kérek belőle. Végül Tesla sohasem kapott semmilyen tudományos elismerést munkásságáért. Nikola Tesla életének és tevékenységének összefoglaló ismertetése itt található: http://www.xhirek.hu/index.php?cikk=news/Nikola_Tesla.php Aki szeretné megismerni Tesla teljes életútját, személyiségfejlődését, olvassa el Kocsis G. István: Nikola Tesla és az univerzum titkai című könyvét. Ennek az átfogó, Tesla szakmai pályafutásának minden részletére kiterjedő műnek a létrehozásához a szerző több tízezer forrásanyagot használt fel. Aki Tesla találmányainak műszaki részleteire kíváncsi (felépítés, kapcsolási rajz) W. Bernard Carlson: Tesla az elektromosság korának feltalálója című könyvét olvassa el. (Érthetetlen módon ebben a műben egyetlen szó sem esik Tesla számunkra legfontosabb találmányáról, a konverterről.)

²² Pontos mérete: 61 × 30 × 15 cm volt.

²³ henri moréj

sen hiányoztak azok az ismeretek és szakkifejezések is, amelyekkel ezt a jelenséget meg lehetett volna magyarázni. A dióda alapanyagáról csak annyit tudunk, hogy Moray az 1920-as és '30-as években germánium-, molibdén-szulfid- és bizmutkristályokkal kísérletezett. Nagy jelentősége lehetett a dotáció mértékének is, mert állandó gondja volt a kristály kémiai összetételének tisztázása. Ennek alapján sejteni lehet, hogy ez a különös eszköz egy germánium alapanyagú kezdetleges alagútdióda volt. Ez a többnyire n-típusú adalékanyagokkal erősen szennyezett nagyfrekvenciás dióda arról nevezetes, hogy a rajta átfolyó áramnak nem kell leküzdenie a félvezető technikában küszöb-feszültségként ismert néhány tized voltos feszültségát, így segítségével veszteségmentes egyenirányítás valósítható meg.

A „Ezoterikus körkép”-ben már szó volt róla, hogy egy párhuzamosan kapcsolt tekercscsel és kondenzátorral is létre lehet hozni külső energiabefektetés nélküli elektronáramlást abban az esetben, ha ezt a párhuzamos LC-kört rezonanciafrekvencián üzemeltetjük. Ez a módszer viszont nem alkalmas energiatermelésre, mert a rezgőkör ohmos ellenállása folytán néhány százaléknyi veszteség keletkezik. Ezt a veszteséget az áramkör a csatlakozópontokra kötött külső áramforrásból fedezi. Ez az áramforrás azonban a kis áramfelvétel következtében gyakorlatilag csak a gerjesztő feszültség szerepét tölti be, ami azt jelenti, hogy ezt a feladatot akár egy huzalantennából nyerhető néhány mikrowattnyi energia is képes ellátni. A Tesla-féle konverter alapáramköre annyiban tért el a szokványos párhuzamos LC-körtől, hogy itt csak a nagy kapacitású kondenzátor volt közvetlenül a gerjesztést végző antenna és a földpont közé kapcsolva, a párhuzamosan kötött induktivitás a detektornak nevezett sajátos egyenirányító diódán keresztül csatlakozott az antennához. A hasznos jelet illetve a hasznosítható áramot a transzformátorelv alapján az LC-kör tekercsével, mint primer tekercscsel induktív csatlakozásban levő szekunder tekercs vezette el a rendszerből. Mivel az így nyert áram energiatermelés szempontjából még nem volt számottevő, ezt a primernek nevezett egységet további fokozatok követték. A kaszkádba (láncba) kapcsolt fokozatok a gerjesztő feszültséget egymástól kapták, míg végül a sorozatos feszültségfeltranszformálás következtében akkora energia keletkezett, amekkora képes volt egy hagyományos villanymotorral ellátott gépkocsi nagysebességű hajtására, vagy egy családi ház teljes villanyáram-szükségletének a fedezésére.

A követő fokozatokban a villamos energia visszaáramlásának megakadályozását hideg katódos elektroncsövek biztosították. Ezek az alkatelemek már közönséges diódákhoz hasonló rádiólámpák voltak, hiszen a nagyfeszültségű feltranszformálás következtében a további fokozatok gerjesztésénél már nem volt jelentősége annak a néhány tized voltos veszteségnek, amelyet ezeknek a szokványos diódáknak a küszöbfeszültsége okozott. Sajnos a kissé homályosan megfogalmazott szabadalmi leírásokban nem található utasítások arra vonatkozóan, hogy az egyes alkatelemeket milyen anyagból, és milyen szempontok szerint kell méretezni. Konkrét működési leírás sem készült a konverterről, az azonban a feltalálók életrajzi visszaemlékezéseiből egyértelműen kiderül, hogy mind a primer áramkör, mind a követő áramkörök R-C elemeinek az értékét úgy kell megválasztani, hogy a rezgőkörök rezonanciafrekvenciája megegyezzen az éter rezgésfrekvenciájával. Ellenkező esetben nem keletkezik többletáram, az egyes áramkörök nem képesek gerjeszteni az utánuk következőket. Jellemző az áramkörök éterfrekvenciával való összehangolásának érzékenységre, hogy ha valaki megérintette az antennát, akkor a készülék azonnal leállt, megszűnt a kimenőáram.

A lánc végén a feszültségsokszorozás következtében előállt nagyfeszültségű többletáramot letranszformálták olyan értékre, hogy a szokványos villamos fogyasztókra rákapcsolható legyen. Ezzel arányosan nőtt a konverter terhelhetősége, ami azt jelentette, hogy ez a sajátos készülék a szokványos hálózati feszültség biztosítása mellett 10 amper feletti áramerősség leadására is képes volt. A feszültségsokszorozó egységek számának növelésével azonban ez a teljesítmény tovább fokozható. A találmány szerinti áramkör valószínűleg azért lett erre a teljesítőképességre tervezve, mivel ez az energia már képes volt az akkori igényeket kielégíteni. A feltalálók igen nagy súlyt fektettek a kis méretre és a hordozhatóságra is, mert a nyilvános bemutatókon gyakran kellett bizonyítaniuk, hogy a készüléket rejtő dobozba nem fér bele akkora akkumulátor, amely a kimenetre kapcsolt vasalót és nagy fényerejű izzólámpákat a megfigyelés több száz órás időtartama alatt működtetni tudná. A könnyű szállíthatóságra azért is szükség volt, mivel a szerkezetet nem egyszer vitték különböző járművekre, hogy egy távoli sivatagban vagy az óceán kellős közepén bebizonyítsák, hogy a kon-

verter az energiát nem a lakott települések elektromos vezetőkeinek kisugárzásából, és nem is a közeli rádióadók jeléből veszi, hanem valóban az éterből vonja ki.

Érdekessége volt még ennek az áramkörnek, hogy magától nem indult be, külső mágneses gerjesztésre volt szükség. Ezt Tesla oly módon oldotta meg, hogy feltehetően két ellentétes pólusú mágnesrudat tölt be a rendszerbe, míg Moray egy patkómágnessel „simogatott” egy fekete ragasztószalaggal álcázott alkatrészt. Ez az egység minden valószínűség szerint egy tekercs lehetett, amely mágneses gerjesztés hatására képes volt akkora feszültséget indukálni, hogy az áramkört felélessze, az indításhoz szükséges kezdeti feszültséget biztosítsa. Erre az áramkörre azért van szükség, mert az antenna által szolgáltatott jel amplitúdója nem éri el a párhuzamos LC-kör üzemi feszültségének szintjét. Ez a csekély energia csupán arra képes, hogy a hőellenállásból eredő veszteséget pótolja. Az induktos indításon kívül sajátos jellemzője volt még ennek az áramkörnek, hogy a primer tekercsben jóval nagyobb volt a rezgésfrekvencia, mint a szekunder tekercsben. Ez feltételezhetően annak tudható be, hogy a diódás egyenirányítás után a nagyfrekvenciás jelnek csak az egyik félperiódusa maradt meg. Mivel egyenáramot nem lehet transzformálni, ennek a jelnek csak a felharmónikusai, az amplitúdócsúcsok alacsony frekvenciás ingadozásai kerültek át a szekunder tekercsbe. Valahogy úgy működött ez az áramkör, mint egy detektoros rádió, amelyben a dióda vagyis a demodulátor leválasztja a modulált jelről a nagyfrekvenciás vivőhullámot, tehát a rádióhullámokat alacsonyfrekvenciás egyenáramú jellé alakítja át, ahol az áramerősség ingadozása a mikrofont gerjesztő hang frekvenciájától és intenzitásától függ.

Ennek a konverternek a rekonstruálása minden bizonnyal forradalmi változásokat fog előidézni a világ energiaellátásában. A nagy hatásfokú elektromotorok által meghajtott generátorokkal szemben ugyanis a Tesla-konverterek előállítási költsége igen csekély, ezért az egyes településeken belül sem lesz szükség az épületek energetikai összevonására. Mivel ezek a konverterek nem tartalmaznak mozgó alkatrészt, nem igényelnek karbantartást sem, áruk pedig nem magasabb egy átlagos háztartási robotgép beszerzési költségénél; így minden nehézség nélkül megvalósítható lesz a lakások egyedi energiaellátása. Ily módon tehát nem csak a nagyfeszültségű távvezetékek számolhatók fel, hanem egy-egy településen belül megszüntethetők a villamos összekötő kábelek is. Mindez óriási tehertől és kiadástól szabadítaná meg mind az országokat, mind a polgárokat.

Hazai viszonyainkat tekintve a paksi atomerőmű jelenleg 8 Ft-ért termel 1 kW-nyi áramot. Ezt az áramszolgáltatók 42 Ft-ért adják tovább a fogyasztóknak. Mi értelme van 500%-os felárat fizetni az áramért, amikor az helyben is előállítható, ráadásul ingyen. Teljesen felesleges létrehozni, és fenntartani több ezer kilométernyi nagyfeszültségű és kisfeszültségű távvezeték, transzformátorállomások ezreit, majd villanyórák millióit felszerelve mérni a fogyasztást. Arról nem is szólva, hogy a központi áramszolgáltatás bármikor megszűnhet. A vihar vagy a ráakódott jég leszaggatja a távvezetéseket, a kidőlt fák megrongálják a helyi légkábeleket, a villámcsapások pedig kitégetik a nagyfeszültségű transzformátorokat. A föld alatti kábelek sincsenek biztonságban, mert ezeket meg az útépítő- útkarbantartó gépek tépik szét. Mindemellett számolni kell az épületek bekábelezésével járó veszéllyel is. Világviszonylatban évente több ezer ipari létesítmény és lakás gyullad ki, ég le a kábelek nem megfelelő illesztéséből eredő részárlatok miatt. Ugyanennyi gondot okoz, és legalább ennyire veszélyes a több ezer kilométernyi gázvezeték fenntartása, amire szintén semmi szükség. Ha elegendő mennyiségben áll rendelkezésre elektromos energia, akkor felesleges a viszonylag olcsó gáz használata is.

Egyszerűbbé és olcsóbbá válik a Tesla-konverter előállítása, ha gépkocsihajtásra használjuk fel, mert nagy hatásfokú elektromotorokat alkalmazva a konverter által termelt nagyfeszültségű áramot nem kell letranszformálni, hanem közvetlenül rá lehet csatlakoztatni a motorra. Mivel ebben az esetben a termelt áram csak gerjesztési feladatot lát el, ez a típusú konverter jelentős mértékben miniatürizálható, antennaként pedig egy darab szigetelt drót is elegendő a működtetéséhez.

Moray ezt a készüléket nem csak energiatermelésre használta, hanem egy forgókondenzátorral vagy egy változtatható induktivitású tekercsrel kiegészítve távoli beszélgetéseket is lehallgatott vele. Ebben az esetben a kimenő áramkör váltakozó áramú jelét demoduláló diódán keresztül rákötötte egy fejhallgatóra, és némi hangolás után jól kivehető volt az utcai zaj, az emberek beszélgetése, az

esőcseppek kopogása vagy a szél süvítése. Egy bemutató alkalmával az egyik kíváncsi újságíró a tilalom ellenére hozzányúlt a hangoló gombhoz, és kissé elmozdította. Ekkor a kb. 5 mérföldre levő vasútállomás hangjait hallotta, a vonatfütyt és a kalauz beszélgetését az állomásfőnökkel anélkül, hogy a közelben mikrofon és rádióadó lett volna elrejtve. A szakemberek számára is hihetetlennek tűnik, hogy ez a jelenség létezik, de a legnagyobb dilemmát az okozza, hogy egy LC-kör rezonanciafrekvenciájának az elhangolása hogyan függ össze a hatótávolsággal. Ezt a rendkívül szokatlan rádióadást minden bizonnyal az tette lehetővé, hogy a hanghullámok modulálták a környező szubatomi részecskéket, és az „éter” rezgésének ez a sajátos változása jelent meg demodulálás után, a megfigyelő által is észlelhető hang formájában a fejhallgatóban.

A feltaláló egyébként ennek az elvnek az alapján javaslatot tett a hagyományos rádiókészülékek egyszerűsítésére is. Az általa kifejlesztett újfajta áramkörök több olyan alkatrészt is feleslegessé tettek, amelyek a szokványos rádiókapcsolások elengedhetetlen részei, ennek ellenére a vétel minősége nem romlott, hanem kifejezetten javult. Sajnos ennek a megoldásnak a lényegéről semmit sem tudunk, de ezt az egyszerűsítést valószínűleg az tette lehetővé, hogy a szubatomi hírközléshez nincs szükség vivőhullámra, mert ezt a szerepet az éter tölti be. Ennélfogva a szubatomi alapon konstruált vevőáramkör azáltal válik egyszerűbbé, hogy nem igényel sem középfrekvenciás generátort, sem keverő fokozatot, sem áteresztő szűrőáramköröket. A téma jelentőségére való tekintettel mindenképpen célszerű lenne ennek a készüléknek a rekonstruálása is.

Moray javaslatainak a bevezetése esetén ugyanis ezek az egyszerű áramkörök várhatóan nem csak a rádiózást, a rádió- és tévékészülékek előállítását teszik majd olcsóbbá, hanem előreláthatóan megreformálják a telefonhálózatot is. A jövőben nagy valószínűséggel megszűnnek a telefonkábelek, és még a celluláris rendszernél is olcsóbb mobiltelefonokon fogunk egymással beszélni, műholdakon elhelyezett központok közvetítésével. Könnyen meglehet azonban, hogy ehhez műholdra sem lesz szükség, mert a szubatomi energiahullámokat semmilyen anyag sem árnyékolja le, így még a távoli kontinenseken élők is közvetlenül kommunikálhatnak egymással a földgolyón áthatoló szubatomi energiahullámok révén. Miután a szubatomi energiárészecskék akadálytalanul áramlanak át az anyagon, ezért az elektromágneses sugarakkal ellentétben nem tesznek kárt az élő szövetekben. Így az újfajta tömegkommunikációs készülékek használóinak, valamint az adótornyok közelében élőknek nem kell számolniuk egészségkárosodással sem.

Ezeknek a készülékeknek az előállítási költsége annyira alacsony lesz, hogy a későbbiek során a telefontársaságok ingyen fogják osztogatni azoknak, akik a szolgáltatásaikat igénybe kívánják venni. Ezzel egyidejűleg jóval egyszerűbbé válik a használatuk is. Megszűnik a szerződéskötés, a nyilvántartás, a telefonszámla. Ezeket a készülékeket ugyanúgy fogjuk használni, mint az utcai telefonállomásokat. Ha valakit fel akarunk hívni, bedugjuk a debit kártyánkat a készülékbe, amely automatikusan felveszi a kapcsolatot a bankunkkal, és ellenőrzi, hogy a számlánkon van-e fedezet. Ha igen, engedélyezi a hívást, és ennek költségével megterheli a számlánkat. Ennélfogva megszűnik a telefonokkal való visszaélés (vonallopás, illetéktelen készülékhasználat, SIM-kártya átruházás stb.). A telefontársaságoknak is biztonságosabb ez a megoldás, mivel számítógépes kalózkodók nem tudják feltörni az általuk kiadott SIM-kártyák kódját, és nem telefonálhatnak a társaság számlájára. Bárkinek a készülékét kölcsönkérhetjük, vagy a miénket is kölcsön adhatjuk, mert mindenki csak a saját kontójára tud telefonálni.

Nagy előnye még ennek a rendszernek, hogy kizárólag akkor kell fizetni érte, ha igénybe vesszük ezt a szolgáltatást. Megszabadulunk a vonalhasználati-, a készenléti-, az üzemenben tartási díjtól. A jelenlegi helyzettel ellentétben a telefontársaságok nem szedhetnek be havonta meghatározott összegeket azoktól, akik nem vagy csak alig használják a készüléküket. Az ügyfél többé nem lesz kénytelen elviselni a társaságok zaklatásait, mert a szolgáltató és a szolgáltatást igénybe vevő között megszűnik a személyes kapcsolat. A bűnüldöző szervek sem fognak akadályt gördíteni ennek a rendszernek az elterjedése elé, mivel a banki kimutatáson nem csak a telefonszámla összege és a hívás időpontja jelenik meg, hanem az is, hogy a számlatulajdonos milyen számot hívott, vagyis kivel telefonált. Ez az eljárás számunkra is előnyös lesz, mert a havi banki kimutatással egyetemben kapunk egy részletes telefonszámlát is, így utólag ellenőrizhetjük a hívásainkat.

Gazdaságilag nem elhanyagolható előnye ennek az újfajta hírközlési módnak, hogy a szubatomi alapon működő egyszerű és olcsó vevőkészülékek használatbavételéhez nem szükséges új adóhálózatot kiépíteni. A már meglévő rádió- tévé- és rádiótelefon-antennák ugyanis az általuk kibocsátott nagyfrekvenciás vivőhullámokon kívül a körülöttük levő étert is modulálják. Így egyelőre egymás mellett élhetne a két rendszer, lehetővé téve ezzel a fokozatos átállást. (Mellesleg ez teszi lehetővé azt is, hogy a tőlünk több száz fényévnnyire élő civilizációk folyamatosan nézik a tv-műsorainkat.)

Visszatérve a Moray-féle vevőkészülékre sajnos a feltaláló nem adott semmilyen támpontot arra vonatkozóan, hogy a beszédérzékelési távolság miért függ az áramkör működési frekvenciájától. Elképzelhető azonban, hogy erre a fizika törvényeivel ellentétes következtetésre csak a látszat utal. Feltehető, hogy ebben az esetben a hangoló gomb elmozdításával nem frekvenciamódosítás történt, hanem hatékonyságrömlés. A feltaláló, amikor közeli beszélgetést akart hallgatni, akkor elhangolta a készüléket. Ezáltal leromlott az érzékenység, így csökkent a hatótávolság, és csak a környező zajok voltak észlelhetők. Ha távolabbi beszélgetéseket akart hallani, akkor a hangológombot az LC-kör pontos rezonanciafrekvenciájára állította, így megnőtt a hatótávolság. Azt pedig, hogy honnan, milyen irányból hallja a hangokat, az antenna elfordításával oldotta meg.

Ennek a különös, mikrofon nélküli rádiózásnak az elve már azt is sejteti, hogy az áramtermelő konverterekben mi okozza a jel hullámzását, mi az az alacsonyfrekvenciás moduláló jel, amely ráül az éter nagyfrekvenciás rezgésére. Ez feltehetően bármilyen mozgás lehet, amely megzavarja az étert alkotó szubatomi energiarészecskék zavartalan áramlását. Ilyen hatást válthatnak ki pl. a levegőben terjedő hangrezgések, a szél, a járművek mozgása, az eső, a villámlás vagy bármely mechanikai helyzetváltozással járó megnyilvánulás, amely egy élő bolygón előfordulhat. Nem zárható ki azonban az sem, hogy bizonyos mértékben az elektromágneses kisugárzások, pl. a fénysugár, a rádióhullámok, vagy a váltakozó áramú távvezetékek elektromos kisugárzása is befolyásolja az éter frekvenciamodulációját.

Az „Ezoterikus körkép”-ben már szó volt róla, hogy az étert a koncentrált szubatomi energiasugárzás is modulálja, és úgy tűnik, hogy a Földön kívüli civilizációk is ezen a módon kommunikálnak egymással. Amennyiben tudósaink a rendkívül bonyolult és költséges rádiótávcsövek helyett backward vagy Gunn diódával építenének egy Tesla-konvertert, és ezzel a készülékkel hallgatóznának a világűrben, valószínűleg igen nagy meglepetésben lenne részük. Ezek a speciális diódák az alagúteffektusnak köszönhetik veszteségmentes egyenirányító képességüket. Egymáshoz közel álló fegyverzetek között keltett erős villamos erőterben ugyanis az elektronok szerepét feltehetően átveszik a mindenütt jelen levő szubatomi energiarészecskék, amelyeknek nem jelent akadályt a küszöb-feszültségként ismert elektromos potenciálgát. Mivel a szubatomi energiarészecskék terjedési sebessége több nagyságrenddel meghaladja az elektronok sebességét, ez az effektus egy járulékos tulajdonsággal, a negatív belső ellenállással is felruhazza ezeket a félvezető eszközöket. A negatív belső ellenállás az áramköri felhasználás során erősítő hatásként jelenik meg, vagyis az alagútdiódák azon túlmenően hogy egyenirányítanak, pótlólagos alkatrészek nélkül erősítenek is.

A negatív belső ellenállásnak tudható be a Tesla-konverterből kivehető többletenergia is. E nélkül a nulla küszöbfeszültségű, vagyis veszteségmentes egyenirányító dióda csupán arra képes, hogy fenntartsa a párhuzamos LC-kör rezgését. Mint tudjuk ebben a fajta rezgőkörben az elektromos energia a rezonanciafrekvencia ütemében periodikusan átalakul mágneses energiává, majd a kondenzátorba visszafolyva ismét elektromos energia lesz belőle. A rezgőkörre kötött antenna is csak arra képes, hogy pótolja az összekötő vezetékek ellenállásból eredő veszteséget, azaz biztosítsa a folyamatos rezgést. Ebből az áramkörből így még nem lehet áramot kinyerni. A többletenergia az egyenirányító dióda negatív ellenállása következtében jön létre. A Tesla-konverter speciális diódája nem csak veszteségmentes szelepként működik, hanem nyitóirányban többletelektronokat generál. Miközben egyenirányít, negatív belső ellenállásánál fogva jelentős mértékben megsokszorozza a rajta átfolyó elektronokat.

Azt még egyelőre nem tudjuk, hogy ez a hatás pontosan hogyan megy végbe. Lehet, hogy az egyik fegyverzetet keltett elektronáramlás modulálja az étert, amely a másik fegyverzet elektronjait hasonló mozgásra készíti, de az is lehet, hogy a rendkívül erős elektromos erőter hatására az elektronok átteleportálódnak a potenciálgáton, vagyis a két elektróda közötti utat étertest formájában te-

szik meg. A megérkezésük után aztán ismét visszaalakulnak elektronokká, de közben létrejön az a sajátos jelenség, ami a negatív belső ellenállást, azaz az erősítőhatást előidézi. Ennek közvetlen kiváltó oka az elektronok és a szubatomi energiárészecskék áramlási sebessége közötti több mint 12 nagyságrendi különbség. Az óriási sebességgel megérkező szubatomi energiárészecskék szinte lövedékként csapódnak a túloldali félvezető réteg atomjainak, melynek hatására igen nagy mennyiségű elektron válik le róluk. Ehhez hozzáadódnak a szubatomi energiárészecskékből visszaalakult elektronok, amelyek együttesen eredményezik az erősítő hatást.

Jellemző ennek a diódának a kulcsfontosságára, hogy a többletenergia-keltésén kívül még két hagyományos szerepkört is betölt az áramkörben. Az egyikről, a demodulálásról már volt szó. Ez teszi lehetővé, hogy a hírközlés során kisugárzott, illetve a távolból történő lehallgatások során érzékelt jelek hallható hanggá alakuljanak át. A felülráteresztő szűrő szerepén kívül az egyenirányító dióda szelepfunkciót is betölt, azaz ellenkező irányban lezárja az áram útját. Ennek elsősorban az energia-termelésre használt konverternél van jelentősége. A többletenergia ugyanis csak az induktivitásból vezethető el, a szekunder tekercs segítségével. Ha a kondenzátorból próbálnánk kicsatolni az energiát, akkor a galvanikus összeköttetés, a fogyasztó által okozott leterhelés következtében az áramkör elhangolódna, és az oszcillátor leállna. Transzformátoros kicsatolásnál ez a probléma nem lép fel, de dióda nélkül a többletenergia visszafelé folya a kondenzátorba. Ez a speciális dióda tehát ebben az esetben nem csak a többletáram előállításáról gondoskodik, hanem a szelephatásánál fogva megakadályozza, hogy kifolyjon a tekercsből, azaz biztosítja a keletkezett energia kicsatolhatóságát, felhasználhatóságát. Ez a hármas funkció ad magyarázatot a dióda speciális elhelyezési módjára is, vagyis arra, hogy miért ékelődik be a párhuzamos LC-körbe, a kondenzátor és az induktivitás közé.

Egyébként a róla elnevezett konverter hírközlésben való alkalmazhatósága Tesla számára sem volt ismeretlen. Sőt ő nem csak az éteri vevőt, hanem az adót is megszerkesztette, méghozzá hordozható kivitelben. Ezt bizonyítja az 1899-ben készült találmányi leírása, és a hozzá tartozó kapcsolási rajzok. A több mint száz évvel ezelőtt született mobiltelefon ötletét azonban annyira futurisztikusnak vélte, hogy be sem nyújtotta szabadalmaztatásra. Nem felejtjük el, hogy Popov a XIX. század végén még csak szikratávíróval kísérletezett, Markoni pedig 1901-ben jutott el oda, hogy morzejelet küldjön az Atlanti-óceán túlpartjára. Az általa kifejlesztett rádió 1921-ben vált alkalmassá beszéd közvetítésére. Teslának tehát reménye sem volt arra, hogy negyed századdal korábban szabadalmat kapjon rádiótelefonra, amikor még a tudósok sem tudták azt, hogy mi az a rádió. Erről technikátörténeti tényről csak kevés embernek van tudomása. A kommunista diktatúra évtizedei alatt azt tanították az iskolában, hogy a rádió feltalálója az orosz Popov. A nyugati iskolákban az olasz Marconi nevét sulykolták a gyerekekbe, holott az Amerikában élő Tesla mindegyiküket jóval megelőzte. Három évtizednyi pereskedés után ezt az Egyesült Államok legfelsőbb bírósága is elismerte. Megfellebbezhetetlen határozatukban Teslának ítélték a rádió feltalálói jogát, de ekkor már az érintettek egyike sem élt. A világot pedig a legkevésbé sem érdekelte, hogy ki találta fel a rádiót. Az emberek örültek neki, hogy megszületett, és egyre nagyobb számban hallgatták a rohamosan szaporodó adóállomásokat.²⁴

Egyébként az antigravitációs hajtómű feltalálása is Tesla nevéhez fűződik. Először neki sikerült ezt a szerkezetet előállítani, akaratlanul. 1890-ben New York-i laboratóriumában bekapcsolta mechanikus oszcillátorát, és a frekvencia növelésével megpróbálta elérni az épület rezonanciafrekvenciáját. Szerencsére ez nem sikerült neki, különben az egész épület ráomlott volna. Az épület recsegése, ropogó hangja még nem riasztotta el a kísérlet folytatásától, a mechanikus oszcillátorból kisugárzó nagy mennyiségű Yang energia azonban beszivárgott a laboratórium felszerelésébe, amitől a nehéz gépek felemelkedtek. Ettől Tesla úgy megijedt, hogy kalapáccsal összetörte a készüléket. A kísérlet épületen kívül is káoszt okozott. Az utcán akkora zavar támadt, hogy kiszállt a rendőrség és

²⁴ Nemrég kiderült, hogy Tesla sem magától jött rá a vezetékmentes távközlés lehetőségére. 9 évvel Marconi előtt egy Kentucky államban élő farmer, Nathan Bistubbeffield összeeskábált két dobozt, amellyel max. 1600 méter hatótávolságon belül drót nélkül beszélgethettek egymással a készülékek használói. Az egyik nyilvános bemutatón részt vett Tesla is, aki élénken érdeklődött a műszaki megoldás iránt.

a mentők. Tesla és munkatársai nem tudták megmagyarázni a furcsa jelenség okát, mert ők maguk sem tudták, hogy miről van szó, ezért azt mondták a rendőröknek, hogy biztosan földrengés volt.

Kisebb frekvencián üzemeltetve azonban a mechanikus oszcillátor kifejezetten kedvező hatást gyakorolt a közelben tartózkodókra. Tesla nem tudta, hogy az emberi szervezetet is ugyanaz a mágneses energia működteti, amivel ő kísérletezett. Sejtelve sem volt az emberi testet behálózó meridiánrendszerrel és az auráról, bár ilyenkorábban egy betegsége során már látott ködszerű buborék formájában. Ezért nem tudta, hogy milyen veszélynek teszi ki magát és munkatársait az éteri és gravitációs energiával való kísérletezés közben. A mágneses sugarak kivonhatják az energiát egyes meridiánokból, illetve túltölthetik őket, és az energiaegyensúly felbomlása különböző betegségeket vált ki. Nem csoda, hogy mind ő, mind laboratóriumának dolgozói emésztési zavarokkal, gyomor- és epebántalmakkal, székrekedéssel, felfúvódással küszködtek. A mechanikus oszcillátor körüli tevékenység során azonban egy hét alatt mindnyájan meggyógyultak. Négy évig, amíg a gépet használták senki sem betegedett meg közülük. Egy ízben Mark Twain is felkereste a laboratóriumot. Ekkor már a világhírű amerikai író meglehetősen rossz egészségi állapotban volt. Különböző aggasztó és veszélyes betegségekben szenvedett, emlékezett vissza Tesla. A laboratóriumi látogatásai során azonban két hónap alatt visszanyerte egészségét. A mechanikus oszcillátorból kisugárzó kb. 28 kHz-es Yang energia meggyógyította.

Már csak egy valami nem világos ezzel az áramkörrel kapcsolatban, hogy a második és az utána következő fokozatok hogyan tesznek szert többletenergiára? A párhuzamos LC-körben keletkező energia egy bizonyos fokig kicsatolható ugyan, de ha túlságosan leterheljük, akkor leesik az üzemi feszültség, és az oszcilláció is leáll. Nem lép fel azonban az alacsony terhelhetőség problémája, ha mindegyik fokozat egyenirányító diódájának a belső ellenállása negatív. Ebben az esetben a befolyó áram felerősítve jelenik meg a primer tekercsben, és a többletenergia már képes a következő (nagyobb méretű) fokozat megnövekedett gerjesztőáram-szükségletének a kielégítésére, illetve a végén a fogyasztó táplálására. A követő fokozatokban alkalmazott hideg katódos elektroncsövek tehát nem közönséges rádiólampák lehettek. Csak annyiban hasonlítottak a hagyományos diódákhoz, hogy küszöbfeszültséggel rendelkeztek, a belső ellenállásuk viszont nagy valószínűséggel negatív volt. A néhány tized voltos küszöbfeszültségük valóban nem jelent gondot, mert ez még az Amerikában használt 110 V-os hálózati feszültség mellett is elhanyagolható veszteséget okoz. A követő fokozatokban is nagy áramú és nulla küszöbfeszültségű diódát használva azonban ez a veszteség is elkerülhető. Ez ma már könnyen megoldható. Mi ugyanis mindegyik fokozatban diódát fogunk alkalmazni, ahol a küszöbfeszültség mértéke csupán attól függ, hogy az egyik réteget milyen mértékben dotáljuk „szennyező anyagokkal”. Az alacsonyabb küszöbfeszültségű példány alkalmazása azért sem jelent többletköltséget, mert a félvezető eszközök árában a chip előállítás költsége csupán néhány százalékot tesz ki. A termelői árat túlnyomórészt a tokozás módja szabja meg.

Egyelőre még csak fantasztikus álom, de nem zárható ki az sem, hogy egy rendkívül érzékeny konverterrel és egy jól irányítható antennával a jövőben a távoli beszélgetéseken kívül a gondolatok is lehallgathatók lesznek. Ez a lehetőség is alátámasztja azt a jóslatot, hogy nem is olyan hosszú idő múlva teljesen megszűnik a titkolódzás és a bűnözés a Földön, mivel ezekkel az eszközökkel, valamint a Magasabb Intelligencia számítógépeiből lehívható információk segítségével minden rossz szándék, illetve megnyilvánulás észlelhetővé válik, minden olyan törekvés leleplezhető lesz, amely nem az emberiség javát szolgálja. Természetesen ma még sokaknak nem tetszik, hogy a jövőben bárki ellenőrizhet bennünket. A XX. század lehallgatásoktól és minden állami felügyeletől ódzkodó polgára ösztönösen tiltakozik ennek a lehetőségnek még a gondolata ellen is, de nem tehetünk mást, mint bele kell nyugodnunk ebbe a helyzetbe, és úgy kell élnünk, cselekednünk, hogy ez a fejlett civilizációk életében elkerülhetetlenül bekövetkező szituáció ne okozzon problémát. Kahlil Gibran arab költő így fogalmazta meg ennek az időnek az eljövételét a *Próféta* című művében: *„Hajlékodat egy ideig falak választják el földijeitektől. És bár házatok pompás és felséges, mégsem fogja titkotokat megtartani.”*

Technikai újdonságok

Az ezoterikus szakirodalomban megjelenő legújabb publikációk arra engednek következtetni, hogy az előzőekben vázolt technikai lehetőségek nem a távoli jövőben fognak megvalósulni, hanem jóval hamarabb, mint gondolnánk. A kormányhivatalnokok által szisztematikusan folytatott kiszivárogtatásokból ugyanis egyre több olyan információhoz lehet hozzájutni, amely azt sejteti, hogy a jelenleg folytatott titkos kutatások már jóval meghaladták ezt a szintet. Ma már nem csupán hangot, hanem akár háromdimenziós színes képet is lehet közvetíteni a tér bármely pontjáról anélkül, hogy a helyszínen hagyományos híradástechnikai eszközöket alkalmaznánk. Az éteren át történő magas szintű kommunikáció megvalósíthatóságának az alapja a **Delta Time antenna**, amely nem más, mint egy bütykös végű elemekből összerakott nyolcszögletű oszlop. Ezt nem a tartóoszlopra merőlegesen szerelik fel, mint a hagyományos URH antennákat, hanem függőlegesen rögzítik, és úgy néz ki, mint egy kiszáradt ágas-bogas jegenyefa, a csúcán fényes gömbbel. Fél évszázaddal ezelőtt még nem volt ismeretes ez a szubatomi energiasugárzások vételére alkalmas speciális antenna, így Moray a hagyományos rádióadások vételére szolgáló kifeszített drótdarabbal csak hangot tudott fogni az éterből.

Egyébként ennek az antennának a megvalósíthatóságában nagy szerepük volt a Földön kívüli civilizációknak, amelyek mostanában élénk figyelemmel kísérik minden ilyen irányú tevékenységünket. Az elsőgenerációs antennák állítólag a Szíriusz egyik bolygójáról származó idegenek útmutatásai alapján készültek, a későbbi tökéletesítés módszerét pedig az Orion csillagkép intelligens lényei sugallták az amerikai kutatóknak. Ezeket az antennákat ma már nem csak a Föld egyes régióinak a megfigyelésére használják, hanem állandó intergalaktikus kapcsolatot tartanak fenn a Tejútrendszer, illetve a szomszédos galaxisok értelmes lényeivel. Ma még sokan vannak, akik iskolai tanulmányaik alapján lehetetlennek tartják, hogy tőlünk több száz vagy több ezer fényévnire levő civilizációkkal közvetlen, telefon- vagy akár videokapcsolatot tartsunk fenn, de mint már a „Ezoterikus körkép”-ben szó volt róla, a szubatomi energiáreszecskek áramlási sebessége több nagyságrenddel meghaladja a fényt, illetve az elektromágneses hullámok sebességét, ezért az ily módon lebonyolított kommunikációnál ugyanúgy nem kell számolni jelkéséssel, mint a hagyományos telefonbeszélgetéseknél.

A szubatomi energiaáramlás útján történő információszerzés és kommunikálás az egész világon egyre jobban terjed. Új-Zéland fővárosa, Wellington felett repülve pl. egész erdőt lehet látni ezekből a speciális antennákból. A kommunikációhoz természetesen nem elég csupán az antenna, hanem szükség van olyan áramkörökre is, amelyek képesek feldolgozni az éterből kiszűrt jelet. A vevőáramkör legfontosabb alkatrésze egy speciális tekercsrendszer, amelyet még Tesla fejlesztett ki az 1930-as években az RCA cég számára. A Tesla-féle egység „Delta Time tekercselrendezés” elnevezéssel került át a jelenleg használt készülékekbe, és a Delta-T antennák hatékonyságának köszönhetően ma már a hangon kívül színes képek vétele is megoldható vele. Sajnos erről a speciális áramköri összeállításról nem közöltek további részleteket, így nem ismerjük a pontos működését. Azt azonban tudjuk, hogy a műszaki elnevezése: „levezető fojtótekercs”, amiből arra lehet következtetni, hogy ennek a szettnek legalább egy tagja leföldeli a tekercsek Yin végében indukálódó hagyományos elektromágneses hullámokat, hogy a mikrohullámú gerjesztés ne zavarja a szubatomi pólus vételi érzékenységét. Ahhoz, hogy ezzel a készülékkel adni is lehessen, szükség van egy szubatomi energiagenerátorra is, ami szintén Teslának még az 1920-as években megalkotott egyik találmányán alapul.

Mindez elég meghökkentően hangzik, de a java még csak most következik. Nem csak szubatomi kommunikációs készülékek tucatjai működnek ma már szerte a világon, hanem egy évtizeddel ezelőtt elkészült az első **idógép** is. Ez a fantasztikus szerkezet tulajdonképpen a sikertelen Eldrige-kísérletnek köszönhetette a megszületését. Tudniillik az Eldrige²⁵ cirkáló láthatatlanná tételét kitzűző Rainbow Project²⁶ tragikus kimenetele után a próbálkozások nem maradtak végleg abba. A sokkha-

²⁵ eldridzs

²⁶ réinbó prodzsekt

tás enyhülése után az 1940-es évek végén felújították a kísérleteket, ami a Montauk Project²⁷ beindítását eredményezte. Ennek a fő célja az volt, hogy létrehozzanak egy olyan berendezést, melynek segítségével visszajuthatnak 1943-ba, az Eldrige-kísérlet színhelyére. Erre azért volt szükség, hogy a helyszínen ellenőrizhessék, elődeik milyen hibákat követtek el, és levonhassák belőle a megfelelő tanulságokat. A New York melletti Long Islanden²⁸ folytatott kísérletekhez egy speciálisan kialakított széket használtak, amely azt a célt szolgálta, hogy a benne ülő parafenomén tudatalatti képességeit felerősíthessék. Az alacsonyfrekvenciás agyhullámok vagy gondolathullámok érzékelését egy Tesla-féle tekerccsvezeték végezte oly módon, hogy a széket a vevőkészülékkel együtt beépítették a tekerccsstruktúrába. Az adóantenna szerepét egy Orion Delta-T antenna töltötte be, amelyet a szék alá, egy üregbe állítottak be. Ezt a hatalmas antennát fázisba hozták a szék fölé helyezett RF²⁹ antennával, hogy az interferenciákat kiszűrjék.

Kezdetben a használaton kívüli radarállomáson csak telepatikus, valamint szuggesztiós kísérleteket végeztek a szerkezettel, majd áttértek a parafenomén által elképzelt tárgyak megnövelt adóteljesítménnyel való materializálására. Ezt Poltergeist kísérletek követték, melyek során egy közeli településen távirányítással tárgyakat mozgattak, betörték egy ablakot, szobabelsőket romboltak szét, sőt a tévékészülékek vételét is megzavarták. A kezdetben végzett kísérleteknek látszólag nem sok értelmük volt, mivel ezeket a jelenségeket bármely parafenomén elő tudja idézni bonyolult eszközök nélkül is. Az alapfeladatok azonban azt a célt szolgálták, hogy a műszerek gyakorlati alkalmazhatóságát ellenőrizhessék, a szükséges tökéletesítéseket elvégezzék, és felkészüljenek a végső erőpróba, az időgép megalkotására. Az időalagút létrehozásához ugyanis már nem elegendő az az energia, amely a parafenomén agyából kiáramlik, itt már jelentős teljesítményerősítésre van szükség. A „bemelegítés” során a kezdeti gyakorlatokat egyre bonyolultabb kísérletek követték, melyek sikerében már nagy szerepe volt a megnövelt adóteljesítménynek is. Ilyen gyakorlat volt, hogy telepatikus úton állatok tereltek egy mérföldekre levő település utcáira, majd két órán át tartó bűnözési hullámot váltottak ki a közeli Montauk városban.

A sikereken felbuzdulva időközben elindítottak egy párhuzamos programot is Phoenix Project³⁰ néven, amelynek legfontosabb célkitűzése az időjárás befolyásolása volt. Legfőbb szenvedő alanyai és egyben hiteles tanúi ennek a kísérletsorozatnak is a Montauk Point környékén élők voltak. A kutatóknak sikerült augusztusban havazást kiváltani, és nem egyszer idéztek elő szűk körzetben jégesővel tarkított iszonyatos viharokat, de képesek voltak arra is, hogy a természetes úton kialakult hurrikánok erejét csökkentsék. Az időjárás megváltoztatására irányuló próbálkozások néha nem várt következményekkel jártak. A környék lakosainak beszámolóí szerint egy ízben ismeretlen (feltehetően másik dimenzióbéli) állatok tucatjai hullottak az égből, beestek a lakások ablakain és betörték az utcai kirakatokat. (Közbevetőleg megjegyezve a brit kutatók önmaguknak okoztak kárt ily módon. A Laurence Livermore laboratóriumban szintén sikerült megnyitni egy dimenziókaput, és ezen keresztül néhány dühödt madár került át hozzánk. A hatalmas méretű ismeretlen madarak óriási pusztítást vittek végbe a berendezésben, mire sikerült végezni velük. Tetemüket egy tudóscsoport vizsgálta, de nem jutottak semmire. A szárnyasok nem hasonlítanak semmilyen földi madárhoz.)

Egy idő után a Long Island-i kísérletekben meglepő fordulat állt be. A parafenomén ugyanis hiába termelte a gondolatokat, nem történt semmi. Miután a legegyszerűbb gyakorlatokkal sem boldogultak, arra gyanakodtak, hogy elromlott a berendezés. Mindent alaposan átvizsgáltak, az összes folyamatot többször ellenőrizték, de sehol semmi hibát nem találtak. Már kezdtek elkeseredni, amikor a korábban keltett jelenség egyszer csak megjelent, némi időkéséssel. Határtalanul nagy volt a kutatók ujjongása, mert ráeszméltek arra, hogy már csak egy hajszál választja el őket az időgép létrehozásától. Ettől kezdve a materializációs és egyéb kísérleteknek nem csupán a helyét, hanem az idejét is megszabták. Elérkezett tehát a nap, amikor a tér után az időt is szolgálatukba állították. Most már tág tere nyílt az emberi tudattal folytatott manipulációknak, és egy idő után a kísérlet résztvevői rá-

²⁷ montók prodzsekt

²⁸ long ájlend

²⁹ rádiófrekvenciás

³⁰ finix prodzsekt

döbbsenek arra, hogy maga a kozmosz is ugyanezt a játékot folytatja velünk. Az életben lezajló események külső irányítása, vagyis a sors nem más, mint tudatunk különböző frekvenciájú energiahullámokkal való befolyásolása. Az univerzumban a Genezisnek nevezett társasjáték fő mozgatórugói az energiahullámok, a dolgok kimenetele pedig az éteri hullámok frekvenciamodulációjától és irányításától függ. Ebbe az isteni játékba kezdünk mi most belekóstolni, és lassan ráébredünk arra, hogy mindnyájan egy nagy közös értelem részei vagyunk, elválaszthatatlan egységet képezünk azaz a világegyetemmel, amelyben élünk. Isten megengedte nekünk, hogy belepillantsunk a lapjaiba, hogy a továbbiakban ne csak passzív résztvevői, hanem aktív alakítói legyünk a kozmikus evolúciónak.

Tudásaink egyelőre nem ismerik el ennek a jelenségnek a létét. Kétségüket arra alapozzák, hogy az agyban semmilyen érzékelő szerv nincs, ami ilyen gyenge mágneses hullámokra reagálni tudna. Paradox módon ennek lehetőségét éppen ők találták meg, az emberi agyról készített mágneses rezonanciaképeken. Joseph L. Kirschvink, a California Institute of Technology kutatója különös fekete pontokat fedezett fel az agysejtekből. 7 elhunyt agyvelejéből vett minta elemzése során kiderült, hogy 50 millimikron átmérőjű mágneses részecskékről van szó. Az analízisek eredménye: az agy legtöbb régiója 5 millió magnetitkristályt tartalmaz grammonként, a fontos agymembránok pedig legalább 100 milliót. Mivel a magnetit több mint egymilliószor intenzívebben reagál a külső mágneses mezőre, mint bármely más biológiai anyag, megdölni látszik az az ortodox nézet, hogy az emberi szervezetnek nincs „antennája” a gyenge mágneses mezők vételére.

1983-ban az intenzív kutatások eljutottak arra a szintre, hogy az áramkörbe iktatott nagy teljesítményű számítógép segítségével sikerült egy időalagutat is létrehozni. A kísérlet résztvevői tehát elérték a kitűzött célt, megnyílt a lehetőség arra, hogy ezen a folyosón keresztül eljussanak 1943-ba, az Eldrige cirkáló eltűnésének színhelyére. Az időkapu a Delta-T antenna közepéről nyílt, és alkalmas volt arra, hogy a kutatók átsétáljanak rajta abba az időzónába, amelyet a parafenomén megjelölt. Egyébként ez az alagút nem különbözött a sci-fi filmekben látható, sejtelmes fényben derengő folyosóktól. Ebből is látszik, hogy Verne Gyula óta nem sokat változott a helyzet, a tudományos fantasztikum művelői ma sem „légből” kapják az ötleteiket. A nagy izgalommal várt kísérlet végül is sikerült, az expedíció tagjai feljutottak a cirkálóra, és számos tapasztalattal gazdagabban szerencsésen visszatértek a jelenbe. Az oda- és visszautazáshoz használt időalagút fizikai felépítéséről semmit sem tudunk. A leírások csak annyit említenek, hogy a kör alakú folyosó végén fény volt látható. Az eddigi ismereteink szerint feltételezhető, hogy ez a spirálisan örvénylő alagút koncentrált szubatomi energiarészecskékből épült fel, a végén látható intenzív fényjelenségnek pedig az lehetett a szerepe, hogy a fizikai testet dematerializálja. Erre azért volt szükség, hogy az étertest a lélekkel együtt akadálytalanul átkerülhessen a kívánt helyre, az előre beprogramozott időzónába. A jelek tehát arra engednek következtetni, hogy az időutazás nem más, mint egy idődimenzióban zajló teleportáció, ahol az áttelepítésre kijelölt helyszín attól függően változik, hogy az újramaterializálódást az idősík mely pontjához kötöttük.

Az első sikeres kísérlet után már nem jelentett gondot múltunk más színhelyeinek a meglátogatása sem. Mivel ezek a jelenségek sem a térben, sem az időben nincsenek korlátozva, a kutatócsoport egy ízben ellátogatott a Marsra is, és megállapította, hogy 125 ezer évvel ezelőtt egy nagyon magas szintű civilizáció élt ezen a bolygón. Érdekessége ennek az akciónak, hogy most a parafenomén is a többiekkel tartott, mert a folyamatos fejlesztés, tökéletesítés következtében a berendezés automatizáltsága olyan szintet ért el, hogy már nem volt szükség arra, hogy a programozást végző személy végig a speciális székben üljön. Az időalagút létrehozása során a vevőkészülék és az adóantenna közötti nagy teljesítményű számítógép felmérte a parafenomén agyhullámainak minden jellemző frekvenciaértékét, és reprodukálta a folyosó fenntartásához szükséges energiahullámokat. Ettől kezdve az emberi tudatra csak a programozásnál volt szükség, az időgép üzemeltetéséhez szükséges hullámok generálását a bonyolult számítógépes automatika végezte. Ez nem csupán kényelmi szempontból volt előnyös, hanem jóval biztonságosabbá is tette a kísérleteket. Eleinte ugyanis gyakran előfordult, hogy a parafenomén elfáradt és elengedte az időalagutat, így a kísérleti személy „elveszett” a hipertérben, nem tudták többé visszahozni a jelenbe.

Az időgéppel folytatott kísérletek azonban nem merültek ki a múlt feltárásában, hanem gyakran ellátogattak a jövőbe is. A beszámolók szerint állítólag utcai csavargókból verbuvált kísérleti alanyok ezreit tették ki 200-300 évvel előre, a jövőnkbe. Miután közülük egy sem tért vissza, így nem tudjuk, hogy a valódi, vagy a virtuális jövőnkbe érkeztek-e meg. Mivel a valódi jövőnk még csak most alakul, nem zárható ki, hogy ők is úgy járnak, mint az a német tengeralattjáró, amelyet valószínűleg Földön kívüli civilizációk teljes legénységével együtt áttelepítettek a jövőbe. Ez az akció 1942-ben történt, és közel fél évszázadig kellett várniuk arra, hogy a beprogramozott időben megérkezzenek hozzánk. Addig valahol a hipertérben „parkíroztak” az öregedés és a fizikai elhasználódás legcsekélyebb jele nélkül, feltehetően étertest formájában. 1991. október 17-én azonban annak rendje és módja szerint megérkeztek hozzánk. Természetesen semmi tudomásuk sem volt arról, ami az elmúlt fél évszázad alatt történt, így gyanútlanul manővereztek New-Jersey partjaitól mintegy százmérföldnyire. A „háborút” azonban nem sokáig folytathatták, mert néhány órával az újramaterializálódásuk után egy amerikai romboló szonár segítségével felfedezte a gyanús járművet. Rádióon felszólították őket, hogy azonnal jöjjenek fel a felszínre, aminek a személyzet a túlerő láttán haladéktalanul eleget is tett. Amikor a tengeralattjáró felbukkant, az amerikaiak megdöbbenve fedezték fel rajta a náci Németország felségjelvényeit. A hajó egyébként olyan jó állapotban volt, mintha akkor került volna ki a hajógyári dokkból. Az ellenőrzés során a tengeralattjáró fedélzetén 63 katonát találtak, akik mind kitűnő egészségnek örvendtek. 1942 óta nem öregedtek egy napot sem, csupán az zavarta őket, hogy át kellett szállniuk az ellenségnek tekintett amerikai hadihajó fedélzetére. A kihallgatás alatt Heinrich Martin, a legénység parancsnoka szilárdan ragaszkodott ahhoz az állításához, hogy 1942. augusztus 24-e van. Kijelentette, hogy fogságba esése ellenére hű Hitlerhez, és követelte, hogy bocsássák Rooseveltnél elé. A katonák kihallgatását követő ellenőrzés során kiderült, hogy mindegyikük valós személy, akiket a háború után eltűntnek nyilvánítottak. Ezzel az ügyvel kapcsolatban az amerikai haditengerészet semmiféle hivatalos közlemény kiadására nem volt hajlandó. A Weekly World News katonai tudósítója azonban 1991. november 26-án beszámolt erről a különös esetről, és a cikkhez Heinrich Martin SS-tiszt fényképét is mellékelte. Egyelőre senki sem tudja, hogy mi lett a tengeralattjáró és a legénység további sorsa.

Hasonlóan bizar időutazásról számol be egy francia repülőgépgyár angol nyelvű folyóirata, a Helly Flash. Az 1976-ban megjelent cikk szerint egy Cessna³¹ típusú gép szárnyának a hegye neki-ütkezett egy század elején gyártott **favázás repülőgéppel**. Az incidens akkor történt, amikor a Cessna egy „vastag felhőből” bukkant elő. Az időutazást átélt pilóta megdöbbenve látta, hogy egy „özönvíz előtti” gép jön vele szemben, melynek vezetője I. világháborúbeli egyenruhát viselt. Bizonyos idő múlva egy szénakazalnál megtalálták a régi gép maradványait. A törzsén felfedezett festékről megállapították, hogy a Cessna szárnyáról való. A fedélzeti naplóba több mint ötven éve írta be az utolsó feljegyzést a hajdani pilóta. Ebben megemlíti, hogy gépe összeütkezett egy ismeretlen, fémből készült repülőgéppel.

Visszatérve a Montauk bázisra, a szinte hihetetlen sikersorozat után a programot egyik napról a másikra leállították, mert a hatóságok attól tartottak, hogy a további kísérletek beláthatatlan következményekkel járhatnak. Ezért 1984-ben egy katonai különítmény szállta meg a szigetet. A kutatókat elhurcolták, és különleges módszerrel törölték a memóriájukat. A berendezéseket leszerelték és elszállították, majd a telepet lerombolták, az alatta levő föld alatti folyosókat pedig betonnal kiöntötték. Korábbi zavartalan működésüket is csak annak köszönheték a programban tevékenykedők, hogy a kutatási költségeket egy magáncég fedezte. Az amerikai kongresszus tagjai ugyanis az agy befolyásolásának és múltunk ellenőrizhetőségének már a gondolatától is megrémültek, és leszavazták az ilyen irányú kísérletek finanszírozását. Ennélfogva a Montauk és a Phoenix programok felett egyetlen állami vagy kormányzati szerv sem gyakorolt felügyeletet, így a hatóságok csak a tudományos körökben keltett erős visszhang alapján ébredtek rá arra, hogy ez a periférián tevékenykedő kis csoport milyen messze merészkedett. Arról nincs információnk, hogy hivatalos formában a Pentagon³² vagy a NAVY³³ keretén belül tovább folytatták-e ezeket a kísérleteket, mert újságírói tapasza-

³¹ szeszna

³² pentagon: a szárazföldi alakulatok minisztériuma

latok alapján ismert tény, hogy a katonai ellenőrzés mellett végzett parapszichológiai kísérletek titkosága sokszorososan felülmúlja az első atombomba előállításánál elrendelt hírzárlat szigorúságát is.

Érdekes módon ennek ellenére rendszeresen folyik a hivatalos kiszivároztatás, de mindig csak anynyi információ kerül nyilvánosságra, amennyit a kormányzervek jónak látnak. A hírek adagolásának legelterjedtebb formája, hogy a sci-fi filmek alkotóit többszörös áttételeken keresztül (de néha közvetlen úton is) ellátják olyan ötletekkel, amelyek a legújabb kutatási eredményeket tükrözik. A tájékoztatásnak ez a sajátos módja valószínűleg azt a célt szolgálja, hogy felkészítse az embereket a várható jövőre, így egy későbbi „színváltás” esetén remélhetőleg majd az átlagpolgár sem kap idegrohamot a hirtelen rázúduló valóságtól. Ebben a műfajban jelenleg legnagyobb népszerűségnek a 726 részes „Star Trek, The next generation” című amerikai filmsorozat örvend. Valóság-hű és hiteles ábrázolásmódjának tudható be, hogy a nyugati televíziókban minden egyes epizódja emberek millióit szegezi a képernyők elé. Sajnos hozzánk még nem érkezett el a teljes széria, így csak néhány részletét láthattuk.

Megjelenésével egyidejűleg megvettük azonban az „X-akták” című filmsorozatot, amely az FBI parapszichológiai indíttatású titkos bűnügyeit tárja a nyilvánosság elé. Nagy előnye ennek az alkotásnak, hogy megtörtént eseteket dolgoz fel valóság-hűen, és közérthető formában. Nagyban hozzájárult a sorozat sikeréhez a két szimpatikus főszereplő is, így nem véletlen, hogy szerte a világon sokan képmagnóra rögzítik az egyes epizódokat. Visszatérve az előbbi témához, aki többet szeretne tudni a fenti kísérletekről, az részletekbe menően is tájékozódhat róla Hargitai Károly: Döbbenet című könyvében. Az angolul tudók eredetiben is elolvashatják ezt a történetet Preston B. Nichols és Peter Moon: The Montauk Project című művében.

Ugyancsak az előrehaladott kísérletek terméke egy másik múltvizsgáló berendezés, a **kronovizor**. Ez ugyan nem időgép, de alkalmas arra, hogy tévéképernyőre kivetítse letűnt korok eseményeit. A találmány szellemi inspirálója az olasz Alfredo Pellegrino Ernetti szerzetes, aki különböző országokból 12 fizikust és híradástechnikai szakértőt gyűjtött maga köré elgondolásának megvalósítására. A fejlesztések eredményeként 1972-ben létrejött az első működőképes modell, amely még fekete-fehér képet közvetített. A nyilvánosság előtt azonban csak 1986. október 18-án mutatták be találmányukat a Garda-tó melletti Riva del Gardában. Ekkor már színes képernyővel rendelkezett. A szerkezet a premieren is meglepő eredményeket produkált. Először egy régi görög tragédia i.e. 169-ben lezajlott előadását varázsolta az ámuló újságírók és meghívott szakemberek elé. Mind a hang, mind a színes képsorok minősége tökéletes volt, és a jelen levő szakértők szerint semmi kétség nem fért a hitelességéhez. Később Quintus Enniusnak, egy latin szónoknak a beszédét fogták, majd egy dór zenekar muzsikáját élvezhették eredeti archaikus előadásban.

A feltalálók tájékoztatása szerint a berendezés három fő egységből tevődik össze. Az első egy bonyolult antennarendszer, amely képes arra, hogy felvegye a kapcsolatot a Magasabb Intelligencia számítógépével, és a memóriájából lehívja a megadott kor látni kívánt eseményeit. A következő fokozat egy szubatomi energiahullámok érzékelésére és erősítésére alkalmas áramkör, míg a harmadik egy konverter, amely a szubatomi energiahullámokat elektromágneses hullámokká alakítja át. Ezután a jelet már csak rá kell kapcsolni egy kommersz színes tévé bemenetére, és máris filmszerűen feltárul előttünk történelmünk bármely eseménye. Mivel a Magasabb Intelligencia szuperszámítógépei életünk minden egyes megnyilvánulását rögzítik, a kronovizor nem csak szórakoztatási célra használható, hanem várhatóan fontos szerepe lesz a tudományos viták eldöntésében is. A legnagyobb hatékonysággal azonban a bűnüldöző szervek fogják ezt a berendezést alkalmazni, mert segítségével bármely bűncselekmény percek alatt felderíthető lesz.

Erre azonban még egy darabig várni kell, mivel a szerkezet jelenleg hozzáférhetetlen. Ennek a végkifejletnek több mint 30 éves előzménye van, amelyről egy olasz lap, a Domenico del Corriere tudósított. Az 1972. május 2-án megjelent cikkük alapján Ernetti atya a velencei zenei konzervatórium docense volt, majd kinevezték a vatikáni zenei titkárság igazgatójává. Így került szoros kapcsolatba XII. Pius pápával. Az akkori egyházfő nagyon örült a Benedek-rendi szerzetes találmányának, mert

³³ nevi: haditengerészet

a túlvilág, az öröklét létezésének bizonyítékát látta benne. Ernetti fő segítője Germetti professzor, valamint a híres olasz atomfizikus Fermi egyik tanítványa, Braun volt. Jelentős részt vállalt a találmány kidolgozásában a portugál De Matios professzor, valamint egy japán Nobel-díjas fizikus is. A fejlesztés költségeit a Vatikán fedezte. Az interjúból az is kiderült még, hogy a kronovizor nem csak a bemeneti egységeiben tért el a szokványos híradástechnikai eszközöktől, hanem a képmegjelenítésben is. Már az első készülék is hologramszerű, térhatású képet közvetített. A segítségével számos múltbéli eseményt tártak fel. Többek között végigkövették Jézus életét. Nagy megdöbbenésükre a Messiás nem mindent úgy mondott el, ahogy az a Bibliában áll, és ahogy azt évszázadokon át tanították. Ez nagy zavart okozott a Vatikánban. Csupán a hiteleség alátámasztása érdekében végignéztek Mussolini nyilvános szerepléseit is, de itt nem találtak eltérést. A fasiszta diktátor ugyanazokkal a szavakkal adta elő beszédeit, mint ahogy azt a történészek feljegyezték.

Aggodalmaikat növelte, hogy a kronovizor néha önállósította önmagát. Egy ízben pl. elkezdte közvetíteni az amerikai nagykövet és a palesztinai felszabadítási front küldötteinek előző esti titkos találkozóját. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy ez a készülék nem csak a múlt fürkészésére alkalmas, hanem feltárja a jelen eseményeit is. Alkalmazásával egy csapásra megszűnne a politikai, katonai, tudományos, ipari, üzleti és magántitok. Ezt belátva a pápa, Ernetti atya és az érintett fizikusok arra a meggyőződésre jutottak, hogy ez a találmány túl korán született, használata beláthatatlan következményekkel járna jelenlegi világunkban. Ezért úgy döntöttek, beszüntetik a kronovizor fejlesztését, és megakadályozzák a sorozatgyártását. Döntésüket siettetete, hogy a nyilvános bemutató után Ernetti körül mind több gyanús alak ólálkodott. Állítólag elsőként az oroszok kezdtek el szaglászni a találmány után. A KGB ügynökei nagyon szerették volna megszerezni a dokumentációját. Nem kellett sokáig várni az amerikai kémek megérkezésére sem, ezért az egyházi előljárók kénytelenek voltak gondoskodni az atya fizikai biztonságáról. Beköltöztették őt a velencei kolostorba, és testőröket fogadtak fel, hogy megakadályozzák az ügynökök erőszakos behatolását. Mindezen eseményeket Ernetti barátja, Francis Brune írta meg az 1998-ban kiadott könyvében. A műből, valamint a szerző által adott interjúból, amely az olasz Terzomillenio (Harmadik évezred) című folyóirat 1998.

évi 5. számában jelent meg az is kiderült, hogy ezt követően Ernettinek megtiltottak bármilyen információközlést a készülékről.

Szerencsére nem semmisítették meg, mint annak idején a Tesla-konvertert, hanem darabjaira szedték. Fő részei a Vatikánban maradtak, a legfontosabb alkatrészeket pedig diplomáciai postával más országok egyházi központjaiba küldték. Az akció olyan titoktartás mellett bonyolódott, hogy maguk az őrzők sem tudják, mit bíztak rájuk. Hasonló módon helyezték el a kronovizor dokumentációját. Jelentős mértékben csökkent az illetéktelen hozzájutás valószínűségét, hogy időközben elhunyt a titkosítást elrendelt pápa, sőt maga Ernetti is, valamint a csoportjából 10 fizikus. Most már csak a Vatikán, illetve a jelenlegi pápa jóindulatán múlik, hogy ez a készülék előkerül-e valaha a sülyesztőből. Mindenesetre biztató hír, hogy a több mint 80 évi titkolódzás után napvilágra került a harmadik fatimai titok. Remélhetőleg a kronovizor szabaddá tételére nem kell ilyen sokáig várni. A világ egyre súlyosbodó bajait, a bűnözés és a terrorizmus rohamos terjedését látva az egyházi körök előbb-utóbb belátják, hogy szükség van ennek a készüléknek a rendszerbe állítására, kellő felügyelet melletti használatára. Ellenkező esetben elpusztul a civilizációnk, és nem lesz értelme a további titkolódzásnak. Az emberiség jó útra térítésének leggyorsabb és leghatékonyabb módja a titkos manipulációk, a bűnös szándékok feltárása. Így védekezhetünk legeredményesebben a társadalomellenes cselekedetek ellen. Egy idő után ennek a készüléknek a pusztta léte is elegendő lesz ahhoz, hogy meggátolja a becsstelen törekvés, a pusztító szándék megnyilvánulását, alkalmazhatóságának tudata is rákényszeríti az embereket a tisztességes életvitelre.

Amennyiben nincs szükség képi megjelenítésre, lényegesen egyszerűbb eszközökkel is kapcsolatba léphetünk a túlvilággal. Az angliai Scole csoport jelenleg egy olyan készülék fejlesztésén dolgozik, amely feleslegessé teszi médiumok alkalmazását a túlvilági szférákkal történő összeköttetés megteremtéséhez: Ez a készülék nem más, mint egy germánium alapanyagú félvezetőeszközökkel kiegészített közönséges magnetofon, mikrofon nélkül üzemeltetve. A kapcsolási rajz egy túlvilági tervezőcsoporttól érkezett. A szellemvilág ennek az eljárásnak a Trans-Dimensional-Communication (TDC) nevet javasolta. A kutatók nem bánták meg, hogy megfogadták a másvilágról érkezett tanácsot. Már a kísérleti modell is működőképesnek bizonyult. A különböző szellemek tanácsain kívül ily módon túlvilági zenét is sikerült rögzíteniük. Ennek hangzása a pánáíp és a furulya keverékéhez hasonlít. Sajnos, a készülék működési mechanizmusával kapcsolatban nem közöltek részleteket, ezért csak sejteni lehet, hogy a mikrofont helyettesítő bemeneti áramkörhöz miért kell germánium alapanyagú félvezető eszközöket használni. Ezekre az elektronikai iparban ma már elavultnak számító tranzisztorokra és diódákra valószínűleg azért van szükség, mert a germánium félvezetők küszöb feszültsége csupán fele a jelenleg általánosan alkalmazott szilícium alapanyagúaknak. Ezáltal könnyebben lehet őket az éter hullámain át aktiválni, a túlvilági szellemek részéről kevesebb energiát igényel a működésbe hozásuk.

Találgatásokra sincs szükség egy másik készülék működésével kapcsolatban. Dr. George W. Meck a franklini Metascience Research Foundation mérnökeként egy évtizedet töltött a Spiricomnak nevezett készülék kifejlesztésével. A készülék alkalmas a halottakkal való közvetlen, médium nélküli kommunikációra. A laboratóriumi tesztekéről több magnófelvétel is tanúskodik. A Meck által közreadott részletes gyártási dokumentáció alapján bárki megépítheti ezt a készüléket. Akit behatóbban érdekel ez a téma John Fuller: A 29. megaciklus szelleme (Ghost of 29. Megacycles) című könyvében többet is megtudhat róla. A szakemberek szerint ezzel a három készülékkel kezdetét vette az instrumentális transzkommunikáció korszaka. A Montauk-bázis különböző parapszichológia jelenségeket keltő berendezéséhez hasonlóan már a spirituális megnyilvánulások előidézéséhez sincs szükség különleges adottságú személyek közreműködésére.

Egyébként a közönséges rádiókészülék is alkalmas a túlvilági lények üzeneteinek vételére. A „fehérzaj” (kozmosz háttérzaj) pásztázása csaknem olyan régi tevékenység, mint a rádiózás. Az EVP (Electronic Voice Phenomena) műveléséhez semmi másra nincs szükség, mint egy világvevő rádiókészülékre, egy magnetofonra és egy jó minőségű fejhallgatóra. A kóbor szellemek hangja a rádió elhangolásakor, az egyes csatornák között hallható. A kísérletek egy része is gyakran rémisztgeti ily módon a ház új lakóit. A szellemvadászok szerint a legjobb kiindulási pont az 1475 Hz-es frekvencia, mert a középhullámnak ez a tartománya meglehetősen kihalt. Mások az úgynevezett ha-

lászásban³⁴ (tengeri hajók számára fenntartott sávban) keresgélnek. Ez azonban csak speciális, szélessávú rádióval pásztázható, mert a kommersz készülékek nem tartalmazzák azt a frekvenciasávot.

A legújabb kutatási eredmények nem csupán kiszivároztatás útján kerülnek nyilvánosságra, hanem kézzelfogható módon is testet öltenek. A kormányprogramokban résztvevő kutatók titoktartási kötelezettsége ugyanis csak az információk nyilvánosságra hozatalát tiltja, a szakmabeliek egymás közötti tapasztalatcseréjét nem tudja megakadályozni. Így gyakran előfordul, hogy különböző áttételeken keresztül olyan szakemberekhez is eljut néhány hasznos ötlet, akik megragadva a kínálkozó lehetőséget létrehoznak egy új vállalkozást, és elkezdik gyártani korunk legújabb technikai vívmányait. Feltehetően egy ilyen élelmes vállalkozónak köszönhető az az elme gépnek nevezhető termék is, amely külsőre leginkább a nyelvtanulásra használt Relaxomat készülékhez hasonlít. Ehhez is tartozik ugyanis egy különleges szemüveg, és egy fejhallgató, melynek az a szerepe, hogy programozott fény- és hangmátrix segítségével szinkronizálja az agyhullámokat. Ezt a készüléket azonban kiegészítették egy szubatomi energiahullámokat keltő generátorral is, amely a szemüvegben található. A generátor táplálását egy miniatürizált mikroprocesszoros számítógép végzi oly módon, hogy a kisugárzott energiahullámok frekvenciája 1 és 30 Hz között változtatható. Az elme gép tehát a speciális szemüvegbe épített szekventált fényimpulzusok, és a számítógép által generált különböző frekvenciájú hangjelek segítségével nem csak szinkronizálja a felhasználó agyhullámait, hanem a generátor révén olyan energiahullámokat küld az agyba, amelyek hipnotikus hatást váltanak ki. A hatásfok növelése érdekében a fényimpulzusok előállításáról nem 2, hanem 4 db LED gondoskodik. Ez a készülék lényegében nem más, mint a Montauk-berendezés leegyszerűsített változata, egy olyan programozott mikroszámítógép, amely a hipnotizőrök agyfrekvencia-csökkenést előidéző gondolati kisugárzását modellezi az agy teljes frekvenciatartományában.

A felhasználó több ezer frekvenciaértékkel kísérletezgethet, amíg meg nem találja a céljainak leginkább megfelelő agyi állapotot. Az MC-Square típusú készülékhez 10 kötött program is tartozik, amely azokat a frekvenciaértékeket állítja be, amelyek leginkább alkalmasak pl. megnyugtatóra, tanulásra, olvasásra vagy felfrissülésre. Élettevékenységeink túlnyomó része ugyanis meghatározott agyfrekvencia mellett a legintenzívebb. A „Ezoterikus körkép”-ből tudjuk, hogy a leghatékonyabb alvás az agy delta frekvenciatartományában tapasztalható, így ha a generátor frekvenciáját 4 Hz alá állítjuk, akkor olyan mély alvásba merülünk, hogy fél óra alatt jobban kipihenjük magunkat, mint nyolcórányi normál alvás közben. A théta frekvenciatartomány egyik előnye, hogy az alfában működő Relaxomat készüléknél is intenzívebb nyelvtanulást tesz lehetővé. Egy kaliforniai egyetem 1800 hallgatójára kiterjedt tesztsorozat kimutatása szerint a thétában történő nyelvtanulás háromszor hatékonyabb, mint a szavak bétában, vagyis éber állapotban való biflázása. A théta és a mély alfa tartomány legnagyobb előnye azonban az, hogy ennek a készüléknek a segítségével azok előtt is megnyílik az öngyógyítás, valamint mások távgyógyításának a lehetősége, akik az Agykontroll tanfolyamon képtelenek voltak az agyfrekvenciájukat a kívánt szintre lecsökkenteni. Théta tartományban mód van arra is, hogy magnószalagra felvett gyógyító programokat hallgassunk. A hipnózisnak ez a formája lehetővé teszi, hogy pszichiáter közreműködése nélkül is kigyógyuljunk lelki betegségeinkből, vagy leszoktassuk magunkat a dohányzásról, az italozásról, illetve olyan késztetést juttassunk el a tudatalattinkba, amely elősegíti pl. a fogyókúránkat.

Mivel a készülék memóriája további húsz program befogadására alkalmas, a felhasználó maga is készíthet olyan kötött programokat, amelyek leginkább megfelelnek az igényeinek, és a továbbiakban ezt egy gombnyomással előhívhatja. A memóriakapacitás kitöltésére azonban megrendelhetők olyan kombinált fény-hang programok is, amelyeket a gyártó cég a kívánságnak megfelelően szállít. Ezeknek az a szerepük, hogy intenzívebbé tegyék a relaxálást. Ha pl. valaki pihenni kíván, és beállítja a számára leginkább megfelelő agyfrekvenciát, akkor egy neki tetsző fény- és hangprogrammal (pl. alkonyi fény zsongító vízcsobogással kísérve) még hatékonyabbá teheti az ellazulást. A hangmagasságon és az agyat stimuláló energiahullámok frekvenciáján kívül a készüléket öt különböző időtartamra is be lehet állítani. A csúcshintű technológia, valamint a sokoldalú használhatóság ellenére a készülék ára még a 300 dollárt sem éri el. A várhatóan nagy érdeklődésre való tekintettel célszerű

³⁴ A rövid- és középhullám közötti frekvenciatartomány

közölni a gyártó cég nevét és címét is: ZYGON, P. O. Box 97022, Redmond, WA 98073-9722, USA. Telefon: (00-1)-206-885 9200. A készüléknek létezik egy 17 ezer dolláros klinikai változata is, de ennek a programozása olyan széleskörű, hogy csak képzett pszichológusok tudják kihasználni.

Elmegépet nemcsak ez az egy cég gyárt. Amerikában és a világ más országaiban több tucatra tehető a komoly eredményeket elért gyártók száma. A laikusoknak nehéz eligazodni a mind szélesebb választékban. Ezért a bécsi Focus csoport letesztelte ezeket a készülékeket, és nyilvánosságra hozta, hogy használati érték, élettartam, szubjektív tapasztalat, valamint ár-teljesítmény szempontjából melyek bizonyultak a legjobbnak. A fenti típus a széles körű programozhatóságán kívül a könnyű kezelhetőségével is elnyerte a tetszésüket. Külön kiemelték, hogy a legmodernebb technikával, tisztán kidolgozott, egyszerű felépítésű készülékről van szó, ahol a design során a funkcionális külsőre helyezték a fő súlyt.

Ugyanez már kevésbé mondható el az ugyancsak előkelő helyezést elért Minds-Eye típusú készülékről. Ennél az elmegépnél viszont a 16 választható program mellett arra is lehetőség van, hogy egy klaviatúra segítségével a gyárilag betáplált programokat megváltoztassuk. A jó műszaki konstrukció és a programlehetőségek sokfélesége folytán ez a termék is eredményesen versenyezhet más készülékekkel. Hátránya azonban a bonyolult programozás, és az alkalmazást elősegítő használati utasítás hiányos kidolgozása. Szintén 16 programmal rendelkezik az Inner Quest típusú agytréner. Jellemző rá a professzionális kidolgozás. Az optikai-akusztikai stimulátor egységet tiszta, pontosan generált impulzusok, és sokoldalúan kialakított programok vezérlik. A magas fokú mikroprocesszoros technikának köszönhetően a walkman-t leszámítva nincsenek elhasználandó alkatrészei. A Sinchro-Energizer típusú készülék azzal tűnik ki a többi közül, hogy a stresszkeltő vörös fényű LED-ek helyett fehér fényt alkalmaz a szemüvegben. További különbség a fénydiódák kör alakú elhelyezése, ami előnyösen befolyásolja a fény beesési szögét a szembe. Az InnoMED 1. típusú agytrénernél az optikai ingerek a lezárt szemhéjon át jutnak a recehártyára, és ott álom- s fantáziaképet idéznek elő. A LED-eket itt is a mikroprocesszor vezérli, de a fejhallgató csatlakozóra külső zeneforrás is rákapcsolható. A készülékbe épített komputer szintű mikroprocesszor olyan speciális hullámmódot hoz létre, amelyre mindkét agyfélteke ráhangolódik. A 11 beépített program között megtalálhatók a kikapcsolódást, a meditációt és a szupertanulást elősegítő üzemmódok is.

Jellemző az elmegépek népszerűségére, hogy már a NASA is foglalkozik vele. Ők minden bizonnyal az űrhajósok kiképzésére használják, de két típust kereskedelmi forgalomba is hoztak. Az amerikai fejlesztők leginkább ellazításra (alvászavarok kiküszöbölésére, stresszoldásra), energizálásra (fáradtság esetén történő energiatöltésre, a koncentrációs képesség fokozására), fájdalomcsökkentésre, pszichoszomatikus betegségek tüneteinek enyhítésére (a szervezet öngyógyító képességének aktivizálása által), a két agyfélteke összehangolására, a feledékenység csökkentésére, a kreativitás növelésére és a meditatív állapot elérésére ajánlják készülékeiket. Ezekhez az agytrénerhez nem csak külföldön juthatunk hozzá, hanem már nálunk is kaphatók az alábbi címen: Jupiter Kft. 1062. Budapest, Lehel u. 5. I. em. 16, Tel: 239 3479. A „DAVID 2001” típus jelenlegi ára: 92 900 Ft + 20% ÁFA, a „PARADISE XL” típusé: 156 000 Ft + 20% ÁFA. Arra is van mód, hogy a vásárlás előtt kipróbálják a készülékek hatékonyságát. A helyszínen végzett kezelés ára egy alkalomra 1000 Ft, öt alkalomra 4000 Ft +20% ÁFA.

Az elmegépek célorientáltan tovább egyszerűsített változata a Max Stress Controller, amelyet szintén Amerikában fejlesztettek ki. Ez a gyufásdoboz méretű, gombelemmel működő készülék mágneses impulzusokat bocsát ki magából, így közvetlenül és mellékhatások nélkül harmonizálja az idegrendszert. Öt üzemmódban használható. Az 1. program az alvászavarban szenvedőkön segít. Rendszeres használata során ritkulnak, majd elmaradnak az éjszakai felébredések. A 2. program használatával a kommunikációs, koncentrációs és problémamegoldó képességek javíthatók. A 3. programmal a memória fejleszhető. A 4. program kifejezetten stresszoldásra való. Gépkocsivezetéskor, frontátvonuláskor, vizsgák, tárgyalások előtt és alatt célszerű használni. Segítségével megelőzhető a stressz okozta betegségek, és a feszültségoldó gyógyszerek elhagyhatók. Különösen alkalmas ez a program a lámpaláz csillapítására. Alkalmazása során rövid időn belül megfigyelhetjük izmaink görcsös tónusának oldódását, és közérzetünk javulását is. A pozitív gondolkodást elősegítő 5. program használója elfelejti a „búját-baját” és optimista, tettekész állapotba zökken.

A miniatűr készülék alkalmazása rendkívül egyszerű. A kiválasztott üzemmód bekapcsolása után a készüléket tegyük zsebre, vagy helyezzük magunktól max. 1,5 méteres körzetbe. Mivel a kibocsátott mágneses hullámok közvetlenül nem érzékelhetők, a Max Stress Controller használatát titokban tarthatjuk. Bővebb információkat a 215 9125-ös telefonszámon kaphatunk. A forgalmazó címe: Meditens Hungary Kft. 1092. Budapest, Hógyes Endre u. 11. A készülék ára: 26 400 Ft + 20% ÁFA. Egyébként Nyugaton már több mint százezer ember használja nagy meglepedéssel ezt a készüléket.

Budapest, 1993. november

II. FEJEZET

Az elmúlt két év során újabb hasznos ismeretek láttak napvilágot, mind az egyéni boldogulás, mind az ezotéria területén. Ez a fejezet nem csupán ezek ismertetésére szorítkozik, hanem megpróbál kapcsolatot találni az egymástól látszólag független események és jelenségek között.

Egészségmegőrző készítmények

A természetgyógyászat térhódításával egyre több olyan szer kerül kifejlesztésre, amelyek természetes alapanyagok felhasználásával segítenek megőrizni az egészségünket, illetve képesek arra, hogy a méreggel telített szervezetet megtisztítsák. A legújabb kutatási eredmények közül nemzetközi elismerést aratott az életkristály, ami egy magyar származású atomfizikus, dr. George Merkl felfedezése. Az Amerikában élő tudós szerint a betegségek 80%-a a helytelen táplálkozásból ered. Amit eszünk, iszunk, belélegzünk, lerakódik bennünk, eltömíti az ereket, és lerontja a vérkeringés határfokát. Az életkristály azonban visszafordítja ezt a folyamatot, mert rendszeres bevétele zsír- és vérrögoldó hatásánál fogva tisztítja az ereket, artériákat és kapillárisokat. Ezáltal lehetővé teszi a vérkeringés jobb működését, és biztosítja a tápanyagok akadálytalan eljutását minden egyes sejthez. Az életkristálynak nevezett folyadék fő alkotóeleme az ATP (adenozin-trifoszfát), ami az élő szervezet akkumulátora, táplálja, újjáépíti a sejteket. A koncentrátumot jobbára piros színű biogyümölcsökből vonják ki, egy kristályos anyagot eredményező speciális eljárással. Ezen túlmenően különleges gyógynövényeket is tartalmaz, amelyeket Tibet legmagasabb hegyvidékéről szereznek be, a kínai kormány engedélyével. Egy-egy adag kristály 16 hónapon keresztül készül a mexikói sivatag legforróbb területein felállított hőálló napreaktorokban.

A növényekben az ATP-t a klorofill állítja elő napfény és víz segítségével, ami azután glukózzá alakul át. Lebomlásával táplálja a növényt, de előtte jelentős energiatartalma serkenti a növekedését, és a környezeti ártalmakkal szembeni ellenálló képességét. Amennyiben az ATP-t a szervezetünkbe juttatjuk, akkor a kúra időtartama alatt sejteink közvetlenül hozzáférnek a számunkra szükséges anyagokhoz anélkül, hogy meg kellene dolgozniuk érte, így javul minden egyes szervünk működésének határfoka. Egyedülálló előnye ennek az oldatnak, hogy a benne tárolt nagy mennyiségű energia is a szervezetbe jut, és a sejtekhez irányuló útja során elvégzi a végleges gyógyulást előidéző áldásos tisztító tevékenységét, és méregteleníti a szervezetet. Ezt oly módon éri el, hogy depolarizálja a testünkben levő vizet, ezáltal oldhatóvá válnak az apoláris anyagok, pl. a zsírok. Az erek megtisztulása vezet azután a vérkeringés felélénküléséhez, és ez a folyamat eredményezi az anyagcsere, valamint a méregtelenítés fokozódását. Az ATP szubatomi energiatartalmára és depolarizáló hatására jellemző, hogy ha egy szelet húst belehelyezünk, az 1 év múlva is friss marad. Az életkristály azonban nem csak a zsírlerakódásoktól tisztítja meg az érfalat, hanem feloldja a rájuk tapadt meszet is. Az adenzin által feloldott kalcium nem ürül ki a szervezetből, hanem a véráram útján eljut a csontokba. Az életkristály tehát a rossz helyen levő kalciumot átcsoportosítja oda, ahol nagy szükség van rá.

Széles körű tapasztalatok alapján ez az italként fogyasztható szer jól alkalmazható cukorbetegség, ízületi bántalmak, veseelégtelenség, psoriasis, szív- és keringési zavarok (szívritmuszavar, magas vérnyomás, visszernesség) szürke- és zöld hályog, valamint elvesztett látás esetén, de immunrendszer-erősítő, állóképesség-növelő, memóriajavító, potenciát és termékenységet fokozó, továbbá öregedést lassító hatása is van. Ezen túlmenően növeli a fizikai és szellemi teljesítőképeséget, és javítja a közérzetet. Beszerzésénél fokozott gonddal járjunk el, mert mint a legtöbb világhírű terméket, már ezt is hamisítják. Az eredeti, kizárólag természetes anyagokat tartalmazó, mellékhatásmentes elixírt nálunk a Life Crystals Kft. forgalmazza. Címük: 1148. Budapest, Adria sétány 8/E. Tel: 460 0717. Fax: 460 0718. Honlap: <http://www.avalonteam.hu> A kúra javasolt időtartama: 3 hónap. Egy palack 1 hónapnyi mennyiséget tartalmaz. Adagolása: naponta 1 mokkáskanálnyi. Az Ufomagazin szerkesztőségéhez tartozó Stúdió könyvesboltban is beszerezhető. (A címet lásd a III. fejezet Egészségmegőrző készítmények cím rovatánál.)

Az életkristálynak létezik egy klinikai használatra szánt koncentrált változata is. Ez az injekció formájában alkalmazott szer a szervezetünkben élő apró mikroorganizmusok, a chondriának felélesztését segíti elő. Az immunrendszer jelentős mennyiségű életkristály bevitelével való helyreállítása illetve erősítése sok embert gyógyított már meg súlyos szívbetegségből, és különféle rákos megbetegedésekből. Az életkristályban szaporított chondriána-injekció szigorúan ellenőrzött adagokban történő használata nem csak a vírusok, baktériumok elpusztítását, és kisebb tumorok felszívódását idézi elő, hanem végső esetben, operáció előtt is segít, mert elkerülhetővé teszi a kemo-terápiás kezelés alkalmazását.

Mivel a pí-víz és a bioenergia is feltételezhetően a chondriának aktivizálásával fejt ki hasznos tevékenységét a szervezetben, érdemes közelebbről is megismerkedni ezekkel az őssejtekkel. Genetikailag minden ember képes megóvni önmagát a betegségektől. A testünk védelmére szolgáló őssejtek azonban egyre kevésbé tudják ellátni a feladatukat, mert aktivizálásukhoz szubatomi energiára van szükség. Önpusztító életmódunk, és a fokozódó környezeti ártalmak következtében viszont mind kevesebb tiszta életenergiához jutunk. Ráadásul a talaj agyonvegyszerezése és vizeink elszennyződése következtében a táplálékunk is alig tartalmaz már tiszta energiát, így a chondriának egyre kevesebb „üzemanyaghoz” jutnak, mind tehetetlenebbek lesznek. Ez pedig nagy baj, mivel egy olyan szisztematikusan kiépített sejthadseregről van szó, amely a testünkön belül szabályos csatát képes vívni az életünkért. Az őssejtek mindig tudják, hol kell a betolakodókat megtámadni. Előtte gyorsan összegyűlnek, kb. 1 perc alatt „megtárgyalják” a tennivalókat, majd széteszlanak, és a legalkalmasabbnak talált stratégia szerint megkezdik a támadást. Ha kell, órákon belül több millióra is képesek felszaporodni. Érdekes, hogy a nőstény szüléssel hozza létre az utódokat. Az örökké mozgó aktív hím ivartalan szaporodással katonasejteket is képes teremteni, amelyek speciális fehérjebontó enzimeket választanak ki. Ezek az enzimek feltörik a betolakodó sejtek (vírusok, baktériumok) membránját, amitől azok elpusztulnak, és táplálékkul szolgálnak a chondriánaknak. Rákos szövetek esetén az őssejtek gyöngyfűzérhez hasonlóan gyűlnek össze, és először elpusztítják a daganat kapaszkodó rostjait, ami a tumor széteséséhez vezet. Utána teljes felületen körülveszik, zsákszerűen bezárják a rákos sejteket, és alkotóelemeikre bontják. A fekete folyadékká széteső sejtek száma ezáltal rohamosan fogy, a szövet egyre jobban zsugorodik.

Mikroszkopikus szinten a chondriának igen magasan szervezett társadalomban élnek. Nagy intelligenciával rendelkeznek, és olyan tervezői, kivitelezői képességeik vannak, amilyeneket mi emberek csak irigyelhetünk. Ma már nagyon sok módszer áll rendelkezésünkre, hogy szubatomi energiát juttassunk a szervezetünkbe, így semmi akadály sincs annak, hogy természetes immunrendszerünket felébresszük Csipkerózsika-álmából, és megszabaduljunk végre a betegségeinktől. Ennek egyik ígéretes módja az életkristály alkalmazása, mivel mindenféle gyári kemikáliától mentes, és a bioenergia-átadással ellentétben közreműködő személyre sincs szükség.

A szervezet élő organizmusokkal történő gyógyítása nem új keletű módszer. Ázsiában már 2000 évvel ezelőtt használtak egy speciális gombatenyésztetet az immunrendszer erősítésére, és különböző betegségek legyőzésére. Ez a kombuchagomba³⁵ néven ismertté vált szer az 1920-as, '30-as években Oroszországon keresztül jutott el Európába, ahol rövid időn belül népszerű lett. A kombucha tulajdonképpen nem gomba, hanem alacsonyrendű élőlények együttéléséből létrejött életközösség. Leginkább a zuzmókra hasonlít, melyek 2,5 milliárd évvel ezelőtt fejlődtek ki a tengeri moszatokból. A zuzmók úgynevezett zuzmósavakat tartalmaznak, amelyeknek rendkívül jelentős élettani hatásuk van. A kombucha lényeges összetevője még a trópusi élesztő. Ehhez a szimbiózishoz baktériumok is csatlakoztak, melyek közül legfontosabb az ecetbaktérium, ami sikamlós masszát termel cellulózból. A kombuchát többnyire tea formájában fogyasztják. Ezt az italt tejsavas erjesztéssel állítják elő, ami számos gyógyító hatásán kívül méregtelenítő és roboráló tulajdonsággal is felruházta. Az erjesztés melléktermékeként glükonsavak, karbonsavak, ecetsav, B1-, B2-, B3-, B6-,

³⁵ kiejtése: kombucsá

B11-, valamint B12 vitaminok, és különböző enzimek keletkeznek benne. A termelt savak antibakteriális és vírusellenes tulajdonságot kölcsönöznek a teának.

Mindezen együttműködések eredményeként a kombucha kiváló élettani hatást gyakorol a test sejtjeire és a bélflórára. Ezáltal a szervezet ellenállóbbá válik a betegségekkel szemben, ugyanakkor az alkalmazása nem jár semmilyen káros mellékhatással. A gomba legfőbb tulajdonsága, hogy a gyomor és a bélrendszer pH-értékét csökkenti, és számos hasznos baktériumot juttat az emésztőcsatornába. Ennek következtében jelentősen javul a szervezet számára szükséges tápanyagok felszívódása, és a káros baktériumok is elpusztulnak, mert nem bírják az alacsony pH-szintet. Ez a jelenség nagyon hasonló a rendszeres joghurtfogyasztás esetén tapasztalható hatáshoz. Miután a kombuchagombából készült tea felszívódik az emésztőrendszerünkbe, a vérünk eljuttatja minden testrészünkbe. Így a szervezetünkben tovább él, mintegy élő részünké válik. A kombuchagombának és a belőle erjesztett italnak több neve is van. Ezek közül talán legismertebb a Kirgiz tea. Ez az elnevezés onnan ered, hogy egy japán hölgy kb. 60 évvel ezelőtt Kirgíziába látogatott, és megdöbbenette, hogy milyen sok, 100 évnél idősebb ember él ott. Még inkább meglepte, hogy a 80 év feletti asszonyok arcán is alig látott ráncot. Megpróbálta a titkot megfejteni, és ennek során feltűnt neki, hogy szinte minden házban (fiatalok és öregek egyaránt) naponta legalább 3 dl kombuchateát fogyasztottak. Megszerezte a speciális élesztő gombákat, és a használati utasítást, majd Japánba visszatérve elkezdte szaporítani a tenyészetet. Nemsokára több mint 1 millió ember itta a teáját. Japánból azután utat tört a kombucha a többi távol-keleti országba, majd Ausztrálián és Amerikán keresztül körülutazta a világot.

A kombuchát sokan csodaszernek tekintik, ami a hosszú élet megőrzésére szolgál. A legújabb kutatások szerint ezt a hatást az okozza, hogy a gombatea tágítja a hajszálereket. A vékony ereken jobban átfolyik a vér, így a szívnek kevesebb munkát kell végeznie. Ezáltal kevésbé fárad el, ami növeli a munkabírásunkat, és az élettartamunkat. Ráadásul a hosszú élet egészséggel párosul, mert a kitágult hajszálereken keresztül a beteg szövetekhez jobban hozzáférnek immunrendszerünk ellenanyagai. Megnövekedett élettartamunkat nem keseríti az agyérelmeszesedés sem, mivel nem csak fizikailag, de szellemileg is frissebbé, aktívabbá válunk. Ehhez a hírnévhez jelentősen hozzájárult, hogy a fentiekben vázolt előnyös hatásán kívül számos betegség gyógyítására is alkalmas. Immunrendszer-erősítő tulajdonságánál fogva egyre több AIDS-beteg fogyasztja. A tudományos vizsgálatok szerint a kombucha inaktíválja a HIV-vírusokat, csökkenti az antigénszintet, és növeli az immunválaszban részt vevő gének számát. Egy másik leküzdhetetlen betegség, a rák ellen is hatásos oly módon, hogy megelőzi a kialakulását. A fokozatosan erősödő immunrendszer következtében véd a krónikus megfázás, az influenza, a torokgyulladás és az asztma ellen is. Ezen túlmenően gyógyítja a székrekedést, az aranyeret, a prosztatagyulladást, a különböző keléseket, az érszűkületet, a szürke hályogot, a szívbetegségeket, a reumát, a köszvényt és az ízületi gyulladásokat. (Ez utóbbi a teán kívül, ledarált gombából készített pakolással is kúrálható.) A kombuchateával megelőzhető a menopauza kellemetlen hatásai, helyreállítható az étvágy, és megszüntethetők az alvászavarok. Ezenkívül erősíti a lábizmokat, a vesét, és növeli a szexuális vitalitást. Csökkenti a testszagot, az ödémát, valamint az epekő kialakulásának veszélyét is, és segíti a máj méregtelenítő funkcióját.

Valószínűleg ennek tudható be, hogy a Kneipp-féle fürdőkúráknál is elterjedten alkalmazzák ezt a teát. A fürdővízhez adva energetizálja a testet, és javítja a közérzetet. A szükséges mennyiség: kb. 0,5 liter alkalmanként. Pakolások formájában övsömör, ekcéma, bányahimlő és gombás bőrfertőzés ellen is hatásos. Gyenge hashajtó hatásánál fogva fogyókúránál ugyancsak eredményesen alkalmazzák. A hashajtókkal ellentétben nagy előnye a kombuchateának, hogy az elfogyasztott mennyiség növelésével nem nő arányosan a hasmenés mértéke. Fogyókúránál naponta kétszer igyuk, étkezések előtt. Erre a célra a legalább 14 napig erjesztett savanyú tea a legideálisabb. A kombucha alkalmas még a koleszterinszint csökkentésére, az allergia enyhítésére, az égési sérülések kezelésére, és a szalmonellabaktériumok elpusztítására. Különleges felhasználási területe a szépségápolás. A kombuchából készített ránctalanító krém előállítására rendkívül egyszerű. Konyhai mixerrel aprítsuk össze a gombát, és az arcunkra kenve hagyjuk rajta kb. 20 percig. Utána meleg vízzel öblítsük le.

Sokan alkalmazzák a kombuchát a test méregtelenítésére, a bélrendszerben előforduló élősködők kiirtására, a lábizzadás csökkentésére, valamint másnaposság kezelésére, és az alkoholelvonó kúrák

hatékonyságának növelésére. Ettől a teától az egészséges szervezet is frissebb lesz, az erőnlét növekedik, jó kondícióba kerülünk, és ellenállóbbak leszünk a betegségekkel, valamint a káros környezeti ingerhatásokkal (stresszel) szemben. Sportolóknál étrendi kiegészítésként adagolva a legkeményebb edzések után sem lép fel izomláz, mert felgyorsul a sejtek közötti anyagcsere, és az elhasznált energia gyorsan pótlódik. Nyugaton a természetgyógyászok fontos vivőanyagként is nyilvántartják a kombuchát, mivel a bélflórán keresztül bármilyen szert képes beépíteni a szervezetbe. Ezért előszeretettel alkalmazzák gyógyteákkal és más természetgyógyászati termékekkel kombinálva. Meglepő hatása még a kombuchának, hogy rendszeres fogyasztása esetén megszűnik a laktóz-intolerancia. Aki tejallergiában szenved 3-4 hónapon át folytatott kúra után már nem csak tejtermékeket fogyaszthat, hanem tejet is.

A kombuchateát többnyire zöld vagy fekete teafű főzetével hozzák forgalomba. Léteznek azonban gyógynövények (pl. papaja, zeller, galagonya, gyermekláncfű, guavafa-levél) főzetével kevert teák is. Ezek közül igen figyelemre méltó a papajalevél kivonatával kevert ital. Egy amerikai kutató ugyanis kimutatta, hogy a papajafában van egy vegyület, ami szerinte milliószor hatékonyabb a rák ellen, mint a jelenleg alkalmazott szerek. Jellemző a különféle gyógynövénykivonatokkal készített teák sokféleségére, hogy jelenleg 1001 receptet ismerünk. Laikusoknak azonban nem tanácsos ilyen teákat készíteni, mert bármely alkotóelem túladagolásával ellenkező hatást érünk el. Mivel a kombuchagomba bármilyen anyagot képes a szervezetbe beépíteni, túl nagy dózisu adalékanyagok esetén mérgezés is felléphet. Komplex gyógyhatást vált ki a jódos kombuchatea. Különösen a jódhiányos területen élők számára előnyös, mert megakadályozza a pajzsmirigy-megbetegedést és a golyvaképződést. A palackozott formában árusított tea jellemző tulajdonsága, hogy az íze jelentős mértékben függ a tárolási hőmérséklettől. A teában a gombák szálódása természetes folyamat. Ügyeljünk arra, hogy soha ne melegítsük fel, mert a hőkezelés tönkreteszi, és ezáltal megszűnik a tea gyógyhatása.

A kombuchatea ajánlott napi fogyasztása: 3 dl. Normál esetben az első adagot reggeli előtt, a másik kettőt pedig ebéd, illetve vacsora után fél órával fogyasszuk. Az íze meglehetősen fanyar, ezért sokan 1 : 1 arányban gyümölcslevekbe keverik. A gyors méregtelenítés kezdetben okozhat némi kellemetlenséget. Átmenetileg fejfájás, gyomorfájás, émelygés, fáradtságérzet, szédülés, enyhe hasmenés, szélképződés, valamint pattanások és kiütések léphetnek fel, ez azonban 1 hét után elmúlik. Elkerülhető azonban ez a hatás, ha a kúra alatt sok vizet iszunk, vagy eleinte csak 1-2 kávéskanálnyi teát fogyasztunk, és fokozatosan növeljük az adagot. Az egyszerre megiható maximális mennyiség: 1,5 dl, főétkezés után. A kúra javasolt időtartama: 3 hét. Azután 1 hónap szünetet célszerű tartani, hogy a szervezet ne szokjon hozzá a gombához. Nyomelem és multivitamin-készítményekkel (pl. Humet-R, Centrum, Mega 50) nem célszerű együtt alkalmazni, mert hasmenést okozhat. Az emésztési zavarokkal küszködőknek hasznos információ lehet még, hogy a kombucha étkezés előtt fogyasztva puhítja, utána viszont keményíti a székletet.

A kombucha jótékony hatása először a legbetegebb testrésznél jelentkezik, majd a kevésbé beteg szervek felé haladva az egész testünkre hatást gyakorol. A gomba ellensége a nikotin és a dohányfüst, ezért a kúra időtartama alatt – a saját érdekünkben – szüneteltessük a dohányzást. A kombuchatea már koncentrált kivitelben, kapszulálva is kapható. A kapszula előnye, hogy akár a zsebünkben is bárhová magunkkal vihetjük, és a hatóanyaga pár napig még nagy melegben sem változik meg. A legtartósabb azonban a kombucha por. A kombucha instant kivitele nem csak vízben oldható fel, hanem mézbe, joghurtba, kefirbe is belekeverhető, így nem érződik a savanykás mellékíze. Gyógyításra a teán kívül a gomba is alkalmas. Arra azonban számítsunk, hogy az íze és az állaga nem kifejezetten étvágygerjesztő, hatóanyagtartalma azonban jóval magasabb, mint a teáé. Már piacra került a szárított gomba is, amely főleg vidékre postázás esetén előnyös, mivel jól bírja a hosszú idejű szállítást. Ugyancsak új termék lesz a piacon a gombaporból és szőlőcukorból készített gombacukorka.

Gombateához nem csak készen lehet hozzájutni, hanem mi is előállíthatjuk otthon. Arra azonban ügyeljünk, hogy a gombatenyésztet megbízható forgalmazótól szerezzük be, mert az ellenőrizetlen, engedély nélkül gyártott hamisítványok különféle betegségeket okozhatnak. Az erjesztésnél megkövetelt szigorú higiéniai előírásokat ugyanis csak színvonalas technológiai berendezésekkel lehet biz-

tosítani. Ennek hiányában a muslicák, legyek vagy más rovarok könnyen hozzáférhetnek az anyaghoz, és belerakhatják az ürüléküket, illetve petéjüket. Ezek a gombatenyésztésben rohamos baktériumszaporodást indíthatnak el. Az illegális tenyésztők nem rendelkeznek azokkal a mérőeszközökkel sem, melyekkel ellenőrizni lehetne a gombatea tisztaságát és optimális összetételét. Kerüljük tehát a védjegy és eredet-megjelölés nélkül árusított olcsó teákat. Akkor járunk a legjobban, ha a „K” betűs védjeggyel ellátott, nemesített törzstenyésztésből származó teát vásároljuk. Ezt a Dél-Kaliforniai Egyetem Biológiai Intézetében több száz gombatenyésztésből választották ki jó néhány éves munkával. A kutatók a legjobb tulajdonságokkal rendelkező, leghatásosabb tenyésztetet szaporították tovább és a három spórás micellaszálból alkotott organikus, „K” betűvel ellátva hozták forgalomba.

A megfelelően kezelt gombák néhány hónapig élnek. Az alsó rétegek elhalnak ugyan, de a felületükön állandóan nevelnek új rétegeket. Az újabb tenyészteteket ismerőseinknek továbbadhatjuk, de a tisztaságáért a felelősség bennünket terhel. Házi tenyésztetknél gyakran előfordul, hogy ecetes vagy édeskés gombateát kapunk, ami gyógyászati célra alkalmatlan. Az esetek többségében a cukor rossz adagolásáról van szó, máskor a gomba elöregedése, a levegő szennyezettsége okozza a hibát. Ilyenkor megváltozik a gomba pH-értéke is, megnő a szárazanyag-tartalma, feldúsul a seprő, és további tenyésztésre alkalmatlanná válik. Ekkor új tenyésztetet kell vásárolni. Az általános és speciális gyógyhatású kombuchatea, valamint a gombatenyésztet nálunk az alábbi címen szerezhető be, megbízható minőségben: Viva Natura World Kft, Jakab István, 2151. Fót, Bánya u. 17. Pf. 42. Tel: (06)-27-358 465. Fax: (06)-27-358 499. Honlap: <http://vivanatura.hu> E-mail: info@kombucha.hu Aki részletesebben szeretne tájékozódni erről a témáról, ezen a postacímen megrendelheti Herald W. Tietze: Kombucha, a csodálatos gomba című művét is. A 2500 forintos vételár befizetése után a vásárló a könyv mellé kap egy Amerikából származó szárított gombatenyésztetet is. A speciális gombatenyésztet csak különleges kerámiaedényben erjeszthető kellő biztonsággal, ami ugyanitt szerezhető be.

A külföldön élők ügyeljének arra, hogy néhány országban tartósítják a kombuchát. Ausztriában pl. pasztörizálják az italként árusított kombuchát. Ez a frissítő italként forgalmazott termék élettani szempontból semmit sem ér, mivel elpusztították benne azokat az élő mikroorganizmusokat, amelyek a gyógyhatást kiváltják. Ezekben az országokban csak a „bio” jelöléssel ellátott kombuchatermékeket szabad megvenni.

Az utóbbi évek jelentős egészségvédő készítménye a hazai gyártmányú Humet-R. Dr. Csucska Elek makro- és mikroelemek pótlására szolgáló találmánya egy olyan reboráló szer, amely nevét vívőanyagáról, a huminsavról kapta. Más nyomelemkeverékekkel szemben a Humet egyedülálló tulajdonsága, hogy nem csupán nyomelemek bevitelére, hanem a toxikus nehézfémek eltávolítására is alkalmas. A jelenleg legismertebb nyomelemkészítmény, a Béres-csepp mesterségesen előállított komplexképző vegyületet (EDTA) használ a felszívódás elősegítésére. Ez a természetben elő nem forduló vegyület kétségtelenül alkalmas a hiányprobléma megoldására, de feladatának elvégzése után másodlagos reakcióként nemkívánatos következmények (pl. étváagnövekedés, elhízásveszély) léphetnek fel. A Csucska doktor által 30 évi ideg- és egészségőrlő munkával kifejlesztett szer azonban mentes minden mellékhatástól, mert ez a folyadék a nyomelemeket egy természetes eredetű anyaghoz, a geológiai fiatalokú tőzegek huminsavkivonatához kötve viszi be a szervezetbe. Ennek ellenére a fémkomplexek szerves kötésben, egy megkötő fehérje által, könnyen leadható módon jutnak el az egyes szervekhez. Miután a Humet szállító mechanizmusa leadta a hiányzó nyomelemeket, a felszabadult kötőhelyekre más szabad elemeket vesz fel. Vívőanyagával reakcióba lépnek a bélben levő mérgező nehézfémek (pl. ólom, kadmium) és kiválasztódnak a szervezetből.

Ezt a 300 milliliteres kiszerelésben, patikákban kapható gyógyhatású készítményt az engedélyező szerv fáradékonyság, gyengeség, kimerültség, étvágytalanság, betegség utáni lábadozás esetén, illetve a szervezet ellenálló képességének, valamint szellemi- és fizikai teljesítőképességének növelésére ajánlja. Ennek ellenére egyre többen használják rákellenes gyógyszerként, mivel a Béres-cseppel ellentétben szelént is tartalmaz. A legújabb kutatások szerint a szelén önmagában alkalmazva is kb. 20%-kal mérsékli a rák kialakulásának veszélyét. E-vitaminnal kombinálva pedig a mellrák gyakoriságát 80%-kal is csökkentheti. Talán ennek tudható be, hogy a Humetet onkológus szak-

emberek szintén alkalmazzák, a hagyományos kezelések kiegészítésére. Tapasztalataik szerint enyhülnek a betegek fájdalmai, és általános közérzetük láthatóan javul. A készítmény pozitívan befolyásolja a vérképet, az emlőműtött asszonyoknál pedig ritkábban alakul ki karodéma. A Humetet szedő páciensek sokkal jobban tűrik a citosztatikumokat, kevésbé jelentkezik náluk a rettegett mellékhatások (hányás, gyengeség, hajhullás). Egy háziorvos szerint a műtéten átesett betegek egy hónappal a Humet-kúra után mindnyájan felkeltek, és rájuk sem lehetett ismerni, olyan jól néztek ki. Általános orvosi vélemény szerint a Humettel éveket lehet nyerni, aki pedig hosszabb ideje szedi, az most nem a halált várja, hanem él és dolgozik. Ha már menthetetlen a beteg, akkor sem csonttá soványodva, kómában éli meg az utolsó napjait, hanem emberhez méltó állapotban.

A Humettel a gyermekgyógyászatban is igen figyelemre méltó eredményeket értek el. A vérszegény gyerekeknél azt tapasztalták, hogy amíg a hagyományos vaspótló gyógyszerek csak három-négy hónap alatt állítják helyre a szérumszintet, Humettel ez már háromhetes kúra után elérhető. Volt olyan beteg is, akinek a vérszegénységét két éven át nem sikerült rendezni, ez a szer azonban két hét alatt megszüntette a bajt. Hatásosnak bizonyult a Humet a fejlődésben elmaradt gyermekeknél, a felszívódási zavarokban küszködőknél, égési sérülteknél, valamint a fiatalkori kopaszság kezelésében is. Mivel a készítmény hatása tartós, így az orvosokon kívül a szülők is örömmel tapasztalták, hogy gyermekük közérzete, étvágya javult, és vitaminpótlásra sincs mellette szükség. Mindezekon túlmenően a legújabb vizsgálati eredmények szerint a Humet kiegyenlíti a szervezet só-víz háztartását is. Ráadásul rendszeres szedése meggátolja a körömszakadást, a hajvégtörést, és elmulasztja az ekcémát. Önszabályozó képessége folytán ez a szer biztonságosan, a túladagolás veszélye nélkül használható.

Időközben megjelent a Humet-R külsőleg alkalmazható változata is, a Humea-kenőcs. Huminsav- és nyomelemtartalmánál fogva ez a krém igen jó hatásfokkal használható bőrgyulladások és allergiás eredetű bőrbetegségek ellen. A klinikai vizsgálatok szerint az esetek 70 százalékában hatékonyan gyógyítja az ekcémát, ami ennél a fajta betegségnél jó eredménynek számít. Eddig szteroid-készítményeket használtak erre a célra, amitől a bőr cigarettapapírszerűen elvékonyodik, ráncosodik, erősebben szőrösödik, védekezőképessége pedig annyira legyengül, hogy gombák, gennykeltő baktériumok telepednek meg rajta. A Humea mindezen mellékhatásoktól mentes, ráadásul a huminsav csillapítja a bőrviszketést. Mindemellett hidratál is, ami azért fontos, mert az ekcémás betegek többségének rendkívül száraz a bőre. Gyulladásgátló, antiszeptikus és szabadgyökfogyó³⁶ hatása következtében jól alkalmazható ez a kenőcs a napozástól leégett vagy a szoláriumozástól begyulladt bőr ápolására is. Ha napozás előtt használjuk, akkor a huminsavtartalma megakadályozza a leégést, ami csökkenti a rosszindulatú bőrdaganatok kialakulásának veszélyét. A kor követelményeinek megfelelően a Humea nem tartalmaz illat- és konzerváló anyagot, amelyek irritálhatják az érzékeny bőrt. Ez a termék gyógyszertárakban és kozmetikai szereket árusító szaküzletekben vásárolható meg.

Egy horvát feltaláló találmánya a zeolit méregmegkötő és hatóanyag-közvetítő hatásán alapul. Az 1980-as évek elején Tihomir Lelas megnyert egy pályázatot, melynek célja egy osztrák sertés-hizlaldában keletkező orrfacsaró búz megszüntetése volt. Lelas ismerte a zeolit gázelnyelő és szűrő tulajdonságait, így kísérlete átütő sikert aratott. Nem csak a búz csökkent, hanem a hasmenés és az idegesség is teljesen megszűnt az állományban. A gyógyhatás láttán a feltaláló arra gondolt, hogy ami jó az állatoknak, az hasznára lehet az embernek is. Ezért intenzív kísérletezésbe és kutatásba kezdett. Először saját magán próbálta ki a zeolit hatását. Nagy meglepetéssel tapasztalta, hogy meggyógyult tőle a reumás térde. A hír hallatán a barátai is jelentkeztek kísérleti alannak. Őket is sike-

³⁶ A szabadgyök nem más, mint két összekapcsolódott oxigénatom, melyből hiányzik egy elektron. Ezért megpróbálja visszavenni az elektronját a körülötte levő sejtekből. Ennek során szétrombolja a megtámadott sejtet, és megváltoztatja annak örökítő anyagát, a sejtmag DNS-ét. Ez felgyorsítja a sejtosztódást, daganatos sejtburjánzás jöhet létre. A vérben levő szabadgyökök oxidálják a koleszterint, melynek következtében zsíros lerakódások keletkeznek a verőerek falán, ami leszűkíti az érfal átmérőjét. A szabadgyökök megtámadják a bőr kollagénállományát is, ami csökkenti a szövetek rugalmasságát, gyorsítja az öregedést. Idővel trombózis, agyvérzés, szürke hályog, ízületi gyulladás is kialakulhat.

rült különböző betegségekből kikúrálni. Időközben kiderült, hogy ez az ásvány a népi gyógymódok számára is sok helyen szolgált alapanyagul. Az indiánok már évezredek óta gyógyítanak zeolittal. A balkáni háború kitörése után kutatásait az Egyesült Államokban folytatta. Ott dolgozta ki azt az eljárást, amellyel szilárd anyagokat rendkívül finom részecskékké lehet aprítani, valamint polarizálni. Nemzetközi szabadalommal védett találmányát a zeolit őrlésére használta.

A dinamikus dörzsöléssel nyert por „Super-Mineral” néven vált ismertté. A zeolit alapanyagául szolgáló lávaközet a világ sok országában felellhető, de legtisztább formában Horvátországban, Szlovákiában és Kubában található. A hatás szempontjából igen fontos még az őrlemény finomsága, amit az általa szabadalmaztatott készülék biztosít. Ennek segítségével a porszemcsék finomsága a nanotartományba esik. A minél kisebb szemcseméret azért fontos, mert a rendkívül finom, elektromos töltéssel is rendelkező zeolitrészecskék eljutnak a sejt belsejébe is, ahol töltésüknek és különleges felületüknek köszönhetően megkötik a sejtplazmában található káros anyagcseretermékeket. Ezt a salaktalanító hatást az által érik el, hogy a zeolitkristályok porózusak, mikroszkopikus méretű lyukak, csatornák szelik át őket. Ha ezek a kristályok valamilyen szennyezőanyaggal vagy oldattal kerülnek kapcsolatba, a pórusokon levő atomok helyet cserélnek az oldat anyagaival. Ráadásul a szemcsék felülete negatív elektromos töltéssel bír, melynek következtében a pozitív töltésű szabad gyököket magukhoz tudják vonzani, és képesek megkötni. Az elektromos töltéskülönbséget érzékelő és megszüntető hatásánál fogva a porított szilikát használata az egész világon elterjedt.

Hatóanyag-hordozóként is kiválóan használható. A természetes anyagok közül pl. virágport, propoliszt és csalánport tud a közvetlenül a sejtekbe szállítani. Élettani hatása is jelentős. A zeolit tetraéder alakú rácsszerkezetet alkot. Anyaga szilícium-alumínium-oxid, melynek csatornáiban negatív töltésű kalcium-, magnézium-, nátrium- és káliumionok találhatóak. Ezek stabilizálják és szabályozzák a szervezet elektrolitháztartását. A nehézfémek eltávolítására is igen jól használható. A 0,4 nanométer csatornák mérete ideális a nehézfémek és az ammóniák megkötésére, és semlegesítésére. A zeolitpor mérgekre gyakorolt erős adszorpciós és abszorpciós hatása, valamint rendkívüli anti-oxidáns (szabadgyök-eltávolító) képessége erőteljesen méregteleníti a szervezetet, és segít az öngyógyító mechanizmus beindításában. Ennélfogva a zeolit az immunrendszer erősítésében, és a betegségek megelőzésében nagyon hatékony. Ezek összehatásaként nő az élettartam. A laboratóriumi muslicák 30%-kal hosszabb ideig éltek.

A zeolit nukleonokat is képes megkötni, ami azok számára fontos, akiket radioaktív sugárzás ért. Az ókorban még csak sebgyógyításra használták a zeolitport, mert a váladékozó sebet is képes megtisztítani, és csökkenteni a vérzést. A rendkívül finom zeolitport a rák, a cukorbetegség, az érlemezsedés és a szívinfarktus kiegészítő kezelésében is alkalmazzák. Rákbetegek esetén csökkenthetők vele a kemoterápiás kezelés mellékhatásai. A zeolit nem gyógyszer, nem gyógyhatású készítmény, hanem táplálékkiegészítő. Újabban már a sportolók is használják. A vitaminok mellett ez is egyike az engedélyezett doppingszereknek. A kívánt teljesítményfokozó hatást oly módon éri el, hogy megtisztítja a testszöveteket, és ezáltal jelentős mennyiségű energia szabadul fel a szervezetben. Egyébként a zeolitpor Magyarországon sem ismeretlen. NEUROSAN néven már évtizedek óta forgalmazzák a gyógyszertárak. Ez azonban nincs olyan finomra őrölve, ezért csak nyomelempótlásra alkalmas, és széketfogó hatása van.

Sokan a növények királynőjének tartják a Polinéziában vadon élő nonit. Gyümölcse valóságos házi patika. Termését már 2000 éve használják hashajtóként és általános salaktalanítóként. Indiában vitalizáló- és vágyfokozó szerként tartották számon, Ausztráliában évszázadok óta az asztma és a megfázások legfőbb gyógyszere. Közép-Amerikában főleg gyulladások, fejfájás, reuma és dagantos megbetegedések kezelésére használják. Alkalmazása sem jelentett gondot, mert évente min. 12-szer terem. A nyugati országok figyelme az 1990-es évek elején fordult a noni felé. A kutatások kiderítették, hogy több mint 100 bioaktív hatóanyagot tartalmaz, köztük számos vitamint, nyomelemet, ásványi sókat, aminosavat, enzimet, flavonoidokat és többszörösen telítetlen zsírsavakat. Ezek együttes hatásának köszönhető az immunerősítő és sejtregeneráló hatása. A természetgyógyászok elsősorban erősítésre, roborálásra, vitalitásfokozásra ajánlják, de jól használható kimerültség, le-

hangoltság, alvászavarok, visszatérő fertőzések, gyulladások, allergia, magas vérnyomás anyagcse-rezavarok ellen is. Ezen túlmenően mind gyakrabban alkalmazzák a daganatos megbetegedések ki-egészítő kezelésére, a klinikai kezelés mellékhatásainak enyhítésére, az erőnlét fokozására, a szer-vezet saját védekező mechanizmusának aktiválására. A noni kapszula, por és oldat formájában is kapható, de leghatásosabb a gyümölcs frissen kisajtolt leve.

A másik csodanövény az aloé vera. Az aloé vera gyógyító hatását ismerték már a sumérok és az egyiptomiak is. Sebek gyógyítására, viszketések, duzzanatok enyhítésére használták, de tisztában voltak gyulladásgátló és antibakteriális tulajdonságaival is. Számos betegség kapcsán mutatott gyó-gyító hatása miatt került az utóbbi években ismét előtérbe. Az aloé vera a liliomfélék családjába ta-rozik, és külső jegyeiben a kaktuszhoz hasonlít. 30-60 cm magas. Levele húsos, és a tövénél széles, csúcsban végződő tüskékkel a szélein. Ezek a kövér levek tartalmazzák azt az áttetsző, gyógyító gélt, mely 96 százalékban víz. A többi 4 százalék 75 féle ismert anyag, többek között A-, B-, C-, E- vitamin, kalcium, aminosav, valamint enzimek. Több mint 240 fajta aloé van, de csak 3-4 fajtának van gyógyhatása. Sok ősi kultúrában istenként tisztelték, mindenféle legendákat meséltek a növény-ről, és annak csodálatos hatásáról. Az ókori Keleten néma gyógyítónak nevezték, Indiában a titkos gyógy-növények között tartották számon. Egyiptomban a fáraók a hosszú élet elixírjének tekintették. A papok a halhatatlanság növényeként tisztelték, és balzsamozásnál, temetkezési rítusoknál hasz-nálták. Dioszkoridész görög orvos híres munkájában, a „De Materia Medicában” a következőkép-pen ír az aloé tulajdonságairól, hatásáról: „Megalvasztja a vért, gyorsítja a horzsolt és nyílt sebek forradását, kelést és aranyeret gyógyít.”

A keresztes hadjáratoknak köszönhetően az aloé eljutott Nyugatra is, az arabok hozták be Euró-pába, Andalúzián keresztül. Először jezsuita szerzetesek kezdték el tudatosan termesztetni a növényt a spanyol és portugál gyarmatokon. Az aloé vera összetétele szinte egyedülálló a növényvilágban. A vitaminok és nyomelemek széles skálája mellett mono- és poliszacharidokat is tartalmaz, melyek közül az acemannon a rák és az AIDS ígéretes ellenszere lehet. Esszenciális és nem esszenciális aminosav- és enzimetartalma a szervezet kémiai egyensúlyát, és a sejtmegújulási folyamatot irányít-ja. Emellett erősíti az immunrendszert, méregteleníti és táplálja szervezetet. Ráadásul vértisztító, sebösszehúzó hatású, gyulladáscsökkentő, fájdalomcsillapító, vírus-, baktérium-, gomba- és csíra-ölő. Serkenti és regenerálja a szervrendszereket (vérkeringés, emésztő-, kiválasztó-, és nyirokér-rendszer). Antioxidáns, véd a rákeltő szabad gyököktől. Az Ausztráliából importált 99,5% tisztasá-gú Aloé vera juice a bioboltokban kapható. A növény gyümölcséből sajtolt szűrt ital előállítója a Viva Natura World Kft. (Címe a kombuchagombánál található.)

Pszichorientációs gyógyítás

Az Agykontroll és egyéb pszichorientációs gyógy módok alkalmazása során előfordulnak olyan esetek is, amikor az egyén képtelen megbirkózni a problémával, pszichiátriai beavatkozásra van szükség. A megoldhatatlannak tűnő bajok gyökere ugyanis többnyire az előző életünkben rejlik, amelynek felszínre hozása csak egy kívülálló személy közreműködésével lehetséges. A mélyből fakadó gondok feltárásának leghatékonyabb módja a regresszív hipnózis, amikor egy képzett pszi-chológus segítségével visszatekintünk a múltunkra, és szembekerülünk korábbi nehézségeinkkel. A kóros tüneteket jelentős részben elfojtott traumák, a lélek önvádja okozza. A szorongást a tudatalatti által megőrzött korábbi bűn elfojtása idézi elő. A gátlás gyakori oka lehet a gyermekkori trauma is. Az idő nem gyógyít be minden sebet. A tudatalattiba száműzött sorscsapások csak akkor veszítik el negatív hatásukat, ha feldolgozzuk őket.

Sigmund Freud rámutatott arra, hogy amennyiben tudatossá tesszük a tudatalattit, akkor meg-szűntethetők a tünetek. A regressziós technika alkalmazásával a páciens emlékképeit visszapörgetik arra az időpontra, amikor a traumát kiváltó eset történt, és ez lehetővé teszi számára, hogy újból át-élje az eseményeket. Amint az elfojtott emlékek felszínre bukkannak, az általuk okozott pszichés tü-netek nyomban eltűnnek. Ahogy gyerekkorunk vagy előző életünk félelmei tudatosulnak bennünk, megnyugszunk, és megszűnik a feszültség bennünk. Ez azért van így, mert a bajok okának újbóli át-

élése során tudatára ébredünk annak, hogy ez a veszély a jelenlegi életünkben már nem fenyeget bennünket, így a továbbiakban már nincs miért aggódnunk. A veszélyhelyzet újbóli átélése és tudatos feldolgozása után a gátlások, szorongások, fóbiák feloldódnak, és a lélek lezárja ezt a problémát. Sokan attól tartanak, hogy szembe kell nézniük a korábbi bűnükkel, nem lesznek képesek feldolgozni a tettüket. Ez a félelem azonban nem igazolódott be. Ha a léleknek nincs már rejtegetnivalója, akkor a szorongás megszűnik, a tudat pedig könnyen meg tud birkózni a múltból eredő tényekkel.

A regresszív hipnózis a félelmeink eredetét tárja fel, ezért azonnali és tartós javulást eredményez. Más szemszögből megvilágítva ezt a folyamatot, jobb agyféltekénk minden élményt rögzít, pontosan aszerint, ahogyan észleljük. Minden apró részletet elraktároz, és ha traumatikus emlék kerül ebbe a tévedhetetlen memóriabankba, akkor úgy fog viselkedni, mint a szálka a bőr alatt. „Gennyezni” kezd és mindenféle pszichés problémákat, kóros tüneteket okoz, míg felszínre nem hozzuk. A tudatalatti memória igyekszik kivetni magából a traumát, és közben a bal agyféltekébe küldi ennek fájdalmas emlékét. Ez az emlék kínoz bennünket pszichés zavarok formájában, és mindaddig nem lesz tőle nyugtunk, amíg nem tudatosul bennünk a kiváltó ok is. Dr. Edith Fiore klinikai pszichológus rendkívül frappáns hasonlatánál maradva, amíg a szálka a bőrben van, addig rendkívüli fájdalmakat okoz, és egyre jobban elgennyesedik. A test ugyanis megpróbálja kivetni magából, és eközben fokozatosan elmérgeződik a seb, egyre nagyobb lesz a baj. Amennyiben beavatkozunk ebbe a folyamatba, eltávolítjuk a szálkát, a regenerálódás azonnal megindul, megszűnik a fájdalom, a sérülés nyomai gyorsan eltűnnek, és a gyógyulás véglegessé válik. Ezt követően a szálkát akár a kezünkbe is vehetjük, és kedvünkre vizsgálgathatjuk, hiszen a továbbiakban nem okoz kellemetlenséget. Ugyanez zajlik le, amíg egy régóta gyötrő, fájdalmas emléket hipnózis útján felszínre nem hozunk. Az előásott emlék olyan, mint a szálka. Ha egyszer kikerül a tudatalattiból, akkor már nem képes ártani nekünk, és a tudat rohamos gyógyulásnak indul.

Ez a módszer sajnos nem mindenkinél alkalmazható. Azoknak sem kell azonban kétségbe esniük, akik nem hipnotizálhatók, mert az előző életek eltemetett emlékei nem csupán regresszióval hozhatók elő. Az új-mexikói hegyek egyik fennsíkján, a 2300 méter magasan meghúzóódó Galisteo nevű faluban él Chris Griscom, a Fény Intézetének nevezett alternatív gyógyító központ alapítója. Az ötvenes éveiben járó hatgyermekes családjában felfedezett az emberi testen egy eddig ismeretlen akupunktúrás pontot, amelynek apró tűvel való ingerlése felszínre hozza a tudatalatti emlékeket. A multiinkarnációs terápia alkalmazásával, a karmikus emlékképek ily módon történő felidézésével már rengeteg embert sikerült kigyógyítani a pszichés eredetű betegségekből.

Akik elvégezték az Agykontroll tanfolyamot, azok tudják, hogy ezzel a módszerrel nem csak gyógyítani lehet, hanem igen hatékonyra tehetjük vele a tanulás, az ismeretszerzés folyamatát is. A képzettársítás és a „memóriafofasok” után megszületett a legújabb agykontrollos módszer, a villámolvasás. A harmadik évezred olvasási technikájának is nevezett eljárást Paul R. Scheele amerikai bölcsész dolgozta ki. A villámolvasásnak semmi köze sincs a gyorsolvasáshoz, ugyanis itt a szem nem követi a sorokat. A gyorsolvasás többnyire elfoglalt emberek által alkalmazott technikája főleg az olvasási tempó növelésén alapul. Ezt oly módon érik el, hogy nem a szavak jelentésére, hanem az üzenetére helyezik a hangsúlyt. Nem árt a szókincs bővítése sem, mivel ez esetben az olvasó nem áll meg az ismeretlen szavak előtt, és nem gondolkodik el azok jelentésén. Tovább növeli az olvasási sebességet a névelők, és az ismétlődő szavak figyelmen kívül hagyása. Gyakran az alanyt is átugorják, és csak az állítmányra és a jelzőkre koncentrálnak. Ezzel szemben a villámolvasásnál vagy fotóolvasásnál nem kutatjuk a szöveg értelmét, hanem egyszerűen lefényképezzük a szemünkkel. Ennél a másodpercenként egyoldalas sebességgel zajló olvasási módszernél tehát a szem pillanatfelvételeket készít az agy számára, amely a „lány tekintettel” érzékelt szöveget betárolja a tudatalattiba. Jellemző a tudatalatti befogadóképességére, hogy amíg a tudatos elme másodpercenként csak 2000 bitnyi információt képes kezelni, a tudatalatti 400 milliárdot.

A tudatalattiban, vagyis a lelkünkben történő adattárolás előfeltétele, hogy agyfrekvenciánkat le tudjuk csökkenteni a kívánt szintre, vagyis a szervezetnek olvasás közben teljesen ellazult állapotban kell lennie. Ebből következik, hogy a fotóolvasást csak azok tudják megfelelő hatékonysággal

alkalmazni, akik elvégezték az Agykontroll tanfolyamot, vagy valamilyen más úton tettek szert a testi és szellemi ellazulás előidézéséhez szükséges ismeretekre. Azoknak sem kell azonban elkésredniük, akik a különféle relaxációs módszerekkel nem képesek az agyfrekvenciájukat lecsökkenteni alfa szintre. Egy rendkívül egyszerű eljárással ugyanis mindenki pillanatok alatt elő tudja idézni a fotóolvasáshoz szükséges „radarképet”. Helyezkedjünk el kényelmesen a széken, lazítsuk el az izmainkat, és a betárolni kívánt könyvet (normál olvasási távolságban) tartsuk úgy magunk elé, hogy szemtengelyünkre merőleges legyen. Ekkor nézzünk át a szétnyitott könyv gerince fölött, és fókuszáljuk a látásunkat egy olyan pontra, ami kb. 1 méterrel a könyv mögött van. Ezután pillantsunk vissza a könyvre. Azonnal látni fogjuk a radarképet. Vigyük a tekintetünket a könyv középvonalába, és kezdjük el a „fotózást”. Ha lapozás közben eltűnik a fantomkép, ne essünk kétségbe. Pillantsunk a könyv mögé, és ismét előjön. Közbevetőleg megjegyezve, a radarkép tulajdonképpen nem más, mint a jobb és a bal szemünkkel látott kép egymás mellett.

Mellesleg ezen az úton juthatunk el az auralátás képességéhez is. A két szemünkkel történő külön-külön látás megtanulása előfeltétele a tobozmirigy aktiválásának, az éteri világ érzékelésének. A következő lépés a kétdimenziós képek három dimenzióban való látása, amelyet az úgynevezett „3D” ábrák tanulmányozásával fejleszthetünk ki. Jelentősen megkönnyíti ennek a képességnek a kialakítását, ha hús-, zsír-, és cukormentes táplálkozást folytatunk. A testszerte lerakódott mérgek ugyanis erősen gátolják a természet rendjébe való harmonikus beilleszkedésünket, ami legintenzívebben a metafizikai képességeink elkorcsosodásában nyilvánul meg.

Az agyba betárolt anyagot többféleképpen hasznosíthatjuk. Ezek közül a leggyakoribb elménk „megszondázása”. Tegyük fel célirányos kérdéseket agyunknak. Fontos, hogy miközben kérdezzünk ne várjunk azonnali választ! Ha azt várjuk, hogy ezzel a módszerrel minden szóra emlékezni fogunk, akkor csalódásban lesz részünk. Az emlékezet erőltetése esetén elménk a tudatos agyban kezd el kutatni, a frissen szerzett információk között. Ott azonban nem talál semmit. Az összefüggésekre koncentráció kérdése esetén viszont elménk automatikusan a tudatalattihoz fordul, mert a betárolt információk összegzésére, asszociációk kialakítására csak agyunk jobb féltékéje képes. A puhatolózás azt eredményezi, hogy a tudatalattink elkezd keresni a megértéshez vezető legjobb utat és eszközt. Elménk kíváncsiság által hajtott „megszondázása” elindítja a megértés folyamatát. Kíváncsiságunk utat nyit a tudatalatti hatalmas adatbázisához. Jellemző ennek az adatbázisnak a hatékonyságára, hogy a tudatalatti tárolókapacitása mintegy tízmilliárdszorosa a tudatos elme információrögzítő képességének. A fotóolvasással betárolt szöveg aktiválásánál tehát ne törekedjünk a részletek felidézésére. A cél az legyen, hogy teljesen elsajátítsuk az anyagot, és a benne leírt módszereket, elképzeléseket sikeresen alkalmazhassuk a gyakorlatban.

A másik hatásos módszer: előző este beprogramozzuk magunknak, hogy a tudatalattink keresse meg a „raktárból” a szükséges információt, és másnap a munkánk során küldje a tudatunkba. A keresett információ aktiválódásának igen gyakori megnyilvánulási formája még, hogy a betárolt könyvet „véletlenszerűen” mindig ott fogjuk kinyitni, ahol a bennünket leginkább érdeklő szövegrész található. Ha nincs kéznél a könyv, a rögzített szöveget kivetíthetjük a „laboratóriumi képernyőnkre” is, hogy behatóan tanulmányozhassuk a tartalmát. Nem célszerű ezt a módszert alkalmazni regények olvasásánál. Szépirodalmi műveket ugyanis nem csak azért olvas az ember, hogy megismerje a tartalmukat, hanem azért is, hogy élvezze a stílusukat, gyönyörködjön a nagy műgonddal egymáshoz illesztett szavak harmóniájában, a szöveg gondolatmenetének mesterei alakításában. A villámolvasás részletes szabályait egy kb. 160 oldalas könyv tartalmazza, amely az Agykontroll Kiadó gondozásában magyar nyelven is megjelent 1995-ben. Sok országban ez a módszer már tanfolyamon is elsajátítható. Egyszerűbb és olcsóbb azonban a tanfolyam anyagát tartalmazó csomagot (9 db kazettát + 5 db könyvet + 1 db tükröt) megvásárolni, mivel így bármikor abbahagyhatjuk és újra kezdhetjük a tanulást.

Ez a képesség egyébként nem új jelenség. Nem az Agykontroll hozadéka. Az Agykontroll csak rámutatott erre a jelenségre, és mindenki számára hozzáférhetővé tette. Régebben is sokan alkalmazták a villámolvasást. Nálunk a fotóolvasás legismertebb alkalmazója Antal Imre volt. A közkedvelt színész és tévés műsorvezető képes volt bármilyen szerepet azonnal eljátszani. Kezébe vette a forgatókönyvet, 5 perc alatt végiglapozta, aztán hibátlanul eljátszotta a szerepet. Az oldalakat az

agyával lefényképezte, aztán ott olvasta a szöveget. A színészkollegái szinte rettegetek tőle, mert már az első olvasópróbára úgy jött, hogy betéve fújta a szerepét, egy névelőt sem hagyott ki a szövegből. Egyébként első tévémondónk, Tamási Eszter is rendelkezett ezzel a képességgel. Nem volt szüksége sűgőgépre. Csak rápillantott az elé tett papírra, aztán a kamerába nézve hibátlanul felmondta a szöveget. Gálvölgyi János színművész és parodista is rendelkezik ezzel a képességgel. Csak ránézek egy oldalra, és már el is olvastam – nyilatkozta egyszer. Jelenleg hét darabban játszik, és a hét szerep minden szavára tökéletesen emlékszik.

Nem csak születési adottság, hanem baleset folytán is hozzáférhetünk a lélek nagyságrendekkel nagyobb memóriakapacitásához. Egy brit nő, Mary S. külföldön síbalesetet szenvedett, melynek során beütötte a fejét. Miután távozott a kórházból azt vette észre, hogy olyan különleges memóriára tett szert, amelynek a baleset előtt egyáltalán nem volt birtokában. Barátai, ismerősei nem győznek csodálkozni a hihetetlen memóriáján. Dr. David Allsberg pszichiáter vezetésével egy kutatócsoport különféle kísérletekben tesztelte képességét. Mary pl. ellenőrzött körülmények között elolvasott több tucat oldalt egy könyvből, majd minden sorára szó szerint emlékezett. Egy másik alkalommal bement egy szobába, ahol 20 önkéntes beszélgetett egymással. Bent töltött 30 percet, majd az összes beszélgetést visszamondta a kísérletvezetőnek. Egyetlen beszélgetőpartner egy szavát sem hagyta ki. Még azokat a hozzászólásokat is pontosan idézte, ahol a résztvevők egyszerre beszéltek.

A fejlett lelkeknek ez a képesség már sajátjuk. Velük születik, és magától értetődően használják. Meg sem fordul a fejükben, hogy ők egy különös adottsággal rendelkeznek. Sőt azon csodálkoznak, hogy mások nem képesek erre. A fejlődés lépcsőfokai előrehaladva azonban mindenki képes lesz a villámolvasásra, sőt különféle parapszichológiai jelenségek előidézésére is.

Érdekességként még megemlíthető, hogy nem ez az egyetlen különleges képesség, amellyel egyesek rendelkeznek. A kutatók nemrég fedezték fel, hogy a nők egy része szuperszínesen lát. Egy átlagember kb. egymillió színárnyalatot tud megkülönböztetni. Vannak azonban olyan nők, akik akár 100 millió színt is képesek felismerni. Gabrielle Jordan neurológus feltételezése szerint a nők egy része a hagyományos trikromatikus (háromszínlátás) helyett tetrakromatikus látással rendelkezik, vagyis az ő szemükben egy sejtfaajtával több van. A szuperszínes látást okozó génmutáció a feltételezések szerint a nők 12%-ánál fordul elő. Eddig ezt a képességet azért nem fedezték fel, mert az érintettek ezt nem jelezték. Akik színesebben látják a világot, azt hitték, hogy mindenki így látja. Mivel a többlétszínekre a nyelvben nincs megfelelő elnevezés, az átlagon felüli színlátással rendelkezők nem is tudják megfogalmazni mit látnak.

Kiegészítő természetgyógyászati módszerek

A legegyszerűbb pszichoorientációs gyógmód a meditáció. A világon jelenleg alkalmazott meditációs technikák közül leghatékonyabb a Maharashi Transzcendentális Meditáció (TM). Kidolgozója Maharashi Mahesh jógi, aki polgári foglalkozását tekintve fizikus. Módszerét 1957-ben kezdte el terjeszteni a nyugati országokban. Ma már 5 millió ember gyakorolja ezt a technikát, és 40 ezer TM-tanár tevékenykedik, szerte a világon. Az eljárás sikere felkeltette a tudósok és a pszichiátriai szakemberek érdeklődését is. Jelenleg 600 tudományos kutatás bizonyítja a TM páratlan hatásait. Ezeket többek között olyan egyetemeken folytatták, mint a Harvard, Yale, Stanford, MIT, UCLA. A tudományos jelentések a világ 27 országának 200 egyetemén készültek, és egybehangzóan kiemelik ennek a módszernek a könnyű alkalmazhatóságát, és nagyfokú stresszoldó képességét.

Közismert, hogy betegségeink jelentős része pszichoszomatikus eredetű, azaz kialakulásukért az idegesség, a csalódás és a kudarc okozta szorongás tehető felelőssé. A stressztől való megszabadulás helyrebillenti a szervezet működési mechanizmusát, ami a különféle betegségek fokozatos megszűnését eredményezi. TM hatására gyorsabbá válnak a reakciók is, nő az éberség, javul a figyelemösszpontosítás, növekszik a tanulási- és munkateljesítmény, és javul a környezethez való alkalmazkodás képessége. Ezenkívül megnöveli a szervezet energiaszintjét, jó közérzetet teremt, és fiatalító hatása is van. Gyakorlása által fizikailag erősebbek leszünk, és szervezetünk ellenállóbbá válik. A fiatalító hatást a DHEA-hormon növekedése váltja ki. A stressz megszűnésével csökken szervezetben a kortizolszint, ami növeli a dehidroepiandoszteron képződését. A legalább 5 éve meditálók bio-

lógiai kora 10-12 évvel fiatalabb, mint a kronológiai koruk. A tudat stresszmentesítése nagyobb rendezettséget hoz létre az agyban, ami növeli az intelligenciát, javítja az egyén problémamegoldóképességét, és elősegíti a kreatív gondolkodást. Ezen túlmenően optimista világszemléletre tesznek szert, és nő a humorérzékük. Nem elhanyagolható szempont az sem, hogy a TM-esek elégedettebbek munkájukkal, harmonikusabb családi életet élnek, és kevésbé keverednek konfliktusokba. Ráadásul az idegrendszer feszültségmentesítése felszabadítja az egyént, ami lehetővé teszi a kibontakozását az élet minden területén.

Az USA egyik biztosító társasága 5 éven át vizsgáltatott egy 2000 fős, TM-et gyakorló csoportot, összehasonlítva 600 ezer meditációt nem végző ember adataival. Az eredmények kiértékelése után kiderült, hogy a TM gyakorlóinak kevésbé van szükségük orvosi ellátásra és kórházi kezelésre. Közöttük minden kategóriában kevesebb volt a megbetegedés. Pl. a szívbetegség 87,3%-kal, a jó- és rosszindulatú daganatok 55,5%-kal, az idegrendszeri betegségek 87,8%-kal, a mentális rendellenességek 30,6%-kal, a légzőszervi betegségek 73,7%-kal kevesebbszer fordulnak elő azoknál, akik rendszeresen gyakorolják a TM-et. Nem véletlen, hogy mind több országban adnak kedvezményeket a biztosító társaságok a TM művelőinek. Az USA-ban az orvosok a TM-tanfolyamot „vényre” is felírhatják, a tandíjat a biztosító társaságok megtérítik. A TM gyakorlása igen alkalmas a kábítószerfüggőség leküzdésére is. Ezt az elmúlt 18 évben számos tanulmány dokumentálta. 1969-ben pl. egy tudományos program kimutatta, hogy 143 kísérleti alany közül (akik a TM elkezdése előtt marihuánát és kemény drogokat használtak) 119 teljesen abbahagyta, 22 pedig legalább 50%-kal csökkentette a kábítószer-fogyasztást, és csak 2%-uk maradt meg továbbra is a rendszeres élvezetüknél. Egy kábítószer-rehabilitációs központban végzett tudományos megfigyelés szerint 76 nyilvántartott drogfüggőnél 57,6%-kal csökkent a narkotikumok fogyasztása. A TM alkalmazása csökkenti az orvos által felírt nyugtatószerek, továbbá mind a receptre, mind a recept nélkül kapható gyógyszerek iránti igényt is. A boldogság és a megelégedettség fokozódásával csökken a többi káros szenvedélyt kiváltó szer (alkohol, nikotin, koffein) fogyasztása.

A TM igen eredményesnek bizonyult a bűnözők rehabilitációjában is. Maharashi szerint ez annak tudható be, hogy a bűnözés oka nem a szegénység, az iskolázottság hiánya, vagy a különböző betegségek, hanem a közösségi tudatban felhalmozódott stressz és feszültség. Egy társadalom kollektív tudata a tagjai által keltett hatások összessége. Ez természetesen visszahat az egyénre is. Ha egy nemzet kollektív tudata tele van feszültséggel és félelemmel, akkor előbb-utóbb súlyos szociális problémák keletkeznek. Ennek következtében nő a bűncselekmények és a balesetek száma, utcai zavargásokra kerül sor, vagy belháború törhet ki. Amennyiben több feszültséggel terhelt ország helyezkedik el egymás mellett, akkor egymást is megtámadhatják, ami világméretű ellenségeskedésbe torkollhat. Mindez elkerülhető azonban, ha a feszültséggel küszködő személyeket megszabadítjuk a stressztől.

Szenegálban az elmúlt években oly mértéket ért el a bűnözés, hogy a kormány már nem tudta elhelyezni a bűnözőket. Végző kétségbeesésükben fordultak a Maharashi-féle TM-központhoz, hogy próbáljanak rajtuk segíteni. A kiküldött tanárok előbb a kérelmező miniszterrel, majd a börtönörökkel végeztették el a tanfolyamot. Végül sort kerítettek minden egyes rabra. Az eredmény: a kiszabadult bűnözők 96%-a jó útra tért, csupán 4%-uk került vissza néhány héten belül újra a börtönbe. A legtöbbször nem tudta megfogalmazni, hogy pontosan mi történt vele. Olyanokat mondtak, hogy: *„Jó lenne valami munkát keresni, mert ez nem mehet így tovább, semmi kedvem sincs visszamenni a börtönbe”*.

Mellesleg Magyarország is hasonló gondokkal küzd. A Belügyminisztérium most készül több új börtönt építtetni, holott ennek a költségnak a töredéke is elég lenne a bűnözés megállításához. Ha a jelenlegi börtönlakókkal és a büntetett előéletűekkel államköltségen elvégeztetnék ezt a tanfolyamot, akkor néhány év múlva a meglevő börtönökre sem lenne szükség. Ezt a megoldást más országoknak is fontolóra kellene venni, mivel a bűnözés növekedése világjelenség. A Dél-Afrikai Köztársaságban már ott tartanak, hogy kihasználatlan kormányhivatalokat építenek át börtönökké. A zsúfoltság azonban még így is óriási, ezért most azt találták ki, hogy egy hatalmas teherszállító hajót alakítanak át börtönné, és a parttól 160 kilométerre lehorgonyozva üzemeltetik.

Ebben az egész jelenségben az a legriasztóbb, hogy főleg a fiatalok száma növekszik rohamos mértékben. Ez pedig elsősorban a nevelés hiányának tudható be. A felnövekvő nemzedéknek nincs kitől átvennie azt az erkölcsi értékrendet, ami megtartaná őket a helyes úton. Ezen univerzális értékek legfőbb közvetítői a túlvilági erők. Az utóbbi évtizedekben azonban mind jobban háttérbe szorult a világban a vallásos nevelés, így az ateista szellemben oktatott szülők maguk sem hisznek a túlvilági lények létezésében. Ilyen körülmények között csak egy lehetőség van a jótékony erők segítségének igénybevételére, a jobb agyfélteke aktivizálása. Hidat kell verni a látható és a láthatatlan világ között, mert ha továbbra is elzárkózunk a túlvilági hatalommal való kapcsolatteremtéstől, elpusztul a világunk. Ennek legegyszerűbben megvalósítható formája a meditálás. Ha már a hit és az imádság kapcsolatteremtő képességét kiiktattuk az életünkben, alkalmaznunk kell egy olyan technikát, ami közelebb visz bennünket Istenhez, és az ő határtalan lehetőségeket kínáló világához. A jelenleg ismert agyfrekvencia-csökkentő technikák legkönnyebben elsajátítható módja a TM-meditáció.

Az 1990-es évek elején a mozambiki köztársaság miniszterelnöke is felfigyelt a TM-meditáció eredményeire, és elhatározta, hogy kipróbálja hatásosságát a hazájában. Először saját maga, majd a családtagjai és a miniszterei ismerkedtek meg a módszerrel. Ezt követően a légi-, a gyalogsági-, majd a tengeri erők 16 ezer katonája kapott ilyen jellegű kiképzést. A hatás nem maradt el. A több évtizede tartó polgárháborút követően sikeresen lezajlott az első demokratikus választás. A mérhetetlen nyomor és szegénység után ez a kelet-afrikai állam a kontinens legdinamikusabban fejlődő országává vált. A TM bevezetése és módszeres gyakorlása eredményeként Mozambik időjárása is normalizálódott. Ennek következtében megszűnt az éhínség, és sikerült külföldi segélyek nélkül felvirágoztatniuk az ország gazdaságát. Ezek után nem véletlen, hogy ebben az országban miniszteri rendelet teszi kötelezővé a meditálást, az elért pozitív hatás fenntartását. A sok ezer meditáló agyából kiáramló koherens (térben rendezett) hullámok egy olyan láthatatlan pajzsot tartanak Mozambik fölé, amely megvédi őket a külső, káros behatásoktól, és megőrzi a lakói között uralkodó harmóniát és békét.

Ez a technika nemcsak a fejlődő országokban működik jól. A TM-módszer továbbfejlesztett változatát, a TM-Sziddhit gyakorlók több kísérletet is végrehajtottak az Egyesült Államokban. Először 1978-ban Rhode Island³⁷-on, a 3 hónapig tartó „Ideális társadalom”-nak nevezett kampány alatt végeztek ilyen felmérést. A statisztikai kimutatások szerint ebben az időszakban az öngyilkosságok száma 41, a munkanélküliség 26, a bűncselekmények száma 26 (az FBI jelentése szerint 54), a gyilkosságok száma pedig 39,5 százalékkal csökkent. 1983. december 16-tól 1984. január 6-ig Iowa államban, Fairfieldben tartották az „Utópiakóstoló” elnevezésű tanfolyamot, ahol egyszerre 7000 ember gyakorolta a TM-Sziddhi programot. Ez esetben a sziddhák megnövelt erősségű agyhullámokkal optimizmust és magabiztosságot sugároztak a világnak. Ennek következtében 19 országban észrevehetően emelkedett a tőzdeforgalom, a világ háborús övezeteiben csökkent a konfliktusok száma, kevesebb fertőző megbetegedés fordult elő, alábbhagyott a terrorizmus, sőt a közlekedési balesetek száma is mérséklődött. Amikor a kurzusnak vége lett, és a résztvevők hazamentek, minden visszaállt a régi kerékvágásba. Ebből is látszik, hogy mennyire fontos ennek a folyamatnak a fenntartása. Nem elég előidézni a kívánt hatást, azt fenn is kell tartani, naponta ismétlődő meditációkkal.

A TM-gyakorlat lényege, hogy a meditáció során az agyfrekvenciánk lecsökken, melynek hatására testünk, lelkünk és szellemünk megnyugszik. Ebben az állapotban a szervezetünk sokkal hatékonyabban pihen, mint a legmélyebb alvás során. Ennek mérhető következményei, hogy lelassul az anyagcsere, amit az energiafelvétel és a széndioxid-leadás erős csökkenése jelez. Ugyancsak csökken a meditáló légzés- és pulzusszáma, vérnyomása, vércukor- és koleszterinszintje. A legújabb tudományos vizsgálatok szerint csökken a vér tejsavszintje is. Ez a vegyület a szorongásban, neurózisban szenvedő személyek vérében nagy mennyiségben kimutatható. A legjellegzetesebb hatás azonban az, hogy az agyhullámok harmonizálódnak, koherenssé válnak. Ennek következtében idegrendszerünk megszabadul a stressztől, így akadálytalanul elindulhatnak bennünk az öngyógyító folyamatok. Az Agykontrollal ellentétben, a TM alkalmazása során nem kell a kívánt állapotot egy

³⁷ ród ájland

belső képernyőre kivetíteni, hanem csak el kell lazítani magunkat, hogy agyfrekvenciánk lecsökkenjen. Ha ezt sikerült elérnünk, a pozitív változások egy idő után automatikusan bekövetkeznek. Ebben az esetben a mindenütt jelen levő jóakarató túlvilági erők segítik elő a meditáló és környezete sorsának jobbra fordulását. Nincs szükség arra, hogy egyenként felsorolva, konkrétan meghatározva kérjük bajaink orvoslását, mert a Mindenható és segítői nagyon jól tudják, hogy mire van szükségünk, miként kell az állapotunkat normalizálni, és ahol hajlandóságot látnak a kapcsolatfelvételre, ott nem is marad el a segítség.

Itt az agyfrekvencia lecsökkenését mantrázással (szanszkrit szavak monoton ismételtetésével) érik el. Mivel ezek a Védák könyvében megörökített bűvös szavak nem mindenkire hatnak egyformán, elengedhetetlen az egyenkénti próba, a módszer testreszabása. Emiatt ez a tanfolyam a bevezető előadást követően személyes foglalkozások formájában zajlik. Ebben a folyamatban tehát a tanár nélkülözhetetlen, ezért ezt a módszert könyvből vagy videokazettáról nem lehet megtanulni. Csak az oktató által specifikusan kiválasztott szavak ismétlése hozza meg a kívánt eredményt. A dilettáns módon alkotott mantra hatástalan marad, de súlyos veszélyt is előidézhet. Az agyfrekvencia mélyebb szintjein a szónak igen nagy súlya, szinte hatalma van, ezért nem tanácsos önkényesen választott mantrát alkalmazni. Ebben az esetben még az univerzális mantrának tekintett „OM” szócska is káros hatást idézhet elő a pusztán olvasmányok útján meditáló személyeknél. Az erővel felruházott szavakat egyébként háromféleképpen lehet kiejteni a meditáció során: **1.** hangosan, **2.** mormolás formájában, **3.** elgondolás útján. A leghatásosabb a pusztán elgondolt, szellemileg átélt mantra. A mantrázás azáltal is elősegíti a meditatív állapot kialakulását, hogy elvonja agyunk figyelmét a gondolatoktól, így lehetővé teszi az agyfrekvencia akadálytalan lecsökkenését.

Természetesen ennél a meditációs technikánál sem csökken le az agyfrekvenciánk azonnal a legmélyebb szintre, de a folyamatos gyakorlás során egyre jobban megnyílik a csatorna a jobb és a bal agyfélteke között. Ennek megfelelően hamarosan megnyugszunk, mind több stressztől szabadulunk meg, és ezáltal mind intenzívebbé válik a gyógyulásunk, és megoldódnak nyomasztó gondjaink. A pozitív folyamatot az idézi elő, hogy a jobb agyféltekénken keresztül kapcsolatba kerülünk az isteni szférákból érkezett túlvilági erőkkel, akik a szükséges segítséget megadják nekünk. A kapcsolatfelvétel egyértelmű jele, hogy a TM rendszeres gyakorlása alatt megnövekszik az agyhullámok intenzitása és koherenciája. Az agyhullámok EEG-műszerrel is kimutatható koherenciája hatással van embertársainkra is. Maharashi szerint ez a hatás annyira intenzív, hogy egy város lakosságának 1%-a képes hatást gyakorolni az egész településre. Már ilyen kis arányban is növelni tudjuk környezetünk rendezettségét, javíthatjuk a közösség életének minőségét. A TM tehát nem csak az egyénben, hanem áttételesen a társadalomban is csökkenti a feszültséget. Ez a bajok elkerülésén túlmenően egy idő után gazdasági fellendüléssel is jár.

A haladó TM-Sziddhi technika alkalmazása esetén ez a hatás még erősebb. Itt már elegendő a lakosság 1%-ának a négyzetgyöke a hatás eléréséhez. A TM-Sziddhi képességfejlesztő program három hónapos meditálás alatt tanulható meg. Ennek során agyfrekvenciánk olyan mélyre csökken, hogy képessé válunk különféle parapszichológiai jelenségek előidézésére is. Ezek közül leggyakrabban előforduló jelenség a levitáció. Ez azáltal jön létre, hogy az erősen lecsökkent agyfrekvencia következtében a TM-sziddhák testébe pozitív szubatomi energia áramlik, ami legyőzi a gravitációt. Ez egy sajátos, ugráló mozgást eredményez, ami miatt ezt a módszert „jóga repülésnek”, gyakorlóit pedig „TM-Sziddhi jóga repülőknak” is nevezik. A nyugati világban annyira komolyan veszik a TM-meditáció környezetünkre gyakorolt pozitív hatását, hogy 30 országból érkezett gyakorlói számára a holland kormány már egy sziddhi falut is építtetett. Az Amszterdam melletti Lelystadban 400 TM-sziddha él, környezetük legnagyobb megelégedésére. Az államnak semmibe sem kerül az ottlétük, mivel az épületekért bérleti díjat fizetnek, és megélhetési költségeiket is saját zsebből fedezik.

Az alaptanfolyam általában 6x2 óras (hat egymást követő napon) és már 3 éves kortól elvégezhető. A TM- és a TM-Sziddhi tanfolyamokra nálunk, az alábbi címen lehet jelentkezni: 1076. Budapest, Thököly út 17, III. em. 6. Tel: 335 6093 és (06)-20-923 0106. Aki ennél is magasabb szintre kíván eljutni, az a Maharashi Transzcendentális Meditációs Központban jelentkezhet a Kreatív Intelligencia Tudománya (KIT) 33 leckét tartalmazó, 70 óras tanfolyamára, amelyet személyesen

Maharashi jögi tart angolul. A TM-meditáció különlegességére jellemző, hogy az ősi Indiában is csupán egy maroknyi beavatott ismerte. A titkos tanítást több ezer éven át csak királyok kaphatták meg, hogy bölcsebben uralkodhassanak. Maharashi Mahesh jögi azonban szakított a hagyományokkal, és ezt a régi, védikus hagyományokon alapuló tanítást a Nyugat rendelkezésére bocsátotta. Ezt azért tette, hogy megmentse az emberiséget a végső pusztulástól. Világosan látta, hogy napjainkban a kormányok egyre tehetetlenebbül állnak a társadalmi problémákkal szemben. Sokszor csak tétlenül szemlélik, hogyan zúdul egyik szerencsétlenség a másik után az emberekre. Mindez a stresszel agyonterhelt közösségi tudatból ered. Ez azonban könnyen és olcsón megváltoztatható ennek a módszernek az alkalmazásával. Eredményeként egy minőségileg magasabb szintű társadalom jön létre.

Aki elsajátította ezt a technikát, annak nincs más dolga, mint hogy reggel és este csukott szemmel 20-20 percen át gyakorolja, majd élvezze a meditáció előnyeit. Ne gondoljuk azt, hogy a világtól elvonult jögikhoz hasonlóan nekünk is a „nyakunkba kell tekerni” a lábunkat. Karosszékekben, kényelmesen ülve is végezhető ez a gyakorlat, melynek során bársonyos nyugalom száll ránk, majd frissen és boldogan folytathatjuk a napi tevékenységünket. Nagyon fontos, hogy mindezt lazán tegyük, hogy a meditáció ne fulladjon görcsös vagy erőszakos koncentrációba. A tudósok szerint a TM a leghatásosabb stresszoldó program, maga a stresszelmélet kidolgozója, a magyar származású Selye János is alkalmazta. Ezt a fajta meditációt világszerte orvosok ezrei ajánlják, kiemelkedően jó eredményeket biztosító betegségmegelőző és egészségfejlesztő programként. A keleti vallás megalapítója is biztatta híveit az alkalmazására. Egyszer megkérdezték Buddhát, hogy mit nyert a meditációval. Azt felelte: semmit. „De hadd mondjam el, hogy mit veszítettem: haragot, szorongást, depressziót, bizonytalanságot, félelmet az időskortól és a haláltól.” Mindez fokozottan igaz a meditáció modernizált változatára, a TM-meditációra.

Reiki

A Reiki nem más, mint egy ősi kézrátételes gyógymód, valamint személyiségfejlesztő módszer.

Története több ezer éves múltra tekint vissza. A távol-keleti misztikus tudományok túlnyomó részéhez hasonlóan, ennek eredete is a Védák könyvében keresendő. A gyógyításnak ezt a módját Indiában és Tibetben sokáig alkalmazták. 2500 évvel ezelőtt Buddha is használta, a középkorban azonban teljesen feledésbe merült. Már úgy tűnt, hogy ez az egyetemes érték végleg elvész az emberiség számára, amikor a múlt század végén Japánban újraéledt ez a technika. Feltámasztója egy keresztény papi iskola vezetője, dr. Mikao Usui volt. A történet úgy kezdődött, hogy egy végzős tanítványa megkérdezte tőle:

- Elfogadja ön a Biblia tartalmát szó szerint?
- Igen, felelte a dékán.
- A Bibliában az áll, hogy Krisztus kézrátétellel gyógyította a betegeket. Elhiszi ön ezt az állítást anélkül, hogy valaha is látott volna ilyet?
- Elhiszem, habár még soha nem láttam efféle csodát.

– Lehet, hogy önnek elég egy szemtanú általi közlés, de nekünk az eljárás érthető leírására van szükségünk, vagy arra, hogy a saját szemünkkel lássuk. Kérjük, magyarázza el, hogyan tette ezt Jézus?

Usui bármennyire is restellte, képtelen volt válaszolni a kérdésre, ami lavinát indított el az életében. A japán hagyományok szerint ugyanis annak a tanárnak, aki nem tudott felelni tanítványa kér-

déseire, fel kellett hagynia a tanítással. Ezenkívül maga is ki akarta deríteni a titkot, ezért másnap lemondott az állásáról, és elutazott Amerikába, hogy ott nyomozzon a kézrátételes gyógyítás titkai után. A chicagói egyetem teológiai tanszékén végzett hosszas kutatásai után díszdoktorrá avatták, de mégsem találta meg, amit keresett. A vallási iratok tanulmányozása során azonban rájött arra, hogy Buddha is alkalmazta ezt a módszert. Ezért visszautazott Japánba, hogy megismerkedjen a buddhizmus tanaival. Sorra járta a Zen kolostorokat, hátha valahol segítségre, eligazításra talál. De hiába volt a fáradozás, mert mindenütt azt a választ kapta, hogy: *„Túlságosan el vagyunk foglalva a lélek gyógyításával, nem érünk rá a testtel törődni.”*

Végül talált egy nagyon öreg apátot, aki azon a véleményen volt, hogy: *„Bármi, ami egyszer megtörtént, újra megtehető”*, és hajlandó volt őt segíteni ebben a törekvésében. Befogadták a kolostorba, és rendelkezésére bocsátották a buddhista szentírást, a Szutrákat. A japán fordításban azonban semmit sem talált. Erre megtanulta a kínai nyelvet, hogy még több írást tanulmányozhasson, de így sem ért el eredményt. Ennek ellenére nem adta fel. Megtanult szanszkritül is, hogy olyan ősi iratokban búvárkodhasson, amelyeket soha nem fordítottak le más nyelvre. Ekkor végre megtalálta, amit keresett. 7 évi kutatás után rálelt Buddha rejtett tanaira, amit egy ismeretlen tanítványa jegyzett fel. Ez tartalmazta a formulát, a szimbólumokat, és a Buddha által alkalmazott kézrátételes gyógyítás szabályait. Most már a tudás birtokába jutott, de nem tudta használni azt. Hiányzott a szimbólumok formájában ábrázolt erő, ami képessé teszi a testet a kozmikus energia átadására.

Tanácsalanságában felkereste öreg barátját, hogy most mitévő legyen. Az apát azt javasolta neki, hogy menjen fel a környék szent hegyére, ott 21 napig böjtöljön, meditáljon, és ez meghozza majd a megvilágosodást. Felérve a Kurijama hegyre összegyűjtött 21 kavicsot, hogy ezzel mérje a múltó napokat. 20 napig semmi sem történt, az aszkétikus meditálás nem vezetett eredményre. A 21. nap hajnalán éppen újhöld volt. A teljes sötétség miatt tapogatózva nyúlt az utolsó kavics után, hogy azt is elhajítsa. Ekkor meglátott az égen egy fénysugarat, ami egyenesen felé irányult. Félelmében mozdulni sem tudott a helyéről. A fény olyan erővel csapódott a homlokcsakrájához, hogy odébb lökte. Ezután fénygömbbe zárva gyors egymásutánban megjelentek előtte azok az aranyszínű szanszkrit szimbólumok, melyeknek a jelentését oly sokáig kereste. Most egy pillanat alatt felismerte ezek értelmét, szinte a tudatába égett az isteni eredetű kozmikus energia felhasználási módja. A megoldás kulcsával együtt megkapta a beavatást is, képessé vált a kézrátételes gyógyításra. Erre azonban csak később jött rá. A transz elmúltával csupán azt érezte, hogy megszűnt a fáradsága, a kínzó éhségérzete, és teljesen felfrissült. Elindult hát a kolostor felé, de útközben beütötte a lába nagyujját egy kőbe, ami csúnyán felsebezte. A fájdalomtól ugrálva, önkéntelenül megmarkolta sajnó lábát. Meglepődve vette észre, hogy az erősen vérző seb szemmel láthatóan gyógyulni kezdett. Percekben belül elmúlt a fájdalom, és a vérzés is elállt.

Megtörtént tehát az újkor első nagymesteri beavatása közvetlen isteni segédlettel, és az azt követő első gyógyítás. A völgybe leérve betért az első fogadóba, ahol mit sem törődve a 21 napos böjt következményeivel, kiadós reggelit kért. Közben észrevette, hogy a szolgálólány arca fel van dagadva. Miután megtudta, hogy három napja fáj a foga, rátette a tenyerét a sajnó testrészsre. Néhány perc után megszűnt a fogfájás, és a duzzanat is kezdett visszahúzódni. Estére Usui visszaért a kolostorba, ahol azzal fogadták, hogy öreg barátja már napok óta betegen fekszik. Letérdelt a gyékénye mellé, elkezdte kezelni kínzó köszvényét, mire az apát állapota rohamosan javult, és másnapra felkelt. Ezután megbeszélték a történeteket, és úgy döntöttek, hogy ezt a csodálatos erőt egyetemes életenergiának, japánul reikinek nevezik el.

Ezt követően Usui búcsút mondott a kolostornak, és Kyoto koldusnegyedébe költözött, hogy a leginkább rászorulókat gyógyítsa. Egészségük visszanyerése után elküldte őket dolgozni, segített nekik beilleszkedni a társadalomba. Egy idő után azonban azt vette észre, hogy szinte mindegyik visszatér a nyomornegyedbe. Amikor megkérdezte őket, hogy miért választották ismét ezt a sorsot, azt mondták, hogy jobban tetszik nekik a szabad, felelősségmentes élet. A tisztességes életmód túl sok kötelezettséggel jár. Inkább vállalják a szegénységet, a nyomort, mint a normális életvitel fenntartásával járó megpróbáltatásokat, kötöttségeket. Ekkor Usui rádöbben, hogy senkit sem lehet akarat ellenére meggyógyítani, és jó útra téríteni. Elhatározta, hogy a jövőben csak olyanokat fog kezelni, akik igénylik a gyógyulást, vállalják az egészség fenntartásához szükséges belső átalakulást,

tehát készek áldozatot hozni azért, hogy ismét normális életet éljenek. Aki még nem érett meg arra, hogy a környezetéből kiemelkedjen, nem hajlandó változtatni a gondolkodásmódján, vagyis lelkiileg nem elég fejlett ahhoz, hogy elinduljon a társadalmi felemelkedés útján, azt nem lehet erre rákényszeríteni.

Mindezt belátva 7 év után elhagyta a koldusnegyedét is. Olyan betegeket kezdett el gyógyítani, akik keresték őt, akik azért akartak meggyógyulni, hogy megváltoztassák az életüket. Közben iskolát alapított, és elkezdte oktatni a Reiki szabályait azoknak, akik többet szerettek volna megtudni erről a módszerről. Idővel 18 tanítványát avatta mesterré. Megtanította őket az öngyógyításra, és a Reiki alkalmazásával járó gondolkodásmódra. Követői közül egy nyugalmazott tengerésztiszt, Csujiro Hajasi bizonyult legeredményesebbnek a Reiki technikájának és filozófiájának átvételében, ezért élete végén nagymesterré avatta őt. Miután Usui rábízta módszerének lényegét a tanítványára, kérte, hogy érintetlenül őrizze meg azt. A Reiki olyannyira népszerűvé vált Japánban, hogy Usui életművéért kitüntetést kapott, amelyet maga a császár adott át. Halála után Tokióban, egy Zen templomban temették el. Óriási sírkövére felvésték, hogy életével az emberiséget szolgálta.

Hajasi eleget tett fogadalmának. Tokióban klinikát alapított, és tovább oktatta a módszert, ami 1938-ban, a nagymesterré avatott Havajo Takata asszony révén eljutott Hawaira, majd az Egyesült Államokba is. A rohamosan növekvő Reiki gyógyító hálózatot jelenleg két szervezet, a dr. Barbara Weber Ray nagymester által létrehozott A.I.R.A. (American International Reiki Assotiation) és a Phyllis Lei Furumoto nagymester által alapított Reiki Alliance irányítja. A tradicionális irányzatok mellett Európában létrejött egy reformirányzat is, a R.A.I. (Reiki Assotiation International), amit F. E. Eckard Strohm nagymester hozott létre. Jellemző ennek a hálózatnak a sikerességére, hogy két éven belül a világ második legnagyobb Reiki szervezetévé nőtte ki magát. Egyébként a hagyományos japán, és a megreformált európai irányzat között nincs lényeges különbség. A gyógyítás alapelve mindegyiknél ugyanaz, csupán a beavatás, és a kezelés módjában vannak kisebb eltérések. Néhány megállapítás erejéig ismerkedjünk meg most a kézzrátételes gyógyításnak ezzel a módjával, és a továbbfejlődés irányával.

A Silva-féle speciális és standard gyógyító eljárásnál az ujjakból kiáramló energiával folyik a kezelés. A Reikinél azonban nem a kéz természetes Yin és Yang jellegű energiakisugárzását használjuk gyógyításra, hanem egy ősi beavatási eljárással megnyitják a tenyércsakrákat, amelyek a fejtető-csakrán át beszívott kozmikus energiát sugározzák ki. Ennél a módszernél tehát nincs szükség sem a kéz rezgetésére, sem a Magasabb Intelligencia, illetve a tudatalatti közreműködésére. Ezért a kezet rá lehet helyezni a kezelendő testfelületre, sőt ajánlatos is, mert minél szorosabb az illeszkedés a bőrfelületek között, annál hatékonyabb az energiaátadás. (Szükség esetén ruhán keresztül is adhatunk energiát, de így hosszabb beavatkozásra van szükség.) A kezelés úgy történik, hogy az energiahányos testrészebe a jobb kezünkkel kozmikus, Yang jellegű energiát sugárzunk be, energiatúltengés esetén pedig a bal kezünkkel elvonjuk azt.

Sajnos, éppen az egyszerűségéből ered a Reiki hátránya is. Mivel a kozmikus (éteri) energia közvetítésével gyógyít, így nem alkalmas a Yin jellegű energiazavarok korigálására. Amennyiben egy szervben Yin energiahány lép fel, akkor a Reiki ezt úgy gyógyítja, hogy elvonja a többlet Yang energiát. Ezáltal az egészség helyreáll ugyan, de csökken a páciens bioenergia-szintje, ami a természetes védekező mechanizmus gyengülését vonja maga után. A nem kellő gondossággal végzett kezelés másik veszélye a túltöltés, illetve az energiaelvonás. Bármelyik kezünkkel végezzük is a gyógyítást, utána kérdezzük meg a beteget, hogy érzése szerint javult, vagy romlott az állapota. Ha már a terápia kezdetén számottevő állapotromlásról számol be, akkor a másik kezünkkel ismételjük meg a beavatkozást. Nem igaz ugyanis az az állítás, hogy a „reikierő” kiegyenlítődik, a kezünkben csak annyi energia áramlik a beteg szervbe, amennyit az felvesz. Ez csak akkor lenne így, ha a saját bioenergiánkkal saját magunkat kezelnénk. Ebben az esetben azonban kívülről jövő energiát használunk, melynek intenzitása jóval meghaladja a töltöttségi szintünket. A tenyerünkben kiáramló kozmikus energia ugyanúgy túl tudja tölteni a Yang energiával telített szervet, mint a mágnesrúd, és el is lehet vele vonni az energiahányos szerv maradék energiáját. Ilyenkor a leggyakoribb panaszok: heves szívdobogás, hőhullámok, idegesség, álmatlanság vagy általános rosszullét. Nagyon fontos, hogy komolyan számon kérjük a visszajelzéseket, mivel egyelőre semmilyen más módszerrel nem

tudjuk eldönteni, hogy a beteg szervnek energiára van szüksége, vagy energiát kell elvonni belőle. Jelenleg csak próbálgatás útján juthatunk kielégítő eredményre.

Mindezen hátrányok ellenére egyre népszerűbb ez a módszer, mert könnyen elsajátítható. Magnetopresszúrával bármely meridián energiaszintjét tetszőleges mértékben növelhetjük és csökkenthetjük ugyan, de ehhez nagyfokú szakmai ismeretekre van szükség, ráadásul minimális eszközök (mágnestrúd, meridiántérképek) kellene hozzá. Az Agykontrollal már eszközmentesen gyógyíthatunk, de ehhez meg különleges képességek (az agyfrekvencia lecsökkentésének adottsága) szükségesek. A Reiki alkalmazása viszont nem igényel semmilyen különleges tehetséget, a beavatás után bárki képes arra, hogy használja ezt a módszert. Ezen túlmenően teljes mértékben eszközmentes, a szabályai pedig olyan egyszerűek, hogy fél nap alatt mindenki elsajátíthatja. (A tanfolyam teljes időtartama 2 nap.) Mai rohanó világunkban szinte felbecsülhetetlen előnye a Reikinek, hogy alkalmazása nem igényel külön időt. Nem kell eljárni kezelésekre, otthon sem kell rá időt szakítani, mert tévézés vagy olvasás közben is gyógyíthatjuk magunkat, ha a kezünket ráhelyezzük a beteg testrészünkre.

Nagyon fontos szempont még, hogy a hagyományos kézzel végzett eljárással ellentétben itt nem a test bioenergiáját használjuk gyógyításra, hanem a kívülről beáramló végtelen mennyiségű kozmikus energiát. Ennélfogva a Reikivel gyógyítók sohasem fáradnak el, nem fenyegeti őket a kimerülés veszélye. A kívülről jövő energia azzal a járulékos hatással is jár, hogy mind a kezelt személynek, mind a gyógyítónak emelkedik a kozmikus energiaszintje. Ez a többletenergia aktiválja az anyagcserét, élénkíti a szervezet méregtelenítését, feszessé teszi a bőrt, a kötőszöveteket és az izmokat. Az energiadugók feloldásával a bioenergia minden egyes szervhez akadálytalanul eljut, ami egyrészt egészségesebbé teszi az alkalmazóját, másrészt idővel megnő aurájának rezgésfrekvenciája. Ettől feszültségmentesebbé, kedélyesebbé válik, és fokozódik a pszichikai terhelhetősége. Más energetikai gyógy módok elsajátításához hasonlóan a Reiki beavatottak hite is elmélyül, kinyílnak a világ felé, életük harmonikusabb, kiegyensúlyozottabb lesz.

Egy gondolat erejéig érdemes még erről az eljárásról szólni. Az energetikai gyógy módokat tárgyaló szakkönyvekben gyakran megemlítik, hogy csakrák a tenyéren kívül a talpon is találhatóak. Nem zárható ki, hogy a beavatás során ezek is megnyílnak, így tulajdonképpen lábbal is lehetne gyógyítani. A Reikivel kapcsolatos szakirodalom egyáltalán nem említi ezt a lehetőséget, ennek ellenére vannak olyan beavatottak, akik a lábaikkal is gyógyítanak. Ez az eljárás azonban meglehetősen nehézkes, és nem is túl esztétikus, így első hallásra sokan azt mondhatnák, nincs értelme időt vesztegetni rá. Van viszont egy szempont, ami miatt érdemes lenne tüzetesebben is megvizsgálni ezt a technikát. Tudjuk, hogy a szervezet a földből kisugárzódó Yin jellegű energiát a gyökércsakrán keresztül szívja fel. Mivel ez a csakra a két lábunk között, azok tövénél helyezkedik el, könnyen lehet, hogy a lábainkból nem Yang, hanem Yin energia sugárzódik ki. Ha ez így van, akkor megszűnik a Reiki jelenlegi egyoldalú használhatósága, és ugyanolyan teljes értékű módszerré válik, mint a magnetopresszúra. A különbség csak annyi lenne, hogy itt nem a meridiánpontok stimulálásával szabályozzuk a szervezet energiaszintjét, hanem a beteg szerv közvetlen besugárzása útján gyógyítjuk a betegséget.

Nem tartozik ugyan szorosan ehhez a témához, de azért érdemes még megemlíteni, hogy mellékcsakrák a mellbimbón is találhatóak. Ennek főleg szoptatás idején van jelentőségük, mert a csecsemők ily módon a köztudottan pótolhatatlan anyatejen kívül életenergiát is szívhatnak magukba, mely által jóval egészségesebbek lesznek, mint a tápszerrel táplált társaik. Ezen túlmenően azok a csecsemők, akik minimum 6 hónapon át anyatejet kaptak, felnőve legalább 40%-kal ritkábban híznak el, mint cumiztatott társaik. A szoptatás időtartama alatt a fertőző és halálos kimenetelű betegségek ellen is védve vannak. Ezt az a tudományos megfigyelés támasztja alá, hogy az anyatej megöli a vírusokat, baktériumokat, és elpusztítja a rákos sejteket.

Az öngyógyítást, valamint mások közvetlen érintkezés útján történő gyógyítását a Reiki I. tanfolyamon tanulhatjuk meg. A különböző kéztartásokkal általában a beteg szervbe sugárzunk be energiát, de az oktatónk azt is megmutatja nekünk, hogy miként lehet a testaurát és az egyes csakrák energiaáramlását harmonizálni. Az akupunktúrával ellentétben ez a gyógy mód nem mindig hat

azonnal. A mélyebben fekvő szervek esetén, vagy aura-, illetve csakraharmonizáláskor néha órák kellene ahhoz, hogy az energia eljusson a sejtekhez, és a kívánt hatás bekövetkezzen. Abban azonban megegyezik az akupunktúrával, hogy akkor is gyógyít, ha a páciens nem hisz benne. Érdekesége ennek a módszernek, hogy akit egyszer beavattak, az élete végéig reikicsatorna lesz. Ha akarja, ha nem, a tenyércsakrai örökre nyitva maradnak, készen állnak arra, hogy energiát közvetítsenek. Elfelejtetni sem lehet ezt a képességet. Hosszú kihagyás után is automatikusan megindul az energiaáramlás, ha kezünket akár a saját, akár mások beteg testrészére helyezzük.

Mielőtt valamelyik tanfolyamra beiratkoznánk, nem árt egy kis óvatosság. Mostanában ugyanis a fokozódó érdeklődést kihasználva, sokan tanítanak engedély nélkül. Óvakodjunk az újságokban meghirdetett „szuper olcsó” tanfolyamoktól (vagy azoktól, akik csak egy telefonszámot adnak meg), mivel szinte biztos, hogy ezeket kellő szakismeret nélküli szélhámosok tartják. Léteznek olyan tanárok is, akiket etikátlan magatartásuk miatt a Reiki szervezetek kizártak tagjaik közül. Legjobb, ha ismerőseink körében érdeklődünk, mert így nagyobb a valószínűsége, hogy színvonalas oktatásban lesz részünk. A beiratkozás előtt nem árt, ha elbeszélgetünk a leendő mesterünkkel. Amennyiben emberként nem tudjuk elfogadni őt, akkor inkább keressünk másik tanárt, mivel az ismeretek magas fokú elsajátítása érdekében alapvetően fontos a jó kontaktus, az azonos „hullámhossz”. (Akinek nin-csenek ezotériában jártas ismerősei, az Elixír magazinban részletes tájékoztatást kaphat a különféle tanfolyamok helyéről és időpontjáról.)

Mellesleg ebben a folyóiratban található az „**Alfajárók**” című négyoldalas melléklet is, ami az agykontrollosok hivatalos lapja. Újabban már az Interneten is olvasható az „Alfajárók”, sőt az Agykontroll Iroda honlapján keresztül levelezni is tudnak egymással az agykontrollosok. Honlap cím: <http://www.agykontroll.hu/levele.htm> (Ha itt rákattintva nem nyílik meg, a Vágólapon keresztül másoljuk át a címet a böngésző címsávjába.) Friss és igen széleskörű tájékoztatást kaphatunk a különféle tanfolyamokról a <http://www.ezoteria.lap.hu> honlapon is. Az **Agykontroll Iroda** címe: 1389. Budapest, Pf. 115. Tel: 488 0118. Az Agykontroll Kiadó által megjelentetett könyvek, hangkazetták, CD-lemezek, és a tanfolyamaikra szóló belépőjegyek az Agykontroll Irodában és a Hattyúházban kaphatók. Cím: 1015. Budapest, Hattyú u. 14. II. em. A Reiki ügyeivel egy negyedévenként megjelenő folyóirat, a **Christall** foglalkozik behatóan.)

A Reiki II. tanfolyamon a csakrák tisztítási módjaival is megismerkedhetünk, de a tananyag gerincét a távgyógyítás elsajátítása alkotja. A második fokozat érdekessége, hogy a megnövekedett energiaszint következtében az első fokozatnál is hatékonyabb méregtelenítés lép fel a szervezetben. A testi tisztulással együtt megindul az intenzív lelki salaktalanítás is. A pszichikai csatornák megnyílása folytán évekig elfojtott indulatok, görcsök, megaláztatások törnek fel belőlünk. A nyomasztó múltbeli emlékek helyét a körülöttünk élők iránti nagyfokú szeretet veszi át a szívünkben. A férfi szemében a nő társsá válik, és fordítva is. Megváltozik az egyén viszonyulása az öregekhez és a gyerekekhez. Megtörténik az „emberszámba vevés” családi és egyéb kapcsolatainkban. A beavatás segít lebontani azokat a korlátokat, amelyeket a társadalom évezredek óta alakított ki az emberek egymástól való elszigetelésére. Tehát úgy is fogalmazhatnánk, hogy a Reiki második fokozata nem csupán energianövelő, hanem egyben személyiségfejlesztő iskola. A hivatásszerűen gyógyítani kívánók számára rendelkezésre áll egy mesterfokozat is, ami lehetővé teszi az energia további erősödését, és a képességek elmélyülését.

Az előzőekben már említettük, hogy a Reiki nem egyenértékű a magnetopresszúrával. Azért sem, mert amíg a magnetopresszúránál a meridiánpontok ingerlésével irányítjuk a bioenergiát a kívánt helyre, addig a kézrátételes gyógyításnál az egyes szerveket sugározzuk be kozmikus energiával. Az akupunktúra szabályain alapuló mágnesrudas kezeléssel igen precízen, célirányosan adagolhatjuk az energiát, a több mint 4000 éven át finomított módszerek követésével. Így speciális betegségeket is nagy hatásokkal gyógyíthatunk vele. Az újkori alkalmazását tekintve csupán néhány évtizedes tapasztalattal rendelkező Reiki pl. nehezen boldogul a szénanáthával. Csak hosszas kezeléssel lehet csökkenteni a panaszokat, miközben a beteg szenved a náthára jellemző kellemetlen tünetektől. Egy mágnesrúddal viszont percek alatt csillapítható a szemviszketés és az orrfolyás. Ehhez többnyire elegendő a vastagbél meridián 19-es és 20-as, valamint a kormányzó vezeték 23-as és 26-os, illetve In Do pontjait stimulálni néhány percig. Mivel az allergiás hajlamot a máj működési zavarai is

okoZHathják, a 2-es vagy 8-as pontokon keresztül fordítsunk gondot a májmeridián energiaszintjének helyreállítására.

Ennél is hatékonyabb a vesemeridián karbantartása. Sok esetben szinte teljes gyógyulás érhető el a K 26-os (első borda alatti) pont stimulálásával. A fülön is található allergiacsillapító pontok. Közülük leghatásosabb a fülcimpa legmagasabb pontján található Allergiapont. (Nem a fülcimpa tetején, hanem az oldalán a legmagasabb pont.) Ha nincs nálunk semmilyen aktiváló eszköz, az ujjunkkal is masszírozhatjuk. A fülakupunktúrát ismertető térképen érdemes megkeresni és kezelni a Szem, valamint az Orr pontokat is.

Ha a pollenkoncentráció olyan szintet ér el, hogy már semmi sem segít, akkor kenjük be az orrlyukainkat csípős paprikával. Ettől percekben belül megszűnik a tüszögés, több órára leáll a váladékképződés. Egyelőre nem tudni, hogy ezt a meglepő reakciót mi váltja ki, a kapszaicin gyógyító hatása, vagy az, hogy az erősebb inger elnyomja a gyengébbet. Az is lehet azonban, hogy a csípős paprikát az agy testünk ellen irányuló agresszív támadásnak minősíti, ezért utasítást ad az immunrendszer limfocitáinak, hogy hagyják ott a virágport, és forduljanak a kapszaicin ellen. A bőr maró érzése egyébként csak néhány percre tart, és még mindig könnyebb elviselni, mint az állandó orrfolyást. (Mellesleg ez a módszer fejfájás és migrén ellen is hatásos.) A hisztamin felszabadulását a fény is gátolja. A Szegedi Tudományegyetemen intenzív fényel világítják meg az orr nyálkahártyáját. A kezelést néhány alkalommal kell végezni 3-4 percre, és jelentősen csökkennek a tünetek. A fototerápia elősegíti az allergiában szerepet játszó limfociták szétesését, és bizonyos mediátoranyagok (interlukin 5) termelődését is. A Rhinolight fényforrással végzett kezelés a Biovital Egészségközpontban is hozzáférhető. Tel: 345 8569 és 345 8598. Sok esetben végleges gyógyulás is elérhető homeopátiás úton. A „hasznólót a hasznólóval” elv alapján virágport kell szedni folyamatosan növelt mennyiségben. Az adagolás beállítását személyre szabottan, természetgyógyással kell elvégezteni.

Szór, atkák és por okozta allergia ellen is hatásos a német orvosok által javasolt vazelines módszer. Ha orrunk belsejét vékonyan bekenjük vazelinnel, akkor a nyálkahártyán képződött filmszerű réteg megvédi az allergizáló anyagokkal való érintkezéstől. Már speciális kenőcs is kapható erre a célra. A **Dr. Theiss Alergol** 3-4 órány át biztosít védelmet a virágpor, az utcai por és a szór okozta irritáció ellen. Utána vizes vattával ki kell törölni az orrüreg nyálkahártyájára tapadt polleneket, és újra be kell kenni az orr cimpáját. Forgalmazó: NaturProdukt 2046. Törökbálint (DEPO) Pf. 8. Tel: 06-23-336 131. Fax: 06-23-511 339. Az allergiások számára nagyon fontos az orrjáratok megtisztítása is. Amennyiben nem fordítanak gondot a gyakori orrfújásra, és a szájukon keresztül veszik a levegőt, az szűretlenül kerül a tüdőbe. Ennek következtében a hörgőkben is az a folyamat játszódik le, ami az orrban. A nyálkahártya-gyulladás kiterjed a tüdő mélyére is, amitől az allergiások asztmássá válnak.

Van azonban egy területe a Reikinek, ahol a magnetopresszúra nem versenyezhet vele: a csakra-gyógyászat. Testünk minden egyes szervét, és azok sejtjeit a meridiánrendszer látja el energiával. A meridiánok azonban az éltető bioenergiát testünk állandóan forgó, tölcészerű energiaközpontjaiból nyerik, azok gyökerein át. Így, ha valamelyik csakránk megsérül vagy beszűkül, akkor a hozzá kapcsolódó meridiánokban energiahány lép fel. Ezzel a helyzettel sem az akupunktúra, sem a magnetopresszúra nem tud mit kezdeni. Ezek a gyógy módok ugyanis csak szabályozni képesek a meglevő bioenergiát, feltölteni nem lehet velük a meridiánokat. A Reiki hatásmechanizmusa viszont lehetővé teszi, hogy a beteg csakráinkat is kezelésbe vegyük, lehetővé téve ezzel sok krónikus probléma megszüntetését. A beszédzavar, szorongás, lámpaláz pl. a legtöbb esetben a gégecsakra beszűkülésének, az elégtelen energiafelvételnek tudható be. Ez esetben az akupunktörök egyes meridiánpontok stimulálásával megpróbálnak olyan energetikai viszonyokat teremteni az agyban, amely enyhíti a beszédközpont görcseit. Látványos vagy végleges javulást azonban nem tudnak elérni, mivel a gégecsakra elégtelen energiaellátását ezzel a módszerrel nem lehet pótolni. Cayce szerint a dadogás oka nemcsak a gégecsakra beszűkülése lehet. Akkor is előáll ez a probléma, ha a beáramló energia felgyülemlik a hangszalagban. Személyes tapasztalata alapján a megrekedt energiát a felső háti, valamint a 2-3-4. nyaki csigolyák helyreigazításával lehet a gerincoszlopban megindítani. Ehhez jól

képzett kiropraktorra (csontkovácsra) van szükség, mert a hozzá nem értő beavatkozás súlyos csigolyakárosodást okozhat.

Ezen túlmenően még sok olyan összetett, különleges betegség van, melyek oka valamely csakránk nem megfelelő működésére vezethető vissza. Az egyes csakrákhoz tartozó betegségek és képességbeli zavarok részletes leírása a szakirodalomban található meg. A nálunk is kiadott könyvek közül ezt a témát legtömörebben és gyakorlati szempontból is leginkább használható módon Walter Lübeck fogalmazta meg „A reiki ösvényén” című munkájában. Aki magasabb szintre szeretne eljutni ezen az úton, annak egy idő után nélkülözhetetlen lesz Barbara Ann Brennan: Gyógyító kezek című műve is. (A kiadvány eredeti címe: Hands of Light.)

Csakraharmonizálásnál sem mindegy, hogy melyik kezünket hová helyezjük. Jegyezzük meg, hogy a jobb kézről kifelé folyik az energia, a bal kézbe pedig befelé. Ha tehát kozmikus energiával szeretnénk ellátni valamelyik csakránkat, akkor az energiafogadó, vagyis a bal kezünket helyezük a fejtetőcsakránkra, az energiaadót, vagyis a jobbat pedig a kezelendő csakrára. Gyakran előfordul, hogy az energia megreked, feldúsul a gyökércsakránál. Ezért érdemes ezt a műveletet ellenkező irányból is megismételni. Amennyiben valakinek szívszúrásai vannak, akkor helyezük a bal tenyerünket az 1-es, a jobbat pedig a 4-es csakrájára. A gyökércsakránál megrekedt energia szívcsakrába vezetése a szívpanaszokon kívül sok esetben az évek óta fennálló krónikus álmatlanságot is képes megszüntetni. Ha a két csakra között szeretnénk energiakiegyenlítést végezni, akkor az erősebben töltött csakrára tegyük a bal, a gyengébbre pedig a jobb kezünket. Hogy melyik csakránk működik intenzívebben, és melyik gyengébben, azt próbálgatással vagy ingával tudjuk eldönteni, hacsak nem vagyunk „tisztánlátók”.

Egyébként a **gyökércsakra** az immunrendszer, a csontozat, illetve az ízületek, a gerinc, a fog, valamint a fogíny állapotát befolyásolja. A **keresztcsonti csakra** vagy más néven **hasi csakra** az idegrendszer, az epe, a máj és a nemi szervek állapotáért felelős. Hozzá tartozó szervek: petefészek, mell, izmok, hormonrendszer, részlegesen a vékonybél és a gyomor, valamint a nyelv. Blokkolása esetén a méhvel, petefészekkel, menstruációval, herével és prosztatával kapcsolatos betegségek alakulnak ki. Energiazavara impotenciát, klimaxos tüneteket, bélgörcsöt, gyomornyálkahártyagyulladást és hólyaggyulladást is okozhat. A hasi csakra állapota a gyomron és az emésztőszerveken kívül kihat az izomzat működésére is. A **köldökcakrából** vagy ismertebb nevén **napfonatcsakrából** indul ki az akarat, a szenvedély, a határozott cselekvésre való ösztönzés. A köldökcakra kezeli a az agressziót, a küzdőszellemet is. Zavara szorongásos panaszokat vagy kitöréseket, hisztériás rohamot okozhat, de innen indul ki a kisebbségi komplexus, a szadizmus és a mazochizmus is. A köldökcakra alul- vagy túlműködésével küszködők gyakran tűnnek részvétlennek, érzéketlennek vagy könnyörtelennek. Ehhez a csakrához tartozó szervek a gyomor, hasnyálmirigy, máj, epehólyag, rekeszizom, vékonybél és a szem. A **szívcsakra** összeköti az alsó három testi jellegű csakrát a felső három szellemi jellegű központtal. A szív, vérerek, tüdő, bőr és kéz állapotáért felelős. Kihatással van az immunrendszerre is, állapota befolyásolja az allergia, az asztma, az ekcéma, a rák és a különféle fertőzések kialakulását.

A **torokcsakra** a beszéd, a hallás, az írás, az éneklés képességére hat. A „belső hang” maghallásában és megértésben is fontos szerepe van, és hatást gyakorol az őszinteségre, valamint az önkifejezésre. A torokcsakra nyitja meg a kaput a tudat és a szellem szférájába. Túl- vagy alulműködése leggyakrabban a beszédben, a kommunikációban hoz létre zavarokat. A torokcsakrához tartozó szervek a nyak, száj, nyelv, gége, hangszálak, nyelőcső, légcső. A torokcsakra blokkjai rekedtséget, torokfájást, köhögést, fülbetegségeket, mandulagyulladást, asztmát, nyakfájdalmakat, nyelvproblémákat okozhat. A torokcsakrát a múltbeli megpróbáltatások, az előző életben elszenvedett sokkok is blokkolhatják. A **homlokcsakra** vagy harmadik szem csakra az intuíció, a belső érzékelés, a felismerés, a bölcsesség központja. Ehhez a csakrához tartozó szervek az agy, az arc és az orr. Energiazavara belső feszültségekben, tanulási zavarokban, szétszórtságban, a szellemi tisztánlátás hiányában, illetve az újtól való elzárkózásban nyilvánul meg. A **koronacsakra** blokkjai pszichés torzulást válthatnak ki. Nem megfelelő működése az idegrendszeri rendellenességek mellett genetikai problémákat, valamint csont- és izombetegségeket is okozhat.

Csakraink tisztításának és harmonizálásának módját a Reiki tanfolyamon sajátíthatjuk el. Sok tanár a csakratisztítást már a Reiki I. tanfolyam hallgatóinak is megmutatja, mert a kettő szorosan összetartozik. Ne kerülje el a figyelmünket, hogy a szakkönyvekben a mellkasi oldalon ábrázolt csakrák nem érnek véget a gerincben, hanem van egy kiegészítő párjuk a test hátoldalán. A háti csakrák ugyanolyan tölcserre szélesednek, mint az elülső összetevőjük, és működésük egymástól eltérően is alakulhat. Ez azt jelenti, hogy ha valamelyik mellkasi csakra jól működik, attól a hátoldali párja még lehet zárt. Gyakori eset, hogy az elülső csakrában az energia normálisan, vagyis az óra járásával megegyező irányban befelé halad, hátoldali párjában azonban az energiaörvény ellenkező irányban forog. Ez a kifelé áramlás lerontja az elülső csakra jótékony hatását, vagy gátolja a hozzá tartozó képességek érvényesülését. Ezért a csakrakezelést minden esetben célszerű kiterjeszteni a beteg hátoldalára is. Arról, hogy a csakrában mennyire intenzív az energiaáramlás és milyen irányú, legegyszerűbben ingával győződhetünk meg. Az inga által rajzolt kör nagysága a csakra erősségétől, és a csakrán átáramló energia mennyiségétől függ, de befolyásolja a gyógyító bioenergiájának mennyisége is. A köröző mozgás az energiaáramlás irányát követi. Ha az inga mozgása eltér a szabályos körtől, ez pszichikai torzulásokra utal. Amennyiben a kilengése minimális, vagy közvetlenül a bőr fölé tartva sem indul be a köröző mozgás, az egyértelmű jele a csakra krónikus beszűkülésének.

Eltérő energiaszint észlelése esetén a kétoldali csakrapárt egyszerre is kezelhetjük. Ha pl. az elülső gégecsakra túlműködést mutat a többi csakrához képest, a hátsó pedig beszűkült, akkor a bal kezünket helyezzük a gégenkre, a jobbot pedig a tarkónkra. Így rövidebb idő alatt teljes gyógyulást érhetünk el az 5-ös csakrához tartozó szerveknél, illetve képességeknél. A kétkezes kezelés a különböző szervek gyógyításánál is hatásosabb lehet, mint az egykezes beavatkozás. Ezt a módszert egyébként szinte minden esetben általános szabályként tanítják a tanfolyamon, de nem árt az óvatosság. A túltöltés, illetve az energiaelvonás elkerülése érdekében csak akkor használjuk mindkét kezünket, ha ennek helyességéről előzetes próbák alapján meggyőződünk. Általában nem szokott gond lenni akkor, ha a beteg testének jobb oldalát a jobb, a bal oldalát pedig a bal kezünkkel kezeljük, mert így a szervezet természetes töltöttségi állapotát állítjuk helyre.

Az aurasimításnál is fontos a megfelelő kéz használata. Az energiaburok jobb oldalát a jobb, a bal oldalát pedig a bal kezünkkel simítsuk végig. Nem mindegy az irány sem. A tanfolyamon tanultakat követve tekintetbe kell venni a test durva energiaáramlását. Ennek megfelelően a jobb oldalon a talptól a fejtetőig, a bal oldalon pedig a fejtetőtől a talpig kell végezni az aurasimítást. A test középvonalában is követnünk kell a durva energiaáramlás irányát. Ennek megfelelően a háton a farkcsonttól vigyük a kezünket a fejtetőig, majd onnan lefelé a 7-es csakrától az 1-es csakráig. A Reiki alkalmazásánál, de különösen az egész testet érintő kezeléseknél alapvető előírás, hogy sem a gyógyító, sem a beteg nem viselhet karórát, ékszereket, hajpántot, mert ezek blokkolják az energiát. Nem minden tanfolyamon hívják fel rá a figyelmet, ezért érdemes még megemlíteni, hogy Reiki kezelés után néhány óráig tartózkodjunk a zuhanyozástól vagy fürdéstől. Az aura- és csakrakezelésnél több órára van szükség ahhoz, hogy az energiakorrekció hatása eljusson a sejtekhez. Ha erre nem ügyelünk, akkor a kezelésnél bevitt energia ugyanúgy kimosódik a testünkből, mint a különböző tárgyakba impregnálódott szubatomi energiahullámok.

A Reikit alapfokú gyógymódként az atlantiszi civilizáció is ismerte. A hivatásos gyógyítók azonban ennél hatékonyabb eljárásokat, az AROLO-t és a TIFAR-t alkalmazták. Ezekre a módszerekre F. E. Eckard Strohm talált rá, miközben második könyvében, az „Atlantisz mestertudása”-n dolgozott. Az európai reikimestereknek lehetőségük van ezeknek az újraélesztett technikáknak is az elsajátítására. Aki még tovább akar jutni az energetikai gyógyítás útján, az megismerkedhet a R.A.I. keretén belül oktató szellemgyógyászattal. Az átlagembernek azonban nincs szüksége erre a nagyfokú tudásra, ezeket az eljárásokat többnyire diplomás orvosok alkalmazzák, alternatív gyógymódként. Egyébként az AROLO egy energetikai diagnózis és kezelési rendszer, amely megmutatja, hogy bioenergia-szinten hol van a betegség, és arra aktív kezeléssel hat. Együttműködve a hagyományos orvoslással lehetővé teszi, hogy különböző segédeszközök nélkül információkat kapjunk a beteg állapotáról, a kezeléshez szükséges kivonatok és egyéb segédanyagok adagolásáról, illetve arról, hogy a fennálló betegséget milyen módszerrel lehet a leghatékonyabban gyógyítani.

A TIFAR lényegében egy magas fokon folytatott kristálygyógyászat. A tanfolyamot végzetek speciális, atlantiszi technikával programozott hegyikristályokat kapnak. A kezelési lehetőséget programozott ametisztek bővítik, melyekkel lehetőség nyílik a hibás energiastruktúrák megváltoztatására, valamint pozitív képek programozására, és a negatív viselkedési minták törlésére. Az aktív szellemgyógyászat öt tanfolyamból áll, és ennek végén a beavatottak megtanulják a pszí-sebészet módszereit is. Mivel ennél a Fülöp-szigeteken általánosan alkalmazott eljárásnál már a test belsejében folyik a beavatkozás, elengedhetetlenül szükséges az anatómia magas fokú elsajátítása. Ezért is ajánlják ezeket a meglehetősen drága tanfolyamokat elsősorban orvosoknak, mert ők már rendelkeznek a szükséges előképzettséggel, sebészeti gyakorlattal, és jól ismerik a kiegészítő gyógymódokat is.

Felvilágosult gyermeknevelés

A gyermeknevelés még egy képzett pszichológus számára sem könnyű dolog. Nem csoda hát, hogy a szülők túlnyomó része helytelenül cselekszik ezen a téren. A faggatózás, prédikálás és büntetés nem oldja meg a gondokat. Ez az elavult nevelési módszer csupán azt eredményezi, hogy egyre nő a feszültség a szülő és a gyermek között, ami fokozatosan eltávolítja őket egymástól. Az amerikai szakembereket már régóta foglalkoztatja ez a probléma, és meg is találták rá a megoldást. A **Gordon-módszer** alapja a józan ész, a belátás, a beleélő-képesség és a türelem. Ismét bebizonyosodott tehát, hogy az eredményes szülő-gyermek kapcsolat időt igényel. A gyermekeinkkel való foglalkozás, a meghitt beszélgetések elengedhetetlenek a nevelésben, sőt sok esetben csodát tesznek. Thomas Gordon szerint, ha a gyermekünk viselkedésével gond van, akkor ne árasszuk el őt szidalmainkkal, hanem higgadtan vegyük tudomásul a helyzetet, majd egy alkalmas pillanatban beszéljünk el vele. Ennek során semmi más dolgunk nincs, mint jóindulatúan feltenni néhány tisztázó kérdést, és türelmesen meghallgatni a választ. (Pl.: nyugtalanít, amit rólad hallottam. Nem tudom, mi lehet az oka a viselkedésednek? Te mit gondolsz?)

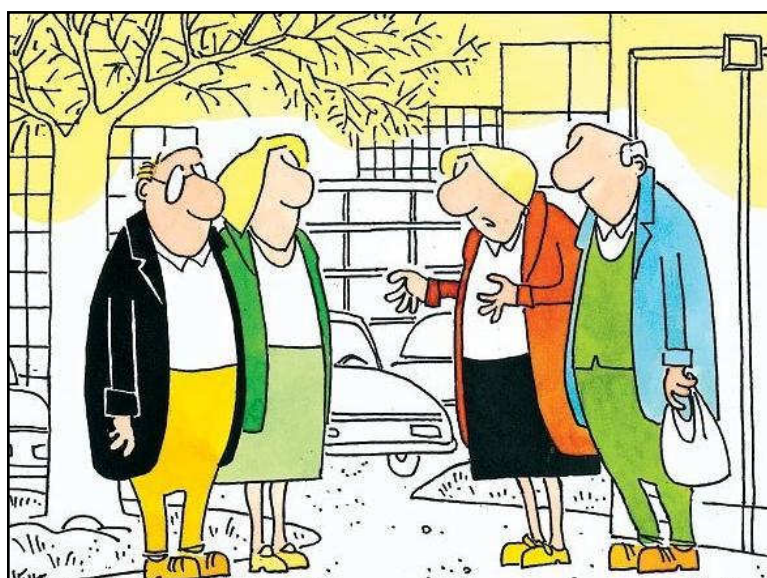
Amennyiben a szavainkat nem hatja át az elfojtott düh által gerjesztett indulat, hanem megértő hangnemben érdeklődünk, akkor gyermekünk igyekszik egy kívülálló számára is érthető módon beavatni bennünket a gondjaiba. Ez sokszor nem megy könnyen, ezért figyeljük minden szavát, és segítsünk neki szabatosan megfogalmazni problémája lényegét. Ha sikerült lehatolnunk a bajok gyökeréhez, akkor már nincs is több dolgunk. Ezután a gyermek önmaga fog eljutni a megoldáshoz. Azzal, hogy türelmesen meghallgattuk őt, esetleg segítettünk tisztázni a tényállást, olyan helyzetet teremtettünk, hogy teljes mélységében megérti az eseményeket. Ezt követően rendszerint megtörténik a csoda. Ahogy minden összefüggésében végiggondolja a helyzetet, hamarosan meg is találja a megoldást. A „tükröző, együtt megértő” meghallgatási módszer lényege tehát az, hogy a gyerek megfogalmazza a problémáját, és eközben rájön a kellemetlen szituációt előidéző erők működési mechanizmusára, ahonnan már csak egy lépés a megoldás megtalálása. Az „értő figyelem” önismeretet ad a gyerekeknek, és ezáltal lehetőséget kap arra, hogy megállja a helyét a maga világában.

Környezeti ártalmak

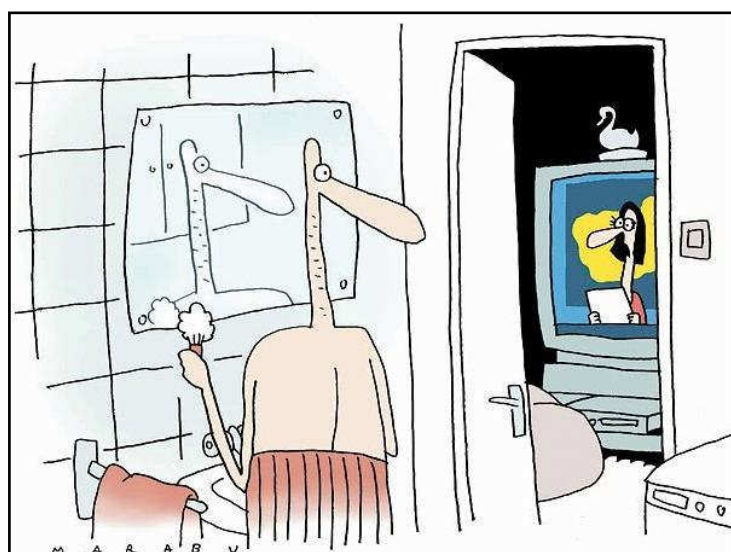
A fenyegető előjelek ellenére, tovább folytatjuk környezetromboló életmódunkat. Így nem csoda, hogy az újságok címdalait egyre gyakrabban töltik meg az időjárásról szóló rendkívüli beszámolók. Özönvíz pusztít Amerikában, Kínában és Indiában. Az egyébként zord éghajlatú Alaszkában hóhullám tombol, az Alpokban pedig a nyár kellős közepén hull a hó. Május 9-én az egyesült államokbeli Louisiana államban egyetlen nap alatt 40 centiméternyi eső esett. A medréből kilépett Mississippi és Missouri egymillió hektárnyi területet árasztott el, és nyolcezer házat döntött romba. A természeti csapás következtében huszonötön haltak meg. A keletkezett anyagi kár 22 milliárd dollár, nagyjából annyi, mint Magyarország nettó adósságállománya. Kínában a monszunesők okoznak özönvizet, az északi tartományokban viszont szárazság pusztít, észak-nyugaton pedig a homokviharak öltek meg 67 embert. Az északi sarkkör közelében júliusban +7 °C körüli a szokásos hőmérséklet, és gyakran

havazik. Most azonban + 31 °C-ot mértek, ami jól jött volna pl. Svájcban, ahol a nyár derekán helikopterről kellett takarmányt ledobni a hóvihárban rekedt tehéneknek.

Az egyes területeken fellépő özönvízszerű esőzések ellenére a világ legtöbb országát aszály sújtotta. Az agrárszakemberek szerint 1995 nyara úgy vonul be a statisztikai nyilvántartásba, mint minden idők legaszályosabb időszaka. Az aszály következtében csupán Magyarországon min. 10 milliárd forint kár érte a mezőgazdaságot. Ehhez járul még a szinte egymást érő erdőtüzek okozta veszteségek. Külföldön még drasztikusabb volt a helyzet, mert az anyagi károkon túlmenően emberek százai veszítették életüket az időjárás viszontagságai miatt. Még a közismerten hűvös éghajlatú Moszkvában is sok áldozatot követelt a kánikula. Július második hetében pedig olyan hőség volt az Egyesült Államokban, hogy 700 ember hőgutában meghalt. A nappali +43 °C-os, magas páratartalmú meleg éjszakára is csak +30 °C-ra hűlt le. Jellemző a felmelegedés idejére, hogy Dél-Spanyolországban a hőmérséklet +49 °C-ra emelkedett, árnyékban. Ettől északra sem volt sokkal enyhébb az idő, Rómában pl. július 12-én +48 °C-ot mértek a Szent Péter téren. Utólag megállapítva ebben az évben a téli időjárás sem alakult kedvezőbben. A szélsőséges időjárás következtében a telek is egyre keményebbek lesznek. Az Egyesült Államok keleti partvidékén az évszázad legzordabb tele tombolt, melynek következtében 40 ember megfagyott. Ugyanakkor a nyugati parton, Los Angelesben +32 °C-os kánikula volt. Az ott lakók tél ide vagy oda, a tengerparti strandokon kerestek enyhülést a hőség ellen. Kanadában, Newfoundland tartományban, Saint John's városára több mint 6 méternyi hó hullott, Oroszországban pedig 70 éves

- Kiszámíthatatlan, hogy milyen idő lesz a hét végén a Balatonon. Mindenesetre viszünk magunkkal napernyőt, ventilátort, téli gumit és hóláncot...

- Kedves nézőink, a mai időjárásjelentés sajnos elmarad, mert a Meteorológia szolgálat ügyeletese hőgutát kapott, a telefonvonalakat eláztatta a zivatar, a szóvivőt pedig elsodorta egy szélvihar.

hidegerekord dőlt meg. Szibéria városaiban heteken át -57 °C-ot mértek.

Ha nem is olyan látványos formában, de még ennél is nagyobb kárt okozott a világban a levegőszennyezés. Az utóbbi években a motorizáció oly mértéket ért el, hogy jelenleg a levegő szennyezőanyag-tartalmának túlnyomó része a kipufogógázokból származik. Ezek fő alkotóelemei a kénhidrogén, a szén-monoxid, a nitrogén-dioxid és a kén-dioxid. Ezt a helyzetet csak súlyosbította a Fülöp-szigeteki Pinatubo vulkán 1991-es kitörése, melynek során húszmillió tonna kén-dioxid került a sztratoszférába, ami a levegő nedvességtartalmával egyesülve folyamatosan kénsavvá alakul. Összességében ennek a helyzetnek tudható be a savas esők keletkezése, amely világszerte több mil-

lió hektárnyi erdőt pusztít el minden évben. (Csak az északi féltekén 200 tonna tömény kénsav hullik le savas esők formájában évente.) A savas esők hatására megváltozik a talaj tápanyagkészlete. Kimosódik belőle a kálium, kalcium és magnézium. Megnö vizsont egyes fémek (alumínium, higany, mangán, ólom) mérgező vegyületeinek oldhatósága. Ezenkívül a nitrifikáló baktériumok a nitrogéntartalmú szerves anyagok bomlásakor keletkező ammóniát mérgező nitrítékké és nitrátokká alakítják. Sokan nem is sejtik, hogy a tiszta csapvízzel való öntözés is mérgezi a talajt. A vezetékes vízbe kevert klór ugyanis reakcióba lép a humuszban levő nyomelemekkel, és kloroform, klórpikrin, triklor-ecetsav, valamint klorát lesz belőle. Mindez rohamosan csökkenti a fák ellenálló képességét is. Fogékonyabbá válnak a betegségekre, ezért a tápanyaghiányon kívül a kórokozókkal is meg kell küzdeniük.

Ez egyre kevésbé sikerül nekik, így naponta 50 ezer hektár erdő tűnik el a Föld színéről. Néhány évezrede még a szárazföld felét, ma viszont csak az egyötödét, mintegy 2,4 milliárd hektárnyi területet borít fás növényzet. Ebből 1,5 milliárd hektár az egybefüggő erdő, amely az utóbbi évtizedekben rohamos pusztulásnak indult. A svájci Alpokban a fenyves erdők 43%-át elpusztították már a savas esők. A lombos erdőkben sokkal nagyobb a kár. Csehország erdeinek 71%-a beteg. Nagy Britanniában és Görögországban ez az arány: 64%, Lengyelországban, Németországban és Dániában: 49%. Hasonló a helyzet Belgiumban, Hollandiában, Luxemburgban, Norvégiában és Észtországban. De nem csak a talaj savasodik el, hanem az élővizek is. A svéd tavak egynegyede savas. A 90 ezer tó közül 4000-ban már nem élnek halak. Norvégia déli részén a tavak és patakok négyötöde kihálófélben van.

A savas esőn túlmenően különböző fertőző betegségek is pusztítják a fákat. A fenyőféléket és a nyírfákat egy korábban ismeretlen levéltetű, a platánokat és a diófákat az ágvégek elhalását okozó gombaféle, a vadgesztenye-állományt pedig a levelek idő előtti elszáradását és lehullását okozó aknázómoly sorvasztja. A fertőzés mértékére jellemző, hogy a hazai gesztenyefa-állomány 80%-a vált már ennek az apró atkafélének az áldozatává. Ez a globális felmelegedés következtében kifejlődött kórokozó Macedóniából indult el, és innen jutott a közép-európai országokba. Jelenleg már a Balti államoknál tart. Japánban a cseresznyefákat támadta meg a boszorkány seprűsödésnek nevezett penész. Mivel a szigetországban valóságos kultusz alakult ki a cseresznyefavirágzás körül, a japánok nemzeti csapásként élik meg, hogy már az ország 18 tartományában felbukkant ez a fák virágzását meggátló betegség.

A savas eső rongáló hatását az épületek is megszenvedik. Főleg a műemlékek válnak áldozatává a modern kori erózióknak. Az athéni műemlékek az elmúlt negyed században jobban rongálódtak, mint az előző 2400 évben. Nem jobb a helyzet Rómában sem. A márvány rendkívül kemény és időálló kőzet. Csupán két ellensége van: a savas eső és a szmog. Miután Róma belvárosa is fuldoklik a gépkocsik kipufogógázában, sorra mennek tönkre az ókori műemlékek. A Colosseum melletti Aurelianus fal már 80 méter hosszan leomlott. Hasonlóan rogyant állapotban van Traianus oszlopa, Constantinus és Titus diadalíve, s maga a Colosseum is. Hiába tiltották ki időközben a belvárosból az autókat, a füstgáznak nem lehet megálljt „parancsolni”. Ennél is rosszabb a helyzet Ázsiában. Az otthoni fa- és széntüzelés, valamint a katalizátor nélkül üzemeltetett gépjárművek miatt Ázsia déli országait az év túlnyomó részében 3 km vastag barna ködréteg borítja.

A kén-dioxid a bioszférán és az épületeken túlmenően az egészségünket is károsítja. A belélegzett **kén-dioxid** ugyanis – a szervezet víztartalmával érintkezve – szintén kénsavvá válik, ami feloldja az orr, a garat, a légcső nyálkahártyáját. Ettől kimaródások keletkeznek, és megnő a légúti fertőzések veszélye. Hasonló hatást vált ki a dízelüzemű járművek által kibocsátott **nitrogén-dioxid**, amely a vízzel salétromsavvá alakul. Ez a gáz azonban reakcióba lép az utakra kiszórt kősóval is, és veszélyes nitrátokat hoz létre. A **szén-monoxid** ugyancsak jelentős kárt okoz az egészségünkben, mert megköti a vér hemoglobinját. Főbb tünetei a nehézlégzés, izomgörcsök, imbolgó járás, mérgezés. Ennél is mélyrehatóbb rombolást végez a **kén-hidrogén**. Ez az ingerlő, fojtó hatású gáz elpusztítja a szervezet oxigénellátásában meghatározó szerepet betöltő vörösvértesteket. Izgatja a nyálkahártyákat (a szem-, a száj-, a végbél-, valamint a hüvely nyálkahártyáit) felszívódása után pedig megtámadja az epét és az idegrendszert. Súlyosabb esetben a nyúltagyvelőben levő idegközpontot is megbéníthatja.

Ma már tudományosan bizonyított tény, hogy a kipufogógázok együttes hatásukban rákot is okozhatnak. Osztrák felmérések szerint a forgalmas autópályák mellett élők átlagosan negyvenszer

nagyobb valószínűséggel lesznek daganatos betegek. Más adatok alapján a nagyvárosokban lakók körében az elmúlt másfél évtized alatt 3-4 szeresére nőtt a tüdőrákosok száma. Ezek a károsodások fokozottan sújtják a gyerekeket. A statisztikai felmérések szerint az elmúlt évtizedekben az asztmások száma nyolcszorosára nőtt, és a szennyezett levegőjű településeken élő gyerekek kb. negyede szenved valamilyen légúti megbetegedésben. Az asztma lassan népbetegség lesz, és krónikussá válva bronchitis alakul ki, ami az orvosok szerint a tüdőrák melegágya. Nem véletlen tehát, hogy jelenleg az összes halálestet 5%-a légúti megbetegedésekre vezethető vissza. Komoly gondot okoznak a járulékos károsodások, melyek kiváltó oka, hogy a légzési nehézségek miatt kevesebb oxigén jut a gyerekek agyába, ami hosszú távon szellemi fejlődési zavarokhoz vezet.

Nem kis problémát jelent az ólomszennyezés, ami ugyancsak a fiatalabb korosztályt sújtja a legnagyobb mértékben. Amerikai orvosok vizsgálatai szerint a gyermekek agresszív viselkedése sok esetben ólommérgezésre vezethető vissza. Az agyban lerakódó nehézfém számos idegrendszeri funkciót károsít, végül el is pusztítja az idegeket. Az ólommérgezés nem csak a szellemi képességeket csökkenti, hanem bűnözővé teszi a felnövekvő generációt. Az ohioi Cincinatti Egyetem kutatói megállapították, hogy az ólommal mérgezett gyerekek egyes agysejtcsoportjai egyszerűen eltűnnek. A tudósok a teljes szürkeállomány 1%-ának hiányát állapították meg. A hiány főleg azokon a területeken jelentkezett, amelyek a döntéshozatalért, a hangulat szabályozásért felelősek. A legmegdöbbentőbb felfedezésük azonban a bűnözői hajlam növekedése. 1979 és 1984 között 250 várandós nő gyerekének bűnözői adatait összevetették azok véérének gyerekkori ólomkoncentrációjával. Ebből kiderült, hogy a magas ólomszintű gyerekek 55%-át felnőtté válva legalább egyszer letartóztatták, 28%-uk pedig kábítószerélvező lett. Nagy volt közöttük az erőszakos bűncselekményt elkövetők aránya. Sajnos az ólom magától nem ürül ki a szervezetből, és a világ számos országában jelenleg is forgalmazznak ólmozott benzint. Mivel a levegő nem ismer határokat, a szél a szennyezett léggömböket körbekergeti az egész földgolyón. Így azokban az országokban is érvényesül az ólomszennyezés, ahol már ólommentes benzint használnak.

A bajokat tovább fokozza a levegő jelentős por- és koromtartalma is, mert ezeknek a szemcséknek a felületén megtapadnak a kórokozók, melyek sok betegség előidézői lehetnek. Ezek közül legenyhébb a nyálkahártyákon képződő gyulladások, amelyek a kellemetlen közérzetten kívül gyengítik a szervezet védekező mechanizmusát. A peszticidek (növényvédő szerek) alkalmazása is a gyermekeinket sújtja leginkább. Szakemberek nemrég figyeltek fel rá, hogy a mexikói Yaqui völgyben élő 4-5 éves gyerekek fejlettségi szintje elmarad az átlagostól. Ügyetlenebbek pl. a feljűk dobott labda elkapásában, különösképpen pedig a rajzolásban. Csak töredezett vonalakat képesek papírra vetni. A tőlük nem messze, de magasabb hegyi területeken élő kortársaik viszont szépen rajzolnak. Miután a szociális és kulturális körülményeik azonosak voltak, a kutatók nem értették a különbség okát. Végül megtalálták a bajok eredetét. Megállapították, hogy a völgyben az évek során nagy mennyiségű növényvédő szert permeteztek szét, míg a magasabban fekvő területeken nem, vagy csak minimális mértékben alkalmaztak ilyen vegyszereket.

Természetesen a levegő- és talajszennyezés romboló hatása legalább ilyen mértékben érinti a növény- és állatvilágot. Nem véletlen, hogy évente 17 500 különböző növény- és állatfaj pusztul ki végleg a Földön. Az ENSZ előrejelzése alapján ebben az ütemben haladva 2020-ra a ma élő növény- és állatfajok 25%-a kihal. (A biológusok véleménye szerint az érintetlen természetben kétezer évenként selejteződik ki egy-egy állat- vagy növényfaj, az evolúciós szelekció következtében.) Ennek hallatán sokan csak legyintenek. Ismerve a növény- és állatvilág gazdagságát azt gondolják, hogy jut is, marad is. A számunkra fontos, gazdasági hasznot hozó fajok termesztésük, illetve tenyésztésük folytán fenn fognak maradni, a többi meg nem számít. Az már nem jut eszükbe, hogy a szolgálatunkra rendelt élővilág nem csak közvetlen haszon formájában lehet a segítségünkre, hanem közvetve, ma még nem is sejtett áttételek útján is.

Erre talán legjobb példa, hogy az 1970-es években Indonéziában hatalmas termés kiesések voltak, mivel egy eddig ismeretlen kór a rizstáblák nagy részét elpusztította. Ezért Los Banosban intenzív kutatások folytak egy olyan fajta után, amely a „Grassy Stunt” vírussal szemben ellenálló. 6273 fajta tesztelése után megtalálták végre a keresett öröklődési információt egy észak-indiai vadrizsben. Ennek a változatnak a kipusztulása esetén nem tudták volna legyőzni ezt a vírust, ami a délkelet-

ázsiai országokban minden bizonnyal éhínséghez vezetett volna. Egyébként csupán a szerencsén múlott, hogy ez a helyzet nem következett be, mert az eredetileg 30 000 fajt számláló rizspopuláció közül már nagyon sok kipusztult. Ennek legfőbb előidézője a nagyüzemi mezőgazdaság. Kínában 1949-ben még közel 10 ezer fajta rizst termesztettek. A kolhozrendszer bevezetése után számuk 1000 alá csökkent. Az Egyesült Államokban közel 6000 fajta tűnt el az elmúlt 100 évben. A haszonelvőség, a termésrekord-hajhászás áldozatává vált a káposztafélék 95%-a, és a paradicsomfajták 81%-a is.

A fajtaválaszték leszűkítése teljesen kiszolgáltatottá tesz bennünket a növényi kártevőkkel szemben. A többszörös mutáció során rezisztenssé vált kórokozók ellen nem védenek a permetszerek. Ennek egyik bizonyítéka az alma- és körtefákat pusztító „tüzelhalás” fertőzés. Hasonlóan alattomos kórokozó az Amerikából szárazó kukoricabogár. Az éves kukoricatermés 30-75%-át is képes elpusztítani. Mivel belül, a növény szárában terjed, nem lehet permetezéssel védekezni ellene. Megoldhatatlan problémát okoz a zöld díszbogár és a bőbitás bükkfű támadása is. Mindkét kártevő a bükkfát támadja meg, amely tejes erdőállományunk 22%-át teszi ki. Védekezni lehetetlen ellenük, mivel a fa testében élnek, és a kéreg alá nem lehet bejuttatni a permetezőszereket. A fák elhalása miatt 2004-ben 165 hektárnyi bükkfát kellett kivágni, és ezek helyére újakat ültetni. Az 500 millió forintos kár jövőre duplájára fog növekedni, mert a kevés csapadék miatt a vízigényes bükkfák ellenálló képessége rohamosan csökken. A csapadékhiány kedvez a fenyveseket károsító szű szaporodásnak is. Nálunk 3400 hektárnyi lucfenyőt támadott meg ez a kártevő. Eddig 320 ezer köbméter beteg fát kellett kivágni Kőszeg környékén. A szű a szomszédos ausztriai fenyveseket sem kíméli.

A globális felmelegedés következtében északabbra tolódik a szubtrópusi terület határa. Vele együtt megjelennek az ottani kártevők is. Így került hozzánk a gyapottok-bagolylepke. Miután nálunk nem természetnek gyapotot, helyette a kukoricát, dohányt, napraforgót, zöldborsót, zöldbabot, paradicsomot, zöldpaprikát és számos dísznövényt pusztítja. A termelők tehetetlenek, mert ez a kártevő is a száron keresztül rágja fel magát a termésig. Ennélfogva nem is látják. A fogyasztók is mind gyakrabban szembesülnek ezzel a problémával, amikor a megvásárolt paprikában, paradicsomban kukacot találnak. A verebek már hamarabb felfedezték ezt a jelenséget. A felvásárló helyeken csapattól gyülekeznek, és a dús lakoma reményében megszállják a friss paprikaszállítmányokat. Megérkezett Magyarországra az orosz búzalevéltetű is. Iránból származik, és a termés 60%-át elpusztítja. Újabbán már a tavaszi árpát is megtámadja.

A csokoládégyártás is veszélyben van. 2009-ben az afrikai Elefántcsontpart kakaoültetvényein egy alattomos betegség ütötte fel a fejét. A növény duzzadó hajtásait megtámadó CSSV vírus elpusztítja a kakaófákat. Már több millió beteg kakaófát égettek el, hogy megállítsák a betegség tova-terjedését, de a szigorú intézkedések nem sokat használtak. Ez a hír nagy riadalmat keltett a csokoládéiparban mert a világ kakaótermelésének 70%-át Afrika adja. Már a brazil ültetvényeken is pusztít a „boszorkányseprűnek” nevezett gombabetegség. Az éhínség rémével fenyeget a búza fekete-rozsdáját okozó gombafaj új mutációja. A rozsdabetegség már az ókorban is sok gondot okozott. A Római Birodalomban pl. annyira rettegetek a gombarozsdától, hogy külön istenük volt a kártevő kivédésére. Minden évben áldozatot mutattak be Robigalinak, hogy védje meg a kalászt ettől a betegségtől, és a rómaiakat az éhhaláltól. Most bennünket is fenyeget ez a veszély, mert 2006-ban felbukkant a fekete-rozsdá Ug99-es változata, mely ellen a jelenlegi búzafajtáknak csupán 1%-a védett. A mérsékelt égöv összes búzátáblájának gombaölő szerekkel való permetezése nem jelent megoldást, mert tovább mérgezi a talajt és az élővizeket, s a gazdák többsége képtelen lenne megfizetni az árát. Emellett a készletek sem elegendők a fokozott igény kielégítésére.

Megsokszorozódott erővel rohamoz bennünket a monília. Eddig csak a meggyfákat tizedelte, de újabbán megtámadta a cseresznye-, az alma-, a körte-, a birsalma-, a kajsziparack-, az őszibarack- és a mandulaültetvényeket is. Ez a makacs, nehezen kezelhető fertőzés először virágzásban kapja el a fát. Gyorsan szaporodó spórái a virágok bimbóinak kinyílásakor jutnak el a bibére. Ott kicsíráznak, majd behatolnak a virágba. Onnan a gombafonalak már belülről támadják meg a friss hajtásokat, majd a nedvkeringéssel eljutnak a vastagabb ágakba, és a törzs belsejébe is. Jól látható jele, hogy hervadást okoz, és a szirmokon szürkésfehér penészgyep jelenik meg. A fertőzött virágok általában nem hullanak le, hanem az ágakra száradnak. Később a törzsén rákos daganatok képződnek, és a gyümölcsfa pusztulásra van ítélve. A monília másik változata gyümölcsérés idején támad.

Ilyenkor megbarnul az alma, körte, birsalma, és elrothad. A koncentrikus körökben jelentkező penészpárnák először varangyszerűek, majd sárga színre váltanak. Ez a betegség nem kíméli a télire betárolt gyümölcsöt sem. A tüzelhaláshoz hasonlóan minden fertőzött ágat, termést el kell égetni, és a talajt a fák alatt tisztán kell tartani. Terjedésének kedvez az enyhe tél, a ködös, párás időjárás. Ilyenkor könnyen áttelel. Beszövi a kérget, majd kora tavasszal a szél és a rovarok terjesztik a fertőzést. Csak szintetikus, mélyhatású permetszerekkel lehet védekezni ellen. Ezek meglehetősen drágák, ezért a kiskerttulajdonosok egy része nem védekezik ellene. A fertőzött fákról tovaterjedő spórák aztán évről évre mind nagyobb kárt okoznak.

A legújabb kártevő a borsóaknázó rovar. Nevével ellentétben a paprika- és paradicsomültetvényeket pusztítja. Mind több helyen okoz gondot a burgonya barna rothadását kiváltó baktérium. Csupán a hibridizáció képes megvédeni a mezőgazdaságot korunk betegségeitől. Egyre kevesebb azonban az olyan ősi növényfaj, amely ellenáll a legalattomosabb kártevőknek is. A növényfajok kipusztulásával mi is arra a sorsra jutunk, mint Írország, ahol az 1845 és 1849 között dúló burgonyavész következtében 750 ezer ember halt éhen. További 350 ezer pusztult el az éhezéssel járó legyengülés okozta betegségekben. Nem kis veszteség származott abból is, hogy az éhínség miatt legalább 1 millió ember vándorolt ki az országból. A gazdaság tönkremenetele és az alacsony születésszám folytán Írország 8,2 milliós lakossága a XX. század elejére felére csökkent. Ezt a veszteséget azóta sem tudták kiheverni.

Ez a példa nem egyedülálló. Nem egy ritkán bekövetkező sorscsapásról, hanem az azonos fajokat sújtó szinte menetrendszerű kipusztulásról van szó. A XIX. század végén, az Európán végigsöpörő filoxérajárvány kipusztította az összes szőlőültetvényt. A betegségen csak fajtaváltással tudtak úrrá lenni. A szőlő legújabb betegsége azonban korunk génsebészettel felfegyverzett botanikusainak is fejfájást okoz. A rejtélyes ESCA több éven át kialakuló kór. Csapadékos években, illetve öntözött területeken jól álcázza magát ez az összetett betegség. Aszályos években azonban halványulnak a levelek, a fürtök pedig elsatnyulnak, fonnyadnak, végül az egész tőke elhervad, kiszárad, elpusztul. A kór nemrég fedezték fel. Minthogy sok alakja van, egyelőre kivédhetetlen. Megérkezett hozzánk a szőlő másik veszélyes kórokozója, az aranyszínű sárgaság fitoplazma is. A fertőzés először 20-25%-kal csökkenti a szőlőtőkék terméshozamát, majd néhány év után kipusztulnak a tőkék. A kór ellen nem tudunk semmilyen növényvédő szerrel védekezni. Az egyes fertőzések más növényfajokat is veszélyeztetnek. 1946-ban, az USA keleti partvidékén a paradicsomültetvények több mint a fele ment tönkre a burgonyavész általa kiváltott rothadás miatt. Itt is csak a korábbi, ellenálló fajtákkal történő keresztezés segített. Ekkor azonban még volt mivel hibridizálni a jó terméshozamú fajtákat. A házi kertekben fellelhetőek voltak a korábbi, gyenge termésátlagú, de ellenálló fajták. Ezek száma azonban a kisparaszti gazdaságokban is eluralkodó haszonelvűség, és a fokozódó környezet-szennyezés következtében rohamosan csökken.

Ugyanez a helyzet az állatfajtákkal. A természetben élő állatfajoknál is gyorsabban halnak ki a tenyészállatok. Svájci kutatók globális felmérése szerint korábban 6800 házasított állatfajtát (juhokat, kecskéket, szarvasmarhákat, baromfikat és egyéb jószágokat) tenyésztettek világszerte. Kétharmadukat a fejlődő országokban találták. Közülük azonban minden hónapban eltűnik egy fajta az állattenyésztésből. A gazdák ugyanis fokozatosan áttérnek a szuper tenészfajtákra, mint amilyen a jól tojó fehér Longhorn tyúk, és a sokat tejelő Holstein-fríz tehén. A több tejet, tojást és húst hozó import fajták kedvéért a gazdák veszni hagyják a szárazságtűrő és rovarokkal szemben ellenálló fajtákat. Ezért a házasított fajták kihalása még gyorsabban megy végbe, mint a vadon élő állatfajtáké. A vörös maszáj juh évszázadokon át boldogult Kelet-Afrika szárazságtól sújtott szavannáin, de 15 év alatt teljesen eltűnt, miután a gazdák áttértek a nagyobb hasznot hozó Dorper-juhok tenyésztésére.

Ez a veszteség pótolhatatlan, mivel az állatvilágban nincsenek génbankok. Amíg a termesztett növények magjait szinte minden országban növénynemesítők és génbankok őrzik, a tenyészállatok hímivar- és petesejtjeit sehol sem tárolják. Így később, fagyasztott szaporítóanyag hiányában mesterséges megtermékenyítésre sem lesz lehetőség. Ez pedig nagy baj egy olyan világban, ahol az éghajlatváltozása kiszámíthatatlan. Ha így halad tovább a globális felmelegedés, akkor a Szahel övezetben található hosszúszarvú Kuri-marha lesz az egyetlen szarvasmarhafajta, amely képes lesz elviselni a ránk váró szárazságot és hőséget. Még a szélsőséges csapadékeloszlást is túléli, mivel ki-

válóan úszik, ha áradó vízbe kerül. Ugyanígy nagy kincs lehet a cecelégýtűró Seko, és a nyugat-afrikai N'Dama fajta, mivel idővel nálunk is megjelennek a trópusi rovarok és egyéb kártevők. Ezekre az ősi állatfajtákra a hibridizáláshoz, új nagy hozamú tenyészfajták létrehozásához is szükség lenne.

A kipusztult növény- és állatfajok aránya a környezetszennyezés mértékétől függ. A kutatók szerint 0,5 °C-os globális hőmérsékletemelkedés esetén a vadon élő szárazföldi élőlények 9%-át, mintegy 1 millió fajt fenyeget a kipusztulás veszélye. 1,5 °C-os emelkedésnél a fajok 10-30%-a pusztulhat ki, míg a 3 °C-os emelkedés 30-50%-os eltűnést is előidézhet. Az előrejelzések szerint az európai madárállomány negyede, a növényfajok 11-17%-a is kihalhat. Ennél is nagyobb a flóra- és faunapusztulás veszélye Indonéziában, Indiában, Kínában, Brazíliában és Peruban. 2050-re az egyedülálló brazil szavannavilág növényeinek 45%-a kihalhat. Az Ausztráliában honos 400 lepkefajból (amelyből 200 csak ezen a kontinensen él) mindössze háromnak van esélye, hogy elvándorlás nélkül kitartson jelenlegi élőhelyén.

Az időközben védetté nyilvánított kihalófélben levő növények mellett a gyógynövényeket is pusztulás fenyegeti. Ennek oka groteszk módon a társadalmi tudatban bekövetkezett pozitív változás. Az évtizedek óta folytatott egészségvédő kampány következtében évente 10%-kal nő a gyógynövények iránti kereslet. Ezért a gyűjtők szinte teljesen lecsupaszítják az erdők, mezők gyógynövényállományát. A megoldás a termesztés kötelezővé tétele lenne. Vállalkozó is akadna rá, mert a gyógynövénytermesztés mindenütt a világon jól jövedelmező tevékenység. A forgalmazók azonban nem hajlandók megfizetni a termesztés költségeit, amikor a természetben letépett gyógynövény ingyen van. Csak a begyűjtésért kell fizetni. Pedig a tapasztalatok szerint a termesztett gyógynövény sem sokkal drágább. Az erre a célra rendszeresített parcellákon ugyanis koncentráltan termelik a növényeket, és géppel takarítják be a termést. Ráadásul ez a technológia biztonságos is, mert nem keverednek közé mérgező növények. A vegyszerezés sem okoz gondot, mivel a gyógynövények nem igényelnek sem műtrágyát, sem permetezést. A gyógynövénytermesztés általánossá válása csupán hatósági intézkedés kérdése. Ez azért is előnyös, mert a globális felmelegedést a termőföldek műtrágyázása is növeli. A nitrogén-oxid a szén-dioxidnál háromszor intenzívebben járul hozzá a klímaváltozáshoz.

A növényvilág pusztulása közvetlenül is veszélyeztet bennünket. Nem kizárt, hogy a jövőben az emberiségnek egy minden eddiginél pusztítóbb betegséggel kell majd szembenéznie. Az iszonyatos költséggel járó kutatások nagy sokára kimutatják majd, hogy ez a betegség egy korábban létező ritka növény kivonatával gyógyítható lenne. Igen ám, de ez a növény a bioszféra rohamos pusztulása miatt időközben kihalt, ennek folytán az emberiség is ki fog halni. Mi lesz, ha a jelenlegi növény- és állatfajok túlnyomó része kipusztul, a jövő betegségeit hogyan fogjuk kivédeni? Ha egy faj kihal, újbóli megteremtésükre soha többé nem nyílik lehetőségünk. Ami most elvesz, az számunkra örökre elveszett. Jelenlegi közönyös magatartásunkkal végső soron önmagunkat fogjuk kipusztítani, de ennek még nem vagyunk tudatában.

Az utóbbi években már kaptunk némi ízelítőt az apokaliptikus betegségek iszonyatos kínokat okozó tárházából. Ezek közül az első az AIDS volt, amely jelenleg is megállíthatatlanul terjed. Évente 3 millió ember hal meg ebben a betegségben, és 40 millió a fertőzöttek száma. Közülük 2,5 millió gyerek. Újabban már nők is fertőznek nőket. Eddig 28 millió áldozatot követelt az AIDS világszerte. Többet, mint a többi fertőző betegség együttvéve. A legtöbb fertőzött Afrikában található. A Szahara alatti országokban a lakosság 20-30%-a (Botswanában 39%-a) hordozza magában a HIV-vírust. Nem sok jót ígér az a statisztikai megállapítás sem, hogy ezekben az országokban minden harmadik-negyedik várandós asszony fertőzött a vírussal. A kór előretörése rohamosan fokozódik. A világon ma naponta 14 ezer ember fertőződik meg HIV vírussal. Vannak törzsek, ahol az AIDS-et szűz lányokkal „gyógyítják”. Ez az eljárás persze hatástalan, de arra alkalmas, hogy a gyereklányok is megfertőződjenek. Zambiában a legvisszataszítóbb a helyzet. Ebben az országban rohamosan terjed az a hiedelem, hogy az üzleti profit növelésének, a munkahelyi előmenetelnek és az AIDS-ből való kigyógyulásnak az a legjobb módja, ha valaki nemi aktust folytat egy kiskorúval, vagy a saját gyermekével. Emiatt riasztó ütemben nő a fiatalok megrontása. Zambiát alapjaiban rázkódtatja meg ez az új szokás, mivel itt minden ötödik ember HIV-fertőzött.

A tudatos fertőzés is növeli az AIDS-esek számát. A prostituáltak közül sokan szándékosan fertőzik meg alkalmi partnereiket, így „büntetve” őket kicsapongó életmódjukért. Különösen a homoszexuálisok érznek késztetést sorstársaik halálba rántására. Fátumszerű tevékenységüket nagymértékben segíti, hogy ezeket az eseteket a közvélemény nem helyteleníti, vagy nagyfokú közönyt tanúsítanak az érintettek sorsa iránt. Az alvilágban nem ritka az önfertőzés sem. A kínai zsebtolvajok HIV vírussal oltják be magukat, hogy őrizetbe vételük esetén hamar szabadlábra helyezték őket. A kínai törvények szerint ugyanis a gyógyíthatatlan betegségben szenvedőket nem lehet bebörtönözni.

A holt-tengeri tekercesek szerint az AIDS-et egy afrikai növény leveléből származó kivonattal lehet gyógyítani. Ennek a szernek az előállítására még ebben az évezredben lehetőségünk nyílt volna. Ez azonban nem történt meg, ami nagy valószínűséggel annak tudható be, hogy a környezetszennyezés következtében ez a növény is kipusztult. Most már csak egy lehetőségünk maradt, hogy gyógyszervegyészeinknek sikerül kifejleszteni egy vírusmentesítő vakcinát. Erre azonban egyre kisebb a remény. Hírügynökségi jelentések szerint egy afrikai prostituált szervezetében találkozott a halálos vírus két változata, és létrehozott egy közös utódot, egy teljesen új, és még pusztítóbb hibridet. A szakértők aggódnak amiatt, hogy ehhez hasonló felülfertőzések során több új típus keletkezhet, ami megakadályozza az általános védőoltás kidolgozását. Az AIDS is olyan betegség lesz, mint a rák. Több száz fajtája létezik, így univerzális védőoltás alkalmazására gondolni sem lehet.

Mindezek tetejébe már itt van a nyakunkon egy a HIV vírussal is alattomosabb parazita, az Ebola. Ezt a kórokozót mindössze két közönséges fehérje-összetevő alkotja, ennek ellenére fáradhatatlan gépként működik, és megállíthatatlanul elemésztja a szervezetet. A Christall magazinban megjelent kórtünetből idézve, a betegség első látható jeleként apró vérrögök keletkeznek a vérben. A vérrögök mozaikszerűen hozzátapadnak az erek falához, a vér besűrűsödik, és ennek következtében a keringés lelassul. A mozaikfal egyre vastagabb lesz, a vérrög nő, majd a leszakadó részek a vérárammal eljutnak a kis hajszálerekbe, és azokat eltömítik. Ennek következtében az egész testre kiterjedően valamennyi szervnek először a részleges, majd a teljes vérellátása megszűnik, és az ezeket alkotó szövetek elhalnak. A bőrben apró, pontszerű bevérzések keletkeznek, és ezek rövid idő alatt nagy kiterjedésű vérömlenyekké válnak. A vírus a kötőszövet rugalmas rostjait is tönkreteszi, és mivel a kötőszövet tartja össze a szervezetet, e „tartórács” szétesésével a test is szétesik.

Az Ebola szinte felemésztja a szervezet fehérjéit, ennek következtében a bőr alatti kötőszövetek elfolyósodnak. A bőr felrepedezik, a repedésekből véres váladék szivárog. A bevérzéses területek egyre csak nőnek, végül az egész test felpuffad, és sötétkék lesz. A felpuhult, vizenyőssé vált elhaló bőr a legkisebb fizikai behatásra is leválik. A test minden nyílásán át vér távozik, még a nyálmirigyekből is vér ürül. A nyelv hámja először leválik, majd az egész nyelv elhal, amit a beteg rendszerint kiköp. Ugyanakkor bevérzések keletkeznek a szívizomzatban is, az izomzat átteresztővé válik, így az összehúzódásokkal a szívkamrákból a vér a mellüregbe jut. Rendszerint bevérzik a szemgolyó, és a beteg megvakul, miközben vért könnyezik, mert a könnymirigyek is vért ürítenek. A szervezetből távozó vér egyáltalán nem alvad meg. A vér mikroszkopikus vizsgálatával látható, hogy az oxigént szállító vörösvértestek széttöredeztek és elhaltak.

A rothadásnak indult máj először felpuffad, később elsárgul, majd elhal. A keringésben lévő szövetdarabok eltömítik a veséket, így azok működésképtelenné válnak. A vese nem tudja ellátni funkcióját, húgyvérűség lép fel. A vírus a szervezet nagy részét elpusztítja. Tönkreteszi az agyat is, és a betegség végső stádiumában az epilepsziás rohamokhoz hasonló rángógörcsök jelentkeznek. A görcsös roham alatt a testből kifolyó véres váladék szétszóródhat, és a vírus újabb áldozatokat fertőzhet meg. Ráadásul ez a kórokozó a levegőben is terjed. A beteg halála előtti időben egyetlen csepp vérben mintegy ezermillió vírusrészecske található, melyekből vírusok alakulnak ki. A halál közvetlen oka többnyire agyi bevérzés, melynek következtében féloldali bénulás jön létre. A halál beállta után a test igen gyorsan szétesik, mivel az egyes szervek már előzőleg is részben vagy teljesen elhaltak, elfolyósodtak.

2000-ben 173-an haltak meg Ebola-fertőzésben. 2002-ben történt fellángolásának 128 áldozata volt. 2003-ban Kongóban söpört végig a járvány. Év végéig 150 embert ölt meg. A kongói egészségügyi hatóságok szerint a helyzet nagyon súlyos, és aggasztó. A járvány egyre nagyobb mértéket ölt, és megállíthatatlanul terjed. A statisztikai felmérések szerint egy beteg átlag 12 embert fertőz meg. A legutóbbi felbukkanását az váltotta ki, hogy az éhező emberek megették az Ebola-fertőzött

gorillák húsát. (Ennek a tragédiának ártatlan áldozati is voltak. Abban a faluban, amelyben a majomhúst fogyasztották halálra köveztek 4 tanárt, mert azt hitték, hogy ők szabadították rá a járványt a településre.) Azóta a gaboni határ mentén is felütötte a fejét a vírus. Ez esetben egy elhullott vad-disznó elfogyasztása indította el a járványt, és több mint egy tucatnyi ember halálát okozta. A járvány 1976-os azonosítása óta az Ebola-vírus közel ezer áldozatot követelt. Időközben felütötte a fejét az Ebola mutáns változata, a Margburg vírus, amely először a kongói aranybányászokat sújtotta. Itt 73-an haltak bele a fertőzésbe. Később a járvány átterjedt Angolába, ahol 308 embert fertőzött meg. Közülük 277-en meghaltak. Egyébként a Magburg vírus arról a német városról kapta a nevét, ahová 1967-ben orvosi kísérletekre szánt majmokkal hurcolták be a kórokozót. Szerencsére még idejében felfedezték, így Németországban nem tört ki a járvány.

Ezenkívül még két hasonló fertőző betegségről tudnak a kutatók. Az egyik a krimi-kongói vérzéses láz. Pakisztánban 4 személyt ölt meg, és további 6-ot megfertőzött. Őket orr-, íny- és bélvérzési tünetekkel szállították kórházba. Ez az Észak-Afrikából származó kór kullancsokkal terjed állatról emberre. A legutóbb Koszovó nyugati falvaiban ütötte fel a fejét. Kórokozója rágcsálókban élősök, kullancsok terjesztik, de vér útján emberről emberre is átadható. Tünetei: fejfájás, heves láz, hidegrázás, kötőhártya-gyulladás, hányás. Végül a végtagokon vérömlenyek jelennek meg, és a halált itt is belső vérzések okozzák. Rohamosan terjed a dengue láz. A hírek szerint Indonéziában egyetlen nap alatt 62-en haltak meg a kór következtében, a fertőzöttek száma pedig naponta 3300-al nő. Az egészségügyi hatóságok értetlenül állnak a járvány szokatlan terjedési sebessége előtt. A dengue láz ellen nincs védőoltás. Tavaly már 24 ezren haltak meg ebben a betegségben világszerte. Már nálunk is megjelent a „húsevő” baktérium. Kezdeti tünetei, hogy a bőr sérülései nem gyógyulnak be. Ha nem kezelik időben, néhány nap alatt felfalja a test sejtjeit.

Már Európában is felütötte a fejét a Réunion szigeteken tomboló vírusfertőzés, a sikungunya³⁸. Svájcban és Észak-Olaszországban több mint százán kapták el a lázas fertőzést. (Hozzánk használt autógumikkal jutott el. Az ázsiai tigrisszúnyog lárvái az elázott autógumikban megrekedt vízben szaporodnak.) Eddig világszerte 212 ezer személyt támadott meg, és 148 esetben a betegség gyógyíthatatlannak bizonyult. Lázzal, végtagi fájdalmakkal, izom-összehúzóással jár, ezért is nevezik a szigetek őshonos lakosságának a nyelvén sikungunya-nak, ami meggörbült hátat jelent. A beteg a fájdalomtól és a súlyos izomgörcstől összegörcsül. A kórokozóval szemben az antibiotikumok hatástalanok. Aki megfertőződött, annak élete immunrendszere erősségétől függ. Két hullámban támad. Amikor a beteg azt hiszi, hogy már túl van rajta, újra legyengül, felmegy a láza, és erős fejfájásra, hidegrázásra, hányingerre panaszkodik. Viszkető kiütések és kínzó ízületi fájdalmak is felléphetnek. Ez a járvány azért is veszélyes, mert a HIV-vírushoz hasonlóan legyengíti a szervezetet, így a betegek nem közvetlenül a sikungunya-ban, hanem egy fellépő járulékos fertőződésben halnak meg. Dél-Franciaországban már több tucat beteget tartanak nyilván, akik a volt gyarmaton tartózkodva kapták el betegséget, vagy a használt autógumikkal behurcolt szúnyogok csípése révén fertőződtek meg.

A sárgalázttal kiváltó és a sikungunya kórokozóját hordozó egyiptomi csípőszúnyog terjeszti a Zika-vírust is. Főleg Dél-Amerika országaiban fertőz. Brazíliában már több mint ötezren fertőződtek meg. Amikor kiderült, hogy a Zika-vírus a terhes nők újszülötteinél kóros kisfejlődést okoz, világméretű pánik robbant ki. 2016 elején Brazíliában már 2500 csecsemőnél diagnosztizáltak mikrocefáliát. A politikusok azonban nem emiatt aggódtak, hanem azért, hogy ilyen körülmények között mi lesz a riói nyári olimpiával. A brazil hatóságok azzal próbálták nyugtatni a versenyzőket és a turistákat, hogy nyáron Brazíliában tél lesz, és akkor kevésbé aktívak a szúnyogok. Azt azonban elfelejtették megemlíteni, hogy Brazíliában télen is +30 °C a hőmérséklet, ami egyáltalán nem gátolja el a szúnyogok szaporodását. A hazai egészségügyi szervek pedig azzal nyugtatták a lakosságot, hogy a kontinentális éghajlat alatt nem képes szaporodni az egyiptomi csípőszúnyog. Arról viszont elfeledkeztek, hogy a trópusi országokban járó turisták Európába is behurcolják a fertőzést, ami emberről emberre, sőt nemi úton is terjed.

Később kiderült, hogy a Zika-vírus nem csak a nőket, illetve magzataikat, hanem a férfiakat is veszélyezteti. Egereken végzett kutatások során a zikavírus tartós károsodást okozott a hímvivarszer-

³⁸ Az angol szakirodalomban: chikungunya:

vekben. A fertőzött állatok heréi összezsugorodtak, csökkent a nemi hormonok termelése, és termékenységük is romlott. A Nature című szaklapban Michael Diamond, a washingtoni Saint Louis Egyetem tudósa arról számolt be, hogy egyelőre csak egereknél találtak ilyen hatást, de az eredmény aggasztó, így tanulmányozni kell, hogy emberek esetében is lehet-e ilyen hatása a kórokozónak. Azt már korábban bizonyították, hogy a vírus a spermában hat hónapig is életképes maradhat, de azt még nem lehet tudni, hogy milyen hatással van a herékre. A fertőzött egerekben azt vették észre, hogy három hét után a herék eredeti méretük tizedére mentek össze, belső szerkezetük pedig szinte teljesen megsemmisült. „A vírus olyan sejteket támad meg, amelyek nem képesek regenerálódni, és ez tartós terméketlenséget okoz.” – nyilatkozta Diamond. Kimutatták, hogy a kísérletben megfertőzött egerek csak negyedannyi esetben tudtak sikeresen nőstényeket megtermékenyíteni, mint egészséges fajtársaik. „Eddig ez az egyetlen ismert vírus, amely akut meddőség tüneteit képes előidézni” – figyelmeztetett Kelle Moley, a tanulmány társszerzője, aki termékenységi szakember.

Ez azonban csak a kezdet, mert immunrendszerünk leromlása miatt a későbbiekben olyan ördögi természetű betegségek szabadulhatnak ránk, melyeknek a lefolyását és következményeit egyelőre elképzelni sem tudjuk. Addig is támadnak a korábbi kórokozók. A tudósok az 1980-as évektől felfigyeltek arra, hogy az egyszer s mindenkorra legyőzöttnek hitt betegségek sorra visszatérnek, de most már antibiotikumoknak ellenálló változatban. A közvélemény úgy tudja, hogy a tbc-t évtizedek óta legyőzte az orvostudomány. Ez valóban így is volt, legalábbis a civilizált államokban. Az 1980-as évek közepén azonban a tbc újra lábra kapott. Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) szerint 1995-re már 22 millióra növekedett a tbc-s megbetegedések száma a világban, és közel 3 millióan meg is haltak közülük, többen mint a történelem során bármely évben. Az elmúlt 100 évben egyébként 200 millió embert vitt a sírba ez a betegség. A WHO azonban a jelenlegi helyzet alapján arra figyelmeztet, hogy az elkövetkező 50 évben akár félmilliárd ember is megbetegedhet tbc-ben. Jelenleg minden másodpercben megfertőződik valaki tuberkolózissal. A világ lakosságának egyharmada baktériumhordozó, és közülük évente 1,7 millió ember hal meg ebben a betegségben.

Az antibiotikumok nyakra-főre történő alkalmazása következtében a tbc-baktériumok immunissá váltak a gyógyszereinkkel szemben. 1998-ban 50 millió „rezisztens” tbc-s beteg volt a világon, vagyis olyan ember, aki nem gyógyítható. Indiában évente 1 millió ember pusztul el gümőkórban. Már a rezisztens tbc-baktérium is terjed. 2000 őszén megjelent az első halálos tuberkulózis baktérium. Az XDR minden ismert antibiotikumnak ellenáll, és akit megfertőz, annak vége. A többi tébécé baktériumhoz hasonlóan a levegőben terjed, így még fokozott higiénéval sem lehet védekezni ellene. A tuberkulózis egyébként nem kizárólag a szegények betegsége. Ennek oka, hogy ez a betegség cseppfertőzés útján is terjed. A felmérések szerint egyetlen tébécés beteg 10-15 embernek adja át a fertőzést. A felköhögött váladék minden egyes köbmillimétere tízezernyi baktériumot képes a zsúfolt villamos, autóbuszon légterébe juttatni. Ily módon nem csak egészségtelen körülmények között élők betegedhetnek meg, hanem olyanok is, akik életvezetésük, jó testi kondíciójuk alapján sohasem válnának tébécéssé. Így nem véletlen, hogy az antibiotikumoknak is ellenálló új baktériumtörzsek megjelenése óta már London belvárosában is terjed a járvány.

A tbc csupán egyike újjáéledő betegségeinknek. Bizonyára sokan emlékeznek még a rettegett torokgyíkra. A XX. század közepéig a diftéria gyógyíthatatlan betegségnek számított. Világszerte több millió gyerek életét követelte ez a kór, soha el nem múló fájdalmat okozva szüleiknek. A penicillin feltalálásával azt hittük, hogy ezt a betegséget is elfelejthetjük. Nem így történt. A volt Szovjetunió tagállamaiban az 1990-es években több százezer diftériás megbetegedést észleltek. Hispaniolán újjáéledt a másik rettenetes gyermekbetegség, a sokakat megnyomorító járványos gyermekbénulás is. A paralízist 1999-ben megszűntté nyilvánították az Egyesült Államokban. Ugyanebben az évben újjáéledt a karibi szigetvilágban. 19 gyereket bénított meg, közülük 2 meghalt. A védekezést nehezíti, hogy a vírus módosította a génállományát, és megerősítette fertőzőképességét. Újabb az Escherichia coli bacillus támadása okoz riadalmat.

Ismét pusztít a madárinfluenza, amely megfertőzi a baromfiállományt is. Emberre való áterjedése sok esetben halálos kimenetelű megbetegedésekhez vezet. Főleg a gyenge immunrendszerű gyerekek veszélyeztetettek. Gazdaságilag is igen nagy kárt okoz ez a fertőzés, mert ahol felüti a fejét, a térség-

ben minden szárnyast kiirtanak. 2004-ben a madárinfluenza 10 kelet-ázsiai országot fertőzött meg. Csupán Vietnamban és Thaiföldön 22 ember halt meg, és az egész térségben 30 millió csirkét kellett kiirtani a fertőzés megállítása érdekében.

Az áldozatok számát öngyilkosságok is növelik. Egy japán baromfitenyésztő cég igazgatója és felesége felakasztotta magát, amikor a cégük telephelyén 138 ezer baromfi pusztult el madárinfluenzában. A fertőzést nem jelentették a hatóságoknak, mert így akarták elkerülni, hogy a teljes állományt kiirtsák. Amikor a botrány kipattant, a felelősségre vonás elkerülésnek ezt a módját választották. Később a madárinfluenza átterjedt a sertésállományra is.

Ez a vírus egyelőre nem terjed emberről emberre, de a szakértők

szerint fennáll a veszélye egy ilyen mutáns vírus kialakulásának is. A madárinfluenza okozta világméretű pánik annak tudható be, hogy ez a betegség nem közönséges influenza. A fertőzöttek 80-90%-a életét veszti. Nem csak idősek halnak bele, a szövődményként kialakuló tüdőgyulladásba, hanem gyerekek is. Sőt a legtöbb áldozat a még kialakulatlan immunrendszerű gyerekek közül kerül ki. A fertőzött szárnyasoknál az elhullási arány közel 100%-os. Madárinfluenza ellen van ugyan védőoltás, de ezt az állattartók nem veszik igénybe, mert nagyon drága. Többször kerül a vakcina, mint a beoltott szárnyas értéke. Mindezek következtében naponta 50 ezer ember hal meg a világon különböző fertőző betegségekben. Az állatok sem mentesek az új kórokozók okozta tömeges pusztulástól. 2005. tavaszán több mint 1000 ló döglött meg a Dél-Afrikai Köztársaságban. Az „afrikai lóbetegség”-et okozó vírusos kór ellenáll minden eddigi oltóanyagnak.

Amíg a ma még ismeretlen vírusokat és baktériumokat feltehetően a nagyarányú erdőirtás szabaddítja ki az őserdők mélyéről, addig a korábbi betegségek ismételt támadása az éghajlatváltozás számájára írandó. A Marylandi Egyetem Biotechnikai Tanszékének kutatói egyértelmű bizonyítékot találtak a felmelegedés és az újkori kolerajárvány között. 1991-ben az El Niño (el ninyó), a Csendes-óceán egyenlítői régiójának felmelegedése következtében 350 ezer ember betegedett meg kolerában. A közvetlen ok: az éghajlatváltozás hatására a part menti vizekben megindult az algásodás. Miután az alga a parányi evezőslábú rákok fő tápláléka, így ezek az apró állatkák is gyors szaporodásnak indultak, a rajtuk tanyázó kolerabaktériumokkal együtt. A tengeráramlatok és a hajók azután kikötőről kikötőre hurcolták a bacilusokat. Az ily módon kialakult helyzet súlyosságát valójában nem tükrözik a hivatalos adatok, mivel az érintettek legfeljebb minden tizedik megbetegedést jelentettek be. A kutatók szerint a dél-amerikai országok part menti vizein bármikor várható egy újabb járvány. Pár évvel később ez be is következett, de nem Dél-Amerika, hanem Afrika partjainál. A Dél-Afrikai Köztársaságban fél év alatt 55 ezer kolerás megbetegedést regisztráltak.

Nem kisebb ijedelmet okozott 1993 nyarán a hanta vírus, mely az Egyesült Államokban 124 embert fertőzött meg. Ez a két Koreát elválasztó Hanta folyó mellékéről származó vírus súlyos veseelégtelenséget okoz, és a tüdőt is megtámadja. Terjedésének előfeltétele a felhőszakadászerű esőzéseket követő szárazság. Ellenanyaga nincs, a betegség kimenetele 60%-ban halálos. Ugyancsak átlépte a határokat a szúnyogok által terjesztett Nyugat-Nílus vírus, amely halálos agyvelőgyulladást is okozhat. Az USA-ban két év alatt több tízezer embert fertőzött meg, köztük nyolcan meghaltak. Rohamosan terjed az Egyesült Államokban a Dél-Amerikából behurcolt Chagas-kór is, amit a Trypanosoma cruzi okoz. Ezt az egysejtű élősködőt a szárnyas poloskák ürüléke, és a csókosbogárnak nevezett rovar csípése terjeszti. Korábban vérátömlesztéssel, szervátültetéssel is terjedt, és anyák is átadhatják gyermekeiknek. A világon 20 millió ember fertőzött. Elsősorban gyermekeket

támad meg, és évtizedekig lappanghat a szervezetben nyelési, emésztési és szívműködési zavarokat előidézve, míg végül szívelégtelenség miatti halált okoz. Van ugyan két gyógyszer a kezelésére, de ezek nagyon kellemetlen mellékhatásokat váltanak ki.

Várható a malária további terjedése, északra vonulása is. A közismerten hűvös éghajlatú Kanadában már 2 évvel ezelőtt 600 megbetegedést regisztráltak. A világ országaiból jelenleg 500 millió új megbetegedést, és 3 millió halálesetet jelentenek évente. 90%-uk 5 évesnél fiatalabb gyerek. Védooltás ugyan létezik ellene, de ezt a legszegényebb milliók nem tudják megfizetni. A betegség által okozott kár is nagy. Afrikának évi 12 milliárd dollárba kerül a malária. Nem kis veszélyt jelent számunkra a már ismert baktériumok elfajulása. Beleinkben 400-500-féle baktérium található. Japánban nem régen regisztráltak egy emésztőrendszeri megbetegedést, amelyről kiderült, hogy egy jótékony baktérium elfajulása okozta. Ezeket kellett miatta kórházba szállítani, és közülük csaknem tízen meghaltak. Az USA-ban már két ilyen járvány ütötte fel a fejét. Az egyik 85%-os halálozással járt.

Az elfajuló jótékony baktériumokon kívül alaposan próbára teszik immunrendszerünket a lappangó fertőzések is. Mostanában derült ki, hogy a gyomor- és nyombélfekély kialakulásáért sok esetben egy fertőző baktérium a felelős, amely az emésztőrendszerben bújlik meg. A legújabb kutatások szerint a szívinfarktuskok jelentős része is fertőzésre vezethető vissza. Az érlelmeszesedésben szenvedő betegek 70%-ánál chlamydia baktériumot találtak az erek belső falán. Tipikusan lappangó fertőzés a herpesz. Ezt a vírust már az emberiség 80%-a magában hordozza. Az egyik változata kézzel-kézre és a pénz fogdosása révén terjed, így szinte lehetetlen védekezni ellene. Manapság az állati betegségek is kezdenek átterjedni az emberre. Közülük nagy ijedelmet váltott ki a csirkeinfluenza, mert hírhedt elődjéhez hasonlóan ez is Hongkongból indult el. Ez esetben sikerült elkerülni a világméretű tragédiát, mert egy tucatnyi ember halálát követően a hatóságok elrendelték a város másfélmillió csirkeállományának megsemmisítését. Ez volt az ára annak, hogy ne alakuljon ki ismét az 1968-as helyzet, amikor világszerte 68 ezer ember halt meg a hongkongi A-vírus okozta influenzajárványban. Sokakban felrémlt az I. világháború utáni spanyolnátha is, amelynek 70 millió áldozata volt³⁹.

A virológusok szerint néhány éven belül újabb pusztító influenzajárvány várható. A vírust nagy valószínűséggel madarak hozzák Európába. A hongkongi A-vírussal szemben az emberek többségénél bizonyos fokú védettség alakult ki. Ez azonban most nem segít, mert a következő nagy járványt teljesen új altípusba tartozó vírusok fogják okozni. Ezek vándormadarak ürülékéből sertésekre kerülnek, ahol más emlősöktől érkezett vírusokkal együtt szaporodva géncsere megy végbe. Ez okozza majd a vírusok teljesen új felépítést, mely ellen az embereknek nem lesz védettségük.

A sárgaságot okozó hepatitisz-A és a súlyos májkárosodást kiváltó hepatitisz-B vírusnak megjelent egy újabb, sokkal veszedelmesebb változata. A hepatitisz-C vírus az AIDS-hez hasonlóan véren, testnedvekkel és nemi érintkezéssel terjed. Ellenszere nincs. A betegség kezdetben itt is tünetmentes, súlyos szimptomák csak évek múlva jelentkeznek. Mivel a fertőzöttek nem tudják, hogy vírushordozókká váltak, továbbadják a betegséget a tetováló- és piercing szalonok működtetőinek, a foghúzást vagy egyéb műtétet végző orvosoknak, ápolóiknak. Ennek tudható be, hogy Németországban már 800 ezerre tehető a hepatitisz-C fertőzöttek száma, ami az ottani HIV-fertőzötteknek a hússzorosa. Az USA lakói közül minden ötvenedik tartozik a vírushordozók közé. Ez a fajta vírus már most is évente 10 ezer amerikai haláláért felelős. Az előrejelzések szerint ez a szám a következő évtizedekben meghússzorozódhat. Terjedését gyorsítja, hogy a hepatitisz-C vírus rendkívül ellenálló, és a fertőzéshez igen kis mennyiség is elegendő. A gyógyítás egyetlen lehetősége a májátültetés, ami lehetetlenné teszi a betegek életének tömeges megmentését.

Zabolátlan szexuális kicsapongásaink következtében a hagyományos nemi betegségek (tripper, illetve kankó, szifilisz) mellett rohamosan növekszik a candida, chlamydia, trichomonas, genitális herpesz és a human papillomavírus (HPV) okozta fertőzések száma. A nemi betegségek gyors növekedése oda vezetett, hogy amíg a múlt században a lakosság csupán néhány ezrelékét érintette ez a gond, a szexuális szabadosságban élen járó nyugati országokban a 20-24 éves nők egynegyede papillomafertőzött. Tovább fokozza a fertőzésveszélyt, hogy a gyógyíthatatlannak számító hepatisz-

³⁹ Az 1918-ban kitört spanyolnáthában csak minden negyvenedik fertőzött halt meg. A pandémia másfél évig tartott, és naponta 50 km/h sebességgel terjedt, pedig akkor még nem is volt légi közlekedés.

tisz-C vírus, valamint a HIV vírus is túlnyomórészt szexuális úton terjed. Már a szifilisz kórokozója is mutálódott. Egy seattlei kutatócsoport megállapítása alapján a mutáns baktériumtörzssel szemben hatástalanok az eddig alkalmazott tabletták.

Súlyos gondot okoz ezeknek a betegségeknek az elhanyagolása is. A kórházi kimutatások szerint a méhnyakrákot 99%-ban a human papillomafertőzés nem megfelelő időben történt kezelése okozza. A legtöbb áldozat a 18 és 29 éves nők közül kerül ki. Nem véletlenül terjed az a mondás, hogy: „Ha biztonságos szexre vágysz, előtte »főzd ki« a partneredet”. Ebben az a legviccesebb, hogy ma már ez sem segítene, mivel olyan baktériumok is lappanganak bennünk, amelyek a +130 °C-ot is kibírják. A járványügyi helyzet nagyfokú romlásához jelentősen hozzájárult a turizmus növekedése. Amíg az 1990-es évek elején csupán 50 millió ember hagyta el hosszabb-rövidebb időre lakóhelyét, ez a szám 1997-re 613 millióra nőtt. Ha ez a tendencia nem változik, 2020-ban 1 milliárd 600 millió ember kel útra. Ezáltal jelentősen megnő a különböző fertőzések importálásának veszélye.

A mikroorganizmusok a növény- és állatvilágot sem kímélik. 2006-ban nálunk is megjelent a méhek tömeges pusztulását okozó IAPV vírus. Fő tünete, hogy a megfertőzött méhek tájékozódó képessége megzavarodik. Ezért nem találnak vissza a kaptárhoz, hanem végkimerülésig repülve elhullanak. Emiatt a királynő a kaptárban éhen hal, és a teljes kolónia kipusztul. Az Egyesült Államokban már 2004-ben felütötte fejét ez a járvány, és a méhállományok vesztesége meghaladta a 50%-ot. Európában 2006 őszén észlelték először a jelenséget, ahol Görögországban, Olaszországban, Portugáliában, Spanyolországban és Lengyelországban is felütötte a fejét. A kaptárelhagyás az európai méhészeknek 30-90%-os termelés kiesést okoz. Ez nem csak a méztermelést csökkentette radikálisan. Sokkal nagyobb veszteséget jelent, hogy a haszonnövények 85%-át a méhek porozzák be. Ennek elmaradása esetén radikális terméscsökkenéssel kell számolni a mezőgazdaságban is. (Egy kaptárnyi méhcsalád 3 millió virágot tud beporozni naponta.)

A kutatók egyelőre nem tudják, hogy lehetne védekezni a méheket megtámadó vírus, és az ebből eredő kolóniaösszeomlás ellen. (A fogyasztók, vagyis az emberek egészségének védelme érdekében a méheket nem lehet antibiotikumos kezelésnek alávetni. Ráadásul nincs is olyan antibiotikum, amely a jelenlegi betegséget okozó mutáns törzset elpusztítaná.) Egyetlen megoldás az lenne, ha a méhek maguk keresnének gyógyírt a betegségeikre a természetben. Erre azonban már nincs lehetőségük. Amíg az 1950-es években a mezőgazdasági területeken még 300 növényfaj élt, ma már csak néhány tucat. A modern mezőgazdasági termeléssel járó kemizálás kipusztította az összes gyomot és gyógynövényt, így nincs ami gyógyítsa az állatvilágot. Egy Albert Einsteinnek tulajdonított jóslat szerint: „Ha a méhek eltűnnek a Föld színéről, az emberi faj csupán négy évvel éli túl a pusztulásukat.” Egyébként már nem vagyunk messze ettől az időponttól. Az elmúlt 5 évben 2 millió méhcsalád pusztult el az Egyesült Államokban. A méhek 80%-a eltűnt. A maradék 20%-ot úgy próbálják megmenteni, hogy egyik államból a másikba utaztatják. Az erős környezetszennyezés által kiváltott betegségek azonban mindenütt utolérik őket, így pár éven belül várható a teljes kihalásuk.

Az alma- és körtefákat pusztító „tűzelhalás”-nak nevezett vírusos betegség ellen sem lehet védekezni. Csupán a terjedését tudjuk megakadályozni, azt is csak úgy, hogy az egész ültetvényt kiirtjuk, és elégetjük. A juh- és szarvasmarha-állományt a kergekór tizedeli. Ez a betegség szintén átterjedt az emberre. Védekezni nem lehet ellene. A BSE kórokozóját ugyanis hiába forralják, hűtik, röntgenezik, mindent kibír. Ellenáll az ultrabolya sugárzásnak, nem reagál semmilyen méregre, vegyszerre, gyógyszerre. Egyszerűen elpusztíthatatlan, de ez még nem minden. Nem csak az egyszerű savaknak, lúgoknak, mérges gázoknak állnak ellen ezek a paraziták, hanem a nyomásnak is. Néhány vírust huzamosabb időn át 3000 bar nyomás alá helyeztek. Ez semmilyen kárt nem tett bennük. Villanyárammal sem lehet elpusztítani őket. Tíz órán át 800 kHz-es váltóáramot vezettek át rajtuk, ami meg sem kottyant nekik. Egyes gömbbaktériumok a -255 °C-ot is kibírják. Nem gátolja a szaporodásukat a levegő, a víz és a fény hiánya sem. A radioaktív sugárzás sem képes elpusztítani őket. A *Deinococcus radiodurans* 5000 gray erősségű sugárzásnak is ellenáll. (Az ember számára 5 gray már halálos.) A 15 ezer gray sugárzást pedig 37%-uk túlélte. Mindezen szörnyőségek felsorakoztatásának nem a pánikkeltés a célja, hanem hogy végre komolyan vegyük a ránk leselkedő veszélyt. Az ökológiai egyensúly felborítása megbolygatja a vírusok és baktériumok világát is, és ez egyre

félelmetesebb betegségeket hív életre. A Földön található vírusok száma több ezerre tehető, de jelenleg csak pár százat ismer a tudomány. A többi lappang, és támadásra készen várja, hogy lecsapjon agonizáló világunkra. Mindezen bajok eredete, hogy az ember gátlástalanul pusztítja környezetét.

Ezt a folyamatot óriási mértékben gyorsítja az úgynevezett hólabda-effektus. A Föld élőlényei az évmilliók során igen szoros kapcsolatot eredményező ökológiai láncolatot alakítottak ki, ami azt jelenti, hogy az egyes fajok egymástól függenek. Számptalan példát lehetne erre a szimbiózisra felhozni. Egy kolibrifajta pl. csak egy bizonyos növényből tud nektárt felvenni, ezt a növényt pedig csak ez az állat képes megtermékenyíteni. Ennek az egzotikus állatfajnak a kipusztulása tehát automatikusan kiváltja a vele élő növényfajta kihalását is. A déligyümölcs kedvelők nem is tudják, hogy a fügefafa virágját kizárólag egyetlen rovar, a fügefadarázs képes megtermékenyíteni, utána a virágban lerakja a petéit, és csak így képes szaporodni. Egymás nélkül életképtelenné válnának. Amikor a tengeri vidra eltűnt a nyugat-amerikai partvidékről, gyorsan elszaporodtak az élélmét jelentő tengeri sünök, és rövid idő alatt csupaszra legelték a tenger fenekét. A korábban számtalan növényfajjal benőtt „virágzó” tengerfenék ma inkább egy víz alatti sivataghoz hasonlít. Nem kizárt az sem, hogy a kihalt élettereket káros, mérgező növények, pl. a gyilkos alga fogja ellepni. Ennek hatására pedig felgyorsul a tengerek élővilágának kihalása. Ez a növény ugyanis a társas viszonyban élő fajokon kívül a növény- és állatfajok egész láncolatát fogja kipusztítani.

Láthatjuk tehát, hogy ha a természet harmonikus egymásba tagozódásában zavar támad, ez kihat a láncszem minden tagjára, így az emberre is. A korábban lappangó vírusok aktivizálódása arra hívja fel a figyelmet, hogy ha az ember továbbra sem hagy fel önző, romboló tevékenységével, a Föld élővilága menthetetlenül elpusztul, és vele együtt mi is. Egy indián közmondás szerint: „*Minden dolog összekapcsolódik, és elválaszthatatlan egységet alkot; Bármi történik a Földdel, az történik a Föld fiaival is.*” Korábban gyakran dicsekedtünk azzal, hogy „az ember leigazza a természetet”, de arra nem gondoltunk, hogy ezért mekkora árat kell fizetnünk. A tudományban elért látszateredményeink fennhéjázóvá, felfuvalkodottá tettek bennünket. A minden alapot nélkülöző gőg elfeledtette velünk az ősi tanítást, mely szerint: **A természetet nem leigázni, kihasználni vagy manipulálni kell, hanem együttműködni vele, tanulni tőle, beilleszkedni isteni rendjébe.** A természeti kincsekkel folytatott rablógazdálkodás, a környezetszennyezés, a bioszféra pusztítása nem marad következmények nélkül. A büntetés egy részéből már kaptunk némi ízelítőt különböző természeti katasztrófák formájában, de a megtorlás java, a mikrovilág támadása még hátravan. Világunk legparányibb élőlényei még csak most kezdenek támadásba lendülni, hogy bosszút álljanak rajtunk azért, amit a természettel teszünk.

Ennek első megnyilvánulása az atípusos tüdőgyulladás, amely világszerte rohamosan terjed. Kínából indult, és a repülőjáratokkal minden földrészre behurcolták. Régen a tengerjáró hajókon élősködő patkányok terjesztették a járványokat kontinensről kontinensre. Most mi emberek tesszük ezt a repülőgépeinkkel, sokkal gyorsabban. Eddig több mint 8000-en betegedtek meg ettől az állatoktól származó kórokozótól. A betegséget okozó SARS vírus ellen nincs oltóanyag, így a beteg élete immunrendszerének erősségén múlik. A halálozási arány eléri a 10%-ot. Különösen veszélyes ez a vírus az idősekre. A statisztikai adatok szerint a 60 éven felüli betegek közül minden második meghal. (Hongkongi tudósok szerint a koronavírus cibetmacskától származott. Kínában ennek az állatnak a húsa ingyenc edelnek számít.)

Hiába korlátozzák a hatóságok a távol-keleti turizmust, hiába alkalmaznak szigorú karantént, a betegség terjedését nem tudják megakadályozni. Kínában bezárták az iskolákat, majd a szórakozóhelyeket is, de ez sem használt. A WHO szerint ennek a járványnak a pusztítása elérte a biológiai fegyverek hatékonyságát. A 13 milliós Peking utcái teljesen kihaltak. Az emberek nem merték elhagyni a lakásaikat. 2003-ban a május 1. felvonulás is elmaradt. Ennek főleg a kereskedők, szolgáltatók látták kárát, mert a lakásukba zárkózott emberek nem fogyasztottak. A legnagyobb veszteség azonban a turizmust érte szerte a világon. Csupán Toronto városa napi 30 millió dollárt veszített az elmaradt rendezvények miatt. Az amerikai légitársaságok csendes-óceáni járatainak kihasználtsága 40%-kal csökkent. 50%-ra esett vissza a szingapúri és hongkongi szállodák és éttermek forgalma is. Kína a turizusból származó 67 milliárd dolláros bevételének 40%-át elveszítette a SARS járvány miatt.

A SARS után megérkezett egy újabb kór, a MERS (Middle East Respiratory Syndrome). Először 2012-ben mutatták ki a kórokozót, a Közel-Keleten szedett áldozatokat. Onnan hurcolták be Dél-kelet-Ázsiába. Dél-Koreában már több száz fertőzött tartanak számon. Legjellemzőbb tünetei: köhögés, láz, légzési nehézségek. Szövődményei gyomor- és bélrendszerei panaszokat, veseelégtelenséget és sokkot okoz. A MERS egyelőre gyógyíthatatlan, és védőoltás nincs ellene. A WHO jelentése szerint 2015 nyaráig 1140 megbetegedést jelentettek, melyek közül 431 halálos kimenetelű volt. Ez 40% halálozási arányt jelent.

Sajnos az eddigi fertőzések, járványok nem érték el a kívánt hatást, az emberek hamar napirendre tértek a veszteségek felett. Nem kezdtünk el hatékony, átfogó, a mikrobákat globálisan kiirtó megoldások után kutatni. Ezért a Föld anyja egy minden eddiginél súlyosabb járványt, a koronavírus szabadította ránk, ami pandémiát okozott.⁴⁰ A koronavírus szintén Kínából indult, és nagyon hasonlít a SARS vírushoz. Csúppán abban különbözik tőle, hogy rendkívül fertőző. Ezért a 2020 januárjában kezdődött járvány hetek alatt eljutott a világ csaknem 200 országába. Mindenütt óriási pusztítást okozott. Erre már nem lehetett nem odafigyelni. Terjedésének fékezése érdekében ugyanis szinte minden ország lezárta határait a külföldiek előtt, belöldi polgárait pedig kijárási tilalommal készítette otthonmaradásra. Ennek ellenére világszerte 60 millió ember fertőződött meg koronavírussal, és közülük 1,4 millióan meghaltak.

A legnagyobb veszteségeket most nem az ázsiai országok, hanem Európa és Amerika szenvedte el. A nemzetgazdasági kár nemcsak emberéletekben nyilvánult meg. Ha így lett volna, ezen megint hamar túlléptünk volna. Civilizációnk ennél nagyságrendekkel nagyobb embervesztést is túlélte. A XIV. században a pestisjárvány (bubópestis) 200 millió áldozatot követelt. (Ez a járvány Európa lakosságának egyharmadát elpusztította.) Az I. világháború végén dúló spanyolnátha 500 millió embert betegített meg világszerte. Közülük 70 millió meghalt. Ez a járvány több emberáldozatot követelt, mint az I. és a II. világháború együttvéve. Az 1910-1911-es kolerajárványnak is 800 ezer halottja volt.

A koronavírus-járvány azonban egy olyan korban ért bennünket, amikor rendkívül fejlett kommunikációs rendszer állt rendelkezésünkre. Így a vírus terjedésével kapcsolatos hírek percek alatt eljutottak a világ minden szegletébe. Ez páni félelmet váltott ki a politikusok körében is. A járvány megfékezése érdekében sorra zárták le a határokat, és leállították a gyárakat, a kiskereskedelmet, bezárták a vendéglátóhelyeket, a szórakozóhelyeket, az embereket pedig otthonmaradásra kényszerítették. Ezek az intézkedések gyakorlatilag megbénították a gazdaságot. A hónapokig tartó zárlat miatt akkora károk keletkeztek a világgazdaságban, amin már nem tudtuk túltenni magunkat. Most nem csak emberéletekben esett kár, hanem a pénzünk, a jövedelmünk is veszélyben forgott. Már pedig ennek a civilizációnak a pénz, a profit a szent tehene.

Ezzel a túlvilági lények is tisztában vannak, ezért most egy olyan vírust szabadítottak ránk, ami gazdaságilag is megrendített bennünket. Mivel mi a pénzünket, a hasznot még az életünknel is többre értékeljük, abban reménykednek, hogy ez a járvány talán észhez térít minket. Az elszegényedéstől, vagyunk elvesztésétől való félelmünkben elindulunk végre azon az úton, ami megszabadít bennünket minden eddigi bajunktól, és egy teljesen új, környezetkímélő világba vezet civilizáción-

⁴⁰ Ez volt az Apokalipszis első lova, ami vilájjárványok kitörésében nyilvánul meg. Akinek még nem tűnt fel, elkezdődött a János evangélista által 2000 évvel ezelőtt megjósolt Apokalipszis.

kat. A hónapokig tartó bezártsággal lehetőséget kaptunk az Univerzumtól, hogy egy kicsit megálljunk, magunkba nézzünk, mérlegre tegyük gondolatainkat, érzéseinket és cselekedeteinket. Elgondolkodhattunk azon, hogy jó úton járunk-e, valóban ezen az úton akarunk menni továbbra is?

Ez a járvány gazdaságilag nem egy világválság volt, hanem humanitárius csapás. A 2008-09-es krízis nem volt képes kikényszeríteni azokat változásokat, ami megfelelő irányba terelte volna a világ fejlődését. Tovább folytattuk természetromboló, kizsákmányoló életmódunkat. A 12 évvel ez előtti világgazdasági válság csak rövid időre tudta megállítani az esztelen profithajszát. Ezért most egy összetett, gazdaságunkat súlyosan is érintő csapást szabadítottak ránk az égiek, hátha ettől észhez térünk. (A koronavírus járvány több kárt okozott a világgazdaságban, mint az emlékezetes 1929-33-as válság.) Lehet, hogy ezen is hamar túltesszük magunkat. De nem baj. A következő csapás még nagyobb lesz. Hátra van még hat ló az Apokalipsziszből. Ha ezek sem térítenek bennünket jó útra, kiirtanak minket. Selejtesnek minősülünk, és a helyünket elfoglalja egy életképes, környezetkímélő civilizáció. Nem lesz nehéz dolguk, mert az új aranykorban szabad utat kap a paradigma-váltás, melynek következtében eltűnnek a régi környezetkárosító technológiák. Az éter kihasználásával, munkára fogásával egy egészen más világ köszönt ránk. Földi mennyország lesz a bolygónk. De ezt csak kevesen fogják megérni.

Boldogságkeresés

A hazai sajtóban tallózva sok olyan írásra lelhetünk, amelyek jól kiegészítik, még teljesebbé teszik a korábban tárgyalt témákat, így érdemes feleleveníteni őket. A leszűrhető tanulságokat illetően igen érdekes vitát kezdeményezett a Nők Lapja 1994. végén, „Hová tűntek a férfiak?” címmel. Mostanában ugyanis egyre több nő teszi fel ezt a kérdést, és nyilván nem ok nélkül. Az olvasói levelek alapján az az összkép rajzolódott ki, hogy a férfiak nem tűntek el, csak a háttérbe húzódtak, és védekeznek. Úgy látszik, hogy a bajok fő okozója az emancipáció, vagy talán ennél is bonyolultabb a helyzet? Mindenesetre az alábbi nyilatkozatokból egyértelműen kiviláglik, hogy már a nők sem rajonganak annyira az egyenjogúságért, úgy érzik, hogy a küzdelem során elvesz-

tettek valami nagyon fontosat, és már kezdik bánni az egészet.

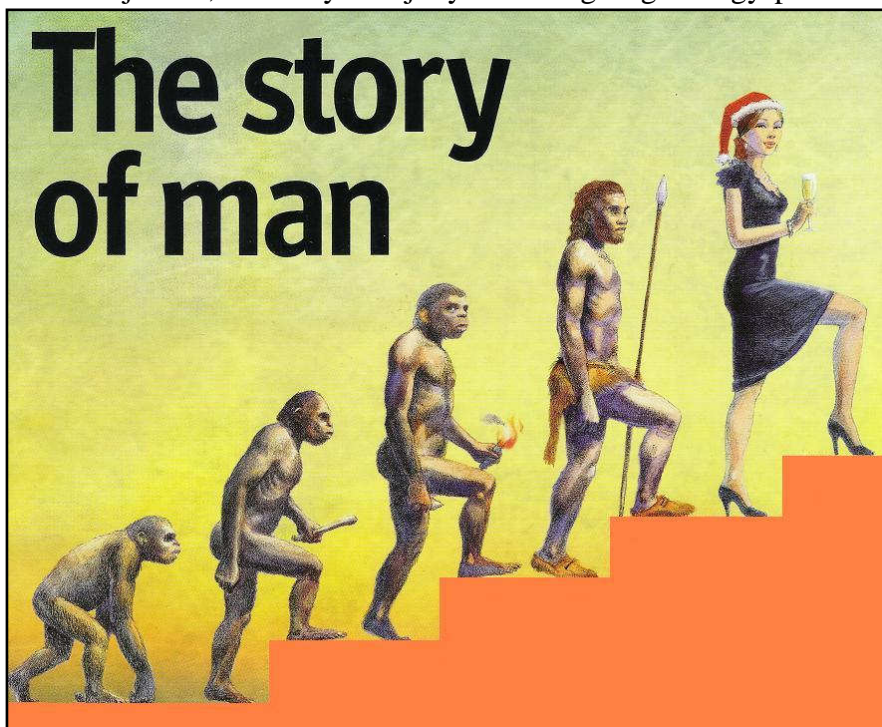
Az egyik megkérdezett így vélekedett erről: „*Véleményem szerint akkor szúrtuk el a dolgot, amikor az öntudattól vezérelve elkezdtünk dolgozni. Ez visszafordíthatatlan változásokat eredményezett a férfi-női szerepekben.*” Szociológusok és pszichológusok megállapították, hogy a XX. század második felében igényeink olyan magasságba szöktek, ahová az egykeresős családok nem érhetnek el. Ma már egy ember képtelen megvalósítani a fogyasztói társadalom által kitermelt égis éréig érő álmokat, így a nők az 1950-es évektől egyre nagyobb számban kezdtek el dolgozni. A legtöbben kénytelen-kelletlen tették ezt, de sokan voltak, akik elérkezettnek látták az időt, hogy végre kilépjenek a 3K (Kinder–Kirche–Küche) szerepköréből, és bizonyítsanak. Hamar kiderült, hogy nem csak gyermekszülésre alkalmasak, hanem az élet szinte minden területén megállják a helyüket. Azóta töretlenül, egyfolytában bizonyítanak; annak ellenére, hogy ezernyi előítélettel kell megküzdeniük. Számukra

újdomság a karrier, az anyagi függetlenség, ezért szinte rohammal vesznek be minden eddig leküzdhetetlennek tűnt akadályt. Azonkívül, hogy helytállnak a munkahelyükön, mindig ápolnak, a legtöbbjük rendszeresen sportol, vagy valamilyen kondicionáló tornára jár. Tudják, hogy nem hagyhatják el magukat, mert versenyben vannak, és még sok a behoználójuk.

Igy látja ezt az egyik nyilatkozó: „Reggel van, ülök a villamoson. A csúcsforgalom miatt araszolnak mellettem az autók. Egy idő után felkapom a fejem, szinte minden kocsiiban nő ül. Frissek, elegánsak, és már messziről szembeötlök a divatos frizura, a gondosan kozmetikázott arc. Gyapjú kosztüm, nyersselyem blúz, puha sál, természetesen mindez egymással harmonizáló, pasztellszínekben. Az ülésen számozott diplomatafészek, a kézen drága autóskesztyű, mindenütt ízlés és biztonság. A finom női kezek határozottan nyúlnak a sebáltóhoz, és a harisnyás lábak biztosan nyomják a gázpedált. Egyedül ülnek a legújabb nyugati kocsikban, amelyek ráadásul még tiszták is. Kétségtelen, hogy végig az úton sikeres nők ülnek a volán mögött. Ahogy elnézem őket, szinte már érzem a gőzölgő kávé illatát, amit nem ők, hanem nekik főznek, amint beérnek a munkahelyükre. Ez a tartás és ambíció azonban nem csak a munkába igyekvő, hanem az áruházakban vagy a piacon bevásárló nőknél is megfigyelhető. Sokan hatalmas szatyrokat cipelnek, ennek ellenére csinosak, gondozottak, látszik, hogy nem engedik el magukat.”

Egészen más viszont a helyzet a férfifronton. Az egyik olvasót idézve: „Bármerre járok, feltűnően kevés a gondozott külsejű férfi. Eleresztett pocak, másnapos szakáll, kitérdelt nadrág, és az arcon teljes érdektelenség. Még ha rendben van minden, akkor sem izgalmasak. Ne értsenek félre, nem Adoniszokat várok hosszú sorokban, de a csinos és ápolat nők mellett alig akad egy valamire való férfi. Eltűntek a jó minőségű, nívós férfiak. Akik maradtak, azokkal meg nem sokra megyünk. Napjaink lovagjai kopott nadrágjukban, kopott álmaikkal néhány órák, jobb esetben egy éjszakás győzelemre vágnak csak. Hasonló állapotok uralkodnak a munkahelyeken is. A férfiak számára a munkahely magától értetődő, természetes közeg. Éppen ezért eddig nem is nagyon strapálták magukat, hiszen nem voltak rákényszerítve. Most azonban ott vannak a sarkukban az ambiciózus nők, akik már nem elégszenek meg a beosztott állásokkal, hanem egyre feljebb törnek. Ma már nem csupán a tanári, orvosi, ügyvédi pálya nőiesedik el egyre jobban, hanem a közéletből is kezd eltűnni a férfi. A legfőbb vezetők ugyan még férfiak, de a nők olyan intenzíven, dinamikusán haladnak előre, hogy az első vonalba való berobbanásuk csak idő kérdése. A patriarchális társadalomból tehát lassan haladunk a matriarchális felé.”

A jelek szerint ez nem helyi sajátosság, hanem világjelenség. Feltehetően az az oka, hogy a világ túlélésre játszik, valamilyen rejtélyes erő segítségével így próbál meg védekezni a férfimentális ellen.

A férfiak ugyanis a durva, kegyetlen, agresszív viselkedésükkel előbb-utóbb romba döntik a világot. Ezzel szemben a hétköznapi hőseink is tekinthető nők szelídek, kedvesek, nincs bennük előítélet, és kevésbé hajlamosak az elhamarkodott véleményalkotásra. Ezen túlmenően óriási empátiával rendelkeznek a társadalom problémái iránt és a legnehezebb élethelyzetekben is tudnak szépséget, melegséget és szeretetet árasztani magukból. Ezt a csodálatos képességüket azonban eddig csak a család fenntartása érdekében hasznosíthatták, mivel a hatalom a férfiak kezé-

ben összpontosult. Az agresszivitással párosuló hatalom viszont végzetes következményekkel járhat a világra, ezért civilizációnk megmentése érdekében szükség van a váltásra.

A hatalom sikeres átvételét elősegíti, hogy a női nemnek roppant erő tartalékai vannak. Ez arra a fejlődéstani különbségre vezethető vissza, hogy a nők nem engedik elsorvadni magukban érzelmi és ösztönvilágukat. Pszichológiai adottságaiknál fogva jobban koncentrálnak a családra, onnan merítenek energiát, így meg tudták őrizni magukban azt az ősi, biztonságot adó alapot, amelyből többek között a hihetetlen szívósságuk és türelmük ered. Ráadásul a nők az élet problémáinak a megoldásában is hajlékonyabbak, rugalmasabbak, a férfiaknál ritkábban vezérli őket rögeszme, vagy szellemi hiúság. Na persze, vannak rossz tulajdonságaik is. Sokak szerint hisztérikusak, hajlamosak az intrikára, szeretnek pletykálgodni, túlérzékenyek és nagyon hullámzó a kedélyállapotuk. Ezzel szemben jellemző rájuk az önzetlen szeretet, a gondoskodás, a megértés. Ezenkívül humánusak, és a szerelmi kapcsolatoktól eltekintve az élet minden területén jóval becsületesebbek, mint a férfiak. A változtatás szükségszerűsége egyre több emberben tudatosul, így nem lehet véletlen az egyik vitapartnernek az a megjegyzése, hogy: „*Ha a család lelke a nő, akkor a világ lelke is nő kell hogy legyen.*”

Visszatérve az emancipációra, a nők tömeges fellépése a munkaerőpiacon váratlan következményekkel járt. Miután megjelent az öntudatos, célratörő, menedzser típusú nő érzéki mosollyal és okosan beosztott időrenddel, átrendeződött a munkahelyi hierarchia. A túsarkon tipegve bizonyító nők mellett sok férfi asszisztenssé vedlett. A szerepváltás azonban nem állt meg itt. A férfiaknak egy idő után kötelező volt megjelenni feleségük szülőágyánál, még akkor is, ha nem igazán akaródzott nekik. A feminista társadalom pszichikai agressziója oly hatékonyá vált, hogy sok férfi egyenesen szégyellte, hogy nem tudja szoptatni újszülött gyermekét, ha már megszülni képtelen volt. Ezután szinte természetesnek tűnt, hogy az újszülött apák egyre nagyobb számban bukkannak fel a játszótérekben babakocsit tologatva, vagy a bevásárlóközpontokban, amint bébitápszereket, cumisüvegeket és eldobható pelenkákat vásárolnak. Sehol egy ing, zakó, nyakkendő, vékony puha garbóban babusgatják gyermekeiket, miközben feleségük játssza a kemény nő szerepét, „férfiasan” helytáll a munkahelyén. Otthon főznek, mosogatnak, takarítanak, és elfoglalt feleségüket jószerint csak reggel, fogmosás közben látják. A családi élet cédulás üzenetések formájában zajlik.

A legtöbb családban viszont ennél is rosszabb a helyzet, mert a megnövekedett igények, vagy az egy ismeretségi körbe tartozó családok közötti rivalizálás miatt úgy döntenek, hogy szükség van mindkét fél keresetére. Ilyenkor alig hogy megszületik a gyerek, bedobják a bölcsödébe. Az emancipált nő ugyanis már nem szoptat, nem főz, nem marad otthon. Rohan vissza a munkahelyére, nehogy valaki lekörözze. A gyermeknevelés mellett nem jutna elég ideje önmagára sem. Nem járhatna rendszeresen fodrászhoz, kozmetikushoz. Nem tekereghetné végig a butikokat, hogy méregdrágán összevásárolt puccos göncökben tetszelegjen a környezetének, és a gyerekének. Egy gyermek számára azonban a női szépséget még a nyugtató szó, az óvó tekintet jelenti. Régebben a nők a megbocsátás művészei voltak. Az édesanya szavai ugyanúgy simogattak, mint a kezei. Korunk emancipálódott, csak önmagukkal törődő hölgyei mellett azonban esélye sincs arra, hogy ezeket az érzéseket átélje. Újabban már a gyermekükért felelősséget vállaló szülők sem képesek ideális nevelési körülményeket teremteni, mivel napjaink egyre nehezedő gazdasági viszonyai kikövetelik a kétkeresős családmódot. Emiatt a gyermekneveléssel foglalkozó férfiak is kénytelenek visszatérni a munkahelyükre. Ekkor a család anyagi helyzete könnyebbé válik ugyan, a férfiak tekintélye azonban ettől sem áll helyre, mert a feleségük rendszerint többet keres.

Így ír erről egy férfi olvasó: „*Hogyan legyen valaki a saját szemében is igazi férfi, ha a felesége az ő keresete mellé kétszer-háromszor annyit tesz le? A családfő gyomra diónyira szorul össze, ha anyagi gondokról van szó. Sok férfi abba a tudatba megy tönkre, hogy nem tudja eltartani a családját. Akármerre nézek, a férfiak komor arccal járnak, elveszítették büszkeségüket, önbecsülésüket. Sok családban már nem a férfi az úr, és ehhez nem kell papucsférjnek lenni, hogy így legyen.*” Ezt a visszás helyzetet egy 10 éves gyerek ekképpen fogalmazta meg az iskolai dolgozatában:

Az én apukám harmincöt éves.

Az én apukám jócskán kopasz és ősz.

Az én apukám nagyon szeret minket.

Az én apukám huszonnégy órásszolgálatban dolgozik.

Az én apukám keveset keres.

Az én apukám sokszor nagyon szomorú.

Pedig mi szeretjük őt.

Akkor miért ilyen szomorú?

A tehetetlenség miatt érzett szégyen és elkeseredés következtében a férfitársadalom egyre gátlásosabbá válik. A férfiak tehát nem tűntek el, csak rejtőzködnek. A sok követelőző, büszke nő mellett nem merik demonstrálni férfiasságukat. Félnek, hogy nevetségessé válnak egy esetleges megméreteteskor. A végzetes sebet azonban nem az emancipáció ejtette a férfiakon, hanem az, hogy a nők után a társadalom is megerőszakolta őket. A világ szinte valamennyi országában olyan törvények vannak érvényben, amelyek védik, gyámolítják a „gyenge” nőket. Különösen nagy gondot fordít minden kultúrállam a család védelmére, és ebből sok visszás helyzet adódik. Mint tudjuk, ma már minden második házasság válással végződik. A fenti törvények értelmében nem nehéz kitalálni, hogy ki húzza a rövidebbet.

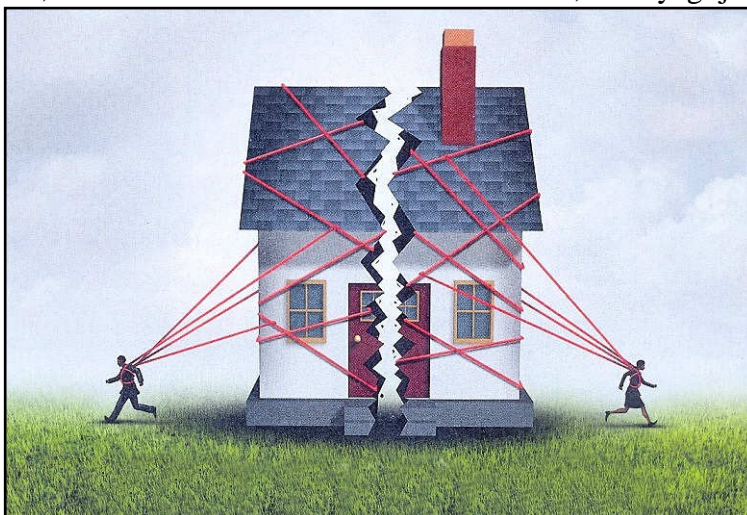
A rendeletek automatikus alkalmazása következtében a bíróságok szinte minden esetben az anyának ítélik a közös gyermeket, más megoldás elképzelhetetlen. Ez pedig azt jelenti, hogy a férfi szedheti a sátorfáját, a válás kimondása egyet jelent a kisemmizésével. Szerencsésebb helyzetben vannak a gazdag családok, ahol van min osztozkodni, de sajnos a legtöbb házaspárnak ma még csak arra van lehetősége, hogy egy kis lakást szerezzen, és azt berendezze. Ezek után nincs más választás, mint hogy az egyik félnek mennie kell a közös otthonból, a családi béke megőrzése végett. A bírók azzal védekeznek, hogy ők nem nő-, hanem gyerekpártiak, de miután a gyereket minden esetben az anyának ítélik, így vele együtt megkapja mindazokat a vagyontárgyakat, amelyek a zavartalan felneveléséhez szükségesek. Lakásból azonban csak egy van, és legtöbbször az is olyan kicsi, hogy műszakilag megoszthatatlan, ezért a bíróságok tehetetlenek. A volt férj elvileg kérhetné, hogy jogos igényeit a lakásban található ingóságok egy részével elégítsék ki. Egy jóérezésű férfi azonban nem húzza ki gyermeke feje alól a párnát, de még a televíziót sem viszi el tőle. Így nem marad más, mint hogy „egy szál gatyában” távozik hazulról. Nem elég azonban, hogy elveszti teljes vagyonát, hanem a tetejébe még gyerektartást is kell fizetnie, ami két gyerek után már a nettó keresete 40%-a. Lakás híján méregdrága albérletbe kényszerül, a jövedelme maradéka pedig olyan csekély, hogy még fenntartani sem tudja magát, nemhogy új otthonról gondoskodni. Emiatt fokozatosan elindul a lejtőn lefelé, egyre lejjebb csúszik a társadalmi ranglétrán, és nem egy esetben a hajléktalanok nyomorúságos sorsára jut.

Eközben a volt feleség újra férjhez megy, és ezáltal a családi jövedelem minimum a duplájára növekszik. Ehhez jön még az elvált férj jövedelmének majdnem fele, gyermektartás címén, mert hogy a saját gyermeke neveltetéséről mindenki köteles gondoskodni. Mindemellett ott van az albérleti díjknál jóval alacsonyabb rezsiköltségű, kényelmesen berendezett lakás, tehát vígan éli az életét. A legtöbb nő mindezt helyénvalónak tartja, és úgy véli, hogy ez a sors büntetése a galád férjek számára, akik nem átallnak elválni hitvesüktől.

Sok esetben tetézi a férfi szenvedéseit, hogy a volt felesége elzárja előle a gyermekeit is, megtagadja a láthatást, így próbálván megbosszulni a hiúságán esett csorbát. Az sem érdekli, hogy különösen fiúgyermek esetén mekkora veszélyt rejt magában az így kialakuló helyzet, amit csak súlyosbít a legtöbb pálya elnöiesedése. Ma már a csonkacsaládokban felnövő fiúk 18 éves korukig nem látnak férfiviselkedési mintát maguk körül, mert az anyjuk egyedül nevelte őket. Az óvodában és az iskolában is nők egyengették az útjukat, így férfit csak akkor látnak szemtől-szemben, amikor besorozzák őket katonának. Azonban sokan mentesülnek ettől a „traumától”, mert a statisztikai kimutatók szerint a kényeztetés, a mozgáshiány, valamint a környezetszennyezés következtében a mai fiatalok 40%-a mind fizikailag, mind idegileg alkalmatlan a katonai szolgálatra. Most már a nagybajuszú őrmester sem nevelhet férfit a nyámnnyila fiúkból, mert a magyar parlament 2006-ban eltörölte a kötelező katonai szolgálatot.

A nemek közötti harcban az utód nem cél, hanem eszköz a másik feletti hatalomért, az anyagi javakért folytatott küzdelemben. Nem csoda, hogy ilyen körülmények között a férfiak ózdkodnak a házasságnak még a gondolatától is, és nem akarnak potenciális áldozattá válni. Tudat alatt szinte rettegnek attól, hogy sorstársaikhoz hasonlóan róluk is „lenyúzzák a bőrt”, és tönkreteszik leendő gyermekeiket. Ezt látva még a széptevéstől is elmegy a kedvük, mert mint ahogy a közismert mondás tartja: *„Minden udvarlás magában rejt a házasság veszélyét.”*

Mіндеzen bajok, tragédiák könnyen elkerülhetők lennének, ha alkalmaznánk

a nálunk fejlettebb civilizációk módszereit. Az előző civilizációk egyikében, a jelenleg kéreg alatt élő Agartha-ban senki sem kezdhet családalapításba, amíg el nem érte az ehhez szükséges érettséget és felkészültséget. A Telos városában élő Adama főpap szavait idézve: „Nem engedjük, hogy gyermekek szüljenek gyermeket, ahogy ti teszitek a felszínen. Az egymás iránt mély érzelmi kötődést érzők először egy olyan házasságot kötnek, amely nem feltétlenül tart örökké. Összeházasodnak, és együtt élnek, tanítják egymást, együtt érnek, fejlődnek, megtapasztalják az életet, és nem utolsó sorban a lehető legtöbb örömet lelik egymásban. Mindezt addig gyakorolják, amíg mindkettőjük nagyon mély boldogságot és teljes elégedettséget érez a kapcsolatuk alatt. A második típusú házasságunk az elkötelezett házasság. Csak az ebben élőknek lehetnek gyermekeik, csak ők hívhatnak meg új lelkeket a közösségbe. A házasság, a családalapítás nem játék. Először egy próbaházasság történik, ahol eldől, hogy összeillenek-e a felek. Ha nem, elválnak. Ha igen, akkor jön a második fázis, az elköteleződés.” Végül megjegyezte még, hogy: Ebben a világban a deviancia fel sem mérül. Nincsenek „szivárványos közösségek”, mert ez nem normális.

A próbaházasság intézménye nálunk sem ismeretlen. A nyugati világban egyre többen alkalmazzák; úgy hívják, hogy élettársi kapcsolat. Az élettársi viszonyal azonban az a baj, hogy nem jár semmilyen jogi kööttséggel. Ebben a szituációban nincs kényszer vagy függőség, amely valamelyik felet megalkuvásra készítené. A folytonos egymásra figyelés, az indulatok visszatartása, a veszekedések kerülése egy idő után azonban jelentős belső feszültséget okoz. Ha a hosszan tartó élettársi kapcsolatot később házassággá alakítják, mindkét fél szabadjára engedi az indulatait, kiadják magukból a korábban felgyülemlett mérget, ami teljesen tönkreteszi a kapcsolatot.

Sokkal jobb megoldás lenne a polgári és az egyházi esküvőt kettéválasztani. A fiatalok először csak polgári esküvőt tartanának, majd pár év múlva, amikor már jól összecsiszolódtak, és gyereket szeretnének, akkor Isten áldását kérnék a házasságukra. Most az ifjú pár a házasságkötő teremből azonnal rohan a templomba. Na, nem azért, mert annyira vallásosak lennének, hogy Isten áldása nélkül elképzelni sem tudnák az együttélésüket. A házasulandó feleket az egyházi esküvővel járó pompa, ceremónia vonzza. Meg akarják mutatni a násznépnek, hogy ők nem akárhány, nekik hetedhét országra szóló lakodalomra is futja. Ennek elengedhetetlen rituáléja a templomi esküvő, kerül, amibe kerül.

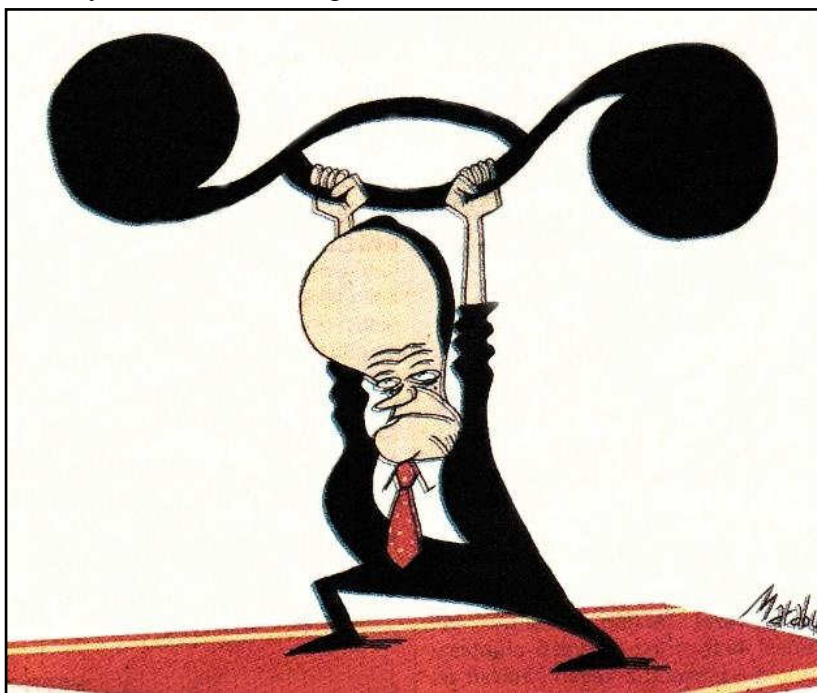
Pedig nem tennék ezt, ha tudnák, hogy ez milyen veszélyekkel jár. A templomi esküvő ugyanis nem csak egy látványos rituálé, hanem Istennek tett szent eskü. Isten pedig komolyan veszi a neki tett esküt. Miután a felek kinyilvánítják házasulási szándékukat, Isten előtt megesküsznek, hogy holtomiglan, holtodiglan kitartanak egymás mellett jóban, rosszban. Aztán rá fél évre elválnak. Utána nem tudják, hogy miért éri őket egyik csapás a másik után. Eszükbe sem jut, hogy különböző bajaik és betegségeik oka, hogy megszegték Istennek tett fogadalmukat. Isten nem kedveli az esküszegőket, és nem védelmezi őket a különböző sorscsapásoktól. A legenyhébb büntetés, amit kiszab rájuk, az álmatlanság. Elveszi tőlük a nyugodt éjszaka, a kipihenten ébredés korábban természetesnek tartott állapotát. Emiatt világszerte több száz millió ember szenved krónikus álmatlanságban, és még csak nem is sejtik, hogy miért.

Ebben az egészben az a legrosszabb, hogy a büntetés életfogytiglan tart. Nincs bűnbocsánat. Szabadulást csak a halál jelent, ami jóval korábban érkezik, mivel az álmatlanságból, a kialvatlanságból eredő legyengülés idővel különböző betegségeket vált ki, ami idő előtt sírba teszi a vétkes felet. Ennél már csak az a rosszabb, ha a válás után nem történik semmi. Ez nem jelenti azt, hogy Isten megbocsátott. A kevésbé fejlett lelkeknél a karma gyakran alkalmazza a halasztott törlesztést. Ilyenkor a büntetés a vétkes fél valamelyik későbbi életében történik meg. Akkor, amikor már komolyabb feladatok várnak rá, amikor kialvatlanságból eredő erőhiány a leginkább akadályozza őt a munkájában. Ilyenkor emberfeletti küzdelmet folytat életerejének fenntartásáért, és sejtelve sincs róla, hogy ennek mi az oka. Élete végén, a túlvilágon azonban megtudja, és tanul belőle. A következő életében már biztosan nem fog Istennel felelőtlen játékokat folytatni.

A krónikus álmatlanságot a hajszolt életmód, az állandó idegeskedés is kiválthatja. Ez szerencsésebb eset, mert ezen lehet segíteni. Sokan altató tablettákkal próbálkoznak, de ez nem a legjobb megoldás. Az altató vegyszerekhez egy idő után hozzászokik a szervezet, és emiatt egyre erősebb tablettákra van szükség a kívánt hatás eléréséhez. Egy idő után a sok vegyszer méreggel telíti a szervezetünket, és mellékhatásai folytán különböző betegségeket vált ki. A legjobb megoldás az idegességet kiváltó ok megszüntetése lenne. Ha ez nem megy, próbálkozzunk természetes gyógy módokkal. Ezek egyike az akupunktúra, illetve annak modernebb és általunk is alkalmazható változata, a magnetopresszúra. Az akupunktúrák szakkönyvek több tucat pontot javasolnak az álmatlanság megszüntetésére. Ezek közül leghatékonyabbak az úgynevezett Shen Men pontok. Ezek egyike a fülön található, a felső régióban. (Pontos helyét lásd az Ezoterikus körképhez mellékelt akupunktúrák térképeken.) A másik pont nem más, mint a Vérerek ura meridián szedáló pontja, amely a csuklóhajlat közepén található. Stimulálásával energiát vonunk el a Vérerek ura meridiánból, ami megnyugtatja a szívet, és nagymértékben enyhíti az álmatlanságot.

Jogrendszerünk más téren is hátrányos megkülönböztetésben részesíti a férfiakat. Ez esetben nem a bírói megalkuvás hozza lehetetlen helyzetbe az erősebb nem képviselőit, hanem a részrehajlás, ami abból fakad, hogy a paragrafusok nem tartanak lépést a fejlődéssel. Ez az állapot főleg a tehetős férfiak körében szedi az áldozatait, és botrányos esetek növekvő száma láttán mind többen vélekednek úgy, hogy ma már nem a nőknek, hanem a férfiaknak kellene harcolniuk az egyenjogúságért. Egy állam jogrendszere csak akkor lehet demokratikus, ha minden polgára számára ugyanazokat a jogokat biztosítja, nemre, származásra és felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül. Szinte nincs is olyan ország, amely ne biztosítaná a nőknek a gyermekvállaláshoz való jogot. Minden nőnek jogában áll eldönteni, hogy akar-e gyereket, vagy sem, és a társadalom igen sok lehetőséget kínál számukra, hogy elhatározásuknak érvényt szerezzenek.

Ez a jog azonban egyáltalán nem illeti meg a férfiakat. Ma a világ egyetlen államának jogrendszerében sem található olyan paragrafus, amely kimondaná, hogy egy férfinak is jogában áll eldönteni, hogy kitől akar gyermeket, és mikor. A nők már a XX. század elején elnyerték a rendelkezési jogot a saját testük felett. A férfiakat még ma sem illeti meg ez a jog. Amennyiben egy házasságon kívüli kapcsolat nem kívánt terhességgel végződik, akkor beindul az „igazságszolgáltató” gépezet, ami automatikusan a férfit marasztalja el ezért a „balesetért”, és ennek összes jogi és anyagi követ-

kezményeit a nyakába zúdítja. Pedig az orvostudomány jelenlegi fejlettségi szintje mellett egyáltalán nem törvényszerű, hogy egy nő teherbe essen. Még ha a másik fél nem fordít gondot a védekezésre, neki akkor is megvan erre a lehetősége. Véletlen teherbe esésre csak a tájékozatlan kamaszok hivatkozhatnak; erről azonban nem ők, hanem a felügyeletüket ellátó felnőttek tehetnek, akik elmulasztották őket felvilágosítani.

Más esetekben ma már a legtöbb házasságon kívüli teherbe esés előre kitervelt, szándékos akció következménye. Sok nő kihasználva a jogegyenlőtlenséget gazdag férfiakat szemel ki magának, és a női praktikák minden eszközét latba vetve csapdába csalja áldozatát. Azután eljuttatja a megejtett nő szerepét, és a bíróság által megítélt milliós vagyont zsebre vágva vidáman éli az életét. Ha a kiszemelt balek nem elég gazdag ahhoz, hogy egyösszegű „kártérítést” fizessen, akkor élete végéig küldheti a tetemes összegről szóló csekkeket nem kívánt magzata fondorlatos anyjának. Rendszerint még ha akarná sem lehet ennél több köze a gyermekéhez. Az apa, illetve a családja csak akkor látják újra a jog által szentesített utódot, amikor a kárvallott örökösödési tárgyalása folyik. A háttérben ott áll a harcias anya, mert a törvény szerint az ő gyermeke sem alábbvaló a férfi választott családjánál, tehát az elhunyt utáni örökség neki is jár. Nem éppen szívderítő helyzetüket látva a férfiak mind gyakrabban hangoztatják: *„Természet adta fölényüket kihasználva a nők lassan olyanná válnak, mint egy időzített bomba. Életveszélyes hozzájuk nyúlni.”*

Ez a lassan általánossá váló vélemény, a nőktől való félelem társadalmi szinten igen káros következményekkel jár. Fokozza a nemek egymással szembeni fenntartását, gyanakvását, ami a házasságkötések, és a népszaporulat további csökkenésében nyilvánul meg. Megoldást csak a jelenlegi elfogult törvénykezési rendszer megváltoztatása hozhatna. Tudomásul kellene venni, hogy a bűnözés beférkőzött társadalmunk minden szférájába. A bűnöző hajlamú nők nem bankrablással szereznek pénzt maguknak, hanem kihasználják a jog részleghajlását. Azt a múltból eredő törvénykezési rendszert, amikor még nem volt egyenjogúság a nemek között, és ezért a nők védelemre szorultak a férfakkal szemben.

Ma már azonban megváltozott a helyzet, de a törvények ehhez nem alkalmazkodtak. A jogalkotóknak fel kellene ismerni végre a bűnözésnek ezt a rafinált, rendkívül kifinomult eszközökkel folytatott módját. Különbséget kellene tenni a tisztességes nők, és a nőtény hiénák között. Nem csak az a bűnöző, aki a nyílt utcán ráló az áldozatára, és kirabolja. Azok is a bűn útját járják, akik kíméletlenül rávetik magukat mindenre, amiből csak hasznot lehet húzni. Gátlástalanul kihasználják mindenkit, lelkiismeret-furdalás nélkül átgázolnak bárkin, aki az útjukba kerül. Céljaik elérése érdekében senkire, és semmire nincsenek tekintettel. Ennek magatartásnak egyik megnyilvánulási formája, hogy egyes nők testi adottságaikat kihasználva gyanútlan férfiakat csalnak törbe. Ez a bűnözési ág csak határozott intézkedésekkel számolható fel. Ki kell nyilvánítani, hogy a spermátolvajlás a rablásnak egy minősített esete. Előre kitervelt, alaposan megfontolt formája. Ami most bírói közreműködéssel folyik nem más, mint állami jóváhagyással, folytatólagosan elkövetett markecolás. Ennek a gyakorlatnak legismertebb áldozata Boris Becker, akit egy étterem mosdójában orálisan fixált egy fotómodell. Az élelmes hölgy lefagyasztatta az így nyert spermát, és később egy orvossal megtermékenyítette magát. 9 hónap múlva megszületett az eredmény, egy kislány. A világhírű teniszező pedig fizetett, mint a katonatiszt.

Mivel a jelenlegi fogamzásgátló módszerek nem százszázalékosak, néha előfordul olyan teherbe esés is, amelyet egyik fél sem kívánt. Ez a probléma viszont könnyen megoldható terhességmegszakító tablettával. Sajnos ezt a nyugati országokban elterjedten alkalmazott egyszerű és kockázatmentes módszert nem mindenütt használják. Egyes államok orvostársadalma az erkölcsös szerepében tetszelegve rákényszeríti a nőkre az abortuszt. Ez a ma már szükségtelen műtéti beavatkozás azonban nem csak megalázza a nőket, hanem sok esetben megfosztja őket a későbbi gyermekvállalás lehetőségétől is. Ennél is kíméletesebb eljárás a sürgősségi védekezés. A Yuzpe-módszer azon a felismerésen alapul, hogy a megtermékenyülés színhelye a petefészkek, az osztódó sejt csak több napos vándorlás után ágyazódik be a méhfalba. Ha a nő az aktust követő 72 órán belül a hagyományos fogamzásgátló tablettából bevesz két szemet, majd 12 óra múlva még kettőt, a beágyazódásra alkalmas méhnyálkahártya nem alakul ki, és az embriókezdemény kiürül a méhből. Ezt az eljárást a gyógyszerallergiások is alkalmazhatják, mert nem terheli annyira a szervezetet, mint a naponkénti tablettaszedés. A Yuzpe-módszer klinikailag kimutatott hatékonysága 95%, ami nem sokkal marad

el a naponkénti tablettaszedés 98%-os hatásfokától. A kórházaktól is lehet kérni speciális tablettát erre a célra. Ez 72 órán belül alkalmazva önmagában is megakadályozza a terhességet. (Bővebb információ a 431 4391 telefonszámon kapható.)

Érdekességként megemlíthető, hogy a földönkívüliek úgy akadályozzák meg a nem kívánt terhességet, hogy a petevezeték két áttetsző hárttyával lezárják. Ezek a membránok természetesen szövetbarát anyagból vannak, és bármikor eltávolíthatók. Így nem éri semmilyen vegyi behatás a testet, és a mechanikus védekező eszközök irritációjával sem kell számolni. Műtéti beavatkozásra sincs szükség, mint a petevezeték-elkötésnél. Ráadásul ezeknek a hárttyáknak a kialakítása még a

spirál felhelyezésénél is kevesebb bonyodalommal jár, ami minimalizálja a költségeket. Érthetetlen, hogy a sterilizálásnak ez a legegyszerűbb módja nekünk miért nem jutott eszünkbe, hiszen a meddő nők túlnyomó része petevezeték-elzáródásban szenved, ami semmilyen mellékhatással sem jár, azon kívül, hogy az illetőnek nem lehet gyermeke.

Ennek a módszernek a széleskörű alkalmazása megakadályozná a világ túlszaporodását, és megóvná a megerőszkolt nőket a nem kívánt terhességtől. Meggátolná a férfiak csapdába ejtését is. A nők ugyanis csak az erre a célra kiszemelt férfi írásos beleegyezésével vállalhatnak gyermeket. Ha a nőgyógyászok csak a leendő apa közjegyző előtt tett hiteles nyilatkozatának felmutatásával távolíthatnák el a petevezetéseket lezáró bőrhárttyát, akkor nem sok esélyük lenne a gazdag férfiakra vadászó nőtény ragadozóknak, a spermatozoidoknak. A házasságban élőknel természetesen nem lenne szükség ilyen nyilatkozatra. A férjes asszonyok a férjük beleegyezése nélkül is alávethetnék magukat ennek a műtétnek. A házasság célja ugyanis a családalapítás. Aki megházasodik, az egyúttal gyereket is vállal. Ha meg nem vállal, akkor ne nősüljön meg.

Járulékos előnye ennek a műtétnek, hogy visszaáll a természet rendje. A vegyi fogamzásgátlás megszűnésével a nők ismét teljes értékűek lesznek. Élettani tapasztalat, hogy a tüszőrepedés időszakában valósággal kivirulnak a nők. Megnő a szexuális étvágyuk, szívesebben járnak társaságba, és olyan illatokat bocsátanak ki, ami vonzza a férfiakat. A fogamzásgátló tabletták mindezen élményeket megszüntette, mivel gátolja a peteérést.

Azért is sürgősen meg kell reformálnunk a fogamzásgátlást, mert a jelenlegi tablettás módszer környezetszennyezést okoz, ami ez esetben sajátos módon, a férfiak elnőiesedésében nyilvánul meg. Ennek szemmel látható következménye az elférfiatlanodás, a zavart ösztön- és érzelmi élet, valamint különféle társadalmi beilleszkedési problémák. Mind gyakoribb a hermafroditizmus (kétneműség). Az igazi bajok azonban a serdülőkorban kezdődnek, amikor megindul a férfivá érés. Az elnőiesedett fiúk szervezetében megjelenő férfihormon, a tesztoszteron szinte sokkolja a szervezetet, amely megpróbál védekezni a számára kellemetlen változás ellen. Ennek mind gyakoribb módja, hogy megtámadja a herét, rákot okoz benne, hogy elpusztítsa. Ezt megelőzően azonban már a magzati fejlődés szakaszában megindul a nemi szervek deformációja. Mindennek oka az ösztrogén, ami az ivóvízzel jut a férfiak szervezetébe. Hogy miként kerül a vízbe a női nemi hormon? A fogamzásgátló tablettákat szedő nők vizeletével. Sok országban még ma sem tisztítják a szennyvizet, de ahol szűrik ott is jelentős mennyiségű ösztrogén jut ki az élővizekbe, onnan pedig az ivóvízbe.

Amerikai kutatók megállapításai szerint minden hatodik hím fekete sügér ivarmirigyében petesejtek növekednek. A halak interszexualitását is a különféle hormontartalmú gyógyszerek okozzák. A kutatók 9 folyó vízgyűjtő területének adatait tekintették át. Tovább rontják a helyzetet a pseudo-

ösztrogének, amelyek úgy viselkednek a szervezetben, mint a valódi női hormonok. Látszólagos ösztrogéneket tartalmaz a DDT, a PCP, a peszticidek, valamint számos kőolajszármazék. Ezek a vegyi anyagok már teljesen elárasztották a folyóinkat, melynek járulékos következménye a halak kipusztulása. A vízszennyezés korábban csak megtizedelte a halállományt, a fogamzásgátló tablettákból és a különféle vegyszerekből kioldódó ösztrogén hatására azonban mind kevesebb lett a hím egyedek száma, melynek egyenes következménye a szaporodás megszűnése. Az ösztrogén hatására ez a folyamat meglehetősen sajátos módon, nemváltás útján megy végbe. Miután a halak nem csak isszák a hormondús vizet, hanem benne élnek, a hím halak női ivarszervet is növesztettek. Angliában a yorkshire-i Aire folyóban a hím populáció 100%-a mutatott elváltozást.

A későbbi kutatások megállapították, hogy a gyomirtó szereken kívül a háztartási tisztítószerek is megváltoztatják a fejlődő halivadékok nemét. Ezek a szennyvízbe került vegyszerek nem az ivarmirigyekre hatnak, hanem az agyban található aromatáz enzim elválasztására hatnak. Az aromatáz a tesztoszteron hormont alakítja ösztrogénné. A vizsgálatok arra is fényt derítettek, hogy a háztartási tisztítószerek egyik hatóanyaga, a nonilfenol 270-szeresére, míg az atrazin nevű gyomirtó szer közel 200-szorosára növeli az aromatáz mennyiségét az agyban. Másutt azonban eddig sem jutnak el a hím egyedek, mert a folyóvizek magas méregtartalma következtében idő előtt elpusztulnak. A nyugati országokban tudományos vizsgálatok kimutatták, hogy a Szajnában már alig található hím angolnák, azok is betegek. A német folyókban már csak elvétve vannak halak, és többnyire rákosak. A magyar halászok szerint hiába telepítenek a folyóinkba minden évben friss halállományt, a szerencsétlenek nem képesek életben maradni. Ha ez így megy tovább 3-4 év múlva a folyóinkból teljesen kipusztulnak a halak.

A víztisztító berendezéseket elhagyó vízben is meghökkentő gyógyszerkocktél található: epilepsziaellenes- és szívgyógyszerek, reumaellenes szerek, vérnyomáscsökkentők, idegnyugtatók, valamint koleszterincsökkentők. Németországban már a talajban is kimutattak literenként 150 mikrogramm gyulladásgátló ibuprofen hatóanyagot. A felszíni vizekben köhögéscsillapító bromhexánt és amkroxolt találtak. Ezeket a vegyi anyagokat semmilyen szűrővel sem lehet eltávolítani a vízből. Így aki manapság csapvizet iszik, egy egész patikát önt magába. Egy nemrég napvilágot látott tanulmány szerint a vezetékes vizet kb. 60 000 vegyi anyag szennyezi. Egy átlagos víztisztító üzem mindössze 30-40 vegyi anyag jelenlétét képes vizsgálni, és ebből kb. 20-at próbál kiszűrni. A fennmaradó 59 980-féle vegyszer akadálytalanul bejut a szervezetünkbe.

A növekvő mértékű vegyszertartalom miatt a szennyvíz már trágyázásra sem használható. Régebben a szennyvíziszapot komposztálásra, talajjavításra használták. A magas humusztartalmú földet a cserepes virágok ültetői is nagyra értékelték, ezért jó áron el lehetett adni. Újabban azonban már oly mértéket ért el a vegyszertartalma, hogy szinte mindenütt tiltják az alkalmazását. A kommunális szennyvízbe került nehézfém- és gyógyszermaradványok (különféle hatóanyagok, hormonok, antibiotikumok) túléltek a komposztban töltött hónapokat. Ezért a tehenészetek még szálas takarmányt sem vásárolhatnak olyan földekről, amelyekre szennyvíziszapot vagy hígtrágyát terítettek. A szennyvíziszappal már csak egy dolgot lehet tenni, elégetni. A környezetszennyezés és a klímaösszeomlás hatásairól azonban még bőven lesz szó, ezért most térjünk vissza az eredeti témára.

Az emancipáció tehát alaposan megváltozatta a férfiak és a nők egymás közötti viszonyát. Alárendeltségről már szó sincs. Ennek ellenére a hódolatról továbbra sem hajlandóak lemondani a nők, a megváltozott helyzetben is igényt tartanak a bókokra, a lovagias bánásmódra. A férfiak zöme viszont az erős akarátú, magabiztos nők szívét meg sem próbálja birtokba venni. Sőt a hosszú ideje tartó passzivitásnak az lett az eredménye, hogy a legtöbbször ellustult, már nem nyitják ki az ajtót a gyengébb nem képviselői előtt, nem segítik fel a kabátjukat, és nem ostromolják őket rózsacsokrokkal, költői bókokkal. Ha egy konzervatív beállítottságú nő szóvá teszi ezt a viselkedésváltozást, hamar megkaphatja az udvariatlanság elkövetőjétől, hogy: *„Amikor a nők eredeti státuszukat visszautasítva emancipálódtak, lemondtak a nemüknek addig járó tiszteletről is.”* A közvélemény-kutatások is azt bizonyítják, hogy a férfiak belefáradtak az udvarlásba. Egy szexológus nemrég körkérdezt tett fel a pácienseinek:

- Mit tenne, ha Csipkerózsika önre várna az erdőben?
- Továbblovagolnék.

– Miért?

– Túl bonyolult, macerás az ismerkedés.

Egy önkritikus nő leveléből idézett részlet szerint: „A férfiak többsége belefáradt a XX. század velük szemben támasztott követeléseibe, és feladták a harcot. A nők helyzete viszont egyre könnyebb. Az ő életüket segíti a technika, őket védi a törvény, nekik hízelegnek a reklámok. A fiatal lányok karriert, pénzt, diplomát és jóvágású, gáláns udvarlókat akarnak, sőt követelnek az élettől. Ha nem kapják meg mindezt egyszerre, kiborulnak, hisztériásak, csalódottak lesznek. Azután csodálkoznak, hogy menekülnek előlük a férfiak. El kellene végre döntenünk, hogy mit várunk a férfiaktól, kézcsokot, vagy karrierünk méltánylását; mi a fontosabb nekünk, a gyengédség, vagy az elismerés?”

Egy másik önkritikus vélemény szerint: „A férfiakat meglehetősen idegesíti, hogy nem tudják hová tenni a megváltozott nőt. A megszerzett tudással együtt elvesztettük a hamvasságunkat. Túl kemények, túl öntudatosak lettünk. Nem nőként viselkedünk, de elvárjuk, hogy nagyon is nőként kezeljenek bennünket.” Ezt a visszás helyzetet így fogalmazta meg a harmadik nyilatkozó: „Képtelenség, hogy egyszer férfi legyek, másszor meg nő. Öles betűkkel hirdetem, hogy én vagyok a kemény, kitartó harcos, aki mindenütt megállja a helyét. Közben meg otthon elvárom, hogy úgy kezeljenek, mint egy

gyenge virágszálat, akit a szélől is óvni kell. Miért bánnának velem másként, ha a hímoroslán szerepét játszom? Mitől tekintene a férfi egy fenevadat védelmezésre szoruló kiscicájának?” A férfiak elnyomása az erotikában bosszulja meg magát. A nők a szexben egy erős hímet szeretnének látni, de az, aki egész nap alárendelt volt, mitől kerekedne felül este? A jelenlegi állapot a férfiakon kívül már sok nőben is visszatetszést kelt. Nem egy közülük a férfi-nő szerepkör visszaállítását sürgeti. Véleményük nagyfokú realitásérzékről tanúskodik: „A nők túlságosan dominálnak, az élet minden területén átveszik a kezdeményezést. A férfiakkal egyenlő jogokat követelnek maguknak, de nem vállalják az ezzel járó terheket. Amikor felmerülnek a férfi szerepkörrel együtt járó megpróbáltatások, mindjárt eszükbe jut, hogy nőnek születtek, és erre hivatkozva lazán letúrnák magukról a kényelmetlenségeket.”

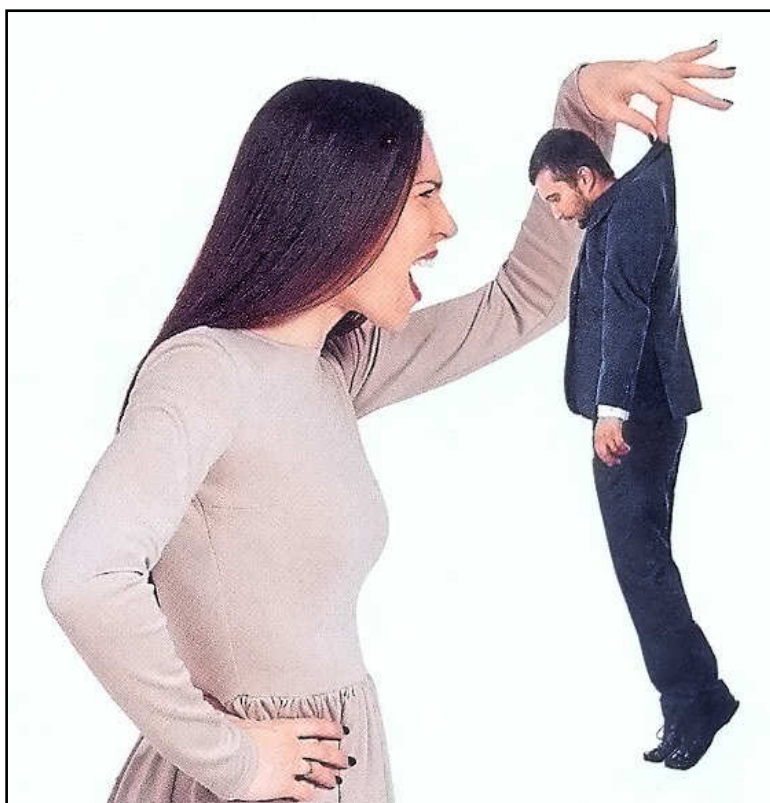
Sokakban az is visszatetszést kelt, hogy a nők gyakran mutogatják magukat félmeztelenül vagy különböző kihívó pózokban. Ilyenkor sem akarnak egyenjogúvá válni a férfiakkal. Gátlástalanul kihasználják a női mivoltukból eredő előnyöket. Szexuális vonzerejük bevetése közben nem jut eszükbe a férfiakkal való esélyegyenlőség. Azok a nők, akik már azt is szexuális zaklatásnak tekintik, ha megbámulják őket az utcán, gátlástalanul mutogatják domborulataikat ország-világ előtt a különböző magazinokban, utcai plakátokon. Vajon amikor a „húspiacon” kínálják áruvá silányított testüket, nem jut eszükbe az emberi méltóságuk? Régen a lovakat és a marhákat szokták úgy mustarálni az állatvásáron, mint manapság a reklámfilmek forgatására tóduló nőket. Ilyenkor miért nem akarnak a férfiakkal egyenjogúak lenni?

A sajátosan értelmezett emancipáció fonáksága családon belül is sokszor megmutatkozik. Ha igazán nagy baj van, akkor a legharciasabb szüfraszettek is hajlamosak elfeledkezni az egyenjogúságról, és buzgón mutogatnak tekintélyükben megfosztott párjukra: „Te vagy a férfi, csinálj valamit!” Anyagi problémák esetén szintén „kibújik a szeg a zsákból”. Az ebből fakadó veszekedések során az emancipált hölgyek is előveszik végső érvként: „A férfi kötelessége, hogy elartsa a családját!”

Persze olyanok is akadnak, akik komolyan veszik az emancipációt, és vállalják a vele járó terheket. Ez azonban idővel a női mivoltuk feladásával jár. Megfosztja őket a természetben betöltött szerepüktől, az ebből fakadó méltóságuktól. A legtöbbjük idővel szoknyába bújtatott férfivá válik, és a nőiességnek már a nyoma sem található meg bennük. A jelenlegi állapotot szemlélve, mind többen

jutnak arra a meggyőződésre, hogy ez a mozgalom vagy komolytalan, vagy életképtelen. Lelke mélyén ezt sok nő is érzi, nem véletlenül panaszkodnak így: „A függőségnél már csak a függetlenség rosszabb.” Minden bizonytalannak tudható be az a tárgyilagos vélemény is, amely szintén a gyengébb nem egy képviselőjétől származik: „A nők feladták kiszolgáló szerepüket, már nem hajlandóak túrni, nem lehet rájuk támaszkodni. A férfiak borzasztó terhet cipelnek. Egyre több bajuk van az életben, ráadásul a nők folyamatos megfelelési kényszernek teszik ki őket.”

A megbánás jele érződik ki az alábbi levélből is: „Emancipációs túlkapásaink következtében a férfiak meg vannak zavarodva. Nem tudják, hogy egyáltalán kellenek-e még nekünk. Nem értik, hogy mi a szerepük a mi új világunkban. Mi már nem megyünk férjhez az érettségi után, és nem leszünk többgyerekes családayák huszonöt éves korunkra. Tanulunk, karriert építünk, és megvalósítjuk önmagunkat. Majd esetleg utána

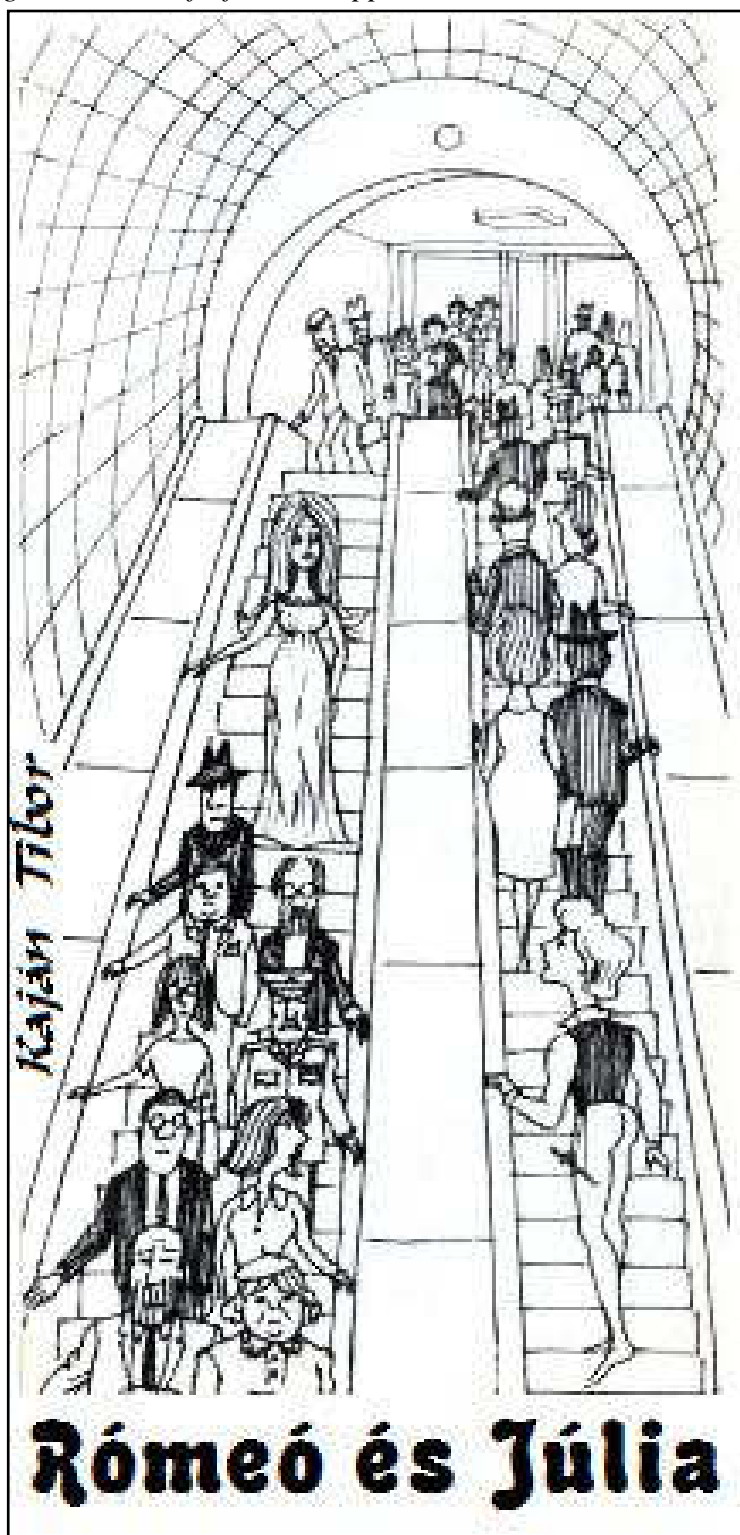
jöhet az anyaság, de az is többnyire férj nélkül. Korunk lányai nem a hozomány- hanem a fejjavadások cél-tábláivá váltak, és ezt egyáltalán nem bánják. Már a reklámok is a sikeres, egyedülálló nőhöz szólnak. A független nőhöz, aki reggel fürgén kipattan az ágyból, tornázik egy órácskát, majd bedob egy koffeinmentes kávét, és bevágódik a méregdrága kocsjába. Utána magabiztos fellépéssel, fáradhatatlanul tárgyal fajsúlyos ügyfelekkel, minden megbízást megszerez, és este randizik egy kicsit a barátjával. Egy elegáns szórakozóhelyen kedvére kitáncolja magát, majd hazamegy, és konzervdobozból enni ad az odaadón doromboló macskájának. Végül kilép a túsarkú cipőjéből, leveti magáról a dögös szerkóját, lemossa a sminkjét, és nagyon egyedül van. Hiába a diploma,

a nyelvvizsga, az anyagi függetlenség, hiányzik neki a legyőzött férfi.”

Ennél is nyugtalanabb életmódot folytatnak a vezető beosztású nők. Egyikőjüket így jellemzi egy kívülálló: „Megvan mindene, de nincs ideje semmire. Olyan feszült, hogy idegrángást kap tőle, aki csak ránéz. Félti az állását, reszket hogy félresöprik az utána jövők, akik még mohóbban, még agresszívabban nyomulnak előre. Legszebb évei azzal telnek, hogy kapkodja az idegnyugtatókat, a vitamin-draxsákat, és megállás nélkül bizonyít. Közben elmegy mellette az élet. Kimaradnak belőle a jó könyvek, a kellemes séták, a nyugodt alvások, az ébredés utáni merengések, a meghitt barátságok, és a gyönyörű szerelmek. A lelke mélyén bánja már az egészséget, de nem tud kiszállni a »mókuskerékből«. Ráadásul meg kell felelnie korunk legszigorúbb követelményének, azaz meg kell őriznie a fiatalságát.”

Egy tekintélyes cég dekoratív megjelenésű sajtófőnökét idézve: „Ha csak egy pillanatra is elhagyod magad, véged. A kapu előtt ott sorakoznak ugrásra készen a feszes bőrűek, a nádszálkarcsúak. Legtöbbjük boldogan beérné az én fizetésem negyedével is, mert azt hiszi, hogy ha már házon belül van, el fogja érni a célját az idős férfi főnököknél. Ennélfogva mindent el kell követnem, hogy ne látszanak meg rajtam a korosodás nyomai. Ha belepusztulok sem öregedhetek meg. Pedig nem bánám. Nagyon jó érzés lenne egy sikerekben gazdag pálya végén szépen megöregedni. Most azonban csak arra van esélyem, hogy karrierem csúcspontján túljutva az utcára kerülök, a fiatalsággal együtt elveszítem az állásomat is.” Egy karrierépítésbe belefáradt sorstársa így fogalmazta meg ezt a vágyat: „Ebben a nemi szerepeket összezavaró világban nem lehetünk igazán nők. Pedig de szép is lenne, ha nem többfelé szaggatva és férfiakkal versengve, hanem nőkhöz méltóan, sugárzóan, melegséget nyújtva létezhetnénk. Ezt várják tőlünk a férfiak is.”

Az emancipált nők egy részére azonban egyáltalán nem jellemző a megbánás. Főleg a fiatalabb korosztály tovább dacol a férfiakkal, sőt most már szexuális téren is háborút indítottak ellenük. A Nők Lapjában így nyilatkozott erről egy magas, karcsú, feltűnően szép lány: „Bárhová megyek, ragadnak rám a férfiak, és roppant élvezem a hódítást. Vadászom és válogatok; akit megunok, azt úgy hajítom el, mint a férfiak szokták a nőket. Eszem ágában sincs férjhez menni, nem akarok leközölni egyetlen férfi mellett. Semmi kedvem század eleji konyhatündért játszani, és otthon csicseregni. Arra sincs szükségem, hogy felsegítsék a kabátomat, mert egyedül is fel tudom venni. Nem kell, hogy a fiú megküzdjön értem, hisz nem vagyok én trófea.”

Anyagias világunk a nőket is megromtotta. Keményné, számítóvá váltak, akik tisztában vannak azzal, hogyan kell önmagukat megcsinálni. Gyorsabban alkalmazkodnak a megváltozott világhoz, hamarabb felismerik a lehetőségeket, mint a férfiak. Szépségükkel már nem csak élnek, hanem visszaélnék. Erre szükségük is van, mivel minden téren nagyon igényessé váltak. Korunk lányai már nem játszanak Júliát, mert az érzelmek helyett jobban érdekli őket, hogy milyen vastag a Rómeójuk pénztárcája. A nők régen is hajlamosak voltak anyagi helyzetük alapján megítélni udvarlóikat. A falusi konyhák falvédőjén gyakran olvasható volt ez a felirat: „Akkor jussak az eszedbe, amikor kenyér lesz a kezedbe!” Ez azonban érthető. A nő családot akar, a gyerekeket pedig valamiből fel kell nevelni. Egy lusta, mihaszna, nincstelen férfit nem lehet támaszkodni. Napjaink lányai azonban nem a megélhetésükért aggódnak. Ők jól akarnak élni, luxus életmódra vágnak. Így kesereg erről egy nősülni vágyó diplomás férfi: „Képtelen vagyok megbízható társat találni, mivel a mai lányok csak a pénzre hajtanak. Csillogni, költeni, táncolni, flancozni akarnak. Nekik olyan férfi kell, aki jóképű, mint a filmsztárok, és megkíméli őket a fészekrakás küszködéseitől. Bele akarnak ülni a készbe, és ez a legtöbb-

jüknek sikerül is.” Ma már ez a klasszikus vicc is így módosult:

Egy leszerelt katona kesereg:

- Uram, én olyan sérülést szenvedtem a háborúban, hogy örökre le kell mondanom a nőkről.
- Miért mi történt? Ellőtték a pénztárcáját?

A keresésbe belefáradt férfiak egyike erre a szélsőséges véleményre ragadtatta magát: „Ezek nem, nők, hanem élvezetg szukák. Az igazi nők nem így viselkednek.” A műveltebbje mindjárt példát is fel

tud hozni, hogy a tökéletes nők milyen erényekben bővelkedtek. A példakép Zrínyi Ilona, Munkács várának hős védője. A 300 évvel ezelőtt íródott krónika szerint: „Nem csak bátor és szép, hanem okos asszony is volt. Férfias erényeit azonban csak akkor csillogtatta, ha férje távolléte ezt megkívánta. Ha ura otthon volt, illedelmesen visszavonult, és férjével szemben oly szolgálai engedelmséget tanúsított, hogy jogosan tarthatna igényt arra, hogy a házassági erények megtestesítőjének példaképe legyen.” Nála a házasság szentség volt. Gazdag és előkelő férjében nem a kimeríthetetlen pénzforrást, és az oldalán való páváskodás lehetőségét látta. Ő férjének nem kihasználója, hanem a támogatója kívánt lenni. Azért lépett vele frigyre, hogy segítse őt az ország megmentésért folytatott küzdelemben. Eközben a lemondásoktól, a megaláztatásoktól, a szenvedésektől sem riadt vissza. Nem csak a jóban, hanem a rosszban is kitartott mellette. Fiát, II. Rákóczi Ferencet, a későbbi fejedelmet özvegyen is példamutatóan nevelte. Tisztességét, állhatatosságát, a családjával és a hazájával szembeni elkötelezettségét sem a börtönévek, sem az emigráció nem tudta megtörni. Na de hol vannak ma már a várúrnők, és a nagyasszonyok.

Összehasonlításként nézzük meg, milyen gondokkal kell megküzdeniük korunk hölgyeinek:

Csak egy gyors kattintás az exem Facebook-oldalára, még mindig nem töltött fel egyetlen fotót sem az új barátnőjével. Lehet, hogy szakítottak? Oké, még egy röpke pillantás az Insta-profiljára.⁴¹ Wow⁴², reggeli helyett lefutott 10 kilométert. Dobok rá egy szívecskét. Miért ne tehetném, ez csak egy ártatlan üzenet, hogy tetszik, hogy sportol, és nincs bennem túske. De mi van, ha félreérti? Mi lesz, ha azt hiszi, hogy hiányoznak a közös futásaink, és szánalmasnak tart majd, amiért nem tudok tőle elszakadni? Gyorsan unlikeolom⁴³. Hátha még nem vette észre, hogy már megint őt csekkolgtam⁴⁴. Mi lenne, ha egyszerűen csak letiltanám mindenhol? Akkor nem lenne lehetőségem leskelődni utána. Igaz, egy hónapja már megtettem, de három nap múlva feloldottam a tiltást. Pedig esküszöm, már régen nem vagyok szerelmes belé. Új életem van, ahogy neki is. Akkor mégis mit akarok tőle? És miért érdekel, hogy kik az új Facebook-barátai, vagy hogy hová megy hosszú hétvé-

gézni? És miért van az, hogy akárhányszor egy új lány kerül fel az ismerősei közé, azonnal megnézem a csaj profilját, hátha vannak közös barátaink, és kifürkészhetek róla valamit? Bárcsak tudnám, miért csinálom ezt, hiszen egy éve szakítottunk.

Olvasónk, Szilvia (27 éves) osztotta meg velünk ezeket a gondolatait levelében, és azt kérdezi: vajon más is csekkolgatja az exsaját, mint ő? És normális-e, hogy még mindig leselkedik utána. Egy friss brit kutatás szerint a csajok közel 80%-a még több mint egy évvel a szakítás után is csekkolgatja az egykori nagy szerelme közösségi oldalait, pedig 5-ből 4 lánynak esze ágában sincs visszamenni az exhez, egyszerűen csak nem tud leállni. Tóth-Horváth Gábor pszichológus szerint minden kapcsolatnak megvan a gyászidőszaka, amibe beletartozik, hogy még érdeklődhetsz, kutathatsz a volt pasid után. De a szakember azt

már önsanyargatásnak tartja, ha egy hat-nyolc hónappal azelőtt véget ért szerelem után is figyeled

⁴¹ Instagram képfetöltő alkalmazás.

⁴² Divatos angol kifejezés. Kiejtése: vau. Jelentése: remek, pompás.

⁴³ Törölöm. A like egy tetszést kinyilvánító művelet a Facebookon. Kiejtése: lájk.

⁴⁴ Ellenőrzöm. (A fiatalok lassan elfelejteneek magyarul. Unos-untalan angol kifejezéseket használnak. Úgy gondolják, hogy ettől lesznek menők.)

öt online. „Veszélyes, ha hozzászoktatod magad, hogy néhány naponta ránézz az exed oldalaira, mert ezzel csak halogatód a saját továbblépésedet. De a legnagyobb csapda az, hogy minél többet nyomozol, valójában annál nagyobb az esély, hogy tévútra tévedsz, amivel újabb szomorúságot okozol magadnak. Az online megfigyelés ugyanis nagyon félrevezető lehet!” figyelmeztet a Cosmo szakértője.

Az Insta-posztok és Facebook-bejegyzések nem adják vissza a valóságot. Legfeljebb a felszínt érintik. Nem szabad a közösségi médián látottakra alapozni a boldogságodat. „Gondolj csak bele: a fotó azt sugallja, hogy akivel az exed együtt vacsorázott az új csaja, valójában pedig lehet, hogy a kollégája. Persze ilyenkor azonnal kombinálni kezdesz, és a legszaftosabb, ugyanakkor legfájdalmasabb verziót tekinted ténynek. A feltételezések és az elképzelt forgatókönyvek csak tovább nyújtják az amúgy is fájdalmas szakítást” mondja Tóth-Horváth Gábor. Még rosszabb a helyzet, ha akkor sem tudsz leállni, amikor már van új, kialakulóban lévő kapcsolatod. Képzeld csak el a dolgot fordított esetben: ha a pasid csekkolná a volt barátnőjét a közösségi oldalakon, tuti úgy éreznéd, hogy csak „pótszer” vagy az életében, nem igaz?

A folytonos profílcsekkolás könnyen átcsaphat kontrollálhatatlan érzelmi viharokba. Először csak egy-két kattintásnak indul: mit csinálhat most éppen a srác, aztán azon kapod magad, hogy újra akarsz kezdeni vele még akkor is, ha tudod, hogy semmi esély rá, és nem is tenne jót neked. Na, de akkor hogyan lehet leszokni a megfigyeléséről? „Jó, ha tudod, hogy az ex utáni nyomozáskor nem a volt pasidat, és nem is a közös, régi életeteket, hanem a boldog, kiegyensúlyozott énedet hiányolod. Amíg nem mondasz búcsút a nyomozósdinak, nem lesz kerek az új életed” figyelmeztet a pszichológus. „Ahogy a többi függőség elhagyásánál, legyen szó a cigarettáról, hajnali nassolásról vagy körmörágásról, ehhez sem kell semmi más, csak a felismerés, hogy önmagadnak ártasz vele. Aztán pedig egy sziklaszilárd elhatározás, hogy erősebb leszel, mint az a szokásod, ami lehúzza lelkileg.” Szóval vegyél egy nagy levegőt, vess egy utolsó pillantást az oldalra, aztán csukd be gyorsan a srác profilját. Örökre. Nincs ott már semmi látnivaló.

Cosmopolitan, 2016. augusztus (66-67. oldalak)

Korunk emberpróbáló nehézségeinek leküzdési módja után térjünk vissza az eredeti témához. A

legreménytelenebb helyzetben a fiatal, egzisztencia nélküli fiúk vannak. Keserves tapasztalataikat jól jellemzi egyikük panasza: „Egy csóró srácot, akinek kocsija sincs, észre sem vesznek. A diszkóban unottan válogatnak a körülöttük lihegő fűhadból. Ha táncra kérek egy lányt, a válasz mindig egy flegma NEM. Az utcán rohanó lányok fölényes, zárkózott tekintete is azt sugallja, meg ne próbálj közeledni hozzám!” Nehogy azt higgyük, hogy ezt a viselkedést az erkölcs szigorodása motiválja. A jelenlegi állapot éppen ellenkező tendenciára vall. Ha a lány a fiú anyagi státusát kielégítőnek találja, akkor arra sincs szükség, hogy legalább a látszat kedvéért néhány napig udvaroljon neki. A helyzet kezd hasonlítani a viccbeli esethez, amikor a fiú megkérdezi: hazakísérhetlek? Erre a lány: meg, igen.

A sikeres nők a házasságban sem képesek megalkuvásra. Legyenek bármennyire emancipáltak, nem akarnak „lefele házasodni”. Egy férfinak eszébe sem jut, hogy lenézze feleségét azért, mert az kevesebbet keres, vagy alacsonyabb az iskolai végzettsége. A nők többsége azonban így vélekedik erről: „Nem vagyok hajlandó beérni olyan férfival, aki nem ért el legalább annyit az életben, mint én”. Ennek a következtelen viselkedésnek feltehetően az az oka, hogy a nők tudat alatt még mindig védelemre vágnak, támaszt, és nem társat keresnek a másokban. Összekuszálódott értékrendű világunkban nem csak a férfi-női szerepek, hanem a velük kapcsolatos elvárások is felcserélődtek. Magasra ívelt karrierjük és stabil egzisztenciájuk ellenére a nők továbbra is „biztosra akarnak menni”. Ezért aztán a párkapcsolatok manapság hihetetlen próbatételeknek vannak kitéve. Az egyre sikeresebb és önállóbb hölgyek szigorú szűrőjén csak nagyon kevés férfinak sikerül átréselnie magát.

Ez a helyzet azonban egy cseppet sem zavarja a nőket. Egyikőjük ezekkel a szavakkal adott nyomatékos szilárd álláspontjának: „Ha nem találok olyan férfit, aki mellett valóban teljesebbé válik az életem, akkor inkább nem megyek férjhez. Így is remekül érzem magam a bőrömben.” Régen, ha egy nő vonzódott egy férfihoz, azzal elnézőbb volt; hitt benne, hogy az évek során átfórmálhatja. A mai maximalista nők azonban a környezetüktől csúcsteljesítményt várnak. Amennyiben egy férfit „kishibásnak” tartanak, azonnal lemondanak róla. A független, modern nőknek James Bond-ok kelljenek. Már a szerelem is csak a múlt emléke. Ha manapság feltűnik egy férfi az emancipált nő életében, azonnal elkezd mérlegelni: „Mit akar ez valójában tőlem? Jó ez nekem? Én aztán nem fogok csalódnani! Engem nem fognak becsapni!” Nem vállal semmilyen érzelmi kockázatot, képtelen lebontani a maga köré emelt falakat. Különösen riasztóan hatnak a férfiakra az értelmiségi nők. Felleng-

zós magatartásuk, öntelt viselkedésük már a bemutatkozásnál megnyilvánul. Egy vicc is született erről a „kivagyí” magatartásról. Két fiatal bemutatkozik egymásnak:

Fiú: – Hol dolgozol?

Lány: – Az EDS Hungary EMEA North-Central HUB Központjában dolgozom. Az ABM AMRO Teamhez tartozó Workplace Services Service Desk-jén vagyok Chat Support Agent. És neked mi a foglalkozásod?

Fiú: – Ács.

Miután a nők azt bizonygatták, hogy jól megállják a helyüket férfiak nélkül is, a teremtés levi-tézlett koronái ezt komolyan vették, és visszavonultak. Belefáradtak a nemek közötti harcba, egyre többen választják a magányos, agglegény életmódot. Jól érzékelhető ez a helyzet az általuk írt panaszlevelek végkicsengéséből is: Romokban hever a férfiak önérzete. Vagy: **A nemek között háború van, dicstelen és szomorú. Ebben a helyzetben a nő elveszti varázsát, természetességét, tudatosan tagadva eredetét, feladatát, hovatartozását.** Hasonló lényeglátásról tesz tanúbizonyságot ez a vélemény is: „Az otthonhoz való kötöttségük következtében a nőkben tiszteletet parancsoló mértékben alakult ki a szeretetadás, a gondoskodás, a türelem és az önfeláldozás képessége. Az emancipáció folytán azonban fokozatosan elveszítik mindazon képességeiket, melyekben magasan a férfiak fölé emelkedtek. A nőmozgalmak elvették tőlük a női identitásukat. A XX. század végére a nők szeméből eltűnt az igéző fény, csak okoskodó és gondterhelt tekintetek merednek ránk.”

Egy elkeseredett férfi az alábbi mondattal zárta levelét: „*A lovagkornak vége, nincs már ránk szükség. A nőket már nem védelmezni kell, hanem védekezni ellenük.*” Nem sok optimizmus sugárzik ebből a levélből sem: „*Be vagyunk zárva gátlásaink, csalódásaink, fásultságunk, a létfenntartáshoz szükséges napi robotunk, halálra ítélt hiú terveink és ábrándjaink, valamint az élet realitásainak sziklából épült falai közé.*” Néhányan a gőzfürdőben találtak menedéket, és ott darvadozva merengenek a sorsukon: „*Meg vagyunk félemlítve, ki vagyunk használva, mindenütt garantált a lépéshátrányunk. Itt gubbasztunk a gőzben, és nem merünk előjönni.*”

Mindezek tetejébe a férfiaknak meg kell küzdeniük azokkal az álombeli lovagokkal is, akik a romantikus filmekben, és a jelenleg oly divatos folytatásos „szappanoperákban” szédítik a nőket. A filmvásznak férfinősei kivétel nélkül mind tökéletesek, vagy ha nem, akkor hibáikat, esendő voltukat oly bájos igyekezettel tudják kendőzni, hogy nincs az a nő, aki meg ne bocsátana nekik. Az álomlovag papírzacskókkal ügyetlenül egyensúlyozva bevásárol, majd szíve hölgyének meglepetést készít a konyhában. Ha nem sikerül, az sem baj, mert ott van mellette a szál virág, a sejtelmes fényt árasztó gyertyaszál, és a csillogó pezsgőspohár. Melyik nő ne nézné el ilyenkor az ehetetlen vacsorát, főleg, ha a főhős kisfiús, bűnbánó mosollyal hátratulja a székét, majd taxit hív, és elviszi vendégét egy elegáns étterembe. (A filmekben a taxi természetesen mindig abban az időpontban, és ott bukkan fel, ahol éppen kell, és a megfelelő helyen mindig talál parkolóhelyet.) Ekkor a férfi lezser mozdulattal kíséri a partnernőjét a kocsiból, finoman lehámozza róla a kabátot, és egy világfi gyakorlottságával (a mindig szabad) asztalhoz vezeti. Istenien rendel, és egész este sziporkázóan szórakoztató.

Hazafelé menet a kocsiban igézően a nő szemébe néz, és kezét finoman a combjára helyezi. Ott-hon gyengéden átöleli, majd néhány ügyes mozdulattal az ágy felé kormányozza a már teljesen alélt szíve hölgyét, és jöjjön, aminek ilyenkor jönnie kell. A vetkőzést is kedves humor, és néhány intim mozdulat kíséri, hogy ha a gyengébb nemhez tartozó nézők valamelyike még nem zárta volna a szívébe a főhőst, akkor végre megtegye. Az álomlovag utána soha nem alszik (még kevésbé horkol), hanem szótlánul nézi kedvesét, és ezt oly kifejezően teszi, hogy ilyenkor már a legérzékletlenebb amazonok is olvadozni kezdenek. A zárókép során meghitten beszélgetnek. Teljesen mindegy, hogy miről, a lényeg maga a bensőséges kapcsolat. A filmbeli férfi legalább ennyire nagyszerűen viselkedik a gyerekekkel, és mindenkivel, aki csak az útjába kerül. Humora és mindenre kiterjedő figyelme van, így nem csoda, hogy megszeretik. Ezután a néző szerepére kárhoztatott átlagnő az „álomgyárakban” gondosan kimunkált romantikus filmek igazságában bízva elkezd keresni a sármos mosolyú, mindig tette kész álomlovagját, és sehol sem találja. Hasonlít, párhuzamot von, és lesújtó eredményre jut. A hétköznapi életben csak földönjáró, valóságos férfiak vannak, tele hibákkal. Mi ez, ha nem átverés?

Nem nagy számban, de akadnak olyan férfiak is, akik nem adják fel a harcot. Hihetetlen sok munkával, hiúsággal és ambícióval versenyeznek a nőkkel. Ők korunk menedzser típusú férfiai. Bal csuklójukon mobiltelefont lóbálnak, a jobb kezükben pedig a golfütőt tartják. Rendszeresen hordják szervizre a Mercédészüket, és a szabadságukat a Kanári-szigeteken töltik. Eközben roppant bizonytalannak ítélik az egzisztenciájukat, állandóan attól rettegnek, hogy a nagy összegű hitelre épített vállalkozásuk csődbe jut. Félnék a jövőtől, a lecsúszástól, ezért nem tudják rászánni magukat a családalapításra sem. Társalanságukat biliárdszalonokban, kártyaklubokban, vitorlázó egyesületekben, illetve a golf- vagy tenispályán oldják fel, de jobbára csak magányosan támasztják a bárpultot. Közben más feleségével kezdenek ki (mert így kisebb a kockázat), vagy vágyaik kielégítésére felkeresik a legközelebbi masszázsszalont. Kilátásaikat illetően nem túl optimisták, ezért amíg a felszabadult nők hosszabb távra tervezik az életüket, addig az idegességtől és sok munkától agyonhajszolt férfikollégáik a statisztikai kimutatásokat böngészik. Mind ijedtebben veszik tudomásul, hogy a szívinfarktusban elhaltak átlag élettartama rohamosan csökken, és egyre jobban megközelíti az ő életkorukat. Ezek után csoda-e, hogy már nekik sincs ihletük a szerelemre?

Kis számban ugyan, de léteznek igazán értékes férfiak is. Őket azonban annyira lefoglalja a munkájuk, alkotó tevékenységük, hogy elfogadják a társalanságot, beletörődnek a magányba. Miuután a nőkkel ellentétben a férfiak számára nem lételem a család, a gyerek, ezért életfilozófiájukat leginkább az a Kiplingtől származó aforizma fejezi ki, mely szerint: „A házasság gátolja a férfit a munkájában, megköti a kezét, és szétszórja a gondolatait.” A kapcsolatteremtés szándéka tehát egyre jobban beszűkül, a kultúrája fokozatosan elsorvad. Legnagyobb mértékben a nők szenvedik meg ezt a helyzetet, mert a bennük működő ösztönök elemi erővel kényszerítik ki belőlük a párválasztást, az utódok létrehozását szolgáló „fészekrakást”.

A hozzászólók egyike ekképpen vélekedik erről: „A nők lelkeznek, hogy nem szeretik őket eléggé,

- Ne rettegjen már! Az egyik kötélt biztosan megfogja.

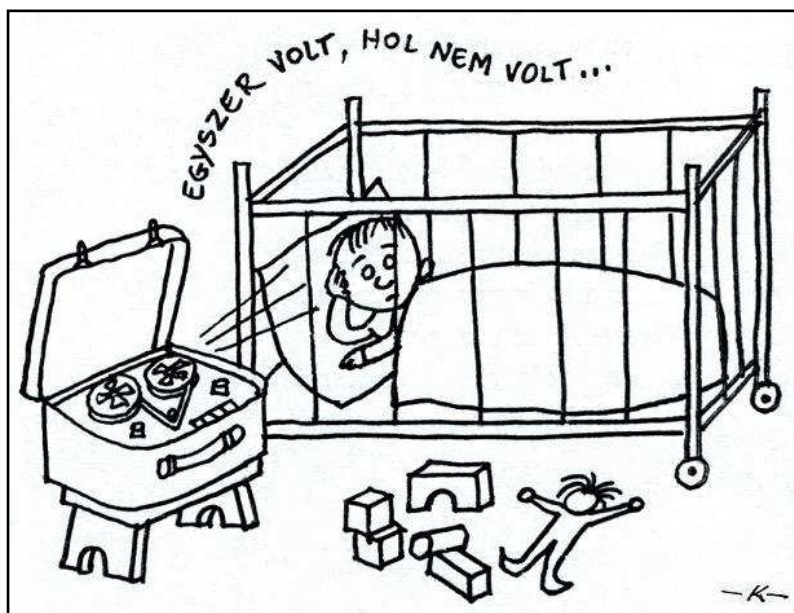
közben eszükbe sem jut, hogy ők rúgták fel a játékszabályokat, és hagyták el a családi fészket. Többé nem akarják a simulékony, doromboló kiscica szerepét játszani, és a férfiaknak sincs már kedvük a napi munka, valamint a másodállásból eredő túlórák után a romantikus esti sétákhoz, a holdfényes éjszakában folytatott enyelgésekhez. Az élet másfajta magatartást kényszerített ránk, ezért a XX. század vége felé már egyszerűen nincs energiánk egymásra.” Ennek egyik következménye a jelenlegi magánydömping, az egyedüllét. Az ember azonban társas lény, így nagyon sokan pánikba esnek a magánytól. Egy bizonyos kor után az egyedülléttől való félelmükben belemennek bizonytalan kapcsolatokba, melyekből csak maradandó lelki sérülések, és nemegyszer komoly anyagi

veszteségek árán kerülnek ki.

Az egyedül maradás másik oka a túlzott elvárás. Korunk lányai olyan magasra helyezték a „lécet”, amelyet egy férfi sem tud átugrani. Igényeik a csillagokat ostromolják, amit képtelenség teljesíteni. Arra sem hajlandóak, hogy magukhoz emeljenek valakit. Így ír erről egy önkritikus nő: A legnemesebb női tulajdonságok közé tartozik a megértés, elfogadás, odaadás, aminek a fényétől, melegétől elindul a másikban a változás. Rengeteg nő panaszolja, hogy „nincsenek férfiak”. Én pedig azt látom, hogy éppígy „nincsenek nők” sem, akik a nőiségük megélésével tudnának férfit te-

remteni maguknak. Ugyanis az, hogy egy „férfilehetőségből” férfi lesz-e, rajtunk is múlik. Állandó elvárásokkal és elégedetlenséggel senkit nem lehet felemelni...

Nem kis gondot okoz a biológiai óra, amely a harmadik „X” elérésekor minden nőben elkezd kegyelni. Az anyaság vágyától hajtva ilyenkor attól sem riadnak vissza, hogy maguk tegyék meg az első lépést. Az egyenjogúság elvileg lehetőséget ad a nők kezdeményezésére; a baj csak az, hogy az

öröklött szerepminták lassabban változnak a gondolkodásmódunknál. A szerepcsere a legtöbb férfit zavarba hozza, amiből igen kínos jelenetek adódhatnak. Mivel az élet minden területére kihat, hogy milyen a magánéletünk, ez a helyzet már népgazdasági szinten is komoly károkat okoz. Sokak szerint vissza kellene állítani az eredeti családmódellet, a hagyományos értékrendet, ettől talán rendbe jönnének a dolgok, és előkerülnének a férfiak. A baj csak az, hogy a társadalom jelenleg nem tudja elviselni azt a terhet, amit az egykeresős családmódellettel járó jövedelemnövelés, és

a jelentős munkaerő-kiesés okozna.

A régi helyzet visszaállítása egyébként is lehetetlen. Ha egy mesebeli tündér duplájára növelné az egyes országok nemzeti jövedelmét, a nőket már akkor sem lehetne visszakényszeríteni a „fakanál” mellé. Az önmegvalósítás joga ugyanis nemektől függetlenül minden embert megillet, emiatt a nőknek csak egy része térne vissza a családi védőernyő alá. Mellesleg magánjellegű próbálkozások már folynak ezen a téren. Azok a nyugat-európai férfiak, akiknek elégük lett az önmegvalósító nőkből, évek óta előszeretettel utaznak a Távol-Keletre, házias feleséget szerezni. Azonban nem mennek velük sokra, mert az új környezetben az ázsiai feleség is hamarosan elkezd emancipálódni, látván, hogy erre mód van.

Sajnos a jelenlegi helyzetnek van még egy minden eddiginél károsabb, a civilizációnk, kultúránk fennmaradását veszélyeztető következménye is. A családok felbomlásával, a családon belüli szerepkörök összemosódásával egyre több az elzüllött gyerek. Nincs aki nevelje őket, mivel a szülők nem érnek rá. Paradox módon a legtöbbször azért hajtanak, hogy a gyermeküknek mindene meglegyen. Eközben nem marad idejük a legfontosabbra, a nevelésére. Az anyát, akire korábban ez a szerep hárult, lefoglalja a karrierje, az apa pedig a túlórák után csak késő este kerül haza, amikor a gyerekek már alszanak, ezért rábízzák csemetéiket az iskolára. Ma már azonban az iskola sem áll a helyzet magaslatán, a nagy tudással, küldetészerű hivatástudattal rendelkező lelkiismeretes tanárok kihaltak, és a modern kor által kitermelt álszent törvények sem teszik lehetővé a korábban jól bevált szigorú nevelési elvek alkalmazását. Így jobb híján az utca neveli a jövő nemzedékét. Hogy milyen eredménnyel, azt nap mint nap tapasztalhatjuk.

Így beszél erről egy korábbi interjúalany: „A tömegközlekedési eszközökön is kedvetlenül utazom. A nagy lakli kamaszoknak eszükbe sem jut, hogy átadják helyüket a villamoson, lelkiismeret-furdalás nélkül, nyugodtan ücsörögnek a széken. A legszörnyűbb az, hogy ez a mi hibánk, mi neveltük őket ilyenné, pontosabban azért lettek ilyenek, mert nem neveltük őket.” Az egész világon ez a kedvezőtlen jelenség tapasztalható, Amerikától Japánig. A jelenlegi „apátlan-anyátlan” korcs szituációkban, és a gyermeket egyedül vállaló nők által kitermelt eleve csonka családokban nem is lehet másképp. Az előbbi példára visszatérve, honnan kellene tudniuk a villamoson gyanútlanul ücsörgő kama-

szoknak, hogy mi illik, és mi nem, ha senki nem veszi a fáradságot, hogy elmagyarázza nekik. A kulturált magatartás hosszan tartó, gondos, türelmes nevelés hatására alakul ki, ami a jelenlegi feje tetejére állított viszonyok között megvalósíthatatlan. Tovább rontja a helyzetet a tekintélyhiány is. Az apák már elveszítették korábbi tekintélyüket, az anyák pedig még nem tudtak rá szert tenni. A vezetés, az erős kéz hiánya pedig nem csak a társadalomban okoz zűrzavart és szétesést, hanem annak legkisebb sejtjében, a családban is.

Rohanó világunkban egyik szülőnek sincs ideje arra, hogy a gyermekét nevelje. Helyette egy igen kényelmes megoldást választanak, leültetik őket a televízió elé, mondván, hogy amíg a műsort nézik, nincs velük gond. A szabadidő lekötésének ez a sajátos módja azonban igen súlyos problémákhoz vezet. A fejlődő lélek ugyanis nem tud különbséget tenni a látottak és a valóság között. A hosszúra nyúló tévézés, a műsorok válogatás nélküli megtekintése során elkerülhetetlen, hogy a gyerek szembekerüljön hétköznapijaink brutális megnyilvánulásaival. Ezek a negatív élmények, az ismétlődő impulzussorozat révén előbb-utóbb törvényszerűen átmennek a valóságba, és cselekvéssé válnak. A gyerek amúgyis hajlamos a kegyetlenkedésre. Először csak a babáját csonkítja meg, de később ráront a pajtásaira is.

Sajnos a tévé egy olyan tömegkommunikációs eszköz, amely teljesen le tudja kötni a gyereket. Valósággal megbabonázza őt, működése folytonos szuggesztíóval jár. Ezáltal emocionális fertőzést hoz létre, ami utánzási reakciót vált ki. A kiforratlan ember ugyanis alapvetően mintakövető. Lemásolja azt, amit lát. Ennek következtében rohamosan nő a fiatalok által elkövetett agresszív cselekedetek száma. Az esetek többségében a gyerekek felnőtt bűnöket követnek el, olyanokat, amelyeket a képernyőn látnak. Az elkövetés módja egyértelműen arra utal, hogy ezek a megnyilvánulások a legtöbbször utánzott bűncselekmények. A begözölt fejű tinédzserek az iskolaudvarokon, az utcán, sőt otthon is az akcióhősöket utánozzák. A statisztikai kimutatások szerint egy-egy akciófilm levetítése, vagy egy új horrorkazetta forgalomba hozása után ugrásszerűen megnő az utánzott öngyilkosságok, vagy a különféle szadista megnyilvánulások száma az ifjúság körében. A hormontermelés fokozódása is növeli az agressziót. A mérések szerint egy kemény akciófilm megtekintése után jelentősen nő a fiatal férfiak tesztoszteronszintje. Ez a helyzet termelte ki az új gyerek típust, amelyik gyilkol.

A villanypásztor elé lökött gyerekek közös jellemzője, hogy olyan érzelmi vákuumban élnek,

ami lehetővé teszi, hogy elképesztő bűnöket hajtsanak végre a bűntudat és a lelkiismeret-furdalás legcsekélyebb érzése nélkül. Az elkövetett bűnökért azonban nem ők a felelősök, hanem a szülők, akik ahelyett, hogy egy határozott mozdulattal elzárják a televíziót, és kezükbe vennék gyermekük nevelését, önzésből, kényelemszeretetből magukra hagyják őket. Amerikai szociológusok tanulmányából vett idézet szerint: „A gyerek háromféleképpen tanul: saját tevékenysége, az oktatás révén, és úgy, hogy a környezetét szemlélve öntudatlanul magába szív bizonyos ismereteket. Ez utóbbi a leghatásosabb, és születésétől fogva tudatlanul is működik.” A televízió éppen ezen a módon hat, szisztematikusan fertőzi gyermekeinket, szinte hipnotikus erővel a bűn útjára sodorja őket. Hasonló a helyzet az agressziót gerjesztő számítógépes játékokkal.

A villanypásztor elé lökött gyerekek közös jellemzője, hogy olyan érzelmi vákuumban élnek, ami lehetővé teszi, hogy elképesztő bűnöket hajtsanak végre a bűntudat és a lelkiismeret-furdalás legcsekélyebb érzése nélkül. Az elkövetett bűnökért azonban nem ők a felelősök, hanem a szülők, akik ahelyett, hogy egy határozott mozdulattal elzárják a televíziót, és kezükbe vennék gyermekük nevelését, önzésből, kényelemszeretetből magukra hagyják őket. Amerikai szociológusok tanulmányából vett idézet szerint: „A gyerek háromféleképpen tanul: saját tevékenysége, az oktatás révén, és úgy, hogy a környezetét szemlélve öntudatlanul magába szív bizonyos ismereteket. Ez utóbbi a leghatásosabb, és születésétől fogva tudatlanul is működik.” A televízió éppen ezen a módon hat, szisztematikusan fertőzi gyermekeinket, szinte hipnotikus erővel a bűn útjára sodorja őket. Hasonló a helyzet az agressziót gerjesztő számítógépes játékokkal.

Társadalmunk fennmaradása érdekében sürgősen el kellene kezdenünk gyermekeink nevelését, mert ami most folyik az minden, csak nem gyermeknevelés. Első lépésként meg kell törnünk a képernyőfüggőségüket. Ne használjuk villanypásztorként a televíziót. Aki nem tudja miként tölthetné el a tévé illetve a számítógép elzárása következtében felszabaduló időt tartalmasan a gyermekével, praktikus tanácsokat kaphat a szakirodalomból. Az ötletadó könyvek közül igen sikeresnek bizonyult az amerikai Steve és Ruth Bennett szerzőpáros: „Kapcsold ki a tévét” és „Gyerünk a szabadba – 365 szabadtéri játék” című művei. Ezekkel a tanácsokkal azonban csak azok tudnak kezdeni valamit, akik hajlandóak időt szakítani szülői kötelezettségük ellátására. Nem tűr halasztást a plázagyerekek, a lödörgő helykeresők nevelésének kézbevétele sem. Ezek a gyerekek érzelemszegény családi közegekből a plázák álságos, felszínes világába menekülnek. A „csodák palotáiban” próbálják megtalálni a boldogságot. Kivonulnak a világból. Sokukat beteljesületlen vágyaik hajtják a plázákba. Ez a világ legalább külsőségekben kielégíti az ingeréhségüket. Abban az illúzióban ringatják magukat, hogy itt annyi minden történik, holott velük valójában semmi sem történik. Ezt az újkori jelenséget sem könnyű felszámolni, a plázákban csavargást csak értelmes programokkal lehet felváltani.

A statisztikai felmérések szerint egy amerikai apa naponta átlagosan 37 másodpercet foglalkozik a gyermekével. Nagyjából ennyiből áll a nevelés: „Mi van, haver? Voltál iskolában? Nehogy mellé jársz, mert levágom a füledet! Nem kell pénz? Ja kell, menj anyádhoz, majd ő ad.” Ezután kinyit két sörös dobozt, és leül a tévé elé. Nemsokára elbóbiskol, és mire felébred, a gyerek már ágyban van. Elzárja a készüléket és ő is lefekszik. Másnap korán reggel munkába indul, de ekkor még az egész család alszik. Este kezdődik az egész előről. A hétvégén tekézni vagy pecázni megy a haverjaival, mivel neki is jár egy kis kikapcsolódás „az egész heti robot után”. Az ilyen gyerek sohasem nő fel, csak megnő. Nincs, aki felnevelje. Az

ily módon felnőtt nemzedékre mondják a szociológusok, hogy deficitese személyiségek. Képtelenek meghitt érzelmek átélésére, és normális társkapcsolatok kialakítására. Emiatt pótcselekvésekhez folyamodnak (alkohol, drog, szerencsejátékok, kényszerevés stb.). Közéjük tartoznak a munkamániások is, mert képtelenek a szabadidejüket értelmesen eltölteni, nem tudnak tartalmasan élni.

A letragikusabb állapotok azonban a társadalom peremén tengődő családokban uralkodnak. Ezekben a létminimum alatt élő, illetve bűnöző életmódot folytató közösségekben meg sem kísérelik a gyerekek nevelését, így többségük már 10-12 éves korban komoly bűncselekményeket követ el. Ezeknek a gyerekeknek a jogi és erkölcsi tudatuk olyan alacsony szinten áll, hogy a másik ember tulajdona, élete semmit sem számít nekik. Mivel a felnőttek cserbenhagyták őket, nem rendelkeznek olyan erkölcsi normákkal, amelyek megakadályoznák bűnözővé válásukat. Egyéni sérelmeiket már kamaszkorban filozófiává duzzasztják, és erőszakos cselekedeteiket ez a beszűkült tudati szinten összetákolt téveszme motiválja. A nevelés hiánya, az élet valódi értékeinek a meg nem ismerése örvénszerűen egyre lejjebb húzza őket a bűn mocsarába, felmérhetetlen károkat okozva ezzel a társada-

lomnak. Ezt elkerülendő, komolyan kézbe kellene venni a kallódó gyerekek nevelését. A bűnt ugyanis egyszerűbb és olcsóbb megelőzni, mint üldözni. Platon szerint: „Pásztor nélkül nem lehet meg a nyáj, tehát a gyerekeknek is szükségük van felügyeletre.”

Hogy mennyire fontos a közeg, a kultúra, amelybe beleszületik az ember mi sem bizonyítja jobban, mint annak az indiai kisfiúnak az esete, akit egy párduc még csecsemő korában elrabolt, és öt-éves koráig nevelte. Amikor megtalálták a gyermek fogával tépte szét az élő csirkét, úgy viselkedett, mint egy ragadozó. Utána három évbe telt, amíg megtanult két lábon járni. Civilizált ember azonban sohasem lett belőle. Ugyancsak Indiában két kislányt egy farkas nevelt fel. Éjszaka voltak aktívak, farkashangon üvöltöttek, nem használták a kezüket, lefetyelve ittak, és négykézláb, kerges könyökükön s térdükön jártak. 6 évbe telt, míg egyikük megtanult normálisan járni, de az új környezetben csak 8 évig élt. Ezalatt csupán 30 szót volt képes elsajátítani. Valójában ezek a gyerekek életük végéig állatok maradtak, a leggondosabb oktatás sem volt képes már embert nevelni belőlük.

Ez a jelenség fordított esetben is megmutatkozik. Ha elvinnének tőlünk néhány átlagos képességű gyereket egy olyan bolygóra, ahol a miénket nagyságrendekkel meghaladó színvonalú civilizáció él, akkor a lelki fejlettségük viszonylag alacsony szintje ellenére képesek lennének beilleszkedni az ottani társadalomba. Valószínűleg a társadalom legalján foglalnának helyet, de ha az ott kapott neveltetéssel és ismeretekkel visszatérnének, hozzánk képest földre szállt angyalnak számítanának. Ebből is látszik, hogy mennyire döntő szerepe van annak, hogy milyen közegbe születünk bele, vagy milyen oktatásban részesülünk. Ezért annyira fontos az alsóbb társadalmi osztályok, a társadalom peremén tengődők segítése, felemelése. Ha ezt nem tesszük meg, akkor sohasem szabadul meg a világ attól a primitív emberhadtól, amely a bűnözés legfőbb forrása, és akiknek az eltartása világszerte dollármilliárdokat emészt fel anélkül, hogy ebből akár a segélyezetteknek, akár a társadalomnak haszna származna. A támogatottak ugyanis a kapott segélyeket elverik, szigorú nevelési elvek, megfelelő kulturális háttér hiányában nem képesek hasznosan elkölteni. Sorsuk ugyanaz marad, mint ami volt; gyermekkori viselkedési minta, példakép hiányában sohasem válik civilizált, önmagáért felelősséget vállaló ember belőlük. Ezeknek az embereknek az életmódját, gondolkodásmódját kellene megváltoztatni, méghozzá gyermekkorban, amikor erre a legfogékonyabbak.

Ennek leghatásosabb módja az erkölcs oktatása lenne. Ha nem tanul a gyerek otthon vagy az iskolában alapvető viselkedési normákat, értékrendet, akkor számára nem létezik bűn. Az ilyen gyerekeknek a bűn csak egy büntetőjogi fogalom: „*Igyekezni kell, hogy ne kapjanak rajta!*” Ez az életfel fogás azonban előbb-utóbb nem csak az egyént, hanem a társadalmat is végveszélybe sodorja. Minden embernek szüksége van egy erkölcsi fékrendszerre, ami az életét igazgatja. Miután ezzel ma már egyre kevesebben rendelkezünk, így nem csoda, hogy oda jutottunk, ahol most vagyunk, és ez csak a kezdete a ránk váró romlásnak. Régen a keresztény eszmerendszer, a vallásos nevelés istenfélővé tette az embereket. Ez igen erős erkölcsi tartást adott mindenkinek, mert a hívő ember neveltetésénél fogva elfogadott egy tőle független erőt, hatalmat, és mindennapi tevékenységét ez szabta meg. A vallási alapon erkölcsössé nevelt ember nem azt nézte, hogy életének egy-egy cselekedete a törvény mely paragrafusába ütközik, hanem azt, hogy amit tesz, Istennek tetsző-e? Az ateizmus előretörésével azonban a hit szinte az egész világon háttérbe szorult, és ezáltal megszűnt a bűnözéstől visszatartó legfőbb erő is.

Ezt a hibás fejlődési irányt csak úgy tudjuk visszafordítani, ha visszaállítjuk a korábbi keresztény eszmerendszert, vagy teret engedünk egy új hitnek, amelyben szintén központi helyet foglal el a teremtető és mindent felügyelő Isten. Ez utóbbi születését a keleti vallások több évezredes tanain kívül azok a legújabb tudományos felfedezések is elősegítik, amelyek a hitetlenek számára is egyre meggyőzőbbé teszik, hogy életük minden egyes mozzanatát átszövi egy Földön túli hatalom léte. Ez a mindenható hatalom fizikai világunk legapróbb megnyilvánulását is állandóan szemmel tartja, sőt rögzíti, és sajátos törvényei által állandóan gondoskodik róla, hogy minden cselekedetünk következménye előbb-utóbb visszahasson ránk. Az ok-okozati törvény, valamint a kozmikus embertípusra jellemző magasrendű erkölcsi normák megismerését jelentős mértékben elősegíthetik a régi írá sok, pl. a Gilgames-eposz, a Dzyan-könyve és a Védák könyvének alapos tanulmányozása is. Ez a három mű nem pusztán mitológia, hanem mély titkokat, és elmúlhatatlan igazságokat feltáró hatalmas misztérium.

Korunk felfokozott élettempója nem használ a családi életnek. Mint láttuk, az emancipáció tovább rontotta a helyzetet, ma már szinte háborús viszonyok uralkodnak a nemek között. Nem csoda, hogy világszerte csökken a házasságkötések száma. Modern világunk nem az elköteleződések kora. Telítve vagyunk hamis illúziókkal, az önmegvalósítás kíméletlen önérvényesítésre törekvő példái-val, még a levegőben is van valami „egy életed van, használd ki” hangulat. Mind többen vannak, akik ki is használják, legfőképpen a másikat. Ezért aztán fájó sebeiket „nyalogató”, rejtegető nők és férfiak méregetik egymást bizalmatlanul, és egyre kevésbé tudják, mit akarnak adni s kapni. Ma már csak szólam, hogy „a házasságok az égben köttetnek”. Sokan az eskü szövegét, az „egymás mellett jóban, rosszban való kitartást” sem veszik komolyan. A legtöbb házasság azoknak a technikáknak a gyakorlása, hogy miként lehet a másikból, az élettől a legtöbb előnyt kicsikarni. Alázatról, türelemről, áldozatokról, a rossz elviseléséről mind kevesebben akarnak hallani. Ilyen körülmények között az ember százszor is meggondolja, hogy mit és mikor lépjen, hiszen senki sem szereti kiszolgáltatni magát. Emiatt egyre kevesebben és egyre kisebb meggyőződéssel állnak az anyakönyvvezető elé, hogy kimondják a „boldogító” igent.

Mivel az állam nem tud, és nem is nagyon akar ezen az áldatlan állapoton változtatni, az egyén öntevékeny módon próbál kiutat találni a nehézségekből. A problémák áthidalására több módszert is kipróbáltak már, pl. a házasság előtti vagyonomegosztás, külön háztartás fenntartása. Sokan vannak, akik az együttéléssel járó bajok tompítására, illetve kiküszöbölésére az élettársi kapcsolatot választották. Ennek a modern életvitelnek a hívei azt vallják, hogy a házasságlevéllel megpecsételt együttélés nem használ a kapcsolatnak, mert mindkét felet elbizakodottá teszi. A férj azt hiszi, hogy a felesége most már élete végéig rabszolgaként fogja őt szolgálni, a feleség pedig azért érzi nyeregben magát, mivel tudatában van annak, hogy a törvény az ő oldalán áll, így válás esetén a férje mindenét elveszti, földönfutóvá válik.

Az élettársi kapcsolatban azonban nyitott az ajtó, bármelyik fél bármikor kiséválhat rajta, törvényes következmények nélkül. Ezért a partnerek sokkal többet megtesznek az együtt maradásukért. Szinte naponta meghódítják egymást, mert tisztában vannak vele, hogy csak a másik megbecsülése, tiszteletben tartása esetén marad tartós a kapcsolatuk. Ebben a szituációban nincs kényszer vagy függőség, amely valamelyik felet megalkuvásra készítené, így a despotikus módszerek alkalmazásának lehetősége kizárt. Egy szabad ember megtartása csak demokratikus eszközökkel lehetséges, ezért nem csoda, hogy mindkettőjük sokat tesz azért, hogy kivívja társa elismerését. Ők nem a házasságukra ügyelnek görcsösen, hanem saját magukra. Arra, hogy ugyanolyan érdekesek, rokonszenvesek, izgalmasak és kissé elérhetetlenek legyenek egymás számára, mint a kapcsolatuk kezdetén. Nagy előnye még az élettársi viszonyoknak, hogy nem alakul ki bezártsági kényszer, egyik fél sem érzi börtönben magát, ezért nem törekednek arra sem, hogy megcsalják egymást. Ahol a partnerek megőrizték a szabadságukat, ott másképpen ítélik meg ezeket a dolgokat. Fel sem merül bennük a megcsalás lehetősége, hiszen ha valamelyik félnek már nem felel meg a régi partner, akkor egyszerűen otthagyja, ha meg kielégíti az igényeit, akkor miért csalja meg.

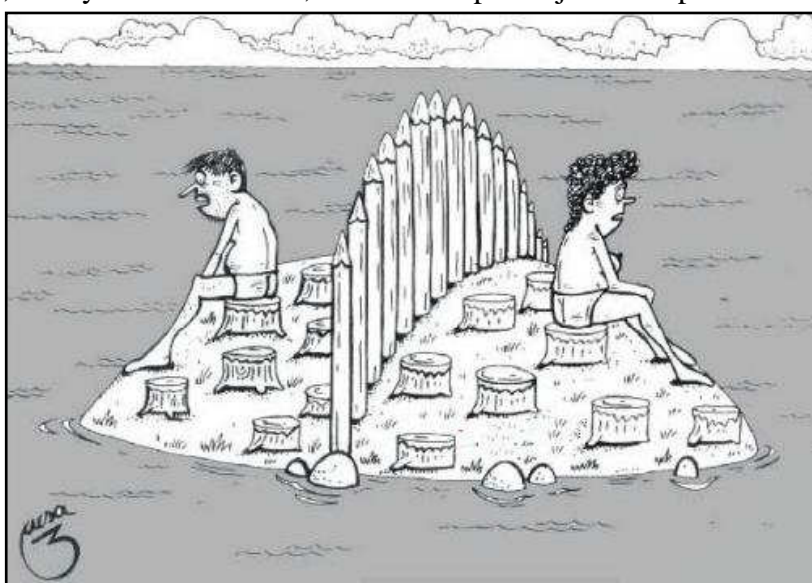
Más a helyzet akkor, ha a partnerek gyereket is akarnak. A gyerekevelés ugyanis nagy felelősséggel jár, a család biztos alapokon kell, hogy nyugodjon, és a szilárd kötelék csak törvényes kereteken belül teremthető meg. Azért sincs értelme ebben a rendezetlen helyzetben utódok létrehozására vállalkozni, mivel ma már a legtöbb országban a jog nem tesz különbséget a törvényes és a „törvénytelen” együttélés között, ha gyermek is származik belőle. Ez esetben elég a közös háztartás bizonyítása, és a vagyonomegosztás ugyanúgy zajlik, mint a házasság felbontásakor. A családalapításra törekvők jól teszik, ha ebben a szituációban nem halogatják túl sokáig a házasságkötést, mert az élettársi kapcsolatnak is vannak hátrányai. A folytonos egymásra figyelés, az indulatok visszatartása, a veszekedések kerülése egy idő után jelentős belső feszültséget okoz. Ezért a házassági terapeuták óva intenek attól, hogy egy hosszan tartó élettársi kapcsolatot később házassággá alakítsunk. Ebben a viszonylagos biztonságban ugyanis mindkét fél szabadjára engedi az indulatait, kiadják magukból a korábban felgyülemlett mérget, ami teljesen tönkreteszi a kapcsolatot.

Az életet keresztül-kasul átszövik a különböző nehézségek, melyekből nagyon nehéz kilábalni. A megoldást nehezíti, hogy a problémák gyökere sokszor az életnek nem is abban a szférájában van, ahol a bajok mutatkoznak. A nemek közötti viszony rendezetlensége olyan széles körű romboló hatást gyakorol ránk, amelynek nyomon követése szinte lehetetlen. Jellemző az áttételek kuszaságára, hogy gyakran a táplálkozási zavarok mögött is ösztönvilágunk rendezetlensége és érzelmi problémák húzódnak meg. Az ösztönrendszer legerősebb eleme a nemi ösztön, amely a legtöbb gond okozója. A nemi ösztönében sérült ember ugyanis sokszor az önfenntartási ösztön elfojtásával reagál az élet kihívásaira. Ha pl. egy nő házassága boldogtalan, akkor nagy a valószínűsége annak, hogy előbb-utóbb primitív, ösztönszerű örömszerzésre rendezkedik be. Ez a pótlólagos örömforrás többnyire az evés, ilyenkor bulimiás rohamai lesznek, vagyis betegre eszi magát, majd büntudata támad, és kihányja. Gyakran előfordul azonban, hogy a nemileg kiegyensúlyozatlan ember az alkoholban talál vigasztalást, vagy elkezd dohányozni, súlyosabb esetekben pedig rászokik a drogokra. A káros szenvedélyek tehát legtöbbször pótcselekvésként alakulnak ki „valami öröm nekem is kijár az életben” alapon. Az egészségtelen életmód kiváltó oka lehet még a kusza, örömtelen, szegényes, céltalan vagy léleknyomorító élményekkel teli élet is. A pótcselekvések azonban nem oldják meg az eredeti gondokat, sőt pozitív visszacsatolás formájában súlyosbítják azokat. Az alapprobléma idővel egyre kellemetlenebbé válik, és az ebből fakadó frusztráció, zavarodottság újabb nehézségek láncolatát indítja el. Ez a folyamat önszervező, ezért csak nagyfokú tudatossággal, elszántsággal és akaraterővel lehet belőle kilábalni.

A kiutak egyike: más, több sikerrel kecsegtető ösztönök irányába terelni az energiákat. Ilyen megoldás lehet pl. a sport, az intenzív munka, a tanulás, egy hobbi vagy valamilyen társadalmi tevékenység. Sokan vannak, akik eljutnak erre a felismerésre, és sikeresen alkalmazzák ösztöneik fontosságai sorrendjének átértékelésében, de olyanok is akadnak, akik túlkompensálják az alapösztön sérüléseit.

Ilyenkor erőszakos cselekményekbe kezdenek, összevissza törnek-zúznak mindent, ártatlan embereket bántalmaznak. A vandalizmus súlyosabb formája, amikor valaki elvi alapon, módszeres túlkompensálásba kezd. Ezekből lesznek a hatalom megszállottai, gengszterek, terroristák, diktátorok. Az ösztönzavarok kátyújából való menekülésnek sajnos van egy önagressziós válfaja is. Ennek legsúlyosabb megnyilvánulási formája az öngyilkosság, de ide tartozik az anorexia, amelynek szintén az önfenntartási ösztön a kárvallottja. Az anorexia

nem más, mint a túlevés ellentéte. Aki ebben a pszichés zavarban szenved, az úgy próbálja a problémáit lereagálni, hogy szinte a sírba koplalja magát. A nemi ösztön sérüléseit nem a külvilág felé

irányuló cselekedetekkel vezeti le, hanem önmaga ellen fordul. Döntésképtelensége miatt azzal bünteti magát, hogy nem eszik. Ha ez a probléma a kamaszkorban jelentkezik, akkor az illető többnyire kinövi, családi vagy pszichiátriai segítséggel rendeződnek a dolgok. A környezet részvétlensége, nemtörődömsége esetén azonban az ilyen helyzetek gyakran tragédiába torkollnak, vagy a káros szenvedélyek irányába sodorják az egyént, és az eredeti baj függőségi betegséggé transzformálódik.

Az eddig elmondottak alapján megállapítható, hogy rengeteg akadályja lehet a boldogságnak. A rajtunk kívül álló okok ellen nem sokat tehetünk, de számtalan esetben a bajok előidézői mi magunk vagyunk. Gyakran előfordul, hogy egy ostoba megjegyzéssel, egy felelőtlen kijelentéssel, vagy más apró megnyilvánulással egyik percről a másikra tönkretesszük bimbózó kapcsolatunkat, és ezzel a boldogságunkat. Ez azonban könnyen kiküszöbölhető lenne, ha jobban megismernénk egymás lelkivilágát. Ezáltal tudatosan elkerülhetnénk azokat a buktatókat, amelyek pillanatok alatt képesek megmérgezni a legideálisabbnak tartott kapcsolatot is.

A férfiak számára szolgáló intelmek közül talán a legfontosabb, hogy a nők semmitől sem irtóznak jobban, mint az erőszaktól. Nem véletlen tehát, hogy sok országban már a jog eszközeivel is szankcionálják a szexuális molesztálást. A férfiak gyengébb nemmel szemben tanúsított tolakodó, sőt sok esetben agresszív viselkedése poligám alapmentalitásukra vezethető vissza. A legtöbb férfi ugyanis azt képzei magáról, hogy ő egy kakas a baromfiudvarban, és az a dolga, hogy előbb-utóbb minden tyúkot magáévá tegyen. Sokan közülük csupán tárgyként kezelik a nőket, akik arra szolgálnak, hogy az éppen rájuk tapadó hím szexuális étvágyát kielégítsék. El sem tudják képzelni, hogy adott esetben olyan bensőséges kapcsolatot is ki lehet alakítani egy nővel, amelyben fel sem merül a szexuális viszony létesítése, csupán barátai lesznek egymásnak. Ma még a férfiak zöme a nőtényt, és nem az embert látja a nőben. A XXI. század küszöbén azonban ideje lenne már felülemelkedni az állati ösztöneinken. Nem kell minden nőt megszerezni, aki szembe jön velünk az utcán vagy a hivatalokban. Nem esik csorba férfiúi önértékünkön, ha kulturált módon kezeljük őket, és végre abba hagyjuk a molesztálásukat.

Szexuális érdeklődésünk eddigi primitív, harsány kinyilvánításának vannak finomabb formái is. A new age korában nekünk is át kell térnünk a metakommunikációs csatornákon történő kapcsolat-teremtésre. Ennek lényege, hogy a kezdeményezés nem szavakban, tudati szinten zajlik, hanem az illető tudatalatti visszajelzései alapján. Csak akkor van jogunk közeledni valakihez, ha visszajelzései erre felbátorítanak bennünket. Ennek módja többféle is lehet, a szemén át történő üzenetváltástól kezdve, a mimikai jelzéseken keresztül, a testbeszédig. Meg kell tanulnunk értékelni az empátikus jelzéseket, mivel ezek egyértelműen mutatják, hogy érdeklődésünk pozitív visszhangra, vagy kategorikus elutasításra talált. A kozmikus embertípus ugyanis messzemenően tartózkodik az erőszak minden megnyilvánulásától, nem ront rá a másikra, még akkor sem, ha az egy neki tetsző nő.

Amiatt ne aggódjunk, hogy ez a fajta kommunikáció nem fog működni, a nők ugyanis ösidők óta mesterien alkalmazzák a kapcsolatteremtésnek ezt a módját, így már kellő gyakorlatra tettek szert. (A tudattól független kommunikáció alapos ismerete nem csupán a szexuális kezdeményezést könnyíti meg, hanem a társadalmi érintkezést is jelentős mértékben elősegíti. Érdemes tehát a gesztusokkal kapcsolatos szakirodalmat tanulmányozni, mert ezek ismerete ma már minden kultúremler számára elengedhetetlen. A számtalan könyv közül talán Allan Pease: Testbeszéd című műve a legsikerebb, amely nálunk már több mint egy tucat kiadást ért meg.)

A testbeszéd megismerése azonban csak az alap, mivel a gesztusokon és a hanghordozáson kívül a tudatalattinak is fontos szerepe van az emberi kapcsolatokban. A tudatalatti túlnyomórészt a szemén keresztül nyilvánul meg, de a mimikát és a testtartást is felhasználja információátadásra. A verbális közlés csupán 7%-át teszi ki a kommunikációnknak, mondandónk 93%-át a testünk és a lelkünk közvetíti. Két ember közötti kommunikációban az üzenet 55%-át hordozza a testbeszéd, 38%-át a hangleadás, és mindössze 7%-át a szavak, vagyis amit valójában közölni akarunk. A testbeszéd lelkünk fejlettségi szintjéről árulkodik, a hangleadás pedig pillanatnyi lelki állapotunkat tükrözi. Ezért az utóbbi mímelhető, amennyiben érdeklődésünkben áll, pillanatok alatt átválthatunk mézes-mázos stílusra. A testbeszédre azonban tartósan nem tudunk uralkodni. Elég egy váratlan fordulat,

egy meghökkentő közlés, felismerés, és máris kiesünk a szerepünkben. A magunkra erőltetett álarc alól elővillan valódi énünk. Ezért nem sok értelme van a színészkedésnek, tartós sikert nem érhetünk el vele, hosszú távon senkit sem tudunk félrevezetni. Azért sem, mert a megjátszás óriási figyelmet, nagyfokú összpontosítást, állandó készenlélet igényel, ami nagyon fárasztó és idegesítő.

Tehát úgy is fogalmazhatnánk, hogy az emberi érintkezésben sokkal nagyobb jelentősége van annak, hogyan beszélünk, mint annak, hogy mit mondunk. Nem véletlenül született az a mondás, hogy: „*Mindegy mit mondasz, az a fontos, hogy jól hangozzék.*” A szavainkat ugyan kontroll alatt tudjuk tartani, de a tudatalatti megnyilvánulását nem lehet elfojtani. A legkörmönfontabb hazugságba is belesülünk, ha gesztusaink ellentmondanak szavainknak. Mozdulataink pontosan kifejezik lelkiállapotunkat és jellemünket. A fenti témakörnél maradva pl. hiába vallunk szerelmet, ha a szemünkből üresség, szenvtelenség árad. Partnerünk akkor sem hisz nekünk, ha égre-földre esküdözünk, mert szavaink 7%-nyi súlya nem képes elkendőzni az igazságot. A lélek nem hazudik, és sokszor már a kérdés feltevése előtt jelzi, hogy milyen válaszra számíthatunk.

Az arcunkon azonban nem csak a lelkünk minősége tükröződik vissza, hanem az előéletünk is. Aki fiatal korában kicsapongó életet élt, aki a testi gyönyörszerzést tekintette élete céljának, és nem szalasztott el egyetlen lehetőséget sem, hogy határtalan kéjvágyát kiélje, annak élvezet természetete mind inkább kiül az arcára. Nem véletlenül éri a züllött életű embereket gyakran az a szemrehányás, hogy olyan „kiélt” az ábrázatuk, míg ez a nem éppen esztétikus jelenség egyetlen szűzies életet élő embernél sem fordul elő. Hasonló, sőt pusztítóbb nyomokat hagy az arcon az alkoholizmus, és a kábító-szerélvezet. Ugyanúgy meglátszik az is, ha valaki sok szenvedésen ment át az élete során. Ez esetben a fáradságról, a kimerültségről, a meggyötörtségről az arcon kívül a rohamosan öszülő haj, és a súlyos teher alatt összeroskadó testtartás is árulkodik. Amikor tehát ránézünk egy emberre, nem csupán a belső értékeiről kapunk lényegi tájékoztatást, hanem az eddigi életéről is. A tudatalatti még az írásban történő érintkezés esetén is megnyilvánul, mivel a kézírás a lélek legmélyéig hatoló szondaként működik. Érdekes tehát a grafológia alapszabályaival is megismerkedni, hogy akkor is tudjuk kivel állunk kapcsolatban, ha csak levelezünk vele.

Azt szokták mondani, hogy a női lélek kiismerhetetlen. A férfiak lelkivilága nem ilyen bonyolult ugyan, de vannak olyan múltból eredő sajátosságai, amelyeket elfogadva sok kellemetlenségtől és csalódástól kímélnék meg magukat a nők. A férfilélek első és talán legfontosabb ismérve a szabadságszeretet. Az evolúciós fejlődés évmilliói során a hímek hozzászoktak a függetlenséghez, és ezt az érzést nem lehet néhány év alatt kiirtani belőlük. A „teremtés koronáival” tartós együttélésre vállalkozó nők tehát jól teszik, ha legalább a szabadság látszatára ügyelnek, mivel az állandó ellenőrzéstől, a „rövid pórázon tartástól” a legtöbb férfi dührohamot kap. Az ösztönös féltékenykedésnek semmi értelme sincs, mert ha egy férfi meg akarja csalni a feleségét, akkor meg is teszi. A folytonos kérdőre vonással és veszekedéssel csak azt érzük el, hogy felhergeljük őt, és hamarabb fogja véghezvinni azt, amitől tartottunk. Könnyen megeshet azonban az is, hogy viselkedésünkkel mi magunk provokáljuk ki, hogy megcsaljon bennünket, mert egyébként ez meg sem fordulna a fejében.

Butuska nők gyakran teszik fel ezt a sztereotip kérdést partnerüknek: Most mire gondolsz? Különös előszeretettel kérdezik ezt szerelmi együttlét előtt és után. Hogy mi készíti őket minden alkalommal erre a faggatózásra, nehéz lenne kideríteni. Attól tartanak talán, hogy „rosszlánynak” tartják őket, mert odaadták magukat? Ha ilyen aggályaik vannak, akkor miért teszik meg, ha pedig megtették, akkor miért kérdezik erről a másik véleményét! Aki olyan férfival fekszik le, akivel szemben fenntartásai vannak, megérdemelné, hogy erre a kérdésre őszinte választ kapjon. Az önbizalom hiányában szenvedő nők ily módon érdeklődve próbálják magukat bebiztosítani: Örökké szeretni fogsz? Ki tudja mi oknál fogva, ennek a kérdésnek a gyakori elhangzása esetén a legtöbb férfiban előbb-utóbb felvetődik a menekülés gondolata.

Nem arathatunk különösebb sikert a: Mi van veled? kérdéssel sem. A férfiaknak néha szükségük van magányra, befelé fordulásra, és ilyenkor rendszerint búskomorságba esnek. Ha megzavarjuk őket ebben a csendes meditációban, akkor idegesek és ingerültek lesznek. Nem fogja növelni a találkozás örömeit, ha hosszabb távollét után ezzel a sablonos kérdéssel esünk a kedvesünknek: Hiányoztam? Meghitt kapcsolat esetén nem kell tartanunk attól, hogy elfelejtenek bennünket. Másrészt azért sincs értelme ezt a kérdést feltenni, mert nem kell pszichológusnak lennünk ahhoz, hogy rájöv-

jünk a válaszra. Egyébként is felesleges feltenni olyan kérdéseket, amelyekre csak egy módon lehet felelni, hiszen az udvariasság szabályai nem teszik lehetővé az őszinte válaszadást.

Ezek a félreértések többnyire csak apró, idővel feledhető bosszúságokat okoznak. Van azonban a férfiléleknek egy olyan alapvető vonása, amelyet a nők nem tudnak, sőt nem is akarnak megérteni, és ez sokszor a kapcsolat megszűnéséhez, illetve válóperhez vezet. Minden nő vágyik a gyengédségre, az érzelmek szavakban történő kifejezésére. Szeretnék, ha a partnerük romantikusan közeledne hozzájuk, és a szexuális együttlét alatt is igénylik az érzelmek kinyilvánítását. A férfiak azonban neveltetésüknél, társadalomban betöltött szerepüknél fogva nehezen nyitják meg a szívüket, férfiatlan dolognak tartják a lelki kitárulkozást, az érzelmek fitogtatását. Különösen igaz ez a házasságokban, ahol már nincs szükség a nő naponkénti meghódítására. Ők is vágnak ugyan bensőséges kapcsolatra, de irtóznak a szerelmi ömlengéstől.után érzik magukat, amikor a partnerük iránti érzelmeiket gyengédséggel, szerelmi vallomással kellene kifejezniük. Helyette szexuális közeledéssel próbálkoznak. Férfiasabbnak tartják a szeretetüket szeretkezéssel kinyilvánítani. A nő iránt érzett vonzalmukat, odaadásukat szívesebben mutatják ki azzal, hogy a családjuknak mindent megszereznek. Gondoskodásukkal igyekeznek sikeres családfenntartóvá válni, és úgy gondolják, hogy életük párja szerelmi jelként fogja fel az igyekezetüket. A legtöbb nőnek azonban ez önmagában nem elég. Szükségük van lelki kontaktusra, arra, hogy a partnerük meghitt szavakkal, gyengéd gesztusokkal is bizonyítsa a szeretetét. Igen fontos számukra a szexuális töltet nélküli érintkezés, ha ezt nem kapják meg, akkor könnyen elutasítóvá válnak a szexben is.

Az érzelmek kifejezése terén tehát a férfiak és a nők gondolkodási módja eltérő rugóra jár. A férfiak számára a szerelem és a szexuális vágy összetartozik, a közösülés alatt élük meg a szerelem érzését. A nőknek azonban fontos a szerelmi előjáték, a szexuális együttlét előtti érzelmi kiteljesedés, a férfiak lényegre törő magatartását sértőnek érzik. Ha ez többször megismétlődik, akkor úgy gondolják, hogy a partnerüknek „csak arra kellene”. Izgatónak tartják ugyan a férfiak hódító, leigázó viselkedését, de ha úgy látják, hogy a társuk szerelme pusztán ebben nyilvánul meg, kitérnek előle, és hamarosan bezárkóznak. A kapcsolat kezdetén a megismerkedés és az egymásra találás romantikája még megadja a kölcsönös szerelem illúzióját, de a házasság alatt ez az emlék elhalványul. Az egymás iránt érzett vonzalom bizonyossága továbbra is fenntartható lenne ugyan, de a férfiak alapmentalitása miatt a gyengébb nem érzelmei visszacsatolás nélkül maradnak. A nők ezt az igyekezet hiányának könyvelik el, és könnyen arra a következtetésre jutnak, hogy a férfi csupán szexuális játékszernek tekinti őket. Miután a partnerük erre az igényükre nem az elvárásuknak megfelelően reagál, azt hiszik, hogy már semmit sem jelentenek számára.

Az elhidegülés téves érzése a másik felet sem kerüli el. Az önérzetében megsértett férfi dühös lesz, mert visszautasították a szexuális közeledését, holott ő csak így képes érzelmeket nyújtani. A félreértés gyakran veszekedést eredményez, ami a nő sértődéséhez vezet. Ekkor a férfi békülési szándékkal szeretkezést kezdeményez, de a közeledés még jobban felpaprikázza a partnerét. A legtöbb férfi nem a szavak embere, ezért inkább hallgatnak. A szavak nélküli együttlét nyújtja számukra a meghittséget, a nők azonban elhanyagolva érzik magukat, ha a társuk órákig nem szól hozzájuk. Az erősebb nem képviselői még az apró gesztusokat is félreértik. Azt hiszik, hogy a nő öltözködésével, viselkedésével szándékosan kelt bennük nemi izgalmat, és amikor ennek megfelelően viselkednek, keserűen tapasztalják, hogy az esetek többségében erről szó sincs. A nők ugyanis elsősorban nem azért öltözködnek divatosan, mert a férfiaknak akarnak imponálni, hanem azért, mert egyszerűen így érzik jól magukat. Az ápoltság, a kifogástalan külső, a magabiztosság előfeltétele, és ezt minden nő nagyon jól tudja.

A férfiak és a nők gondolkodásmódjának, párkapcsolati viselkedésének helytelen értelmezése előbb-utóbb a házasság visszafordíthatatlan megromlásához vezet. Ennek elkerülése érdekében próbáljunk meg az illúziókkal minél előbb leszámolni, és igyekezzünk a másik nemről pontosabb képet kialakítani. Ha megtanuljuk partnerünk szerelmi gesztusait felismerni, és viselkedését megfelelően értelmezni, akkor elkerülhetjük azokat a csalódásokat, melyek a helytelen reakcióinkat követik. Az egymásról alkotott reális kép segítségével sokkal stabilabb, zökkenőmentesebb kapcsolat alakulhat ki a felek között, és megszabadulhatunk azoktól a félelmektől, kényszerképzetektől, amelyekben eddig élünk.

Ebben nagy segítségünkre lehet John Gray: A férfiak a Marsról jöttek, a nők a Vénuszról című könyve. Ez a nagyszerű mű a lélek legmélyére hatolva boncolja ezt a témát, és segít tisztázni a nemek eltérő gondolkodásmódjából eredő félreértéseket. Az előbbi intelmeken kívül megtudhatjuk belőle azt is, hogy: „*Ha egy férfinak nincs módja időnként eltávolodni, sosem alakul ki erős vágy benne a közelségre.*” Minél jobban üldözi a nő a távolodóban levő férfit a ragaszkodásával, a bensőséges viszony iránti igényével, annál inkább megpróbál menekülni, és még messzebb kerül partnerétől. Amikor a lehető legtávolabbra húzódott, elkezd változni. Magatartása az ellenkezőjére fordul. A párjával látszólag mit sem törődő férfi hirtelen újult érdeklődést mutat iránta, élni sem tud nélküle. Ismét hatalmas energiával veti magát a kapcsolatba, újra szükségét érzi a meghittségnek, föltámad benne a vágy a kölcsönös szeretetre. A legtöbb nő képtelen megérteni ezt a viselkedést, aminek rendszert az a vége, hogy eltaszítja magától a partnerét.

Ez a reakció a férfiban legalább akkora megütközést vált ki, mint a nőben párja rideg magatartása az eltávolodás periódusában. Pedig ez a félreértés is elkerülhető lenne, ha a férfiak tisztában lennének azzal, hogy egy megbántott nő nem tud azonnal visszatérni a régi meghittséghez. Egy férfi minden további nélkül képes ott folytatni egy kapcsolatot, ahol abbahagyta, de egy érzelmileg elhanyagolt nő beszélgetni szeretne, mielőtt újra közel engedje magához a partnerét. A nőknek időre van szükségük az érzelmi feltöltődéshez. A leengedés oka: azt hitte, hogy a párja minden ok nélkül elhúzódott tőle. A beszélgetéstől azt várja, hogy a férfi mondja el mi az ami feldúlta, mitől sértődött meg, és vonult félre. Ám a férfi csöppet sem volt sértődött, így eszébe sem jut, hogy neki bármiről beszélnie kellene. Úgy gondolja, hogy nincs mit tisztázni, ezért értetlenül hallgat. A nő ebből azt a következtetést vonja le, hogy: nem akar beszélgetni velem. Erre elkezd duzzogni, és igazolva látja, hogy a párja már nem törődik vele. Ez az ördögi kör azután így folytatódik más alkalmakkor is egy életen át, illetve sokszor csak a válásig. A látszatproblémákból eredő szenvedések pokollá teszik mindkét fél életét, holott mindez megelőzhető lenne, ha ismernénk egymás lelki világát.

Nagyon érdekes meglátása ennek a műnek a nemek eltérő reagálása a stresszre: A férfiak és a nők között az egyik legalapvetőbb különbség abban mutatkozik meg, hogy miként birkóznak meg a stresszel. A férfiakat a váratlan helyzetek okozta alkalmazkodás kényszere visszahúzódnásra, magukba zárkózásra és erős összpontosításra készíti, míg a nőket feldúlja, kiborítja, érzelmileg megviseli. Ilyen állapotban a két fél másképpen nyeri vissza nyugalma. A férfi attól lesz jobban, hogy meg tudja oldani a problémáját, míg a nő attól, ha beszélhet róla. Ha ezeket a különbségeket figyelmen kívül hagyjuk, nem vesszük tudomásul, ez felesleges súrlódásokhoz, összetűzésekhez vezet. Amikor egy férfi zaklatott, sosem beszél arról, ami zavarja. A világeért sem terhelné a másik embert saját problémáival, kivéve, ha a megoldáshoz elkerülhetetlen, hogy tanácsot kérjen egy barátjától. Inkább nagyon is csöndes lesz, és elvonul a saját „barlangjába” gondolkodni. Megpróbál egyedül megoldást találni. Amennyiben megtalálta, máris sokkal jobban érzi magát, és előjön a kuckójából. A feldúlt, ideges nő viszont csak úgy tud megnyugodni, hogy keres valakit akiben megbízik, és aprólékos részletességgel elmeséli, hogy mi történt vele. Amikor a nők megosztják egymással fájó, felzaklató érzelmeiket, egyszeriben jobban lesznek. Nekik ez a stresszoldó módszerük. Míg a férfi attól nyugszik meg, hogy részletesen kidolgozza a probléma megoldását, a nő úgy, hogy részletesen beszélhet róla. Azáltal hogy megosztja gondolatait a külvilággal, kiegyensúlyozottabb lesz. Ez az oka annak is, hogy szinte minden nőnek van barátnője, akinek kiöntheti a lelkét. Ebből az eltérő feldolgozási módból aztán számtalan félreértés származik, amely könnyen elosztható ennek a műnek a tanulmányozásával.

Ez az alapvetően eltérő beállítottság az oka az egymás közti viszonyt naponta próbára tevő perlekedések zömének is. Jól ismert helyzet: A férj hazajön a munkából, és szeretne egy kis nyugalmat. A felesége azonban nekiesik, és elkezd faggatni: „*Milyen volt a napod? Jól utaztál? Idejében beértél a munkahelyedre?*” A válasz többnyire egy rövid: Igen. A kérdések özöne azonban csak ezután érkezik, ami faggatózásba, majd tanácsadásba torkollik. A férfi ettől egyre idegesebb lesz, mivel neki az otthon évmilliók óta arra szolgál, hogy a napi hajsza után végre kipihenhesse magát. Elege volt az egész napi háborgatásból, és arra sincs szüksége, hogy kioktassák, mert nagyon jól tudja, hogy mi a dolga. A várva várt pihenés helyett azonban újabb zaklatásoknak van kitéve, amitől düh-

be gurul. Ekkor vagy nem válaszol a további kérdésekre, vagy elkezd kiabálni. Erre a feleség megsértődik, és ezt gondolja: „*Már nem szeret úgy, mint régen. Biztosan untatom.*” A nő sértettsége látán a férfi idegessége fokozódik, és már azt is bánja, hogy hazajött. Ilyen körülmények között nem képes hálát érezni a felesége gondoskodásáért, a mártíromkodásától még fáradtabb lesz.

A szerző „Mindenki mást akar” című könyve szerint ez a nap mint nap ismétlődő kapcsolatromboló torzszalkodás is a nemek eltérő lelki alkatára vezethető vissza. A feleség nem nevelni akarja a férjét, hanem csak beszélgetni szeretne. Igazából azt kívánja, hogy a férfi tegyen fel neki kérdéseket. Miután ez nem történik meg, zsörtölődik: „*Nem értem miért nem osztja meg velem a gondolatait? Nehéz napom volt, ki kell beszélnem magamból.*” Erre azonban nincs módja, mert nem figyelnek rá. Ha azt látja, hogy a férjének problémái vannak, a maga módján törekszik segíteni rajta. Beszélgetni akarja. Abból indul ki, hogy ami neki jó, az a másiknak is jó. A férfi azonban begubózik, csendben, félrehúzódva próbál megbirkózni a gondjaival. Ekkor már a nő is dühbe gurul, és szemrehányások özönével árasztja el a „hálátlan, nemtörődöm” férjet, holott egyik fél sem hibás.

A kapcsolat elején járók sem mentesek ettől a viszálykodástól, sőt a szerelem csak fokozza az indulatokat. Vegyük egy ifjú pár esetét. Amikor Jennifer zavart, szüksége van arra, hogy kibeszélje magából érzéseit, hogy azok megértésre, megerősítésre találjanak. Tudattalanul megnyugvást keres azzal, hogy megosztja érzéseit. Szüksége van rá, hogy meghallgassák, hogy akit szeret, akiben megbízik átölelje, megérintse. Patrick azonban másképpen kezeli az ilyen helyzetet. Amikor ő ideges, térre van szüksége maga körül. El kell vonulnia, hogy végiggondolja mi történt. A férfimentalitásból eredően részéről teljesen természetes reakció, hogy amikor Jennifer ideges, teret hagy neki. Kimegy a szobából, nem zavarja őt. Jennifer azonban sosem hagyná, hogy az akit szeret „főjön a levében”. Miután ő is magából indul ki, így félreérti Patrick viselkedését. Azt hiszi, hogy nem törődik vele, annyi részvétet sem érez iránta, hogy megkérdezze mi a baja. Miután nincs akinek kiöntse a szívét, elpanaszolja bánatát, elkezd sírni. Amint Patrick ezt meghallja még nagyobb teret akar hagyni a lánynak, ezért diszkrétan elmegy hazulról. Azt gondolja, hogy jobb ha most nem zavarja. Jennifer ettől teljesen összezavarodik. Nem érti, hogy a fiú, aki annyira szereti miként lehet ennyire érzéketlen. Amikor Patrick hazajön a lány nekiesik: „*Miért bánasz így velem?*” Úgy érzi, hogy megsértették, megbántották, elhagyták. Patrick a nem várt viselkedés láttán teljesen megrökönyödik, és elkezd magyarázkodni: „*Semmiség miatt izgatod magad drágám. Hogy hihetted, hogy nem szeretlek?*” Miután a partnere tovább duzzog, a fatális félreértés és a szemrehányások hatására megdühödik, és férfi módra visszavonul a „barlangjába”, átgondolni ezt az egészet. Most már mindketten sértettek, zavartak, szomorúak. Megtettek minden tőlük telhetőt, hogy ezt a problémát megoldják, de a helyzet még rosszabb lett. Egyikük sem érti, hogy mi történt valójában, és mindketten a másikban keresik a hibát. Pedig egyikük sem vétkes.

Ezt az összetűzést sem a szeretetlenség, hanem a különbözőség idézte elő. Nem ismerjük egymás szokásait, reakcióit, eltérőek a problémamegoldó módszereink, sőt még az érzelmi szükségleteink is. Az ebből eredő veszekedések csak egy módon kerülhetők el: egymás lelkivilágának alapos megismerésével és tolerálásával, a nemek eltérő viselkedésmódjának tiszteletben tartásával. Ne próbáljuk a másikat megváltoztatni, mert ez nem fog menni. Ne várjuk el a partnerünktől, hogy úgy érezzen, gondolkodjon, cselekedjen, ahogy mi, mivel erre képtelen lenne. Neheztelés, ellenállás, elutasítás helyett fogadjuk el őt olyannak amilyen, és alkalmazkodjunk hozzá. Az igazi szeretet a türelmen alapul, azon a felismerésen, hogy különbözőek vagyunk.

John Gray: Mindenki mást akar című műve arra is rávilágít, hogy a férfiak és a nők másképpen lépnek be a szobába. Egy férfi bemegy, kiválaszt egy helyet, odamegy, majd egyenként számba veszi a dolgokat, és fokozatosan képet formál környezetéről. Először a dolgokra koncentrálnak, majd kiterjeszti a figyelmét a térre is. Ezzel szemben a nő gyors pillantással rengeteg dolgot felmér egyszerre. Az egész szobát befogadja, mielőtt meg akarná találni a helyét benne. Észreveszi a falak színét, a képeket, a berendezést, a családtagokat stb. Amikor aztán benyomást szerzett az egész környezetéről, talál egy helyet, ahová leül. A kiállításon a férfi szisztematikusan megy egyik kiállítási tárgytól a másikig. A nő spontán röppen ide-oda, mintha az egészet egyszerre be akarná fogadni. Egy nő számára ez a kifejezés és felfedezés folyamata, míg a férfi számára a megvalósítás és teljesítésé.

A férfi arra koncentrál, ami számára a legfontosabb, a nő pedig mindent be akar fogadni, sőt akár haza is vinné. Ez a női gyűjtőszennvedély. A vásárlás, a gyarapodás a nő számára rendkívül megnyugtató, viszont kimerítő a férfinak. Egy háziasszony csak akkor érzi jól magát, ha tele a kamra. Ha kell, ha nem, minden legyen otthon, mert soha sem lehet tudni, mi lesz holnap! Így mindent összevissza vásárol. A férfiak viszont célirányosan vásárolnak. Egy férfi nehezen tud egyszerre két dolgot csinálni. Egyszerre csak egy dologra szeret összpontosítani. Ha megzavarják, elveszti a fonalat. Ezzel szemben egy nő telefonálás közben figyelni tud arra is, hogy ne fusson ki az étel, foglalkozik a gyerekével, és megérti azt is, hogy közben mit mond neki a férje. Mindezt egyidőben. A szűk környezetében, az otthonában mindenre tud figyelni.

A férfiak céljaik elérésében állítanak fel fontossági sorrendet, míg a nők kapcsolataikban. Ennek tudható be, hogy egy nő sohasem felejt el házastársa, gyermekei születésnapját, mint a férfi. A férfiak akkor beszélnek, ha el akarnak mondani valami lényegeset, vagy akkor, amikor valakinek segítenek megoldást találni a problémájára. A nők azért beszélnek, hogy körüljárjanak egy témát, vagy hogy jobban megismerjék önmagukat. Eközben megvizsgálják gondolataikat, érzéseiket, beszélnek róla, és így fokozatosan eljutnak a lényeghez. A férfiak türelmetlenül viselik ezt, hiszen ők a lényegre összpontosítanak. Amikor megszólalnak, csak a lényegre szorítkoznak. A férfiaknak szükségük van elmélyült gondolkodásra, míg a nők azt igénylik, hogy a külvilággal megoszthassák gondolataikat. Ennek eredményeként a férfi tisztábban látja a dolgokat, a nő pedig kiegyensúlyozottabbá válik. A nő számára a beszélgetés nem csak információk megosztását jelenti, hanem önmaga megosztását is. Ettől érzi magát teljesnek, kiegyensúlyozottnak. Miközben kibeszélheti ami a lelkét nyomja; figyelmes, törődő meghallgatóra talál, biztonságban érzi magát. Ettől kiegyensúlyozottá válik, és hálás lesz a lelki támogatásért.

A férfi módszere a stressz csökkentésére, hogy megváltoztatja vagy kiküszöböli a stresszt okozó gondot, helyzetet. A női módszer, hogy a saját hozzáállását változtatja meg úgy, hogy a stressz ne hasson rá. (Pl. átalakítja a stresszt okozó hiedelmeit.) A férfi stresszhelyzetben megváltoztatja a viselkedését. Azzal javít a helyzeten, hogy valamit másként csinál. A női megoldás a hozzáállás megváltoztatása. Megbocsátáson, szereteten, hálán és megértésen keresztül jobbitja a helyzetet. Sok hasznos dolgot megtudhatunk a férfiak és a nők kapcsolatáról, a nemek közötti viszony mély titkairól John Gray alábbi műveiből is: **1.** Mars és Vénusz párkeresőben, **2.** Mars és Vénusz a hálószobában, **3.** Mars és Vénusz mindörökké együtt, **4.** Mars és Vénusz újra kezdi. Itt célszerű felhívni a figyelmet az Allan és Barbara Pease által írt: *Miért hazudik a férfi? Miért hazudik a nő?* című könyvére. Ebben a műben azt a rejtélyt igyekszik feltárni a szerzőpáros, hogy: „Miért érzik szükségét a férfiak, hogy mindenben nekik legyen igazuk?”

Mindkét nem képviselői hajlamosak arra, hogy szerelmi kapcsolatukat életük egy fejezetének tekintsék. Ezért a megismerkedést rendszerint „egész életre szóló” fogadalmak követik. Nagyon romantikusan hangzik, hogy kedvesünkkel mindent a nulláról akarunk kezdeni, és tiszta lappal akarunk indulni. A baj csak az, hogy ebbe a bimbózó kapcsolatba mindkét fél belegyömöszöli az álmaikat, vágyait és elvárásait. Ráadásul mindkettőjüknek megvannak az elképzelései az ideális kapcsolatáról. Ezek összességében oly magasra állítják a mércét, és oly sokféle követelménynek kellene eleget tennie az új kapcsolatnak, amelynek a megvalósulása lehetetlenség. A túlzott elvárások törvényszerűen kudarchoz vezetnek, és a kiábrándultság hamar véget vet lelkesedésüknek. A meghíúsult álmok miatt érzett csalódottság azonban könnyen elkerülhető lenne, ha leszállnánk a fellegekből, számot vetnénk a valósággal, és kapcsolatunk alakulását rábíznánk a szerencsénkre. Így, ha csalódás ér bennünket, akkor elintézhethetjük azzal, hogy pechünk volt, rosszul választottunk, míg ha szerencsésen alakulnak a dolgok, akkor a váratlan siker felett érzett örömünk is növeli boldogságunkat.

Ugyancsak mindkét fél számára hasznosak lehetnek a Nők Lapja fiatal újságíró-nőjének, Vass Virágnak talpraesett tanácsai. Örök probléma: Ki az, aki jobban szeret? A szerelem sok vívódással jár, és csak tetézi szenvedéseinket, ha egy igazságtalan kapcsolatban találjuk magunkat. Ez férfiakkal és nőkkel egyaránt megeshet, és az oka kideríthetetlen. Az emberi lélekben sok nemes érzés lakozik, de lehet, hogy az ördög is közreműködött a létrehozásában, mert néha nagy igazságtalanságokra képes. Ezek egyike, hogy: minél inkább elérhető vagy, annál kevésbé sóvárgok érted. A kapcsolat kez-

detén a partnerek érzelmei még harmonikus egyensúlyban vannak. Mindketten igyekeznek magukra irányítani a másik figyelmét. Előbb-utóbb azonban a mérleg nyelve kibillen, és az egyik fél azonnal észre magát, hogy egyre kevésbé tartanak igényt a szeretetére. Miközben az ő érzelmei mit sem változtak, partnere mindjobban elhidegül tőle. Már korántsem olyan figyelmes, alkalmazkodó és szenvedélyes, hanem türelmetlen, elutasító, sőt nem egy esetben goromba. Ekkor a jobban szerető fél kétségbe esik, és még a legokosabbak is rendszerint ugyanazokkal az ócska trükkökkel próbálják szerelmüket visszaszerezni, amelyek legfeljebb a filléres ponyvaregényekben vezetnek eredményre. Ezek közül a leggyakoribb a duzzogás, vagy a másik lelkiismeretének sírással, hisztérikus jelenetekkel való felkeltése. Nem ritka a látványos eltávolodás, amikor a sértett fél más partnerek oldalán mutatkozva próbálja felszítani szerelme féltékenységét.

A „mások bezzeg észrevesznek” taktika azonban már annyira elcsépelte, hogy az előadás „célpontja” hamar átlát a szitán. Némi szánakozással vegyes büszkeséggel nyugtázza, hogy harcolunk a kegyeiért.

Na jó, de akkor mit tegyünk? Semmit, legalábbis ne próbáljunk érzelmeiket kicsiholni. Csak egy esetben szerezhethetjük vissza partnerünket, ha hidegen hagy bennünket, hogy visszakapjuk-e. Ahelyett hogy egyfolytában közömbös kedvesünkre koncentrálnánk, összpontosítsunk saját magunkra. Személyiségünk tudatos erősítése a megoldás. Leghatározottabban akkor változtathatjuk meg a partnerünket, ha mi magunk változunk meg. Kettőnk kapcsolata automatikusan alkalmazkodik majd az átalakult erőviszonyokhoz. Minél erősebbek, hangsúlyosabbak leszünk a kapcsolatunkban, annál könnyebben evickélünk ki az alárendelt, érzelmeiket kunyeráló szerepből. Hívjuk fel tehát korábban elhanyagolt barátainkat, iratkozzunk be egy nyelvtanfolyamra, járjunk rendszeresen testkondicionáló tornára, vagyis testileg, szellemileg gyarapítsuk a személyiségünket. Vigyázzunk, hogy ne tűntessünk a függetlenségünkkel, hanem éljünk vele! Egészen addig erősítsük az énünket, amíg partnerünk izmos öntudatához nem lesz hasonló. Akkor ismét azonos súlycsoportú egyéniségek érzelmei kerülnek megmértetésre, és a kölcsönös vonzalom helyreállhat. Ha mégsem, akkor a visszanyert önbizalommal, és a korábbinál magasabb szintű képességeinkkel jó eséllyel indulhatunk el egy új, kiegyensúlyozott és tartós boldogságot ígérő szerelem felé.

Ezek a bonyodalmak azonban könnyen elkerülhetők, ha kezdettől fogva kellő körültekintéssel, és némi fortéllyal irányítjuk a kapcsolatunkat. Használjuk ki a lélek rejtelseit, és a viselkedésünkre gyakorolt sokszor visszahatását. Az emberi természet egyik jellemzője, hogy mindjárt érdekes és kíváncsi lesz az, akit más is annak talál. Tehát tegyük egy kicsit féltékennyé a partnerünket. Ezt úgy érhetjük el, hogy ne lógjunk állandóan a nyakán. Ne legyünk mindig elérhetőek számára, mert könnyen unalmassá válhatunk. Némi bizonytalanság olykor csodákat tehet. A túlzott magabiztosság megingatása többnyire a javunkra válik. Bár-mennyire is szeretjük partnerünket, teljesen ne szolgáltsuk ki magunkat, mivel akkor nem fog becsülni minket. Ezen a téren érdemes ismét görcsös alá venni a férfilelek sajátosságát. Az „erősebb nem” nem éppen nemes vonása, hogy a nők ragaszkodása, feltárulkozása, kiszolgáló magtartása, vagyis a teljes odaadás taszítólag hat rá. Erről azonban nem ők tehetnek, hanem a természet. Az evolúciós fejlődés során a férfi megszokta, hogy meg kell

küzdenie a párjáért, és ha ezt a több millió éven át kialakult ösztönét nem hagyják kiélni, ez akár menekülésre is készítheti.

Ennek a viselkedésnek az oka mélyen, az állatvilágban gyökerezik. A fejlődésnek ezen a fokán csak a selejtes nőstények ajánlották fel magukat a hímeknek. A velük kialakított kapcsolatból azonban életképtelen utódok származtak, így a hímek a saját kárukon tapasztalták meg, hogy párkapcsolatot csak a legkiválóbb nőstényekkel érdemes létesíteni. Őket azonban más hímek is kerülgették, így a céljukat csak udvarlással, hódítással, harccal érheték el. Így hozzászoktak ehhez a magatartásformához. Ennélfogva ha egy férfi közeledik egy nőhöz, és semmiféle ellenállást nem tapasztal, rögtön feltörnek belőle az ősi emlékek, és megfutamodik. Ez a tudatalatti készítmény motiválja azt is, hogy ami könnyen az ölébe hull, azt nem becsüli, hamar megunja, és eldobja. Az okos nő tehát nem veti magát partnere karjaiba, hanem hagyja, hogy a férfi meghódítsa, legyőzze, elcsábítsa. Ennek a jelenségnek tudható be az is, hogy azok a nők, akik kellő rafinériával rendelkeznek, könnyen szert tudnak tenni náluknál jóval értékesebb férfiakra is. Ösztönösen tudják, hogy mikor kell ellenállni, és mikor engedni. Ezzel nem csak felkeltik, hanem mesterségesen szítják is a férfiak vadászösztönét, így szinte mindenkit az ujjai köré tudnak csavarni.

Amennyiben kapcsolatunk minden nehézséget átvészelve házassággal végződik, akkor teljesen természetes, hogy úgy érezzük magunkat, mintha rózsaszínű felhőkön lebegnénk. Meg vagyunk győződve róla, hogy ez a csoda soha nem múlhat el. Gyakran előfordul azonban, hogy a „földöntúli boldogság” kiábrándulással végződik. Amerikai házasságterapeuták szerint egyáltalán nem szükséges, hogy elmúljon a szerelem, és az eszményinek indult kapcsolat vége elhidegülés, közömbösség, sőt sokszor gyűlölködés legyen. A kiábrándulás okai többnyire ugyanazok a téves elképzelések, irreális elvárások és vágyálmok, amelyek a bimbózó kapcsolatokat is megrontják. A szakemberek összeállították azt a hét tévhitet, amelyek tönkretesznek a házasságot, és a legfőbb akadályai annak, hogy kapcsolatunk hosszú távon is harmonikus és kiegyensúlyozott legyen.

Az első tévhit, hogy egy párnak mindent együtt kell csinálnia. Valóban jó dolog a közös hobbi, és a megegyező érdeklődési terület. Ám ha két ember folyton együtt van, nem élnek át semmit egyedül, egy idő után nem lesz olyan témájuk, amiről a másíknak mesélhetnének. Ha pedig nincs miről beszélgetniük, hamar beállhat a kínos csend. Korábbi élményeikről már beszámoltak, partnerük által ismeretlen új benyomásaik nincsenek, így elkerülhetetlenül bekövetkezik az az állapot, amikor nem lesz mondanivalójuk egymás számára. Erre mondja Parkinsonné: *„Az ember könnyen arra a megállapításra juthat, hogy a bigámia ellentéte a monotónia”*. Az állandóan együtt töltött idő azért is veszélyes, mert növeli a kölcsönös függést. Azt az érzést alakítja ki a pár tagjaiban, hogy a másik nélkül nem csinálhatnak semmit.

A második tévhit szerint a partnereknek nem lehetnek titkaik egymás előtt. A házasságban legalább olyan veszélyes a teljes nyíltság, mint a titkolózás. A kíméletlen őszinteség gyakran többet árt, mint amennyi előnnyel a feltétel nélküli bizalom jár. Az egymás tiszteletén és szeretetén alapuló kapcsolathoz hozzátartozik az is, hogy a rideg valóságot jelentő tényekből egyet s mást időnként megtartsunk magunknak. Apró dolgokban a „kegyes hazugság” nem a másik becsapását jelenti, hanem annak a jele, hogy valaki kellő navigációs képességgel rendelkezik ahhoz, hogy a házasság hajóját veszélyeztető zátonyokat elkerülje. A külvilág eseményeit sem szabad szüretlenül a szeretteinkre zúdítani. A világ sok aljas dolgot produkál, nem szükséges minden szennyet behordani a családi fészekbe.

A harmadik tévhit, hogy a partnerem felelős a boldogságomért. Senki sem várhatja el a másiktól, hogy a „kezét-lábát” törje azért, hogy őt boldoggá tegye. A passzív magatartás nem vezet jóra, a házasság sikeréhez mindkét félnek aktívan hozzá kell járulnia. Az egyéni boldogságot csak két ember közös erőfeszítése hozhatja meg. Ha az egyik fél természetesnek veszi, hogy a másik szívét-lelkét kiteszi azért, hogy ő boldog legyen, akkor ne csodálkozzunk, amikor ez az egyoldalú viszony egyszer csak véget ér. Amennyiben nem viszonzunk partnerünk igyekezetét, egy idő után fellázad a rabszolgaság ellen, és véget vet az egyoldalú kapcsolatnak. Ismét Parkinsonné törvényét idézve: *„A házasság olyan bankbetét, amihez mindkét félnek hozzá kell járulnia”*.

A negyedik tévhit, hogy minél szenvedélyesebb a szerelem, annál boldogabb lesz a házasság. Előbb-utóbb minden kapcsolat újdonsága és varázsa elillan. Ez azonban nem baj, mivel a szenvedélyes lángolás szerepét átveszi a biztos és stabil szeretet, a bizalom és biztonság érzése. Ez a meghitt bizonyosság viszont csak akkor alakulhat ki, ha a partnerek nem idealizálják egymást, hanem tisztában vannak a másik hibáival. Amennyiben a társunkat a romantikus szerelem mindent elhomályosító szemüvegén keresztül szemléljük, ha nem vagyunk hajlandóak észrevenni a hiányosságait, akkor szerelmünk könnyen elszállhat, amikor rádöbbenünk a kiábrándító valóságra. Ráadásul a csalódásunkért a másikat okoljuk, holott az a vétkes, aki ezekről a kezdettől fogva meglevő hibákról máskül nem akart tudomást venni.

Az ötödik téveszme, hogy az ellentétek vonzzák egymást. Évszázadokig tartotta magát ez a mondás, hiszen csodálatos érzés a másikban olyan tulajdonságokat és képességeket felfedezni, amelyekkel mi nem rendelkezünk. A szerelem kezdeti szakaszában egy félénk ember számára nagyon vonzónak tűnhet magabiztos partnere, aki könnyedén kerül a társaság figyelmének középpontjába. Sokak számára imponáló a másik fél eltérő vérmérséklete, mentalitása. Mindez azonban csak akkor lehet hosszú távon is vonzó, ha a házasság az élet alapvető dolgaiban egyetértenek. Amennyiben a házasságról, a gyermeknevelésről, vagy a mindennapok más fontos kérdéseiről eltérő módon vélekednek, ez állandó viták forrásává válhat, és így a kapcsolat leküzdhetetlen akadályokba ütközik. Az eltérő mentalitás csak olyan emberek életét teszi színesebbé, érdekesebbé, akik a hétköznapi problémák megoldását azonos módon képzelik el. Ha a partnerek a házasság tartópilléreit érintő gondok megoldásáról eltérően vélekednek, akkor a különböző vérmérséklet hamar elveszti varázsát, sőt egyre idegesítőbbé válik, majd a kapcsolat megszüntetéséhez vezet.

A hatodik tévhit, hogy a félrelépések megölik a házasságot. Még a legharmonikusabb kapcsolatban is adódnak olyan válságok, félreértések, amelyek a másik megcsalásához vezethetnek. Ilyenkor a megalázott fél érthető módon könnyen elveszti társába vetett bizalmát. Ám egyetlen apró kisiklás még nem jelenti automatikusan a kapcsolat végét. A probléma legtöbbször a vétkes fél személyiségében rejlik, pl. nem bízik a saját vonzerejében, ezért szexuális képességeit újabb és újabb hódításokkal akarja bizonyítani. Sokszor előfordul azonban az is, hogy ezt a szituációt maga a kárvallott provokálja ki, pl. epés megjegyzéseivel szisztematikusan csökkenti partnere önbizalmát, vagy elhanyagolja magát. Ezáltal fokozatosan megszűnik szexuális csábereje, ami partnere érdeklődését előbb-utóbb mások felé tereli. Ilyen körülmények között a házasság megmentésének egyetlen lehetősége, hogy feltárjuk a félrelépés okait. Ez csak oly módon valósítható meg, ha sérelmeinket félretéve hajlandóak vagyunk leülni, és indulatmentesen megbeszélni egymással az eseményeket. Amennyiben a tett mögé nézünk, és nyíltan megvitatjuk az indító okokat, akkor nagyban hozzájárulunk ahhoz, hogy a másik fél tiszta képet alakítson ki a helyzetről, és feldolgozza a történeteket. Kellemő önkritika és intelligencia esetén mindketten levonják az eset tanulságait, és ezt követően óvakodni fognak olyan hibák elkövetésétől, amelyek hasonló problémákhoz vezetnek.

A hetedik tévhit, hogy a partneremnek szavak nélkül is meg kell értenie engem. A hosszú évek óta tartó kapcsolatokban valóban kialakul a szavak nélküli kommunikáció. A partnerek sejtik egymás érzéseit, tudják, hogy házastársuknak mi esik jól, és mi fáj. Ennek ellenére nem szabad elfelejteni, hogy senki sem gondolatolvasó. Gyakran előfordul ugyan, hogy amikor két ember alaposan összecsiszolódt, vagy lelkileg harmonizálnak egymással, kitalálják egymás gondolatait. Ez azonban többnyire csak akkor fordul elő, amikor egy közös problémán gondolkodnak, és az egyikük fejében szeget ütött megoldást a másik mondja ki. A jelenkor emberének még nincs kifejlődve a parapszichológiai képessége, ezért nem várható el tőle, hogy partnere gondolatait telepatikus úton kövesse, és minden esetben megértse. Ha tehát a társunk nem találja ki, hogy mit várunk tőle, ne haragudjunk rá. Inkább fogalmazzuk meg pontosan mire vágyunk, mit gondolunk, mit érzünk. Csakis így kerülhetjük el a félreértéseket.

A férjek köztudottan feledékenyek, ezért a feleség sok keserűségtől és csalódástól kíméli meg magát, ha a születésnapja vagy a házassági évforduló előtt legalább célzások formájában figyelmezteti élete párját, hogy milyen nevezetes nap várható a családban. A finom utalásokkal vagy céltudatos közléssel elejét vehetjük a sértődésnek, a kölcsönös vádaskodásoknak, az indulatok elszabadulásának. Ezt a szituációt azért is érdemes elkerülni, mert az indulatos ember sokszor meggondolatlan

kijelentésekre ragadtatja magát, és ez a másikban élete végéig megmaradó „tüskét” okozhat. A legtöbb családban van elég baj anélkül is, hogy apró félreértésekből eredő problémákkal terhelnénk, tehát ne tegyük ki magunkat annak a veszélynek, hogy egy könnyen megelőzhető kommunikációs zavar tovább tetézzé gondjainkat.

Mindezen javaslatok ellenére manapság igen gyakori jelenség a válás. Az esetek jelentős részében azonban elkerülhető lenne a kapcsolat végleges megszakítása, ha nem hallgatnánk a rossz tanácsokra. Mit tesz a legtöbb nő, ha sérelem éri a párkapcsolatában? Elrohan a barátnőjéhez, hogy kiöntse neki a lelkét, elpanaszolja a bánatát. Arra nem gondol, hogy ezzel a lépéssel tulajdonképpen már meg is pecsételte a házasságát. A keserves siránkozások hallatán ugyanis a másik nőben szinte elemi erővel támad fel a feminista indulat, így nem csoda, hogy ilyen tanácsokat ad: *„Ne hagyd magad! Csald meg te is a bestiát! Hagyd el őt! Megérdemli a sorsát!”* Innen már egyenes út vezet a válóperes tárgyalásig. A verdikt kimondása után viszont sokan megbánják ezt a lépésüket, de akkor már késő, be kell érniük a barátnő vigasztaló szavaival. Aránylag szerencsésebb eset, ha a sértett feleség hazaszalad a mamához, mert ott rendszerint jelen van a papa is, aki rendet teremt a fejekben, fékezi az indulatokat.

Sajnos a barátnők részéről előfordulnak szándékos félrevezetések is. Ennek oka a rosszzindulat. Senki sem tudja, hogy mire vezethető vissza, de két férfi sohasem képes annyira gyűlölni egymást, mint két nő. Ezt bizonyítja az a megállapítás is, hogy a nők túlnyomó része képtelen női főnök irányítása alatt dolgozni, az egyik nő nem hajlandó a másiknak alárendelni magát. Ha ez a körülmények folytán meg is történik (pl. a barátnők évtizedeken át kénytelen elviselni a mi boldogságunkat, sikereinket) az első adandó alkalommal gondja lesz rá, hogy ez az alá- és fölérendelt viszony megszűnjön. Ebben a szituációban még a legjobb barátnők is szinte kéjelegve adja nekünk a rosszabbnál rosszabb tanácsokat, csak hogy árthasson, hogy megszabaduljon az évtizedeken át felgyülemlett indulatoktól. Jól tesszük tehát, ha ebben a válságos időszakban messze elkerüljük a barátnőnket. Ha nem vagyunk képesek önmagunkban feldolgozni a problémánkat, keressünk egy lehetőleg idősebb férfi barátot vagy ismerőst, és tőle kérjünk tanácsot. Egy férfi sokkal higgadtabban, realitásabban ítéli meg ezeket a dolgokat, és nem tekint bennünket riválisnak. Könnyen előfordulhat az is, hogy a közreműködésével nem csak a helyzetet sikerül tisztázni, de az is kiderül, hogy az egész probléma abból fakad, hogy fogalmunk sincs a férfilélek sajátosságairól. Ezt belátva már jóval megértőbben kezeljük a történeteket, és válás helyett igyekszünk elsimítani a dolgokat.

A házasság úgy is felfogható, mint két ember egymáshoz csiszolódásának műhelye, lelki fejlődésük hatékony módja. A fejlődés azonban nem megy nehézségek, szenvedések nélkül. Ezért még a legboldogabbnak látszó házasságban is előfordulnak kisebb-nagyobb konfliktusok, amelyek a legtöbbször heves veszekedésekbe torkollnak. Ezekről az összetűzésektől azonban nem kell félni, mivel nem minden csetepaté szerelemromboló. A lélekbúvárok szerint néha kifejezetten hasznos a házastársi civakodás. A veszekedés ugyanis a kommunikáció része, szabályozza a távolságtartást a partnerek között, mozgásban tartja az erőviszonyokat, lendületet ad a kapcsolatoknak. Felfrissíti, átmossa a szerelmet, de csak akkor, ha nem tarkítják szándékos durvaságok, sértegetések. Ügyeljünk tehát arra, hogy soha ne a partnert, kizárólag a viselkedését kritizáljuk. A problémák megoldása a nézetek ütköztetésében, heves vitákban érik. Eközben ne veszítsük el a fejünket, ne engedjük, hogy az érvelést felváltsa a kölcsönös sértegetés. Ha mégis elragadtatjuk magunkat, tudjuk, hogy hol a határ: soha ne alázzuk meg a másikat.

Sokat segít a helyzeten, ha vita közben megőrizzük a humorérzékünket, s nem engedjük, hogy a nem egyszer csip-csup ügyek miatti szóváltásunk keserű és vég nélküli vagdalkozásba torkolljon. A legtöbb pár ha vitatkozni kezd, rövid idő múlva már a vita hangneme és stílusa miatt veszekszik. Az eredeti probléma néhány perc alatt tisztázható lett volna, de miután a felvetése nem megfelelő hangnemen történt, ez olyan indulatot váltott ki, hogy a veszekedés már emiatt folyik. A nem megfelelő hangsúly, hanghordozás ingerlékennyé teszi a partnereket, ami nagyon hamar fejvesztett vagdalkozásba, kölcsönös sértegetésbe torkollik. Ilyenkor már egyik fél sem emlékszik arra, hogy mi volt az a nézeteltérés, ami az acsarkodást eredményezte, mert ekkor már a szenvedélyek irányítják az eseményeket. Az indulatos ember azonban nem gondolkodik, agyát teljesen elborítja a düh, és ösztönö-

sen csak egy dologra koncentrálni, hogy a másikat megalázza, legyőzze, minden emberi méltóságától megfosztva maga alá gyűrje. Később, józanságát visszanyerve, megbánja amit tett, de a megtörtént dolgokat utólag nem lehet semmissé tenni, a sértések okozta lelki sebek örökre megmaradnak a másikban. Így válhat egy ártatlan vita kapcsolatunk tönkretévőjévé, csupán azért, mert a másik fél bántó módon fejezte ki magát. Ez csak úgy kerülhető el, ha uralkodunk állati ösztöneinken, és higgadtan, nagyfokú toleranciával kezeljük a partnerünket. Ne hagyjuk, hogy a másik fél lobbanékonyága elragadjon bennünket. Ha tiszteljük és szeretjük a társunkat, akkor nem okoz nehézséget felülemelkedni a pillanatnyi indulatok keltette örvényen.

A veszekedések hátterében azonban sokszor komoly problémák húzódnak meg. Ha tehát a perlekedések napirenddévá válnak, ne engedjük, hogy ez az áldatlan állapot szétzilálja a házasságunkat. Tegyük félre indulatainkat, és higgadtan tisztázzuk, hogy tulajdonképpen mi zavarja a kapcsolatunkat. Előtte azonban szálljunk magunkba, hogy kellő önkritikával szemlélhessük szerepünket a krízis kialakulásában. Amennyiben valami nagyon bánt bennünket, a legjobb, ha nyíltan közöljük a párunkkal. Ha eközben elkerülhetetlen partnerünk személyiségjegyeinek kritizálása, azt kulturáltan tegyük, hogy ne sérüljön a másik fél méltósága. A vita kulturált mederbe terelésének legegyszerűbb módja, hogy panaszunkat, bírálatunkat egyes szám első személyben fogalmazzuk meg. Pl.: „*Nem örülök annak, ami tegnap történt.*” Ugyanez egyes szám második személyben fogalmazva így hangzana: „*Tegnap hülyeséget csináltál.*” Ez utóbbi kijelentés szinte frontális támadásként hat a másikra, ami ösztönös ellentámadást vált ki nála. Az agresszív fellépés gyakori következménye még a bosszú, mivel a sértett személy így próbál elégtételt venni a megalázó bánásmóddal.

Ez a reakció sokszor késleltetett formában jelentkezik, és többnyire akkor, amikor úgy tűnik, hogy kezdenek rendbe jönni a dolgok. Miközben egy feleség évtizedeken át kénytelen lenyelni férje gorombaságait, még ő maga sem sejtí, hogy egyszer kamatostól törleszteni fog mindenért. Miután a gyerekek „kirepültek a családi fészekből” a szülők jelentős tehertől szabadulnak meg, és több idejük marad arra, hogy önmagukkal törődjenek. A lazítást, a jól megérdemelt pihenést azonban hirtelen megzavarja a megalázott féltől feltörő indulat: „*Na most megfizetsz ezért a húsz évért!*” Ahelyett, hogy önfeledten élvezné párjával a kötetlen életmód előnyeit, minden igyekezetével azon van, hogy tönkretegy a kibontakozó boldogságot. Minél meghittebbé válik a kapcsolat, annál több fájó emlék tör fel a múltból, és annál eltökéltebb lesz a sértett fél, hogy megfizessen a sok keserűségért. A „késleltetett bosszú” jelensége nagyon hasonlít a „Ezoterikus körkép”-ből ismert „kigyózó remény” effektushoz, vagyis mindig akkor lép fel, amikor hirtelen javul a helyzetünk. Ahogy a férfi elkezd megadni feleségének azt a szeretetet, megértést, amit ő korábban is igényelt volna, hirtelen elutasításban lesz része. Az asszony sértődött válasza rendszerint így hangzik: „*Már késő.*” A váratlan változás nem hálát vált ki a partnerünkből, hanem dühöt, hogy mindezt évtizedeken át nélkülöznie kellett. Ez a tudatalatti készletés még a kevésbé vérmes feleségekből is előtör. Ilyenkor a sok elfojtott

indulat depresszióban, fáradékonyságban, sértődékenységekben vagy egyéb hangulatrontó reakcióban nyilvánul meg. Megegyezik az is, hogy a megalázott féltől olyan intenzitással tör elő a korábban elszünetelt szégyen és félelem, hogy a felejtés reményében káros szenvedélyekbe menekül.

Néha a férfiaknál „betelik be a pohár”. Ez akkor fordul elő, ha a feleségük csinált belőlük „valakit”, és 20-30 év után a gyerekekkel kapcsolatos kötelezettségek letudását követően rendszerint feltámad az önérzetük. Nem akarnak többé „lábujjhegyen állni”, elégük lesz a „pórázon tartásból”. Zavarja őket a tudat, hogy férfi létükre mindent egy nőnek köszönhetnek, és elhagyják társukat. Keresnek maguknak egy másik partnert, aki úgy mond „felnéz rájuk”, és ismét „a teremtés koronájának” érezhetik magukat.

Ennek a szituációnak a kialakulásáért szinte minden esetben a nők a felelősek. Egy nő ugyanis nem képes önzetlenül segíteni egy férfin. Az évmilliók alatt belé rögzült késztetések által állandóan érezteti a partnerével, hogy neki köszönheti a felemelkedést, és jó lesz, ha megbecsüli magát. Szinte minden szavával öntudatlanul sulykolja a másikba, hogy a család eltartása, az egzisztencia megteremtése nem az ő feladata lenne, ezért a párja örüljön, hogy ettől a tehetől mentesítették. A hiúságában sértett „hálátlan” férfi gyakran vigasztalja ezekkel a szavakkal elhagyott feleségét: „*Nincs kizárva, hogy később újra kezdjük*”. Erre azonban szinte sohasem kerül sor. A legtöbb férfinak fontosabb a szabadság, az önérzet csorbíthatatlansága, mint az anyagi biztonság, a viszonylagos jólét. Így inkább alacsonyabb életszínvonalon, de „férfiként” élnek tovább, és nem kérnek többé a rossz emlékü gyámolításból. Azt tartják, ha már egyszer így alakult az életük, legalább öreg korukra nyugalmat akarnak, még akkor is, ha ezért sokszor nagy árat kell fizetniük.

Gyakran előfordul, hogy a veszekedés kiváltó oka a mindennapi életben felgyülemlett feszültségek levezetése. A katarzist okozó perlekedéseknek is megvan azonban a hasznuk, mivel ezt többnyire édes kibékülés és megnyugvás követi. A kívülálló számára pedig szolgáljon megnyugtatóan az a bölcs megállapítás, hogy még a legharmonikusabb házasságban is szükség van viharokra, hogy a légkör megtisztuljon. Azokat a kapcsolatokat, ahol soha egy hangos szó sem esik, előbb-utóbb megöli az unalom. Ebből az állóvízből valamelyik fél el fog menekülni méghozzá úgy, hogy meg sem magyarázza miért. A pszichológusok szerint az a házasság, ahol nem lehet haragudni a másikra, működésképtelen. A viharoktól mentes házasság gyakori oka még, hogy a családi béke megőrzése érdekében valamelyik fél magába fojtja az indulatait. A zavart érzéseinkkel együtt azonban elnyomjuk a kellemeseket is, ami a szerelem meghalását eredményezi.

A veszekedés a gyermekes családokban sem mindig ártalmas. Sok szülő kínosan ügyel arra, hogy gyermekeik ne legyenek tanúi veszekedéseiknek. Ez azonban oda vezet, hogy a leplezés, a hazudozás, a ki nem mondott, de nagyon is érzékelhető feszültség pszichikailag rombolóan hat rájuk. Mint már szó volt róla a családi élet a gyerek számára sem lehet üvegház, vagy laboratórium. A normális világ sohasem ideális, hanem az élet egy darabja, viharával, nehézségeivel és megpróbáltatásaival együtt. Csak a természetes, őszinte viselkedés teszi lehetővé, hogy a gyerek megismerje szülei lelki világát, és a külső valóságot. A családi életbe beszüremelő kendőzetlen, nyers valóság sokszor ijesztően hat ugyan rá, de jelentős mértékben elősegíti a világban való tájékozódását. Amennyiben a veszekedések nem állandósulnak a családban, akkor a dühkitörés után a szülőkkel együtt a gyerek is megnyugszik, és nem fognak nála pszichés zavarok kialakulni. Gazdagabb lesz azonban egy tapasztalattal, ami azt eredményezi, hogy a veszekedésekkel tarkított, őszinte légkörben nevelt gyerek általában érettebb módon gondolkodik mint a kortársai, és jobban eligazodik a felnőttek világában. Reális életszemlélete a szülői háztól elkerülve is megmarad, ami nagyban hozzásegíti ahhoz, hogy felnőtt korában a saját problémáit talpraesetten oldja meg.

A párkapcsolatok létrejöttének alapvető mozgatórugója: a szeretett lényel minél több időt együtt tölteni. Ezt a vágyat azonban periodikusan megzavarja az önállósodás ösztöne, ami azt eredményezi, hogy kapcsolatunk kitarthatóan ingázik a szerelem és a szabadság felemelő érzése között. Emiatt a házasság harmóniáját a partnerek alaptermészetének eltérésén kívül a fáziskésés is zavarhatja. Míg az egyik a kötelék lazításán fáradozik, addig a másik úgy érzi, sohasem volt nagyobb szüksége szerelmére. Így aztán nem ritka jelenség, hogy a férj terhesnek érzi, ha élete párja csüng rajta, máskor viszont éppen ő ostromolja érzelmileg közömbös feleségét. Ennél nagyobb a baj, ha mindkét fél el-

veszti a másik iránti érdeklődését. Mindenki által ismert kép: a feleség pongyolában, hajcsavarókkal a fején, a férj pedig beletemetkezik egy lepedőnyi méretű újságba, és velük együtt reggelizik az unalom. Langyos kávé, langyos szerelem, kihűlő érzelmek. Ez a helyzet a szerelemnek már csak a paródiája. Nem szabad azonban kétségbe esni. A párkapcsolatok szakértői szerint ezen a buktatón mindenki átesik. „A világ legjobb nőjét is unja valaki!” – hallottuk már nem egyszer. Az érzelmek gyengélkedése többnyire átmeneti állapot, a tartós kapcsolatok természetes velejárója. A szerelem ugyanis nem lehet egy életen át olyan magával ragadó, mint a romantikus filmekben másfél órán keresztül.

Persze rajtunk is múlik, hogy sikerül-e átvészelnünk az érzelmi mélypontokat. Ne bízzuk boldogságunkat a szerelem mindent elsöprő erejére. Ez az egekig magasztalt érzés nem képes arra, hogy mindent helyrehozzon, amit az életben elrontottunk. A szerelem csak akkor lesz hétköznapijaink univerzális javítóműhelye, ha megőrizzük a lángját, ha nem hagyjuk kihunyni magunkban azt az érzést, amely kapcsolatunk kezdetén egymáshoz fűzött bennünket. Harcoljunk a megszokás ellen, üzzük ki a hitvesi ágyból a rutint, és érzelmi életünk felfrissítése érdekében dolgoztassuk meg a fantáziánkat. Ismét Vass Virág szavaival élve: ahogy a filmesek megizzadnak minden mosolyért, gyengéd pillantásért, érzéki csókért, úgy nekünk is törnünk kell magunkat azért, hogy hétköznapi kapcsolatunkból olyan romantikus, szívet és szemet gyönyörködtető szerelem legyen, mint a moziban.

Ha ez nem sikerül, akkor se keseredjünk el túlzottan, mert a nemek közötti párharc bele van kalkulálva az életünkbe. Nem csak mi tehetünk róla, hogy ilyenek vagyunk, különbözőségünk isteni elrendelés. A zsidó-össkeresztény tanok szerint a férfi és a nő teremtése során démoni beavatkozás is történt: *„Az ember női fele a teremtés anyagi-állati része felé hajolt, Isten helyett a Sátán sugallatára hallgatott. Ma is egyképpen egyesül benne a természet minden vonzó, kedves, bájoló vonása, de szintúgy riasztó, sötét, kegyetlen megnyilvánulása. A férfi elkövetheti a legnagyobb szörnyűségeket, de mindig okot, célt, rendszert visz bele, intellektuális marad. A nő a természet érzelmi, indulati vagy ösztönös mágiájában él. Ok nélkül, sőt okok ellenére szeret és gyűlöl, becéz és gyötör. Legtöbbször a kettőt egyszerre, ugyanazon alannal teszi. A férfi bűne viszont, hogy minden tettehez értelmet keres, ezért őt az értelmé veszíti el.”* Ez a különbség vezetett az „eredendő bűn” elkövetéséhez is. Éva látta, hogy a tudás fájának gyümölcse „jó, kívánatos, kedves a szemnek” és Istenhez hasonlatossá akart válni. Ádám pedig tudni akarta, hogy „mi a különbség a Jó és a Rossz között”. Az engedetlenség máig ható következménye, hogy a teremtés harmóniájának megbontása miatt kiűzetek a Paradicsomból, és „rögzítették a különbséget, ami kettéválasztotta őket”.

Érdekes hírek

Földünk egyes pontjain a mágneses anomáliák oly mértéket érnek el, hogy különféle csodával határos jelenséget produkálnak. Ezek közül jelenleg egy ausztrál domboldal izgatja leginkább a hitetlenkedőket. Ez a különleges adottságokkal rendelkező lejtő Melbourn-tól 120 kilométerre, Mount Montenegronál található. Pontos helyét nem kell sokáig keresgélni, mivel az óriási érdeklődés miatt hosszú kocsisorok állnak az út mentén. A látvány minden képzeletet felülmúl, mert szemmel láthatóan meghazudtolja a gravitáció törvényeit. Itt ugyanis minden fordítva működik, mint máshol. Ezen a domboldalon nem lefelé, hanem felfelé könnyebb a járás. A legkülönösebb azonban az, hogy a lejtő alján levő tárgyak maguktól felgurulnak a dombra. Visszagarítani nem lehet őket. Ha megpróbálkozunk vele csak néhány centimétert gurulnak lefelé, majd megállnak, és külső segítség nélkül elindulnak felfelé. Minél nagyobb a tárgy tömege, annál nagyobb a sebessége. A lejtő aljára állított gépkocsi 10 km/h sebességgel halad felfelé, miközben a motor áll. A tudósok egyelőre nem találnak magyarázatot erre az anomáliára. A titok megfejtése a környéken végzett műszeres mérés után várható. A jelenség kiváltó okára azonban valószínűleg csak egy szakemberek által irányított feltárás, az altalaj átvizsgálása fog magyarázatot adni. Miután számos videofelvétel készült a látotokról, így már azok is megcsodálhatják ezt a kuriózumot, akiknek nincs módjukban a helyszínt felkeresni.

Ehhez hasonló hely található a kanadai New Brunswickban. Az autósok üresbe tett sebváltóval gurulnak fel a „mágneses hegyre”, lefelé viszont nyomják a gázpedált, mert motor nélkül nem tud-

nának lejönni. Ennél is intenzívebb gravitációs vonzás tapasztalható Oregon államban. A Grant's hágótól kb. 35 mérföldnyire, Sardine Creek partjainál található az Oregon-örvény. Ennek az 55 m átmérőjű, nagyjából kör alakú zónának a közelében megbokrosodnak a lovak, a madarak hirtelen megváltoztatják a repülési irányukat, és a fák is furcsán megdőlve nőnek. A zóna belsejében áll egy elhagyott fakunyhó, ami az örvény szívása miatt kissé megcsúszott. Belépve az épületbe az ember egy különös világban találja magát. Az erős gravitációs vonzás következtében a turisták lába hirtelen lecövekel, és testük az örvény irányába 10° -kal elhajlik. A műszeres mérések során egy láncre függesztett 15 kilogrammos acélgolyó szintén megdőlve állt be, és mintha láthatatlan kezek szorítanák csak nehezen lehet függőleges helyzetbe hozni. Az örvényből kiáramló gravitációs hullámok spirális mozgására utal, hogy a cigarettafüst és a széttépett papírdarabkák körkörösén szállnak a levegőben. A megfigyelések közé tartozik még, hogy a zónában a fénymérő és az iránytű megbolondul, használhatatlanná válik. Egyébként 45 mérfölddel odébb a Colorado állambeli Camp Burchban is található egy hasonló örvény, de ennek kisebb az intenzitása.

Jellemző a hivatalos tudomány parajelenségekkel kapcsolatos ellenszenvére, hogy még ezt a szemmel látható, kézzel fogható hatást sem hajlandók elismerni. Egy „tudós” oly módon próbálta megcáfolni ennek a geológiai anomáliának a létét, hogy kivitt a helyszínre egy kőművesek által használt szintezőt. Ott kárörvendve mutatott a dombtetővel ellentétes irányban elmozdult buborékra: „*Dehogy parajelenség ez kérem, egyszerű optikai csalódás. Ami fölfelé látszik, lefelé van, mivel a szintező is így mutatja.*” Arra nem gondolt szegény, hogy a helyileg megnövekedett gravitáció nem csak a gépkocsikra, hanem a szintezőben levő vízre is hat. Komoly műszeres vizsgálatokat ne is várjunk addig, amíg a parapszichológia a modern inkvizíció kiátkozott területe marad.

A gravitációs anomáliák speciális formája a növekedés befolyásolása. Azt tudjuk, hogy a nagy tömegű bolygókon a növények, állatok és emberek alacsonyra nőnek, mert az intenzív gravitációs vonzás nem engedi meg a magasság, és térfogatnövekedést. A kis tömegű bolygókon viszont elefánt méretű bölények, ló méretű szarvasok és 3-3,5 méter magas óriások fejlődnek ki. Kismértékben ugyan, de ezt a jelenséget a gravitáció helyi ingadozása is kiválthatja. Franciaországban, Limousin vidékén feltűnően alacsony emberek élnek. Ez nem genetikai adottság, mert az itt született, de máshol felnőtt emberek átlagos magasságúak lettek; míg a másutt született, de itt felnőttek kis termetűekké váltak. Érdemes lenne műszeres mérést végezni a környéken, hogy milyen gravitációs szintkülönbség uralkodik ebben a térségben. Ha valamikor hajlandók lesznek a kutatók komolyan venni ezt a témát, a vizsgálatokat célszerű lenne kiterjeszteni a növény és állatvilágra, hogy a magasság- és tömegeltérés ezen a téren is megmutatkozik-e.

Thaiföld északi részén van egy falu Nan, amely arról híres, hogy nincs temetője. Látszólag semmi sem különbözteti meg a környékbeli falvaktól. Lakóinak száma megközelíti a 400-at, és sok közöttük az idős ember. Évente körülbelül 5-8 személy távozik el az élők sorából, és soha nem rendeznek temetést. Nincs rá szükség. Az itt élő emberek ugyanis haláluk után 3-3,5 órával eltűnnek. Tetemük nyomtalanul felszívódik. A hozzátartozóknak csak annyi idejük marad, hogy felravatalozzák az elhunytat, és rendezzenek egy gyors búcsúztatót. Mire a siratóasszonyok megjelennek, már jóformán véget is ér a szertartás. Sietni kell, mert a halott hamar dematerializálódik. Miközben a hozzátartozók körülállják, elkezd beleolvadni az éterbe. 10-15 perc után teljesen eltűnik, fizikailag megsemmisül. Ez a jelenség kizárólag ebben a faluban lép fel. Már kutatók is vizsgálták a környéket. Egy orvoscsoport érkezett a faluba, hogy végére járjon a nem mindennapi eseménysorozatnak. Először azt hitték, hogy a hely, egy földből kiáramló rejtélyes sugárzás okozza a dematerializálódást. Ezért más falvakból hoztak ide idős, haldokló embereket. Ők azonban nem szívódtak fel a haláluk után. Erre alaposan megvizsgálták az ott lakókat, azokat akik a faluban születtek. Mindhiába. Semmi különös nem találtak rajtuk. Ez a különös képesség minden bizonnyal ennek a szűk csoportnak a testi adottsága. Erről úgy lehetne megbizonyosodni, ha ebből a faluból néhány idős beteg embert átköltöztetnének más településekre, és megnéznék, hogy a haláluk után születési helyüktől távol is dematerializálódnak-e.

A nálunk fejlettebb Földön kívüli civilizációk már többször utaltak rá, hogy agyunk csodával határos képességekkel rendelkezik, csak mi nem tudunk róla. Többek között az összes parapszichológiai képességet előidézhetnénk, ha tisztában lennénk a kiváltási módjokkal. Úgy tűnik, hogy nem emberfeletti tudást igénylő ördögös dolgokról van szó. Csupán meghatározott szabályokat kell elsajátítani. Ha elárulnák nekünk, mit kell tenni, bárki könnyen megtanulhatná. Ezt bizonyítja a Nouméa sziget lakóinak különös képessége. Ezen az Új-Kaledónia-i szigeten a bennszülöttek nem mindennapi tulajdonsággal rendelkeznek: képesek levitálni. Ezzel a tudományukkal azonban nem szeretnek hivalkodni, ezért nem rendeznek turistalátványosságokat. A világtól elzárkózva élnek, és senkit sem engednek a partjaikon kikötni. A szomszédos szigeteken élő halászok elbeszéléseiből tudjuk, hogy ennek a kis szigetnek a lakói gyakran elhagyják a hajóikat, és kilebegnek a víz fölé. Felülről nézik, hol található nagyobb mennyiségű hal a tengerben. Az ágyékkötős bennszülött férfiak kb. 1 méter magasságban lebegnek a víz felett, de van aki keresztbe tett lábakkal ül a levegőben. Aztán visszalebegnek a hajókra, és lehuppannak a fedélzetre. Úgy tűnik, hogy gondolati úton irányítják a lebegést, és a gravitációs ellenereő megszüntetését is. A szigeten is láttak levitálókat. A nők szintén képesek rá, de a betegek és a kisgyerekek nem. Itt egy gyerek akkor válik felnőtté, amikor már fel tud emelkedni legalább félméternyi magasságra.

Elmondásuk szerint „öröktől fogva” képesek ennek a jelenségnek az előidőzésére. A szigetlakók azt mesélik, hogy egykor fura repülő szerkezeten érkező idegenek látogattak el hozzájuk, akik megtanították őket lebegni. Tehát nem egy genetikai adottság nemzedékről nemzedékre való öröklődéséről van szó. Adottságuk egy módszer elsajátításának eredménye, melynek titkát féltékenyen őrzik. Csupán annyit árultak el, hogy a levitáció titka: erősen kell akarni. Aki tudja ennek a módját, és képes irányítani az akarát, az máris lebeghet. Mivel érzik, hogy ez a rendkívüli tudás a világ fennmaradását veszélyeztető gonosz embereket is nagyon érdekli, nem hagyják el a lakóhelyüket, és nem állnak szóba idegenekkel. Néhány gazdag amerikai és európai utazó vagyontokat ígért nekik, ha megtanítják őket levitálni. Mások világkörúti útra invitálták a szigetlakókat. Búsás honoráriumot ígértek, ha az általuk szervezett fellépések során egy kicsit „repkednek”. Ők azonban „nem álltak kötélnek”. Csak otthon szeretnek „repkedni”. A kókuszdiót is így szüretelik le a fákról. Más trópusi országokkal ellentétben itt nem másznak fel a pálmafákra. Fellebegnek a fa koronájába, és ledobálják a diókat. Termőföldjeiket is ily módon, a magasból ellenőrzik. Ha jön a hurrikán vagy a szökőár, nem esnek kétségbe. Felemelkednek a magasba, és megvárják, míg elcsendesedik a szél, és visszahúzódik a víz.

Fantasztikumokban gazdag korban élünk, amit csak szaporítanak azok a régészeti leletek, amelyek mostanában kerülnek elő a földből, illetve rég elhagyott barlangokból. A tibeti történelem megőrizte azoknak az apró embereknek az emlékét, akik a dropa és kham fajokhoz tartoztak. Még a vízözön előtt, a „felhőkből” érkeztek hozzánk, és a Tibetet Kínától elválasztó hegyvidéken, a Bajankarablangokban éltek. Vékony, törékeny testük magassága nem haladta meg a 130 centimétert, és aránytalanul nagy, embriószerű fejük volt. Rútságuk miatt először csak elkülönítették őket, és kerültek a velük való érintkezést. Később „gyors lovakon ülő emberek” (valószínűleg mongolok) kiirtották őket. A mendemonda a kínai régészek érdeklődését is felkeltette, és a Bajankara barlangjait átkutatva, 716 db tányér alakú korongot találtak, amelyeket ismeretlen módon gránittömbökből vágtak ki. Mindegyik közepén volt egy lyuk, mint a mi mikrobarázdás hanglemezeinken. Ettől a lyuktól egy spirál alakú kettős barázda indul ki, egészen a tányér széléig. A Pekingi Őstörténeti Akadémia szakembereinek sikerült megfejteniük a 12 000 évvel ezelőtt készült információhordozó titkát.

A spirálisan felrótt vonalas írás szerint a dropák „légi csúszdán jöttek le az égből”. A khamoknak tulajdonított vonalas írásokból egy siratót rekonstruáltak: „Leszállás közben tönkrement az úrhajónk az ellenséges népek által lakott hegyekben. Nem tudtuk megjavítani, mert ehhez sem nyersanyagaink, sem útjaink nem voltak.” Úgy tűnik, hogy ezek a rejtélyes tányérok – a mi hanglemezeinkhez hasonlóan – egyszer majd beszélni is fognak. A kínai tudósok ugyanis óvatosan megkapargatták

ezeket a tárgyakat, és megvizsgálták a nagy kobalttartalmú anyag kisugárzását. Az oszcillográf elektromos moduláció nyomait mutatta ki a fémszemcséket tartalmazó anyagban. Ezek a hullámok valószínűleg a szabad szemmel látható írásnál is fontosabb információt tartalmaznak. A bajankarai barlangok falaira karcolt rajzok is arról árulkodnak, hogy készítőik az űrből jöttek. A hatalmas ábra nem más, mint egy bolygóközi térkép, pontok tömegével ellátva. Ezek a kozmonauták által bejárt utakat jelzik. Köztük van a mi Földünk is a felkelő Nappal és a Holddal.

Figyelnek minket

1994. végén nálunk is megjelent Vlasyimir Akszazsa: UFO Oroszország felett című műve. Eddig jobbra csak az amerikai légtérben lezajló UFO-megfigyelésekről szerezhett tudomást a világ, a kelet-európai észlelések a korábbi diktatórikus rendszer tiltása következtében nem kerülhettek napvilágra. Az időközben bekövetkezett politikai változások után már ezekben az országokban is szabadabban lehetett beszélni erről a témáról, így „megnyíltak a zsilipek”, az emberek már nem féltek beszámolni korábbi UFO-élményeikről. Mivel Oroszország hatalmas területű, természetes, hogy igen sok UFO-átrepülést észleltek felette. A Földön kívüli járművek egy része le is szállt, ezért harmadik típusú találkozásokról szóló beszámolókat is bőven találhatunk ebben a könyvben. Azok számára, akik behatóan foglalkoznak ezzel a témával, igazi csemege ez a mű, mert az esetleírások sok tekintetben eltérnek a hasonló jellegű nyugati híradásoktól.

Ennek szemléltetésére ragadjunk ki néhány tanulságos részletet a harmadik típusú találkozások során lezajlott beszélgetésekből. Először kezdjük egy ránk nézve nem éppen kedvező képpel. A jelenleg hozzánk látogató Földön kívüli civilizációk szerint „az egész univerzumban nincs még egy ilyen hely, ahol ennyi megátalkodottan agresszív, kegyetlen, elvtelen és erkölcstelen ember él, ahol ilyen mély gyökeret eresztett a sötét, állati örökség”. Ennek ellenére segíteni fognak nekünk, de egyedül kell boldogulnunk. Ha meg akarjuk menteni a civilizációnkat, nekünk kell a feladatot vállalni. Senki sem fog csodát tenni velünk. Mutatni fogják az utat, de végig megmarad számunkra a szabad választás lehetősége. Magunknak kell a tudást megszerezni!

További tanácsaik egyike: *„Nyitottabbnak kellene lennünk. A környező világunkról alkotott elképzeléseink meglehetősen korlátozottak, a szüntelenül keresztülpert tudásmorzsa nem teszik lehetővé, hogy megértsük az univerzum működését”*. Akadtak kevésbé türelmes tanácsadók is, akik szerint: *„Előbb a saját bolygókat ismerjétek meg alaposan, és csak azután mászkáljatok a kozmoszban!”* A szkeptikusok kész információkkal is elláttak bennünket. Amikor a megajándékozott megkérdezte, hogy miért kapta ezt a tudást azt felelték, hogy: *„Akkora a sötétség nálatok, hogy ez a kis szikra nem fog világosságot teremteni.”* Tudati fejlődésünk az elmúlt évtizedekben semmit sem haladt előre, sőt a bíráló hangnemből ítélve inkább visszafejlődés tapasztalható ezen a téren. Az 1950-es évek elején ugyanis az önmagukat „idősebb testvéreinknek” nevező földönkívüliek küldöttei még viszonylag visszafogottan nyilatkoztak rólunk: *„Szép külleme ellenére a Föld purgatórium azon bolygók között, amelyeken értelmes élet fejlődött ki. Gyűlölködés, egoizmus és kegyetlenkedés sötét köde terjeng fölöttetek.”*

A hozzánk csak hébe-hóba elvetődő civilizációk tagjai nagyon furcsának találták, hogy milyen különbségek vannak a Földön az egyes emberek között. Ők egy meglehetősen uniformizált világban élnek, ahol az egyedek sem külsejükben, sem tudásszintjükét illetően nem különböznek lényegesen egymástól, nálunk viszont egymás mellett élnek a primitív, kőkorszaki szinten tevékenykedő és gondolkodó népek a XXI. század kozmikus eszmevilágát hirdető emberekkel. (Új-Guineában pl. 1934-ig tartott a kőkorszak. Ekkor fedezték fel az őserdők mélyén azokat a törzseket, akik még soha nem láttak civilizált embert. Kő- és csonteszközöket készítettek, és emberevők voltak. Több évtizednyi felvilágosító munkára volt szükség ahhoz, hogy legalább ezzel a szokásukkal felhagyjanak. Olyan törzset is találtak a dzsungelben, akik nem ismerték a tüzet. Az elmúlt évezredek során nem jutottak el arra a szintre, hogy feltalálják a tűzgyújtást.) Meglepte őket az is, hogy amíg szűk körök sokat tudnak az univerzum titkairól, addig az átlagpolgárok sokasága abszolút tájékozatlan.

Ebből a műből az is kiderült, hogy a Földön kívüli civilizációk többsége rendkívül fejlett humorérzékkel rendelkezik. Megjegyzéseik rövidek, velősek, és magas fokú intelligenciájuktól áthatva

meglehetősen csípősek. Az egyik nem éppen szokványos helyen lezajlott beszélgetés során a kozmikus utazásra invitált orosz polgár azzal fordult a házigazdákhhoz, hogy: „*A Földön a fontos tárgyalások alkalmával inni szoktak*”. A kissé körülményes úton megszerzett etilalkohol elfogyasztása után földi világunk jobb kedvre derült képviselője megjegyezte: „*Miként lehetséges, hogy egy ilyen magas fokon fejlett civilizáció még nem jutott el eddig a hasznos felfedezésig?*” Erre azt a lakonikus választ kapta, hogy: „*Ennek a felfedezésnek az alkalmazásával talán el sem jutott volna erre a fokra.*”

Az Oroszországban feljegyzett első típusú találkozások is beszámolnak arról a különös jelenségről, hogy az égbolton megjelenő Földön kívüli járművek néha megváltoztatják az alakjukat. Egyszer a gömb alakú UFO először repülőgéppé, majd tankká változott, de előfordult olyan eset is, amikor az Aurora-cirkáló alakját vette fel. Nagy a valószínűsége azonban annak, hogy itt nem valódi mechanikai átalakulásról, hanem hipnózis útján keltett vízióról van szó. A hipnotikus szuggesztió ugyanis a szellem erejével könnyen előidézhető, és maradéktalanul képes meggyőzni a szemlélőt, hogy valóságos élményben volt része.

Ennek klasszikus földi példája az indiai kötéltrükk, ami nem más, mint kollektív hallucináció. A titok nyitja a bűvész szavaiban, és nem a tetteiben rejlik. A többnyire külföldi turistákból verbuválódó nézők azt érzékelik, hogy a bűvész megmerevíti a levegőben egy kötelet, amire a bűvészinas felmászik. Amint a fiú felér a felfüggesztés nélküli kötél tetejére, a mester utána mászik, és egy éles szablyával levágja a végtagjait. A nézőközönség annyira beleéli magát a mutatványba, hogy a spricelő vér láttán a gyengébb idegzetűek sikoltozni kezdenek. A bűvész azonban egymáshoz illeszti a lehullott testrészeket, mire a fiú életre kel, és mosolyogva meghajol. Erre mindenki tapsol, és bőven adakozik, abban a hiszemben, hogy csodában volt része. Ez az utcai színjáték azonban nem volt más, mint távhipnózis útján létrehozott illúzió, szaknyelven vizualizáció. A trükk egész ideje alatt csupán annyi történt, hogy a fakír a kezében tartott egy darab kötelet, a fiú pedig mellette ült. Ez többek között onnan derült ki, hogy néhányan lefényképezték az esemény egyes fázisait. A gép azonban nem hipnotizálható, így a film a valóságot, vagyis a kiindulási helyzetet örökítette meg. Ha már itt tartunk érdemes megemlíteni, hogy a hipnotikus szuggesztióra képes személyek erős koncentráció esetén fotólemezen is képesek megörökíteni az agyukból kisugárzódó képet.

A földönkívüliek nem csak gondolati képeket tudnak kelteni bennünk távhipnózis útján, hanem arra is képesek, hogy valóban megváltoztassák az alakjukat. Ezt úgy érik el, hogy kiléptetik a lelküket, és tetszőleges testet materializálnak köré. Előfordult már, hogy ily módon bagoly vagy szarvas képében mutatkoztak az emberek előtt, de többnyire arra használják ezt a képességüket, hogy az eredeti megjelenésüktől eltérő emberi alakot öltsenek. Tisztában vannak ugyanis azzal, hogy sok földi ember számára meglehetősen szokatlan a kinézetük, ezért a magas szintű parapszichológiai képességekkel rendelkező civilizációk tagjai gyakran öltenek olyan alakot, amely az illető számára szimpatikus, és a legkevésbé rémisztő.

Az UFO-megfigyelések között nyilvántartanak egy ritkán előforduló jelenséget is, az arányos nagyítást és kicsinyítést. Ezt a fizikai jelenséget a földönkívüliek opulációnak, illetve deopulációnak nevezik. Létrehozásához ugyanúgy koncentrált energiamezőre van szükség, mint a teleportációnál. Ez az effektus élőlények testméretének megváltoztatására is alkalmas, de az idegen civilizációk főleg járműveik kicsinyítésére használják. Egy ízben látványosan demonstrálták is ennek a módját. A földi megfigyelő szerint ez rendkívül egyszerűen ment végbe. A lekicsinyíteni kívánt UFO fölé egy nagyobb jármű repült, és az aljából intenzív sugarakat bocsátott ki, mire az alsó jármű egyre jobban összezsugorodott. Sajnos arról nem világosítottak fel bennünket, hogy eközben milyen fizikai folyamat megy végbe az anyagban. Az eljárás gyorsasága azonban arra utal, hogy itt nem valami bonyolult, aprólékos tevékenység összehangolásáról van szó, hanem egy megfelelő módon konstruált mechanizmus automatikusan elvégzi a kívánt méretváltoztatást.

Ez a folyamat leginkább a mi fénymásolási technikánkhoz hasonlítható. Amikor egy ábrát fel akarunk nagyítani, vagy le akarunk kicsinyíteni, nem gondolkozunk azon, hogy a papírlapon levő festékszemesek számát miként szaporítsuk vagy csökkentjük. Fogjuk a rajzot, rátesszük a tárgyasztalra, majd közöljük a másológéppel a kívánt méretarányt. Erre egy lencse pillanatok alatt beáll a megfelelő távolságra, és gombnyomásra kész a kért másolat. Valószínűleg a tárgyak felnagyítása vagy lekicsinyítése során sem történik más, mint beprogramozzák az erre a célra szolgáló gépbe,

hogy milyen méretváltoztatást kívánnak, mire a megfelelően megszerkesztett mechanizmus elkezd fokozatosan nyújtani vagy zsugorítani a tárgy illetve élőlény étertestét. Eközben a koncentrált energiamező a felesleges atomokat dematerializálja, illetve nagyítás esetén materializálással kipótolja a folytonossági hiányt.

Ez a jelenség egyébként a parapszichológusok előtt sem ismeretlen, és az agyfrekvencia lecsökkentése révén pszichikai úton is előidézhető. A tibeti lámakolostorokról szóló beszámolókból megemlítenek egy szerzetest, aki ily módon 30 centiméterrel is képes volt a testhosszát megnövelni. Mostanában mind gyakrabban hallani a kicsinyítésnek egy sajátos módjáról, amikor egy kívülről kisméretűnek látszó jármű belül kitágul. Az elrabolt személyek élménybeszámolóit szerint egyes UFO-k belseje négyszer-öttször nagyobb, mint amit a külső méreteik megengednének.

Az ezotéria műszaki alapjai

Az I. fejezetben, valamint az „Ezoterikus körkép” VII. fejezetében részletesen megismerhettük a két legígéretesebbnek tűnő energiatermelési módszert. Az igen jó hatásfok, valamint a könnyű és olcsó előállítási lehetőség ellenére a világ egyetlen országában sem foglalkoznak kellő intenzitással ezekkel az eljárásokkal. Ennek oka, hogy a gyártásra vonatkozóan sem Keely⁴⁵, sem pedig Tesla, illetve Moray nem hagyott hátra használható technológiai utasításokat. Mivel készülékeik megsemmisültek, így a másolás lehetősége sem áll fenn. Ennélfogva csak úgy tudtuk volna ezeket a megoldásokat végre a gyakorlat szolgálatába állítani, ha újra feltaláljuk őket. Ennek viszont az volt az akadálya, hogy nem értettük az általuk alkalmazott áramkinyerés fizikai alapjait, nem voltunk tisztában találmányaik működési mechanizmusával. Mivel ezt maguk a feltalálók sem ismerték tökéletesen, az általuk készített szabadalmi leírások alapos áttanulmányozása sem segített. Talán ennek a helyzetnek tudható be, hogy a jelen kor fizikusai és az öntevékeny amatőrök más utakon próbáltak ingyenenergiához jutni. Ezeknek a törekvéseknek az a közös vonásuk, hogy szinte mindegyikük a szabadenergia kicsatolásával kísérelt meg többletenergiát termelni. Ezen belül a jelenleg ismert megoldások két fő csoportra oszthatók. Az egyikbe azok a készülékek tartoznak, amelyek az éterből nyerik ki a felhasználni kívánt energiát, míg a másik csoportba sorolható eljárásoknál a gravitáció megcsapolásával próbálnak többleteljesítményre szert tenni.

A legtöbb nyilvánosságra hozott kísérlet az utóbbi módszer alkalmazásával történt. Ennek lehetőségét a Hendrik Casimir holland fizikusról elnevezett effektus teremti meg. Ennek lényege, hogy amikor két anyagrészecske mikroszkopikus léptékben mérve megközelíti egymást, akkor a közöttük fellépő kohéziós erő a gravitációs vonzáshoz képest hatványozottan megnő. Ez a logaritmikusan növekvő vonzóerő egyre nagyobb intenzitással húzza a két anyagot egymáshoz, vagyis külső energiabefektetés nélkül munkát végez. Mivel a Casimir-erő megfelelő geometriai kialakítás esetén nem csak húzó-, hanem nyomóerőként is felléphet (ez valójában nem más, mint az ellentétes oldalról fellépő húzóerő), a segítségével zárt ciklus is létrehozható, ami alkalmas energiatermelésre. A gravitációt megcsapoló zárt ciklusú energiakinyerő szerkezetek működését tehát az teszi lehetővé, hogy a Casimir-erő előjele átváltható, azaz periodikusan húzó- és nyomóerőt lehet vele elérni. Ezt oly módon valósíthatjuk meg a legegyszerűbben, hogy megváltoztatjuk az atomi méretű munkakamrák alakját, váltakozva olyan geometriai alakzatokat hozunk létre, amelyeknél hol belül, hol kívül ébred nagyobb kohéziós erő. Miután atomi méreteken a távolság adott, a kohéziós erőt csak az egymásra ható felületek méretének módosításával tudjuk befolyásolni. Ez nem jelent megoldhatatlan feladatot, mert iskolai tanulmányainkból tudjuk, hogy a legkisebb felületű geometriai alakzat a gömb. Ezzel szemben legnagyobb felülete az elnyújtott, vékony hengernek van. Így nem kell mást tenni, mint egy megfelelő fázisban érkező külső erővel a munkakamrák alakját periodikusan hol gömbre, hol vékony hengerre változtatni, és ennek hatására a Casimir-erő ciklikus energiatermelést végez. Munkaközegként legcélszerűbb vizet használni, mivel a víz polarizálható, és igen olcsó. A jó hatásfok

---

⁴⁵ kili

elérése érdekében alapvetően fontos, hogy a külső energiabefektetés akkor hasson a munkakamrára, amikor a benne fellépő kohéziós erő eléri a maximumot, illetve a minimumot.

Kezdetben az üregek, vagyis az atomi méretű munkakamrák alakját hanghullámokkal befolyásolták. Ez úgy játszódik le, hogy a hanghullámok által létrehozott apró buborékokat a Casimir-erő felfújja, majd a gömb alakú munkakamrákat a hang által létrehozott nyomáshullám eltorzítja, összelapítja, hengert képez belőlük. Ezt az alakzatot a Casimir-erő tovább torzítja, végül teljesen eltűnnek az üregek. A következő periódusban újra megjelenő buborékokkal a jelenség előlről kezdődik, vagyis a folyamat ciklikusan ismétlődik. A mikrobuborékok energiatermelése azáltal jön létre, hogy a periodikusan táguló és összehúzódó kamrák fala a körülöttük levő közeget ütésszerűen mozgásba hozza, vagyis mechanikai munkát végez. Ez a mechanikai munka termeli az energiát úgy, hogy a vizet felmelegíti. Szerencsére a melegedés igen intenzív, ezért nem kell holmi ósdi gőzgépet a rendszerhez illeszteni, hogy a többletenergiát egy meglehetősen rossz hatásfokú energiaátalakító láncon át kinyerjük belőle. A felszabaduló energia ugyanis közvetlenül felhasználható hidrogén lesz, amint azt a későbbiekben látni fogjuk. A kedvező helyzet annak köszönhető, hogy a szonokémiának nevezett reakció igen magas, 5-8 ezer K-fokos hőmérsékleten megy végbe. Ez a hőmérséklet olyan nagy, hogy a buborék keletkezési helyén a folyadék szinte izzik. Ebből is látszik, hogy a szonokémia hatásfoka igen jó, a buborékok a betáplált kinetikus energiát elvileg százmilliárdszorosra is képesek felerősíteni. Ezt az előnyös helyzetet azonban lerontja az a tény, hogy az effektus csak a kád közepén alakul ki, így a keletkező hő elnyelődik a körülötte levő közegben. Ez a rendszer tehát nem alkalmas jelentős energiatermelésre, ráadásul az ultrahang előállítását végző piezo kristály hatásfoka is meglehetősen rossz.

A kutatóknak tehát új modulálási lehetőség után kellett nézni, és ezt meg is találták az elektromos tér munkára fogásában. A feszültségimpulzusokkal történő modulálás nyilvánosság számára is hozzáférhető megoldásai közül említésre méltó Stanley Meyer rendszere, aki 1990-ben szabadalmat is kapott eljárására. A modulálás igen jó hatásfoka, valamint az a körülmény, hogy az elektromos tér frekvenciáját oly módon határozta meg, hogy a rendszer rezonanciába került, együttesen azt eredményezték, hogy a többletenergia kicsatolhatóvá vált. Miután a mikrobuborékok mozgási energiája továbbra is igen nagy volt, és a buborékok most már nem pontszerűen képződtek, hanem egy keskeny sávban, ezért a víz felmelegedésén túlmenően intenzív gőz keletkezett, ami a körülötte levő vízmolekulákat alkotóelemeire bontotta. A rendszerből közvetlenül kinyerhető energia durranógáz formájában szabadult fel. Hasonló elven működik a Puharich-féle berendezés is.

Ezután egy érdekes esemény következett, amely az utóbbi évek legnagyobb botrányaként vonult be a technikatörténetbe. Bizonyára sokan emlékeznek arra, hogy néhány évvel ezelőtt egy amerikai és egy angol elektrokémikus elképesztő bejelentéssel lepte meg a világot: sikerült megvalósítaniuk a hidegfúziós energiatermelést. Nagy volt a megdöbbenés szakmai körökben, mivel a fizikusok a melegfúzió létrehozásán és folyamatos fenntarthatóságán dolgoztak már évtizedek óta, mindhiába; s ekkor jött két kívülálló, akik megvalósították a magfúziót, ráadásul szobahőmérsékleten. Fleischmann és Pons bejelentése után a világ számos kutatóintézetében elkezdődött a reprodukálás. A lázas ellenőrzés során azonban még nyomokban sem találtak magfúzióra utaló jeleket. Hiába kutattak neutronok után, hiába keresték a fúzióhoz szükséges elvi feltételeket, nem találtak semmit. Később az is kiderült, hogy nehévízre sincs szükség, mert az effektus közönséges vízben is fellép. Ekkor jött a nagy kiábrándulás, a konzervatív fizikusok pedig ujjongtak és csalást, szélhámosságot emlegettek.

Egy dologban igazuk volt a hivatalos tudomány képviselőinek, a két fiatal tudós valóban nem találta fel a hidegfúziót, már csak azért sem, mivel a magfúzió normál környezeti viszonyok között megvalósíthatatlan. Az általuk csupán 90 angol fontból megalkotott készülék nem más, mint szabadenergia-kicsatolás a Casimir-erő segítségével. Fleischmann és Pons rendszere annyiban különbözik a korábbiaktól, hogy ők négy elektródát használtak, így a buborékképződés már nem egy sávban, hanem egy térrészben jött létre. Ezáltal, valamint porózus elektródák alkalmazásával jelentős mértékben megnőtt a hatásfok, és jelenleg ott tartanak, hogy a betáplált energia tízszeresét képesek kinyerni a rendszerből. Ennek tudható be, hogy a kárörvendő ujjongások ellenére a japán Toyota cég a francia Riviérán felépített egy ultramodern laboratóriumot, ahol a feltalálók már sorozatban

gyártják találmányukat. Időközben a kaliforniai Thermacore cég is elkezdte egy hasonló hatásfokú készülék nullszériás példányainak előállítását.

Mindezeknél tökéletesebb azonban a magyar Jekkel János által kifejlesztett megoldás, amely a rezonanciakamra teljes térfogatában képes energiát termelni. Ezáltal hússzoros energiakinyerés érhető el, ráadásul a hidrogén és az oxigén külön-külön elvezethető, ami megszünteti a durranógáz-képződésből eredő balesetveszélyt. A Jekkel-rendszerű készülék autóba beépítve teljes mértékben önfenntartó, más üzemanyagot nem fogyaszt, mint 4 liter vizet, 100 kilométerenként. Nem ez volt azonban az első vízzel működő autó. Az 1970-es évek elején az egész világsajtót bejárta a hír, hogy egy magyar származású feltaláló megalkotta a vízzel hajtott autót. Az Ausztráliában élő Horváth István és társa később eladták találmányukat egy meg nem nevezett nagy olajtársaságnak. Nem sokkal ezután Horváthot egy autó „véletlenül” elütötte, társa pedig néhány nappal később ugyancsak „véletlenül” kiesett Sydneyben egy több szintes épület ablakán, és szörnyethalt. A vízüzemű autó természetesen soha nem került gyártásba. Ellenérdekű körök ennek a dokumentációját is örökre páncélszekrénybe zárták. Ez a találmány is úgy járt, mint a többször használható gyufa, vagy a szembiztos harisnya, melyeknek kizárólagos „hasznosítási” jogát csak azért vásárolták meg az érdekeltek, hogy soha ne kerülhessenek gyártásba, ezáltal ne csökkenjen korábbi profitjuk.

Nem bizonyult sikeresnek ez a trükk az imént említett Stanley Meyer esetében. Az ohioi feltaláló szintén beszerelte találmányát egy gépkocsiba. A kb. 35 cm hosszú, középen kettécsavarható, és mindössze 1 inch széles, henger alakú szerkezet 100 km/h sebességgel képes mozgatni az autót. Az ENK-607 rendszámú gépkocsi Boston utcáit róva ugyancsak 4 liter vizet fogyasztott, 100 kilométerenként. Amikor bizonyos üzleti körök a találmány sikeres alkalmazásának hírére vették, ezt is megpróbálták megszerezni. Állítólag 1 milliárd dollárt ajánlottak fel érte Meyernek, de ő nem adta. Gyanította, hogy mire kell nekik, ezért tévékamerák előtt azt üzentte, hogy minél előbb tömeggyártásban szeretné látni találmányát. Ezt a törekvését már nem voltak hajlandóak támogatni. Ebből is látszik, hogy a cél nem a találmány elterjesztése, hanem a megsemmisítése volt. Valószínűleg ez a sors várt volna a feltalálóra is. Ezt sejteti a hihetetlenül magas vételár. Könnyű csillagászati összegeket ígérni, amikor a „vevő” tudja, hogy fizetésre sohasem kerül sor.

A szabadenergia megcsapolásának másik módja, amikor oly módon teszünk szert energiátöbbletre, hogy az étert, vagyis a világegyetemben mérhetetlen mennyiségben jelen levő energiarézszeceket fogjuk munkára. Ezt azonban jelenleg csak úgy tudjuk elérni, hogy vagy az anyagot, vagy az anyagon belül átcsoportosítható szabadelektronokat felgyorsítjuk. Az ily módon kelthető többlet-energiára először Paul Davies⁴⁶ és W. G. Unruh⁴⁷ figyelt fel az 1970-es évek közepén. A legegyszerűbb szerkezet, ami a Davies-Unruh effektus alapján állít elő többletenergiát, az egypólusú generátor. Ez a Faraday⁴⁸ által feltalált generátor nem más, mint egy elektromos térben nagy sebességgel forgatott ferromágneses tárcsa, amelynek az egyik pólusa a tárcsával egybeépített tengely, a másik pedig a tárcsa pereméhez szorított szénkefe, vagy valamilyen folyékony fémből készített elektróda. Ha felpörgetjük a generátort, azt tapasztaljuk, hogy nagyobb villamos teljesítmény vezethető le róla, mint amekkora munka a meghajtáshoz szükséges. Ennek feltehetően az az oka, hogy a tárcsa szélén az atomok már olyan óriási sebességgel száguldanak, hogy elkerülhetetlenül beleütköznek az étert alkotó szubatomi energiarézszecekkébe. Ennek következtében az energiarézszecek elektronokat választanak le a fématomok legkülső elektronhéjáról. Az így keletkező elektrontöbblet hozzáadódik a villamos tér által gerjesztett szabadelektronokhoz, és ez eredményezi a kicsatolható energiát.

A gyorsításon alapuló szabadenergia-kicsatoló rendszerek működési elve tehát az éter közegellenállására vezethető vissza. Mint az „Ezoterikus körkép” VII. fejezetében is láttuk az éter közegellenállása, vagyis a tehetetlenségi erő csak akkor lép fel, ha az anyag gyorsuló mozgást végez, vagy hirtelen irányt változtat. Ebben az esetben az egyik kritérium folyamatosan biztosítva van, hiszen a centrifugális erő következtében a fémkorong minden egyes atomja állandó irányváltoztatást végez.

⁴⁶ pól dévisz

⁴⁷ unrú

⁴⁸ feredéj

A többletenergia tehetetlenségi erő által történő generálását támasztja alá Bruce de Palma⁴⁹ fizikus megfigyelése is. Palma a forgó tömegek körül tapasztalható gravitációs anomáliák iránt érdeklődött, ezért élénken foglalkoztatta az egypólusú generátor működési mechanizmusa. Kísérletei közben elhelyezett egy órát a forgó tárcsa közelében, és azt tapasztalta, hogy amíg a tárcsa pörög, az óra lassabban jár, kevesebb időt mutat. Miután ez az effektus földi körülmények között csak éteri részecskesűrűsödés esetén tapasztalható, ezért az általa említett megfigyelés is azt bizonyítja, hogy itt meghatározó szerepe van az éter közegegyenállásának, a pozitív szubatomi energiárészecskékkal való ütközésnek. A viszonylag nagy energianyereség ellenére az egypólusú generátor nem terjedt el a gyakorlatban, mivel az általa indukált feszültség nagyon kicsi (kb. 1 V), és ez rendkívüli mértékben megnehezíti az áram elvezetését. Ehhez járulnak még a magas fordulatszám okozta problémák, valamint az a követelmény, hogy a generátor belső ellenállása nem lehet nagyobb néhány mikroohmnál.

Az éter munkára fogásán alapuló generátorok gyakorlatban is használható kiviteli alakja a Hyde-féle nagyfeszültségű konverter, amelyre a feltaláló 1990-ben szabadalmat kapott. A forgórészre szerelt tárcsa itt takaró (villamos árnyékoló) szerepet tölt be, és 240 szegmensre van felosztva. A gerjesztés nagyfeszültségű elektromos térrel történik. Az áram a szintén tárcsa alakú, 480 szegmensre felosztott állórészben indukálódik. A lamellákra osztott tárcsák következtében az állórész szegmensei váltakozva fel- majd lemágneseződnek, ezért a kicsatolás előtt a keletkezett áramot a könnyebb felhasználhatóság érdekében egy-egy egyenirányító egységen vezetik keresztül. A hagyományos energiatermelő generátorokkal ellentétben a Hyde-generátor nem forgat dipólust, hanem csak egy eltakaró tárcsát, amely nagy sebességű áramváltozást okoz az állórész szegmensein. A szabadalmi leírás szerint ebből a rendszerből a betáplált energia tízszerese vehető ki. Az egypólusú generátorral szemben jelentős előnye, hogy nagy feszültséget, és emellett nagy áramot szolgáltat. Hátránya viszont, hogy a fordulatszám továbbra is magas (6000/min), ami rendszeres karbantartást tesz szükségessé, és a bonyolult kivitel következtében az előállítási költség is tetemes. Emiatt ez a rendszer sem terjedt el a gyakorlatban.

Jóval nagyobb esélye volt a széles körű elterjedésre az RQM-generátornak, amelyet a svájci Raum Quantum Motoren AG fejlesztett ki. Működési mechanizmusa feltehetően a mágnesek ellenirányú forgatása közben fellépő töltéssokszorozódáson, részecskesugárzáson alapult. Hatalmas öszszegeket fordítottak a kifejlesztésére, de megérte. Már a hűtőszekrény méretű változata is 6 kW-nyi villamos áramot termelt a „semiből”. Amikor elkezdtek dolgozni a 125 kW-os változatán (ami már egy közepes ipari fogyasztó áramszükségletét is képes lett volna kielégíteni) a fejlesztést hirtelen leállították, és a szerkezet eltűnt a süllyesztőben. Az ellenirányú gerjesztéssel történő szabadenergia-keltésre is számos megoldás született. Az Interneten sok olyan energianyerő készülék található, amely ezen az elven működik, csak az alkotóik nem tudnak róla. Közöttük a leggyakoribb kivitel, ahol az ellenirányú gerjesztést gyűrű alakúra kiképzett ellentétes pólusú permanens mágnes végzi. Ezeknek a találmányoknak a működése során gyakran tapasztalnak lehűlést, ami a Yang jellegű energia-kibocsátás egyértelmű jele.

A felhasználási követelményekhez igazodva a szabadenergia-kicsatolásnak ennél a formájánál is felmerült az igény, hogy a többletenergiát olyan rendszerekkel nyerjék ki, amelyek nem tartalmazzanak mozgó alkatrészeket. A gyorsításon alapuló többletenergia-keltés azonban megköveteli a gyors mozgást, ami nehezen egyeztethető össze a mozgó alkatrészek mellőzésével. Bármenynyire lehetetlennek látszik, de erre mégis megvan az elvi lehetőség, mert nem csak úgy lehet többletelektronokat generálni a fémes vezetőkben, hogy az atomjaikat nekiütköztetjük a szubatomi energiárészecskéknél, hanem úgy is, hogy a szubatomi energiárészecskék áramlását gyorsítjuk fel annyira, hogy beleütközzenek az álló anyag atomjaiba. Ennek az effektusnak a kiváltásához természetesen gyors mozgatóerőre van szükség, de a fémes vezetőkben kelthető szabadelektronok terjedési sebessége olyan nagy, hogy könnyen el tudják látni ezt a feladatot. A mozgó alkatrész nélküli étermegcsapolás első ismert megoldása a Hubbard-féle erősítő transzformátor. Ennek a lágyvasból készült transz-

⁴⁹ brúsz de pálma

formátornak az a jellegzetessége, hogy a középső oszlopát permanens mágnesből alakították ki. Erre feltehetően azért van szükség, hogy az állandó mágnes által keltett erővonalak előfeszítsék a rendszert, vagyis a többletenergiát minél kevésbé eméssze fel a vas- és rézvesztés.

Sajnos a készülék pontos működési mechanizmusát nem ismerjük, de a gerjesztés módjából arra lehet következtetni, hogy itt a fémes anyagba beáramló pozitív szubatomi energiarészecskék, vagyis az éter eltérő sebessége kelti a többletenergiát. A Hubbard-féle készülék primer tekercsére ugyanis nem szabályos lefutású feszültséget kapcsolnak, hanem szolitonok, magányos hullámok végzik a gerjesztést. Ezeknek az aszimmetrikus hullámoknak az a tulajdonságuk, hogy a felfutásuk lassú, míg a lefutásuk nagyon gyors.⁵⁰ Az „Ezoterikus körkép” VII. fejezetében láttuk, hogy a nagy hatásfokú elektromágnesek gerjesztésekor egy sajátos tömegátrendeződés megy végbe a fémes vezetőben. Ennek során a vezető szabadelektronjai a negatív pólus felé vándorolnak, a helyüket pedig az anyagba beáramló éter foglalja el. Amennyiben szabályos lefutású (pl. szinuszos) jelet használnánk gerjesztésre, akkor semmi sem történe, mivel a beáramló szubatomi energiarészecskék a következő félperiódusban úgy hagynák el az anyagot, ahogy jöttek, vagyis következmények nélkül.

Szabálytalan lefutású szolitonok alkalmazása esetén azonban a jel meredek lefutása, a hirtelen potenciálcsökkenés azt eredményezi, hogy az elektronok visszarendeződése sokkal nagyobb sebességgel megy végbe, mint a gerjesztés során a szabadelektron-elszívás. Így a gyorsan visszaáramló szabadelektronok szinte kisérik a szubatomi energiarészecskéket az anyagból, ami azzal a következménnyel jár, hogy óhatatlanul nekiütköznek az atomjainak, és elektronokat választanak le róluk. Ezt követően újra megindul a gerjesztés, de ebben az esetben a negatív pólus már nem csupán a gerjesztő feszültség által keltett szabadelektronokat vonzza magához, hanem azt a jelentős elektrontömeget is, amelyet a szubatomi energiarészecskék választottak le. A jelenség folyamatos fenntartásában minden bizonnyal szerepet játszik a primer tekercsel párhuzamosan elhelyezett permanens mágnes is, mivel kezdetben az általa keltett erőter gyűjti össze a szubatomi energiarészecskék által leválasztott elektronokat. A folyamat végeredményeként nagymértékben megnő az indukáló áram, így a rendszer felélédeése után a primer feszültség már csak a gerjesztés feladatát látja el, munkát alig végez.

A többletenergia minél nagyobb hatásfokú kicsatolása érdekében a transzformátort jó minőségű ferromágneses anyagból kell készíteni. Alapvető követelmény még, hogy a rendszer rezonanciafrekvencián üzemeljen, mert így lehet a legkisebb energiabefektetés árán a legnagyobb teljesítményt elérni. A többletenergia azáltal is fokozható, hogy a gerjesztő hullámok frekvenciáját megnöveljük. Az egy időegységre eső szolitonok számának növelésével ugyanis egyre meredekebb lesz a hullámok lefutása, tehát intenzívebbé válik a szubatomi energiarészecskék kiséprése, másrészt a több impulzus nagyobb mennyiségű elektront képes leválasztani. A gerjesztési frekvencia növelésének azonban határt szab, hogy a lágyvasas transzformátor rezonanciafrekvenciája meglehetősen alacsony. Ezen úgy segítenek, hogy légréseket alakítanak ki benne, amely egyrészt jelentősen megemeli a rendszer önrezgésének frekvenciaértékét, másrészt gátolja a vasmag telítődését. Ezeknek a szempontoknak a figyelembevétele rendkívül fontos. A gondos és türelmes tervezés eredményességére jellemző, hogy amíg az 1910-es évek végén született Hubbard-féle készülék csak háromszoros energiakinyerésre volt képes, addig a Bóday Árpád által korszerű anyagokból, körültekintően megtervezett teljesítménytranszformátor hatásfoka már több százszoros.⁵¹

⁵⁰ A szoliton latin kifejezés, jelentése: magányos. A fizikában a szoliton nagy amplitúdójú nemlineáris hullámot jelent. Terjedését folyadékokban figyelték meg. Jellegzetessége, hogy a lineáris hullámmal ellentétben kilométereken át halad, anélkül, hogy csillapodna. Szabad vizek esetén szoliton hullámok a felszínen jönnek létre. Keletkezésük legfélelmetesebb példája a földrengések által keltett cunamik, amelyek több ezer kilométert is haladnak az óceánban, mielőtt a sekély partokon megtörve pusztító energiájuk felszabadul. Egy másik érdekes megnyilvánulásuk a torlóár, amikor a dagály által keltett hullám felhatol egy folyó medrébe. Csillapodásmentes haladásuk titka az éter. A szolitonhullám ugyanis lassan fut fel, és magassága hirtelen csökken. Miután a hullámmagasság lökésszerűen lecsökken, az így kialakult ürbe éteri részecskék áramlanak be. A hullámvölgybe gyorsan benyomuló éteri részecskék a tehetetlenségi erő révén meglökik a vízhullámot, ami ettől előre halad. Ez a tolóerő olyan nagy, hogy sokáig nem hagyja a hullámot elhalni.

⁵¹ Ez azonban még mindig messze van a Tesla tekercs hatásfokától, bár a Tesla tekercs mérete jóval meghaladja a kisfeszültségű transzformátorokét. A méretnövelésre azért is szükség volt, mert Tesla több millió voltos feszültséget állított *folytatását lásd a következő oldal alján* →

A fejlődés azonban nem állt meg itt. Későbbi vizsgálatok kiderítették, hogy „üvegfém” alkalmazásával tovább lehet növelni a hatásfokot. Ez az újfajta lágyvasanyag úgy készül, hogy a felhevített fémötvözetet gyorsan forgó hideg korongra spriccelik, ahol azonnal lehül. Ennek következtében nem alakul ki benne szabályos rácsszerkezet. Ebben a fajta fémekben, illetve rendkívül vékony fémlemezben üvegszerű, rendezetlen kristályok vannak. Emiatt igen jó mágneses tulajdonságokkal rendelkezik, és elenyésző örvényáramú veszteség keletkezik benne. Egyetlen hátrányos tulajdonsága, hogy rendkívül drága; nagyságrendekkel többbe kerül, mint a hagyományos lágyvaslemez.

Valószínűleg a Hubbard-féle erősítő transzformátor továbbfejlesztett változata a német Hans Kohler energiakicsatoló rendszere. Kohler az első kis teljesítményű modellt 1925-ben készítette, és a tökéletesítés már a német hadsereg anyagi támogatásával folyt, egészen a háború végéig. Ez a méhsejt alakú mágneses többletenergia-előállító rendszer abban különbözik a Hubbard-féle szimpla rendszertől, hogy itt a kicsatolást végző elektromágnes erővonalaival újabb tekercset gerjeszt. Ezek a jelen eseten hat tekercsből álló elektromágnesek tehát úgy vannak elhelyezve, hogy egymásba érve körgyűrűt alkotnak, és így egyik a másikat gerjeszti. Érdekessége még ennek a kaszkádba kapcsolt körkörös gerjesztésnek, hogy az előfeszítéshez szükséges állandó mágneseket nem a tekercssel párhuzamosan helyezték el, hanem a permanens mágneseket használták vasmagként. A rezonanciafrekvencia növelése érdekében ezeket az előmágnesezett tekercseket is úgy illesztették egymáshoz, hogy a végeik között kis légrés volt. A hatszög alakban elrendezett tekercsek közötti légrés mérete azonban nem volt pontosan meghatározva, ezért percekig tartott, amíg a mágnesrudak tologatásával, valamint a rezonátortekercsek különböző helyzetekbe állításával feléledt a rendszer. Ezzel egyidejűleg a tekercseket egy segédberendezéssel előállított különleges lefutású árammal (valószínűleg szolitonnal) kellett gerjeszteni, amit ki-be kapcsolgattak. 1945-ben a készülékből 12 V feszültség mellett már 6 kW teljesítményt lehetett kivenni, amikor egy légitámadás során megsemmisült.

A háború után a brit titkosszolgálat Kohlertől és munkacsoportjától begyűjtött minden fellelhető dokumentációt, majd rekonstruáltatták velük a készüléket, és azóta nincs hír sem róluk, sem a rendszerükről. Kohler és munkatársai nyomtalanul eltűntek, ugyanúgy, mint annak idején Hubbard, vagy pár évvel ezelőtt Hyde. Csupán az elmúlt 25 évben mintegy 250 kutatónak veszett nyoma. Nem valószínű, hogy likvidálták őket. Mivel ezek a speciális tudással rendelkező szakemberek tudományos szempontból nagy értéket képviselnek, feltehetően titkos föld alatti kutatóhelyekre vitték őket. Mivel ezekről a helyekről nem lehet feljönni, nem tudnak magukról életjelt adni. Annak érdekében, hogy senki se jusson az elhurcolt személyek nyomára, törlik őket mindenféle nyilvántartásból. Ezt követően már azt sem lehet bizonyítani róluk, hogy megszülettek.

A hosszú, nyugalmas élet azoknak a kutatóknak sem adatott meg, akiknek a találmányaival az előzőekben nem foglalkoztunk részletesen. Közülük nemzetközileg is ismert Viktor Schauburger osztrák feltaláló. A Kohlerrel azonos időben alkotott találmánya feltehetően a Casimir-effektus, és a spirálmozgással történő többletenergia-keltés kombinációjára épült. Csak annyit tudunk róla, hogy körkörösen elhelyezett szűkülő és spirálisan csavart csatornákon vizet áramoltatott át, és az így nyert mechanikus többletenergiával áramtermelő generátort hajtott. Schauburger találmányát az 1950-es években megvette egy amerikai cég. Néhány hét múlva a feltaláló infarktust kapott, és meghalt. Ezt követően a leírásoknak és a prototípusnak nyoma veszett.

---

elő vele. A Tesla tekercs fő jellemzője, hogy nagyobb a kimeneti, mint a bemeneti energiája. Tesla észrevette, hogy a nagyfeszültségű áramkör nyitáskor-záráskor egy különös lökeshullám keletkezik, mely nem áram, csak „csupasz” feszültség. Úgy vélte, hogy ez a hullám az éterben terjed, és alkotója tiszta térenergia. Nos, ez a „tiszta térenergia” nem más, mint az éter. Szoliton hullámot legegyszerűbben jelgenerátorral állíthatunk elő. Tesla korában azonban még nem voltak tranzisztorok, integrált áramkörök, sőt elektroncsövek sem. Száz évvel ezelőtt a szoliton hullám előállításának egyetlen módja az áramkör ki-bekapcsolgatása volt. Bekapcsoláskor a fáziseltolódás miatt lassan fut fel a gerjesztőáram a tekercsben, kikapcsoláskor viszont hirtelen megszakad. Ekkor alakul ki a lökeshullám, ami a többletenergiát létrehozza. Ennek mértéke a rezgési frekvenciától függ. Akkor a legnagyobb, ha a ki-be kapcsolgatás rezonanciafrekvencián történik. Az atomok rezgése ugyanis ezen a frekvencián a legintenzívebb. Ebben az állapotban veszítik el legnagyobb mértékben a külső elektronpályán keringő elektronjukat, ekkor keletkezik a legtöbb szabadelektron. Tesla a gerjesztőáram szagatását villanymotorral hajtott kommutátorral végezte.

Hasonló módon végződött idősebb Bóday Árpád élete is, aki az 1960-as években Magyarországról Kanadába emigrált. Sok találmánya közül a nagy hatásfokú villanymotort, és egy mozgó alkatrész nélküli áramgenerátort az előzőekben már megemlítettük. Szabadalmi leírásukat egyébként a magyar találmányi hivatalhoz is benyújtotta, ahol egymás után többször „elvesztek”. Miután Liechtensteinben aláírt egy 60 millió dolláros hasznosítási szerződést, a repülőgépen rosszul lett, és többé nem állt helyre az egészsége. Haláláig már csak annyi ideje maradt, hogy a Magyarországon élő fiának megírta találmányai működési elvét. A technológiai részletekre azonban már nem tudott kitérni, így a fia évekig fáradozott ezeknek a készülékeknek az újraélesztésén. Nem kevésbé különös egy Svájcban dolgozó fizikus, Oliver Crane halálának az időpontja. Az ő vesztét az okozta, hogy véletlenül rábukkant egy második világháborús német elgondolás tervrajzaira. Miután a találmányt kidolgozta, hirtelen agyvérzést kapott, és meghalt.

Nem járt jobban az orosz Cserneckij sem. Ő plazmarezgéssel próbált szabadenergiát kinyerni, és kísérletezés közben életét vesztette. A moszkvai Plehanov Intézetben kifejlesztett nagyfrekvenciás plazmagenerátor hatásfoka ötszörös volt. Egyébként mikrogömbvillámokat eredményező csúcskisléses kísérleteket mások is folytatnak a világon. Az amerikai Schoulders pl. egy túszerű elektróda végéből úgy szabadít ki plazmahatást előidéző elektronadagot, hogy igen nagy feszültség mellett nagy áramlökést hoz létre az elektródában. Amikor úgy nézett ki, hogy az általa korábban megállapított negyvenszeres hatásfokot jelentősen emelni lehet, a kísérleteket irányító mérnök meglehetősen furcsa körülmények között hirtelen meghalt.

1940-ben Henry T. Moray bemutatta az Utah Utility Commission előtt a szabadenergia generátort, ami tartósan 250 000 V-os feszültségű villamos energiát termelt, külső üzemanyagforrás nélkül. Másnap holtan találták laboratóriumában. Valaki lelőtte, és összes feljegyzését, valamint a készülékét is elvitte. 2006-ban Ball Williams megépített egy teherautót, ami vízenergiával és univerzális energiával működött. Két férfi megfenyegette, hogy ha nem hagyja abba a kutatást, súlyos következményekkel számolhat. Telefonbeszélgetéseit lehallgatták, tudták hol dolgoznak a gyerekei, hová járnak iskolába az unokái. Kényszerítették, hogy hagyja félbe munkáját, és eddigi eredményeit, terveit, rajzait semmisítse meg. Williams így indokolta megfutamodását: „Azt hittem lesz elég erőm, de a betegség és a család közbeszólt. Sajnálom. Tovább nem foglalkozom alternatív energiakutatással. A nyomásnak engedve a készüléket és a vonatkozó dokumentumokat megsemmisítettem.

A Nobel-díjas Julius Schwinger ugyancsak jelentős eredményeket ért el a mágneses töltések tulajdonságainak kutatása terén. A Casimir-effektusról négy cikket is írt. Utolsó cikkének befejező mondatában azt a kérdést tette fel, hogy létezik-e olyan mechanizmus, amely a mikroszkopikus szinten jelen levő energiát makroszkopikus testeknek adja át? Ő bizonyára tudta már a választ erre a kérdésre, és ez játszhatott szerepet a hirtelen halálában. Kis híján hasonló sorsra jutott Timothy Boyer elméleti fizikus is, akitől az 1960-as évektől kezdve évente 2-3 cikket közöltek le a rangos fizikai folyóiratok. Életét feltehetően az mentette meg, hogy a szabadenergia kinyerési módjairól szóló cikkei megjelentek a Scientific American-ben is, így milliók szereztek tudomást a tevékenységéről. Ezt követően azonban egyetlen cikk sem jelent meg tőle. Házát felgyújtották, és azóta minden évben történik vele valami, ami a munkáját hátráltatja.

Érthetetlenül kegyetlen módon bánt el a társadalom a szubatomi energiaáramlás elvi alapjainak egyik kidolgozójával, dr. Wilhelm Reichel. Ki gondolná, hogy Giordano Bruno máglyára küldése után 400 évvel, a XX. század közepén még mindig előfordulhat, hogy a tömeghisztéria és koncepciók perke áldozatává válik egy tudós, aki az élet keletkezésének alapköveit kutatja. Reich világhírű osztrák pszichológus volt, amikor hátat fordított a hivatásának, és 1942-ben megalkotta az éteri részecskéken alapuló elméletét. Az „orgon” energia felfedezőjére azonban nem sok dicsőség várt. Az egész világon mindenütt támadták, végül hitegetés és csalás vádjával bebörtönözték, ahol halálát lelte. Az életenergiáról szóló könyveit az Egyesült Államokban betiltották, sőt összegyűjtötték és elégették. (Az 1930-as években a nácik is elégették a műveit, de az akkori Németországban nem ő volt az egyetlen, akivel ezt megtették.)

Elméletének meggyőző bizonyítékai senkit sem érdekeltek, így a szubatomi energia újkori felfedezőjének a sorsa nem sokban különbözött egy középkori boszorkányétól. A rakéta és az atombomba feltalálása korában Reich munkássága még mindig bűbájosságnak számított. Szubatomi energia-

keltő készülékeivel ugyanis képes volt változásokat előidézni az időjárásban. (Fenntartó energiájakat elvonva feloszlatta a felhőket, és tetszőlegesen fokozta vagy mérsékelte a helyi esőzéseket.) Ehhez valószínűleg az 1940-ben kifejlesztett orgonakkumulátort használta, amely képes volt összesűríteni az éteri energiát. A gyógyítást is új alapokra kívánta helyezni. Valamennyi testi és szellemi tevékenységet bioenergetikai folyamatnak tekintette, az érzelmi és pszichikai megnyilvánulásokat fizikai oldalukról közelítette meg. Azt vallotta, hogy minden gyógyulás alapját energetikai folyamatok képezik, orvosi közreműködés nélkül. A betegség oka a túl sok, a túl kevés vagy a blokkolt bioenergia. Amikor letartóztatták, már az égitestek közötti energiaáramlatokat, és az úrutazás lehetőségeit tanulmányozta.

Még mielőtt a leendő kutatók kedvét szegné ez a helyzet, el kell mondani azt is, hogy mostanában egyre ritkábban fordulnak elő ilyen atrocitások. Úgy látszik, az ipari köröket is gondolkodóba ejti a természet rohamos pusztulása, és a föld nyersanyagkészleteinek vészes fogyása. Az érintettek többségének ma már fontosabb a saját és a családjuk jövője, mint a profit mindenáron való hajszolása. Valószínűleg ennek tudható be, hogy Stanley Meyer, aki néhány éve szabadalmat is kapott találmányára, még él. Anyagi támogatásban azonban nem részesül, ezért ma is egy garázsban dolgozik.⁵² Az is lehet, hogy a megváltozott helyzet a módszerek finomodásának tudható be. Mivel ezek a kutatások egyre inkább a nyilvános érdeklődés előterébe kerülnek, a likvidálás már túl kockázatos lenne. Így újabban anyagilag próbálják lehetetlenné tenni a magányos kutatók tevékenységét.

Ez a szakma tehát továbbra sem kecsegtet könnyű sikerrel, a gyors meggazdagodás lehetőségével. Aki erre vágyik, jobb, ha nagy ívben elkerüli ezt a pályát. Azokra viszont, akik vállalják a viszontagságokat, nagy kalandok várnak. Az elkövetkező harminc évben ugyanis olyan alapvető változások fognak végbemenni a Földön, amelyek minden civilizáció életében csak egyszer adódnak. Az újonnan felfedezett fizikai törvények olyan forradalmian új termékeket és eljárásokat eredményeznek, melyek átmenetileg fenekestől felfordítják a világot. A paradigmaváltással, vagyis a technikai fejlődés új alapokra helyeződésével egyidejűleg az egyéni magatartás és a társadalmi együttélés szabályai is radikálisan meg fognak változni. Ez olyan kihívásokat teremt a folyamat elindító és irányító számára, melyek hosszú távon történelmi magasságba emelhetik őket. A folyamat kezdetén azonban csak baj, keserv és szenvedés vár rájuk, nem is szólva azokról a váratlan veszélyekről, amelyek a titokzatos erők megismerésével járnak.

E rövid kis kitérő után a mindenre elszánt pionírok számára mindjárt adódik is egy ötlet. Mi lenne, ha az éter által keltett energiát nem csatolnák ki, hanem benne hagynák a rendszerben. Bizonyos esetekben (pl. fűtőtesteknél, fénykibocsátó lámpáknál) a többletelektronok kicsatolás nélkül is munkát végezhetnének, így szerencsés esetben csak gerjeszteni kellene ezeket az eszközöket. Érdemes lenne elvégezni egy kísérletet, hogy ha szolitonokkal izzószálat táplálnánk, keletkezne-e többletteljesítmény? Ennek az effektusnak a megnyilvánulását valószínűvé teszi az a sokak által tapasztalt jelenség, hogy amikor egy izzólámpa kapcsolója kontakthibás, gyakran előfordul, hogy a villanykörte nagy csattanással kiég, és a burája az izzószál elpárolgása következtében teljesen bekormozódik. A szakemberek erre azt mondják, hogy ennek a jelenségnek a vékony wolframhuzal elhasználódása az oka. Koromrészecskék rakódnak rá, és ez annyira megnöveli a vezetőképességét, hogy a bekapcsolás pillanatában közel zárlati áram lép fel, ami hirtelen elégeti a fémszálat. Az esetek többségében minden bizonnyal ez okozza a villanykörték tönkremenetelét, de néha új izzólámpáknál is fellép ez a jelen-

⁵² Sajnos ez a védelem nem sokáig tartott. Egy idő után őt is eltették láb alól. 1998-ban kedvenc éttermébe ment vacsorázni, majd miután az első falatot lenyelte, hirtelen felpattant a székéből, és azt ordította, hogy megmérgezték, majd holta esett össze. A „nyomozás” egyszerű ételmérgezést állapított meg.

ség. További rejtély, hogy a fémek elgőzöltetéséhez igen nagy áramra van szükség, és a hálózati feszültség normál körülmények között biztos, hogy nem képes ekkora áram létrehozására. Nem zárható ki tehát, hogy a kapcsolóban keletkező kontakthiba oly módon torzítja el a szinuszhullámot, hogy szolitonná alakul, és ha a megszakítás frekvenciája megegyezik az izzószál rezonanciafrekvenciájával, akkor a névleges áramot nagyságrendekkel meghaladó áram lép fel a terhelésben, ami már valóban képes látványos rombolás előidézésére.

Ennek a fajta villamosenergia-keltésnek a lehetőségét egy fiatal fizikus is alátámasztotta, aki a saját szemével győződött meg arról, hogy az izzólámpa tápáramforrás nélkül is világíthat. Egy Poltergeist jelenség vizsgálata közben a kezdeti kopogások után kigyulladt a feje felett a mennyezeti lámpa. A tudomány hitetlen képviselőjéhez illően azonnal szétszedte a kapcsolót, hátha elromlott, de nem talált semmi rendellenességet. Erre elővette a zsebkendőjét, és kicsavarta a foglalatból a forró izzót. Majd elájult, amikor a kezében is tovább világított. Letette az asztalra, és várt. Rendületlenül égett tovább. Azt hitte, hogy menten megbolondul. Egyre csak azt hajtogatta magában, hogy: *„Ez lehetetlen. Ez ellentmond mindennek, amit tanultam. Ellentmond a fizika alaptörvényének, az energiamegmaradás törvényének.”*

Ez valóban ellentmond az általunk ismert törvényeknek, de a világunkat felügyelő asztrállények számára ennek a jelenségnek az előidézése semmilyen nehézséget nem okoz. Miután ők is csak létező fizikai törvények alapján képesek megnyilvánulni, a lámpát oly módon izzíthatták fel, hogy telekinetikus úton rezgésbe hozták az étert az izzószál két pólusa között. Az ide-oda áramló éteri részecskék biztosították a folyamatos szabadelektron-keltést, ami gondoskodott a fémszál tartós izzításáról. Egy esetleges „csodáról” azért sem lehet szó, mert amikor a fizikus nagy izgalomban felkapta a villanykörtét az asztalról, az megégette az ujjait, mire reflexszerűen eldobta. A sarokba hajított lámpa üvegburája összetört. Vákuum hiányában az izzószál elégett és nem világított tovább. Tehát nem egy földre szállt angyal vette körül valamiféle rejtélyes fénnel az üvegballont, hanem az izzószál világított úgy, ahogy annak a fizikai törvények szerint világítania kell. A különbség csak annyi, hogy nem volt tápáramforrás, ami azt bizonyítja, hogy e nélkül is izzásba lehet hozni egy fémszálat. A folyamatos működéshez persze meg kell teremteni a szükséges fizikai feltételeket (pl. légritkított tér, állandó gerjesztés). Ez az eset is egyértelműen bizonyítja az éter munkára foghatóságát, és arra biztat bennünket, hogy érdemes az energiakeltésnek ezzel a módjával foglalkozni. Ennek a történetnek a vége is ezt sugallja. A 29 éves moszkvai fizikus elmondása szerint: *„Megjelenésem után az összes ottani gyalázatosság megszűnt.”* Mintha csak azért történt volna minden, hogy felkeltse a figyelmünket.

Amennyiben ez a jelenség általunk, műszaki eszközökkel is előidézhető, akkor minden bizonytalanságot megszüntetve megnyilvánulna a légritkított vagy nemesgázzal töltött vákuumcsövekben. A gázmolekulák rezonanciafrekvenciája ugyanis jóval magasabb, mint a fémeké, így a gerjesztő frekvencia értékét is jelentős mértékben növelni lehetne. Visszaemlékezéseiben Tesla is megemlítette, hogy gyakran kísérletezett nagyfrekvenciás plazmakisülési csövekkel⁵³. Szó szerint idézve őt: *„Nagyon érdekes kísérleteket végeztem vibráló gázoszlopokkal. A 10 kHz frekvenciájú gerjesztőáramot egy különlegesen konstruált alternátorból vettem. A gázkisülési cső átmérője 1 inch, a hossza pedig 1 méter volt. Mindkét végét burkolattal láttam el, és addig szivattyúztam belőle a levegőt, amíg a kisülés megindult. Később kiderült, hogy érdekesebb csak egy elektróddal dolgozni.”* Vajon mitől volt olyan különleges az általa alkalmazott áramszaggató egység, csak nem szolitonokat állított elő? Mindenesetre Tesla egyszer azt nyilatkozta, hogy élete legnagyobb találmánya egy cső, amiből nagyon sok energiát lehet kinyerni. Annyi biztos, hogy ennek előfeltétele itt is a rezonancia, melynek biztosítása esetén a töltéseken átfutó újabb gerjesztőhullámok folyamatosan növelik a részecskék sebességét és energiáját. A nagy helyi gyorsulások eredménye az erős kicsatolás. Az alábbi megjegyzéséből azt is sejteni lehet, hogy ez az energia pozitív jellegű lehetett: *„A csövet több tízmillió voltal gerjesztve, vagy nagyobb nyomáson üzemeltetve a kiáramló energia a kozmikus sugarakhoz hasonló volt.”*

⁵³ Mint ismeretes a plazma olyan levegőmolekulákból áll, amelyek elvesztették elektronjaikat, és pozitív töltésű ionizált gázfelhőt alkotnak.

A szolitonokkal történő energiaelőállításra tehát nagy jövő vár. Mellesleg a szolitonkeltés a természetben is megfigyelhető. Nem csak mesterségesen hozhatunk létre szolitonhullámokat, hanem maguktól is létrejöhetnek. Amikor egy hajó hirtelen megáll a folyón, az orráról leváló hullám akár kilométereken át halad tovább anélkül, hogy elhalna. Ennek a rejtélyes jelenségnek az oka a szolitonhatás. Ha egy tó vizébe kavicsot dobunk, koncentrikus körök formájában hullámok alakulnak ki körülötte, amelyek néhány másodperc után ellaposodnak, megszűnnek. A folyón haladó hajók által keltett hullámok olyan nagyok, hogy a közelükben tartózkodó csónakot felborítják, de mire a partra érnek már annyira legyengül a hullámverés, hogy maximum a cipőnk lesz tőle vizes. Ezt a diszperziónak nevezett jelenséget a sűrűlódás és az éter közegellenállása váltja ki. Az egymáson sűrűlódó vízmolekulák sebessége folyamatosan csökken, ezáltal csökken a hullámok amplitúdója. A vízben továbbhaladó energia által létrehozott haladó hullámok amplitúdóját nagymértékben csökkenti az éter is. Ahogy a következő hullámfodor felbukkan a vízből, beleütközik a felszín feletti éteri részecskébe. a szubatomi energiárészecskék behatolnak a vízmolekulák közé, és eközben elkerülhetetlenül ütköznek a víz atomjaival. Ez a közegellenállás egyre lejjebb nyomja a lineáris hullámok magasságát, míg végül teljesen ellaposodnak, megszűnnek.

Más a helyzet a szoliton alakú magányos hullámokkal. A hajó orráról leváló hullámnak csak az eleje szabályos szinuszos alakú a vége a hajó meredek orráról leválva szinte függőlegesen emelkedik ki a vízből. Ezáltal a következő hullámfodor felemelkedésénél csupán a hullám elején lép fel közegellenállás. A meredeken lefutó végéhez akadálytalanul jutnak el az éteri részecskék. A hirtelen beáramló szubatomi energiárészecskék nem csak elfoglalják a meredek fal mögötti teret, hanem a tehetetlenségi erő következtében meg is lökik a hullámot. Ezáltal előre taszítják, gondoskodnak a továbbhaladásáról, a hosszú idejű fennmaradásáról. (Ennek az erőnek a fellépése általunk is könnyen érzékelhető, hiszen a fékező járműben nem hátra, hanem előre esünk.) A sűrűlódás okozta energiavesztéstől azonban ez a hullámfajta sem mentes, ezért néhány kilométer után a szolitonhullám is ellaposodik, megszűnik.

Mellesleg nem zárható ki, hogy a Hyde-féle generátor gerjesztése is szolitonokkal történik. Ezt a feltételezést látszik alátámasztani a konstrukciónak az a jellegzetessége, hogy a takarólemezen a szegmensek száma éppen fele az állórész szegmenseinek, vagyis itt a lapátkerek dupla szélességűek. Ennek következtében egy-egy szegmens kétszer annyi ideig kerül villamos árnyékolás alá, mint amennyi ideig a gerjesztése zajlik. A nagyfeszültségű elektromos tér modulálása tehát úgy megy végbe, hogy a gerjesztő hullám felfutó szakasza fele annyi ideig tart, mint a lefutás. Ez a hullámforma szintén szolitonnak tekinthető, bár most a gerjesztés elején keletkeznek többletelektronok. Ez a rendszer tehát alapelvét tekintve nem sokban különbözik az erősítő transzformátoros energiakicsatolástól. Az eltérés csupán az, hogy itt a modulálás mechanikus úton történik, ami viszont jelentős mértékben nehezíti ennek a megoldásnak a gyakorlati alkalmazhatóságát.

Az izzólámpák és fűtőbetétek működtetésének ennél is egyszerűbb módja, hogy két nagy hatásfokú elektromágnes helyezünk a közelükbe, melyeket egy elektronikus kapcsoló segítségével váltva gerjesztünk. Amennyiben a Yang energiát kibocsátó elektromágneseket az izzószál két kapcsához illesztjük, akkor a pozitív mágneses tér ide-oda mozgatja a fémes vezető szabadelektronjait, ami szolitonos gerjesztés nélkül is kiváltja a kívánt hatást. (Az izzószál fegyverzeteire célszerű egy vékony szigetelőréteget tenni, hogy az elektromágnesek ne tudják a szabadelektronokat kiszippantani belőle.) A jelenlegi villamos rendszerbe illesztve könnyen lehet, hogy elektronikus kapcsoló-áramkörre sem lesz szükség, mert a váltakozó irányú gerjesztés szerepét a váltóáramú táplálás is el tudja látni. Ez esetben az egyik elektromágnes megfordítva, azaz ellentétes pólussal kell az izzószál kapcsához illeszteni. Ebben az elrendezésben amíg az egyik elektromágnes Yang energiát bocsát ki, addig a másik Yin energiát sugároz az izzószál másik fegyverzetébe, ami nem gátolja a szabadelektronok ide-oda rángatását, sőt az is megeshet, hogy növeli a leszakított elektronok számát. Nagy a valószínűsége annak, hogy ez a megoldás még a szolitonos gerjesztésnél is kevesebb áramot igényel, mivel ebben az esetben csak a nagy hatásfokú elektromágnesek gerjesztéséről kell gondoskodni.

Nagy előnye még ennek a módszernek, hogy nem áll galvanikus kapcsolatban a gerjesztő áramkörrel, így nem táplál zavarjeleket a hálózatba. Ennek következtében ez a kialakítás a meglévő villamos rendszerben is alkalmazható lenne. A vezérlő egység miniatürizált kivitelben elérne egy kis

kerek műanyag dobozban, amit a lámpatestek foglatába kellene csavarni, és ehhez lehetne illeszteni az izzólámpát. A már meglévő villanykályhákat sem kellene eldobni, sőt még az átalakításukra sem lenne szükség. Az új táplálási módnál semmi mást nem kellene tenni, mint a kályha villásdugóját a vezérlő egységet tartalmazó dobozhoz csatlakoztatni. Ez esetben a fűtőbetét szabadelektronjainak ide-oda rángatása a villásdugó fegyverzeteihez illesztett elektromágnesek segítségével történne. Az elektromos vezérlő egység a tápáramot a hálózati konnektorból venné, egy vékony kábelon keresztül. Ennek az adapternek a segítségével minden marad a régiben, a különbség csak annyi, hogy az áramfogyasztás a korábbi töredékére csökken.

A fentiekben ismertetett készülékek csupán kiragadott példák, ezenkívül még igen sok próbálkozás volt a szabadenergia megcsapolására. Ha teljes körű információra van szükségünk, részletekbe menően is tájékozódhatunk erről a tevékenységről dr. Egely György: Bevezetés a tértechnológiába című háromkötetes művéből. A fő megoldások megismerése után azonban beláthatjuk, hogy a többletenergia előállításának nem ez a legtökéletesebb módja. Ezek a készülékek vagy túl nehezek, vagy túl bonyolultak, vagy meglehetősen drágák, és a tömegükhöz képest a hatásfokuk sem valami nagy. Mi még a szabadenergiát nem tudjuk sűríteni és koncentráltan kisugározni, csupán arra vagyunk képesek, hogy kisebb-nagyobb mértékben munkára fogjuk. Ezért sokkal jobban járnánk, ha nem a szabadenergia megcsapolásával próbálnánk többletjelzést elérni, hanem a fémes anyagból gerjesztés hatására kisugárzó energiát hasznosítanánk koncentrált formában. Ezt úgy érhetjük el, hogy az elektromágneses energiát szétválasztjuk összetevőire, pozitív és negatív részecskesugárzásra. Ennek módját az „Ezoterikus körkép”-ben már megismerhettük, sőt arról is volt szó, hogy ezzel az eljárással olyan hatalmas erők szabadíthatók ki az anyagból, amelyek egy több tonnás járművet is képesek a magasba emelni.

A nagy hatásfokú villanymotorok gépkocsiban való alkalmazása is előnyösebb lenne a hidrogénfejlesztő rendszereknél, mert megszabadulnánk a bonyolult és sok karbantartást igénylő robbanómotoroktól, a rengeteg helyet foglaló üzemanyagtartálytól, az üzemanyagpumpától, a karburátortól, a gyújtáselosztótól, az indítómotortól, a hűtővíztartálytól, a vízpumpától, a hűtőventillátortól, a motor kenésére szolgáló olajtartálytól, az olajszivattyútól, a mechanikus sebességváltótól, valamint a kuplungnak nevezett tengelykapcsolótól; és ezáltal nem csak olcsóbbá, hanem biztonságosabbá is válna a közlekedés. Ezt jelentős mértékben elő fogja segíteni, hogy a jövőben múzeumba kerül a fékfolyadék, a hidraulikus csövek és a munkahenger is, mert általánossá válik a mágneses indukción alapuló örvényáramú fékek használata. A súrlódás okozta melegedési problémák kiküszöbölésén kívül ez a megoldás egyben megakadályozza a kerekek blokkolását, kipörgését, ami jelentősen növeli a menetstabilitást, és tovább fokozza a biztonságot. (A motorfék azért is hasznos lesz, mert rendkívüli mértékben nő a gépjárművek-fékbetétek kopásából származó antimon-szennyezés, ami súlyos betegségeket okozhat. Budapest levegőjében pl. 36-szor nagyobb a koncentrációja, mint a főváros környéki településeken.)

Az sem zárható ki, hogy a konstruktőrök elhagyják a nagy teljesítményű központi motort is, és a kerekeket egy-egy kisebb elektromotor fogja meghajtani. Így nem lesz szükség kardántengelyre és differenciálműre sem. A kerékagyba épített meghajtó és fékező elektromotorok munkáját mikroprocesszor hangolja össze, minimálisra csökkentve a gépkocsivezető technikai közreműködését. (Ez a megoldás időközben már valóra vált. A Riversimple Car városi kocsijában a négy kereket egy-egy villanymotor hajtja, amely fékezéskor az egyébként elvesző energia felét visszatáplálja a rendszerbe.)

Az elektromotoros gépjárművek elterjedésével szükség lesz az egyik kezelőszerv nevének megváltoztatására is. A szénhidrogén-felhasználás megszűnése következtében a gázpedált át kell keresztelni energiapedálra. Erre a rövid, tömör és lényegretörő elnevezésre biztonsági okok miatt is szükség van, mert balesetveszélyes helyzetekben egy rövid és bárki által érthető utasítás életet menthet meg. Mivel ez a szakkifejezés nem csak a villamos energiára utal, a későbbiekben az antigravitációs lebegtetésű, szubatomienergia-meghajtású gépkocsiknál is alkalmazható lesz. Alternatív lehetőségként szóba jöhet még a „speed” (sebesség) elnevezés használata is, mert ez a szó szintén alkalmazható bármelyik szubatomi meghajtású járműnél. Gépjárművek esetén legmegfelelőbb lenne a

„drive” kifejezés. A meghibásodások csökkentése érdekében a villamos meghajtású gépkocsiknál a fékpedált és az energia- illetve sebességpedált már nem mechanikus, hanem elektronikus kivitelben kell elkészíteni. Amíg egy robbanómotoros gépkocsiban kb. 2000 mozgó alkatrész van, az elektromosban max. 20. Emiatt alig igényel karbantartást, és legalább egy nagyságrenddel nő az üzembiztonsága.⁵⁴

A vezetési biztonságot tovább fokozza, hogy a későbbiek során a gépjárművek mentesek lesznek a durrdefektől is. A gumiköpeny belső felületét ugyanis olyan nagy atomszámú fóliaszerű anyaggal vonják be, amittől átszűrhatatlanná válik. A szinte elromolhatatlan kompakt gépkocsik tulajdonosainak nem kell majd számolniuk azzal a bosszúsággal sem, hogy az elszakadt ékszíj miatt felforr a hűtővíz, és emiatt órákig kell rostokolniuk az út mentén. Mivel ezeknek az autóknak az áramellátását Tesla-konverter fogja biztosítani, a hideg idő sem lesz képes hátráltatni a közlekedést. Már csak a régi filmek láttán jut eszünkbe, hogy miként aggódtunk évtizedeken át, hogy reggelre befagy-e a hűtővíz, vagy a lebévult akkumulátor vajon el tudja-e indítani a motort. Jót derülünk azon, hogy ilyen esetekben hogyan toltuk be ósdi járgányainkat.

Ráadásul ezek a változtatások a gépjárművek előállítási költségének mérséklésén kívül jelentős mértékben csökkentik a közlekedési zajt a nagyvárosokban, valamint az országutak mentén. Nem fordulhat elő többé, hogy a gépjárművek és a mezőgazdasági munkagépek kipufogócsövéből kipattanó szikra felgyújtja az út menti erdőt vagy tarlót. A csendesen járó villanymotoros gépkocsikkal még az országúti balesetek száma is csökkenthető lesz. Ebben az esetben ugyanis hatóságilag meg lehet majd tiltani, hogy a gyárak nagyobb teljesítményű motort helyezzenek a kocsiába, mint amekkorára az engedélyezett sebesség eléréséhez szükséges. Jelenleg arra hivatkozva építenek egyre nagyobb teljesítményű motorokat az autókba, mert így nagyobb a gyorsulásuk, ami az előzésnél növeli a biztonságot. A villanymotoroknak azonban igen nagy az indítónyomatékuk, ezért semmi sem indokolja a túlméretezésüket.

Sajnos a közlekedési zaj ezekkel a gépjárművekkel sem küszöbölhető ki maradéktalanul. A forgalmas utak mellett élők jól tudják, hogy a zajok fő forrása nem a motor, hanem a gumiköpenyek által keltett surrogás, ami csak a kerekek elhagyásával szüntethető meg. Ez esetben a gépkocsi úgy működne, mint egy UFO. Az alvázba épített antigravitációs generátor súlytalanná tenné, a kormányozhatóságát pedig a hátul, illetve oldalt elhelyezett kis teljesítményű sugárágyúk biztosítanák az impulzusmegmaradás elvén. Ennek a járműnek a megvalósítása ma már nem ütközne különösebb nehézségbe, a gond csak az, hogy városi közlekedésben nem lehet használni. Az antigravitációs hajtóműből kiáramló intenzív szubatomi energiasugárzás ugyanis beteggé tenné a közelben tartózkodó embereket.

Van azonban egy lehetőség, amelyet kihasználva nagy valószínűséggel megoldható lenne a gépjárművek veszélyes kisugárzástól mentes lebegtetése. Ennek az elgondolásnak az alapja az állórész nélküli villanymotor létrehozása. Erre az ad lehetőséget, hogy az éter rendkívül sűrű közeg, így alkalmas arra, hogy a forgórész koncentrált szubatomi energiát kibocsátó mágneses monopólusait eltaszítsa magától. Mint tudjuk a hagyományos villanymotor úgy működik, hogy az állórész északi és déli pólusai eltaszítják maguktól a forgórész velük szemközt álló ugyanolyan polaritású pólusait. Váltakozó áramú motoroknál a forgó mozgást a mágneses mező vándorlása idézi elő, ami a szinuszos táplálás következménye. Egyenáramú motoroknál a tengely meghajtását a kommutátoros táplálás teszi lehetővé, mely gondoskodik a forgórész pólushelyes gerjesztéséről.

Az állórész által keltett ellenerő szerepét azonban képes lenne átvenni az éter is, amennyiben a forgórész tekercesei nem elektromos, hanem szubatomi energiát bocsátának ki magukból. Ennek megvalósítása nem ütközik különösebb nehézségbe, hiszen az előzőekből tudjuk, hogy nagy hatásfokú elektromágnesekkel megoldható a koncentrált szubatomi energiakibocsátás. Most már csak a tekercek toroid alakú kialakításáról kell gondoskodni, hogy kizárólag Yang jellegű energia sugá-

⁵⁴ A Tesla Motors által gyártott Model S-nek csupán egy tucat mozgó alkatrésze van, hatásfoka pedig az üzemanyaggal hajtott gépjárművek 10%-a helyett 60%. Az akkumulátor Tesla konverterre cserélésével ez az érték tovább növelhető. Ez az autó oly csekély karbantartást igényel, hogy ha meghibásodik, a Tesla érte megy, és a helyszínen megjavítja. Amennyiben ez nem lehetséges elszállítja, és a javítás idejére kölcsönautót biztosít.

rozzon ki belőlük. Az ily módon konstruált motor szintén az impulzusmegmaradás elvén működik. A tengely forgása azáltal jön létre, hogy a mágnesmonopólusokból oldalirányban kiáramló koncentrált szubatomi energiarezecskék nekiütköznek az éter sűrű közegének, ami eltaszítja magától őket.

Ez az állórész nélküli hibridmotor leginkább a lineáris motorokhoz hasonlítható. Ennek a mágneses lebegtetésű szuper gyors expresszvonatoknál alkalmazott motornak a lényege, hogy az állórészt kiterítették, sín formájában a forgórész alá helyezték. Így a mozdonyba épített forgórész nem körbe forog, hanem előre gördül a kiegyenesített állórészen, miközben magával húzza a szerelvényt. Az új típusú elektromotornál az állórész szerepét az éter tölti be, ami azt jelenti, hogy ebben az esetben a síneket is el lehetne hagyni. Ez azt eredményezi, hogy ez a fajta vontatás vasúti pálya nélkül, közúton is megvalósítható. Az állórész nélküli hibridmotor mágneses kisugárzása viszonylag csekély, nem sokkal haladja meg a hagyományos elektromotorokét. Ezért nem csak elkülönített pályán haladó gépkocsikban alkalmazható, hanem városi közlekedésben is. Ez a lecsupaszított motor fémlemezről készített burkolattal ellátva alkalmas hagyományos villanymotorok kiváltására is. Egyszerű kivitele folytán olcsón előállítható, ráadásul a nagy hatásfokú elektromotorokhoz hasonlóan áramot sem fogyasztana. Csupán a gerjesztéshez szükséges nagyfeszültségű táplálásról kell gondoskodni, ami egy kisméretű Tesla-konverterrel könnyen megoldható.

Az energiafelhasználásnak azon a területein, amelyek nem járnak együtt helyváltoztatással, anyagmozgatással vagy valamilyen munkafolyamat gépekkel történő végzésével, mindenképpen kerülni kell a mozgó alkatrészeket tartalmazó energiakinyerő rendszereket. A jelenleg ismert kompakt kivitelű többletenergia-előállító rendszerek közül legtökéletesebb a Tesla-konverter. Ebben a készülékben ugyanis a gerjesztést az éter végzi, így semmilyen külső beavatkozásra sincs szükség a működéséhez. Elektronikus kivitele következtében a mérete tetszés szerint változtatható, az előállítása egyszerű és olcsó. Miután nem igényel általunk létrehozandó külső gerjesztést, így a hatásfoka elméletileg végtelen. Ennek természetesen határt szab a megvalósíthatóság, mivel egy bizonyos teljesítmény felett már akkora kicsatoló transzformátorra lenne szükség a kivitelezéséhez, amekkorát csak daruval lehetne mozgatni, és olyan vastag huzal kellene a tekercseléséhez, amelyet nem tudnánk meghajlítani. A Tesla-konverter azonban nem arra szolgál, hogy erőművet helyettesítsen. Adottságai folytán legideálisabb alkalmazási területe a helyi áramellátás. Alkalmazásával szükségtelemmé válik a fogyasztók összekapcsolása, sőt az is könnyen előfordulhat, hogy a jövőben a lakások egyes helyiségeit sem kötik össze villanyvezetékkel.

Ezt az teszi lehetővé, hogy a Tesla-konverter fajlagos teljesítménye igen magas. A híradástechnikai készülékek táplálását pl. egy tenyérnyi méretű kis panel is el tudja látni, ami elfér a készülék valamelyik sarkában. Nem zárható ki tehát, hogy a későbbiekben a gyártók már eleve beépítik ezt a nem túl drága áramforrást a termékeikbe, így megszűnik a hálózati csatlakozó vezeték, minden elektromos készülék önmagát fogja táplálni. A radiátorszerű villamos fűtőtestekre valószínűleg oldalt fogják majd azt a dobozt felszerelni, ami az áramellátást végzi, míg a villanytűzhelyeknél várhatóan alulra kerül a nagy teljesítményű konverter. Lehetséges, hogy integrált áramköri kivitelben is elő tudunk majd állítani olyan miniatűr konvertert, ami akár órákba is beszerelhető lesz. Így nem csak a hordozható elektronikus készülékek üzemeltetése válik jóval olcsóbbá, hanem megszabadulunk attól a környezetszennyezéstől, amit a jelenleg milliárdszámra eldobott kimerült szárazelemek és akkumulátorok okoznak. Ezzel egyidejűleg megszűnik az a groteszk helyzet is, hogy sokszor többbe kerül az elem, mint a készülék, amibe beleteszik. Ez főként annak tudható be, hogy a szárazelemgyártók kihasználva a fogyasztók függő helyzetét az utóbbi években a csillagokba emelték termékeik árát.

A digitális órákba, okostelefonokba szerelhető miniatűr konverterben valószínűleg integrált induktivitások látják majd el a transzformátor szerepét. Ha ezekkel a szilárdtest induktivitásokkal nem lehet elegendő áramot előállítani, meg kell próbálni a kaszkád feszültségsokszorozó áramkör átalakítását. A Greinacher-Willard feszültségsokszorozó kaszkádba kapcsolt diódákból és kondenzátorokból, vagyis miniatürizálható alkatrészekből épül fel. Ha a közönséges diódákat töltéssokszorozó alagútdiódákra cseréljük le, akkor nagy valószínűséggel ebből az áramkörből is jelentős mennyiségű ingyenenergia nyerhető ki. Ebben az esetben semmi mást nem kell tenni, mint a tápáramforrás

helyére beilleszteni a Tesla-konverter első fokozatát, és máris kész a miniatűr Tesla-konverter. A jelentős energiaigényű kézi készülékek (pl. hajszárítók) üzemeltetésére előreláthatóan kifejlesztnek majd egy hordozható vagy kerekeken gördülő max. 2 kW teljesítményű konvertert, hogy a tápáramkör ne növelje ezeknek az eszközöknek a súlyát.

A Tesla-konverter azért is ideális megoldás lenne számunkra, mert működése egy jól ismert áramkörön alapul. Itt az energiát nem a részecskesugárzás vagy a szabadenergia termeli, hanem a párhuzamos LC-körben ide-oda áramló elektronok. Ennek a rendszernek az energiája a tekercs mágneses teréből, valamint a kondenzátor fegyverzetin megjelenő töltés elektromos teréből keletkezik úgy, hogy a mágneses és az elektromos energia periodikusan egymásba alakulnak. Csupán a gerjesztés történik az éter segítségével, ami jelentős mértékben megkönnyíti a tervezést és a gyártást. Ráadásul a legcsekélyebb mértékben sem kell számolnunk szubatomi energiakisugárzással, ami más szabadenergia-kinyerő, illetve mágneses energianövelő készüléknél gyakran előfordul. Egyébként ennél az energiatermelési módszernél még a szubatomi gerjesztés is elhagyható lenne, ha a tekercs szupra-vezetéből készülne. Szobahőmérsékleten is működő szupra-vezető anyaggal azonban egyelőre nem rendelkezünk, az áramkört alkotó rézhuzalok abszolút nulla fokra, azaz -273 °C -ra való lehűtése pedig meglehetősen körülményes és költséges lenne.

Akkor sem kell aggódnunk, ha megfelelő dióda hiányában a Tesla-konvertert egyelőre nem tudjuk rekonstruálni. Mint tudjuk a mi éghajlati viszonyaink között a háztartások energiafelhasználásának túlnyomó részét a fűtés emésztí fel. A környezetkímélő fűtés azonban nem csak villanyárammal oldható meg. Egy távol-keleti megfigyelés alapján úgy tűnik, hogy a hősugárzásnak van egy gerjesztést sem igénylő, természetes módja. A zarándokok állítása szerint Nepálban, a Sheit hegyen a leghidegebb, sötét téli napon is „isten fény” melegíti őket. Erről a hegyről csupán annyit tudunk, hogy kristályos mészkösziklából áll, amelyek akkor keletkeztek, amikor ez a hely még a tenger fenekén volt. Műszerekkel meg lehetne mérni, hogy ezek a kövek milyen jellegű és frekvenciájú energiasugarakat bocsátanak ki magukból. Utána vegyelemzéssel megállapíthatnánk, hogy mely kristály váltja ki ezt a különös hatást, és koncentrált alkalmazásával fűtőtesteket gyárthatnánk belőle.

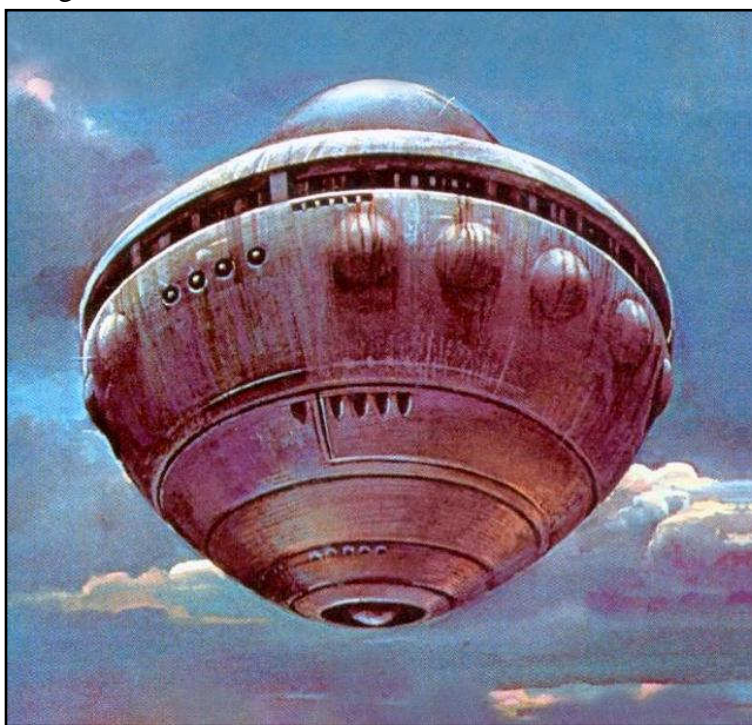
A probléma csak az, hogy nyáron milyen módon gátoljuk meg a kristályos fűtőtestek működését. Némi továbbfejlesztéssel azonban elérhetnénk, hogy nem lenne szükség a leállításukra, sőt kifejezetten hasznos lenne a jelenlétük. A szünetmentes fűtőtestek által termelt hővel ugyanis az abszorpciós hűtőgépekhez hasonlóan hűtőgázt lehetne áramoltatni a lakásban, ami lehetővé tenné a légtér hőkondicionálását. Ehhez semmi mást nem kellene tenni, mint a fűtési szezon végén felhelyezni a fűtőtestre a hűtőgázzal töltött csóki gyót. Ennél is tökéletesebb megoldás a fűtőtest és a hűtőarmatúra egybeépítése. Ez a kivitel lehetővé tenné a hőfokszabályozást is. Az armatúra középállásában ugyanolyan mértékű lenne a fűtés, mint a hűtés. Lejjebb engedve egyre hidegebb, míg feljebb emelve melegebb levegőt állíthatnánk elő. A hűtőarmatúra mozgatásáról egy fogasléc és egy fogaskerekes forgatógomb gondoskodhatna, ami megfelelő kalibrálással ellátva tájékoztatást nyújtana a fűtés, illetve a hűtés mértékéről.

Az előttünk álló perspektíva érzékeltetésére érdemes megemlíteni, hogy a többletenergia-keltés leghatékonyabb módja az általunk még csak kísérletileg előállított 115-ös rendszámú elem atomszerkezeti átalakításával érhető el. (A laboratóriumokban létrehozott 115-ös elem americium-243 céltárgy kalcium-48 izotópokkal való bombázásával keletkezett. Neve: ununpentium⁵⁵. Forráspont-

⁵⁵ Ez egy ideiglenes név. Latin és görög eredetű szavakból összeállított kifejezés. Jelentése: 1 - 1 - 5, vagyis 115-ik a sorban. Ugyanez a helyzet a legtöbb transzurán elemmel. Ily módon kapta a 112-es elem az ununbium, 113-as az ununtrium, a 114-es az ununquadium, a 116-os az ununhexium, a 117-es pedig az ununseptium nevet. A 109-es elem végleges nevet kapott: meitnerium (Mt) lett. A 110-es elem neve: darmstadtium (Ds), a 111-esé: röntgenium (Rg), a 112-esé pedig copernicium (Cn) lett. 2016-ban további transzurán elemek is végleges nevet kaptak. A kémikusok nemzetközi szervezete a 113-as elemet nihonium-nak (Nh) keresztelte el. A 115. elem a moscovium (Mc), a 117. elem a tennessine (Ts), a 118. elem pedig az oganesson (Og) nevet kapta. Az IUPAC korábbi határozata alapján a 114-es rendszámú elemet flerovium-nak (Fl), a 116-os elemet pedig livemorium-nak (Lv) hívják. A „keresztelő” azonban nem oldotta meg azt a problémát, hogy ezek az elemek csak mesterségesen, laboratóriumban állíthatók elő. Emiatt nagyon in-
folytatását lásd a következő oldal alján →

ja: 3530 °C.) Ennek a narancssárga színű, igen nagy fajsúlyú anyagnak az a tulajdonsága, hogy protonokkal bombázva 116-os elemmé alakul át, és eközben hatalmas mennyiségű pozitív szubatomi energiárészecske szabadul ki belőle. Ha ezt az elemet valamilyen kristályos anyagba keverjük, és félgömb alakúra formázva üvegrezonátorba helyezzük, akkor külső gerjesztéssel rendkívül hatékony antigravitációs erőgépet is készíthetünk belőle. A legfejlettebb Földön kívüli civilizációk már kristályos reaktort használnak atmoszférikus járműveik meghajtására, bár ennek megvannak a veszélyei. Ez a fantasztikus teljesítményre képes rendszer ugyanis könnyen megszabadhat, és akkor egyszerre szabadul ki belőle az összes energia, ami iszonyatos erejű robbanáshoz vezet. A pusztítás mértékére jellemző, hogy ennek az elemnek egy apró darabkája is több száz megatonnás robbanóerő előidézésére képes. Ezt a megoldást tehát csak olyan magas technikai szinten álló civilizációk tudják biztonságosan használni, amelyeknél a műszaki hiba lehetősége szinte kizárt.

Állítólag az amerikai kormány által létrehozott Idegen Technológiák Központjában tevékenykedő szakemberek már a saját bőrükön tapasztalták ennek a rendszernek a veszélyeit. A kiszivárogtatott hírek szerint ugyanis a Zéta Reticuli csillagrendszerből származó idegenek a nevadai sivatagban föld alá telepített kutatóbázis rendelkezésére bocsátottak néhány UFO-t, hogy tanulmányozzák őket, és próbarepüléseket végezzenek velük. A szigorú titoktartás miatt ezekre a tapasztalatgyűjtő repülésekre többnyire éjszaka kerül sor, és csak a Föld légterében használhatjuk a járművet. Számunkra tehát ez a technológia nem veszélytelen (az egyik jármű hajtóműve kísérletezés közben felrobbant, és a helyszínen tartózkodó kutatók mind meghaltak), de feltehetően azért kaptuk a legkoroszerűbb típust, hogy ne tudjuk lemásolni. A mi fejlettségi szintünkhöz az elektromotoros rendszerű antigravitációs reaktor áll a legközelebb, vagyis az elkövetkező évszázadokban olyan típusú UFO-kat kell kifejlesztenünk, amilyeneket jelenleg az atlantiszi, a mukuliai és a vénuszi civilizációk használnak. A kristályos hajtóművű UFO-val szerzett repülési tapasztalat arra szolgál, hogy mire elkészülünk a saját járművünkkel, a próbarepülések elvégzése és a további tökéletesítés ne jelentsen megoldhatatlan feladatot, ne hátráltassa a továbbfejlődésünket.

Aki kételkedne az antigravitációs erőgépek létrehozhatóságában, könnyen meggyőződhet a működőképességükről, ha tanulmányozza John Searl⁵⁶ mechanikus alkatrészeket tartalmazó készülékét. Ez a találmány nem más, mint egy permanens mágnesgyűrű, amit mágnesrudak vesznek körbe. A külső mágnes forgásba hozásakor egy bizonyos sebesség felett annyi töltéshordozó keletkezik a gyűrű felső, Yin pólusán, hogy szikrakisülés formájában átugrálanak a gerjesztést végző mágnesrudak szemközti Yang pólusához, és megindul a koronakisülés. Ez a töltéstöbblet a mágnesek ellenirányú forgása következtében jön létre az „Ezoterikus körkép” VII. fejezetében leírt módon. Ezzel egyidejűleg a mágnesgyűrű alsó, Yang végén a nagy hatásfokú elektromágnesekhez hasonlóan megindul az éter fokozott beáramlása. A szögsebesség növekedésével a hatás oly mértékű, hogy a levegő ionizálódik, és az intenzív szubatomi energiakoncentráció hatására a szerkezet magától felemelkedik, legyőzi a gravitációt.

---

stabilak, mindössze néhány másodpercig léteznek. Ezt követően maguktól könnyebb elemekre bomlanak. (A transzurán elemek részletes ismertetése a Wikipédiában található.)

⁵⁶ dzson szó(r)l

Az ily módon keltett szubatomi energiasugárzás nemcsak antigravitációs hatás előidézésére képes. A többletenergiát villamos energia formájában ki is lehet csatolni. Ehhez csupán egy patkó alakú elektromágnesre van szükség. Az elektromágnezt úgy kell elhelyezni, hogy a körbe forgó mágnesrudak a két szára között haladjanak. A Yin és Yang jellegű szubatomi energiasugarak a patkó két szárába beleindukálva elektromos áramot gerjesztenek a járom részen elhelyezett szolenoidban. Mivel a készülék permanens mágnesekből épül fel, nem alkalmas arra, hogy jelentős többlettermék is magasba emeljen, vagy nagy mennyiségű áramot termeljen. Ehhez elektromágneseket kell használni. Ennek a rendszernek a kidolgozása vár most ránk, számunkra ez a következő lépcsőfok. Ehhez azonban előbb meg kellene győzni a tudomány korifeusait, hogy ez a fizikai jelenség létezik.

Tudósainknak nagy meglepetésben lenne részük, ha két rezonanciafrekvencián gerjesztett elektromágnezt ellenkező irányban megpörgetnének. Az egyiket rögzítsék szigetelőlapra (pl. vastag textiltábla), a másikat pedig erősítsék egy villanymotor tengelyére, és helyezték a rögzített tekercs fölé úgy, hogy ne érjen hozzá. (Ehhez csúszógyűrűs táplálásra van szükség.) Ezután gerjeszték mindkét tekercset rezonanciafrekvenciájukra hangolt váltóárammal úgy, hogy a két szinuszjel egymáshoz képest 180°-os fáziseltolásban legyen. Ekkor a két tekercs mágneses térereje vonzza egymást, kézzel nem lehet elmozdítani a felsőt az alsótól.

Ekkor kapcsolják be a villanymotort, ami a mágneses térerő ellenében forgatja a felső tekercset. Erre a két ellentétes irányú mágneses mező oly mértékben beleindukál egymásba, hogy nagy mennyiségű éteri részecskék áramolnak a tekercsekbe. A beözönlő éterionok kisugárzódnak belőle, amelyek a Földből kisugárzó gravitonokkal kölcsönhatásba lépve antigravitációs hatást váltanak ki. A hatásfok jelentősen fokozható, ha szinuszjelek helyett szolitonhullámot (félbevágott szinuszjelet) használunk. A rezonanciafrekvencia és a szolitonhullámok által létrehozott töltéskumulálódás együttes fennállása esetén olyan erőssé válik a vril, hogy ionizálja a levegőmolekulákat, és ezáltal plazmaburkot hoz létre a hajtómű körül. (A Tesla által feltalált szolitonhullámal történő kísérletet szabad téren kell végezni, mert ha elszabadul a szerkezet, átszakítja a plafont.)

A kristályos hajtómű tehát csak a távolabbi jövőben jelent számunkra kihívást, annak ellenére, hogy a legfrissebb hírek szerint tudósaink már a 118. elem felfedezésénél tartanak. Az eddig legnehezebb elemet orosz és amerikai tudósok hozták létre 2007-ben. A 118-as rendszámú elem a Moszkva melletti Dubnában, az Egyesült Atomkutató intézet Laboratóriumában született meg, ezért moscoviumnak nevezték el. Létrehozásához a kaliforniumot és a kalcium két szétbombázott ionját használták fel. Sajnos ez az új elem sem stabil, csupán 0,0009 másodpercig létezett, ezért egyelőre nem kerülhet be a Mengyelejev-féle periódusos rendszerbe. A 115-ös elem előállítására már évekkel ezelőtt lehetővé vált, de ez sem stabil. (A laboratóriumokban létrehozott ununpentium lebomlási ideje: 0,001 s.) Ráadásul a nagy atomsúlyú transzurán elemek előállítása rendkívül körülményes és drága. Az óriási költségek ellenére is csak néhány milligrammot tudunk gyártani belőlük. Mivel az idegnek tájékoztatása szerint egy kisebb méretű UFO hajtóművébe is 225 grammra van szükség ebből az elemből, egyelőre nem fenyegetnek bennünket azok a veszélyek, amelyek a kristályba zárt szubatomi energia robbanásszerű kiszabadulásával járnak. A kockázat érzékeltetésére érdemes felidézni két balesetet, amelyek korábban Földünk légterében történtek.

Az első Tunguzka-meteorit néven vonult be az UFO-irodalomba. Ma már azonban egyértelműen bizonyítható, hogy ennek az 1908. június 30-án Szibériában végbement tragédiának nincs köze semmiféle meteorit-becsapódáshoz. Az elképesztő méretű pusztulást minden valószínűség szerint egy kristályos hajtóművel ellátott, több mint 100 m hosszú UFO műszaki meghibásodása váltotta ki. Ez a szivar alakú (utólag 50 ezer tonnásra becsült) jármű a Tunguzka folyó közelében kb. másfél kilométer magasan robbant fel, és a hajtóművéből kiszabadult óriási mennyiségű szubatomi energia akkora pusztítást végzett, amekkorára csak egy 10 megatonnás atombomba képes. Az eget-földet rengető detonáció után a lökeshullámok kétszer megkerülték a Földet, a hurrikán erősségű szellőkések pedig a robbanás helyétől 500 kilométernyire is betörték az ablakokat. Mivel a robbanás gyéren lakott terület felett történt, csupán néhány prémvadász lelta a halálát a szerencsétlenségben, az anyagi kár azonban óriási volt. 2150 négyzetkilométernyi területen 60 millió fa dőlt ki sugárirányban. Ezek gigantikus méretű kört képezve még ma is ott hevernek. A hatalmas vörösfenyők gyökerestől kifor-

dultak a földből, és úgy törtek ketté, mintha gallyak lettek volna. A terület tőzeglápja deformálódott, és az egész vidék holdbéli táj benyomását keltette. Kilométer kiterjedésű mocsarak robbantak fel, a szilárd talaj kifordult a helyéről, hullámzott, mint a háborgó vízfelület, és elképesztő méretű földhányásokban gyűrődött össze. A Tunguzka folyóban döglött halak úszkáltak.

A környék vadászkunyhói összedőltek, és az embereket a lökéshullám a levegőbe repítette. Szemtanúk beszámolója szerint: „Helyi idő szerint 7 óra 14 perckor fény villant fel az égen, ragyogóbb, mint a nap. Láttam, ahogy megnyílik az ég egészen a horizontig, és tüzet okád.” A robbanástól 65 kilométerre levő Vanevarában az emberek ezután hatalmas dörrenést, majd fülsiketítő, ágyúdörgés-szerű zajt hallottak. Észak felől forró szél söpört végig a városon. Betörték az ablakok, és az egyik házban még a bádogszamorvár is megolvadt. A detonációt akkora körzetben hallották, mint Anglia területének a négyszerese.

A nukleáris robbanás teóriát azok a megfigyelések támasztották alá, hogy a villanásszerű vakító fény észlelése után gomba alakú fekete felhő emelkedett fel kb. 20 km magasra, ami a magába szipantott égett talaj és elszenesedett famaradványok következtében hamuesőt eredményezett. Ezt a feltételezést erősítette meg az a megfigyelés is, hogy azok a fák, amelyek közvetlenül a robbanás alatt voltak, nem dőltek ki, hanem a hirosimai atombomba-támadáshoz hasonlóan, csupán elszenesedtek. Ráadásul itt is megtalálták azokat az apró szilikátgömböcskéket, (tektiteket) amelyeket a maghasadás következtében felszabaduló roppant mennyiségű hő hoz létre a kövek megolvasztása révén. A legújabb jelentések szerint termolumineszcenciát is felfedeztek a talajban, ami csak egy gigantikus erejű ionizációs kisugárzás következménye lehet. A hirtelen támadt hőség nem csak a fákat pusztította el, hanem több ezer rénszarvast is szénné égetett. A korabeli beszámolók szerint azok az állatok, amelyek távol voltak a detonáció epicentrumától, egy soha nem tapasztalt „új betegséget” szereztek, aminek hatására rühes lett a bőrük. Hasonlóan rejtélyes, ma már sugárbetegségnek nevezett tüneteket észleltek a környék falvainak lakóin is, melynek következtében jóval gyakoribb lett a korai elhalálozás.

Minden jel arra vallott tehát, hogy itt nukleáris robbanás történt, de az adatok tartalmaznak néhány különös megfigyelést is, amelyek kissé módosítják a képet. A fákon csak a száraz ágak és levelek gyulladtak meg a sugárzó hő hatására, a zöld levelek csupán összekunkorodtak. Kizárja az erdőtüz keletkezését az is, hogy csak azok az ágak szenesedtek el, amelyek nem voltak takarásban. A később keletkezett tüzeket végül is nem az intenzív hősugarak, hanem a száraz aljnövényzet lángrobbanása okozta. Még ennél is furcsább, hogy a robbanás utáni években a sarjadzó növényzet a katasztrófa körzetében lényegesen gyorsabban és magasabbra nőtt, mint a távolabbi helyeken. A detonációt túlélő fák a későbbiek során háromszor vastagabbak és magasabbak lettek, mint a tajga ugyanolyan klimatikus viszonyok között élő példányai. Ezen a helyen a növényeken kívül a rovaroknál is óriásnövekedést tapasztaltak. Az is meglepő, hogy a robbanás pillanatában a bővizű Angara vize hirtelen elpárologott. Száraz medrében csak egy év múlva jelent meg ismét a folyóvíz. Ugyancsak nem nevezhető a nukleáris robbanás szokványos következményének az a jelenség, hogy a szerencsétlenség után a Föld mágneses tere megváltozott, és a kataklizma centruma körül egy 30 km sugárú gyűrűben a föld még most is paramágneses jellegű. A vadászok ezen a környéken nem használnak iránytűt, mert a mutatója összevissza táncol.

A legújabb kutatási eredmények is azt sugallják, hogy ezzel a jelenséggel valami nincs rendjén. Ma már a tudósok között is akad, aki hajlik annak a feltételezésnek az elfogadására, hogy itt nem termonukleáris reakció ment végbe, hanem egy olyan szerkezet robbant fel, ami gigantikus erejű mágneses sugárzást bocsátott ki magából. Ennek a jelenségnek a természetellenességét támasztja alá az a tudományos jelentés is, mely szerint a robbanással egyidejűleg mágneses anomáliákat észleltek Maryland- és Kansas államokban, Torontóban, Párizsban, Potsdamban, Athénban, Honolulu-ban, sőt még a kínai Zi-Ka-Wei obszervatóriumban is.

Erős mágneses kisugárzást sejtet az a beszámoló is, hogy három nappal a szerencsétlenség után foszforeszkáló felhőket figyeltek meg Európa és Észak-Afrika felett. Mint ismeretes, a sarki fény szintén a levegő ionizációjára visszavezethető jelenség, egy olyan intenzív energiasugárzás következménye, amit erős napfolttevékenység vált ki. A világító felhők fényereje egyébként olyan erős volt, hogy Londontól Irkutzkig napokon át újságot is lehetett olvasni az éjszakai órákban, holott

éppen újhold volt. Moszkvában a világító felhők annyi fényt adtak, hogy éjjel jó minőségű fényképet készíthettek a közvilágítás nélküli házakról. Mágneses anomáliára utal az a megfigyelés is, hogy ebben a körzetben az órák naponta 1-3 másodpercet késnek a rádió által bejelentett pontos zónaidőhöz képest.

A legfurcsább azonban az, hogy az érintett körzetben sem a talaj, sem a fák radioaktivitása nem éri el azt a szintet, ami egy ilyen nagy erejű nukleáris robbanás esetén indokolt lenne. Egyes szakértői vélemények szerint a jelenleg mérhető sugárzási szint is inkább tulajdonítható az uráli plutóniumdúsító üzem balesetének, valamint a kísérleti atomrobbantások helyszínéről ide sodródott radioaktív esőfelhőknek, mint ennek a titokzatos katasztrófának. A helyszínen talált tektitek elemzése is különös eredményt hozott. A vizsgálat nagyarányú nátrium-oxid jelenlétét mutatta ki, ami itt a Földön nem fordulhat elő. A nukleáris robbanás elmélete tehát megdőlt. Időközben lehetőségünk nyílt arra is, hogy tanulmányozzuk a különbséget az UFO- és a valódi meteoritrobbanás következményei között. 2002 szeptemberében ugyanis egy nagyméretű meteor egy egész erdőt letarolt a Bajkál-tó mentén. Mielőtt Irkutszktól északkeletre, egy erdős-dombos vidéken a talajba csapódott volna felrobbant, és a hatalmas lökéshullám mintegy 100 négyzetkilométeres területen kettétörte a fákat. A darabokra szakadt meteorit krátereket vájt a földbe, melyek közül a legnagyobb átmérője elérte a 20 métert. (A Tunguzka-völgyben nem találtak becsapódási krátert, sem aszteroidamaradványokat.) Szakértők szerint a robbanás ereje egy közepes atombomba detonációjával ért fel. A helyszín tanulmányozása, a Tunguzka térséggel való összehasonlítása valószínűleg meggyőzi majd a meteoritbecsapódás híveit is elméletük tarthatatlanságáról.

Végül megemlíthető még, hogy ennek az UFO-katasztrófának nem csak mérhető, hanem kézzel fogható bizonyítékai is vannak. Az utóbbi évek kutatásai ugyanis kiderítették, hogy a tunguzkai robbanás helyszínén hatszázszor annyi cézium, lantán és neobidium van, mint bárhol a világon. Az objektum röppályájának folytatásában találtak is egy földbe fúródott ezüstös fémdarabot. A mintegy 1,5 kg tömegű szokatlan ötvözet 67% céziumot, 10% nagy tisztaságú lantánt, 8% neobidiumot és 0,4% oxigénmentes vasat, valamint 14,6% nagyon ritka (köztük ismeretlen eredetű) fémet tartalmaz. Különös sajátossága még ennek a fehéren csillogó leletnek, hogy megkarcolva intenzív szikranyalábot bocsát ki magából, a szétfűrészelése során pedig „fehér tűzű sugár csapott ki belőle”. A fémrepsz tanulmányozása során a tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy az egy kb. 1,2 m átmérőjű henger, vagy gömb alakú alkatrész darabja lehet. Azt is megállapították, hogy ilyen méretű fémtárgy sajtolására alkalmas berendezés a Földön egyelőre nem létezik, az anyag ismeretlen összetevőiről már nem is beszélve.

Könnyen lehet, hogy a balesetet nem műszaki hiba, hanem egy geológiai anomália okozta. A későbbi kutatások kiderítették, hogy az űrhajó átrepült a Sátán temetőjének nevezett hely felett, és utána zuhant le. A helyi lakosok szerint Szibériában, az Angara folyó partjához közel van egy mező, amely minden arra tévedőnek halált oszt. A 200-300 méter átmérőjű tisztáson madarak és különböző állatok csontjai hevernek. A tisztásra tévedt kutyák felhagytak az evéssel, és elpusztultak. Egy agronómus, Valentyin Szoljagin is látni akarta ezt a helyet. Amikor megmutatták neki, egy alacsony hegy tetején fekete kopasz földterületet látott. Növényzetnek nyoma sem volt, noha köröskörül vadul burjánzott a tajga. A csupasz földre óvatosan fenyőágakat és lelőtt császármadarakat fektetett. Egy idő után felszedte őket, és látta, hogy elfehéredtek. A fenyőtűk a legkisebb érintésre lehullottak. A halott császármadarakon semmi károsodás sem látszott. Tollazatuk ép volt. Belső szerveik és húsvuk azonban sötétvörösre változott. Olyan volt, mintha mikrohullámú sütőbe rakták volna őket. Az emberekre is hasonló hatást gyakorol a mező. Aki bemerészkedett a területre, annak már pár perc után iszonyú fájdalom járta át a testét. A tisztás közelében az iránytű is jelentősen kitért.

Mindebből arra következtethetünk, hogy ezen a területen a mélyből erős mágneses sugárzás tör fel, melynek hatása több kilométer magasan is érezhető. Méghozzá Yin jellegű sugárzás. A Yin sugárzás jellemzője, hogy taszítja az elektronokat, ezért fémekben elektronsokszorozódást vált ki, ami elektromos berendezésekben zárlatot okoz, a villamos vezetőképességgel rendelkező folyadékokat (pl. a víz) pedig felforralja. Mivel az ember és az emlősállatok testének 60-70%-a víz, érthető mi okozza a pusztulásukat. (A forróságtól belül megfőnek, majd megsülnek.) A gyanútlanul arrafelé repülő UFO-nak is ez lett a veszte. Az erős Yin kisugárzás zárlatot okozott a vezérlőművében, ami-

től a jármű irányíthatatlanná vált, és lezuhant. Ez még nem okozott volna nagy bajt, hiszen a történelmünk során sok UFO szenvedett balesetet a világunkban. Ez a jármű azonban kristályos hajtóművel rendelkezett, ami vezérlés hiányában megszaladt, s felrobbant. A belőle kiszabaduló óriási mennyiségű energia okozta az elképesztő pusztítást a tajgában.

A legújabb feltevés szerint a tunguzkai robbanás kiváltó oka Tesla kísérletezése volt. Tesla 1908 nyarán megépítette az 57 méter magas Wardencllyffe tornyot, amellyel vezeték nélküli energiát kívánt sugározni több száz kilométeres körzetben. Miután üzembe helyezte az 55 tonnás monstrumot a szibériai Tunguzkában ismeretlen eredetű robbanás történt. Amikor Tesla ezt a hírt meghallotta, depresszióba esett, és leszerelte a jeladó berendezést. Meg volt győződve róla, hogy a hatalmas krátert az általa kisugárzott erős mágneses sugárzás okozta. A robbanás által kiváltott légnyomás pedig letarolta a környék erdeiben a fákat. Ez biztosan nem így történt, mert több ezer kilométer távolságban már a koncentrált mágneses sugárzás is annyira lecsillapodik, hogy nem képes ilyen rombolást véghezvinni. Az viszont nem zárható ki, hogy az intenzív mágneses hullám megzavarta az éppen arra repülő UFO vezérlőművét, amitől megszaladt a kristályos hajtómű, és felrobbant a jármű.

Időközben eldőlt ez a közel egy évszázada folyó vita. 2004 nyarán Jurij Lavbin, a tunguzkai űrjelenséget vizsgáló közalapítvány vezetője bejelentette, hogy kutatóik megtalálták a térségben szerencsétlenül járt űrjármű roncsait. Az expedíció Poligusa település közelében, sűrű növénytakaró alatt fedezte fel a hatalmas fémtömböt. Kiderült, hogy a korábban azért nem találtak rá, mert azt hitték, hogy a rejtélyes égitest keletről nyugatra tartott, pedig éppen ellenkezőleg húzott el Tunguzka felett. A nyomokból azt is meg tudták állapítani, hogy még mielőtt felrobbant volna a lángoló objektum, egy éles kanyarral kikerülte Vanevara városát. Mivel elszállítani nem tudták, mintát vettek belőle, és most vizsgálják az összetételét. A krasznojarszki kutatók egy újabb, nagyszabású expedíciót szándékoznak indítani a helyszínre, hogy kiderítsék a baleset okát.

A kristályos reaktor okozta robbanás speciális következményei akkor nyilvánulnak meg a legszemléletesebben, amikor a baleset lakott terület felett történik. Sajnos erre is van példa, amelyet a szakirodalom a Mont Pelée⁵⁷ vulkán kitörésével azonosít. A katasztrófa 1902. május 7-én kezdődött a Soufrière⁵⁸ vulkán kitörésével, a St. Vincent⁵⁹ szigeten. Ezt követte másnap a Mont Pelée vulkán kitörése Martinique⁶⁰ szigetén, végül 9-én a kettő között működésbe lépett a tenger alatti Hodder tűzhányó is. Amíg a Soufrière és a Hodder esetén a vulkanikus folyamatok szokványos formában zajlottak, a Mont Pelée kitörése meglehetősen rendhagyóan ment végbe. Május 5-én a kráter egyik fala leszakadt, és az így kiszabadult lávafolyam 25 embert pusztított el. Úgy látszik, ez a jelenség felkeltette a földönkívüliek érdeklődését is, mert a helybéliek a vulkán felett egy különös „tűzgömböt” figyeltek meg. A hegy lábánál elterülő St. Pière⁶¹ városka lakói azonban nem siettek elhagyni lakóhelyüket, mert hozzá voltak már szokva a vulkánkitörésekhez, és egyébként is a másnap esedékes helyi választásokra készülődtek. Most azonban a tragikus helyzet nem a lávaömlés szokásos tempójában alakult ki, hanem egy pillanat alatt pusztult el az egész város, 30 ezer emberrel együtt. Közülük 26 ezren voltak a település polgárai, a többiek pedig a kikötőben horgonyzó hajókon lelték halálukat. A közelben levő hajókon tartózkodó túlélők szerint: *„A katasztrófa egy pillanat alatt csapott le rájuk. Tömör lángfalnak látszó hatalmas tűzhullám tört a városra, amely egyetlen villanással, egyszerre kigyulladt, és amikor a tűzfelhő a tengerhez ért, a víz forrni kezdett. A part közelében levő hajók mindenestől eltűntek a lángtengerben, egy távolabbi hajó árbocát és kéményét pedig úgy leszelte a tűzfal, mintha egy óriási kés lett volna.”*

A legdöbbenetesebb dolgok azonban a városban történtek. A vasrudak meggörbültek, megcsavarodtak, a közelükben levő porceláncsészék és agyagpipák viszont épen maradtak. Megolvadt az üveg, megkövült a gyümölcs, egymásba folytak a fémedények, és közben a szabadon álló ólom-

⁵⁷ mon pelé

⁵⁸ szufrier

⁵⁹ szan vinszent

⁶⁰ martinik

⁶¹ szan piér

csövekből nem folyt el a víz, a leföldelt vízvezeték-hálózat épen maradt. A pusztulás legkülönösebb nyomait az emberi testeken tapasztalták. A város központjában minden ember meghalt, de úgy, hogy csak a testük szenesedett el, a rajtuk levő ruha épen maradt. A halálnak ez a formája nagyon hasonlatos volt az úgynevezett spontán égéshez. Ez a jelenség akkor lép fel, amikor gömbvillám csapódik az emberbe, vagy magában a testben keletkezik oly mértékű energiakoncentráció, ami ezt a jelenséget előidézi. Mint ismeretes ilyenkor a test olyan intenzíven ég el, hogy csak egy kupac hamu marad belőle, ennek ellenére a környezet nem károsodik. A szék vagy ágy, de még a testtel közvetlenül érintkező lepedő is épen marad, tehát itt az anyag elhamvadásának különös módjával állunk szemben. Jellegzetessége még ennek a reakciónak, hogy mivel nem kémiai égésről van szó, nem érezhető a pörkölődésre jellemző szag, a belülről kifelé égő testből nem szabadul fel semmiféle gyúlékony gáz vagy pernye.

A lehető legteljesebb tájékoztatás érdekében közbevetőleg célszerű megjegyezni, hogy egyes szakértők szerint a test spontán elhamvadását nem a Yang-, hanem a Yin jellegű energia koncentrációja okozza. Ezt a feltételezést támasztják alá azok az utólagos vizsgálatok, melyek során megállapították, hogy a spontán égésben elhunyt személyek halálának időpontjában intenzív napfolttevékenység zajlott, és az általa keltett mágneses viharok négyszeresére növelték a földmágnesességet. A statisztikai adatokból az is kiderült, hogy az áldozatok túlnyomó része méltatlan körülmények között élő, végsőkéig elkeseredett ember volt. Iszákosok, fogyatékosok, szegények, vagyis a társadalom kítaszítottjai. Akadtak persze jó módú áldozatai is ennek a titokzatos tűzhalálnak, de ezek is többnyire olyan idős, beteg emberek voltak, akik nem tudtak mit kezdeni magukkal, az életükkel. Ennek a megfigyelésnek azért van jelentősége, mert a legújabb radiesztéziás kutatások kimutatták, hogy a negatív gondolkodás, a düh, a bosszúvágy, az elkeseredettség, illetve csalódottság kisugárzódik az emberből, és magához vonzza a földből kiáramló mágneses sugarakat. Ezek a labilis idegállapotú emberek tehát mintegy magukba sűrítik környezetük Hartmann-vonalait, valamint a föld alatti víz-ér-kisugárzásokat. Ennélfogva testükben igen nagy mértékű Yin energia-koncentráció lép fel, amit intenzív napfolttevékenység esetén tovább növelnek a mágneses viharok. Egy bizonyos szint felett az energiakoncentráció oly mértékűt ér el, ami a gömbvillámhoz hasonló jelenséget idéz elő, és ez is elindíthatja a spontán égést, a test belülről történő elhamvadását.

Koncentrált gravitációs sugárzásra utal az oroszországi Ördögbarlang-dombon megtörtént eset is. Ennek a Volgograd megyei dombnak a környékén több állat is eltűnt már nyomtalanul, és a felette elrepülő helikopterek műszerei nem működnek. Egyszer két pásztor is felmerészkedett a dombra. Néhány perc múlva az egyik összerogyott. Amikor magához tért, meglátta a társa szénné égett tetemét. A helyszínre érkezett kutatók megdöbbenve tapasztalták, hogy a pásztor inge nem gyulladt meg.

A mikrohullámú sugárzás hatásmechanizmusára emlékeztető, tűszúrászerű égető érzést okozó hőhatás a St. Pière városka túlélőit is megkínozta. A Szibériában végbement katasztrófához hasonlóan az epicentrumtól távolabb élők itt is belülről kifelé irányuló heves hőérzetről számoltak be, ami ellen az sem segített, hogy ledobálták magukról ruháikat. Különös, hogy a radioaktív sugárzással ellentétben ezt a fajta sugárzást a vastag falak nem árnyékolják le, a pincében levők bőre ugyanúgy rákvörösre „főtt”, mint azoké, akik lakásuk felső szintjén tartózkodtak. A többség nem élte túl ezt a sajátos hőhatást, de nem a hőségtől fulladtak meg, vagy az égési sérülésekbe haltak bele, hanem abba, hogy felforrtak a testnedveik, és az így keletkező gőz szétrepesztette a vérereket.

Ennek a speciális effektusnak imént vázolt hatásmechanizmusa szintén megerősíti a gyanút, hogy itt erős mágneses sugárzásról van szó. A fentiekben láthattuk, hogy ez a fajta energiasugárzás csak olyan anyagokra hat, amelyek elmozdítható töltéshordozókkal rendelkeznek. Mivel a vas köztudottan a leghatékonyabban mágnesezhető, természetes, hogy igen intenzíven reagál erre a sugárzásra. Mágnessel befolyásolható anyagnak tekinthető azonban a víz is, mert elektromágneses erőterben pozitív és negatív ionok alakulnak ki benne. Ennélfogva az élő szervezet is élénken reagál a mágneses monopólusnak tekinthető szubatomi energiasugárzásra, hiszen az emberi test 60%-a víz. Így már az is érthető, hogy miért nem gyulladt meg az áldozatok testén a ruha. A textília, a porcelán és egyéb épen maradt tárgyak (pl. egy helyszínen talált doboz gyufa is) szigetelőanyagból vannak, ezért nem reagálnak a mágneses behatásra. A gyümölcsökben viszont igen nagy mennyiségű víz van, így nem csoda, hogy megkövültek, a felforrósodás következtében csonttá száradtak.

A fémek megolvadása, illetve az emberi test elégeése csak következménye a mágneses sugárzásnak. A szubatomi energiárészecskék ugyanis rendkívül intenzív szabadelektron-keltést és elektron-áramlást indítanak el az elektromosan vezető anyagokban, és ez a nagyfokú atomi mozgás generálja az anyagon belül azt a rejtélyes hőt, amely a környezettől elhatárolódó égést okoz. A szigetelőanyagok csak akkor képesek ebben az erőterben megolvadni, ha nagy felületűek (pl. ablaküveg), és a felforrósodott levegő, vagy a közelben található izzó tárgyak konvekció útján elegendő hőt sugároznak ki magukból olvadáspontjuk eléréséhez. Ennél a jelenségnél tehát a szigetelőanyagok csak szokványos módon olvadhatnak meg, illetve éghetnek el. Más a helyzet akkor, ha ez a speciális sugárzás hosszabb időn át éri az anyagot, vagy igen nagy mennyiségben kerül bele. Ez esetben a nagyszámú szubatomi energiárészecske atomok közötti áramlása, és az atomi részecskékkel való ütközése kelti azt a hőenergiát, ami az öngyulladásához, illetve az olvadáspont eléréséhez szükséges.

Ezeket a speciális fizikai folyamatokat csak koncentrált szubatomi energiasugárzás képes kiváltani, ezért a Mont Pelée vulkánnál történeteket sem lehet a szokványos katasztrófák közé sorolni. Mellesleg a Földön kívüli civilizációk a koncentrált szubatomi energiasugárzást régóta használják fegyverként is. Földi bevetésük leglátványosabb esete i.e. 702-ben történt, amikor Sanherib asszír - király sereget küldött a zsidók ellen, és megostromolta Jeruzsálemet. A korabeli krónikák szerint ekkor „égi széllökés” keletkezett, melynek nyomán 185 ezer asszír katona vált egyik pillanatról a másikra hamuvá, de a ruháik sértetlenek maradtak.

A St. Pière városkát ért katasztrófa valódi okára végül is egy látnok hívta fel a figyelmet, aki szerint ezen a napon egy „*diszkosz formájú interplanetáris űrhajó zuhant bele a kráterba.*” A lakosság által észlelt fényes, lebegő tárgy tehát valószínűleg egy kristályos reaktorral működő UFO volt, amely méréseket végzett a tűzhányó felett, és eközben baleset érte. A zuhanást követően az óriási hőhatás miatt a hajtóműben gerjesztett kristály minden bizonnyal megszaladt, és egyszerre kiszabadult belőle az összes energia. Feltehetően ennek hatására törtek fel a tűzhányó kráteréből a megfigyelők által is említett villámszerű fények. Ezután „*vörös gömbök emelkedtek fel a magasba*” és felhő formájában elindultak a város fölé. A lángfalként lecsapó felhő gigászi energiataralmára jellemző, hogy kialakulása során villámszerű kisüléseket lövellt a tűzhányó felé.

Nem elképzelhetetlen, hogy ennek az űrhajónak a balesetét az okozta, hogy a tűzhányó belsejéből olyan intenzív energiasugárzás áradt ki, ami megbénította az UFO irányító rendszerét. Ennek következtében felmondta a szolgálatot a gravitációs mezőt kiegyenlítő berendezés is, és elkerülhetlenné vált a lezuhanás. Ilyen jellegű balesetek egyébként később, az 1940-es évek végén, és az 1950-es évek elején is történtek, mivel ezek a típusú járművek még igen érzékenyek voltak a kívülről érkező koncentrált energiasugárzásokra. Három olyan esetről is tudunk, ahol diszkosz alakú UFO-k szintén erős zavaró sugárzás folytán jártak szerencsétlenül.

A földönkívüliek által megerősített balesetek közül az első Új-Mexikóban történt, Roswelltől 75 mérföldre. 1947. július 2-án lezuhant egy másik gép is ugyancsak Új-Mexikóban, Magdalena mellett. Mivel mindkét jármű erősen megrongálódott, nem zárható ki, hogy irányíthatatlanná váltak, és a viharos éjszakában nagy sebességgel egymásnak ütköztek. Másként ugyanis nem magyarázható, hogy a földi eszközökkel szétroncsolhatatlan lemezekből készült járművek miként sérülhettek meg annyira, hogy nagyobb darabok szakadtak ki belőlük. A földet érés során a fóliászerű lemezek hatalmas területen szóródtak szét, ami szintén arra utal, hogy a roncsolódás még a levegőben történt, egy mennydörgésszerű csattanás kíséretében. A Roswell mellett lezuhant gépet másnap a birtokát ellenőrző farmer találta meg, aki telefon hiányában csak néhány nappal később értesítette a hatóságot. Ekkor egy katonai kutatócsoport lezárta a környéket, és az erősen megrongálódott UFO-t valamint a maradványait elszállították. Az ismeretlen anyagból készült fémlemezkek és a balsafához hasonló állagú, de rendkívül szilárd repeszdarabok begyűjtése során rábukkantak négy humanoid lényre is, akiknek a teteme a késlekedés miatt időközben oszlásnak indult. Feltehetően azért nem tartózkodtak a gépben, mert zuhanás közben kiestek a levegőben szétnyílt szerkezetből.

A Magdalena mellett földet ért másik UFO-t régészeti ásatásokat végző diákok találták meg. Itt is jelentős mennyiségű fémfólia szóródott szét, de az űrhajónak csak a felső része törött össze. Így megfigyelhető volt, hogy ennek a gépnek a borítása is műanyagra emlékeztető tapintású réteget

fémlemezekből készült. Alatta a váz vékony, de erős pillérekből, és boltívszerűen kiképzett gerendákból állt, melyeket bilincsek és hegesztések kapcsoltak egymáshoz. A roswelli roncsnál láthatók voltak a belső berendezésekben alkalmazott rudak, csövek, karok és préselt alkatrészek is. Minden alkatelem hieroglifaszzerű jelzésekkel, és megfejthetetlen szimbólumrendszerben alkalmazott rózsás és ibolyaszínű azonosító vonalakkal volt ellátva. A magdalenai szerencsétlenségről telefonlehallgatás révén viszonylag gyorsan értesült a hatóság, így a begyűjtést végző katonai alakulat hamar a helyszínre ért. Ennek ellenére a hattagú legénység itt sem élte túl a balesetet, nem segített rajtuk sem az oxigénmaszk, sem az azonnali kórházba szállítás. Hallani azonban olyan híreket is, hogy egyikük életben maradt, és a Wright-Patterson támaszponton évekig faggatták, de nem sikerült belőle semmilyen használható információt kihúzni. Pár év múlva megbetegedett, és ő is meghalt.

A harmadik irányíthatatlanná vált UFO 1948. július 7-én Laredotól délre, a mexikói határon túl zuhant le. Miután radarral észlelték a balesetet, a hatóságok azonnal megtették a szükséges intézkedéseket. Itt az amerikai hadsereg felderítői érkeztek először a helyszínre. Ebben az esetben az erősen összeroncsolódott, szintén réteges lemezborítású járműben csak egy humanoidot találtak, akinek a teste szénné égett. Amíg az első két űrhajó átmérője max. 10 méter volt, addig a laredoi példány átmérőjét kb. 27 méterre becsülték.

A feltételezések szerint szintén az irányító számítógéprendszer meghibásodása okozta azt az UFO-balesetet is, amely Norvégiában, a Spitzbergákon történt. Az 1952. tavaszán jégbe fúródott min. 40 m átmérőjű járműre a norvég hatóságok bukkantak rá, de átadták az amerikaiaknak, akik a titkosszolgálat közvetítésével ennek a roncsait is begyűjtötték. Egyes források szerint ebben az UFO-ban egy 175 cm magas, hozzánk hasonló, emberszerű lény megfagyott testét találták. Kozmikus szomszédaink tájékoztatása szerint ezeknek az űrhajóknak a balesetét mikrohullámú sugárzás okozta. Az amerikai kormány ugyanis a hidegháború elmérgesedésével oly módon kívánta hatékonyabbá tenni légvédelmi rendszerét, hogy jelentősen megnövelte a radarállomások hatósugarát. Volt olyan radarjuk is, amit később le kellett állítani, mert olyan erős mikrohullámú sugarakat bocsátott ki, hogy a környéken sorra hullottak el az állatok. Ezek az erős sugarak bénították meg a szerencsétlenül járt UFO-k számítógépes irányító rendszerét, és tették lehetetlenné navigálásukat. A helyzet tanulmányozása után a földönkívüliek elvégezték a szükséges módosításokat, az irányító rendszert olyan védelemmel látták el, hogy azóta hasonló okok miatt egyetlen járművüket sem veszítették el. Még szerencse, hogy ezekben az esetekben nem történtek környezetromboló katasztrófák. Úgy látszik, hogy a kristályos hajtómű csak a túlhevülésre érzékeny, a lezuhanás következtében előálló ütés nem indítja be a láncreakciót. A műszaki változtatások jelentős mértékben növelték a Földön kívüli űrhajók repülési biztonságát, ennek ellenére még sincsenek százszázalékosan védve a balesetektől.

Jóval ritkábban ugyan, de továbbra is előfordulnak nem várt tragédiák. Ennek szemléletes bizonyítéka az azteci baleset, amelynek az oka valószínűleg kozmikus eredetű. Ez az esemény szintén Új-Mexikóban történt, 1948. március 25-én. A kb. 9 méter átmérőjű, vékony, de erős fémötvözetből készült UFO szinte sértetlen maradt, csupán a tetején volt egy kis lyuk. A baleset feltehetően arra vezethető vissza, hogy egy nagy sebességgel érkező meteorit átlukasztotta a jármű átlátszó kupoláját, melynek következtében elszökött a levegő, és az ufonauták megfulladtak. Csupán arra maradt idejük, hogy működésbe hozzák az automatikus leszállító egységet, ami finoman földre helyezte a gépet. Miután a zavart radarral észlelték, a katonai mentőhelikopter azonnal útnak indult. Amikor rájuk bukkantak, már senki sem élt a tizenkét tagú legénységből. Ebben a járműben egy kézikönyvet is találtak, amelyet nyelvészek és szimbolikában jártas írásszakértők egész sora próbált megfejteni, de mind a mai napig nem jártak eredménnyel.

Ugyancsak nem várt esemény következtében zuhant le egy 18 m átmérőjű, és 50 tonna súlyú UFO Dél-Afrikában, a Kalahári-sivatagban. Ezt 1989. május 7-én a helyi légharítás egy kísérleti stádiumban levő újfajta lézergyűvel lőtte le.⁶² A koncentrált sugarakat kibocsátó fegyverek ellen csak

⁶² Az amerikai haditengerészet lézergyűiinek hatótávolsága 25 km, teljesítményük pedig 30 kW. Mivel a lézersugárnak nincs tömege, a célzáshoz nincs szükség a röppálya kiszámítására. A lövés során nem alakul ki visszalökés sem. Az oxigén-jód lézersugár átmérője 10 cm, és hőmérséklete a 800 °C-ot is elérheti. Kifejlesztése 40 millió dollárba került. Egy kilövés ára viszont csupán 59 cent. Jelenleg fejlesztés alatt áll a 150 kW-os lézergyű. A lézergyűt az atomtöltetű infolytatását lásd a következő oldal alján →

gyors eltávolodással, és cikcakkban való repüléssel lehet védekezni, ők azonban nem számítottak ilyen veszélyre. Miután korábbi megfigyeléseik során meggyőződtek róla, hogy nekünk még nincsenek sugárfegyvereink, nyugodtan repkedtek a légterünkben, és teljesen váratlanul érte őket a támadás. Egyébként a felderítő űrhajók rendkívül erős, boltívszerű kiképzése folytán a kéttagú legénység túlélte a zuhanást, annak ellenére, hogy a korong 150 m átmérőjű, 12 m mély krátert vajt a földbe. A szóbeszéd szerint a Walhalla légitámaszpontra szállították őket, járművükkel együtt. A laboratóriumi vizsgálatokat követően mind a járművet, mind a kis szürkék fajához tartozó ufonautákat átadták az amerikaiaknak. További sorsukról semmit sem tudunk. Ez az akció egyébként az ufonautákon kívül számunkra is végzetesnek bizonyult. A helyszínre küldött két mentőhelikopter közül ugyanis az egyik túl közel merészkedett a koronghoz, és annak olyan erős volt még a mágneses kisugárzása, hogy leállította a gyújtást. Ennek következtében a helikopter lezuhant, és szakértőkből álló ötfőnyi személyzete szörnyethalt.

Nem hivatalos hírforrások szerint legalább 30 földönkívüli holtteste van az amerikai hadsereg birtokában, egy szigorúan őrzött föld alatti bázis hűtőkamrájában lefagyasztva. A boncolások során kiderült, hogy a különféle helyeken szerencsétlenül járt űrhajóknak van egy közös vonásuk, a bennük talált ufonauták hasonlósága. Szinte mindnyájan a „kis szürkék” néven emlegetett fajhoz tartoznak, és csak kisebb eltérések tapasztalhatók a testi felépítésükben. Közös tulajdonságuk a sauroid jelleg, vagyis szervezetük nem hasonlítható az emlősökéhez. Ennek következtében szinte minden belső szervük különbözik a miénktől, beleértve az izmaikat, és a bőrszövetüket is. Egyébként hullószerű bőrük világosszürke, és verejtékmirigyeket nem tartalmaz. Vékony, karcsú testükön nincs egy szál szőr sem. A fejük a testükhöz képest aránytalanul nagy, agytérfogatuk kb. 2500 köbcentiméter. Nyakuk vékony, orruk keskeny, szájuk és fülük egészen kicsi (szinte alig észrevehető), pupilla nélküli szemük viszont óriási. Ennek az egész fejet uraló nagy látószögű szemnek tudható be, hogy szürkületben is jól látnak. A hallásuk szintén kifinomult, a legkisebb zörejt is meghallják. Testmagasságuk 90 és 150 cm között ingadozik, testsúlyuk nem haladja meg a 30 kilogrammot. Vékony karjuk hosszú (térd alá nyúlik) és csontozata sokkal bonyolultabb, mint az emberé. (Nem csak könyökben hajlik, hanem szinte bárhol, ahol szükség van rá.) Ujjaik száma többnyire négy, és közöttük vékony úszóhártyaszerű összenövés van. Körmük rendszerint nincs, de a háromujjúaknak néha hosszú karmuk van. A balesetet szenvedtek között hatujjú lények is találhatóak, normál emberi körmökkel. A három- és négyujjúak lábfeje egybefüggő, nem tagozódik ujjakra, ennek ellenére rendkívül hajlékony. Azonosítható külső nemi szervvel nem rendelkeznek. Fogaik nincsenek, a rágószerüket kemény, egybefüggő íny alkotja. A vérük átlátszó, színtelen, vörös vértestek nélküli. Belső szerveik jóval egyszerűbbek, mint a mieink (pl. a szív és a tüdő szerepét egy közös szerv látja el), de van egy pajzsmirigyhez hasonló szervük is, ami belőlünk hiányzik. Ez a kiválasztószerv a gyomorban található, és a szerepe egyelőre ismeretlen előttünk. Testhőmérsékletük 26 °C-ra becsülhető. Az áldozatul esettek egy része olyan fajhoz tartozik, amely nem képes szilárd táplálékot fogyasztani, ezért a szájnak nincs szerepe a táplálkozásban. Nyelvük sincs, a nyelvöcsövüket csak egy folyadékáteresztő hártya helyettesíti. Ennek következtében nincs emésztőrendszerük, bélcsatornájuk és végbelük.

A legmeghökkenőbb közös ismertetőjegyük a nagy és erősen barázdált agyuk. Agytekervényeik barázdáltsága arra utal, hogy az IQ-juk meghaladja a 240-et. A harmadik típusú találkozások során szerzett információk alapján azt is tudjuk róluk, hogy nem lineárisan gondolkodnak mint mi, hanem pókhálórendszerben. A problémát körbejárják, minden oldalról megvilágítják, és ha szükséges a gondolatmenetet egyes pontok között rövidre zárják. Így egy logikai úton szőtt gondolatszöveget kapnak, mely alkalmas alternatív megoldások kidolgozására. Végül alapos mérlegelés után döntenek el, hogy melyik kiutat válasszák. Ez a fajta gondolkodásmód azzal az előnnyel jár, hogy ha a legcélravezetőbbnek ítélt megoldás nem válik be, akkor nem esnek kétségbe, hanem azonnal váltanak, és a korábban kimunkált gondolatszöveget felidézésével más úton érik el a céljukat. Ezáltal elkerülik

---

terkontinentális rakéták megsemmisítésére találták ki, de sajnos újabban UFO-k ellen is alkalmazzák. Teljesen mindegy, hogy egy földönkívüli civilizáció jó szándékkal, vagy ellenségként érkezik hozzánk. Válogatás nélkül lelőjük őket. Megtartottuk azt a világháborús szokásunkat, hogy előbb lövünk, és utána kérdezzük.

a mi elfojtásos problémamegoldásainkból eredő bizonytalan helyzeteket, amikor a kiváltó mechanizmussal egyáltalán nem törődve gyorsan orvosoljuk a bajt, majd igyekszünk elfelejteni az egészet. Ez a rövidlátó problémakezelő módszer csak a felszínre került gondokat oldja meg, az okok megszüntetésének hiányában a bajok időről időre újratermelődnek.

A földönkívüliek problémamegoldó képessége azért is olyan hatékony, mert ők tisztában vannak azzal, hogy az életet külső erők irányítják. A különféle szándékú külső erőket megtestesítő túlvilági lények láthatatlanok ugyan, de jelenlétük nagyon is létező a világunkban oly annyira, hogy civilizációnk valódi irányítását nem mi, hanem ők végzik. Karmikus okokra is kiterjedő bajfeltárást csak ennek a ténynek a figyelembevételével lehet végezni. Ennek a helyzetnek a tagadásával sohasem lehet lejutni a problémák gyökeréig, így gondjainkat nem tudjuk véglegesen felszámolni. Az idegnek gondolkodásmódja nem csak a jelenben fennálló okokra, hanem a probléma múltból eredő gyökereire, és a jövőre gyakorolt hatásaira is kiterjed. A dolgokat összefüggéseikben és eredetükben vizsgáló gondolkodásmódjukhoz járul még nagyfokú parapszichológiai képességük, ami civilizációjukat jóval a miénk fölé emeli.

Egy megjegyzés erejéig érdemes még visszatérni az energiatermelésre használt szupernehéz elemre. A negyedik típusú találkozások élménybeszámolói alapján nagy a valószínűsége annak, hogy a legfejlettebb Földön kívüli civilizációk az ellenséges szándékú embereket megbénító sugárfegyvereiket szintén ebből az anyagból készítik. A kézben tartható csőszerű alkalmasodásba nem nagy hatásfokú elektromágneset építenek be, hanem a végébe egy 115-ös elemmel dúsított kristályt helyeznek, amit hátulról egy kisméretű protongenerátorral bombáznak. A kristályos sugárfegyver energiája olyan nagy, hogy a test megsemmisítésére is alkalmas. Los Angelesben egy férfi pisztollyal támadt az őt elrabolni szándékozó idegekre. Erre a „kis szürkék” egy töltőtoll méretű eszközt szegeztek rá. A szemtanúk beszámolója szerint az erős fénysugárként megnyilvánuló mágneses sugárzás először lángoszloppá változtatta a férfit, majd egy pillanat alatt elégett úgy, hogy csak a csontváza maradt vissza. A rendőrségi jegyzőkönyv szerint a tetemet megvizsgáló patológus nem talált elfogadható magyarázatot az esetre.

Hasonló módon gyártják a gyógyászati célra szolgáló energiaregeneráló és testszövetsejtnyitó manipulátorokat, és minden bizonnyal ezen az elven készülnek azok a pozitív energiát kibocsátó sugárágyúk is, amelyekkel a megvizsgálni kívánt személyeket emelik a magasba. A kis méret és a szakaszos üzemmód miatt itt nem kell számolni túlmelegedésből eredő megszaladással, tehát ezek az eszközök meglehetősen üzembiztosak. Még abban az esetben sem okoznak tragédiát, ha tűzbe dobják őket, a láncreakció létrejöttéhez ugyanis 1740 °C-ra van szükség, a fosszilis tüzelőanyagok pedig képtelenek ilyen magas hőmérséklet előállítására. Ennek ellenére ez a kivitelezési mód egyelőre csak érdekesség számunkra, mert a mi fejlettségi szintünkhöz a nagy hatásfokú elektromágnesekből készített manipulátorok állnak legközelebb.

Technikatörténeti érdekességként megemlíthető még, hogy ehhez a fajta energiatermeléshez nem feltétlenül szükséges nagy atomsúlyú elemek létrehozása, mert egyes természetes kristályok is képesek magukból jelentős mennyiségű szubatomi energiát kibocsátani. Ennek módját az atlantiszi civilizáció jól ismerte, és közvetlenül ez okozta a vesztüket. Rájöttek ugyanis arra, hogy egy rubinszerű kristály gerjesztésével nagy mennyiségű pozitív mágneses energia állítható elő, amely koncentrálna nagy távolságokra is eljuttatható. A gerjesztést nem atomfizikai elven működő protongenerátorral, hanem a nap sugaraival végezték. Tudniillik a nap jelentős mennyiségű protont áraszt ki magából, melyek fókuszálva már képesek a természetes kristályok szubatomi energiakisugárzását megsokszorozni. Ezt az energiát prizmákkal vagy üveglencsékkel összegyűjtve halálsugárként, és munkavégző erőként egyaránt használták. Ezzel pusztították ki azokat a hatalmas termetű vadállatokot (mamutokat, több mint 1 méter szarvtávolságú óriásbölényeket), amelyek a korabeli emberek életét veszélyeztették. A „kristályerő” munkavégzésre való használatának leglátványosabb formája a nagyméretű, súlyos tárgyak mozgatása volt. Több száz tonna tömegű köveket is képesek voltak felemelni, és kívánt helyre irányítani azáltal, hogy pozitív energiával besugározva súlytalanná tették.

Annak érdekében, hogy ez az energia mindenütt hozzáférhető legyen, egymástól meghatározott távolságra, kupolatetős tornyokat építettek. Ezeknek az egész birodalmat behálózó elcsúsztható

fedelű épületeknek a tetején helyezték el az általuk oreikhalkosznak (tűzkőnek) nevezett kristályt. A tudati fejlődésük azonban nem tartott lépést a mágia, a technikai haladás terén elért szinttel, így ez az erő egyre veszélyesebbé vált a kezükben. Az erkölcsi züllés, az erőszak, a hatalomvágy annyira eluralkodott rajtuk, hogy le akarták igazni az egész világot. Erőműveiket egyre nagyobb energiával működtették, és az irányítatlan, szórt sugárzás megzavarta a föld alatti gravitációs erők egyensúlyát. Mindez lemeztektónikai mozgásokat indított el a föld mélyén, ami oda vezetett, hogy i. e. 15 600 körül ez a Florida és Gibraltár, valamint Észak-Afrika között elterülő, korábban egybefüggő földrész három nagy, és két kis szigetre szakadt. A katasztrofális erejű földrengések és a szökőár következtében a lakosság túlnyomó része a Sargasso-tengerbe veszett.

Ez azonban a túlélőket nem bírta jobb belátásra. Az idő múlásával a megalomán világhódító törekvésük paranoiává hatalmasodott, és i. e. 10 000 körül építettek egy hatalmas kristály által táplált sugárgenerátort. A céljuk az volt, hogy megcélozzanak vele egy kis holdacska, amely akkoriban a Föld körül keringett, és pályáját módosítva Kínára irányítják. Ahhoz ugyanis nem voltak elegendőek, hogy szárazföldi hadműveletekkel hódítsák meg az egész világot, így a kozmoszból kívánták Ázsia lakosságát elpusztítani. A számításuk azonban nem vált be, mivel a sugárfegyver kettérepesztette a kisbolygót, amely így nem a számított pálya mentén csapódott a Földnek, hanem a Bermudáktól északra lépett a légtérbe, és a saját életterükre, Atlantiszra zuhant. Ennek hatására ez az Európa méretű kontinens egyetlen éjszaka alatt a tengerbe süllyedt.⁶³ Ma már csak az Azori-, a Madeira-, a Kanári- és a Bahama-szigetek látszanak belőle, amelyek nem mások, mint az egykori Atlantisz keleti és nyugati partvidéke. Ez a hihetetlen mértékű süllyedés annak tudható be, hogy Mu-szigetéhez hasonlóan Atlantisz alatt is hatalmas gázzárványok voltak. A kisbolygó becsapódása során a kontinens talapzatát képező vékony tengerfenék beomlott, az alatta levő metángáz elszökött, és Atlantisz megmaradt szigetei több kilométer mélyre süllyedtek. Ezzel végleg a hullámsírba merült a bennünket közvetlenül megelőző civilizáció is.

Ennek a gázbuboréknak a létezéséről már tudományos bizonyítékkal is rendelkezünk. Brit tudósok Tenerife és Barbados között, a víz felszíne alatt 5 km mélyen egy hatalmas lyukat találtak. Átmérője 3-5 km, és a Közép-atlanti hátságban húzódik, több kisebb lyuk társágában. Ezek a lyukak nagy valószínűséggel a hetedik kontinens magasba emelő nagy gázzárvány maradványai. A kisbolygó becsapódása során itt nem szakadt át a földkéreg, így a bent rekedt gáz nem engedte alulról betörni a magmát. Később ugyan elszivárgott innen is a gáz, de a megszilárdult kőzet már elzárta a forró láva útját, az üres lyukakat pedig tengervíz töltötte ki. A Durham Egyetem geofizikusa, Roger Searle beszámolója szerint a Föld köpenyének anyaga zölden fénylik, mert jórészt olivin nevű ásványból áll. Ez a megfigyelés magyarázatot ad arra, hogy korábban miért nem szökött el a gáz a kontinens alól. Az olivin rendkívül kemény, fémtartalmú ásvány, ezért természetes körülmények között akár több millió évig is képes megőrizni a bele szorult gázbuborékot. Mivel az olvadáspontja 1500 °C, a magma közelsége sem képes megolvasztani. Csak egy kozmikus katasztrófa tudja megrepesztetni, szétzúzni. Összeroppanása után a gáz már kiutat talált belőle, és a felette levő földréteg lesüllyedt. Korábban a nagynyomású gáz képes volt ellensúlyozni az üregre nehezedő 5 km vastag földkéreg súlyát, de a vulkanikus gáz elillanásával ez az ellenerő megszűnt.

A teljesség érdekében meg kell még jegyezni, hogy elődeink a súlyos tárgyakat mágikus úton is súlytalanná tudták tenni. Ősi mitológiai hagyományok alapján az egyiptomi Nagy Piramist alkotó több tonnás köveket úgy juttatták el az építkezés színhelyére, hogy egy bűvös ábrákat tartalmazó papírlapot helyeztek rá, amitől felemelkedtek, és a talaj felett lebegtek. Így a szállítóknak nem volt más dolguk, mint előre lökdösve a kívánt helyre irányítani őket. Csupán az irányítás szükségszerűségére utal az a dombormű is, amely az egyik egyiptomi templom falán a fáraót ábrázolja, amint

⁶³ Más források szerint Atlantisz pusztulásának oka lakosainak erkölcsi züllése. Ezért Isten pusztulásra ítélte őket. Életterületüket intenzív vulkáni tevékenységgel sújtotta, melynek következtében kontinens méretű szigetük elmerült az Atlanti-óceánban. Ennek lefolyása Bácsi Boglárka: Atlantisz és Lemúria című több mint másfél órás előadásában hallható. Cím: <https://www.youtube.com/watch?v=UFEZWAQJbk&list=PLEr7r1viaYJ0eFJbIS8YPS0cXeISYikD&index=33> Bácsi Boglárka (Eröss Diána) további videóit itt találhatók: <http://megoldaskapu.hu/avatara-eloadasainak-gyujtemenye> Érdemes elolvasni a vallástörténet Hihetetlen magazinban és a különszámokban megjelent cikkeit is. Ezek szintén tele vannak hiánypótló ismeretekkel.

egy hatalmas obeliszket állít a helyére, minden segítség nélkül, mindössze egy kötéllel. (Nehogy azt higgyük, hogy ezek a kövek a papírlaptól váltak súlytalanná. A papírra rótt mágikus szavak, illetve mondatok segítségével hívták az alvilágot, és a démonok vagy az emberekkel szemben jóindulattal viseltető dévák tették súlytalanná a köveket, telekinézis útján.) Túlvilági erők közreműködésére utal az indián mítoszoknak az a megjegyzése is, hogy varázslójuk „fuvolaszóra” mozgatta a levegőben lebegő gigászi sziklákat. Más források szerint ezeket a köveket senki nem mozgatta sehová. A világ nagy piramisait, így a Kheopsz piramist is az Atlantiszról kivándoroltak építették. A több tonnás kövek úgy kerültek az építkezés helyszínére, hogy atlantiszi varázslók átteleportálták. A kőbányából az áthelyezés étertestben történt, és a kívánt helyen újramaterializálódott.

Különböző tárgyak telekinézis útján történő súlytalanná tételére és mozgatására nem csak a szellemek képesek, hanem bármely ember, aki le tudja csökkenteni agyfrekvenciáját 10 Hz alá. Ezt a fajta anyagmozgatási módszert ma is alkalmazzák a tibeti szerzetesek. Pár évvel ezelőtt dr. Jarl lefilmezte az egyik kolostoruk építését. Az alapozáshoz 1 m széles, és 1,5 m magas kötömböket használtak, amelyeket hagyományos módszerekkel vontak a hegyoldalig. Az épületet azonban nem ide emelték, hanem a 250 méterrel magasabb sziklasírt tetejére. A svéd orvos kíváncsian figyelte, hogyan fogják ezeket a hatalmas kőkockákat felvonszolni a meredek sziklafalon. Európai észjárásával el sem tudta képzelni, hogy errefelé ezt jóval egyszerűbben csinálják. A szerzetesek ahelyett, hogy ismét megragadták volna a köteleket és görgőket, körbeállták a felemelésre kiszemelt kötömböt. Tőle több mint 10 méterre oszlopszerűen egymás mögé rendeződtek, a kő és az embergyűrű közé pedig dobok és kürtök kerültek. A hangos kántálás, valamint az ütemes zene hatására lecsökkent a szerzetesek agyfrekvenciája a kívánt szintre. Ekkor pszichoenergetikai úton pozitív szubatom-energiát (étert) sugároztak a kötömbbe, amely először csak megingott, majd szép lassan felemelkedve kb. 3 perc alatt a helyére lebegett.

A szájtátva figyelő orvos legnagyobb meglepedésére a filmszalag centiméterről centiméterre rögzítette a kőkockák levegőben történő mozgását, így a csalás gyanúja nem merülhetett fel. Az is ellene szólt valamilyen filmtrükk alkalmazásának, hogy nem mindegyik fellebegtetés sikerült. Némelyik kötömb még a levegőbe emelkedés előtt több darabra hasadt. Ennek feltehetően az volt az oka, hogy az alapanyagul szolgáló kőszikla a földtörténeti középkorban nem egyenletesen hűlt ki, ezért feszültségek keletkeztek benne. Az intenzív energiabeáramlás hatására lecsökkent a molekulák közötti kohéziós erő, így a belső feszültség szilánkokra repesztette a követ. Azért sem lehetett manipulációra gondolni, mert a szerzeteseknek nem állt érdekükben a messziről odavonszolt kötömböket tönkretenni egy kíváncsi turista kedvéért. Tisztában lehetek ezzel a filmfelvételt megtekintő szakemberek is, mert amikor az orvos a Svéd Tudományos Akadémián levetítette ezt a különös dokumentumot, rögtön elkobozták tőle. Szélhámosság esetén nem került volna sor ilyen drákói eljárásra. Ilyenkor vagy elintézik a dolgot egy kézlegyintéssel, vagy ami rosszabb, közröhejbe fullad a bemutató. A filmszalag nyilvánosságra hozatalára természetesen nem került sor, azóta is elzárva tartják.

Az isteni eredetű szavak súlytalanító hatására is találunk példát a történelmünkben. A zsidó nép legendái szerint Mózes meglehetősen könnyedén ereszkedett alá a Sínai-hegyről azokkal a kőtáblákkal, amelyekre előzőleg írta rá Isten a tízparancsolatot. A táborba érve azonban rajtakapta Izrael gyermekeit, amint az aranyborjút bálványozták, ami égbekiáltó bűnnek számított. Dühét fokozta, hogy „a kőtáblákra pillantva látta amint az írás eltűnik róluk, és ugyanakkor megérezte roppant súlyukat. Amíg az égi írás rajtuk volt, magukat vitték, nem jelentettek terhet számára, de az írás eltűnésével mindez megváltozott.” Csoda-e, hogy ezek után a próféta éktelen haragra gerjedt, és darabokra törte a köveket. Ezt látva az Úr új köveket adott neki, melyeken a parancsolatok már tartósan bizonyultak.

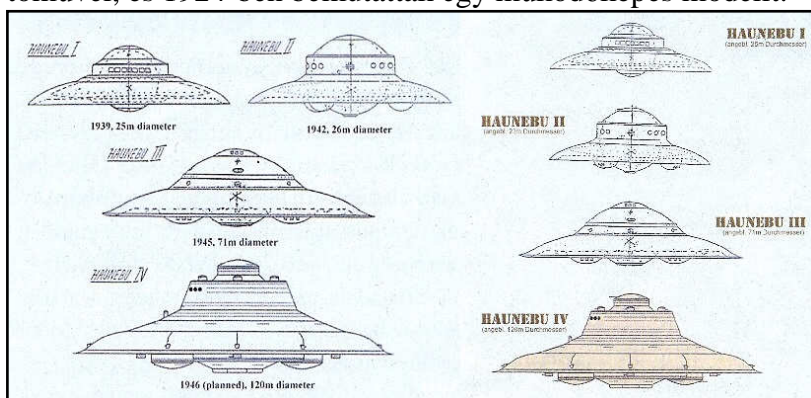
A legújabb technikátörténeti kutatások alapján kiderült, hogy az antigravitációs erőgépek modern eszközökkel való megvalósítása nem is annyira járatlan út számunkra. Sokáig csak rebesgették, de napjainkra kiderült, hogy a náci Németország már 70 évvel ezelőtt rendelkezett saját gyártmányú UFO-val. Az egész Bécsben kezdődött, még az I. világháború előtt. Az osztrák fővárosban érlelődtek azok az ezoterikus kultuszok, amelyek később a Harmadik Birodalom ideológiájának alapjául szolgáltak, és az eszmékkel együtt felmerült egy gyökeresen új technológia megvalósításának lehe-

tősége is. A templomos lovagok, a rózsakeresztesek és a szabadkőművesek titkos tanainak terjesztői gyakran megfordultak a város régi negyedében található könyvesboltokban. Itt találkozott először ezekkel az eszmékkel egy menhelyen élő fiatalember: Adolf Schicklgruber. Hamarosan a gyakorlatban is kamatoztatta kezdeti tudását, mert meszkalinhoz jutva transzba esett, és a világ uraként látta magát. Az I. világháború kitörésekor bevonult katonának, és nem sokkal a fegyverletétel előtt egységét mustárgáztámadás érte. Ennek következtében napokra elvesztette a látását. Ekkor a korábinál is mélyebb és hosszabb spirituális „megvilágosodásban” volt része. Ezalatt egy bécsi kávéházban a kor legismertebb okkultistáinak a vezetésével megalakult a Thule csoport, és később a Vril Társaság. (A „Vril” egy szanszkrit eredetű kifejezés. Jelentése a helytelen értelmezés és a fordítási hibák következtében napjainkra meglehetősen eltorzult. Eredetileg valószínűleg a pozitív szubatomi energiárészecskék kisugárzását, vagyis a gravitációval ellentétes előjelű energiasugárzást értették alatta.)

Történetünk kulcsszereplője időközben visszanyerte látását, és 1919-ben tartalékos tizedesként bukkant fel Münchenben, ahol kémtevékenységet végzett. Itt ismerkedett meg Dietrich Eckart-al, akit sokáig tanítómestereként tisztelt. 1920-ban a Thule csoport és a Vril Társaság tagjai Berchtesgaden mellett, egy régi erdészházban találkoztak. Ezen a szertartáson bukkant fel először dr. Leo Schuman, akinek speciális szakterületét manapság úgy nevezzük, hogy: az alternatív energia kutatása. Jelen volt még két médium is, akinek az volt a feladatuk, hogy a templomos lovagok titkosírásával készült „istenüzeneteket” megfejtsék.⁶⁴ Ezek az eredetileg sumér nyelven írt szövegek ugyanis utasításokat tartalmaztak egy olyan technika megvalósítására, amelyek „rásegíthetnek bennünket a csillagok felé vezető útra”. Az ókori magyarázat, úgy látszik, használhatónak bizonyult, mert ennek az elméletnek az alapján a Vril Társaság elkezdte a jövő repülőgépeinek megvalósítását. Közel két éven át kísérleteztek a levitációs hajtóművel, és 1924-ben bemutattak egy működőképes modellt.⁶⁵

Maria Orschitsch / Maria Orsitsch / Marija Oršič

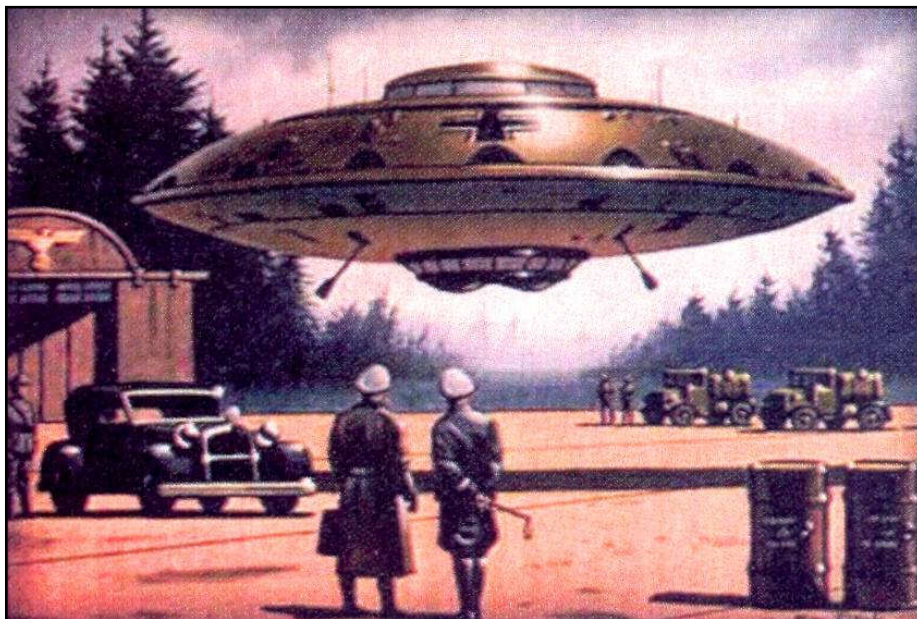
Közben bekapcsolódott a munkálatokba a korábban már említett Viktor Schauberger osztrák feltaláló is. Az általa kidolgozott elektrogravitációs módszer jelentősen hozzájárult ahhoz a tudományos megállapításhoz, hogy megtalálták az új technika magját, a jövő üzemanyagától független, olcsó és tiszta energiáját. Ennek tudható be, hogy

⁶⁴ A Vrilerinnen-nek nevezett csoportot négy médium alkotta. Vezetőjük a horvát származású, de Bécsben született Maria Orschitsch / Maria Orsitsch / Marija Oršič / Мария Оршич volt. Ez feltehetően fedőnév. Ezek a lányok az Aldebaran csillagrendszerből érkeztek, és Hitler bukása után nyomtalanul eltűntek. Visszavitték őket a bolygójukra. (Tevékenységükről részletes leírást találhatunk a **Hihetetlen magazin** 2017. július-szeptemberi különszámában. Címe: **A 3. birodalom mágiája és okkult titkai.**)

⁶⁵ Az ősi iratok önmagukban nem lettek volna elegendők a földi UFO-k kifejlesztéséhez. Ehhez szükség volt az Aldebaran csillagrendszerben élő árja faj közvetlen segítségére. Amikor a náci rakéta-program vezéregyéniségét, Herman Oberthet megkérdezték arról, hogyan értek el ilyen szintű fejlődést az űrtechnológiában, a válasz ez volt: „Nem egyedül valósítottuk meg a legnagyobb fejlesztéseket, segítettek minket.” A kérdésre, kik Oberth így felelt: „Más világból való emberek.”

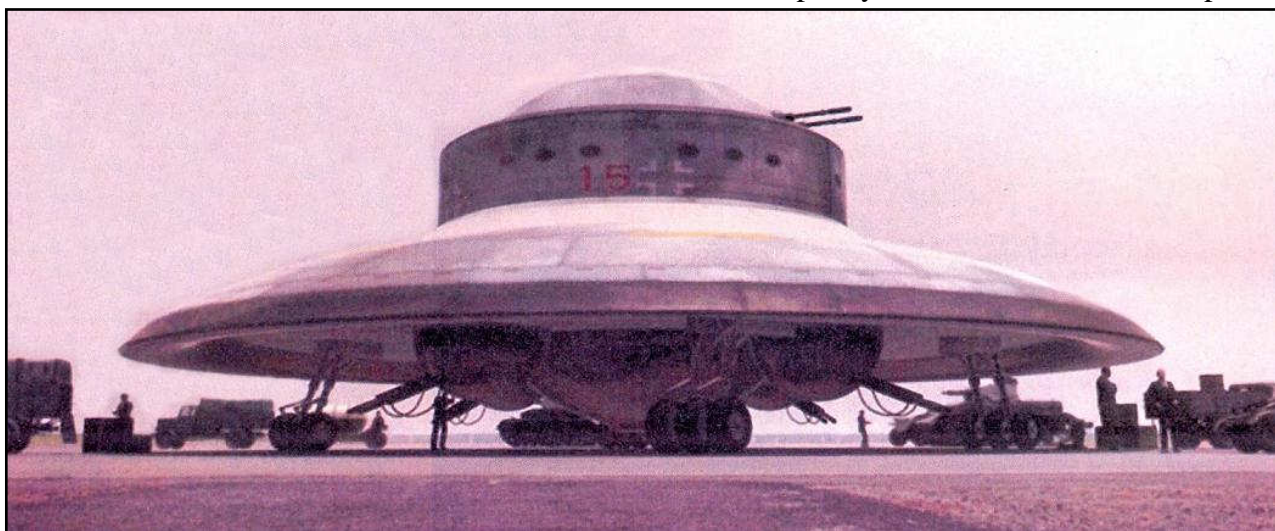
az időközben birodalmi kancellárrá avanszált és Adolf Hitler néven ismertté vált főhős 1934-ben magához rendelte Schaubergert, hogy számoljon be eredményeiről. A találkozó után az okkultista rendek eltűntek a háttérből, és a Vrill Társaság tagjai ettől kezdve csak technikai kérdésekkel foglalkoztak. Azt azonban még közösen sikerült kideríteniük, hogy a sumér királyi táblákon található üzenetek nem az istenektől származnak, hanem egy magasabb rendű Földön kívüli civilizáció hagyta ránk. A sumérokat állítólag a Bika csillagkép Aldebaran naprendszeréből telepítették hozzánk, és nem kizárt, hogy a nyomtalan eltűnésük is ezeknek az idegeneknek a műve. (Állításuk szerint a tőlünk 68 fényévnnyire levő Aldebaran napja körül két lakott bolygó kering, melyek együtt képezik a Szumerán birodalmat.) Itt laknak az árják, a földi germánok ősei. Őket kereste Hitler oly megszállottan fajelméletének alátámasztására.

A nemzetiszocialisták támogatásával a Vrill tagok hamarosan megépítették az első antigravitációs elven működő, kör alakú repülőgépet, az RFZ-1-et⁶⁶. (A levitációs hajtómű olyan hatékonynak bizonyult, hogy az egyik teszt során átszakította a szerelőcsarnok mennyezetét.) Ezt követte ugyancsak 1934-ben az RFZ-2, amelynél már mágneses impulzusvezérlést alkalmaztak. Az átmérője csupán 5 m volt, de már úgy repült, mint egy valódi UFO. Plazmaburok vette körül, amely a sebesség növekedésekor különböző színűre váltott. Ezzel párhuzamosan a Thule csoportot bekebelező SS is elkezdte saját antigravitációs hajtóművének a kifejlesztését. Az előzőekben már szintén említett Hans Kohler kapitány Tachion konverterére alapozva,

nyult, hogy az egyik teszt során átszakította a szerelőcsarnok mennyezetét.) Ezt követte ugyancsak 1934-ben az RFZ-2, amelynél már mágneses impulzusvezérlést alkalmaztak. Az átmérője csupán 5 m volt, de már úgy repült, mint egy valódi UFO. Plazmaburok vette körül, amely a sebesség növekedésekor különböző színűre váltott. Ezzel párhuzamosan a Thule csoportot bekebelező SS is elkezdte saját antigravitációs hajtóművének a kifej-

lesztését. Az előzőekben már szintén említett Hans Kohler kapitány Tachion konverterére alapozva,

és a Vrill rendszerénél szerzett ismereteket felhasználva 1938-ban elkészült az RFZ-4. Sokat lendített a kutatásokon, hogy a náci Németország 1937-ben szert tett egy lezuhant UFO-ra, amit behatóan tanulmányoztak. A leszűrt tapasztalatok alapján az SSE-4 csoport 1939-ben megalkotta az RFZ-5-öt, az első igazi űrrepülőgépet, melynek az átmérője több mint 20 m volt. A járművet Haunebu-ra ke-

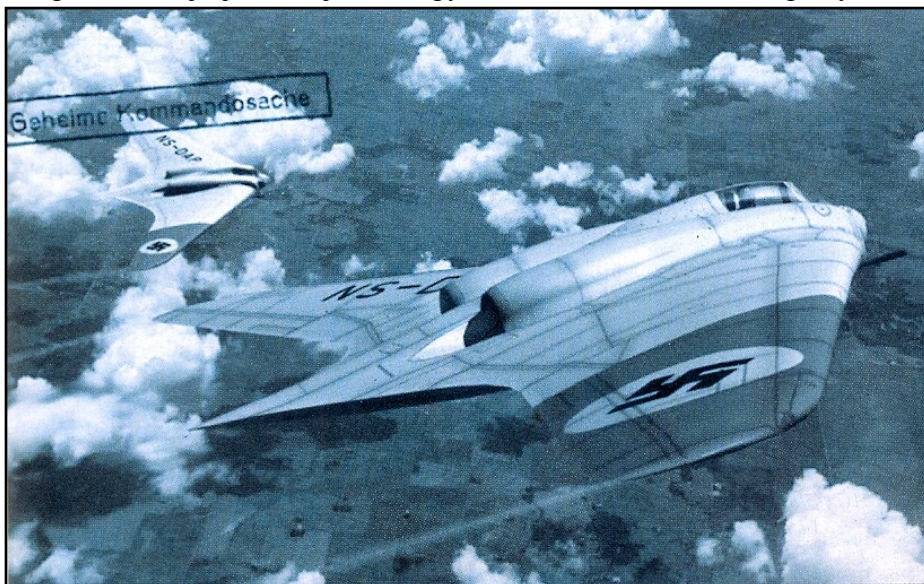
⁶⁶ Rundflugzeug rövidítése (körrepülőgép)

resztelték, és meglehetősen bonyolult szerkezet volt, de az elvárásnak megfelelően működött. Mivel a hajtóműve alul helyezkedett el, meglehetősen nagy befogadóképességű raktérrel rendelkezett.⁶⁷

Az antigravitációs kutatás számos visszaemlékezés által bizonyított mellékterméke a titokzatos foo fighter⁶⁸, amely oly sok bosszúságot okozott a szövetséges bombázóknak. Mivel Schauberger levitációs hajtóművének teljesítménye eleinte nem volt elegendő ahhoz, hogy pilótával irányított harci járművet mozgasson, kis korongokat, a Földön kívüli civilizációk kémlelő szondáihoz hasonló kb. 10 cm átmérőjű repülő szerkezeteket készítettek belőle. Ezek nem voltak alkalmasak arra, hogy megtámadják az ellenséges repülőgépeket, de távolról irányítani lehetett őket. Ezt nagy magasságban repülő felderítő gépekről végezték, radarhullámokkal. Ezért az ellenséges pilóták számára szinte a semmiből jelentek meg. A zavart azonban nem ez okozta. A szövetséges gépek közelébe érve szubatomi energiasugárzásuk leállította a motorok gyújtását, és lebénította a rádióösszeköttetést. Emiatt sok vadászgép lezuhant.

Az elrettentő hatást fokozta a repülő objektumokat körülvevő plazmaburok. Miután ezt a repülési elvet akkoriban egyetlen ország sem alkalmazta, az angol és amerikai pilóták azt hitték, hogy Földön kívüli objektumok támadtak rájuk. Hítüket táplálta, hogy nem tudták megsemmisíteni őket. A fedélzeti géppuskák lövedékei lepattantak a szubatomi energiárészecskék alkotta áthatolhatatlan energiaburokról, így a repülő tűzgömbök minden bevetés után sértetlenül tértek vissza a támaszpontjukra. A foo fighter-ek bevethetőségét azonban erősen korlátozta, hogy Schauberger elektromagnetikus motorjához üzemanyagként vízre volt szükség. Mivel a kis méret miatt a repülő szerkezetek csak kevés vizet tudtak magukkal vinni, kb. fél óra után vissza kellett rendelni őket feltöltésre. A foo fighter-ek körüli hisztériát fokozta, hogy időnként Földön kívüli UFO-k is megjelentek a szövetséges gépek körül. Ezek óriási plazmagömbbel rendelkeztek, és már akkor is szokásuk volt, hogy órákon át követették a földi repülőgépeket. Kíváncsiságuk érthető, hiszen civilizációnk először alkalmazott egy merőben új technikát. A légi ütközetekbe azonban sohasem avatkoztak be. A pszichológiai zavarok között viszont akaratlanul is nagy szerepük volt.

A nyilvánvaló sikerek ellenére a német hadvezetés, az atombombához hasonlóan nem hitt az energiakeltés újfajta módjaiban, így nem fektettek kellő hangsúlyt ezeknek a szerkezeteknek a to-

Horten 229 sugárhajtású repülőgép

vábbfejlesztésére, gyártásba vitelére. Bevetésüket az is hátráltatta, hogy kezdetleges vezérlésük miatt csak 22,5; 45 és 90 fokos szögben lehetett velük irányt váltani, ami sebezhetővé tette őket. Virgil Armstrong, egykori CIA ügynök így jellemezte a repülésüket: „Függőlegesen startoltak és landoltak, de csak szögletesen tudtak repülni.” Hitler az ezoterikus kutatásokat érdekesnek találta ugyan, de nem gondolta, hogy ezek a találmányok képesek len-

⁶⁷ A fejlesztések kezdete és a fejlemények részletes ismertetése ebben az orosz dokumentumfilmben is nyomon követhető: http://vilagok.hu/index.php?option=com_k2&view=item&id=288:byrd-admiralis-expedicioja-antarktisi-expedicio

⁶⁸ Ez a kifejezés az angol „fool fighter” – bolond, örült harcosok szlengésített változata.

semmisítették belőlük. Érdekes, hogy Hitler a sugárhajtású repülőgépek stratégiai jelentőségét sem ismerte fel, pedig 1938-ban a német hadvezetés már három gyártásra kész típussal is rendelkezett.

Amikor rájött a tévedésére, már nem volt módja a csodafegyverek hadrendbe állítására, mert a kémjelentések alapján a szövetségesek módszeresen lebombázták mind a Peenemündébe telepített titkos kutatóbázist, mind a megszállt országokban működtetett gyárakat. Sajnos ekkor megsemmisültek a prototípusok, valamint sok fontos dokumentáció is, ami a háború után meglehetősen megnehezítette az első földi UFO rekonstrukcióját. Az életben maradt kutatókat az amerikaiak és az oroszok elhurcolták, de mindkét nagyhatalom kémiai hajtóművekre alapozta a rakéta-program folytatását. Eleinte próbálkoztak ugyan az antigravitációs hajtóművekkel, de megfelelő elméleti ismeretek hiányában

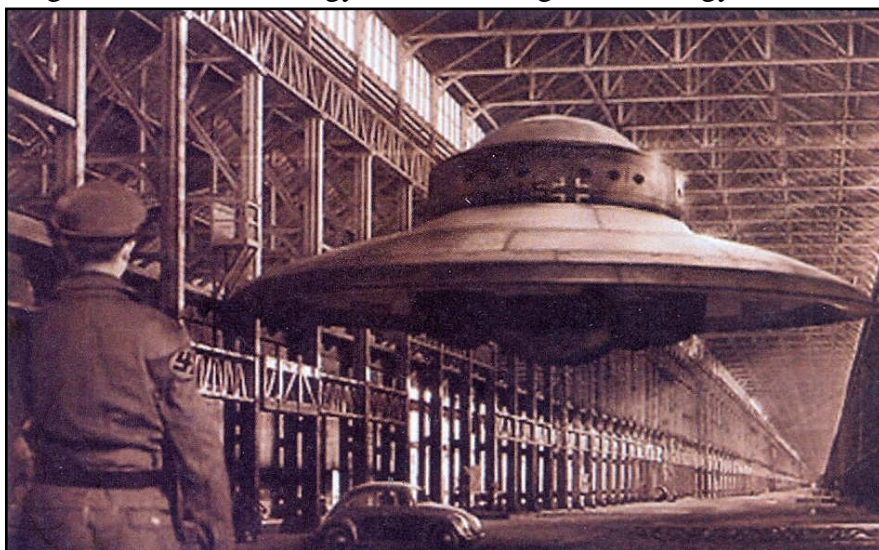

nem tudtak úrrá lenni a felmerülő problémákon. Ezért egy idő után felhagytak a kísérletekkel, és a szubatomi alapon történő meghajtás fél évszázadra lekerült a napirendről. Csak napjainkban – a náci Németországban folytatott kutatások utólagos felderítése, a még fellelhető dokumentációk tanulmányozása után – kezd a világ rádöbbenni arra, hogy milyen közel kerültünk ennek a jövőbe mutató technológiának a kiaknázásához.

Kár, hogy ezek a felfedezések egy olyan hatalom fennhatósága alatt születtek, amely nem a világ szolgálatát, hanem a felette való uralmat tűzte ki céljául, így ez a rendszer törvényszerű bukása során maga alá temette a pozitív eredményeket is.

A feltárt dokumentumok tanúsága szerint azonban nagy a valószínűsége annak, hogy a levitációs

hajtóművel elért eredmények nem semmisültek meg, csupán hozzáférhetetlenné váltak számunkra. A szakirodalom szerint a németek a háború elvesztése után létrehoztak a Déli-sarkon egy titkos kutatóbázist. A Haunebu-2 és Haunebu-3 fejlesztése már az Új-Berlinnek nevezett 211-es bázison fejeződött be. Ennek a világtól elzárt kutatóközpontnak a kialakítását jelentősen megkönnyítette, hogy az Antarktisz alatt szunnyadó vulkánok, és hatalmas barlangok találhatók. Közülük a legnagyobb kiterjedése eléri a 45 kilométert is. A megközelítésük sem nehéz, mert a vulkánok által táplált melegvíz-források zöld oázissá változtatják a felszíni talajréteget. Ilyen körülmények között egyáltalán nem lehetetlen emberi tartózkodásra alkalmas élőhely kialakítása az örök jég birodalmában.

Az új támaszponton a németek kapcsolatba kerülhettek a földönkívüliekkel is, mert néhány év alatt olyan óriási technikai fejlődést értek el, ami egy magasabb szinten álló civilizáció segítségével nélkül elképzelhetetlen. Erre Richard E. Byrd⁶⁹ admirális jelentéséből lehet következtetni. Az ame-

⁶⁹ ricsá(r)d i. börd

rikai titkosszolgálat ugyanis hamar tudomást szerzett Új-Berlin létezéséről, és attól tartottak, hogy a németek az időközben továbbfejlesztett csodafegyverükkel megtámadják őket. Ezért elhatározták, hogy megsemmisítik a bázist. Ehhez azonban fel kellett deríteni a pontos helyét, és a véderejét. Ezzel a feladattal azt a Byrd admirálist bízták meg, aki 18 évvel korábban sarkkutatóként segített a németeknek feltérképezni a hatalmas jégmezőket, és ezáltal nagyban elősegítette az Antarktisz németek általi gyarmatosítását, és Új-Svábföld létrehozását. A High Jump hadművelet azonban nem a várt eredményt hozta.

Byrd 4700 katona, 13 hadihajó, 1 repülőgép-anyahajó, 10 vadászrepülőgép, 2 hidroplán, 6 teher szállító repülőgép, 6 helikopter és traktorok, hójárók kíséretében indult útnak. Nem sokáig bolyongott a hatodik kontinensen. Útja egyenesen a Bunge-oázisba vezetett. Ez volt ugyanis a legnagyobb zöld földterület az Antarktison, és ez alatt található a legtágasabb barlangok. 1947. februárjában történt megérkezésekor azonban elképesztő dolgokat tapasztalt. Második expedíciója során a korábban hófoltokkal tarkított zöld oázis helyett egy nagy, fekete földdel borított területet látott. Az oázisban tavak is voltak. Az egyikre leszállt egy hidroplánnal, és méréseket végzett. A víz nem volt hideg, és sósnak bizonyult. Az igazi kaland azonban ezt követően várt rá, mivel a terep időközben meglehetősen átrendeződött. Erről részletesen beszámolt a naplójában, amely azonban csak jóval a halála után került napvilágra. A Byrd Sarki Központ irattárosa bukkant rá, amikor elkezdte rendszerezni a tudós szellemi hagyatékát.

A kézirat tanulmányozása során döbbenet olvasta: *„Ezt a naplót a legnagyobb titokban vagyok kénytelen írni. Eljön majd az idő, amikor a racionális gondolkodás semmivé foszlik, és el kell fogadni a kikerülhetetlen valóságot. Nincs módomban nyilvánosságra hozni a következő dokumentumot. Az itt közöltek talán soha nem kerülnek közlésre, de kötelességem leírni abban a reményben, hogy egyszer majd mindenki elolvashatja egy olyan világban, ahol bizonyos emberek önzése, kapzsisága és hatalomvágya nem hallgathatja el az igazságot.”* A február 2-i naplóbejegyzésből aztán kiderült, hogy valójában miről van szó: *„Minden előkészület megtörtént, hogy északnak repülhessünk. Az üzemanyagtartályok teletöltve. Felszálltunk. A távolban hegyeket láttunk. Csakugyan egy hegységhez értünk, bár korábban nem tudtam róla. Átrepültünk egy hegylánc felett. A gerincen túl egy völgyet pillantottunk meg, amelyet egy kis folyó szelt át. Lehetetlen, hogy itt zöld növényzet legyen! Valami nyilvánvalóan nem stimmel. Itt jégnek és hónak kellene lennie alattunk.”*

Ettől kezdve az események napjaink UFO-s elrablásaira emlékeztetnek: *„A navigációs műszerek megbolondultak, az iránytűk csak pörögnek. Nem látjuk a Napot. Mintha itt valami más forrásból jönne a fény. Odalent fákat látunk. A magasságot 300 méterre csökkentettem, hogy jobban megfigyelhessünk mindent. A hőmérséklet 23 °C! A műszereink ismét rendesen működnek. Rádiókapcsolatot akartam létesíteni a központtal, de a készülék nem működött. A táj normális alattunk (amennyiben ez itt normálisnak mondható). A távolban valamiféle város látható. Ez lehetetlen! Repülőgépünk furcsán mozog. Képtelen vagyok irányítani. Nem reagál a kormányzásra. Istenem! Két furcsa repülőgép jelent meg mellettünk. Gyorsan közelednek felénk. Korong alakúak és fényes felületűek. Egészen közel jönnek, és látom az azonosító jelzéseiket. Ez egy horogkereszt! Fantasztikus! Hol lehetünk? Ismét megpróbáltam irányítani a gépet, de nem sikerült. Valami láthatatlan erő mozgat minket.*

Ahogy a két gép odaért hozzánk a rádiónk elkezdett recsegni, majd egy hang szólalt meg angolul, feltűnő német akcentussal. Egy üzenet érkezett. »Isten hozta admirális a birodalmunkban. Pontosan hét perc múlva leszállítjuk önöket. Nyugalom admirális, jó kezekben van.« A repülőgép motorjai leálltak. A gép irányíthatatlanná vált. Újabb rádióüzenetet kaptunk. »Megkezdődik a leszállás.« Nem a megszokott módon ereszkedtünk alá, hanem úgy, mintha egy láthatatlan liftben lennénk. A földet érés csak egy apró zökkenés. Gyorsan leírom még, amit látok. Számos ember közeledik felénk. Magasak és szőkék. A város a szivárvány színeiben csillog. Nem tudom mi fog történni, de nem látok fegyvert a közeledő alakoknál. Egy hang a nevemen szólít, és utasít, hogy nyissam ki a gép ajtaját. Megteszem. A rádióst és engem udvariasan fogadtak. Felszálltunk egy kis emelvényeszerű járműre, aminek nem voltak kerekei, és a város felé haladtunk. Valami kellemes meleg italt kaptunk. Soha azelőtt nem ittam még ilyet. Nagyon finom volt. Tíz perc után két alak jött, és arra kértek, hogy kövessem őket. Nem tehettem mást. A rádiósom ott maradt.”

Az admirálist egy különös emberhez kísérték, akit mindenki csak Mesternek nevezett. Ez az ember igen fontos dolgot közölt vele: *„Admirális, elmondom miért hozattam ide. Érdeklődésünk önök iránt már akkor elkezdődött, amikor Hirosima és Nagaszaki felett felrobbantották az első atombombájukat. Ebben a nyugtalanító időszakban elküldtük az önök felszíni világába repülő eszközeinket, hogy tanulmányozzuk azt, amit elkövettek az emberiség ellen. Látja eddig soha nem avatkoztunk bele az önök viselt dolgaiba, most azonban meg kell tennünk, mert megtanultak kezelni egy olyan energiát, amely egyáltalán nem való az ember kezébe. Küldötteink már átadták üzenetünket az önök politikai vezetőinek, de ők nem törődtek vele. Most önt választottuk ki arra, hogy tanúskodjon a létezésünk mellett, és meggyőzze őket esztelen magatartásukról.”* A mester arra biztatta Byrd-et, hogy vigye el üzenetét a világ vezető hatalmaikhoz. Ebben az üzenetben felszólította az emberiséget, hogy hagyjon fel a nukleáris fegyverek gyártásával.

Ezt követően a mester elköszönt, és magára hagyta az admirálist. A napló így folytatódott: *„Visszakísértek a szobába, ahol a rádióost hagytam. Ismét felszálltunk arra a furcsa kerék nélküli járműre, és visszamentünk a repülőgéphez. Amint becsuktuk az ajtót a gép felemelkedett. A láthatatlan lift kilencszáz méter magasba emelt minket. Habár a sebességmérő nem jelzett, mégis gyorsan repültünk visszafelé.”* A két különös repülőgép mellettünk haladt. Egy idő után rádióüzenet érkezett: *»Most magára hagyjuk admirális. A gépe ismét irányítható. Auf Wiedersehen!«* A gép hirtelen meg rázkódott, majd zuhanni kezdett. Gyorsan visszanyertem az irányítást felette, és már szabadon repültünk délnek. *Ismét a jégmező felett voltunk. Sikerült rádióösszeköttetést létesítenünk a bázissal. Leszálltunk a támaszponton.”*

A történetnek koránt sincs vége. Annak ellenére, hogy 8 hónap állt rendelkezésére küldetésének teljesítésre, Byrd admirális 8 hét után befejezettnek nyilvánította az expedíciót. A megdöbbenő élményt követően rögtön visszafordult, hogy tájékoztassa az Egyesült Államok kormányát a nácik antarktisi bázisának létezéséről, és hogy átadja a Mester üzenetét. Byrd naplója az amerikai vezérkar reakcióját is megörökítette: *„A Pentagonban vezérkari ülés volt. Beszámoltam felfedezésemről és a mester üzenetéről. Mindent szavamat előírászerűen rögzítették, majd értesítették az elnököt. Utána még három órán keresztül ott tartottak. A Top Security Force alaposan kikérdezett a részletekről is, majd egy orvoscsoport megvizsgált. Igazi kín szenvedés volt! Utána elengedtek, de a Nemzetbiztonsági Iroda szoros felügyelet alatt tart. Azt a parancsot kaptam, hogy az emberiség érdekében HALLGASSAK mindarról, amit megtudtam. Emlékeztettek rá, hogy katona vagyok, és engedelmesskednem kell a parancsnak”.* Kell ehhez valami kommentárt fűzni? A történet után az admirális természetesen hallgatott. 1958-ban a halálos ágyán is csak ennyit mondott: *„Expedícióm nagy és eddig feltáratlan új területre bukkant, amely az örök titok hazája.”*

Most nézzük meg mi maradt nekünk Hitler csészéjaiból. Mint tudjuk a háború végén mind a szövetségesek, mind az oroszok begyűjtötték az összes fellelhető dokumentumot, a bombázások után életben maradt tudósokat, és tovább folytatták a kutatásokat. Ebből aztán rengeteget profitáltak. Ma már tudjuk, hogy az atomba előállítási módjától kezdve az infravörös éjjellátó készüléken át a lopakodó repülőgépen alkalmazott radarhullám-elnyelő festékig minden jelentős eredmény német találmány. A szupermodern vadászrepülőgépeink formatervei is sorra visszaköszönnek a 60 évvel ezelőtti náci Németországból származó fotókon. Még a szovjet fényképezőgép-gyártást is a Németországból elhurcolt tervrajzok alapozták meg. Csupán a név változott, a konstrukció az utolsó csavarig változatlan maradt. Az orosz gyártmányú fényképezőgépek azonban csak addig voltak népszerűek, külföldön is eladhatók, amíg nem történt meg a modellváltás. A szovjet tervezőmérnökök által készített új típusokkal már sok gond volt, kiütköztek rajta a szakmai tapasztalatlanság következményei.

A legnagyobb fogásuk azonban a csúcstechnológia megszerzése volt. A Vörös Hadsereg gyors előrenyomulása során az N-1 és N-2 sorozatszámú körrepülőgépek terveit nem sikerült maradéktalanul megsemmisíteni. Egy erre a célra létrehozott alakulat sokat megszerzett a dokumentumokból. Együttal foglyul ejtettek több náci tudóst és rakétamérnököt is. Köztük volt Klaus Habermohl, a prágai csoport vezetője, és az N-2 típus tervezője. Mivel ezek a modellek már Viktor Schauburger Feuerball-jain alapultak, antigravitációs hajtóművel rendelkeztek. Így Habermohl közreműködésével az oroszok az 1940-es évek végén kifejlesztették a Gyiszkoplan-1 körrepülőgépet. A csészéalj alakú repülőgép tesztrepülésére 1950-ben került sor. Megjelenése kísértetiesen hasonlított a foo

fighter-ekhez. Az ehhez szükséges nagyméretű reaktort nem kellett legyártaniuk, mert a megszállt Breslauban (Wroclaw) hozzájutottak Schauberger továbbfejlesztett antigravitációs hajtóművéhez. Az osztrák tudóst azonban nem tudták kézre keríteni, mert még idejében Amerikába szökött. Ezért a hajtómű gyakorlati alkalmazásánál gondok adódtak. Szilárdsági problémák jelentkeztek, melynek kiküszöböléshez nem ártott volna ismerni a hajtómű működési mechanizmusát. E nélkül ugyanis nem lehetett elvégezni a szükséges módosításokat. A szakértelem hiányának tudható be, hogy az 1962-ben kipróbált Gyiszkoplán-2 lezuhant.

A tragédia félbeszakította az orosz csészealj programot. Csak a gorbacsovi éra alatt vették elő ismét a korábbi terveket, és kifejlesztettek egy új kéttonnás modellt, ami az Epik nevet kapta. Az 1990-es évek elején kipróbált repülőgéphez azonban már nem használták Schauberger antigravitációs hajtóművét. Az új jármű magasba emeléséről hagyományos gázturbinás repülőmotorok gondoskodtak. Időközben elkészült a futurisztikus kinézetű, 36×25 m nagyságú és 400 fő szállítására alkalmas változata, a Tarjelka (Tányér). Aztán felbomlott a Szovjetunió, és egymást követték a gazdasági nehézségek. Így nem volt, aki fedezze a gyártásba állítás 70 millió dolláros költségét. A nyugati befektetők nem láttak fantáziát a hagyományos technika átöltöztetett változatában. Ezért az 1999 nyarára ígért, 12 ezer méter magasságban repülő, és egyetlen üzemanyag-feltöltéssel 7000 ezer kilométert megtevő monstrum már el sem készült. A hajtómű lecserélésével az orosz csészealj program vakvágányra futott. Hiába jött a Földön kívüli segítség, az orosz Berezin-nek átadott higanycirkulációs motor, valamint több lezuhant UFO roncsai. Ezek sem tudták megfordítani a kutatás helytelen irányát.

Hasonló nyomon járt a francia csészealj kutatás. A L' AERO 135-HP típusú körrepülőgép is csak külsőleg hasonlított az UFO-khoz. A René Couzinet⁷⁰ által tervezett jármű hajtóműve szintén turbólégcsavaros volt. Az 1950-es évek elején az angolok is foglalkoztak csészealj alakú járművek fejlesztésével. Megfelelő hajtómű hiányában Sky Ship modelljük sem jutott túl a lökhajtásos repülőgépek szintjén. Kezdetben az amerikai-kanadai csészealj kutatás is ebben a zsákutcában haladt, pedig ők még idejében megszerezték Richard Miethe-t, a náci N-3-as modell társkonstruktorát, és Rudolf Schriever-t, az N-2 tervezőjét. Az Avrocar és Omega modellek sikertelensége láttán a kanadaiak szintén felhagytak a kutatással. Hivatalosan azzal indokolták a programból való kiszállást, hogy túl sokba kerül. Akit a részletek is érdekelnek, olvassa el Andrew C. Stone és Richard Skyman: Hitler csészealjai című könyvét.

A szakirodalom által feltárt kudarc sorozat a nem megfelelő hozzáállásban keresendő. A különböző országok konstruktőrei nem jöttek rá arra, hogy a földön kívüli járművek diszkosz alakja nem a stabilitásának köszönheti az alkalmazását. A körrepülőgép nem jobb, mint a hagyományos delta-szárnyú kivitel. Egyetlen előnye a minden irányban való manőverezés képessége. A földönkívüliek azért használják ezt a modellt, mert felderítő repülést végeznek nálunk. Erre a célra legalkalmasabb a diszkoszforma. Bármely irányba pillanatok alatt fel tud szállni, el tud menekülni. A boltíves kiképzés folytán mélyen lemerülhet a tenger alá is. A rá nehezedő vízoszlop nyomása nem roppantja össze. Repülési mutatói azonban rendkívül rosszak. Levegőben csak akkor tud biztonságosan előre haladni, ha vezérsíkokat (oldalsó és felső szárnyakat) szerelnek rá. E nélkül instabillá válik, a legkisebb léglökés kibillenti az egyensúlyából, elfordítja a függőleges tengelyét, és lezuhan.

A levegőben ugyanis csak a Bernoulli törvény alkalmazásával lehet fent maradni, amelynek szigorúan előírt szabályai vannak. Ha az objektum olyan helyzetet vesz fel, hogy nem tud érvényesülni a szárnyfelület tetején kialakuló vákuum felszívó hatása, akkor nincs ami a gépet a magasban tartsa. Elég egy kis megbillenés, és máris nem érvényesül a gravitációt legyőző felfelé hajtó hatás. A Földön kívüli UFO-k azért nem zuhannak le, mert nem levegőben, hanem légüres térben repülnek. A hajtóműből kiáramló szubatomi energiárészecskék plazmaburkot hoznak létre a jármű körül, ami kiszorítja a levegőmolekulákat. Ez a levegő-távoltartó burok az UFO-val együtt halad, melynek következtében a járművük földközelségben is ugyanolyan stabil, mint a világűrben. Vákuumban teljesen mindegy, hogy a repülő objektum milyen alakú. Lehet akár kocka formájú is. Súlytalanná téve repülni fog. Ha légüres térben halad, a légellenállás sem lassítja.

⁷⁰ röné kuzinyé

Konstruktöreink nem veszik figyelembe azt sem, hogy az antigravitációs hajtómű fő feladata nem a repülés, hanem a levegőben tartás. A repülőgép üzemanyag-fogyasztásának túlnyomó részét nem az előre jutás emésztí fel, hanem a súlyos jármű levegőben tartása, a Bernoulli törvény kellő mértékű érvényesüléséhez szükséges sebesség elérése, és fenntartása. Maga a repülés, a léghellenállás leküzdése jóval kevesebb energiát igényel. A különbség legkirívóbban az UFO-k esetében nyilvánul meg. Itt a repüléshez nem is kell energia. Csak a gyorsításhoz és a fékezéshez, illetve földközben a gravitációs vonzás legyőzéséhez van szükség a hajtóműre. Gyorsításhoz és fékezéshez az éter közegellenállásának legyőzése után a jármű magától repül. Az éter stabilizálja a sebességét. A csillagok vándorlásához, és a bolygók körbe-körbe forgásához sem szükséges hajtómű. A levitációs reaktor tehát elengedhetetlen a korszerű repüléshez. Az ehhez szükséges energia is ingyen van, mivel az anyagból szabadítjuk ki szubatomi energiarészecskék formájában. Agyonszennyezett világunkban nem elhanyagolható előnye még ennek a reaktornak, hogy környezetbarát, a legcsekélyebb mértékben sem mérgezi a levegőt. A levegőbe emelt több száz tonnányi jármű mozgatása, előre lendítése már nem emészt fel sok energiát. A kormányzás, illetve a meghajtás oldalirányú fúvókákkal (mini hajtóművekkel) is megoldható.

Amennyiben a jármű utasszállításra szolgál, akkor a legszerencsésebb forma az ék, illetve nyílhegy kiképzés. Ezzel lehet a legnagyobb sebességet elérni. A földönkívüliek is ezt használják személyszállításra. A repülő „háromszögek” akkor is biztonságosan repülnek, ha műszaki hiba folytán a plazmaburok megszűnik. Ekkor éktelen lármát keltve hagyományos módon repülnek. Nagy zajt csapnak ugyan, de nem zuhannak le, mint a körlakú járművek. Mi is a deltaszárnyú kialakítást használjuk a hangnál nagyobb sebességgel haladó repülőgépeinkhez. A természet szintén a V-alakot favorizálja, mert ennek alkalmazása igényli a legkevesebb energiafelhasználást. A madarak is V-alakzatban repülnek, mert így az előttük haladó társuk szárnya által keltett felhajtóerő hatása alá kerülnek. Ezáltal akár 20%-kal csökkenhet a repülésre fordított energiájuk, illetve ennyivel hosszabb utat tehetnek meg. A V-alakzat kedvező repülési tulajdonságai a mesterséges objektumok esetén is érvényesülnek. Nem véletlen, hogy a csapatostól megjelenő UFO-k is ezt a repülési módot alkalmazzák. Teherszállításra a szivar alakú, vagyis az orrán kúpos hengeres test vált be leginkább. Ebbe fér el a legtöbb áru, ennek belső terét lehet a leggazdaságosabban kihasználni. Ez billeg a legkevésbé. Az elfektetett henger önmagában is stabil alakzat. Gondoljunk csak a hajdani Zeppelin léghajókra, milyen nyugodt járművek voltak. A gyúlékony üzemanyagtól eltekintve semmi baj sem volt velük. Még étterem is volt bennük, pazarul megterített asztalokkal. Ezekben egy pohár sem mozdult el repülés közben.

Nincs értelme tehát a körrepülőgépek erőltetésének. Mi azért ragaszkodunk rögeszmésen ehhez a kialakításhoz, mert az általunk látott UFO-k zöme ilyen kiképzésű. Ezért azt hisszük, hogy ez az ideális forma, ezzel lehet a legnagyobb sebességet elérni. Aztán csodálkozunk, hogy a próbarepülések során egyik a másik után zuhan le. Légüres teret keltő plazmaburokkal ugyanis nem tudjuk körbevenni. Főleg akkor nem, ha hagyományos gázturbinát szerelünk bele. Egy ilyen konstrukciójú járműbe kész öngyilkosság beleülni. Később, ha már sorozatban fogunk nagy teljesítményű antigravitációs hajtóműveket előállítani, akkor sem célszerű a diszkoszformát erőltetni. Körrepülőgépet csak a vadászpilóták számára és a felderítő repülésekhez kell készíteni. Erre célra azonban megfelel a kisméretű, három-négyszemélyes gép is.

Visszatérve az eredeti témához a magukra maradt amerikai kutatók a későbbiek során valószínűleg felismerték az antigravitációs meghajtás nélkülözhetetlenségét. Erre a területükön lezuhant viszonylag sok UFO begyűjtött roncsai ébresztették rá őket. Lépéselőnyükre való tekintettel a szövetséges országokban lezuhant Földön kívüli járművek is náluk kötöttek ki. Így volt mit tanulmányozniuk. Ennélfogva lehet hogy ők jó irányban haladnak. Erről azonban semmi hír sincs. Ezt a programot ugyanis leköltöztették a föld alá, a nevadai sivatag egy szuper titkos bázisra. Ennek még a megközelítése is lehetetlen, olyan szigorú őrizet alatt áll. A nagy „adu ást” azonban ők sem tudták megszerezni. A Haunebu-1 nevet viselő, N-3 sorozatszámú taktikai vadászbombázó prototípusát megtartották maguknak a németek. Nem semmisítették meg mint a korábbi változatokat, hanem szétszerelték és a dokumentációjával együtt a Kiel-i kikötőbe vitték. (A Haunebu-1 a Kugelblitznek nevezett N-1-es modell nagyobb, csapatszállításra is alkalmas változata volt.) A teljes titoktar-

tás mellett folyt akció során elszállították a lézerfegyver, és az atombomba tervrajzait is. Ott felrakták az U-530-as, és az U-977-es tengeralattjárókra, amelyek a Déli-sarki kutatóbázisra csempészték. Valószínűleg a németek szolgálatába állt, és a Haunebu-1-et tervező dr. Giuseppe Bellonzi olasz tudós is a szállítmánnyal tartott. Így az előkészületben levő Haunebu-2 és Haunebu-3 járművek kifejlesztése töretlenül folytatódott tovább az antarktiszi bázison.

Az antarktiszi bázis kiépítése már a II. világháború kitörése előtt elkezdődött, és 1943-ban, miután valószínűvé vált, hogy a németek elveszítik a háborút, teljes sebességre kapcsolt. Hadihajók és tengeralattjárók több ezer tonna hadianyagot, gépeket, ipari berendezéseket szállítottak az antarktiszi bázisra, Neuschwabenlandra. A hajók komplett ipari gyártósorokkal, bányagépekkel, csillékkal, sínpárokkal voltak megrakva. Az egyik egy hatalmas bányászati marógépet szállított alagútúrásra. A munkálatokat a kelet-európai hegyek gyomrába vájt föld alatti kutatóbázisok, gyártósorok kialakításához hasonlóan itt is kényszermunkások végezték. Kiszivárogtatott hírek szerint a különböző lágerekből összeszedett foglyok száma elérte a 200 ezret, akik aztán ott pusztultak el az elviselhetetlen hideg és az embertelen munkakörülmények következtében.

A föld alatti bázis kiépítése után ide telepítették át az antigravitációs hajtóművel ellátott űrhajók kutató- és gyártó részlegét. A sorozatgyártáshoz szükséges nyersanyagokat tengeralattjárókkal szállították az Antarktiszra. A szövetségesek jegyzőkönyvei szerint 1943 és 1944 között 16 német U-bootot süllyesztettek el a dél-atlanti régióban. Néhányan azonban megadták magukat. 1944. április 4-én az amerikaiak által feltartóztatott U-859 raketerében 33 tonna higanyt találtak, üvegpalackokban. (A higany az antigravitációs hajtóművek legáltalánosabban használt nyersanyaga.) A jegyzőkönyvekből az is kiderült, hogy több elsüllyesztett vagy átadni kényszerült hajó is szállított higanyt.

A kihalás sem fenyegette az ott tartózkodó náci tisztakat. 1942 nyarán Ukrajnában több ezer 17 és 24 év közötti, német származású (szőke, kék szemű, vékony testalkatú) hajadont verbuváltak, akiknek az volt az önkéntesen vállalt feladatuk, hogy az ott tartózkodó „tisztafajú árja” férfiaknak gyerekeket szüljenek. Az Antarktiszi Telepesnők projektet az RuSHA (Rasse und Siedlungshauptamt) irányította. Hitler kancellária minisztere, Marti Bormann semmit sem bízott a véletlenre. A kellő hatásfok érdekében úgy rendelkezett, hogy egy férfira négy nő jusson. Így az ott tartózkodó 2500 fiatal Waffen SS katonához 10 000 nőt küldtek az antarktiszi bázisra. Az Új-Svábföld és fővárosa Új-Berlin projekt jól sikerülhetett, mert Bormann a kapituláció után nyomtalanul eltűnt. Nem nehéz kitalálni, hogy hová menekült.

A németek szinte mindent és mindenkit magukkal vittek, ami fontos volt számukra. Ezért nem tudták az oroszok és az amerikaiak folytatni az antigravitációs űrhajók fejlesztését, mert a legkorszerűbb járműveket már a háború befejeződése, a szövetségesek és az oroszok megszállása előtt áttelepítették Új-Svábföldre. Csak a V-1 és V-2 rakéták fejlesztő- és gyártóbázisát hagyták hátra, amelyből a két nagyhatalom csupán a rakéta programját tudta elindítani. Aztán meg is rekedtek ezen a szinten.⁷¹ Dokumentáció és proto darabok hiányában képtelenek voltak antigravitációs hajtóművet, intergalaktikus űrhajókat építeni. Ehhez szükség lenne a földönkívüliek segítségére, de erre hi-

⁷¹ Az űrtechnika az elmúlt 60 év alatt semmit sem változott. Amíg a számítástechnikai ipar hétmérföldes lépésekkel haladt előre, az űrtechnika az 1960-as évek szintjén áll. Még mindig a V-1 és V-2-es rakétákat lövöldözzük az űrbe.

ába várnak. Az idegenek úgy látják, hogy ha az atomfegyvereink kiegészülnek ezzel a technikával, akkor a fegyverkezési verseny következtében maradéktalanul kiirtanánk egymást.

A repülő csészealj program 1950-es évek végén történt megfeneklése után a nagyhatalmak rávetették magukat a németek által teljes mértékben kidolgozott sugárhajtású repülőgépek és folyékony üzemanyagú rakéták továbbfejlesztésére. Mivel a V-2 rakéták főkonstruktőre Wernher von Braun önként átállt az amerikaiakhoz, és magával vitte a teljes dokumentációt, sőt néhány működő rakétát is, semmi akadálya sem volt a rakéta-program folytatásának. Pótolhatatlan szakértelmére tekintettel az SS-Sturmabführer (SS-örnagyi) rangja miatt nem vonták felelősségre. Amerikába kikerülve ott folytatta a munkáját ő is, ahol abbahagyta. Olyan munkatársak vették körül, mint az ugyancsak áttelepített Hermann Oberth, a rakétakutatás atyja. Feladatuk az űrbe való kijutás, a Holdra való leszállás előkészítése volt. Ezt a csekély elvárást a kezdetleges technika is biztosítani tudta. Az oroszok sem vágytak többre. Így a hidegháború évtizedei alatt egymással versengve lődözték ágyúgolyóként az űrhajósokat föld közeli pályára. A kezdetleges technológia miatt sokan meghaltak közülük, de őket hősé nyilvánították, és tovább folytatták a szánalmas erőlködést. Nem is szólva a költségekről. A több millió dollárba kerülő egyszer használható rakéták komoly anyagi megterhelést jelentettek a költségvetésnek, így csak a nagyhatalmak engedhették meg magunknak az űrkutatást. A nagy versengés közepette mindenki elfeledkezett a németekről. Hiába, a győztesek nem szívesen emlékeznek a vesztesekre. Az újságírók azonban nem felejtnek. Az első szovjet és amerikai műholdak fellövése után megjelent egy karikatúra a világsajtóban. Két műholdat ábrázol, amint a magasban egymás mellett repülnek. Az egyiket szovjet, a másikat amerikai felségjel. Azt mondja az egyik a másiknak: „Na végre, nyugodtan beszélhetünk németül.”

Amíg a nagyhatalmak egy elavult technika rendszerbe állításán szerencsétlenkedtek, az antarktiszi bázison már bolygóközi utazásra is alkalmas járműveket fejlesztettek. Mi azonban nem vágyunk erre, mert eszünk ágában sincs kihasználni a lehetőségeinket, és alkalmazni a rendelkezésre álló ismereteket. Nem akarunk kijutni a naprendszerből, és elindulni felfedezni a végtelen űrt. Az ehhez szüksége segítséget mi is megkapnánk valamelyik Földön kívüli civilizáció részéről, mint ahogy a csúcstechnológiájukhoz ragaszkodó németek megkapták. Mi azonban elvetettük ezt a technikát, így hiába várjuk a segítséget. Füstölgő rakétáinkkal folytatott nevetséges játszódásainkhoz egyetlen értelmes civilizáció sem kíván asszisztálni. A harmadik típusú találkozásokból származó információk szerint gyakran letekintenek az űrállomásainkra, és mosolyogva figyelik kisdud játékainkat, nevetséges rakétáink körüli fontoskodásunkat.

Technikai újdonságok

A szubatomi alapokon álló energiakeltők nagy sorozatban való előállítására, és széles körben történő hasznosítása egyelőre még várat magára. Továbbra is csak az egészségmegőrző termékek fejlesztésénél és gyártásánál tapasztalható jelentős aktivitás. Az „Ezoterikus körkép” III. fejezetében szó volt a homeopátiáról, és arról, hogy egy angol mérnök a különböző anyagokból kiáramló energiaspektrummal hasonlítja össze a beteg auráját, és varázsvesszővel kiválasztja, hogy mely anyag képes a páciens energiaegyensúlyát helyreállítani. Nos, a legújabb kutatások szerint már nem csak homeopátiás szerekekkel, energiasugárzással kezelt vízzel, vagy más anyagok szervezetbe juttatásával lehet a gyógyuláshoz szükséges frekvenciamódosítást elérni, hanem elektronikus úton is. Ennek módszerét Brügermann német fizikus dolgozta ki 15 évi kemény munkával, a dr. Voll⁷² orvos-kutató által lefektetett elvekből kiindulva. Az 1950-es években létrejött alapokra épülő, és orvosok közreműködésével létrehozott készüléket már három vállalat is gyártja. A Brügermann Institut BICOM márkanévű termékének ugyanis Med-Tronik néven megszületett a versenytársa, sőt azóta a VEGA Grieshaber GmbH is jelentkezett egy új típusal. Miután ilyen irányú kutatások Amerikában, Japánban és Ausztráliában is folynak, ezeknek a készülékeknek a világméretű elterjedése küszöbön áll.

⁷² foll

A BRT rövidítéssel jelölt biorezonanciás terápia lényege, hogy egy bonyolult számítógépes analízátor mintát vesz a beteg test energiakisugárzásából, és összehasonlítja azt az egészséges ember kisugárzásának frekvenciaspektrumával. Az ideálisnak tekintett frekvenciaértékeket szoftver formájában előzőleg betáplálták a számítógépbe. Mivel a szubatomi energia az ujjak végén sugárzódik ki a legintenzívebben, a minta levételét a kéz- és lábujjakhoz érintett elektródákkal végzik. A diagnosztikai egység összehasonlítja az érzékelt frekvenciaspektrumot a betárolttal, majd elvégzi az elemzést, és meghozza a döntést. Ennek alapján a terápiás egység felerősítve visszatáplálja az egészségesnek talált frekvenciaértékeket a páciensbe, míg a hibás, a betegségről árulkodó frekvencia-kisugárzásokat inverzióval megsemmisíti. A kezelés tehát lényegében úgy történik, hogy a gép interferenciával kioltja a betegséget előidéző és fenntartó frekvenciaértékeket. Ez a gyógyítási mód azon az új keletű orvosi tapasztalaton alapul, hogy minden betegség specifikus energiafrekvenciákban nyilvánul meg, egészségi állapotunk tehát frekvenciaképletekkel leírható, meghatározható, és ennek alapján manipulálható.

A kezelési idő a betegség súlyosságától függően max. 15 perc. A befolyásolás a két tenyér alá helyezett elektródalemezek közvetítésével nem folyamatosan történik, hanem a 3 másodperces aktív időszakot 1 másodperces szünetek váltják. Speciális esetekben elektromosan vezető anyagból készült fejpántot használnak elektródaként, de két meridián harmonizálására helyi besugárzó elektródát is alkalmazhatnak. A befogadó és kormányzó vezetékek szabályzó tevékenységének összehangolására a fémes elektródát a köldök fölé helyezik, az elektromágnest tartalmazó elektródafejet pedig a tarkóra nyomják. Mivel a frekvenciarendezés igen kis áramokkal történik, ennek a gyógy módnak a hatékonysága nem éri el az akupunktúráét, így rendszerint több kezelésre van szükség.

Az első kezelést minden esetben megelőzi egy alapos állapotfelmérés. A kb. háromnegyed óráig tartó diagnosztizáló eljárás során a laboráns kéz- és lábujjaink mindkét oldalát végigméri, hogy megállapítsa meridiánjaink töltöttségi szintjét. Ezt követően a gép kiértékeli a mért értékeket, és kiprinteli az eredményt. Ezen meridiánjaink számszerűsített töltési szintjein kívül olyan adatok is szerepelnek, amelyekből a kezelő betegségeinkre következtethet. Ezt követően allergiatesztre kerül sor, amelynek során különböző minták segítségével vizsgálják, hogy érzékenyek vagyunk-e valamilyen virágporra, rovarra, állati szőrre, atkára vagy penészgombára. A teszt kiterjed az általánosan fogyasztott táplálékfajtákra is, így megtudhatjuk, hogy a halak, húsok, gabonafélék, tojások, gyümölcsök, tejtermékek, zöldségfélék, olajos magvak és az élvezeti cikkek közül mely élelmiszerekre vagyunk allergiásak. A diagnosztizálás fontos része, hogy elektródákkal megméri a szájfeszültséget az egyes fogak, és a fogak valamint az íny között. Erre azért van szükség, mert minden egyes meridián kapcsolatban áll valamelyik foggal, és egy-egy rossz fog vagy a régi amalgámos kezelés oly mértékben megnövelheti a szájból keletkező mikroáramokat, amely kártékonyan befolyásolja a hozzá tartozó meridiánt.

Szükség esetén a vizsgálat kiterjed a geopatikus sugárzás diagnosztizálására is, vagyis a műszer képes megállapítani, hogy a páciens ágyát vagy fő tartózkodási helyét éri-e valamilyen káros földsugárzás. A BRT készülék ezenkívül arra is képes, hogy haj, köröm, széklet, vagy a belekből vett más anyagminták alapján diagnosztizáljon, és ennek alapján állapítsa meg a kórt. Ezt az teszi lehetővé, hogy a hologramokhoz hasonlóan az emberi test legkisebb darabkája is ugyanazt az energiaképletet hordozza, amit az egész szervezet, így a részből vissza lehet következtetni az egészre, vagyis az emberre. A gyógyítást, a regenerálódást nem a gép végzi, hanem a szervezet, a kóros frekvenciák megszüntetése csak megteremti a lehetőségét annak, hogy az immunrendszer helyreállítsa az egészséget.

Az eddigi tapasztalatok szerint a vibrációs energetikai gyógyítás igen jól alkalmazható allergia, migrén, asztma, hörghurut, gyomorhurut, krónikus gyulladások (pl. nyombélgyulladás, fekély) továbbá reuma, cukorbetegség és rosszindulatú megbetegedések okozta fájdalmak esetén. Jól bevált a nyirokrendszer akut és krónikus megbetegedései, szív- és keringési zavarok, hasnyálmirigy-gyulladás, vesegyulladás, valamint emlő-, petefészek- és hasnyálmirigyciszták gyógyításánál, de alkalmazzák operációra felkészítő, illetve operáció utáni kezeléseknél, alvászavaroknál, méregtelenítésnél, teniszkönyöknél, égési sérüléseknél, fertőzési hajlam csökkentésénél, az immunrendszer károsodásának helyreállításánál, és még sok más megbetegedésnél is. A nem mindennapi esetek közül pl. olyan

problémák megszüntetésére is képes, amikor azért nem jön létre a terhesség, mert a férj és a feleség energiakisugárzása diszharmonikus viszonyban áll egymással, tehát egyéniségüket illetően nem igazán illenek össze. Az eredményes diagnózis előfeltétele, hogy a vizsgálat előtt a páciens tartózkodjon a stimuláló szerektől. Tehát tilos a kávé, az alkohol fogyasztása, és hormontartalmú szerek szedése. Lehetőleg kerüljük az erős fizikai és pszichikai terhelést is. Mivel az érdeklődés várhatóan ebben az esetben sem lesz kisebb, mint az előzőekben, íme a kutatóintézet címe: Brügemann-Institut, W-8035 Gauting, Pf. 1262. Németország, Tel: (00-49)-089-850 8028.

A Voll-féle diagnosztika, valamint a BICOM vizsgálatok igénybevételénél körültekintően járjunk el, mert kihasználva ezeknek az eljárásoknak a magas tarifáját, sok a szélhámos. Gombamód szaporodik az olyan egyéni „diagnoszták” száma, akik egy negyedórás szemfényvesztésért 4-5000 forintot zsebelnek be. A maguk eszkábálta készülék nem csak ezoterikus mérésekre alkalmatlan, hanem villamos szempontból is működésképtelen. Az ellenőrök olyan barkácsolt készüléket is találtak, ahol a két elektróda hozzá volt forrasztva egy fémhengerhez. Ez a fajta érzékelő maximum rövidzárnak lenne jó, a konnektorba dugva. Külföldről is érkezett már gyanús „diagnosztizáló” készülék. Amikor a forgalmazó szétszedte, meglepődve tapasztalta, hogy belül teljesen üres. A hozzá kapcsolt számítógépben egy program véletlenszerű görbét rajzolt a képernyőre.

A biorezonanciás terápiának, mint a szelíd gyógymódok legmodernebb ágának népszerűségére jellemző, hogy már léteznek továbbfejlesztett változatai is. Ezekben a rendszerekben alapkészülék-ként szintén BICOM-ot használnak, a szoftvert azonban lényegesen kibővítették. Az amerikai William Nelson professzor erre a módszerre alapozva egy olyan diagnosztikai rendszert fejlesztett ki, amely 3 perc alatt 3500 adatot képes a betegről felvenni. A Cerebellum Alapítvány meghívására Nelson professzor jelenleg Magyarországon tartózkodik, és azon fáradozik, hogy 15 hazai orvost kiképezzen ennek a szövetbarát gyógymódnak az elsajátítására. Az XRROID technológián alapuló vizsgálat abban különbözik az eredeti diagnosztikai eljárástól, hogy itt a beteg testének hét pontjára kötik az elektródákat, és ezeken keresztül méri fel a frekvencia-kisugárzásokat. Ezeket a mintákat a gép 3500 szubsztanciával hasonlítja össze, melyek között nem csupán allergiát kiváltó ételek, pollenek, penészgombák vannak, hanem 150 baktérium, 150 parazita és 300 betegség szubatomi energiaképlete, valamint különböző szövetek, környezeti mérgek, enzimek, aminosavak, homeopátiás gyógyszerek. Így nem csak azt tudhatjuk meg, hogy mire vagyunk allergiásak, hanem azt is, hogy szervezetünknek milyen vitaminokra, ásványi anyagokra van szüksége, vagy hogy milyen fertőzés gyanúja alatt állunk, mely testszöveteinknél magas a betegség kockázata, milyen szerveink működnek az átlagosnál gyengébben.

Az inverz jelek beadása itt nem lemez alakú, hanem gömbelektrodák segítségével történik. Ebben a rendszerben a BICOM mellett külső elektromágneses rezgéseket előállító MULTICOM-ot is használnak, amely természetes eredetű sugárzások felhasználásával olyan hatást gyakorol a szervezetre, ami többek között segít megszabadítani az idegrendszert a túlterheléstől, de jó eredmények érhetők el vele a kezdeti stádiumban lévő rák visszaszorításában is. A Quantum Med. C. I. rendszer előnye a hasonló elven működő BICOM, MORA, RIFE stb. készülékekkel szemben, hogy van egy autófókusz képessége is, amivel azok nem rendelkeznek. Ez az összetett készülék nem csak küldeni, de fogadni is képes az elektromágneses impulzusokat, és minden századmásodpercben ráállítja magát pontosan azokra a frekvenciákra, amelyet a beteg szervek kívánnak. Ennélfogva a diagnózis és a terápia egymást vezérlik. Éppen azt adja, amire a betegnek szüksége van, és csak annyi ideig, ameddig olyan visszajelzés érkezik, hogy az jó a szervezetnek.

A biorezonancián alapuló készülékek legújabb változata kiegészült egy új gyógyító modullal, az elektrohomeopátiával. A magyar ENI-MED Kft. által kifejlesztett Mobile Cell-Com homeopátiás imprinter normál üzemmódban szintén feltérképezi az élettani folyamatokat irányító mágneses rezgéseket, majd egy speciális sávszűrőn áthaladva kettéválasztja azokat. A szervezet számára hasznos jeleket az aranyozott elektródán keresztül felerősítve visszajuttatja a szervezetbe, azonos fázisban, és nagyobb amplitúdóval. A pozitív visszacsatolás mellett a szervezet számára káros jeleket is visszavezetik, de 180°-kal elfordítva, vagyis ellenkező fázisban, azonos amplitúdóval. A negatív visszacsatolás folytán itt is kialakul a jelkioltás, az állóhullámok semlegesítik egymást. Ennek a készü-

léknek az újdonsága, hogy ezeket a terápiás jeleket nem csak a szervezetbe képes visszavezetni, hanem a homeopatikus imprinter egység segítségével besugározza valamilyen vizes bázisú készítménybe. Ezáltal létrehoz egy specifikus, egyedi, betegre szabott homeopatikus gyógyszert. A hagyományos homeopátiához viszonyítva a különbség csupán az, hogy itt a vízben elnyelődött mágneses rezgések nem valamilyen természetes anyagból származnak, rázogatás útján elnyelve, hanem elektromos úton sugározzák bele. Ezt a homeopatikus szert a beteg hazaviszi, és két műszeres kezelés között ezzel gyógyítja magát. Míg a műszeres kezelést elég hetente egyszer végezni, a homeopatikus szert naponta kell alkalmazni. További információk a következő telefonszámon kaphatók: 299-0795. Honlap: <http://www.emi-med.hu>

Aki szeretné igénybe venni a biorezonanciás kezeléseket, a természetgyógyász szakfolyóiratok szerkesztőségétől kérheti ki a már működő szakrendelők címét. A nagy érdeklődésre való tekintettel már dolgoznak az országos hálózat kiépítésén, hogy mindenki számára hozzáférhető legyen ez a gyógy mód. Szeretnék bemutatni a társadalombiztosítás szakembereinek is, hogy ez a módszer sokkal olcsóbb, kíméletesebb, mint a hagyományos orvoslás, ráadásul nem gyógyszerigényes. Ha sikerül szerződést kötniük az egészségbiztosítással, akkor a páciensek ingyen vehetnék igénybe ezt a kezelést. Jelenleg azonban fizetni kell érte, ezért lesznek, akik nem engedhetik meg maguknak ezt a drága terápiát, vagy továbbra is ragaszkodnak a hagyományos akupunktúrás kezeléshez. Az állapotfelméréssel egybekötött első kezelés azonban az ő számukra is hasznos lehet, mert megméri meridiánjaik töltöttségi szintjét, ami jelentős mértékben elősegítheti pl. az otthon végzett elektrostimulációs kúra hatékonyságát. Jelenleg ugyanis sem a bioenergia-besugárással, sem pedig az akupunktúrás pontok ingerlésével gyógyítók számára nem áll rendelkezésre olyan eszköz, amellyel meg tudnák állapítani az egyes szervek, illetve meridiánok energiával való ellátottságát, így a kezelés feltételezések alapján folyik. Az eddig forgalomba került auralató szemüvegekkel az energiakisugárzás csak foltok formájában észlelhető, a finom részletek rejtve maradnak. Nagy valószínűséggel még egy darabig várnunk kell arra a különleges videokamerára is, amely képes lesz tévéképernyőn megjeleníteni meridiánjainkat.

Előreláthatólag pár száz évig nem fogunk tudni előállítani olyan csodatükröt sem, amelyről egy korabeli kínai írás számol be. Hiteles beszámolók szerint i.e. 250 körül Cin Si kínai császár birtokában volt egy olyan **tükör**, amely röntgenszerűen ábrázolta a testet. Ezt a kb. 1,7×1,2 méteres, elől és hátul egyaránt fénylő lapot minden bizonnyal valamelyik Földön kívüli civilizáció bocsátotta a császár rendelkezésére. Ha valaki eléje állt, akkor a tükörben fejtetőre állítva látta magát.⁷³ Működésbe akkor lépett, amikor az illető a szívére helyezte a kezét. Ilyenkor minden belső szerve, valamint a vérerek és a meridiánok egyaránt láthatóvá váltak, így az elszíneződésekből, illetve sötét foltokból könnyen megállapítható volt a betegség kiindulási helye. Az ősi keleti mitológia egyébként gyakran számol be olyan különleges eszközökről, amelyek „isten eredetű” uralkodók birtokában voltak. Az ősi kultúrák ugyanis igen hathatós segítséget kaptak a Földön kívüli civilizációktól, így többnyire a vezetőik is tőlük származtak. Nem véletlenül tartották ezek a népek királyaikat és császáraikat isteni eredetűnek. Ezek a kívülről „delegált” uralkodók minden bizonnyal magukkal hozták korábbi világuk civilizációs vívmányait, hogy nagyobb hatékonysággal gyakorolhassák hatalmukat. Feltehetően így kerülhetett Indiába i.e. 500 körül az a titokzatos **kristály** is, amelyen keresztül nézve „szemügyre lehetett venni a test belsejét”.

Sajnos civilizációnk fejlődésével ezek az eszközök a bibliai relikviákkal (pl. frigy láda) együtt nyomtalanul eltűntek. Lehet, hogy azért történt így, hogy másolás útján ne juthassunk hozzájuk, ezért kénytelenek legyünk egyszer majd mi is feltalálni, kifejleszteni őket. Ma is megvan azonban

⁷³ Azt nem tudjuk, hogy ennek mi az oka. Minden bizonnyal valami sajátos fizikai törvény okozza, mert a pszichofotózás során is fejjel lefelé jelennek meg a képek a fényképezőgépbe helyezett filmen. Érdekességként megemlíthető, hogy egyes emberek agya is így működik. Egy 30 éves szerb nő, Bojana Danilovic ritka térbeli orientációs zavarban szenved. Emiatt fejjel lefelé ír és olvas. Kezébe veszi az újságot, majd 180°-kal elforgatja. Aztán jobbról balra, oldalról felfelé haladva olvassa. A mobiltelefonját is fordítva kezeli, az SMS-eket fejjel lefelé írja. A környezetét, így pl. az utcák házait, az autókat az úton viszont normálisan látja. A tévét sem nézi feje tetejére állítva. Már Nobel-díjas professzorok is vizsgálták, hogy mi a magyarázata ennek a jelenségnek, de nem jöttek rá. Csak annyit tudtak megállapítani róla, hogy normális aggyal és átlagon felüli intelligenciával rendelkezik.

az a titokzatos fémtükör, amit i.e. 660-ban Amaterasu napkirálynő küldött a japán császárság alapítójának, Jimmu Tennónak. Az ereklye Honshu szigetén, Ise városában található. Mint ahogyan a mohamedánok Mekkába, úgy zarándokolnak a japánok is évente több millióan az ottani templomba, hogy a Naikuban, a szentély belsőládájában őrzött kincset tisztelhessék. A sokrétű kendőbe csomagolt tükröt „eddig még egyetlen ember sem merte kibontani”.

Addig sem kell azonban a „sötétben tapogatóznunk”, mert ha a rendelkezésünkre álló BICOM-ból kivennék az energiapályák töltöttségi szintjét mérő áramkört, és beépítenék egy kis hordozható készülékbe, akkor otthon is bárki megállapíthatná meridiánjai energiatelítettségét, sőt akár az összes akupunktúrás pontot végigtesztelhetné. Ezáltal egyértelművé válna, hogy mely meridiánok és mely pontokon keresztül szorulnak kezelésre. Így pontos energiatérképet készíthetnénk a szervezetünkről, még akkor is, ha egyelőre vizuális érzékelésre nincs lehetőségünk. Amennyiben ebbe a Deprèz műszerrel vagy folyadékkristályos kijelzővel ellátott kis készülékbe beépítenék egy akusztikus jelzővel működő pontkereső áramkört, akkor a magnetopresszúrás kezeléshez is alkalmazható lenne, ami a jelenlegi helyzethez képest forradalmi változást eredményezne az öngyógyításban.

A new age jegyében születő gyógyászati eszközök és készülékek fejlesztése terén nekünk sincs okunk a szégyenkezésre. Az utóbbi évek talán legnagyobb visszhangot kiváltó találmánya az EVOLITE lámpa. Kifejlesztése még az 1980-as évek elején történt, de csak pár éve indult el világhódító útjára. 1986-ban a svájci Biopton AG megvásárolta a licenzét, azóta ezen a néven forgalmazzák. Ma már az egész világon jól ismerik, és több mint 40 ezer helyen használják ezt a lámpát. Hatékonyaságára való tekintettel időközben nemzetközileg elismert gyógyászati terápiás eszköznek nyilvánították. Gyógyhatása azon alapul, hogy egy különleges kristályrendszer által polarizált fényt bocsát ki magából, ami gyorsítja a sebek gyógyulását, sőt sok esetben a sebhelyet is eltünteti. Különösen előnyösen alkalmazható lábszárfekélyek, üszkösödések, műtéti hegek, és makacs bőrgyógyászati problémák (pl. herpesz, psoriasis, allergia okozta bőrelváltozások) esetén. Az aknés, erősen pattanásos arcbőrrel rendelkezők is jó hasznát veszik a polarizált fényterápiának. A bőrtisztítás során keletkező apró kis sebek a síkban oszcilláló és egyirányban terjedő fény hatására szinte azonnal bezáródnak. Így nem kell a kozmetikustól piros, gyulladt arccal távozni, és attól tartani, hogy a kinyomkodott mitesszer helye újra fertőződik. A kb. 2,5 cm mélységig hatékony, polarizált fény serkenti a sejtek hatóanyag- és nedvességfelszívó képességét is, ezért gyógyhatású kenőcsök, vagy oxigénnel dúsított víz használatával kombinálva kozmetikai célokra is jól alkalmazható a Biopton lámpa. Mélyhámlasszással egybekötve pedig valóságos csodát művel a polarizált fényterápia. Kismítja a ráncokat, bársonyossá teszi a bőrt, és hatása sokáig megmarad. Ráadásul megszünteti a hajhullást is, és gyógyítja a viszkető, kisebesedő, makacsul korpásodó fejbőrt. A polarizált fény tisztesítésére növeli a sejtek aktivitását, felgyorsítja az anyagcseréjüket, ezért a lámpás kezelés terhességi csíkok, égési sérülések, felfekvések okozta sebhelyek és régebbi keletű műtéti hegek halványítására, eltüntetésére is alkalmas. Újabban sikeresen használják ínhúzódások, izomrándulások, görcsök, bevérzések esetén, és gipsz levétele után, a sérült végtag fájdalmainak megszüntetésére. Ezen túlmenően alkalmas a menstruációs panaszok, a fejfájás, a migrén, a torokfájás, a rekedtség, a fülgyulladás, a fülzúgás, a fogínygyulladás, a szürke- és zöld hályog, a bőrgombásodás, a reuma, valamint a szénanátha megszüntetésére, enyhítésére.

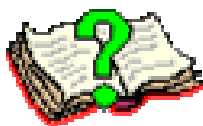
Mindezen betegségek, panaszok gyógyításában nagy szerepe van annak, hogy a polarizált fény megnöveli a falósejtek számát, ami jelentős mértékben erősíti az immunrendszert. Mélyszöveti hatása következtében helyreállítja a sejtfal polarizációját, reaktiválja az enzimeket, és ösztönzi a belső anyagcserét is. A gyógyító és közérzetjavító hatás fokozása érdekében a Biopton cég lehetővé tette a színterápia alkalmazását is. Ehhez egy antiküvegből készült lencserendszert fejlesztettek ki. A különleges alapanyag használatához az adta az ötletet, hogy régen a templomok színes ablaküvegei elé tették a betegeket, mert megfigyelték, hogy bizonyos panaszok hamar megszűntek, ha az ájtatosság alatt erős napfény tűzött be az ablakon. Ez a gyógyító technika a középkorban már oly mértékben kifinomodott, hogy az epilepsziásokat pl. a lila üvegből készült ablak elé fektették. Ennek alapján kezdték el az antiküveg hatását tanulmányozni, ami aztán egy kézi gyártású, 6-tagú lencserendszer kidolgozá-

sához vezetett. A különféle színű lencsék kialakítása oly módon történt, hogy a korábban vásárolt lámpákra is felhelyezhető utólag. A cserélhető előtétek segítségével a Biopton lámpa gyógyító hatása megsokszorozódik. A széles körű tapasztalatok alapján ebben a kivitelben már 58-féle betegség gyógyítására alkalmas. Nem véletlen, hogy mind több orvos használja a mindennapi munkája során. A polarizált fényterápia alkalmazását jelentős mértékben megkönnyíti a tartozékként mellékelt állvány, ami lehetővé teszi a lámpa bármilyen irányú rögzítését. A hatás tovább fokozására szolgál egy külön megrendelhető masszírozógép, valamint három kozmetikai-gyógyászati termék is, amelyek élénkítő hatású kivonatukkal és illatanyagaikkal fokozzák a színterápia eredményességét.

A kis, közepes és nagy (fél testet is besugárzó) lámpák, valamint a színes lencserendszer forgalmazását a Zepter cég végzi egy jól kiépített képviselői hálózaton keresztül. A Zepter International munkatársai az edénycsaládjuknál jól bevált módon, otthoni bemutatókon, házilag végzett kezelésekkkel bizonyítják a készülék használhatóságát. Bemutatórendezés és további információk a Zepter International Ungarn Kft. központi irodájától kérhető. Címük: 1087. Budapest, Asztalos Sándor u. 9-12. Tel: 210 1156 és 323 2424. A nagyobb városokban is van kirendeltségük, ezért a vidéken élőknek érdemes megnézni a helyi telefonkönyvet. Aki nem tudja megfizetni a készülék magas árát, vagy nem képes önmagát kezelni, az a Biopton Gyógycentrumban (Budapest, VI. kerület, Nagymező u. 4. földszintjén) viszonylag kedvező áron igénybe veheti a polarizált fényterápiát. Tel: 322 9450, a 107-es vagy a 111-es melléklet kell kérni. (Mint mindenütt az életben itt is sokat változott a helyzet. A Biopton (Evolite) lámpa és a Sensolite fényágy sorsáról, valamint Fenyő Márta későbbi tevékenységéről részletes cikk jelent meg az Elixir magazin 2017 márciusi-áprilisi számában (38-40. oldalak. A Biopton lámpa használati módja az I. fejezetben található. → Kiegészítő természetgyógyászati módszerek.

Budapest, 1995. augusztus

TARTALOM

ELŐSZÓ	3
I. FEJEZET	9
A meridián-gyógyászat helyzete, homeopátia	9
<i>(Auraérzékelő szemüveg. Bioenergia-mérő műszer. Kirlián-fényképezés. A homeopátia rejtett működési mechanizmusa.)</i>	
Pszichorientációs gyógyítás	11
<i>(Agykontroll mesterfokon. A sikeres üzletember.)</i>	
Kiegészítő természetgyógyászati módszerek	12
<i>(Színterápia. Biopton-fényterápia. Zeneterápia. Az egyes hangszerek mely szervekre hatnak.)</i>	
A ciprusi mágus tanításai	15
<i>(Narancsmagból datolyapálma. Örök emberi értékek. A parapszichológiai képességek idő előtti kifejlesztésének veszélyei. Heyoan haranggörbe-hasonlata az ember érzékelési spektrumáról. Ószinte megbánás. Jónás Ninivében. A karmikus adósságteher átvállalása. Válassz a trón és a bádogbögre között. A lélek időnként szabadságra megy. A jótékonykodás módjai. Istenek tetsző módon adakozzunk. A munka nem áldozat. Nem tudunk imádkozni. Mennyország. A halottak lelkének irányítása. Öngyilkosság. A klinikai halálból visszatértek értékrendjének megváltozása. A „hazatérés” érzete. Szex a túlvilágon, és az ufonautákkal. Elementálok. Az asztráltest tökéletessége. Egy ateista üzenete a túlvilágról. A reinkarnációs folyamat felgyorsulása. Jóslatok a XX. század végére. Fizikai-, éter- és asztráltest. Az étertest feloszlása 40 nap után. Sai Baba. Az alacsonyabb rendű élőlények lelke. A fizikai test a magunkkal hozott asztráltestbe nő bele. A sérült test regenerálódását az étertest irányítja. Hibridizáció asztráltest-projekcióval. A lélek beköltözésének időpontja. Ítékezés önmagunk felett. Az értékes lelkek nem születnek csonka családba. Tudati expanzió. A részleges teleportáció módjai. Hugh Lindsey teleportációs képessége. Lélekcsapda Faraday-kalitkából.)</i>	
Vissza a Bibliához	30
<i>(Jézus példabeszédekben tanított. A tömegek számára érthető nyelven kell írni. Az inspirációk „hitelesítése”. A szerzők szükkeblűsége akadályozza az információ szabad áramlását. A remekművek, a magas gondolatok a túlvilágról jönnek sugallatok formájában. A tollforgató felelősége.)</i>	
Érdekes hírek	34
<i>(A sellők és a szirének nem a képzelet szüleményei. Az amerikai haditengerészet megtalálta Nemo kapitány legendás hajóját, a Nautilus-t. Villámmal felelő férfi. A világ fegyverkészlete. Orosz pszichofegyver: torziós térgenerátor.)</i>	
A társadalmi átalakulás vámszedői	36
<i>(Az államvagyon átsíbolása magánvállalkozásokba. Az előző rendszer kiszolgálóinak válogatás nélküli félreállítása. Az új kormányok szociális érzéketlensége. Az inflációfelpörgetés bumerágnak bizonyult. Adóprés. A kisemberek ellehetetlenítése. A parlamenti képviselők fizetése. A költségvetés halmozódó hiánya. Manipulálás a statisztikai adatokkal. Életszínvonal-csökkenés. A gazdasági sokkterápia veszélyei. A gazdaság leülése jó hatást gyakorolt a környezetre. Példaképeink sorra eladják lelküket az ördögnek. 36 igaz ember. Politikai sárdobálás. Markecolás a vendéglátóiparban. A volt szocialista ipar fellegvárainak tönkremenetele. Az ország kiárusításának veszélyei. A belső piac megszerzésének módjai. Szélhámosságok a kereskedelemben. Burkolt árdrágítás. A kismennyiségű felár növelésének globális következményei. A nagyüzemi mezőgazdaság tönkretétele. Reprivatizáció. Allergia. Sorscsapásaink. A politikai csaták stílusa. Össznépi pesszimizmus. Önpusztítás. Parlamenti kabaré. Karvalytőke. Csomagküldő szolgálatok. Átejtési trükkök. Erkölcstelen reklámfogások. Piramisjáték. Itt a piros, hol a piros? Generációs bomba. A munkanélküliek valós száma. Az infláció mértéke. Létminimum-számítás. Nyugati árak</i>	

keleti fizetések mellett. A pályakezdő fiatalok reménytelen helyzete. Szekták. Erkölcsi fellazulás a világban. Az ifjúság ösztönös lázadása.)

Felvilágosult gyermeknevelés..... 69

(Kényeztetés. Testi fenyítés. Dr. Spock nevelési elve. A nevelés megváltása pénzzel. Spontán együttlét gyermekeinkkel.)

Boldogságkeresés 73

(A boldogság titka. A jó mód negatív következményei. Örök elégedetlenség. Társstalanság. Önkritika a szerelemben. Féltékenység. A boldogság elhárítása. A szeretet kinyilvánítása. Érintés. A simogatás által kiváltott oxitocin hormonnak a szexuális életben is nagy szerepe van. Ölelés. A szeretet védőburkot képez az aurán. Tibor, az auralátó. Önmegtartóztatás. A korán kezdett nemi élet veszélyei. Menekülés a házasságba. Fiatal lányok anyaszerepben. Lemondás a nemi életről. Az alkotás öröme. A jól végzett munka is okozhat boldogságot. Egy Zen-mester intelmei. Egyedüllét. Tunya lelkek inkarnációja. Klímaösszeomlás. Fegyverkezési hajszája. A bűnözés rohamos növekedése. A börtönbüntetésnek nincs visszatartó ereje. Elidegenedés. Az erkölcsi normák fellazulása. Három kapun kellene átjutnia minden szavunknak. Pökhendiség. Közönyöség. A sátáni erők manipulációja. A szakmai tisztesség hiánya. A kultúra elsekélyesedése. A bulvárlapok áldatlan tevékenysége. A művészetek elkorcsosodása. A színvonaltalanság a fiatalokat igénytelenségre neveli. A családi élet felbomlása. A túlélési technikák hiánya. Az oktatás helyzete. Gépies ügyintézés. Szeretethiány. A gulyáskommunizmus következményei. Visszaélés a külföldi hitelekkel. Vállalkozóink magatartása. Fokozódó ellentétek a gazdagok és a szegények között. A harácsolás, a gazdagság hátrányai. A másság elfogadása. A különbözőség megőrzésének szükségessége. A bérek kiegyenlítődése. Egyre kevesebbet tudunk egyre több mindenről. Eszelősen hajtjuk a „mókuskereket”. Egy új világvallás szükségessége. A szeretet kulcs a világmindenséghez. Sztoikus bölcsesség. Az apokalipszis elkerülésének lehetősége.)

Figyelnek minket..... 106

(A kapcsolatfelvétel akadálya. A kozmikus be nem avatkozás törvénye. Állatkerti majomhasonlat. Az emberi érzelmek földönkívüliek általi tanulmányozása.)

Környezeti ártalmak 108

(Környezetszennyezés. Oxigénbárok. Üvegházhatás. Ózonlyuk. Aszály. Özönvízszűrő esőzések. DDT. PCB. Dioxin. A világtengerek méregtetetővé váltak. Ökomaffia. A mértéktelen lehalászás megakadályozza a tengerek öntisztulását. Erdőtüzek. Az ivóvízkészletek elszennyeződése és apadása. A gazdagság által kiváltott nyersanyag és energiapazarlás. Talajerózió. Rovarinvázió. Mutáns gombafajták. Elszívatosodás. A sarki jéghegyek olvadása. Apokaliptikus állapotok a környezetben. A természet tönkremenetele. Civilizációnk kihalása. Intergalaktikus mentőakció. Várható meteorit-becsapódás. Világméretű földrengések. A mezőgazdaság tönkremenetele. Éhínség. Gyilkos alga. Olajszennyezés. Pánik minden szinten.)

Kiűtkeresés 123

(Molnár Edit könyve. Magyar Miklós ötlete. Karám-hasonlat. A kivezető út adva van. Megoldás: a szubatomi energia hasznosítása. Az atomfegyvereket felváltják a sugárfegyverek. Fejlesztési kényszerhelyzet. A politikusok alkalmassága és megnövekedett feladataik. Einstein post mortem közlése. A titkosítások értelmetlensége. A sorozatos sorcsapások fognak bennünket észre téríteni. Előremenekülés. Remény a túlélésre. A Föld gyorsított evolúciója.)

Az ezotéria műszaki alapjai..... 130

(Nikola Tesla. Tesla-féle konverter. Elektromotoros gépkocsi. Henry Moray. Távoli beszélgetések lehallgatása konverterrel. A rádiókészülékek egyszerűsítése. A mobiltelefon-hálózat megreformálása. Bekapcsolódás a kozmikus kommunikációba. Tesla mobiltelefonja száz évvel ezelőtt. Alagúteffektus. A rádió eredeti feltalálója Tesla. Az antigravitációs erőgépet is Tesla találta fel. A mechanikus oszcillátor gyógyító hatása. Gondolat-lehallgatás.)

Technikai újdonságok 138

(Delta Time antenna. Időgép. Eldrige-Rainbow Project. Montauk Project. Phoenix Project. Magnetitkristály az agyban. Időutazások a múltba. Kitelepítések a jövőbe. Egy német tenger-

alattjáró felbukkanása ötven évvel később. Összeütközés egy I. világháborús repülőgéppel. A Long Island-i kutatások leállítása. Dimenziókapu-nyitás a Laurence Livermore laboratórium-ban. Kiszivárogtatások kormánykörökből. Star Trek. X-akták. Kronovizor. Trans-Dimensional-Communication. Spiricom. Elmegépek. Max Stressz Controller.)

II. FEJEZET 148

Egészségmegőrző készítmények..... 148

(Életkristály. Chondriának. Kombuchagomba. Humet-R. A zeolit kiváló filter és abszorbens. Tihomir Lelas zeolitikészítménye. Noni. Aloé vera.)

Pszichoorientációs gyógyítás..... 155

(Regresszív hipnózis. Dr. Edith Fiore. Chris Griscom. Villámolvasás. Az auralátás kifejlesztése. Néhányan képesek a lelki memóriájukat használni. Szuperszínes látás.)

Kiegészítő természetgyógyászati módszerek..... 158

(Maharashi Mahesh Transzcendentális Meditáció [TM]. TM-Sziddhi technika. Kreatív Intelligencia Tudománya [KIT].)

Reiki 162

(A Reiki története. A Reiki módszerei. Csakragyógyászat. Címek az Elixír magazinból. Alfajárók. Allergiagyógyítás más módszerekkel. Arolo. Tifar.)

Felvilágosult gyermeknevelés..... 170

(Gordon-módszer.)

Környezeti ártalmak 170

(Időjárás szélssőségek. Kén-dioxid. Nitrogén-dioxid. Szén-monoxid. Kén-hidrogén. A savas esők hatása. Erdeink fogyásának mértéke. Légúti megbetegedések. A növényvédő szerek hatása a gyerekekre. Növény- és állatfajok rohamos kipusztulása. Grassy Stunt vírus. Burgonyavész Írországnban. Filoxérajárvány. ESCA összetett betegség. A gyógynövénytermesztés kötelezővé tétele. Az AIDS ellenszere. Ebola. Kongói vérzések láz. Dengue-láz. Zika-vírus. Sikungunya. A legyőzöttnek hitt betegségek visszatérése. Tbc. Diftéria. El Niño. Újkori kolerajárvány. Afrikai lóbetegség. Hanta vírus. Nyugat-Nílus vírus. Malária terjedése. Jótékony baktériumok elfajulása. Nemi betegségek növekedése. Méheket pusztító vírus. Tűzelhalás. Kergekór. BSE-kór. A baktériumok és vírusok ellenálló képessége. Hólabda-effektus. Dominóhatás. A mikrobák bosszút állnak rajtunk környezetünk pusztításáért. Atípusos tüdőgyulladás járvány.)

Boldogságkeresés 185

(Hová tűntek a férfiak? A nők emancipálódása. Előretörésük a munkahelyeken. Identitászavarok. A férfiak rejtőzködése. Harc a férfi egyenjogúságért. Nőstény ragadozók. Spermatozoidok. Markecolás állami segédlettel. Fogamzásgátló módszerek. Vizeink ösztrogén-szennyezett-ségének hatása. A halak hímnőssé válása. A nők identitászavarai. Pénzközpontúság a párkapcsolatokban. A szerelem már csak a múlt emléke. Háború a nemek között. A férfi már csak akkor számít a teremtés koronájának, ha baj van. Álombeli lovagok. Versengő férfiak. A kapcsolatteremtési kultúra elsorvadása. Magánydömping. A gyerekek elzüllése. Tekintélyhiány. A televízió hatása a gyerekekre. Gyereknevelés egy átlag amerikai családban. Gyermekkori bűnözés. Állatok által nevelt gyermekek. A nevelés fontossága. Erkölcsi fékrendszer. Élettársi kapcsolat. Bulimia. Anorexia. Szexuális molesztálás. Testbeszéd. Az arc is a lélek tükre. A férfiak és a nők eltérő lelkivilága. John Gray: A férfiak a Marsról jöttek, a nők a Vénuszról. Túlzott elvárások. Ki szeret jobban? Hét tévhit, amely tönkretelheti a házasságot. A barátnők sokszor rossz tanácsadók. Késleltetett bosszú. Férfigyámolítás. A veszekedés nem mindig szerelemromboló. Harcoljunk a megszokás ellen. A férfiak és a nők teremtésbeli különbözősége.)

Érdekes hírek 220

(Fordítva működő lejtők Ausztráliában, New Brunswickban, a Gran's hágónál és Camp Burchban. Alacsony emberek Limousin vidékén. Temető nélküli falu Thaiföldön. Levitáló bennszülöttek Új-Kaledóniában. Óskori hanglemezek Kínában.)

Figyelnek minket..... 223

(Vlagyimir Azsazsa: UFO Oroszország felett. A földönkívüliek véleménye rólunk. Magunknak kell megszerezniünk a tudást. A földönkívüliek humorérzéke. Távhípnózis. Indiai kötéltrükk. Opuláció-deopuláció.)

Az ezotéria műszaki alapjai..... 225

(Casimir-erő. Stanley Meyer rendszere. Puharich-féle berendezés. A Fleischmann-Pons-féle botrány, Jekkel János megoldása. Horváth István vízajtású autója. Titkosított találmányok. Davies-Unruh effektus. Egy pólusú generátor, Bruce de Palma kísérletei. Hyde-féle nagyfeszültségű generátor. RQM-generátor. Hubbard-féle erősítő transzformátor. Bóday Árpád teljesítménytranszformátora. Üvegfém. Hans Kohler energiakicsatoló rendszere. Viktor Schaubberger kombinált rendszere. Bóday-féle nagy hatásfokú villanymotor. Oliver Crane halála. Cserneckij-féle plazmarezgés. Schoulders mikrogömbvillámjai. Julius Schwinger cikkei. Timothy Boyer cikkei. Dr. Wilhelm Reich munkássága és az „orgon” elmélet. Az üldözési módszerek finomodása, anyagi ellehetetlenítés. A paradigmaváltás ára. Szolitonokkal táplált izzószálak és vákuumcsövek. Önműködő izzólámpák. Szolitonok terjedése vízben. Nagy hatásfokú elektromágnesekkel gerjesztett izzószálak. Dr. Egely György a hazai szabadenergia-kutatás mentora. Nagy hatásfokú elektromotorok alkalmazása gépkocsikban. Állórész nélküli villanymotor. A Tesla-konverter előnyei. Kristályos légkondicionáló. A 115-ös rendszámú elem. Kölcsönkapott UFO-k. John Searl antigravitációs modellje. Tunguzka-meteorit. A Mont Pelée vulkán rendhagyó kitörése. St. Pičre város pusztulása. Mágneses anomáliák. Spontán égés. Ördögbarlang-domb. UFO-balesetek. Roswelli eset. Egy másik jármű lezuhanása Magdalena mellett. Laredoi eset. Baleset a Spitzbergákon. A problémák oka: radarállomásaink erős mikrohullámú sugárzása. Aztec-i kényszerleszállás. UFO-lelövés a Kalahári-sivatagban. Lefagyasztott Földön kívüli tetemek. Boncolási eredmények. A földönkívüliek gondolkodásmódja pókhálószerű. A 115-ös elem gyógyászati célra és sugárfegyverként való alkalmazása. Az atlantiszi civilizáció energia-keltő módszerei. Megsemmisülésük közvetlen oka: a szubatomi energiával való visszaélés. A Nagy Piramis köveinek szállítása. Kőtöbblegtetés Tibetben. Mózes súlytalan kőtáblái. Hitler és az UFO-kutatás. Thule csoport. Vril társaság. Foo fighter. Német kutatóbázis az Antarktiszon. A repülő csészealj program folytatása a győztes államokban.)

Technikai újdonságok 260

(Biorezonanciás terápia [BRT]. BICOM. Med-Tronik. VEGA. XRROID technológia. MULTICOM. Quantum Med. C. I. rendszer. Elektrohómeopátia. Cin Si kínai császár csodatükre. Japán csodatükrök. Titokzatos testátvilágító kristály. Készülék a meridiánok töltöttségi állapotának mérésére. EVOLITE lámpa. Bioptron-gyógycentrumok.)